

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Christina.pdb](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Christina.pdb)

PDB Name: Stephen King - Christina.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.5.2005
Modification Date: 16.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King

Christina

AUTOROVA POZNÁMKA

U písňových textů citovaných v této knize je uveden jen zpěvák (nebo zpěváci či skupina), se kterým je píseň obecně spojována. Mohlo by to urazit puristy, kteří mají pocit, že texty patří spíš textaři než zpěvákovi. Mohli by namítat, že je to podobné, jako bych díla Marka Twaina připisoval Halu Holbrookovi. Nesouhlasím. Ve světě populární hudby je to tak, jak říkají Rolling Stones: hlavní je zpěvák, ne píseň. Pokud chce někdo znát jména textařů, uvádím je zde. A děkuji jim všem - hlavně Chucku Berrymu, Bruceovi Springsteenovi, Brianu Wilsonovi ... a Janu Berrymu z dvojice Jan a Dean. On se skutečně vrátil ze Zatačky mrtvého muže.

Získat nezbytné povolení k použití písňových textů je těžká práce a rád bych zde poděkoval některým lidem, kteří mi pomohli jednak si na ty písně vzpomenout a potom zařídit, abych je mohl bez problémů použít. Jsou to: Dave Marsh, rockový kritik a rockový historik; James Feury, znaný též jako "Mocný John Marshal", který hraje rock v mém městečku na stanici WACŽ; jeho bratr Pat Feury, který přehrává staré písničky městu Portland; Debbie Gelerová; Patricia Dunningová; a Pete Batchelder. Díky vám všem a kéž se vám staré desky Coasters nikdy nezvlí tak hrozně, abyste je už nemohli hrát.

S. K.

Prolog

Tento příběh by se dal možná nazvat příběhem mileneckého trojúhelníku - Arnieho Cunninghama, Leighy Cabotové a samozřejmě Christiny. Chci však, abyste pochopili, že nejdřív byla Christina. Arnieho první láska, a i kdybych se to neodvažoval tvrdit s jistotou (aspoň ne z výšin moudrosti, kterou jsem získal ve dvaadvaceti letech), jsem přesvědčen, že byla jeho jedinou opravdovou láskou. Takže já bych nazval to, co se stalo, tragédií.

Arnie a já jsme spolu vyrůstali ve stejném bloku. chodili jsme spolu na základní školu Owena Andrewse, na Darbyho nižší střední a potom na libertyvillskou střední školu. Patrně si můžu přičíst hlavní zásluhy o to, že střední škola Arnieho totálně nepřeválcovala. Byl jsem tam totiž velkej pán - no jo, já vím, že to houby znamená; pět let po maturitě člověku nikdo nekoupí ani pivo za to, že byl kapitánem fotbalového a baseballového týmu a ligovým plavcem - ale protože jsem jím byl, Arnieho aspoň nikdo nezabil. Vytrpěl si spoustu buzerování, ale nezabili ho.

Byl to prostě takovej srabík. Každá střední škola musí mít aspoň dva; jako by na to byl celostátní zákon. Jednoho kluka, jednu holku. Obecní fackovací panáci. Máš den blbec? Prošvihl jsi písemku? Pohádal ses s rodiči a máš na víkend zaracha? Žádný problém. Najdi si jednoho z těch ztroskotanců, kteří se plíží po chodbách jako trestanci před večerkou, a našij to rovnou do něj. A občas je opravdu někdo zabije, zabije v nich všechno kromě těla; někdy si ti chudáci ale najdou něco, čeho se drží, a přežijí. Arnie měl mě. A potom Christinu. Leigha se objevila později.

Jenom jsem chtěl, abyste tomu dobře rozuměli.

Arnie prostě nezapadl mezi ostatní. Nezapadl mezi sportovce, protože byl kost a kůže - sto sedmdesát pět centimetrů a nějakých pětasedesát kilo, věčně upoceny v každém oblečení, k tomu pár bot Desert Driver. Nezapadl mezi středoškolské intelektuály (ostatně tahle skupina sama o sobě nějak "nezapadla" do hnízda, jako je Libertyville), protože se ničemu zvlášť nevěnoval. Arnie byl chytrý, ale jeho inteligence netihla přirozeně k určitému předmětu ... pokud nešlo o různá vozítka. V tomto oboru vynikal. Pokud šlo o auta, byl jimi ten kluk od přírody cáknutý. Ale jeho rodiče, kteří oba učili na Univerzitě v Horlicksu, nesnesli, aby jejich syn, který ve Stanford - Binetově testu skončil v horních pěti procentech, šel na automechanika. Měl štěstí, že mu dovolili, aby chodil na automechanický kurz I, II a III. Musel se rvát do krve, aby mu to dovolili. Nezapadl mezi feťáky, protože nefetoval. Nezapadl mezi ostré hochy v ocvokovaných džínách á la Lucky Strike, protože nechlastal, a kdybyste ho pořádně praštili, rozbrečel by se.

Ach ano, nezapadl ani mezi dívky. Jeho žlázy se totálně pominuly. Chci tím říct, že Arnie byl samý uher. Myl si obličej asi pětkrát denně, sprchoval se asi dvacetkrát týdně a vyzkoušel každý krém a zázračný prostředek, který moderní vědy poznala. Nebylo to k ničemu. Arnieho tvář vypadala jako obložená pizza a Arnie měl mít jednu z těch poďobaných, d'olíkovaných tváří navěky.

Měl jsem ho rád, stejně jako on mě. Měl zvláštní smysl pro humor a mozek, který neustále kladl nějaké otázky, vymýšlel hříčky a prováděl bezvadné drobné prostocviky. Byl to Arnie, kdo mi v sedmi letech ukázal, jak si udělat mravenčí farmu, a celé léto jsme strávili tím, že jsme ty malé pachůlky pozorovali, fascinovaní jejich pilností a urputnou vážností. To Arnie navrhl, když nám bylo deset, abychom se jednou v noci vykradli ven a položili hromadu suchých koňských koblih ze stájí na Route 17 pod obrovitého umělohmotného koně na trávníku před libertyvillským motelem těsně za hranici s Monroeville. Arnie jako první uměl šachy. Jako první uměl poker. Ukázal mi, jak vyhrávat při sestavování slov z písmen. Za deštivých dnů, až do doby, než jsem se zamiloval (nu, jakápak to byla láska - ona byla vedoucí družstva fanynek s fantastickým tělem, do něho jsem byl zamilovaný určitě, a když mě Arnie upozornil, že její mozek má hloubku a rezonanci auta Shaun Cassidy ročník 1945, nedokázal jsem mu říct, že jenom pustě žvaní, protože nežvanil), byl to Arnie, na koho jsem vždycky nejdřív pomyslel, protože Arnie věděl, jak využít deštivé dny, stejně jako věděl, jak vyčerpat všechny možnosti každé hry. Takhle se možná dají poznat osamělí lidé ... vždycky dokážou vymyslet něco bezva, co dělat za deštivých dnů. Vždycky k nim můžete zaskočit. Vždycky jsou doma. Vždycky, doprdele.

Pokud jde o mě, naučil jsem ho plavat. Posiloval jsem s ním a přiměl ho, aby jedl zeleninu a trochu si vylepšil vyzáblé tělo. O prázdninách před posledním ročníkem na libertyvillské střední jsem mu sehnal práci na stavbě silnice - kvůli tomu jsme se oba do krve hádali s jeho rodiči, kteří se považovali za velké přátele zemědělců v Kalifornii a místních montérů, ale zhrozili se při představě, že by si jejich nadaný syn (horních pět procent v Stanford - Binetově testu, nezapomeňte) umazal zápěstí a zmodral mu límeček. Potom, to už letní prázdniny končily, Arnie poprvé uviděl Christinu a zamiloval se do ní. Byl jsem toho dne s ním - jeli jsme z práce domů - a svědčil bych v této věci i před trůnem samotného Všemohoucího, pokud bych musel. Pánové, zamiloval se a zamiloval se bezhlavě. Bylo by to legrační, kdyby to nebylo tak smutné a kdyby to tak rychle nezačalo být i děsivé. Mohlo to být legrační, kdyby to nebylo tak zlé. Jak zlé to bylo? Bylo to zlé od začátku. A každým okamžikem to bylo horší.

1. DENNIS - PÍSNÍČKY O AUŤÁCÍCH

1. První pohledy

Hele, koukni!
Tam naproti!
Tohle je auťák pro mě stvořenej,
mít ho, bych byl celej blaženej ...
To auto je fakt pěkný, chlape,
Tomu se říká jiný kafe.
Eddie Cochran

"Pane Bože!" vykřikl zčistajasna můj přítel Arnie Cunningham.

"Co je?" zeptal jsem se. Poulil oči pod čočkami brýlí s ocelovými obroučkami, ruku si přioplácl na tvář, takže si dlaní částečně zakrýval pusku, a krk měl snad na kuličkových ložiskách, jak otáčel hlavu dozadu.

"Zastav přece, Dennisi! Couvni!"

"Co to ... "

"Vrat' se, chci se na ni podívat ještě jednou."

Najednou jsem pochopil. "Ale kámo, nech toho. Jestli jsi myslel tu ... věc, kterou jsme minuli ... "

"Vrat' se!" Skoro křičel.

Zajel jsem zpátky, myslel jsem, že je to zase nějaký Arnieho drobný žertík. Ale nebyl. Arnie byl chycen, přemožen, svázán a odzbrojen. Zamiloval se.

Vypadala hodně špatně, a co na ní Arnie tehdy viděl, to nikdy nepochopím. Levou stranu předního skla protkávala pavučina prasklin. Pravá strana zadku byla promáčknutá a v oprýskané prohlubni narostlo ošklivé hnízdo rzi. Zadní nárazník nakřivo, víko kufru pootevřené a z několika dlouhých řezných ran v potazích lezla cupanina, vpředu i vzadu. Vypadalo to, jako by se někdo pustil do polstrování nožem. Jedna pneumatika byla splasklá. Ostatní byly tak ojeté, že bylo vidět plátno. Nejhorší ze všeho byla tmavá kaluž oleje pod blokem motoru.

Arnie se zamiloval do Plymouthu Fury ročník 1958, jednoho z těch dlouhých aut s velkými křídly na zadních blatnících. Na pravé straně předního skla - té nepopraskané - byla přilepená vybledlá cedule NA PRODEJ.

"Koukni na to obložen, Dennisi!" zašeptal Arnie. Pobíhal kolem auta jako posedlý. Upocené vlasy mu vlály a plácaly. Zkusil zadní dveře za spolujezdcem a ty se s vrznutím otevřely.

"Arnie, ty mě jenom tak zkoušíš, že jo?" ozval jsem se. "Máš úpal, vid'?" Řekni, že je to úpal. Vezmu tě domů a strčím pod blbou klimatizaci a na tohle zapomeneme, jo?" Ale říkal jsem to bez valné naděje. Uměl vtípkovat, ale v té chvíli neměl ve tváři ani náznak vtípu. Místo toho jsem viděl jakési nepřičetné šílenství, které se mi moc nelíbilo.

Ani se neobtěžoval s odpovědí. Z otevřených dveří se vyvalil horký, hutný závan vzduchu, páchnoucí věkem, naftou a pokročilým rozkladem. Zdálo se, že ani toho si Arnie nevšiml. Vlezl dovnitř a posadil se

na rozpárané a vybledlé zadní sedadlo. Kdysi, před dvaceti lety, bylo červené. Teď mělo vyšisovanou, sepraně růžovou barvu.

Sáhl jsem dovnitř a vytáhl chomáček cupaniny, podíval se na ni a odfoukl ji. "Vypadá to, jako by přes to přepochodovala ruská armáda na cestě do Berlína," řekl jsem.

Konečně si všiml, že tam pořád jsem. "Jo ... jo. Ale dala by se spravit. Mohla by ... mohla by se dát do kupy. Mohla by jezdit, Dennisi. Je to krasavice. Opravdová ... "

"Hej! Hej! Co tu chcete vy dva?"

Byl to nějaký děda, který vypadal, že si užívá - více méně - své sedmdesáté léto. Nejspíš mu bylo o něco míň. U tohoto dědka mi ale přišlo, že si užívá dost málo. Vlasy měl dlouhé a rozčuchané, tedy jejich zbytky. Na holém kusu lebky se pěkně dařilo lupence.

Na sobě měl staré dědkovské kalhoty a polokecky, Byl bez košile; místo ní měl kolem pasu utažené cosi, co vypadalo jako dámský korzet. Když přišel blíž, poznal jsem, že je to korzet na páteř. Podle vzhledu bych řekl, jen tak od oka, že si ho naposled měnil někdy v době, kdy zemřel Lyndon Johnson.

"Co tu, kluci, chcete?" Měl pronikavý, ostrý hlas.

"Pane, je to vaše auto?" zeptal se ho Arnie. Nebyla to zrovna nejchytřejší otázka. Plymouth parkoval na trávníku poválečného sériového domku, ze kterého se děda vynořil. Trávník byl v hrozném stavu, ale vedle Plymouthu vypadal báječně.

"Co když je?" vyzvídal děda.

"Já ... " Arnie musel polknout, " ... já ho chci koupit."

Dědkovi zasvítily oči. Rozzlobený výraz ve tváři nahradil šejdířský svit v oku a kolem rtů zřetelně chtivý úšklebek. Myslím, že to byla ta chvíle - právě ta chvíle - kdy jsem v v nitru pocítil cosi studeně smutného. Byl to okamžik - trval jenom krátce - kdy jsem měl chuť Arnieho praštit a odvést ho pryč. V dědkových očích se cosi objevilo. Nejenom ten svit; bylo to cosi hlubšího.

"No, to bys měl," řekl dědek Arniemu. Natáhl ruku a Arnie ji přijal. "Mý jméno je LeBay. Roland D. LeBay. Americká armáda, v důchodu."

"Arnie Cunningham."

Dědouch mu zapumpoval rukou a mně jenom tak mávl. Já byl mimo hru; svého kořena už dostal. Arnie by mohl LeBayovi rovnou podat peněženku.

"Kolik?" zeptal se Arnie. A pak se do toho vrhl po hlavě. "Ať je to, kolik chce, není to moc."

V duchu jsem místo povzdechu rovnou zaúpěl. Za peněženkou se právě vydala i jeho šeková knížka.

LeBayův lišácký úsměv na okamžik pohasl a oči se mu podezíravě zúžily. Myslím, že uvažoval, jestli si z něho nechceme vystřelit. Prohlížel si Arnieho otevřenou, roztouženou tvář a hledal v ní stopy záludnosti, a potom mu položil zabijácky dokonalou otázku:

"Synku, už jsi měl někdy auto?"

"Má Mustang Mach II," řekl jsem rychle. "Koupili mu ho rodiče. Má převodovku Hurst, přeplňovací kompresor a dokáže rozžhavit silnici i na jedničku. Umí ... "

"Ne," řekl Arnie tiše. "Teprve na jaře jsem dostal řidičák."

LeBay mě obdařil krátkým, ale vychytralým pohledem a pak přesunul plnou pozornost zpět na svůj hlavní cíl. Opřel si ruce v kříži a protáhl se. Zachytil jsem kyselý závan potu.

"V armádě mi začaly problémy se zádama," oznámil nám. "Plná invalidita. Doktoři mě nikdy nedokázali dát do pořádku. Pokud se vás někdo zeptá, co je na světě špatného, chlapci, tak mu povězte, že jsou to tři věci: doktoři, komouši a negerský radikálové. Z těch tří jsou nejhorší komouši, v těsném závěsu jsou doktoři. A kdyby ten dotyčnej chtěl vědět, kdo vám to pověděl, řekněte Roland D. LeBay. Tak je to, pánové."

Pohladil starou, odřenou kapotu Plymouthu, jako by byl zmámený láskou.

"Tohle je nejlepší auto, jaký jsem kdy měl. Koupil jsem ji v září 1957. Tehdy to byla právě ta chvíle, kdy bylo možný dostat nový model, v září. Celý léto se v novinách objevovaly jenom fotky aut pod různěma plachtama, až člověk umíral touhou podívat se, jak vypadají vespod. Ne jako dneska." Hlas mu přetékal pohrdáním nad bídnými časy, kterých se musel dožít. "Byla zbrusu nová. Voněla jako zbrusu nový auto, a to je nejfajnější vůně na světě."

Zamyslel se.

"Možná kromě číci."

Podíval jsem se na Arnieho, kousal jsem se do tváří jako šílenec, abych se nad tím vším nerozchechtal. Arnie se po mně užasle ohlédl. Zdálo se, že děda si žádného z nás nevšímá; byl na své vlastní planetě.

"Sloužil jsem v zeleném třicet čtyři roků," prozradil nám LeBay a stále se opíral o kapotu auta. "Navlíkl jsem ho v roce 1923. Žral jsem prach v Texasu a v bordelech v Nogales jsem viděl filcky velký jako desetník. Za druhý světový jsem viděl chlapy, kterým lezly střeva ušima. Ve Francii jsem to viděl. Střeva jim lezly ušima. Věříš tomu, synku?"

"Ano, pane," odpověděl Arnie. Myslím, že neslyšel ani slovo, které LeBay řekl. Přeshlapoval z nohy na nohu, jako by nutně potřeboval na záchod. "K tomu autu ..."

"Chodíš na univerzitu?" vyštěkl najednou LeBay. "V Horlicksu?"

"Ne, pane, chodím na libertyvillskou střední."

"Dobře," řekl LeBay chmurně. "Od vejšky se drž dál. Jsou narvaný milovnickama negrů, co chtějí vydat Panamskej průplav. ‚Mozkovny‘, tak jim říkají. ‚Sračkáři‘, říkám já."

Láskyplně se zahleděl na auto přidřeplé na prasklé pneumatice, lak se v odpoledním slunci rezatě blýskal.

"Na jaře sedmapadesátýho jsem si zranil záda," pokračoval LeBay. "S armádou to šlo už tehdy od desíti k pěti. Vypadl jsem akorát včas. Vrátil jsem se do Libertyville. Podívat se po nějakým žihadle.

Nepospíchal jsem. Pak jsem nakráčel do značkového obchodu Plymouthu Normana Cobba - tam, kde je teď na konci Main Street kuželník - a poručil si tohle auto. Řekl jsem, lak chci v červený a bílý jako u modelu na příští rok. Červený jako hasičská stříkačka. A oni to udělali. Když jsem ji dostal, měla na počítadle celkem šest mil. Tak je to, pánové."

Odpívl si.

Mrkl jsem Arniemu přes rameno na počítadlo. Sklo bylo zamžené, ale přesto jsem tu hrůzu dokázal přečíst. Devadesát sedm tisíc čtyři sta třicet dvě míle. A šest desetin. Ježíš zaplakal.

"Jestli máte to auto tak rád, proč ho prodáváte?" zeptal jsem se.

Otočil zamlžený, poněkud hrozivý pohled na mě. "Chceš bejt vtipnej, synku?"

Neodpověděl jsem, ale ani jsem neuhnul očima.

Po chvilkovém souboji pohledů (což Arnie naprosto ignoroval, pomalu a zamilovaně přejížděl rukou přes jedno zadní křídlo) LeBay řekl: "Už nemůžu řídit. Záda se mi pošpatnily. Oči totěž."

Najednou jsem to pochopil - aspoň jsem si to myslel. Jestli nám sdělil správné údaje, bylo mu sedmdesát jedna. A když je vám sedmdesát, musíte v tohle státě na povinné každoroční prohlídky s očima, než vám prodlouží řidičák. LeBay buď na prohlídce neuspěl, nebo se neúspěchu bál. Každopádně to vyšlo na stejno. Než aby se podrobil takovému ponížení, raději se Plymouthu vzdal. A potom už auto rychle zestárlo.

"Kolik za něj chcete?" zeptal se Arnie znovu. Ach, nemohl se dočkat, až strčí hlavu pod nůž.

LeBay otočil tvář k nebi, jako by uvažoval, jestli bude pršet. Potom se znovu podíval na Arnieho a oblažil ho širokým, laskavým úsměvem, který mi zatraceně připomínal ten jeho předchozí hnusný škleb.

"Původně jsem chtěl tři stovky. Ale ty seš mi sympatickej. Pro tebe to bude za dvě stě padesát."

"Kriste pane," ucedil jsem.

Jenomže LeBay věděl, kdo je jeho kořen, a věděl přesně, jak mezi nás vrazit klín. Slovy mého dědečka, nevypadl z žebříňáku včera.

"Tak jo," vyjel. "Jak chcete. V půl pátý mi běží v televizi seriál. Okraj noci. Nikdy nevynechám, když to jde. Pěkně jsem si s váma poklábosil, kluci. Nashle."

Arnie po mně vrhl pohled doutnající bolestí a vztekem, až jsem ucouvl. Vyzrazil za dědkem a popadl ho za loket. Hovořili. Nic jsem neslyšel, ale viděl jsem víc než dost. Dědkova pýcha byla zraněna. Arnie mluvil vážně a omluvně. Dědek jenom doufal, že Arnie chápe, že nesnese, aby auto, které ho bezpečně dovedlo až k slunnému podzimu života, někdo urážel. Arnie souhlasil. Dědek se pomaličku nechal odvést zpátky. A znovu jsem v něm vycítil cosi zlovolného a děsivého ... jako by sychravý listopadový vítr uměl myslet. Nedokážu to vyjádřit líp.

"Jestli řekne ještě jediný slovo, meju si ruce," pohrozil LeBay a namířil na mě zrohovatělý, mozolnatý prst.

"Neřekne, neřekne," chlácholil ho Arnie spěšně. "Říkal jste tři stovky?"

"Ano, tak to myslím bylo ... "

"Přesná cena zněla dvě stě padesát," pravil jsem zřetelně.

Do Arnieho jako když hrom udeje, bál se, že dědek znovu odejde, ale LeBay už neriskoval. Ryba už byla z rybníka skoro venku.

"Dvě stě padesát by myslím stačilo," uvolil se LeBay. Znovu po mně mrskl pohledem a já viděl, že jsme si porozuměli - já se nelíbil jemu a on zase mně.

Zhrozil jsem se ještě víc, protože Arnie vytáhl peněženku a začal se v ní probírat. Mezi námi třemi zavládlo ticho. LeBay přihlížel. Já se díval stranou na malé děcko, které se na vyblitě zeleném skateboardu snažilo zabít. Kdesi štěkal pes. Kolem prošly dvě holky, vypadaly na osmačky nebo devátáčky, hihňaly se a pevně si tiskly knížky z knihovny na pučící hrudníky. Zbývala jediná naděje, jak Arnie vyvázne; byl den před výplatou. Jestli bude mít dost času, aspoň čtyřicet hodin, třeba ten horečný záchvat pomine.

Když jsem se ohlédl, Arnie a LeBay se dívali na dvě pětidolarovky a šest dolarovek - to bylo očividně všechno, co v peněžence zůstalo.

"Co takhle šek?" zeptal se Arnie.

LeBay obdařil Arnieho suchým úsměvem a nic neřekl.

"Je to slušný šek," bránil se Arnie. To bych řekl. Makali jsme celé léto pro bratry Carsonovy na dálniční přípojce I - 376, o které jsou všichni z Pittsburghu pevně přesvědčeni, že ji nikdy nikdo nedodělá. Arnie někdy tvrdil, že pennsylvánské ministerstvo dopravy bere nabídky na I - 376 už od konce občanské války. Ne že by některý z nás měl právo si stěžovat; spousta kluků pracovala tehdy v létě buď za žebráckou mzdu, nebo nepracovala vůbec. My jsme si vydělávali slušné peníze, někdy i za přesčasy. Brad Jeffries, náš mistr, upřímně váhal, jestli má přibrat kluka jako je Arnie, ale nakonec se uvolil, že ho může využít jako vlajkového signalistu; holka, kterou chtěl na tu práci najmout, otěhotněla a spěšně se vdala. Takže Arnie začal v červnu s vlajkou, ale kousek po kousku se propracovával k těžší práci, většinou díky svému elánu a odhodlání. Byla to jeho vůbec první práce a pořádně se činil. Udělal na Brada docela dojem a letní slunce dokonce trochu pomohlo Arnieho kvetoucí pleti. Možná to bylo ultrafialovým zářením.

"Věřím, že je to dobrý šek, synku," řekl LeBay, "ale já mám v obchodování rád hotovost. Chápeš." Nevěděl jsem, jestli chápe Arnie, ale já chápal. Bylo by moc snadné zastavit výplatu místního šeku, kdyby tenhle rozviklaný Plymouth cestou domů vytratil ojnici nebo odfoukl píšť.

"Můžete zavolat do banky," vnucoval se Arnie, začínal nabírat zoufalý tón.

"Ne," odmítl LeBay a poškrábal se v podpaždí nad olezlým korzetem. "Bude půl šestý. Banka je dávno zavřená."

"Tak to berte jako zálohu," nedal se Arnie a podával mu šestnáct dolarů. Vypadal fakt nepříčetně. Možná vám dělá potíže uvěřit, že kluk, který je skoro dost starý na to, aby šel k volbám, se může během čtvrt hodinky totálně rozklížit nad nějakým starým křápem. I já jsem užasle zíral. Jenom Roland D. LeBay patrně žádné potíže neměl, nejspíš proto, že ve svém věku už viděl všechno. Teprve později jsem došel k přesvědčení, že jeho podivná jistota asi pramenila z jiných zdrojů. Každopádně bylo jasné, že pokud mu do žil někdy vteklo trochu mléka lidské laskavosti, dávno se srazilo v kyselou smetanu.

"To bych musel dostat nejmíň deset procent," pravil LeBay. Ryba byla z vody venku; za chvíli bude v podběráku. "Kdybych měl deset procent, podržel bych ti ji čtyřicet hodin."

"Dennisi," obrátil se ke mně Arnie. "Můžeš mi do zítřka půjčit devět babek?"

Měl jsem jich v peněžence dvanáct a nikam jsem se nechystal. Nekonečné dny přehazování písku a kopání příkopů pro trativody dokázaly zázraky, pokud šlo o fyzickou na fotbalový trénink, ale nevedl jsem vůbec žádný společenský život. Posledně jsem dokonce ani nezaútočil na hradby těla své spřátelené fanynky stylem, na který si zvykla. Byl jsem bohatý, leč osamělý.

"Pojď sem a uvidíme," řekl jsem.

LeBayovi potemnělo čelo, ale chápal, že je závislý na mém vkladu, ať chce nebo nechce. Krepovaté bílé vlasy mu poletovaly v mírném větru sem a tam. Jednou rukou se majetnický opíral o Plymouth.

Arnie a já jsme se vrátili tam, kde u obrubníku parkovalo moje auto, Duster ročník 1975. Vzal jsem

Arnieho kolem ramen. Nevím proč, ale vzpomněl jsem si, jak jsme spolu byli nahoře u něj v pokoji jednoho deštivého podzimního dne, kdy nám oběma nebylo víc než šest let - ve staříčké černobílé televizi se míhaly kreslené filmy a my jsme si kreslili starými pastelkami, které byly nastrkané do otřískané plechovky od kávy. Ta vzpomínka mě rozesmutnila a trochu polekala. Víte, mám někdy dny, kdy mi připadá, že šest let je optimální věk, a proto trvá pouhých sedm celých dvě desetiny vteřiny reálného času.

"Máš ty prachy, Dennisi? Zítra odpoledne ti je vrátím."

"Jo, mám je," řekl jsem. "Ale co to kristepane provádíš, Arnie? Ten starej prďola má plnej invalidní důchod, panebože. Nepotřebuje peníze a ty nejsi dobročinněj spolek."

"Nerozumím. O čem to mluvíš?"

"Bere tě na hůl. Bere tě na hůl jenom z čirýho potěšení. Kdyby to auto vzal k Darnellovi, nedostal by ani padesát dolarů za součástky. Je to křáp."

"Není." Nebýt špatné pleti, vypadal by můj přítel Arnie docela obyčejně. Ale myslím, že bůh dal každému aspoň jeden hezký rys, a u Arnieho to byly oči. Za těmi brýlemi, které je obvykle skrývaly, vězely pěkné, inteligentní šedivé oči barvy mračen, když je na podzim zataženo. Uměly být skoro nepříjemně ostré a zkoumavé, když se dělo něco, oč se zajímal, ale teď byly vzdálené a zasněné. "Není to vůbec žádněj křáp."

Právě tehdy jsem začal doopravdy chápat, že se děje něco víc, než že Arnie najednou chce auto. Nikdy dřív neprojevil zájem o to, aby nějaké měl; spokojil se s tím, že jezdil se mnou, a přispíval na benzín, nebo šlapal na svém kole s přehazovačkou. A taky to nevypadalo, že potřebuje auto, aby v něm mohl honit vodu; podle mého nejlepšího vědomí Arnie v životě neměl rande. Bylo v tom něco jiného. Byla to láska nebo něco podobného.

Řekl jsem: "Aspoň ho donuť, ať to před tebou nastartuje, Arnie. A zvedne kapotu. Dole je kaluž oleje. Mám dojem, že je prasklý blok. Opravdu myslím ..."

"Můžeš mi půjčit devět babek?" Upřeně mi hleděl do očí.

Vzdal jsem to. Vytáhl jsem peněženku a dal mu devět dolarů.

"Díky, Dennisi," řekl.

"Je to tvůj pohřeb, hochu."

Vůbec si mě nevšiml. Přidal svých devět dolarů ke svým šestnácti a vrátil se k autu, kde stál LeBay.

Podal mu peníze a LeBay je pečlivě přepočítal, olizoval si přítom palec.

"Počkám ti jenom- čtyřiadvacet hodin, rozumíš," řekl LeBay.

"Ano, pane, to bude stačit," ujist'oval ho Arnie.

"Jenom zajdu do domu a napíšu ti potvrzení," pokračoval LeBay. "Jak jsi říkal, že se jmenuješ, vojáku?"

Arnie se pousmál. "Cunningham, Arnold Cunningham."

LeBay zamručel a přešel přes vypelichaný trávník k zadnímu vchodu. Vnější dveře byly takové ty fajnové hliníkové kombinované dveře s písmenem uprostřed - v tomto případě velkým L.

Dveře se za ním zabouchly.

"Ten chlap je přízračnej, Arnie. Ten chlap je fakticky ..."

Ale Arnie tam nebyl. Seděl za volantem auta. Na tváři měl pořád stejný přihloupý výraz.

Obešel jsem předeek a našel závěr kapoty. Zatáhl jsem a kapota se zvedla se zavrváním, které mi připomnělo zvukové efekty, jaké slyšíte na některých nahrávkách ze strašidelných domů. Shora se snesly vločky kovu. Baterie byla starý Allstate a svorky byly tak zaneřáděné zelenou rzí, že se nedalo poznat, která je kladná a která záporná. Vytáhl jsem vzduchový filtr a zachmuřeně nahlédl do čtyřkomorového karburátoru, černého jako uhelná sloj.

Spustil jsem kapotu a vrátil se k Arniemu, který pořád seděl vpředu a přejížděl rukou po okraji přístrojové desky nad tachometrem, kalibrovaném až na vrcholně absurdních sto dvacet mil v hodině.

Opravdu auta někdy jezdila tak rychle?

"Arnie, myslím, že blok motoru je prasklý. Fakticky. Tohle auto je vrak, kamaráde. Totální vrak. Jestli chceš vozítko, můžeme ti za dvě stě padesát najít něco mnohem lepšího než tohle. Myslím to vážně.

Mnohem lepšího."

"Je to dvacet let staré," řekl. "Uvědomuješ si, že z auta je oficiálně starožitnost, když má dvacet let?"

"Jo," odpověděl jsem. "Vrakoviště za Darnellem je plný oficiálních starožitností, víš, jak to myslím?"

"Dennisi ... "

Práskly dveře. LeBay se vracel. Bylo to jedno; další hovory by byly zbytečné. Možná nejsem zrovna nejvnímavější lidská bytost na světě, ale když jsou signály dost silné, zaznamenám je. Tohle byla věc, o které nabyl Arnie přesvědčení, že ji musí mít, a já mu to nemohl vymluvit. Myslím, že by mu to nedokázal vymluvit nikdo.

LeBay mu okázale podal potvrzení. Na obyčejném papíru z bloku stálo stařecky kudrnatým a lehce rozřeseným rukopisem: Potvrzují příjem 25,00 \$ od Arnolda Cunninghama jako 24 - hod. zálohu na Plymouth ročník 1958, Christinu. A pod to napsal své jméno.

"Co je to ta Christina?" zeptal jsem se v domnění, že jsem se třeba překoukl nebo on to špatně napsal. Rty se mu zúžily a ramena se trochu zvedl a, jako by čekal, že se mu vysmějeme ... nebo jako by mě varoval, abych se něčeho takového neodvažoval. "Christina, tak jsem jí vždycky říkal," odpověděl.

"Christina," opakoval Arnie. "Líbí se mi to. A tobě, Dennisi?"

Tak on už chtěl ten zatracený křáp pojmenovat. Začínalo mi to všechno lézt krkem.

"Ne," řekl jsem. "Jestli tomu autu musíš dát jméno, Arnie, co takhle Problém?"

Zatvářil se zhrzeně, ale mně to bylo fuk. Vrátil jsem se do svého auta, abych na něj počkal, a litoval, že jsem nejel domů jinudy.

2. První hádka

Těm svým pochybným kamarádům řekni,
že nemáš čas někde jezdit!

(Jekety - jek!)

A hned!

Coasters

Odvezl jsem Arnieho domů a šel s ním dovnitř dát si kousek koláče a sklenici mléka, než pojedou taky. Bylo to rozhodnutí, kterého jsem brzy litoval.

Arnie bydlel na Laurel Street, která se nachází v tiché obytné čtvrti na západní straně Libertyville. Pokud se klidu týče, většina Libertyville je klidná a obytná. Není to nic nóbl jako třeba předměstské čtvrti Fox Chapel (kde domy většinou vypadají jako ty, které člověk vidí každý týden v Columbovi), ale není to ani jako Monroeville s mílemi samošek, prodejních skladů se zlevněnými pneumatikami a špinavými knihkupectvími. Není tu žádný těžký průmysl; většinou tu bydlí lidé z nedaleké univerzity. Nic nóbl, ale má to tu aspoň jaksi intelektuálního ducha.

Arnie byl celou cestu domů tichý a zamyšlený; snažil jsem se ho vylákat z ulity, ale nedal se. Zeptal jsem se ho, co s autem udělá. "Správím ho," řekl nepřítomně a upadl znovu do mlčení.

Nu, určitě by to dokázal; o tom jsem nepochyboval. Uměl si poradit s náradím, uměl naslouchat, dokázal vyhmátnout problém. Ruce měl citlivé a rychlé, když šlo o stroje; to jenom když byl s jinými lidmi, zvláště s děvčaty, měl ruce náhle neohrabané a neklidné a pořád se chtěly tahat za prsty nebo vrážet do kapes nebo, což bylo nejhorší, mu bloudily k obličejí a přejížděly po té vypálené krajině na tvářích, bradě a čele a přitahovaly k ní pozornost.

Dokázal by to auto spravit, ale peníze, které si v létě vydělal, byly vyhrazené pro vysokou. Zatím nikdy neměl auto a já měl pocit, že Arnie nemá představu, jak děsivým způsobem dovedou stará auta hltat peníze. Hltají je tak, jako upíři hltají krev. Mohl se vyhnout nákladům na práci tím, že si většinu udělá sám, ale součástky ho vykrvácejí k smrti, než skončí.

Něco z toho jsem mu řekl, ale on to prostě pouštěl jedním uchem tam, druhým ven. Oči měl pořád nepřítomné, zasněné. Nepoznal jsem, na co myslí.

Michael i Regina Cunninghamovi byli doma - ona skládala dohromady nekonečné, hloupé puzzle (tohle mělo asi šest tisíc různě tvarovaných kousků na čistě bílém pozadí; já bych z toho během patnácti minut vyletěl z kůže) a on si v obýváku pouštěl magnetofon.

Netrvalo dlouho a já zalitoval, že jsem si ten koláč s mlékem neodpustil. Arnie jim pověděl, co udělal, ukázal jim potvrzení a oni se okamžitě začali chytat stropu.

Abyste pochopili, Michaela Regina byli vysokoškoláci do morku kostí. Věnovali se konání dobra a pro ně to znamenalo protestovat. Protestovali začátkem šedesátých let ve prospěch integrace a proti Vietnamu, a když toho nechali, byl tu Nixon, otázky rasové rovnováhy na školách (dokázali vám citovat případ Alan Bakke slovo od slova, dokud jste neusnuli), policejní násilí a rodičovské násilí. Potom tu byly debaty - ty věčné debaty. Věnovali se debatám skoro stejně jako protestům. Byli ochotni zúčastnit se celonoční diskuze o kosmickém programu nebo školení o rovnoprávnosti nebo semináři o možných alternativách fosilních paliv, aniž by zazněl skutečný názor. Odsloužili spousty hodin na Bůhví kolika "horkých linkách" - pro znásilněné, drogově závislé, na linkách, kde si děcka, co utekla z domu, mohla s někým přátelsky popovídat a na staré dobré LINCÉ DŮVĚRY, kam mohli volat lidé pomýšlející na sebevraždu a poslouchat, jak jim soucitný hlas říká nedělej to, kámo, máš společenský závazek vůči kosmické lodi Země. Dvacet třicet let vyučování na univerzitě vás naučí rozkmitat dásně na povel, stejně jako Pavlovovi psi byli naučeni slinit, když zazvonil zvonek. Myslím, že se vám to může dokonce i zalíbit. Regine (trvali na tom, abych jim tykal) bylo pětáctičet a byla hezká poněkud chladným, napůl aristokratickým způsobem - to znamená, že se jí dařilo vypadat aristokraticky, i když vězela v džínách, což se dělo většinu času. Jejím oborem byla angličtina, ale když učíte na vysoké, tak to samozřejmě nestačí; jako byste na otázku, odkud jste, odpověděli "z Ameriky". Regina si svůj obor vybrousila a vypreparovala jako zmrázka na radarové obrazovce. Specializovala se na rané anglické básníky a závěrečnou práci věnovala Robertu Herrickovi.

Michael se věnoval historii. Vypadal žalostně a melancholicky jako hudba, kterou si přehrával, i když žal a melancholie obvykle nepatřily k jeho vizáži. Při pohledu na něj jsem si někdy připomněl, co prý řekl Ringo Starr, když Beatles poprvé přiletěli do Ameriky, a nějaký reportér se ho na tiskové konferenci zeptal, jestli je opravdu tak smutný, jak vypadá.

"Ne," odpověděl Ringo, "to jenom můj obličej." Michael byl taky takový. Navíc kombinace hubené tváře a silných brýlí, které nosil, z něj činily trochu karikaturu profesora z nějakého nelaskavého komiksu. Vlasy mu už ustupovaly a na bradě nosil malou, chmýřitou kozí bradku.

"Ahoj, Arnie," řekla Regina, když jsme vešli. "Nazdar, Dennisi." Byla to poslední veselá věc, kterou nás toho odpoledne počastovala.

Řekli jsme ahoj a vzali si koláč a mléko. Seděli jsme v koutku, kde se snídalo. V troubě se pekla večeře a je mi líto, že to musím říct, ale to aroma bylo prostě odporné. Regina a Michael nějakou dobu koketovali s vegetariánstvím a dnes večer to smrdělo, jako by Regina chystala staré dobré zapečené chaluhy. Doufal jsem, že mě nepozvou na večeři.

Hudba zmlkla a Michael vešel do kuchyně. Měl na sobě džínové kraťasy a vypadal, jako by mu právě umřel nejlepší přítel.

"Jdete pozdě, kluci," poznamenal. "Něco se děje?" Otevřel lednici a začal v ní kutat. Třeba ani jemu nevoněla zapečená chaluha tak báječně.

"Koupil jsem auto," řekl Arnie a ukrojil si další kus koláče.

"Cože jsi udělal?" vykřikla okamžitě jeho matka z druhého pokoje. Vstala příliš rychle a ozvalo se zadunění, jak stehny vrazila do hrany karetního stolku, na kterém si skládala puzzle. Po zadunění následovalo rychlé šustění a t'ukání kousků skládačky, která se svezla na podlahu. V té chvíli jsem zalitoval, že jsem nejel rovnou domů.

Michael Cunningham se otočil od ledničky a zahleděl se na syna, v jedné ruce jablko a v druhé kelímek bílého jogurtu.

"Děláš si srandu," řekl a z nějakého absurdního důvodu jsem si poprvé všiml, že jeho bradka - kterou nosil někdy od sedmdesátého roku - začíná trochu šedivět. "Arnie, děláš si srandu, že? Řekni, že si děláš srandu."

Vešla Regina, vypadala vysoká a napůl aristokratická a pěkně naštvaná. Pořádě se podívala Arniemu do obličejce a poznala, že si nedělá srandu. "Nemůžeš kupovat auto," oznámila mu. "O čem to krucinál mluvíš? Je ti teprve sedmnáct."

Arnie se pomalu podíval z otce u ledničky na matku u dveří do obývacího pokoje. Na tváři měl

tvrdohlavý, zarputilý výraz, který jsem u něj v životě neviděl, pokud jsem se dobře pamatoval. Napadlo mě, že kdyby takhle častěji vypadal ve škole, tamější rváči by ho třeba nechali na pokoji.

"Ve skutečnosti se mýlíte," řekl. "Můžu ho koupit naprosto bez problémů. Nemohl jsem ho financovat hned, ale koupit ho za hotové není problém. Registrace auta v sedmnácti je samozřejmě něco úplně jiného. K tomu potřebuji vaše svolení."

Dívali se na něj překvapeně, znepokojeně a - když jsem to uviděl, cítil jsem, jak mi srdce klesá jako kámen - s rostoucím hněvem. Přes veškeré své liberální uvažování a solidaritu s farmáři, zneužívanými manželkami, svobodnými matkami a všemi ostatními drželi Arnieho pěkně zkrátka. A Arnie jim to dovoloval.

"Myslím, že není důvod, abys takhle mluvil s matkou," ozval se Michael. Vrátil jogurt na místo, ponechal si jablko a pomalu zavřel dveře lednice. "Jsi příliš mladý, abys měl auto."

"Dennis auto má," odpověděl Arnie okamžitě.

"Páni! Teda! Podívejte, jak už je pozdě!" vložil jsem se mezi ně. "Měl bych už pomalu jít domů. Měl bych jít hned domů! Měl bych ... "

"To, co dělají Dennisovi rodiče a co dělají tvoji rodiče, jsou dvě naprosto odlišné věci," řekla Regina Cunninghamová. Nikdy jsem od ní neslyšel tak studený tón. Nikdy. "A neměl jsi žádné právo udělat takovou věc, aniž by ses s otcem a se mnou poradil ... "

"S vámi se poradil!" zařval Arnie najednou. Rozlil mléko. Na krku mu vystoupily žíly jako provazce. Regina o krok ustoupila, brada jí poklesla. Ochotně bych se vsadil, že její ošklivé kačátko na ni v životě nezakřičelo. Michael vypadal stejně ohromeně. Začínalo jim docházet, co jsem už dávno vycítil - Arnie z nevysvětlitelných důvodů konečně kápl na něco, co opravdu chce. A bůh pomoz tomu, kdo se mu postaví do cesty.

"S vámi se poradil! Radil jsem se s vámi o každé prkotině, kterou jsem dělal. Na všechno jsme svolávali schůze, a když šlo o něco, co jsem nechtěl udělat, přehlasovali jste mě dva proti jednomu. Ale tohle není žádná pitomá schůze. Koupil jsem auto a ... basta!"

"Rozhodně žádné basta," pravila Regina. Rty se jí ztenčily a kupodivu (i když možná naopak) přestala vypadat pouze napůl aristokraticky; teď vypadala jako královna anglická nebo jakákoli jiná, džiny nedžiny. Michael se prozatím držel mimo. Vypadal do puntíku stejně vyděšeně a nešťastně jako já a tak jsem na okamžik pocítil nad tím mužem bodnutí lítosti. Nemohl ani odejít domů na večeri, aby tomu utekl; byl doma. Zde se odehrával surový boj o moc mezi starou a mladou gardou a ten se rozhodne způsobem, jakým už takové věci probíhají, s příšerným výbuchem hořkosti a zášti. Regina byla k boji očividně připravená, ale Michael nebyl. A já se ho zúčastnit nechtěl. Vstal jsem a zamířil ke dveřím.

"Ty mu to dovolíš?" zeptala se Regina. Povýšeně se na mě podívala, jako bychom se spolu nikdy nesmáli ani nepekli společně koláče a nechodili společně kempovat. "Dennisi, překvapuješ mě."

To mě dopálilo. Vždycky jsem měl Arnieho mámu docela rád, ale nikdy jsem jí úplně nevěřil, aspoň ne od té příhody, která se odehrála, když mi bylo asi osm let.

Arnie a já jsme si v sobotu odpoledne vyjeli na kolech do města do kina. Cestou zpátky Arnie spadl z kola, když se snažil vyhnout psovi, a pořádně si narazil koleno. Odvezl jsem ho domů na svém kole a Regina ho vzala na pohotovost, kde mu doktor vysázel půl tuctu stehů. A potom, z nějakého důvodu, když bylo po všem a bylo jasné, že Arnie bude zase úplně v pořádku, se Regina ke mně otočila a předvedla mi tu drsnější stranu svého jazyka. Seřvala mě jako vojína. Když skončila, celý jsem se klepal a skoro brečel - sakra, bylo mi jenom osm a viděl jsem ten den spoustu krve. Nevzpomínám si doslova, jak mě sjela, ale celkový pocit, jaký to ve mně zanechalo, byl rozčilující. Pokud si vzpomínám, začala obviněním, že jsem na něj nedával dost pozor - jako by Arnie byl mnohem mladší, přestože byl skoro přesně stejně starý jako já - a skončila prohlášením (aspoň mi to tak připadalo), že jsem to měl být já. A dneska mi to znovu znělo úplně stejně - Dennisi, nedával jsi na něj dost pozor - a já se rozčilil. Byl jsem z Reginy unavený, i když to asi nebylo jen tím, a abych byl docela upřímný, nejspíš to bylo nejméně důležité. Když jste děcko (a koneckonců, co je sedmnáct let jiného než krajní mez dětství?), máte sklon stát na straně jiných děcek. Silný a neomylný instinkt vám říká, že pokud nezboříte pár plotů a nepovalíte pár bran, pak vás rodiče - s nejlepšími úmysly - budou spokojeně držet v dětské ohradce navěky. Popadl mě vztek, ale ovládl jsem se, jak nejlíp jsem uměl.

"Já jsem ho nic nenechal udělat," řekl jsem. "Chtěl ho, koupil ho." Mohl jsem jim už předtím říct, že neudělal nic horšího, než složil zálohu, ale teď jsem to nemínil udělat. Teď jsem se vzepřel já. "Vlastně jsem se mu to snažil vymluvit."

"Pochybují, že ses nějak moc snažil," odsekla Regina. Mohla rovnou vypěnit Nekecej, Dennisi, vím, že v tom jedete spolu. Na lících kostech jí vyrazila červeň a oči metaly jiskry. Snažila se, abych se znovu cítil jako osmiletý kluk, a nevedla si špatně. Ale já bojoval.

"Víš, kdybys znala všechna fakta, viděla bys, že ta kaše není tak horká. Koupil ho za dvě stě padesát dolarů a ... "

"Dvě stě padesát dolarů!" zvolal Michael. "Jaké auto se dostane za dvě stě padesát dolarů?" Jeho dosavadní nepříjemně nezáčastněný postoj - pokud nešlo o prostý šok z hluku, který na protest vydal jeho dosud tichý syn - zmizel. Probudila ho cena auta. A díval se na svého syna s neskrývaným pohrdáním, ze kterého se mi udělalo trochu zle. Rád bych měl někdy děti, a jestli je budu mít, doufám, že dokážu zrovna tenhle výraz ze svého repertoáru vynechat.

Pořád dokola jsem si říkal, zachovej klid, tohle není moje věc ani hádka, nic, nad čím je potřeba se rozčilovat - ale koláč, který jsem snědl, mi vězel v břicho jako velký lepkavý chuchvalec a kůže mě hrozně pálila. Cunninghamovi byli už od dětství mou druhou rodinou a já cítil na vlastním těle všechny rozčilující tělesné příznaky rodinné bouřky.

"Když spravujete staré auto, můžete se o autech hodně naučit," vysvětloval jsem. Najednou jsem si připadal jako potrhlá imitace LeBaye. "A dá spoustu práce, než projde technickou kontrolou." (Pokud vůbec, pomyslel jsem si.) "Můžete se na to dívat jako na ... koníčka ... "

"Já se na to dívám jako na šílenství," odsekla Regina.

Najednou jsem chtěl vypadnout ven. Myslím, že kdyby citové vibrace v pokoji tolik nezesílily, připadalo by mi to možná zábavné. Nějak jsem se dostal do pozice, ve které jsem bránil Arnieho auto, ale to mi připadlo příliš nesmyslné, než abych se do toho vážně pouštěl.

"Jak myslíte," zamumlal jsem. "Mě vynechte. Jedu domů."

"Fajn," vyštěkla Regina.

"Přesně tak," řekl Arnie bezbarvě. Vstal. "Doprdele, taky vypadnu."

Regina strnula a Michael zamžikal, jako by dostal facku.

"Cos to řekl?" vypravila ze sebe Regina. "Cos to ... "

"Nechápu, nad čím se tak rozčilujete," odpověděl Arnie přízračně ukázněným hlasem, "ale nemíním tu trčet a poslouchat samé blbosti. Chtěli jste, abych se připravoval na vysokou, a připravuju se." Podíval se na matku. "Chtěla jsi, abych chodil do šachového klubu místo do školní kapely; prima, chodím tam taky. Podařilo se mi prožít sedmnáct let a ani jednou vás neztrapnit před bridžovým klubem nebo skončit ve vězení."

Zírali na něj s očima rozšířenými, jako by najednou kuchyňské zdi narostly rty a začala mluvit.

Arnie na ně hleděl, oči měl divné, bílé a nebezpečné. "Povídám, že tohle dostanu. Tuhle jedinou věc."

"Arnie, a pojistka ... " začal Michael.

"Nech toho!" zaječela Regina. Nechtěla začít probírat podrobnosti, protože to byl první krok k možnému souhlasu; chtěla rozdrtit povstání v zárodku, rychle a dokonale. Jsou chvíle, kdy vás dospělí znechutí ve věcech, kterým nikdy nemůžou rozumět; jsem o tom přesvědčen, víte. Tehdy jsem zrovna takovou chvíli prožil a bylo mi ještě hůř. Když Regina křičela na manžela, připadala mi sprostá a zároveň děsivá, a protože jsem ji miloval, nepřál jsem si ji takhle vidět.

Pořád jsem lelkoval mezi dveřmi, chtěl jsem odejít, ale nezdravě mě fascinovalo to, co se tu dělo - první plnokrevná hádka u Cunninghamových, kterou jsem kdy viděl, možná první vůbec. A tohle byla nepochybně smršť, aspoň desítka na Richterově stupnici.

"Dennisi, radši odejdi, než to tu probereme," řekla Regina zlověstně.

"Ano," souhlasil jsem. "Ale copak nevidíte, že děláte z komára velblouda? To auto - Regino ... Michaeli - kdybyste ho viděli ... udělá třicítka z nuly za dvacet minut, jestli se vůbec pohne ... "

"Dennisi! Jdi!"

Šel jsem.

Když jsem nasedal do svého Dusteru, ze zadních dveří vyšel Arnie, očividně odhodlaný dostát své

hrozbě, že odejde. Rodiče vyšli za ním, teď už vypadali nejen nakrknutě, ale i ustaraně. Trošku jsem pochopil, jak se cítí. Bylo to náhlé, jako když z čistého modrého nebe udeří cyklon.

Otočil jsem klíčkem v zapalování a vycouval na tichou ulici. Od chvíle, kdy jsme si ve čtyři odpíchli, to jest před dvěma hodinami, se nepochybně udála spousta věcí. Tehdy jsem měl hlad, že bych snědl skoro cokoliv (kromě chaluh). Teď se mi žaludek houpal tak, že bych všechno zvrátil.

Když jsem odjížděl, ti tři stáli na příjezdové cestičce před svou dvoumístnou garáží (uvnitř se tulil Michaelův Porsche a Reginino Volvo - vzpomínám si, že jsem si trochu zlomyslně myslel, Ti svoje auto dostali; co je jim do jiných) a pořád se hádali.

A je to, pomyslel jsem si teď trochu smutně i rozzlobeně. Udolají ho, LeBay bude mít svých pětadvacet dolarů a ten Plymouth osmapadesát tam bude trčet dalších tisíc let. Už mu takové věci provedli. Protože byl srabík. I jeho rodiče to věděli. Byl inteligentní, a když jste se dostali přes tu jeho stydlivou a opatrnou slupku, zjistili jste, že má smysl pro humor a má spoustu nápadů a ... že je milý, to je asi to slovo, které jsem hledal.

Milý, ale srabík.

Jeho rodiče to věděli stejně jako ostří frajeři v bílých ponožkách, co na něj pokřikovali po chodbách a patlali mu rukama brýle.

Věděli, že je srabík, a udolávali ho.

To jsem si myslel. Ale tentokrát jsem se mýlil.

3. Druhý den ráno

Můj táta řek "Synku,
Odvezeš mě na panáka,
jestli nenecháš ježdění v tom
nadupaným Lincolnovi."
Charlie Ryan

Druhý den ráno jsem v půl sedmé dojel k Arnioho domu a jenom zaparkoval u chodníku, nechtěl jsem jít dovnitř, i když jeho matka a otec ještě budou v posteli - v kuchyni poletovalo z předchozího večera pořád ještě příliš mnoho špatných vibrací, než abych si pochutnal na obvyklé koblize a kávě, které jsme si dávali před rachotou.

Arnie se skoro pět minut neukázal a já začal uvažovat, jestli třeba nedostal své hrozbě a neodešel úplně. Pak se otevřely zadní dveře a Arnie sešel k příjezdové cestě, o nohu mu bouchala krabice s obědem. Nasedl, zabouchl dveře a řekl: "Jedem, Jeevesi." To byl jeden z Arnioho obvyklých vtípků, když měl dobrou náladu.

Vyjel jsem, ostrážitě jsem se na něj díval, skoro rozhodnutý něco říct, a pak jsem si řekl, že radši počkám, až začne sám ... pokud vůbec má něco na srdci.

Dlouho se zdálo, že nemá. Jeli jsme skoro celou cestu do práce beze slova, nebylo slyšet nic kromě WMDY, místní rock and soulové stanice. Arnie si do rytmu nepřítomně pleskal rukou o nohu.

Nakonec řekl: "Promiň, že jsi u toho včera večer musel být, kámo."

"To je v pořádku, Arnie."

"Napadlo tě někdy," řekl najednou, "že rodiče jsou jenom přerostlý děcka, dokud je jejich děti nevtáhnou do dospělosti? Obvykle s kopáním a křikem?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Povím ti, co si myslím," pokračoval. Dojížděli jsme ke staveništi; přívěs bratrů Carsonových byl už za dvěma kopečky. Provoz byl takhle brzo řídký a ospalý. Nebe mělo světle broskvovou barvu. "Myslím, že být rodičem obnáší mimo jiné snažit se zabít své děti."

"To zní velmi rozumně," řekl jsem. "Naši se mě snaží zabít každou chvíli. Včera v noci se ke mně vkradla matka a přimáčkla mi polštář na obličej. Předevčírem v noci zase táta honil mě i sestru se šroubovákem v ruce." Žertoval jsem, ale napadlo mě, co by si asi Michaela Regina pomysleli, kdyby tuhle tirádu slyšeli.

"Já vím, že na první pohled to vypadá trochu bláznivě," pravil Arnie nevzrušeně, "ale je spousta věcí, které zní hloupě, dokud se nad nimi opravdu nezamyslíš. Závidění penisu. Oidipské konflikty. Turínský rubáš."

"Mně to připadá jako hromada prázdných keců. Prostě ses pohádals vašíma, nic víc."

"Ale já tomu opravdu věřím," řekl Arnie zadumaně. "Ne že by věděli, co činí; tomu vůbec nevěřím. A víš proč?"

"Povídej," pobídl jsem ho.

"Protože jakmile máš děcko, víš s jistotou, že umřeš. Když máš děcko, vidíš svůj vlastní náhrobní kámen."

"Víš co, Arnie?"

"Co?"

"Myslím, že je to k posrání žalostné," pravil jsem a oba jsme vyprskli smíchem.

"Tak to nemyslím," řekl.

Zajeli jsme na parkoviště a já vypnul motor. Ještě chvíli jsme poseděli.

"Řekl jsem jim, že se nechám škrtnout z přípravky na vysokou," pravil. "Řekl jsem jim, že se nechám zapsat na OŠ."

OŠ je odborná škola. Na takovou se dostávají chlapci z polepšoven, samozřejmě s tím rozdílem, že oni se na noc nevracejí domů. Mají tam něco jako povinný internátní program.

"Arnie," začal jsem nejistě, protože jsem nevěděl, jak pokračovat. Pořád mě děsilo, jak to z ničeho nic bouchlo. "Arnie, ještě jsi nezletilý. Budou ti muset tu přihlášku podepsat ..."

"Jasně, samozřejmě," řekl Arnie. Smutně se na mě usmál a v tom studeném ranním světle vypadal starší a zároveň mnohem, mnohem mladší ... jako nějaké cynické děcko. "Je v jejich moci zrušit mi celý program na další rok, jestli budou chtít, a nahradit ho svým vlastním. Mohli by mě zapsat do nauky o vedení domácnosti a do světa módy, kdyby chtěli. Zákon říká, že to můžou. Ale žádný zákon neříká, že mě můžou přinutit, abych úspěšně absolvoval to, co vyberou."

To mě probudilo - myslím vzdálenost, kterou urazil. Jak to, že ten starý křáp pro něj najednou tolik znamenal? V následujících dnech se mi ta otázka v různých podobách vracela; tak jsem si vždycky představoval, že člověk prožívá čerstvý zármutek. Když Arnie řekl Michaelovi a Regině, že to chce mít, určitě nežertoval. Zamířil přímo do míst, kde přebývala jejich nejsilnější očekávání ohledně jeho osoby, a počíнал si s bezohlednou účinností, která mě překvapila. Nevím jistě, jestli by mírnější taktika na Reginu platila, ale překvapilo mě, že to Arnie skutečně dokázal. Po pravdě řečeno mi to vyrazilo dech. Schylovalo se k tomu, že Arnie stráví poslední rok v odborné škole a vysoká vyletí oknem. A pro Michaela a Reginu to bylo naprosto nepřijatelné.

"Takže oni se prostě ... vzdali?" Blížila se chvíle, kdy bychom si měli píchnout, ale nechtěl jsem toho nechat, dokud se všechno nedovím.

"To zrovna ne. Pověděl jsem jim, že si pro auto najdu garáž a že se nebudu pokoušet jít s ním na technickou prohlídku nebo ho nechat registrovat, dokud od nich nedostanu svolení."

"Myslíš, že ho dostaneš?"

Letmo a chmurně se usmál, sebejistě a zároveň děsivě. Byl to úsměv řidiče buldozeru, když spouští lžici své D - 9 před obzvláště zaberaněným pařezem.

"Dostanu," řekl. "Až budu připravený, dostanu ho."

A víte co? Já mu věřil.

4. Arnie se žení

Pamatuju si ten den,
kdy jsem si ji vybral mezi dalšíma
ojetinama,
měl jsem fakt dojem,
že je pod vrstvou rzi zlatá,
žádná rachotina ...

Beach Boys

Mohli jsme ten pátek večer dělat dvě hodiny přesčas, ale zapíchli jsme to. Vybrali jsme si v kanceláři šeky a jeli do libertyvillské pobočky pittsburghské spořitelny a hned jsme si je vybrali. Já jsem si většinu uložil, padesátku na běžný účet (už jenom skutečnost, že jsem takový účet měl, ve mně budila nepříjemný pocit dospělosti - předpokládám, že ten pocit časem přejde) a nechal si v kapse jenom dvacku.

Arnie si vzal v hotovosti všechno.

"Tu máš," řekl a podával mi desetidolarovku.

"Ne," řekl jsem. "Vykašli se na to, kámo. Budeš potřebovat každou halíř, než tu káru dáš do kupy."

"Vezmi si to," opakoval. "Já dluhy platím, Dennisi."

"Nech si to. Fakt."

"Vezmi si to." Rezolutně mi peníze přistrčil.

Vzal jsem si je. Ale přinutil jsem ho, aby si vzal dolar nazpět. On zase nechtěl.

Jeli jsme přes město k LeBayovu domku a na Arnieho to zase přišlo, pustil rádio moc hlasitě a vyt'ukával si rytmus bugy nejdřív o stehno a potom o přístrojovou desku. Forigner zpívali "Sprostej bílej kluk".

"Příběh mého života, Arnie, kámo," řekl jsem a on se smál moc hlasitě a moc dlouho.

Choval se jako muž, který čeká, až manželka porodí. Nakonec jsem uhodl, že se bojí, jestli mu LeBay auto mezitím neprodal.

"Arnie," řekl jsem, "uklidni se. Bude tam."

"Já jsem klidnej, jsem klidnej," usmál se na mě širokým, zářivým, falešným úsměvem. Plet měl toho dne tak hroznou, jakou jsem u něj ještě neviděl, a mě napadlo (nikoli poprvé ani naposled), jaké to asi je, být Arniem Cunninghamelem, lapeným za tím rozkvašeným obličejem, vteřinu za vteřinou a minutu za minutou

...

"Tak se přestaň potit. Chováš se, jako by sis měl nacvrkat do kalhot, než tam dojedem."

"Ale nechovám." Vyt'ukával další rychlý, nervózní rytmus na přístrojovou desku, jen aby mi ukázal, že vůbec není nervózní. "Sprostej bílej kluk" od Forigner vystřídali "Jukeboxoví hrdinové" od Foreignera. Byl pátek odpoledne a na 104 FM začínal Víkendový mejdanový blok. Když se ohlédnu za tímto rokem, svým posledním rokem ve škole, připadá mi, že bych ho mohl odměřovat rockovými bloky ... a stupňovaným, snovým pocitem hrůzy.

"O co přesně jde?" zeptal jsem se. "Co je na tom autě?"

Hleděl ven na Libertyville Avenue a dlouho nic neříkal, a pak jediným rychlým pohybem vypnul rádio a ut'al Forigner uprostřed palby.

"Nevím přesně," řekl. "Možná je to tím, že poprvé od chvíle, co mi v jedenácti začaly naskakovat uhry, jsem uviděl něco hnusnějšího než jsem já. Tohle chceš slyšet? Můžeš si to tím pádem zařadit do úhledný škatulky?"

"Hele, Arnie, neblbni," řekl jsem. "Já jsem Dennis, pamatuješ?"

"Pamatuju. A pořád jsme kamarádi, jo?"

"Jasně, aspoň podle posledních zpráv. Ale co to má co dělat s ... "

"A to znamená, že si nemusíme lhát, aspoň si myslím, že přátelství by tohle mělo znamenat. Takže ti musím říct, že to možná není všechno psina. Víím, jakej jsem. Jsem hnusnej. Těžko si hledám přátele. Nějak ... nějak lidi odpuzuju. Nechci to, ale nějak to dělám. Víš?"

Trochu neochotně jsem přikývl. Jak říkal, byli jsme přátelé a to znamenalo udržovat planý kecy na minimu.

Taky přikývl, věcně. "Jiný lidi ... " řekl a pak opatrně dodal, "například ty, Dennisi - vždycky nechápou, co to znamená. Mění ti tvůj pohled na svět, když jseš ošklivej a lidi se ti smějou. Těžko si udržuješ smysl pro humor. Ucpává ti to dutiny. Občas je dost těžký zůstat při smyslech."

"No, to dokážu pochopit. Ale ... "

"Ne," řekl tiše. "Nemůžeš to pochopit. Možná si to myslíš, ale nejde to. Ne doopravdy. Ale ty mě máš rád, Dennisi ... "

"Mám tě moc rád, kámo," řekl jsem. "Ty to víš."

"Možná máš. A já si toho vážím. Jestli mě máš rád, tak víš, že ten důvod je v tom, že je na mně ještě

něco jinýho - něco pod těma bed'árama a hloupým ksichtem ... "

"Tvůj obličej není hloupej, Arnie," řekl jsem. "Možná zvláštní, ale ne hloupej."

"Jdi do prdele," usmál se.

"I s tím poníkem, na kterým jsi přijel, kovboji."

"Prostě to auto je taky takový. Něco v sobě má. Něco jinýho. Něco lepšího. Já to vidím, to je všecko."

"Fakt?"

"Jo, Dennisi," řekl tiše. "Vidím to."

Zabočil jsem na Main Street. Už jsme se blížili k LeBayovi. A najednou mě napadlo něco moc ošklivého. Co když Arnieho fotřík poslal některého kamaráda nebo studenta šupito presto k LeBaovi, aby auto koupil dřív než jeho syn? Trochu machiavellistické, řeknete možná, ale mozek Michaela Cunninghama byl hodně nevypočitatelný. Jeho specializací byla historie vojenství.

"Uviděl jsem to auto - a cítil, jak mě přitahuje ... Nedokážu to pořádně vysvětlit ani sám sobě. Ale ... "

Hlas mu zakolísal, šedivé oči zasněně hleděly vpřed.

"Ale viděl jsem, že bych ji dokázal vylepšit," dokončil.

"Chceš říct spravit?"

"Jo ... vlastně ne. To zní moc neosobně. Spravují se stoly, židle, takové věci. Sekačka na trávu, když nechce nastartovat. A obyčejná auta."

Možná si všiml, jak mi vylétlo obočí. Ale zasmál se - trochu jako by se bránil.

"Jo, já vím, jak to zní," řekl. "Neříká se mi to lehko, protože vím, jak to zní. Ale ty jsi přítel, Dennisi. A to znamená minimum keců. Myslím, že to není obyčejný auto. Nevím, proč si to myslím ... ale myslím si to." Otevřel jsem pusku a chtěl říct něco, čeho bych později mohl litovat, něco o tom, aby si udržel nadhled, nebo dokonce možná něco o tom, jak se vyvarovat příznaků posedlosti. Ale jenom jsem zahrnul za roh do LeBayovy ulice.

Arnie nabral vzduch do plic chraptivým, bolestným hltem.

Na LeBayově dvorku zel obdélník trávy, která byla ještě žlutější, vypelichanější a ošklivější než zbytek dvorku. Na jedné straně obdélníku zůstala chorobně vyhlížející olejová skvrna, která se vsákla do země a zahubila všechno, co tam rostlo. Ten obdélníkový kus země byl tak odporně hnusný, že skoro věřím, že by člověk oslepl, pokud by se na něj díval moc dlouho.

Včera na tom místě stál Plymouth 1958.

Místo bylo stejné, ale Plymouth zmizel.

"Arnie," řekl jsem, když jsem zajížděl k obrubníku, "jenom zachovej klid. Kristepane, nevylítň jako bezhlavej."

Nevěnoval mi za mák pozornosti. Pochybuji, že mě vůbec slyšel. Ve tváři zbledl jako křída. Fleky, které mu obličej pokrývaly, vystoupily jako fialové, svítivé hrboly. Otevřel dveře mého Dusteru a soukal se ven dřív, než jsem zastavil.

"Arnie ... "

"To můj fotr," vyjekl vztekle a zoufale. "Za tímhle cejtím toho parchanta."

A byl pryč, utíkal přes trávník ke dveřím LeBaye.

Vystoupil jsem, spěchal za ním a chmurně uvažoval, kdy tahle bláznivá šlamastyka asi skončí. Nevěřil jsem svým uším, že Arnie Cunningham nazval Michaela parchantem.

Arnie zvedl pěst, aby zabouchal na dveře, když se dveře otevřely. V nich stál Roland D. LeBay osobně. Dnes si vzal přes bederní korzet košili. Hleděl na rozzuřeného Arnieho s dobrotivým, chtivým úsměvem.

"Nazdar, synku," pozdravil ho.

"Kde je?" zuřil Arnie. "Dohodli jsme se! Krucinál, dohodli jsme se! Mám potvrzení!"

"Vychladni," zpražil ho LeBay. Uviděl mě stát na dolním schodku s rukama zastrčenýma hluboko do kapes. "Co se tvému kamarádovi stalo, synku?"

"Auto je pryč," vysvětlil jsem mu. "To se mu stalo."

"Kdo ji koupil?" řval Arnie. V životě jsem ho neviděl tak zuřit. Kdyby měl v té chvíli pistoli, určitě by ji přiložil LeBayovi ke spánku. Chtě nechtě jsem byl jako očarovaný. Bylo to, jako by se králík najednou proměnil v masožravce. Bůh mi odpusť, dokonce mi proletělo hlavou, jestli třeba nemá na nádor mozku.

"Kdo ji koupil?" opakoval LeBay mírně. "Přece nikdo, synku. Ale tys na ni složil zálohu. Zacouval jsem s

ní do garáže, nic víc. Naložil jsem náhradní součástky a vyměnil olej." Ulízl si vlasy a počastoval nás oba absurdně velkomyslným úsměvem.

"Jste fakt kabrňák," zahučel jsem.

Arnie na něj nejistě hleděl, potom ztuhle otočil hlavu a podíval se na zavřená vrata skromné, jednomístné garáže, připojené k domku škvárovou cestičkou. Škvárová cestička, jako všechno u LeBaye, už zažila lepší časy.

"Kromě toho jsem ji nechtěl nechávat venku, když jsi mi na ni složil nějaký peníze," pokračoval. "Měl jsem kdysi potíže s pár lidma na týhle ulici. Jednou v noci nějaký kluk hodil po mém autě kamenem. No jo, někteří sousedi přišli rovnou ze starý B. H."

"Co je to?" zeptal jsem se.

"Brigáda hajzlů, synku."

Přejel opačnou stranu ulice zlověstným pohledem ostřelovače, zaměřoval úhledná, úsporná benzínová vozítka, která už přivezla své páníčky z práce, zaměřoval děti hrající si babu a skákající přes švihadlo, lidi usazené na verandách a vychutnávající první večerní chládek se sklenkou v ruce.

"Rád bych věděl, kdo ten kámen hodil," řekl potichu. "Pane jo, moc rád bych věděl, kdo to byl."

Arnie si odkašlal. "Promiňte, že jsme na vás tak vyjel."

"Nedělej si starosti," řekl LeBay stroze. "Vždycky rád vidím chlapíka, co se umí brát o svoje ... nebo o skoro svoje. Přinesl's prachy, hochu?"

"Ano, mám je."

"Tak půjdem do baráku. Pojd'te oba. Přepíšu ji na tebe a pak to zapijem pivem."

"Ne, děkuju," odmítl jsem. "Já zůstanu tady, jestli vám to nevadí."

"Jak je libo, synku," řekl LeBay ... a mrkl. Do dneška nemám ponětí, co to mrknutí mělo znamenat. Zašli dovnitř a dveře se za nimi s prasknutím zabouchly. Rybka uvízla v síti a bylo třeba ji dosucha obrát.

Cítil jsem se mizerně, prošel jsem po škvárové cestičce ke garáži a zkusil vrata. Snadno vyjela nahoru a ven se vyvalily stejné puchy, které jsem cítil, když jsem včera otevřel Plymouthu dveře - olej, staré polstrování, akumulované teplo dlouhého léta.

U jedné zdi byly opřené hrábě a další zahradnické náčiní. U druhé stěny byla velmi stará hadice, pumpička na kolo a staříčkový golfový pytel s rezavými holemi. Uprostřed, nosem nasměřovaným ven, stálo Arnieho auto, Christina, vypadalo na míli dlouhé určitě i v době, kdy i cadillaky působily nedorostlým a hranatým dojmem. Pavučinovitě praskliny po straně předního skla odrážely světlo a měnily jev matnou rtuť. Někjaký kluk s kamenem, jak LeBay říkal - nebo to třeba byla malá nehoda při návratu z hospody po noci plné whisky s pivem a vyprávění o bitvě u Bulge nebo Pork Chop Hill. O starých dobrých časech, kdy člověk mohl vidět Evropu, Pacifik a tajemný Východ zpoza mířidel bazuky. Kdopak ví ... a co na tom záleželo? Každopádně nebude snadné najít náhradu za tak obrovské přední sklo.

Ani levné.

Ach, Arnie, pomyslel jsem si. Kamaráde, pleteš si na sebe pořádně bič.

Splasklou pneumatiku LeBay sundal a opřel o zeď. Spustil jsem se na kolena, opřel se o ruce a nakoukl pod auto. Začala se tam tvořit čerstvá olejová skvrna, černala se na hnědavém stínu starší, širší skvrny, která se po celou řadu let vpíjela do betonu. Nijak to mou depresi nevylepšilo. Blok motoru byl určitě prasklý.

Obešel jsem auto ke dveřím řidiče, a když jsem sevřel rukojeť, zahlédl jsem ve vzdáleném rohu garáže popelnici. Vykukovala z ní velká plastová láhev. Na obrubě byla vidět písmena SAPPH.

Zaúpěl jsem. No jo, vyměnil olej. Skvělý. Původní olej mu došel - všechno, co zbývalo - a nalil dovnitř pár litrů motorového oleje Sapphir. Toho dostanete v obchodáku pětadvacet litrů v recyklovaném kanystru za tři padesát. Roland D. LeBay byl fakt kabrňák, jen co je pravda. Roland D. LeBay byl dobrota sama.

Otevřel jsem dveře auta a vklouzl za volant. Teď už mi pach v garáži nepřipadal tak dusný ani obtížený pocitem marnosti a neúčinnosti. Volant auta byl široký a červený - byl to sebejistý volant. Znovu jsem se podíval na ten úžasný tachometr, který byl kalibrován ne do sedmdesáti nebo osmdesáti, ale až do sto dvaceti mil za hodinu. Pod tím žádné kilometry v červených čísílkách; když tohle děťátko sjelo z

montážní linky, ve Washingtonu teprve čekali, až někoho napadne měřit v metrech. A žádná červená pětapadesátka na tachometru. Tehdy jste dostali galon benzínu za dvacet devět devadesát, možná i za méně, pokud ve vašem městě propukla cenová válka. Arabské naftové embargo a dvoupětáková omezená rychlost měla pořád ještě patnáct let čas.

Staré dobré časy, pomyslel jsem si a musel se pousmát. Zaštrachal jsem nalevo od sedadla a našel malou konzoli s knoflíky, kterými se dalo sedadlo posunovat dozadu a dopředu a nahoru a dolů (pokud pořád fungovaly, o to šlo). Chtělo to energii, abych se blýskl brilantní slovní hříčkou. Byla tam klimatizace (určitě nebude fungovat), tempomat a velké tlačítkové rádio se spoustou chromu - jenom na střední vlny, samozřejmě. V roce 1958 byly VKV téměř hluchou pustinou.

Položil jsem ruce na volant a cosi se stalo.

Ani teď, po dlouhém přemýšlení, pořádně nevím, co to bylo. Možná nějaké vidění - jenomže v tom případě nebylo nijak oslnivé. Prostě se mi v té chvíli zdálo, že roztrhané čalounění zmizelo. Potahy byly celé a příjemně voněly po vinyly ... nebo možná po opravdové kůži. Ošoupaná místa na volantu zmizela; chrom přívětivě pomrkával v letním večerním světle, které sem padalo garážovými vraty.

Pojďme se projet, hochu, zdálo se, že šeptá Christina v sluncem rozpálené, tiché LeBayově garáži.

Pojďme si zajezdit.

A na okamžik se zdálo, že se všechno změnilo. Ta odporná pavučina prasklin v čelním skle zmizela - nebo to aspoň tak vypadalo. Cancourek LeBayova trávníku, který jsem viděl, už nebyl žlutý, zaplevelený a neplešatěl, ale byl sytě zelený, hustý a čerstvě posekaný. Chodník za ním byl nedávno vybetonovaný, bez jediné prasklinky. Venku jsem zahlédl (aspoň mi to tak připadalo nebo se mi to zdálo) Cadillac ročník padesát sedm. Tahle krasavice od GM byla tmavě mátově zelená, na frajerských bělobokých pneumatikách ani fliček a poklice naleštěné jako zrcadla. Cadillac velikosti lodi, a proč ne? Benzín byl skoro stejně levný jako voda z vodovodu.

Pojďme se projet, hochu ... pojďme si zajezdit.

Jasně, proč ne? Mohl bych vyjet a zamířit do města ke staré střední škole, která pořád stála - shoří až za šest let, až v roce 1964 - a mohl bych zapnout rádio a chytit Chucka Berryho, jak zpívá "Maybelline" nebo Everly Brothers vypalující "Wake Up Little Susie" nebo třeba Robina Lukea, jak kvílí "Susie Darling". A pak bych ...

A pak jsem z auta vylezl, jak nejrychleji to šlo. Dveře se otevřely s táhlým, pekelným zaskřípáním a loktem jsem se pořádně praštil o zeď garáže. Zabouchl jsem dveře (nechtěl jsem se jich už ani dotknout, abych řekl pravdu) a pak jsem jen tak stál a díval se na Plymouth, už zbavený kouzla, který bude brzy patřit mému kamarádovi Arniemu. Třel jsem si odřenou brňavku. Srdce mi bouchalo jako splašené.

Nic. Žádný čistý chrom, žádné nové potahy. Naopak, spousta fleků a rzi, jeden reflektor chyběl (toho jsem si předchozího dne nevšiml), rádiová anténa byla bláznivě nakřivo. A ten prašný, špinavý pach stáří. V té chvíli jsem došel k závěru, že se mi auto mého kamaráda Arnieho nelíbí.

Vyšel jsem z garáže, pořád jsem se přitom ohlížel - nevím proč, ale vadilo mi, že mám to auto za zády. Víím, jak pitomě to zní, ale přesně tak jsem se cítil. A to auto tam dřepělo s tím svým flekatým rezatým chladičem, nebylo na něm nic hroživého ani divného, byl to prostě hodně starý Plymouth s nálepkou technické kontroly, která ztratila platnost v červnu 1976 - pěkně dávno.

Z domu vycházel Arnie a LeBay. Arnie držel v ruce proužek bílého papíru - potvrzení o prodeji, jak jsem pochopil. LeBayovy ruce byly prázdné; peníze už nechal zmizet.

"Doufám, že si s ní užiješ," říkal LeBay a nevím, proč mi najednou připadal jako velmi starý pasák, prodávající holku hodně mladému klukovi. Najednou se mi z něho udělalo skoro špatně - s tou jeho lupénkou na lebce a propoceným bederním korzetem. "Myslím, že ti s ní bude fajn. Časem."

Mírně revmatickýma očima našel moje oči, na chvíli se do nich zahleděl a pak sklouzl pohledem zpátky k Arniemu.

"Časem," opakoval.

"Jasně, určitě," souhlasil Arnie nepřítomně. Přešel ke garáži jako náměsíčník a tam jenom stál a hleděl na auto.

"Klíčky jsou v zapalování," upozornil ho LeBay. "Nechám tě s ní-odjet. To chápeš, že?"

"Chytne vůbec?"

"Včera večer mi chytila," řekl LeBay, ale očima zabloudil k obzoru. A potom tónem někoho, kdo si nad celou záležitostí myje ruce: "Počítám, že tvůj kámoš tady bude mít v kufru určitě lano."

No, já jsem odtahovací lano v kufru opravdu měl, ale moc se mi nelíbilo, že to LeBay uhodl. Nelíbilo se mi, že to uhodl, protože ... povzdychl jsem si. Protože jsem nechtěl mít s Arnieho vztahem k tomu starému křápu nic společného, ale viděl jsem, jak do něho krok za krokem zabředám stále hloub.

Arnie nějakými dotazy nebo vysvětlováním opovrhl. Vešel do garáže a vlezl do auta. Večerní slunce do něj šikmo svítlo a já zahlédl obláček prachu, který se zvedl, když Arnie usedl, a já jsem si automaticky oprášil zadek u kalhot. Arnie chvílku seděl za volantem, rukama ho volně držel a já cítil, jak se můj nekliď vrací. Svým způsobem to bylo, jako by ho to auto spolkl. Říkal jsem si, nech toho, krucinál není přece důvod, aby ses choval jako potřeštěná holka ze sedmé třídy.

Potom se Arnie trochu naklonil. Motor se začal roztáčet. Obrátil jsem se a střelil po LeBayovi zlostným, vyčítavým pohledem, ale ten si znovu prohlížel nebe, jako by čekal déšť.

Motor nechtěl chytit; v žádném případě nemínil chytit. Můj Duster byl ve slušné formě, ale ty dva, které jsem měl předtím, byly křápy (poměrně zachovalé; ani jeden nedosahoval výjimečnosti Christiny); a moc dobře jsem znal ten zvuk chladných zimních rán, to pomalé a unavené vrzání, které znamenalo, že baterie vyškrabuje zbytečky sil.

Rrr - rrr - rrr... rrr... rrr.... rrr..... rrr -

"Nenamáhej se, Arnie," řekl jsem. "Nechytí."

Ani nezvedl hlavu. Otáčel klíčkem zas a znova. Motor pomalu, bolestně vrzal.

Přešel jsem k LeBayovi. "Nemohl jste to nechat běžet aspoň tak dlouho, aby se trochu dobila baterka?" zeptal jsem se.

LeBay po mně přešel svýma nažloutlýma, revmatickýma očima, nic neřekl a pak znovu začal vyhlížet na nebi déšť.

"Nebo jste to možná nenastartoval vůbec. Možná jste si sem zavolal pár kamarádů, aby vám to pomohli dotlačit do garáže. Pokud vůbec takový hovado jako vy nějaký kamarády má."

Podíval se na mě. "Synku, ty vůbec nic nevíš. Ještě ti neuschlo mlíko na bradě. Kdyby ses protřmácel tolika válkama jako já ... "

Schválně jsem řekl: "Ať jdou ty vaše války do prdele," a přešel jsem ke garáži, kde se Arnie pořád snažil nastartovat. To by se stejně tak mohl snažit vypít Atlantik brčkem nebo doplachtit s horkovzdušným balónem na Mars, pomyslel jsem si.

Rrr ..... rrr ..... rrr.

Brzičko se z té staré zkorodované Searsovy baterie vycucne poslední ohm a erg a pak se ozve nejzoufalejší ze všech zvuků, jaké vozidlo umí vydat a který je nejčastěji slyšet na rozmáčených okreskách a pustých dálnicích: tupé, sterilní cvaknutí cívky, po kterém následuje odporný smrtelný chrapot.

Otevřel jsem dveře u řidiče. "Přinesu lano," řekl jsem.

Zvedl hlavu. "Myslím, že kvůli mně naskočí."

Cítil jsem, jak se mi rty roztahují do širokého, falešného úsměvu. "No, já je pro všechny případy přinesu."

"Jasně, jak chceš," řekl nepřítomně a pak se ozval jeho hlas, tak tichý, že skoro nebyl slyšet: "No tak, Christino. Co říkáš?"

Ve stejném okamžiku se mi v hlavě probudil zase ten hlas: Pojd'me se projet, hochu ... pojd'me si zajezdit ... a já se otrásl.

Znovu otočil klíčkem. To, co jsem čekal, bylo cvaknutí cívky a smrtelný chrapot. To, co jsem uslyšel, bylo pomalé škytnutí motoru, který najednou nabíral otáčky. Motor chytil, krátce se rozběhl, pak ztichl. Arnie znovu otočil klíčkem. Motor zaškytal rychleji. Vystřelilo to do karburátoru, v uzavřeném prostoru garáže se to rozlehlo hlasitě jako rozbuška. Poskočil jsem. Arnie nikoliv. Byl ztracený ve vlastním světě. V tomhle okamžiku bych jindy několikrát zaklel, abych tomu pomohl: No tak, ty mrcho, tohle vždycky docela zabralo. Jedem, děvko, mělo taky něco do sebe a občas ten trik obstaralo staré, dobré, srdečné doprdele, **NASKOČ!**. Většina kluků, které znám, by udělala totéž; myslím si, že je to jedna z věcí, které přebíráte od otce.

Matka vám zanechává většinou praktické rady - když si budeš dvakrát měsíčně stříhat nehty na nohou, nebudeš mít v ponožkách tolik děr; polož to, nevíš, kde to bylo předtím; sněz i mrkvičku, jsou v ní vitamíny - ale od otce se dozvíte příslušné kouzlo, dostanete talismany a ta pravá zaklínadla. Když auto nechce nastartovat, zaklej - a pečlivě dbej, abys mu nadával jako ženské. Kdybyste se vrátili o sedm generací nazpět, nejspíš byste našli svého předka, jak nadává pitomé oslici, která se zastavila uprostřed mostu někde v Sussexu nebo v Praze.

Ale Arnie autu nenadával. Jenom si potichu zamumlal: "No tak, holčičko, co říkáš?" .

Otočil klíčkem. Motor dvakrát škytl, vystřelil znovu do výfuku a pak nastartoval. Znělo to strašlivě, jako by si čtyři z osmi pístů vzaly volno, ale Arnie motor natočil. Sotva jsem tomu věřil, ale nechtěl jsem tu postávat a diskutovat s ním o tom. Garáž se rychle plnila modrým dýmem a výfukovými plyny. Vyšel jsem ven.

"Tak přece jenom se rozběhla, co?" prohodil LeBay. "A nemusíš riskovat svou vlastní převzácnou baterku." Odplivl si.

Nenapadla mě žádná odpověď. Po pravdě řečeno jsem se cítil trochu trapně.

Auto pomalu vyjelo z garáže, vypadalo tak nemožně dlouhé, že se mi chtělo smát nebo brečet nebo něco udělat. Bylo neuvěřitelné, jak dlouhé vypadalo. Jako by šlo o nějaký optický klam. A Arnie za volantem vypadal úplně maličký.

Stáhl okénko a kývl na mě. Museli jsme zvýšit hlas, abychom se slyšeli - to byla další věc na Arnieho milé Christině; měla strašně hlasitý a rachotivý hlas. Bude se muset urychleně předělat na střední třídu. Pokud z výfukového systému zbylo něco, k čemu by se dal přidělat tlumič, to jest, pokud zbylo něco kromě té prorezlé manžety. Od chvíle, kdy Arnie usedl za volant, maličký účetní automobilového oddělení v mé hlavě vypočetl celkové náklady na nějakých šest set dolarů - kromě prasklého předního skla. Bůh ví, kolik bude stát jen to.

"Odvezu ji k Darnellovi," zaječel Arnie. "Inzeroval v novinách, že se dá u něj parkovat za dvacet dolarů týdně!"

"Arnie, dvacka týdně za parkování je moc!" zahulákal jsem.

Další okrádání mladistvých a nevinných. Darnellova garáž sídlila vedle čtyřakrového automobilového vrakoviště, které bylo známé pod falešně radostným jménem Darnellovy použité součástky. Párkrát jsem tam byl, jednou abych koupil startér pro svůj Duster a jednou pro opravený karburátor pro Mercury, což bylo moje úplně první auto. Will Darnell byl odporné prase, hodně pil a kouřil smradlavé doutníky, i když prý měl pořádné astma. Tvrdil, že nesnáší skoro všechny pubertáky s autem v Libertyville ... ale to mu nebránilo, aby s nimi obchodoval a obíral je.

"Já vím," zaječel Arnie přes rachot motoru. "Ale je to jenom na týden nebo dva, dokud nenajdu něco levnějšího. Takhle ji nemůžu přivést domů, Dennisi, tátu a mámu by z toho kleplo!"

To se teda nepletl. Otevřel jsem pusou, abych mu řekl ještě něco - možná ho znovu poprosil, aby toho šílenství nechal, než se mu úplně vymkne z ruky. Pak jsem pusou zase zavřel. Obchod byl uzavřen. Kromě toho se mi už nechtělo přerývát rachot výfuku ani nabírat do plic další dávku hnusných plynů plných připečeného uhlíku.

"Tak jo," řekl jsem. "Pojeďu za tebou."

"Prima," zazubil se. "Pojeďu po Walnut Street a Basin Drive. Chci se vyhnout hlavním silnicím."

"Jak chceš."

"Díky, Dennisi."

Přepnul automatickou převodovku znovu na D a Plymouth poskočil o půl metru a pak skoro chcípl. Arnie polechtal plyn a Christina vypustila mračno smradlavého kouře. Plymouth se odplížil po LeBayově příjezdové cestičce na ulici. Když Arnie šlápl na brzdou, rozsvítilo se jenom jedno koncové světlo. Můj duševní automatický účetní okamžitě připočetl dalších pět dolarů.

Namáhavě zatočil volantem vlevo a vyjel na ulici. Pozůstatky výfuku zanechaly na nejnižším místě příjezdové cestičky rezavý škrábanec. Arnie přidal plyn a auto zařvalo jako uprchlík ze závodů aut'áků na Philly Plains. Na druhé straně ulice se lidé začali vyklánět z verand a vycházet ze dveří, aby se podívali, co se to děje.

Christina s řevem a vrčením jela ulicí rychlostí asi deset mil za hodinu a chrlila při tom obrovitá smrdutá

mračna modrého olejového kouře, který se vznášel ve vzduchu a pak se pomalu táhl vlahým srpnovým večerem.

Po čtyřiceti metrech, před stopkou, auto chcíplo. Kolem korábu projel nějaký kluk v Raleighu a ke mně dolehl jeho drzý, pronikavý pokřik: "Hod' to do šrotu, šéfe!"

Z okénka vystřelila Arnieho sevřená pěst. Prostředník se vztyčil v neomylném gestu. Opět poprvé. V životě jsem neviděl, že by Arnie tohle na někoho udělal.

Startér zakňučel, motor zakašlal a chytíl. Tentokrát zaduněla celá salva ran do karburátoru. Jako by se na Laurel Drive v Libertyville, USA, právě v tomto okamžiku vynořil někdo se samopalem. Zasténal jsem.

Nebude dlouho trvat a někdo zavolá policajty kvůli veřejnému pohoršení a oni Arnieho seberou za jízdu v neregistrovaném, technicky nezpůsobilém vozidle - a pravděpodobně taky za rušení veřejného pořádku. To mu situaci doma zrovna nevylepší.

Poslední rána zaduněla ozvěnou - valila se ulicí jako výbuch z hmoždíře - a pak Plymouth zabočil vlevo na Martin Street, která asi po míli ústila na Walnut. Červené, jakoby zkrvavené zapadající slunce na chvílku zezlátlo, než zmizelo z dohledu. Viděl jsem, že Arnie má loket vystrčený z okna.

Zabočil jsem k LeBayovi, znovu jsem zuřil, chtěl jsem mu ještě jednou pořádně vynadat. V hloubi duše mi bylo zle, to vám povídám. Ale to, co jsem uviděl, mě úplně přimrazilo.

Roland D. LeBay brečel.

Bylo to hrozné a legrační a hlavně to bylo ubohé. Když mi bylo devět, měli jsme kocoura, jmenoval se Kapitán Beefheart; srazil ho nákladřák. Odvezli jsme ho k veterináři - máma musela jet pomalu, protože plakala a špatně viděla na cestu - a já seděl vzadu s Kapitánem Beefheartem. Ležel v krabici a já mu pořád opakoval, že ho doktor zachrání, že bude v pořádku, ale i takový malý devítiletý pitomeček jako já chápal, že Kapitán Beefheart už nikdy nebude znovu v pořádku, protože mu vyhrézávaly vnitřnosti a z konečniku mu tekla krev a v krabici a na srsti měl výkaly a umíral. Snažil jsem se ho pohladit a on mě kousl, přesně do citlivé blány mezi palcem a ukazovákem. Hrozně to bolelo; ale ta strašná lítost byla horší. Od té doby jsem nikdy nic takového necítil. Ne že bych si stěžoval, rozumějte mi dobře; netvrdím, že by lidi měli takové pocity prožívat často. Zkuste prožít hodně takových pocitů a podle mě skončíte ve cvokárně u pletení košíků.

LeBay stál se skloněnou hlavou na svém vypelichaném trávníku kousek od místa, kde všechno vyhubila velká olejová skvrna, v ruce obrovský dědkovský šnuptychl, kterým si utíral oči. Na tvářích se mu mastně leskly slzy, spíš jako pot než opravdové slzy. Ohryzek mu poskakoval.

Otočil jsem hlavu, abych se nemusel koukat, jak brečí, a náhodou jsem se zahleděl přímo do jeho jednomístné garáže. Předtím vypadala fakticky plná - jasně, byla tam spousta krámů kolem zdí, ale hlavně tam bylo to obrovité staré auto s dvojitými světlomety a klenutým předním sklem a rozlehlou kapotou. Teď ty věci kolem zdí jenom zdůrazňovaly totální prázdnotu, která v garáži zavládla. Vypadala jako ústa bez zubů.

Bylo to skoro stejně hrozné jako LeBay. Ale když jsem se ohlédl, ten starý parchant se už ovládal - no, skoro. Přestal szet a nacpal si kapesník do zadní kapsy starých kalhot. Ale obličej měl pořád bez výrazu. Jako vygumovaný.

"Tak, a je to," zachraptěl. "Už ji nemám, synku."

"Pane LeBay," řekl jsem, "hrozně si přeje, aby můj kamarád mohl prohlásit totéž. Kdybyste věděl, jak mu kvůli té rezaté kraksně zatopili doma ... "

"Vypadni. Mektáš jako blbá ovce. Pořád jenom bé, bé, bé, nic jiného z tebe nevypadne. Myslím, že tvůj kamarád má víc rozumu než ty. Běž se radši mrknout, jestli nepotřebuje pomoc."

Zamířil jsem přes trávník k autu. Už jsem nechtěl být s LeBayem ani minutu.

"Nic než bé, bé, bé!" ječel vztekle za mnou a připomněl mi tím jednu starou písničku od Youngbloods - Umím jednu notu, hraju ji, jak umím. "Nevíš ani půlku z toho, o čem si myslíš, že znáš!"

Vlezl jsem do auta a odjel. Když jsem zahýbal na Martin Street, ohlédl jsem se a viděl, jak tam stojí na trávníku a slunce se mu odráží od plešaté hlavy.

Jak se ukázalo, měl pravdu.

Nevěděl jsem ani půlku z toho, o čem jsem byl přesvědčený, že znám.

5. Jak jsme dorazili k Darnellovi

Mám auták '34, říkáme jí dřevák,
mladá sice není,
bába, ale dobrák ...
Jan a Dean

Jel jsem po Martin k Walnut a zabočil vpravo směrem k Basin Drive. Netrvalo dlouho a dohnal jsem Arnieho. Stál u obrubníku a Christina měla zvednutou kapotu. O zadní pokřivený nárazník se opíral tak starý hever, že skoro vypadal, že mohl kdysi sloužit při výměně kol aut Conestoga. Pravá zadní pneumatika byla splasklá.

Zajel jsem za něj a sotva jsem vystoupil, už se k nám kolébala z domu nějaká mladá žena; míjela přitom utěšenou sbírku kýchů, které měla rozestavěné po trávníku (dva růžové plameňáky, čtyři nebo pět kamenných kachniček v řadě za velkou kamennou kachní matkou a opravdu pěknou umělohmotnou studnu splněných přání s umělohmotnými květinami zasazenými do umělohmotného vědra). Potřebovala by zhubnout jako sůl.

"Tady ten vrak nemůžete nechat," řekla ústy zaplněnými žvýkačkou. "Nemůžete s tím vrakem parkovat před našim domem, to doufám víte."

"Madam," oslovil ji Arnie. "Píchl jsem kolo, nic víc. Odjedu, hned jak ..."

"Nemůžete to tady nechat, to doufám víte," opakovala jako vrtohlavá. "Za chvíli přijde domů manžel. Nechce, aby před domem parkoval nějaký vrak."

"To není vrak," řekl Arnie a cosi v jeho tónu ji přimělo o krok couvnout.

"Takovýmhle tónem se mnou nemluv, synku," pravila nadutě tučná bebopová královna. "Stačí málo a manžel se hrozně rozčílí."

"Koukněte," začal Arnie nebezpečně klidným hlasem, který použil, když se do něj pustili Michael a Regina. Sevřel jsem mu rameno. Nepotřebujeme další hádky.

"Děkujeme, paní," řekl jsem. "Hned to dáme do pořádku. Dáme to do pořádku tak rychle, až budete mít dojem, že se vám to auto jenom zdálo."

"To byste měli," odsekla a pak píchl palcem směrem k mému Dusteru. "A tvoje auto parkuje před našim vjezdem."

Zacouval jsem s Dusterem kousek výš. Dívala se a pak se odklátila zase do domu, v jehož dveřích se tlačil malý kluk a malá holka. Taky byli pěkně nařvaní. Oba pojídali výživný dvojité hamburger.

"Mami, čo jé?" dožadoval se kluk. "Čo je to za auto, mami? Čo jé?"

"Ticho," řekla bebopová královna a zatahla děti dovnitř. Vždycky rád vidím podobně osvícené rodiče; dává mi to naději pro budoucnost.

Došel jsem k Arniemu.

"Takže jenom píchlé kolo, co, Arnie?" vytasil jsem se s jediným vtipem, který mě napadl.

Nepřítomně se usmál. "Mám drobný problém, Dennisi."

Věděl jsem, v čem problém spočívá; neměl rezervu.

Arnie znovu vytáhl peněženku - bolelo mě, když jsem viděl, jak to dělá - a podíval se dovnitř. "Musím sehnat novou pneumatiku," řekl.

"Jo, asi jo. Protektor ..."

"Žádnej protektor. Takhle začínat nechci."

Nic jsem neřekl, ale ohlédl jsem se ke svému Dusteru. Měl jsem na něm dva protektory a připadaly mi docela vyhovující.

"Na kolik myslíš, že by přišel nový Goodyear nebo Firestone, Dennisi?"

Pokrčil jsem rameny a poradil ses maličkým automatickým účetním, který odhadl, že Arnie by dostal novou obyčejnou pneumatiku za nějakých pětaticet dolarů.

Vytáhl dvacku a podal mi ji. "Jestli to bude víc - s daní a tak - vrátím ti to."

Smutně jsem se na něj podíval. "Arnie, kolik ti zbylo z týdenní výplaty?"

Oči se mu zúžily a sklouzly stranou. "Dost," odpověděl.

Rozhodl jsem se to zkusit ještě jednou - nesmíte zapomenout, že mi bylo teprve sedmnáct a dosud jsem žil v domnění, že lidem se má vysvětlit, co je pro ně nejlepší. "Nemohl by sis zahrát ani desetikové poker," řekl jsem. "Vrazil jsi do toho auta celou týdenní výplatu. Každou chvíli tasíš prkenici, Arnie. Prosím tě, kámo. Rozmysli si to."

Oči měl najednou jako křemen. Takový výraz jsem u něj ještě neviděl, a i když si asi budete myslet, že jsem byl nejnaivnější puberták v Americe, nemohl jsem si ani vzpomenout, že bych takový výraz vůbec u někoho viděl. Zaplavilo mě překvapení smíšené se zoufalstvím - tak bych se asi cítil, kdybych najednou objevil, že se snažím rozumně dohovořit s chlápkem, který je náhodou blázen. Ale od té doby jsem už ten výraz viděl mockrát; vy asi taky. Totální výpadek. Takový výraz se objeví na tváři chlapa, kterému prozradíte, že žena, kterou miluje, se mu za zády kurví.

"Nezačínej s tím, Dennisi," řekl.

Rozčileně jsem rozhodil ruce. "Dobře! Dobře!"

"A nemusíš ani shánět tu blbou pneumatiku, když nechceš." Ten křemenný, zavilý a - Bůh mi odpusť, je to pravda - pitomě zarytý výraz mu z tváře nezmizel. "Já už si poradím."

Už jsem se chystal odpovědět a možná bych mu řekl něco pěkně pepného, ale náhodou jsem sklouzl pohledem vlevo. Ta dvě nařvaná děvka stála na okraji trávníku. Seděla úplně stejně obkročmo na trojkolkách, prsty upatlané čokoládou. Vážně nás sledovala.

"Žádná křeč, kámo," uklidnil jsem ho. "Přivezu ti tu pneumatiku."

"Jenom jestli se ti chce, Dennisi. Víím, že už je pozdě."

"To je v pohodě," dodal jsem.

"Pané?" ozval se kluk a olizoval si čokoládu z prstů.

"Co?" odpověděl Arnie.

"Maminka žiká, že to auto je bakané e - e."

"Bakané e - e," přizvukovala malá holka. "Podělalo - pokakalo."

"Bakané e - e," opakoval Arnie. "To je bystrý postřeh, že, děvka. Vaše máti je filozofka?"

"Né," odpověděl kluk. "Ona je Kožoroh. Já šem Váhy. Šeštra je ... "

"Budu tu co nejdřív," vpadl jsem nemotorně.

"Jasně."

"Zachovej klid."

"Neboj, nikoho neprašším."

Odkráčel jsem k autu. Když jsem vklouzl za volant, slyšel jsem, jak se ta malá holka Arnieho hlasitě ptá:

"Pane, proč máte tak poďobaný obličej?"

Jel jsem asi tři kilometry k JFK Drive, která - aspoň podle mé matky, libertyvillské rodačky - bývala v časech, kdy byl Kennedy zabit v Dallasu, v centru velmi žádané čtvrti. Přejmenovat Barnswallow Drive po zavražděném prezidentovi možná přineslo smůlu, protože od počátku šedesátých let okolí ulice zdegenerovalo v ubohé předměstí. Bylo tam autokino, McDonald, Burger King, Arby a kuželník. Bylo tam taky osm nebo deset servisů, protože JFK Drive vede k nájezdu na pennsylvánskou dálnici.

Sehnat Arniemu pneumatiku mělo být dílem okamžiku, jenomže první dvě pumpy, kam jsem přijel, byly takové ty samošky, které neprodávají ani olej; mají tam jenom benzín a poněkud zaostalou holku v budce z neprůstřelného skla, která sedí před počítačem, čte si National Enguiner a žvýká takovou hroudu žvýkačky, že by se jí udusila missourská mula.

Třetí pumpa byla Texaco, ta prodávala i pneumatiky. Dokázal jsem Arniemu koupit pneumatiku, která se bude hodit k jeho Plymouthu (nemohl jsem se přinutit, abych mu říkal Christina nebo třeba jen pomyslel na ni - něj - tímto jménem) za pouhých dvacet osm padesát plus daň, ale pracoval tam jenom jeden chlápek a ten musel nasadit novou gumu Arniemu na ráfek a zároveň čepovat benzín. Celá operace se protáhla na dobrou třičtvrtěhodinu. Nabídl jsem se, že za něj budu čepovat benzín, ale šéf by ho prý zastřelil, kdyby se o tom doslechl.

Když jsem nakládal pneumatiku zpátky do kufru a zaplatil za odvedenou práci další dvě babky, časný světlý večer se už proměnil v bledě fialový pozdní večer. Každý keř vrhal dlouhý a sametový stín, a když jsem pomalu projížděl zpátky ulicí, viděl jsem, jak se zaneřádnou prolukou mezi Arby a kuželníMem

skoro vodorovně prodírá poslední denní světlo. To světlo, takové množství zlaté záplavy, bylo skoro děsivé svou podivnou, nečekanou krásou.

Překvapilo mě, že se mi do krku plíží dusivá panika jako požár. To bylo poprvé toho roku - dlouhého, divného roku - kdy mě takový pocit přepadl, nikoli však naposledy. Těžko ho ale dokážu vysvětlit nebo i popsat. Mělo to něco společného s vědomím, že je jedenáctého srpna 1978 a že příští měsíc budu v posledním ročníku střední školy a že až škola znovu začne, bude to znamenat konec jedné dlouhé, poklidné fáze mého života. Připravoval jsem se na dospělost a uvědomil jsem si to - pořádně jsem si to uvědomil, poprvé v té libezné, ale jaksi starobylé záplavě zlatého světla, proudícího uličkou mezi kuželníkem a bufetem. A myslím, že jsem tehdy pochopil, že to, co lidi opravdu děsí na dospívání, je skutečnost, že si přestanete zkoušet jednu životní masku a začnete si zkoušet jinou. Pokud být dítě znamená učit se žít, potom být dospělý znamená učit se umírat.

Ten pocit minul, ale zůstal jsem po něm celý rozechvělý a plný melancholie. Nic z toho u mě dosud nebývalo zvykem.

Když jsem zabočil zpátky na Basin Drive, cítil jsem se najednou vzdálený Arnieho problémům a snažil jsem se vyrovnat se svými vlastními - myšlenka na dospělost přirozeně vedla ke gigantickým (mně aspoň gigantické připadaly) a dost nepřijemným představám, že budu muset na vysokou školu, žít mimo domov a snažit se vytvořit fotbalové mužstvo s dalšími šedesáti schopnými lidmi, kteří budou usilovat o mou pozici, místo s deseti nebo dvanácti. Možná si říkáte, Světe zbož se, Dennisi, mám pro tebe novinku: miliarda rudých Číňanů si ani nevrzne, když se dostaneš do hlavní sestavy hned v prvním ročníku. Máte docela pravdu. Jenom se snažím vysvětlit, že vůbec poprvé mi ty věci připadaly opravdu skutečné ... a opravdu děsivé. Mozek vás občas vyvede na takové procházky - a když nechcete jít, odvede vás násilím.

Vůbec mi nevyšlo náladu, když jsem uviděl, že manžel bebopové královny opravdu dorazil domů a stojí s Arniem nos u nosu, které si očividně začínou každým okamžikem vzájemně masírovat.

Obě děti pořád seděly obkročmo na trojkolkách a vážnými očima poletovaly sem a tam, od Arnieho k tatínkovi a zase k Arniemu, jako diváci na nějakém apokalyptickém tenisovém utkání, na kterém sudí poraženého zastřelí. Vypadaly, že čekají na okamžik, kdy tatínek vybuchne a převálcuje mého hubeného přítele a vytřese z jeho rozmaširovaného těla duši.

Rychle jsem zastavil, vystoupil a skoro se k nim rozběhl.

"Nebudu ti to opakovat stokrát!" řval tatínek. "Povídám ti, že to zmizí a to okamžitě!" Měl veliký rozplácly nos plný popraskaných žilek. Tváře měl rudé jako novou cihlu a na krku nad límcem šedivé keprové pracovní košile mu vystupovaly žíly.

"Nepojedu na ráfku," odpověděl Arnie. "Už jsem vám to říkal. Vy byste to taky neudělal, kdyby byla vaše."

"Tebe odvezu na ráfku, ksichtě flekatej," pravil tatínek očividně odhodlaný ukázat dětem, jak velcí lidé řeší problémy ve Skutečném světě. "Nebudeš parkovat ten svůj přiblíblej vrak před mým domem. Nevytáčeš mě, hochu, nebo se ti něco stane."

"Nikomu se nic nestane," řekl jsem. "No tak, pane. Dejte nám chvíli."

Arnieho oči se vděčně přesunuly ke mně a já viděl, jak moc se bál - jak moc se pořád bojí. Vždycky byl trochu nesvůj, vždycky věděl, že na něm je něco, Bůh ví co, co určitý typ chlápků nutí vymlátit z něj duši. Nejspíš byl upřímně přesvědčený, že se k tomu opět schyluje - ale tentokrát nemínil couvnout.

Oči toho muže se přesunuly ke mně. "Další takovej," zahučel, jako by se divil, že může být na světě tolik parchantů. "Chcete, abych vás srovnal oba? Tohle chcete? Věřte, nedělalo by mi to potíže."

Ano, znal jsem ten typ. Kdyby měl o deset let méně, byl by jedním z těch kluků ve škole, co si myslí, že je nesmírně zábavné vyrazit Arniemu knížky z ruky, když jde na hodinu, nebo ho po tělocviku strčit oblečeného do sprchy. Jsou pořád stejní, tihle chlapíci. Jenom zestárnou a po padesátce dostanou rakovinu plic, protože kouří příliš mnoho Lucky Strike, nebo je sklátí mozková embolie.

"Nechceme, abyste nás srovnal," chlácholil jsem ho. "Praskla mu pneumatika, kristepane! Vy jste nikdy nepíchl?"

"Ralfé, chci, aby vypadli!" Nařvaná manželka na verandě. Hlas měla pronikavý a rozrušený. Tohle bylo lepší než Show Phila Donahuea. Objevili se další sousedé, aby viděli, jak se budou věci vyvíjet, a já si

znovu pomyslel, hodně unaveně, že pokud zatím nikdo nezavolal policajty, brzo to někdo udělá. "Nikdy jsem nepíchl a nikdy jsem nenechal trčet nějaké starej křáp před cizím barákem tři hodiny," pravil Ralf hlasitě. Rty měl stažené a já viděl, jak se mu ve světle zapadajícího slunce lesknou na zubech sliny.

"Byla to hodina," namítl jsem tiše, "nanejvýš."

"Nedržkuj, hochu," řekl Ralf. "Nezajímá mě to. Nelíbíte se mi, hoši. Já musím tvrdě vydělávat. Domů chodím udřenej, nemám čas se hádat. Chci, abyste vypadli a to hned."

"V kufru mám rezervu," řekl jsem. "Jenom ji nasadíme ..."

"A kdybyste měl trochu obyčejné slušnosti ..." začal Arnie našťvaně.

To skoro stačilo. Pokud existovala jediná věc, kterou si Ralf nemínil nechat vzít před svými dětmi, byla to jeho obyčejná slušnost. Rozmáchl se po Arniem. Nevím, jak by to dopadlo - Arnie asi ve vězení, jeho milované auto zabavené - ale nějak se mi podařilo napřáhnout ruku a chytit Ralfa za zápěstí. Když se naše ruce setkaly, rozlehlo se šerem hlasité mlasknutí.

Nařvaná holčička se kvílivě rozbřečela.

Nařvaný chlapeček seděl obkročmo na trojkolce s čelistí spuštěnou skoro na hrudník.

Arnie, který ve škole vždycky kolem kuřárny probíhal jako šťvaná zvěř, ani nemrkl. Fakticky se zdálo, že chce, aby se to stalo.

Ralf se prudce otočil ke mně, zuřivě poulil oči.

"Dobře, hajzlíku jeden," zasyčel. "Nejdřív tebe."

Nepouštěl jsem jeho ruku, napjal jsem svaly. "No tak, pane," řekl jsem potichu. "V kufru mám rezervu. Dejte nám pět minut, než ji nasadíme, a my vám zmizíme z očí. Prosím vás."

Tlak na ruku kousek po kousku polevoval. Ohlédl se po dětech, holka posmrkávala, kluk třeštil oči a to ho patrně přinutilo k rozhodnutí.

"Pět minut," souhlasil. Podíval se na Arnieho. "Máš sakra štěstí, že na tebe nezavolám poldy. Určitě jsi nebyl na technické prohlídce a ani nemáš poznávací značku."

Čekal jsem, že Arnie řekne zase něco nepředloženého a zápas bude pokračovat v prodloužení, ale možná ještě úplně nezapomněl, jak vypadá sebeovládání.

"Děkuju vám," řekl. "Promiňte, jestli jsem se trochu rozpálil."

Ralf zamručel a zastrkal si košili do kalhot divokými drobnými pohyby. Znovu se podíval po dětech.

"Mazejte domů!" zařval. "Co tu děláte? Chcete, aby na vás přišel budliky - čudliky - mudliky?"

Pane Bože, to je mi zvukomalebná rodinka, pomyslel jsem si. Kristepane, nepřivolávej na ně budliky - čudliky - mudliky, tatínku, jinak si nadělají do kalhot bakané e - e.

Děti utekly za matkou, trojkolky nechaly na trávě.

"Pět minut," opakoval a zle po nás koukal. A později večer, až si dá s kamarády pár piv, bude vyprávět, jak dokázal uhájit svůj kus fronty proti generaci vyznávající drogy a sex. Panejo, hoši, řek sem jim, aby s tou zasranou károu vypadli od mého baráku, než na ně pošlu budliky - čudliky - mudliky. A ti hnali, jen se jim za patama prášilo a u prdeli chytala koudel. A pak si zapálí jednu Lucky Strike. Nebo camelku. Strčili jsme Arnieho hever pod nárazník. Arnie zapumpoval pákou sotva třikrát, když se hever rozpadl na dva kusy. Ozvalo se suché prasknutí, když povoloval, a vyletěl obláček rzi. Arnie se na mě podíval, oči okamžitě pokorné a zahanbené.

"Nevadí," řekl jsem. "Vezmeme můj."

Už se šefilo, začínalo se stmívat. Srdce mi bušilo moc rychle a v ústech jsem měl kyselou pachut' po utkání s Velkým Vařbuchtou z čísla 119 na Basin Drive.

"Promiň, Dennisi," řekl potichu. "Už tě do toho nebudu nikdy zatahovat."

"Zapomeň na to. Jenom nasadíme to kolo."

S pomocí mého heveru jsme Plymouth zvedli (několik děsivých vteřin jsem si myslel, že zadní nárazník se skřípotem prorezlého kovu povolí) a sundali prasklou pneumatiku. Nasadili jsme novou, přitáhli matky a pak auto spustili na zem. Byla to velká úleva, když auto znovu stálo na ulici; způsob, jakým se prorezlý nárazník nad heverem prohýbal, mě děsil.

"Tak," řekl Arnie a přirazil staříčkou, promáčklou poklici na kolo.

Stál jsem, díval se na Plymouth a měl jsem najednou pocit, jaký jsem zažil v LeBayově garáži. Způsobil

to pohled na tu zbrusu novou gumu na pravém zadním kole. Černá guma na sobě měla ještě nálepku výrobce a ostře žluté značky, které tam křídou namaloval chlápek v servisu při spěšném vyvažování kola. Trochu jsem se otřásl - ale tlumočit ten náhlý divný pocit by bylo nemožné. Připadalo mi, jako bych viděl hada, který je skoro nachystaný svléknout starou kůži, a ta kůže se už místy odlupuje a ukazuje lesklý nový povrch pod sebou ...

Ralf stál na verandě a upřeně nás pozoroval. V jedné ruce držel mastný hamburger. V druhé svíral plechovku piva.

"Krasavec, co?" zamumlal jsem k Arniemu, když jsem házel rozbitý hever do kufru Plymouthu.

"Úplný Robert Deadford," zamumlal taky Arníe a to stačilo - oba jsme se rozhihňali, jak se někdy stává, když skončí dlouhá a napjatá situace.

Arníe hodil prasklou pneumatiku do kufru na hever a pak si pevně přitiskl ruku na pusku, jenom chrochtal. Vypadal jako kluk, kterého právě přistihli při ulizování marmelády. Při tom pomýšlení jsem vyprskl.

"Čemu se smějete, darebáci?" zařval Ralf. Došel ke schodům na verandu. "Co? Chcete mít úsměv na opačnou straně hlavy? To bych mohl zařídít, věřte mi!"

"Rychle pryč," sykl jsem na Arnieho a vyrazil k Dusteru. Teď už jsem nedokázal smích zadržet; prostě se valil ven. Padl jsem na přední sedadlo a otočil klíčkem, kňučel jsem smíchy. Arnieho Plymouth přede mnou s burácením naskočil a vyvalilo se mohutné smrduté mračno modrých výfukových plynů. Přes ten rachot jsem slyšel, jak se Arníe pronikavě, bezmocně chechtá, jako by neměl daleko k hysterii.

Ralf vyběhl přes trávník, pořád měl v ruce mastný hamburger a pivo.

"Čemu se chechtáte, darebáci jedni? Co?"

"Tobě, nádivo!" zakřičel Arníe vítězně a vyjel s rachotivou kanonádou v karburátoru. Já jsem taky sešlápl plyn a musel jsem prudce stočit volant, abych se vyhnul Ralfovi, který se očividně chystal vraždit. Pořád jsem se smál, ale už to nebyl dobrý smích, pokud zpočátku takový byl - byl to pronikavý, bezdechý zvuk, skoro jekot.

"Já tě zabiju, darebáku!" řval Ralf.

Znovu jsem šlápl na plyn a tentokrát jsem skoro nabral Arnieho.

Vystrčil jsem na Ralfa starý dobrý prostředník. "Poser se!" zaječel jsem.

Pak už byl za námi. Snažil se nás dohnat; několik vteřin dusal po chodníku, ale pak se zastavil, funěl a nadával.

"To je ale bláznivej den," ulevil jsem si nahlas, trochu poděšený roztřeseným, plačtivým tónem vlastního hlasu. Tu kyselou pachut' jsem měl pořád vzadu v puse. "Bláznivej, podělanej den."

Darnellova garáž na Hampton Street byla dlouhá budova s rezavými stěnami z vlnitého plechu a rezavou střechou taktéž z vlnitého plechu. Venku umaštěná cedule hlásala: UŠETŘETE PENÍZE! VAŠE ZNALOSTI, NAŠE NÁRADÍ! Pod tím byl další nápis menším písmem: Místo v garáži k pronajmutí na týden, měsíc nebo rok.

Automobilové vrakoviště bylo za garáží. Bylo to prostranství rozlehlé asi jako blok domů, obehnané pět stop vysokými pásy vlnitého plechu Will Darnell tím klidně dělal dlouhý nos na městský stavební úřad. Ovšem úřad neměl možnost postavit Willa Darnella do latě, a nejen proto, že dva ze tří členů úřadu byli jeho přátelé. Will Darnell totiž znal v Libertyville každého, kdo měl nějaké slovo. Patřil k těm chlapíkům, které najdete skoro v každém městě nebo městečku, kde v tichosti tahají za nitky v libovolném počtu scén.

Slyšel jsem, že má prsty v čilém obchodování s drogami na libertyvillské střední a Darbyho nižší střední, a taky jsem slyšel, že se trochu zná s prominenty podsvětí z Pittsburghu a Philadelphie. Nevěřil jsem těm řečem - aspoň jsem si myslel, že jim nevěřím - ale věděl jsem, že když chce člověk na oslavy čtvrtého července výbušné žabky, rozbušky nebo rachejtle, Will Darnell vám je prodá. Taky jsem slyšel, od táty, že Will byl asi před dvanácti lety, to mi bylo sotva pět, jedním z hlavních obviněných v řetězu obchodníků s kradenými auty, který se táhl z našich končin na východ k New Yorku až do Bangoru v Maine.

Nakonec bylo obvinění staženo. Táta ale taky říkal, že vůbec nepochybuje, že Will Darnell je až po uši namočený do jiných lumpáren; od přepadání náklad'áků po padělané starožitnosti.

Není na škodu držet se od něj dál, Dennisi, řekl mi táta. To bylo před rokem, chvíli poté, co jsem dostal

svoje první vozítko a investoval dvacet dolarů za nájem jednoho místa v Darnellově samoobslužné garáži a snažil se tam vyměnit karburátor, kterýžto experiment skončil naprostým fiaskem.

Není na škodu držet se od něj dál - a koukněte na mě, po setmění projíždím hlavní bránou za přítelem Arniem, z denního světla už nic nezbylo, jenom nádech červeně jako z pece nad obzorem. Světlomety zachytily dostatek poházených autosoučástí, vraků a všeobecného bince, abych se cítil ještě víc skleslý a unavený. Vzpomněl jsem si, že jsem nezavolał domů a že máma s tátou se asi budou vyptávat, kde jsem sakra byl.

Arnie zajel k velkým garážovým vratům, vedle kterých visel nápis CHCETE-LI VJET, ZATRUBTE. Umouněným oknem vedle vrat vycházelo slabé světlo - někdo byl doma - a já sotva odolal pokušení vyklonit se z okénka a říct Arniemu, aby zajel se svým autem na noc k nám. Měl jsem pocit, že vpadneme k Willu Darnellovi, zrovna když se svými kámoši bude prohlížet bedny s kradenými barevnými televizemi nebo bude lakovat kradené cadillaky.

Arnie jenom seděl, netroubil, nedělal vůbec nic a já už se chystal vystoupit a zeptat se ho, co se děje, když zajel k místu, kde jsem parkoval já. I v tom houstnoucím šeru vypadal hrozně nesvůj.

"Prosím tě, mohl bys zatroubit místo mě, Dennisi?" prosil pokorně. "Christinin klakson asi nefunguje."

"Jasně."

"Díky."

Dvakrát jsem zmáčkl klakson a po chvíli se garážová vrata s rachotem zvedla. Zjevil se Will Darnell osobně, břicho mu přetékal přes opasek. Netrpělivě mávl na Arnieho, aby zajel dovnitř.

Otočil jsem auto, zaparkoval jsem předkem k výjezdu a šel jsem taky dovnitř.

Vnitřek garáže byl obrovitý, připomínal sklepení, a na konci dne tam vládlo hrozné ticho. Bylo tam aspoň šedesát šikmých parkovacích stání, každé vybavené svou vlastní přišroubovanou krabicí na nářadí pro kutily, kteří mají porouchaná auta, leč žádné nářadí. Strop byl vysoko, křížovaly ho holé trámy jako žebroví jeřábu.

Všude byly přilepené cedule: VŠECHNO NÁŘADÍ SE PŘED ODJEZDEM KONTROLUJE a ZVEDÁK SI OBJEDNEJTE PŘEDEM a PŘÍRUČKY SE PŮJČUJÍ PODLE POŘADÍ a ŽÁDNÁ SPROSTÁ SLOVA A NADÁVKY NETRPÍME. Desítky a desítky dalších nápisů; kam se člověk vrtnul, vyskočil na vás zase nějaký. Will Darnell byl cedulový král.

"Stání dvacet! Stání dvacet!" zaječel Darnell na Arnieho podrážděným, sípavým hlasem. "Zajed' tam a vypni motor, než se všichni udusíme!"

"Všichni" patrně znamenalo skupinku mužů u rozlehlého karetního stolu ve vzdáleném rohu. Po stole se válely pokerové žetony, karty a lahve piva. Dívali se na Arnieho nový přírůstek s výrazy znechucení a úžasu.

Arnie zajel na stání dvacet, zaparkoval a vypnul motor. Modré mračno výfukového plynu se vznášelo v obrovském dutém prostoru.

Darnell se otočil ke mně. Měl na sobě bílou, asi plátěnou košili a hnědé khaki kalhoty. Na krku se mu broukala mohutná jelita tuku, pod bradou mu visela jako laloky.

"Hochu," řekl stejným sípavým hlasem, "jestli jsi mu ten krám prodal ty, měl by ses stydět."

"Neprodal jsem mu ho." Z nějakého nepochopitelného důvodu jsem měl pocit, že se musím před tím špekounem ospravedlnovat, jak bych to neudělal ani před vlastním otcem. "Snažil jsem se mu to vymluvit."

"Měl ses snažit víc." Přešel k Arniemu, který zrovna vystupoval z auta. Zabouchl dveře; z rámu se vznášely vločky rzi jako jemná červená sprcha.

Astma neastma, Darnell chodil s půvabnými, téměř ženskými pohyby muže, který je tlustý už hodně dlouho a vidí před sebou ještě dlouhou tlustou budoucnost. A rozječel se na Arnieho ještě dřív, než se Arnie stačil otočit, astma neastma. Asi byste řekli, že je to muž, který nedovolí své chorobě, aby nad ním měla vrch.

Přesně jako kluci v kuřárně ve škole, jako Ralf na Basin Drive, jako Buddy Repperton (k mé velké lítosti budeme brzy vyprávět taky o něm) okamžitě pojal vůči Arniemu nechut' - prostě nenávisť na první pohled.

"Fajn, to je naposled, cos tu nechal běžet tu mechanickou krávu bez odsávací hadice!" zaječel. "Jestli tě

nachytám ještě jednou, vyrazím tě, rozumíš?"

"Ano." Arnie vypadal malý, unavený a jako zpráskaný. Nespoutaná energie, která ho poháněla až sem, už vyprchala. Obměkčilo se mi trochu srdce, když j sem ho tak viděl. "Já ... "

Darnell ho nenechal domluvit. "Pokud chceš odsávací hadici, dělá to dvě padesát na hodinu, pokud si ji zamluvíš předem. A hned teď ti povím ještě něco, a vezmi si to k srdci, můj mladý příteli. U mladejch kluků nejsem zvědavej na žádný magoroviny. Nemám to zapotřebí. Tahle dílna je pro pracující chlapy, co si musejí udržovat autáky v rychtyku, aby měli pro rodinu na chleba, a ne pro bohatý študáky, co mají namířeno do Kalifornie. Kouřit se tu nesmí. Jestli chceš čouda, musíš ven na vrakoviště."

"Já nekou ... "

"Neskákej mi do řeči, synu. Neskákej mi do řeči a nebuď drzej." Už stál před Arniem. Jelikož byl vyšší a širší, úplně mého kamaráda zakryl.

Znovu se mě začal zmocňovat vztek. Úplně jsem cítil, jak moje tělo sténá na protest proti provázku joja, na kterém se houpaly mé pocity od chvíle, kdy jsme dojeli k LeBayovi a uviděli, že to pitomé auto nestojí na trávníku.

Nezletilí jsou utiskovaná třída; po několika letech se naučíte svou vlastní verzi, jak pokorně čelit nepřátelům dětí, jako je Will Darnell. Anopane, nepane, jistě, samozřejmě. Ale on, kristepane, on to leda přehnal.

Najednou jsem popadl Darnella za paži. "Pane?"

Otočil se ke mně. Připadá mi, že čím víc nesnáším dospělé, tím častěji jim říkám pane.

"Co je?"

"Tamti muži kouří. Měl byste jim říct, aby toho nechali." Ukázal jsem na chlapy u pokerového stolu.

Zrovna si rozdali nové kolo. Kouř visel nad stolem jako modrá mlha.

Darnell se na ně podíval, pak se podíval zase na mě. Tvářil se velmi vážně. "Snažíš se, aby tvůj kámoš vypadl, mladíku?"

"Ne," řekl jsem. "Pane."

"Tak tu chleběrnu zavři."

Otočil se zase k Arniemu a založil si masité ruce na širokých, důkladně vypoštěřovaných bocích.

"Poznám magora, když ho vidím," řekl, "a myslím, že zrovna teď se na jednoho dívám. Jsi tu na zkoušku, hochu. Jenom jednou se mi něčím znelíbíš a bude mi fuk, kolik jsi zaplatil předem, rovnou tě vykopnu."

Z břicha mi do hlavy stoupala tupá zuřivost, až mi v hlavě bušilo. V duchu jsem prosil Arnieho, aby tomu bachratci tupému řekl, aby si to strčil někam, a to co nejdál a co nejrychleji. Pak by se do toho samozřejmě vložili Darnellovi pokeroví kamarádi a oba bychom nejspíš zakončili tento kouzelný večer na pohotovosti v libertyvillské všeobecné nemocnici s pozašivanými hlavami ... ale skoro by to stálo za to. Arnie, prosil jsem ho v duchu, řekni mu, ať si to strčí někam a vypadněme odtud. Postav se mu, Arnie. Nenechávej ho, aby ti takhle sral na hlavu. Nebuď srab, Arnie - když se umíš postavit matce, dokážeš se postavit i tomuhle podělanýma blbovi. Aspoň jednou nebuď srab.

Arnie dlouho mlčky stál, hlavu skloněnou, a potom řekl: "Anopane." To slovo zaznělo tak potichu, že bylo skoro neslyšitelné. Znělo to, jako by se jím dusil.

"Cos říkal?"

Arnie vzhlédl. Obličej měl smrtelně bledý. Oči mu plavaly v slzách. Nemohl jsem se na to dívat. Hrozně mě bolelo, když jsem se na to měl dívat. Otočil jsem se. Hráči pokeru pozdrželi hru, aby sledovali, jak se budou události u stání dvacet vyvíjet.

"Řekl jsem ‚anopane‘," odpověděl Arnie roztřeseně. Bylo to, jako by tím podepsal nějaké děsivé doznání. Znovu jsem se podíval na to auto, Plymouth ročník 1958, jak tam stojí, zatímco by mělo být vzadu na vrakovišti se zbytkem Darnellových shnilých křápků, a znovu mě k němu popadla nenávist za to, co Arniemu provádí.

"Prima, tak vypadni," řekl Darnell. "Máme zavřeno."

Arnie odklopýtal jako slepý. Vrazil by přímo do hromady starých ojetých pneumatik, kdybych ho nechtyl za ruku a nenasměroval jinam. Darnell odcházel opačným směrem k pokerovému stolu. Když tam došel, zasípal cosi k ostatním. Všichni zařvali smíchem.

"Je mi fajn, Dennisi," řekl Arnie, jako bych se ho na to ptal. Zuby měl pevně sevřené a hrud' se mu

zvedala rychlými, mělkými nádechy. "Je mi fajn, pust' mě, je mi dobře, fakt."

Pustil jsem mu ruku. Přešel k vratům a Darnell za námi zahulákal: "A nevod' si sem žádný chuligánský kámoše, nebo tě vyrazím!"

Kdosi z ostatních se přidal: "A fet nechávej doma!"

Arnie se nahrbil. Byl to můj přítel, ale nenáviděl jsem ho, když se takhle hrbil.

Unikli jsme do chladné tmy. Vrata za námi zarachotila. A tak jsme dostali Christinu do Darnellovy garáže. Zábava nic moc, že?

6. Venku

Když jsem měl káru a trochu benzínu,
všem jsem řekl, polibte mi prdel ...

Glenn Frey

Nasedli jsme do mého auta, vyjel jsem ze dvora. Nějak se stalo, že už bylo po deváté hodině. Jak ten čas letí, když se dobře bavíte. Na nebi svítily půlměsíc. Ten měsíc a oranžová světla na rozlehlém parkovišti u obchod'áku v Monroeville zahltily veškeré hvězdy, pokud se pokoušely svítit.

První dva tři bloky jsme projeli úplně mlčky, a pak Arnie najednou propukl v strašlivý pláč. Předtím mě napadlo, že možná bude brečet, ale že tak hrozně, to mě vyděsilo. Okamžitě jsem zastavil.

"Arnie ... "

Hned jsem to vzdal. Byl odhodlaný pokračovat, dokud neskončí. Slzy a vzlyky se vyhrnuly v křečovité, hořké záplavě a vyhrnuly se bez zábran - Arnie svou dávku zábran pro dnešní den už spotřeboval.

Nejdřív se zdálo, že je to jen reakce; něco podobného jsem cítil taky, jenomže mně se to vrazilo do hlavy, takže mě bolela jako vykotlaný zub, a do žaludku, který se chorobně sevřel.

No jo, nejdřív jsem si myslel, že jde jenom o nějakou reakci, spontánní uvolnění, a možná to tak ze začátku bylo. Ale po několika minutách jsem si uvědomil, že jde o hodně víc; šlo to mnohem hlouběji. A začal jsem zachytávat slova ze zvuků, které vydával: bylo jich nejdřív pár, potom celá řada.

"Já je dostanu!" řval namáhavě mezi vzlyky. "Všechny ty zasraný hajzly dostanu, Dennisi, ti budou litovat, ti hajzlové si to pořádně vyžerou ... VYŽEROU ... VYŽEROU!"

"Nech toho," lekl jsem se. "Arnie, zmlkni!"

Ale on toho nemínil nechat. Začal bušit pěstí do polstrované palubní desky mého Dusteru, dost prudce, aby na ní nechal stopy.

"Dostanu je, uvidíš, že jo!"

V slabém světle měsíce a nedalekých pouličních světel vypadala jeho tvář zpustošeně a ztrhaně. Připadal mi v té chvíli úplně cizí. Procházel se po kdovíjakých studených pustinách ve vesmíru, které si Bůh milující srandu nechává pro lidi, jako je Arnie. Neznal jsem ho. Nechtěl jsem ho znát. Mohl jsem tam jenom bezmocně sedět a doufat, že Arnie, kterého jsem znal, se zase vrátí. Po chvíli to udělal.

Hysterická slova se znovu proměnila ve vzlykot. Nenávist zmizela a Arnie jenom brečel. Byly to divoké, řvavé, hluboké zvuky.

Seděl jsem za volantem svého auta, nevěda, co mám dělat, a přál si, abych byl někde jinde, kdekoliv, třeba si zkoušel boty u Thoma McAna, vyplňoval žádost o úvěr v obchodu se zlevněným zbožím, stál ve frontě před placeným záchodem a měl průjem a ani halíř v kapse. Lidi, kdekoliv. Ani by to nemuselo být Monte Carlo. Když jsem tam tak seděl, hlavně jsem si přál, abych byl starší. Přál jsem si, abychom oba byli starší.

To bylo ale zbabělé. Věděl jsem, co dělat. Nechtělo se mi do toho, ale neochotně jsem se posunul na sedadle, vzal ho do náruče a objal ho. Cítil jsem jeho tvář, horkou a rozpálenou, jak se mi tiskne k hrudi. Seděli jsme tak možná pět minut, a pak jsem ho odvezl domů a vysadil ho. Pak jsem jel domů i já. Ani jeden jsme se už nikdy nezmínili o tom, že jsem ho takhle objímal. Po chodníku nikdo nešel a neviděl nás parkovat u obrubníku. Kdyby nás tak někdo viděl, asi bychom mu připadali jako párek teploušů. Seděl jsem tam a objímal ho a měl ho rád, jak jsem jen uměl, a uvažoval, jak se stalo, že jsem jediný přítel

Arnieho Cunninghama, protože v té chvíli jsem na mou věru jeho přítelem být nechtěl. Jenomže - jak jsem si tehdy uvědomil, i když jen vzdáleně - jeho přítelkyní začínala být i Christina. Nevěděl jsem jistě, jestli se mi to líbí, i když jsme kvůli ní celý ten dlouhý bláznivý den prodělávali hotový očištěc.

Když jsem zajížděl ke krajnici před jeho domem, řekl jsem: "Už je ti dobře, kámo?"

Podařil se mu úsměv. "Jo, bude mi fajn." Smutně se na mě podíval. "Víš, měl by sis najít nějakou jinou oblíbenou dobročinnost. Nadaci srdce. Společnost proti rakovině. Něco takového."

"Á, vypadni."

"Víš, jak to myslím."

"Jestli mi chceš naznačit, že seš fňukna, není to pro mě žádná novinka."

Na verandě se rozsvítilo a Michael a Regina společně vyběhli nejspíš se přesvědčit, jestli jsme to my nebo státní policie, která je přijela informovat, že jejich jediné děťátko a drobečka někdo přešel na dálnici.

„Arnolde?" zavolala Regina pronikavě.

"Vypadni, Dennisi," řekl Arnie a zazubil se už trochu statečněji.

"Tyhle sračky nemáš zapotřebí." Vystoupil z auta a poslušně pozdravil: "Ahoj, mami. Ahoj, tati."

"Kde jsi byl?" zeptal se Michael. "Hrozně jsi svou matku vyděsil, mladíku!"

Arnie měl pravdu. Dokázal jsem se bez srdceryvné scénky shledání obejít. Pohlédl jsem do zpětného zrcátka jen na okamžik a viděl, jak tam Arnie stojí, vypadá opuštěně a zranitelně - a potom ty dva, jak ho objímají a začínají ho postrkovat zpátky do hnízdečka za šedesát tisíc dolarů a nepochybně do něj na plné pecky hustí nejnovější rodičovské postupy - například z kurzu rodičovské efektivity, a kdo ví jaké ještě. Brali to dokonale racionálně, v tom to vězelo. Měli veliký podíl na tom, čím byl, a oni byli prostě příliš zasraně racionální, než aby to viděli.

Přeladil jsem rádio na 104 FM, kde pokračoval Víkendový mejdanový blok, a chytil Boba Segera a Silver Bullet Band, jak právě zpívají "Pořád to samý". To mi připadalo trochu moc děsivě příhodné, tak jsem přeladil na zápas Phillies.

Phillies prohrávali. To bylo úplně v pořádku. To bylo přesně v lajně.

7. Špatné sny

Jsem hodně rychlej, zlato,
ty mě nedohoníš.
Jo, jsem rychlej, zlato,
nemůžeš mi stačit.
Pojed' sem, dáme si závod,
Holka, holka, uvidíš.
Tak dělej, zlato! A dej si pozor!
Nebo tě hlinou ohodím!
Bo Diddley

Když jsem přišel domů, táta a sestra seděli v kuchyni a pojídali topinky s hnědým cukrem. Okamžitě jsem pocítil hlad a uvědomil si, že jsem vůbec nevečeřel.

"Kde jsi byl, Šéfe?" zeptala se Elaine a ani nezvedla hlavu od časopisu 16 nebo Creem nebo Tiger Beat či do čeho to koukala. Říkala mi Šéfe od chvíle, kdy jsem loňského roku objevil Brucea Springsteena a stal se ze mě fanatik. Mělo mě to popíchnout.

Elaine bylo čtrnáct, začínala vyrůstat a měnit se v stoprocentní americkou krasavici, kterou se nakonec stala - vysokou, tmavovlasou a modrookou. Ale tehdy koncem léta roku 1978 byla ještě stoprocentním pubertálním stádním zvířetem. Začala v devíti s Donnym a Marií a v jedenácti se pobláznila do Johna Travolty (jednou jsem udělal tu chybu, že jsem ho nazval Johnem Revoltou, a Elaine mě tak hrozně poškrábala, že jsem málem potřeboval na tváři nějaký ten steh - patrně jsem si to svým způsobem zasloužil). Ve dvanácti zahořela pro Shauna. Potom pro Andyho Gibba. A v poslední době se u ní objevily hroživější chutě: heavymetaloví rockeři jako Deep Purple a nějaká nová skupina Styx.

"Pomáhal jsem Arniemu dát do pořádku auto," řekl jsem spíš otci než Ellie. Opravdu spíš jemu.

"Tomu magorovi." Ellie vzdychla a otočila stránku časopisu.

Pocítil jsem náhlé a úžasně silné nutkání vyškubnout jí časopis z rukou, roztrhnout ho vejpůl a hodit jí ty cáry do obličeje. To mi jen důkladněji ukázalo, líp než cokoli jiného, jak náročný to byl den. Elaine si ve skutečnosti nemyslela, že je Arnie magor; jenom využila každou příležitost, aby mě naštvála. Ale možná jsem za posledních pár hodin slyšel, jak takhle Arnieho nazývá příliš mnoho lidí. Na košili mi ještě usychaly jeho slzy, kristepane, a možná jsem se sám trochu cítil jako magor.

"Co zrovna dělají Kiss, drobečku?" zeptal jsem se jí mile. "Napsala jsi v poslední době nějaký zamilovaný dopis Eriku Estradovi? ,Ach, Eriku, pro tebe bych umřela, úplně se mi zastaví srdce, když si pomyslím, jak se mi tvoje tlusté, mastné rty tisknou na moje ... "

"Jsi zvíře," odsekla chladně. "Jenom zvíře, nic víc."

"Když já to líp neumím."

"To odpovídá." Vzala časopis a topinku s hnědým cukrem a vyrazila do obýváku.

"Něco ti upadlo, Ellie, zvedni to," upozornil ji táta a tím jí odchod trochu pokazil.

Přešel jsem k lednici a vykotal nějaké párky a rajče, které ještě nevypadalo, že se hýbe. Pak tam byla taky půlka balíčku zrajícího sýra, ale nezřízené přecpání tímhle maglajzem na základní škole patrně zničilo veškeré mé další touhy po něm. Spokojil jsem se s čtvrtlitrem mléka k obloženému chlebu a otevřel si plechovku campbellky s kousky hovězího.

"Dostal to auto?" zeptal se táta. Táta je daňovým poradcem pro H&R Block. Taky dělá daně bokem. Za starých časů býval účetním na plný úvazek u největší architektské firmy v Pittsburghu, ale pak ho postihl infarkt a odešel. Je to správný chlap.

"Jo, dostal ho."

"Pořád ti připadá tak hrozné?"

"Ještě horší. Kde je máma?"

"Má hodinu," řekl.

Naše pohledy se setkaly a oba jsme se málem uchechtli. Okamžitě jsme se podívali každý jinam, styděli jsme se za sebe - ale zdálo se, že ani poctivé zahanbení moc nepomáhá. Mámě je čtyřicet tři a pracuje jako zubní hygienička. Dlouhou dobu nepracovala v oboru, ale po tátově infarktu se vrátila.

Před čtyřmi lety došla k závěru, že je skrytým spisovatelským talentem. Začala produkovat básně o květinách a povídky o milých starších pánech a jejich podzimu života. Každou chvíli se stala zarytou realistkou a napsala povídku o mladé dívce, která byla v pokušení "využít možnosti" a pak se rozhodla, že bude nepoměrně lepší, když si To uchová pro manželské lože. Toho léta se zapsala do řízeného kurzu psaní v Horlicksu - kde učili Michael a Regina Cunninghamovi, nezapomeňte - a všechny své příběhy a povídky schraňovala do knihy, kterou nazvala Příběhy lásky a krásy.

Ted' si možná říkáte (a budiž vám všechna čest, pokud je to tak), že není nic legračního na ženě, které se daří chodit do práce a zároveň pozvedat rodinu tím, že se rozhodne zkusit něco nového, rozšířit si trochu obzory. A samozřejmě byste měli pravdu. A taky byste si mohli říkat, že můj otec a já jsme měli veškeré důvody, abychom se styděli, protože jsme nebyli nic než párek mužských sexistických prasat pokvikávajících v kuchyni, a zase byste měli naprostou pravdu. Nehádal bych se s vámi, ale řeknu, že kdybyste byli nuceni tak často poslouchat předčítání z Příběhů lásky a krásy jako táta a já - a taky Elaine - patrně byste pochopili o něco lépe, co je zdrojem toho uchechtnutí.

Nu, máma byla a je skvělá jako máma a asi je také bezvadnou manželkou pro tátu - aspoň nikdy jsem neslyšel, že by si stěžoval, a nikdy nezůstal přes noc venku někde v baru - a na naši obranu můžu říct, že jsme se jí nikdy nevysmáli do tváře, ani jeden z nás. To je dost málo, já vím, ale je to lepší než nic. Ani

jeden z nás by ji takhle neranil za nic na světě.

Přikryl jsem si pusou dlaní a snažil se to hihňání zamáčknout. Táta momentálně vypadal, že se dusí topinkou s hnědým cukrem. Nevím, na co myslel, ale mně se v duchu vybavil esej z nedávné doby nazvaný "Měl Ježíš psa?"

Jako vyvrcholení dnešního dne to bylo skoro moc.

Přešel jsem ke skříňkám nad dřezem a vzal si sklenici na mléko, a když jsem se ohlédl, otec se už zase ovládal. To mi pomohlo zachovat se podobně.

"Vypadal jsi trochu přepadle, když jsi přišel," poznamenal. "Je s Arniem všechno v pořádku, Dennisi?"

"Arnie je v pohodě," řekl jsem, vydlabal jsem polévku do rendlíku a přistrčil ji na sporák. "Prostě si koupil auto, to je v děsném stavu, ale Arnie je v pořádku." Arnie samozřejmě nebyl v pořádku, ale určité věci nedokážete tátovi říct, i když siv oboru bezvadného amerického otcovství vede skvěle.

"Lidi někdy věci nechápou, dokud je nevidí na vlastní oči," řekl.

"No," řekl jsem, "doufám, že on to pochopí brzo. Nechal si auto u Darnella za dvacku týdně, protože mu rodiče nedovolí parkovat doma."

"Dvacka týdně? Jenom za parkování? Nebo parkování a náradí?"

"Jenom parkování."

"To je loupež."

"Jo," souhlasil jsem a všiml si, že táta po tomto úsudku nevyslovil nabídku, že by Arnie mohl parkovat u nás.

"Nechceš si zahrát karty?"

"Třeba," řekl jsem.

"Hlavu vzhůru, Dennisi. Nemůžeš vždycky napravovat chyby jiných lidí."

"To je fakt."

Zahráli jsme si tři nebo čtyři kola a táta mě pokaždé porazil - porazil mě skoro vždycky, pokud nebyl příliš unavený nebo se trochu nenapil. Ale mně to nevadilo. Když jsem někdy přece jen vyhrál, o to víc to pak pro mě znamenalo. Hráli jsme karty a po chvíli přišla máma, celá zardělá a s očima rozzářenýma, vypadala příliš mladá na mámu, na prsa si tiskla svou knihu povídek a příběhů. Dala pusou tátovi - ne to obvyklé letmé d'obnutí, ale pořádný polibek, který ve mně vyvolal náhlý pocit, že bych měl být někde jinde.

Zeptala se mě na totéž ohledně Arnieho a jeho auta, což se rychle stávalo hlavním tématem naší konverzace od doby, kdy mámin bratr Sid vyhlásil bankrot a požádal tátu o půjčku. Oddrncel jsem stejnou písničku. Pak jsem si šel nahoru lehnout. Byl jsem utahaný a připadalo mi, že táta s mámou mají ještě něco na práci ... i když toto téma jsem nikdy v duchu moc hluboko nerozebíral, což určitě pochopíte.

Elaine už ležela v posteli, poslouchala nejnovější směs hitů K - Tel. Požádal jsem ji, aby to ztlumila, protože se mi chtělo spát. Vyplázla na mě jazyk. Takové věci rozhodně netrpím. Vešel jsem k ní a lechtal ji, dokud neprohlásila, že se jí chce zvracet. Já na to ať klidně zvrací, je to její postel a lechtal ji ještě víc. Potom nasadila ten svůj výraz "prosím tě, Dennisi, neblbni, protože tohle je strašně důležité" a hrozně zvažněla a zeptala se mě, jestli je fakt pravda, že se dají zapálit prdy. Jedna z jejích kamarádek, Carolyn Shambliisová, tvrdila že ano, ale Carolyn skoro pořád lhala.

Pověděl jsem jí, aby se zeptala Miliona Dodda, svého příblybly vypadajícího kamaráda. To se Elaine doopravdy rozčílila a snažila se mě praštit a ptala se mě, proč musíš být pořád tak hnusný, Dennisi? Tak jsem jí řekl ano, je pravda, že se dají prdy zapálit, a poradil jí, aby to nezkoušela, a pak ji objal (což jsem dělal jen zřídka - trochu mi to vadilo, protože jí začala růst prsa, a abych řekl pravdu, vadilo mi už i to lechtání) a pak jsem šel spát.

A když jsem se svlékal, pomyslel jsem si: Tenhle den přece jenom nekončí tak špatně. Kolem jsou lidi, kteří mě považují za lidskou bytost, i Arnieho. Řeknu mu, aby k nám zítra nebo v neděli zašel, budeme se jenom tak poflakovat, dívat se třeba na Phillies v televizi nebo si zahrajeme nějakou blbou stolní hru, Kariéru nebo Život nebo třeba starou Stopu, a ty přízraky zaženeme. Naše duševno bude zase jak se patří.

Takže jsem šel do postele s vyrovnanou myslí a chtěl jsem rovnou spát, ale nešlo to. Protože jsem nebyl

vyrovnaný a věděl jsem to. Něco se dalo do pohybu a člověk někdy neví, co sakra vlastně. Motory. To je další stránka puberty. Všude jsou samé motory a nějak se stane, že skončíte s klíčky v zapalování některého z nich a startujete, ale stejně nemáte ponětí, co jsou sakra zač a jak fungují. Něco se člověk doslechne, ale to je všechno. Podobné je to třeba s drogami, a taky chlastem, sexem a někdy i dalšími věcmi - stačí letní brigáda, ze které vzejde nový zájem, nějaký výlet, předmět ve škole. Motory. Dají vám klíčky a pár rad a pak prý Nastartuj, uvidíš, co to udělá, a někdy to udělá to, že vás to zavleče do života, který je opravdu dobrý a plný, a někdy vás to zavleče po dálnici rovnou do pekel a nechá vás to rozmlácené a krvácející na krajnici.

Motory.

Veliké. Jako tři sta osmdesát dvojky, které se dávaly do těch starých aut. Jako je Christina. Ležel jsem potmě, házel jsem sebou a obracel se, dokud se prostěradlo nevytáhlo a celé nezmuchlalo, a já si vzpomněl, jak LeBay říkal: Jmenuje se Christina. A Arnie se toho chytil. Když jsme byli malí, měli jsme nejdřív koloběžku a pak kolo a já jsem si je vždycky pojmenoval, ale Arnie nikdy - podle něho byla jména pro psy a kočky a rybičky paví očka. Ale to bylo tehdy a tohle je teď. Teď říkal Plymouthu Christina, a což bylo ještě horší, byla to vždycky "ona", žádné "auto".

Nelíbilo se mi to a nevěděl jsem proč.

I můj táta mluvil, jako by Arnie nekoupil starou kraksnu, ale oženil se. Ale ono to tak nebylo. Vůbec ne. Nebo ano?

Zastav, Dennisi. Couvni ... Chci sena ni znovu podívat.

Takhle prostě to bylo.

Žádné rozvažování a to se Arniemu nepodobalo, ten si obvykle všechno důkladně promyslel - život ho příliš bolestně poučil, co se stane chlapíkům, jako je on, když se poblázní a udělají něco (ach!) impulzivně. Ale tentokrát se choval jako muž, který potká holku z baru, bezhlavě se vrhne do víru námluv a v pondělí skončí s opicí a novou manželkou.

Bylo to ... no ... jako láska na první pohled.

Nevadí, pomyslel jsem si. Začneme úplně znovu. Zítra začneme znovu. Získáme trochu nadhled.

A tak jsem konečně usnul. A zdál se mi sen.

Kňučení startéru ve tmě.

Ticho.

Startér, znovu zakňučí.

Motor zakašlal, ztichl, pak chytil.

A motor běží ve tmě.

Pak se rozsvítí světlomety ostrá světla, staromódní dvojitá světla, připichují mě jako brouka na sklíčko. Stál jsem v otevřených vratech garáže Rolanda D. LeBaye a uvnitř dřepěla Christina - nová Christina, na sobě žádné promáčkliny nebo fleky rzi. Čisté, neposkvřené přední sklo tmavlo do polarizovaného modrého pruhu nahoře. Rádio vyhrávalo tvrdě rytmický sound Dalea Hawkinse a jeho "Susie - Q" - hlas z mrtvé doby plný poněkud děsivé vitality.

Motor mocně zamumlá přes dvojitě tlumiče výfuků. A nějak jsem věděl, že uvnitř je převodovka Hurst a nádržky chladicí kapaliny Feully; olej Quaker State byl čerstvě vyměněný - byl jantarově čirý, ta životní míza každého auta.

Najednou se rozběhnou stěrače a to je divné, protože za volantem nikdo není, auto je prázdné.

Pojď, hochu. Pojďme se projet. Pojďme si zajezdit.

Vrtím hlavou. Nechci sedat dovnitř. Bojím se nasednout. Nechci se projíždět. A motor najednou začíná přidávat a zase tichnout, přidávat a tichnout; zní to dychtivě, děsivě a pokaždé, když motor zabere, zdá se, že Christina popojede kousek dopředu jako zlý pes na tenkém vodítku ... a já se chci pohnout ... ale nohy mám jako přibité k popraskané dlažbě cesty.

Poslední možnost, hochu.

A než může odpovědět - nebo vůbec pomyslet na nějakou odpověď - ozve se strašlivé zaječení gumy slízávající beton a Christina se po mně vrhne, mřížka chladiče se cení jako otevřená tlama plná chromových zubů, světlomety mě oslňují ...

Zaječel jsem a probudil se do nehybné tmy ve dvě ráno, vylekaný zvukem vlastního hlasu, a ještě víc mě

vydělilo spěšné dusání bosých nohou po chodbě. Oběma rukama jsem svíral prostěradlo. Úplně jsem je vytáhl; bylo zmuchlané uprostřed postele. Tělo jsem měl kluzké potem.

Ellie křikla do chodby: "Co to bylo?" Taky se lekla.

V pokoji se rozsvítilo světlo a já uviděl mámu v krátké noční košili, která odhalovala víc, než by máma dovolila, pokud by nešlo o případ nejvyšší nouze, a hned za ní stál táta, přitahoval si župan a pod ním neměl vůbec nic.

"Pusinko, co se děje?" ptala se máma. Oči měla rozšířené a polekané. Nevzpomínám si, kdy mi naposled řekla "pusinko" - když mi bylo čtrnáct? Dvanáct? Nebo deset? Nevím.

"Dennisi?" ozval se táta.

To už za nimi a mezi nimi stála i Elaine a celá se klepala.

"Běžte spát," odpověděl jsem. "Byl to jen sen, to je všechno. Nic víc."

"Páni," řekla Elaine, tato noční hodina jí otrásla tak, že se chovala uctivě. "To musel být fakticky horor. O čem byl, Dennisi?"

"Zdálo se mi, že sis vzala Milтона Dodda a pak jste přišli ke mně bydlet," řekl jsem.

"Přestaň sestru škádlit," napomenula mě máma. "O čem byl, Dennisi?"

"Nevzpomínám si," odpověděl jsem.

Najednou jsem si uvědomil, že mám zmuchlanou deku a že mi je vidět chomáč chlupů. Spěšně jsem se upravil, hlavou mi proletěly provinilé myšlenky na masturbaci, poluce, Bůh ví na co ještě. Totální vykojení. V prvním nepřehledném okamžiku jsem ani nevěděl, jestli mi stojí nebo ne - viděl jsem jenom ten temný, děsivý a přetrvávající obrázek auta, které sebou cuká po kouskách dopředu, pokaždé když motor nabere otáčky, pak zase ochabne, zase sebou cukne dopředu, kapota nad motorem se chvěje, mřížka chladiče připomíná ocelové zuby ...

Poslední šance, hochu.

Pak jsem na čele ucítil máminu ruku, chladivou a suchou, pátrala po horečce.

"Nic mi není, mami," řekl jsem. "Nic to nebylo. Jenom noční můra."

"Ale nevzpomínáš si ..."

"Ne. Už je to pryč."

"Polekala jsem se." Pak se roztřeseně usmála. "Asi nepoznáš, co je to strach, dokud ve tmě nezaječí tvoje dítě."

"Pch, páni, nemluvte o tom," kmla Elaine.

"Vrať se do postele, maličká," poručil jí táta a zlehka ji plácl po zadku.

Šla, ale nevypadala moc spokojeně. Možná že když překonala počáteční leknutí, doufala, že se zhroutím a propadnu hysterii. To by měla ráno pro kámošky fakticky sólokapra.

"Opravdu je ti dobře?" zeptala se máma. "Dennisi? Pusinko?"

Znovu to slovo, probudilo vzpomínky na odřená kolena, když jsem vypadl z červeného autíčka; její tvář se sklání nad postelí a já ležím v horečkách při všech těch dětských nemocech - příušnicích, spalničkách, spále. Bylo to směšné, ale chtělo se mi brečet. Měl jsem oproti ní převahu dvaadvaceti centimetrů a pětatřiceti kil.

"Jasně," řekl jsem.

"Tak dobře," vzdychla. "Nech si rozsvíceno. Někdy to pomáhá."

Naposledy se nerozhodně podívala na tátu a odešla. Objevil jsem něco, nad čím jsem mohl žasnout - že máma taky někdy mívá noční můru. Taková věc člověka normálně nikdy nenapadne. Ale ať měla noční můry jakékoli, žádná z nich si nikdy nenašla cestičku do Příběhů lásky a krásy.

Táta si sedl na postel. "Opravdu si nevzpomínáš, o čem to bylo?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Muselo to být zlé, když jsi tak zaječel, Dennisi." Upřeně se mi díval do očí, vážně se zeptal, jestli by neměl něco vědět.

Skoro jsem mu to řekl - auto, bylo to Arnioho zatracené auto, Christina Rezatá královna, dvacet let stará, hnusná pitomá kraskna. Málem jsem mu to řekl. Ale nějak jsem to zadusil v krku, skoro jako by to znamenalo, že když o tom promluví, zradím kamaráda. Starého dobrého Arnioho, kterého se Bůh milující srandu rozhodl přetáhnout klackem.

"Tak dobře." Pohlíbil mě na tvář. Cítil jsem jeho vousy, tvrdé malé štětiny, které vyrostou jenom v noci, čichal jsem jeho pot a cítil jeho lásku. Pevně jsem ho objal a on mi objetí oplatil.

Pak všichni odešli a já tam ležel s rozsvícenou lampičkou a bál se znovu usnout. Vzal jsem si knížku a lehl si, věděl jsem, že naši jsou o patro níž ve svém pokoji taky vzhůru, přemýšlejí, jestli nejsem v nějakém průšvihy nebo jestli jsem já nedostal někoho jiného - třeba spolužačku s fantastickým tělem - do nějakého průšvihy.

Došel jsem k závěru, že spánek už nepřipadá v úvahu. Budu si číst až do denního světla a zítra odpoledne si možná zdfimnu, až budu na střídačce při nějaké míčové hře. A s tou myšlenkou jsem usnul a probudil se až ráno s knížkou zavřenou na zemi vedle postele.

8 První změny

Kdybych měl prachy povím vám,
co bych udělal,
šel bych do města a koupil
jednoho nebo dva Mercury,
koupil bych si Mercury
a jezdil po silnici sem a tam.
Steve Miller Band

Myslel jsem si, že Arnie se v sobotu ukáže, takže jsem se držel doma - posekal jsem trávník, uklidil v garáži, dokonce jsem umyl všechna tři auta. Máma všechnu moji píli sledovala trochu užasle, a když jsme obědvávali párky s rohlíkem a zelený salát, prohodila, že bych možná měl mít noční můry častěji.

Nechtěl jsem volat k Arniemu domů po všech těch nepříjemnostech, které jsem u nich v poslední době zažil, ale když už pomalu začínal zápas a on se pořád ještě neukázal, sebral jsem odvalu a zavolaal. Vzala to Regina, a i když zdaňle předstírala, že se nic nezměnilo, měl jsem dojem, že jsem v jejím hlase vycítil nějaký nový chlad. Rozesmutnilo mě to. Jejího jediného syna svedla bachratá stará děvka jménem Christina a starý kámoš Dennis mu určitě dělal komplice. Možná to celé spískal on. Arnie není doma, řekla mi. Je v Darnellově garáži. Už od devíti ráno.

"Aha," řekl jsem sklesle. "Teda, páni. To jsem nevěděl." Znělo to jako lež. Ještě hůř, ta lež z toho byla přímo cítit.

"Nevěděl?" opakovala Regina tím svým novým ledovým způsobem. "Sbohem, Dennisi."

Telefon mi oněměl v ruce. Chvilí jsem se na něj díval a pak zavěsil.

Táta parkoval před televizí v křiklavě fialových bermudách a kristuskách, v chladničce vedle sebe měl namačkané půltuctové balení piva Stroh. Phillies měli dobrý den, minili vypráskat Atlantu z kalhot. Máma šla na návštěvu k jedné spolužačce (nejspíš si navzájem předčítaly své příběhy a básně a rozplývaly se společně). Elaine odešla ke kamarádce Delle. V okolí bylo klidno; venku si slunce hrálo s několika dobráckými bílými mráčky na babu. Táta mi dal pivo, což dělá, jenom když se cítí neobyčejně mírumilovně.

Ale pořád se mi na téhle sobotě něco nezdálo. Pořád jsem myslel na Arnieho, který nesleduje Phillies ani nevstřebává paprsky, dokonce ani neseká trávu u domu a nenechává si zazelenit nohy. Arnie je ponořený v mastných stínech samoobslužné garáže Willa Darnella, hraje si s tou mlčenlivou, rezavou obludou a chlapi pokřikují a náradí tříská o beton s pronikavým kovovým řinčením, do toho kulometný rachot pneumatikových klíčů uvolňujících staré zástrčky, sípavý hlas Willa Darnella a jeho astmatický kašel ...

Krucinál, žárlil jsem? Bylo to tak?

Po sedmé směně jsem vstal a zamířil ven.

"Kam jdeš?" zeptal se táta.

Jo, kam vlastně jdu? Tam? Dívat se na něj, stát nad ním jako pitomec, poslouchat, jak se do něj Will Darnell naváží? Říkat si o další dávku mizérie? Do háje. Arnie je už přece velký kluk.

"Nikam," řekl jsem. Úplně vzadu v chlebovníku jsem našel pečlivě zastrčenou sladkou tyčinku a vzal si ji s trochou škodolibé radosti, protože jsem věděl, jak bude Elaine nekrknutá, až při reklamě během programu Sobotní noc živě vletí do kuchyně a žádnou nenajde. "Vůbec nikam."

Vrátil jsem se do obýváku, sedl si, dostal od táty další pivo a snědl Elaine tyčinku a dokonce vylízal obal, ve které byla. Sledovali jsme, jak Philadelphie doráží Atlantu ("Zruinovali je, Denny," jako bych slyšel dědečka, teď už pět let mrtvého, jak říká roztřeseným stařeckým hlasem, "zruinovali je!") a vůbec jsem na Arnioho Cunninghama nemyslel.

Skoro vůbec.

Zastavil se druhý den odpoledne na svém starém hrkači s přehazovačkou, když jsme Elaine a já zrovna vzadu za domem hráli kriket. Elaine mě pořád obviňovala, že podvádím. Zase ji jednou něco bralo.

Elaine vždycky "něco bralo", když "měla periodu". Elaine byla na svou periodu moc pyšná. Měla ji pravidelně už celých čtrnáct měsíců.

"Hej," zavolal Arnie a vynořil se za rohem domu. "Bud' je to příšera z Černé laguny a Frankensteinova nevěsta, nebo Dennis a Ellie."

"Cos říkal, kámo?" ozval jsem se. "Popadni pátku."

"Já nehraju," řekla Elaine a odhodila svou pátku. "Podvádí ještě víc než ty. Mužský!"

Když odkráčela, pronesl Arnie rozechvělým afektovaným hlasem: "To je poprvé, co mě nazvala mužem, Dennisi."

Padl na kolena, na tváři výraz zbožného vytržení. Rozesmál jsem se. Uměl to dobře, když chtěl, jo Arnie. To byl jeden z důvodů, proč jsem ho měl tak rád. A mělo to také příchut' tajemství, víte. Myslím, že nikdo kromě mě by ten vtíp nepostřehl. Jednou jsem slyšel o milionáři, který měl ve sklepech ukradeného Rembrandta, kam se na něj chodil dívat jenom on. Já jsem tomu chlapíkovi rozuměl. Nemyslím tím, že Arnie byl Rembrandt nebo že by byl nejlepší vtípaček na světě, ale chápal jsem, jak přitažlivé může být vědět o něčem kvalitním ... o něčem, co je dobré, ale utajené.

Chvíli jsme šaškovali po kriketovém hřišti, pořádně jsme nehráli, jenom jsme si přebírali míčky.

Nakonec jeden proletěl živým plotem k Blackfordovým, a když jsem se k nim proplazil, abych ho sebral, už se nám nechtělo hrát. Sedli jsme si na zahradní židle. Za chvíli se zpod verandy vyplížila naše kočka, Umňoukaný Fešák Hawkins, náhradník Kapitána Beefhearta, patrně v naději, že najde nějakého pěkného malého hraboše, kterého pomalu a ohavně zavraždí. Jantarově zelené oči zablýskly v odpoledním světle. Bylo tlumené a kalné.

"Včera jsem si myslel, že přijdeš na zápas," nadhodil jsem. "Byl to nářez."

"Byl jsem u Darnella," řekl. "Poslouchal jsem to v rádiu." Hlas se mu zvýšil o tři oktávy a předvedl velmi dobrou imitaci mého dědy. "Zruinovali je! Zruinovali je, Denny!"

Zasmál jsem se a přikývl. Ten den na něm cosi bylo - možná to bylo jenom tím světlem, které bylo dost jasné, ale přesto jaksi zachmuřené a sporé - cosi, co vypadalo jinak. Za prvé vypadal unaveně - měl kruhy pod očima - ale zároveň mi jeho pleť připadala drobátko lepší než posledně. Na brigádě vypil spoustu koly, i když jasně věděl, že by to neměl dělat, ale čas od času nedokázal odolat pokušení. Jeho problémy s pleť se zhoršovaly v cyklech jako u většiny pubertáků - jenomže v Arnioho případě to byly cykly obvykle od špatného k horšímu a pak znovu ke špatnému.

Nebo to možná bylo jenom tím světlem.

"Cos na tom udělal?" zeptal jsem se.

"Nic moc. Vyměnil olej. Prohlédl blok motoru. Není prasklý, Dennisi, to je hlavní. LeBay nebo někdo jiný nechal kdesi v potrubí vytaženou výpustnou zátku, to je všechno. Ven prosákla spousta starého oleje. Měl jsem štěstí, že jsem nezavařil píst, když jsem s tím v pátek jel."

"Jak jsi sehnal zvedák? Myslel jsem, že se musí zamluvit předem."

Uhnul pohledem. "Bez problémů," řekl, ale hlas ho zradil. "Obstaral jsem pro pana Darnella pár pochůzek."

Otevřel jsem pusou, abych se zeptal, jakých pochůzek, ale pak jsem si řekl, že to nechci slyšet. Těch "pár pochůzek" se nejspíš scvrklo akorát na běhání za roh k Schirmerovi do bufetu a nošení kafi - i stálým zákazníkům, nebo na třídění různých použitých součástek pro další prodej, ale já se nechtěl dát zatáhnout do té části Arnioho života, která souvisela s Christinou, takže jsem se nemínil ani ptát, jak se mu vede (nebo nevede) v Darnellově garáži.

A bylo tu ještě cosi - začal jsem mít pocit, že je lepší se tomuto tématu vyhýbat. Tehdy jsem ten pocit nedokázal pořádně určit, a ani jsem nechtěl.

Ted' bych asi řekl, že takhle se člověk cítí, když se jeho kamarád zamiluje a ožení s vyhlášenou, nenapravitelnou děvkou. Vám se ta děvka nelíbí a v devadesáti devíti případech ze sta se vy nebudete líbit té děvce, takže prostě zavřete dveře do pokoje vašeho přátelství. Když to uděláte, buď se tomuto tématu vyhýbáte ... nebo zjistíte, že se přítel vyhýbá vám, obvykle s nadšeným souhlasem dotyčné dívky. "Pojďme do kina," navrhl Arnie neklidně.

"Co dávají?"

"No, ve State Twin dávají jeden z těch hnusných filmů s kung - fu, jak to tam dělají? Híííí - yah!"

Předstíral, že provádí divoký karatistický kop proti Umňoukanému Fešákovi Hawkinsovi, a Umňoukaný Fešák vystřelil jako raketa.

"To zní dobře. Bruce Lee?"

"Né, někdo jinej."

"Jak se to jmenuje?"

"Nevím. Nebezpečné pěsti. Létající ruce smrti. Nebo to možná bylo Genitálie zuřivosti, nevím. Co říkáš? Můžeme se vrátit a ty nejhnusnější scény vyprávět Ellie, aby se poblila."

"Tak dobře," řekl jsem. "Jestli se tam dostaneme každý za lupen."

"Jo, až do tří."

"Tak jdeme."

Tak jsme jeli. Ukázalo se, že je to film s Chuckem Norrisem, nebyl tak špatný. A v pondělí jsme se vrátili k výstavbě dálniční přípojky. Zapomněl jsem na svůj sen. Postupně jsem si uvědomoval, že už nevidám Arnioho tak často jako dřív; zase jako když člověk ztrácí kontakt s chlapíkem, který se právě oženil. Kromě toho se zrovna v té době záležitost s mou spolužačkou dostávala do správných otáček. Byly to fakticky vysoké otáčky - nejednu noc jsem ji doprovázel domů z ponorkových závodů v autokině s koulemi napěchovanými k prasknutí, že jsem sotva mohl chodit.

Arnie mezitím trávil většinu večerů u Darnella.

9. Buddy Repperton

At' to stojí, co chce, já vím,
ooooh, že s výfukem dvojitým
můj motor řve,
moje baby má Cadillac Walk.
Moon Martin

Náš poslední pracovní týden před začátkem školy byl týden před Dnem práce. Když jsem toho rána zajel k Arniemu domů, abych ho vyzvedl, objevil se s velikým modročerným monoklem na oku a ošklivou modřinou na tváři.

"Co se ti stalo?"

"Nechci o tom mluvit," řekl mrzutě. "Musel jsem o tom vykládat našim tak dlouho, až jsem málem ochrptěl." Hodil si krabici s obědem dozadu a upadl do chmurného mlčení, které trvalo celou cestu do práce. Někteří chlapi si ho kvůli monoklu dobírali, ale Arnie jenom mávl rukou.

Cestou domů jsem o tom nemluvil, jenom jsem pustil rádio a nijak se nevnucoval. A možná bych ten příběh vůbec neslyšel, kdyby mě zákeřně nelapil ten irský makarón Gino, právě když jsme sjížděli z Main Street.

Tehdy na mě Gino číhal každou chvíli - dostal mě i přes zavřené okno auta. "Ginova jemná italská pizza" stojí na rohu Main a Basin Drive a pokaždé, když uvidím ten nápis s pizzou, která se vznáší ve vzduchu a je celá posetá trojlístky (v noci se rozsvěcovala a zhasínala, to už člověka navnadí, ne?), jsem cítil, že se neubráním. A dnes večer bude máti zase v kurzu, což znamenalo večeři, jakou si kdo najde. Ta vyhlídka mě nerozveselila. Táta ani já jsme nebyli zvláštní kuchaři a Ellie by připálila i vodu.

"Dáme si pizzu," prohlásil jsem a zajel k Ginovi na parkoviště. "Co říkáš? Velikou a mastnou, co smrdí jako podpaždí."

"Ježíši, Dennisi, to je hnus!"

"Čisté podpaždí," zmírnil jsem to. "Pojď."

"Né, jsem dost švorc," odmítl Arnie sklesle.

"Platím já. Můžeš si nechat naložit na svou půlku i ty příšerné ančovičky. Co říkáš?"

"Dennisi, já fakticky ..."

"A k tomu pepsi," řekl jsem.

"Po pepsi kole mám kůži jako po jarní orbě. To přece víš."

"Jo, já vím. Parádní velkou pepsi kolu, Arnie."

Jeho šedé oči poprvé toho dne zazářily. "Parádní velkou pepsi kolu," opakoval. "Jen si to představ. Jsi zlý, Dennisi. Fakt."

"Dvě, jestli budeš chtít," pokračoval jsem. Byl jsem zlý, já vím - jako bych nabízel sladké tyčinky tlusté dámě z cirkusu.

"Dvě." Sevřel mi rameno. "Dvě pepsi, Dennisi!" Začal sebou na sedadle házet, svíral si hrdlo a ječel:

"Dvě! Rychle! Dvě! Rychle!"

Smál jsem se tak strašně, že jsem málem vjel do zdi ze škvárových tvárnic, a když jsme vystoupili z auta, pomyslel jsem si: Proč bychom si nemohli dát pár limonád? Určitě se jim v poslední době vyhýbal. Mírné vylepšení pleti, kterého jsem si všiml v onu pošmournou neděli před dvěma týdny, už bylo nesporné.

Pořád měl spoustu pupenů a d'olíků, ale už jich tolik - promiňte, ale musím to tak říct - nemokvalo.

Vypadal líp i v jiných směrech. Po létě naplněném makačkou na silnici byl pořádně opálený a v nejlepší kondici v životě. Tak jsem si myslel, že si pepsi kolu zaslouží. Vítězi náleží odměna.

Ginův podnik vede krásný Ital jménem Pat Donahue. Na pokladně má nálepku s nápisem IRSKÁ MAFIE, na den svatého Patrika podává nealkoholické pivo (17. března sek Ginovi vůbec nedostanete a jukebox hraje "Když se irské oči usmívají" od Rosemary Clooneyové); s oblibou nosí černý tvrd'ák, který má obvykle pošoupanutý daleko do týla.

Jukebox je starý vyšeptalý Wurlitzer, pozůstatek z konce čtyřicátých let, a všechny desky - nejen od

Rosemary Clooneyová - jsou značky Prehistorie. Možná je to poslední jukebox v Americe, který vám přehraje tři písničky za čtvrt'ák. Při těch občasných příležitostech, kdy si zakouřím trochu marjánky, fantazíruju o Ginově podniku - jak tam prostě nakráčím a poručím si tři obložené pizzy, čtvrt litru pepsi koly a šest nebo sedm domácích fondánových zákusků Pata Donahuea. Pak si představuju, jak si prostě sednu a všechno to do sebe hru v neutuchajícím proudu hitů Beach Boys a Rolling Stones, který se line z jukeboxu.

Vešli jsme dovnitř, objednali si, posadili se a dívali se, jak tři kuchaři roztácejí těsto ve vzduchu a zase je chytají. Sršeli pronikavým italským vtípem jako například: "Včera večír sem tě viděl na tancovačce u Shrinera, Howie, co bylo zač to kotě, se kterým tam byl tvůj brácha?" "Jo vona? To byla tvoje ségra." Chci tím říct, nakolik může svět zestárnout?

Lidi přicházeli a odcházeli, hodně z nich byla děcka ze školy. Za chvíli je budu zase vídat na chodbách a znovu mě zaplavil ten palčivý stesk a strach. V hlavě jsem slyšel školní zvonek, ale jeho dlouhé drnění mi spíš připomnělo poplach: Jdeme znovu na to, Dennisi, naposledy po tomhle roce se musíš naučit, jak být dospělý. Slyšel jsem práskání dvířek u skříněk, slyšel jsem to neutuchající ka - čonk, ka - čonk, ka - čonk útočnicků napadajících cvičné panáky, slyšel jsem Martyho Bellermana, jak řve na celé kolo: "Můj zadek a tvůj ksicht, Pedersene! Zapamatuj si to! Můj zadek a tvůj ksicht! Lehčí je rozeznat ty zasraný Bobbseyovic dvojčata!" Suchý pach křídového prachu v učebnách v matematickém křídle. Zvuk psacích strojů z velkých učeben sekretářek v druhém podlaží. Pan Meecham, ředitel, vyhlašuje různá oznámení na konci dne svým suchým, nervózním hlasem. Obědvá se venku na tribunách kolem hřiště, když je pěkně. Nová úroda prvňáků, vypadají přiblíble a ztraceně. A na konci toho všeho projdete uličkou ve velkém fialovém županu a je to. Střední škola skončila. Vypustí vás do nic netušícího světa.

"Dennisi, znáš Buddyho Reppertona?" zeptal se Arnie a vytrhl mě tím ze zamyšlení. Přinesli nám pizzu.

"Buddyho jak?"

"Reppertona."

To jméno mi něco říkalo. Pustil jsem se ze své strany do pizzy a snažil se na to přijít. Po chvíli mi to došlo. Měl jsem s ním potyčku, když jsem byl ještě hloupý malý prvňák. Stalo se to na seznamovacím večírku. Kapela si dala přestávku a já čekal ve frontě na limonádu. Repperton do mě strčil a řekl, že takové ucho musí počkat, dokud nedostanou pití mazáci. Byl tehdy druhák, veliký, mohutný, zlý druhák. Čelist měl jako lucernu, k tomu hustou kštici mastných černých vlasů a malá očka blizoučko u sebe. Ale ty oči nebyly tak docela hloupé; skrývala se v nich nepřijemná inteligence. Patřil k těm chlapíkům, kteří si jako hlavní obor na střední škole zvolili poflakování v kuřárně.

Vyslovil jsem kacířský názor, že ročníková poslušnost nemá nic společného s frontou na občerstvení. Repperton mě pozval, abych s ním šel ven. Tou dobou se už fronta na chladné nápoje rozpadla a uspořádala se do obezřetného, leč dychtivého kroužku, který tak často předznamenává rvačku. Přišla jedna gardedáma a kroužek rozehnala. Repperton mi slíbil, že mě dostane, ale nikdy to neudělal. A to bylo mé jediné setkání s ním kromě toho, že jsem každou chvíli viděl jeho jméno na seznamu poškoláků, který na konci vyučování koloval po třídách. Připadalo mi, že ho párkrát taky vyloučili z vyučování, a když se tohle stalo, bylo to obvykle jasné znamení, že dotyčný chlapík nepatří do Ligy mladých křestanů. Podělil jsem se s Arniem o svou jedinou zkušenost s Reppertonem a Arnie unaveně přikývl. Dotkl se monoklu, který už nabíral příšernou citronovou barvu. "To byl on."

"To Repperton ti zmasil obličej?"

"Jo."

Arnie mi vyprávěl, že zná Reppertona z učení pro automechaniky. Jednou z ironií Arnieho poněkud neklidného a rozhodně nešťastného školního života bylo, že jeho zájmy a schopnosti ho přiváděly do přímého styku s tím druhem lidí, kteří mají pocit, že je jejich nejvyšší povinností vytrást duši ze všech Arnie Cunninghamů tohoto světa.

Když byl Arnie ve druháku a začal chodit na obor zvaný Základy strojírenství (což kdysi bývala obyčejná stará Automechanika I, než škola dostala od federální vlády hromadu peněz na odborné vzdělávání), nějaký kluk, Roger Gilman se jmenovati ho seřezal, až z něj litaly sračky. Zní to k posrání vulgárně, já vím, ale žádný pěkný, elegantní výraz na to prostě neexistuje. Gilman Arnieho seřezal, až z něj litaly sračky. Výprask byl tak zlý, že Arnie nemohl pár dní chodit do školy, a Gilman dostal s

požehnáním ředitelství týdenní prázdniny. Gilman teď seděl ve vězení za ozbrojené přepadení. Buddy Repperton patřil k okruhu přátel Rogera Gilmana a více méně podědil velení Gilmanovy tlupy.

Pro Arnieho byla docházka do školních dílen jako návštěva demilitarizované zóny. Potom, když ve zdraví přežil sedmou hodinu, utíkal celou cestu na druhý konec školy s šachovnicí a figurkami pod paží do šachového klubu na schůzku nebo na partii.

Pamatuju si, jak jsem se předchozího roku účastnil městského šachového turnaje ve Squirrel Hill a viděl tam něco, co podle mě symbolizovalo schizofrenní školní život mého přítele. Vážně se hrbil nad šachovnicí v zarputilém, kamenném mlčení, jaké většinou při takových příležitostech slyšíte. Po dlouhé, zamýšlené pauze táhl věží, rukou, do které se kolomaz a motorový olej zažraly tak hluboko, že nešly vydrhnout ani boraxovým mýdlem.

Samozřejmě že ne všichni dělníkové na něj měli pifku; byla tam spousta dobrých kluků, ale hodně jich mělo svůj vlastní neměnný okruh přátel nebo byli permanentně zfetovaní. Ti, co patřili do pevných, malých part, obvykle pocházeli z chudší části Libertyville (nenechte si namluvit, že středoškoláci se nerozdělují podle toho, z které části města pocházejí; rozdělují se tak), byli velmi vážní a tak mlčenliví, že byste mohli udělat chybu a odmávnout je jako hlupáky. Většina z nich vypadala jako přežitky osmašedesátého roku, s těmi svými dlouhými vlasy svázanými do ohonu a džínami a batikovanými tričky, ale v sedmdesátém osmém už žádný z těchto chlapců nechtěl svrhnout vládu; chtěli vyrůst v pana Šikulu. A dílna je taky poslední zastávkou pro ztracené existence a darebáky, kteří ani tak do školy nechodí, jako jsou v ní uvězněni. A když teď Arnie vytáhl Reppertonovo jméno, vzpomněl jsem si na několik chlapíků, kteří kolem něj kroužili jako planetární soustava. Většinou jim bylo dvacet a pořád se lopotili se školou. Don Vanderberg, Sandy Galton, Louda Welch. Louda se ve skutečnosti jmenoval Peter, ale všichni kluci mu říkali Louda, protože jste ho každou chvíli viděli v Pittsburgu před místy, kde se konaly rockové koncerty, jak loudí drobné.

Buddy Repperton přijel dva roky starým modrým Camarem, které někdo párkrát převrátil na silnici číslo čtyřicet šest poblíž státního parku Squantic Hills - sehnal ho od jednoho Darnellova pokerového kamaráda, řekl Arnie. Motor byl v pořádku, ale kastle dostala při těch kotrmelcích pořádně zabrat. Repperton si auto přivezl k Darnellovi asi týden poté, co si Arnie přivezl Christinu, i když Buddy se tam objevoval už předtím.

Prvních pár dnů se zdálo, že si Repperton Arnieho vůbec nevšiml, a Arnie byl samozřejmě jenom rád, že si ho nevšiml. Repperton ale dobře vycházel s Darnellem. Zdálo se, že bez potíží získává úzkoprofilové nářadí, které se obvykle dostávalo jenom na pořádník.

Potom se Repperton začal do Arnieho navážet. Cestou od automatu na kolu nebo ze záchodu chodíval kolem Arnieho a jednou kopl do krabice se soupravou klíčů, které Arnie zrovna používal, až se nářadí rozletělo po zemi. Nebo když měl Arnie na své policiče kávu, podařilo se Reppertonovi do ní vrazit loktem a rozlít ji. Potom zahučel: "Pro - míííh ... MI TO!" jako Steve Martin a zubil se k posrání. Darnell zařval na Arnieho, aby posbíral všechny klíče dřív, než se některý zakutálí do kanálu v podlaze nebo někam zapadne.

Brzy poté začal Repperton ostře měnit směr chůze, aby ušetřil Arniemu herdu do zad, doplněnou hulákáním: "Jakpak se máš, sralbotko?"

Arnie snášel tyhle zahajovací salvy s klidem kluka, který to už všechno viděl, všechno zažil. Nejspíš doufal, že se stane jedna ze dvou věcí - buď že se to obtěžování ustálí na úrovni dráždění a tam se zastaví, nebo že si Budy Repperton najde jinou oběť a potáhne o dům dál. Byla tu také třetí možnost, příliš lákavá, než aby v ni mohl doufat - vždycky bylo možné, že Buddyho za něco zavřou a on jednoduše zmizí ze scény jako jeho starý kámoš Roger Gilman.

Na facky došlo minulou sobotu odpoledne. Arnie promazával auto, hlavně proto, že zatím neshromáždil dostatek fondů na některou ze stovky jiných náležitostí, po kterých auto volalo. Kolem šel Repperton, vesele si pískal, v jedné ruce kolu a balíček buráků, v druhé rukojeť zvedáku. A když míjel stání dvacet, vyjela mu rukojeť z ohbí lokte a rozbila jeden světlomet Christiny.

"Rozbil ho na prach," vyprávěl mi Arnie nad pizzou.

"Jéžíš, koukni, co sem proved," zahuhlal Buddy Repperton a tvářil se přehnaně tragicky. "Pro - míííh ... " Ale dál se nedostal. Útok na Christinu dokázal to, co nedokázaly útoky přímo na Arnieho -

vyprovokoval ho k odvetě. Arnie obešel Plymouth, ruce sevřené do pěstí a slepě vyrazil. V knížce nebo ve filmu by nejspíš trefil Reppertona rovnou do toho správného místa a poslal ho v bezvědomí k zemi. Ve skutečném životě věci takhle fungují málokdy. Arnie se netrefil nikam poblíž Reppertonovy brady. Místo toho zasáhl Reppertonovu ruku, vyrazil mu z ní balíček buráků a vyšplíchl kolu Reppertonovi po obličejí a košili.

"Jak chceš, ty posranej hajzhlcu!" zakřičel Repperton. Vypadal skoro komicky užasle. "Nakopu tě do prdele!" Vyrazil proti Arniemu rukojetí zvedáku.

To už k nim běželo několik jiných mužů a jeden z nich Reppertonovi řekl, aby zahodil rukojeť a pral se fěrově. Repperton ji tedy zahodil a pustil se do toho.

"Darnell se to nepokusil zarazit?" zeptal jsem se Arnieho.

"Nebyl tam, Dennisi. Zmizel asi čtvrt nebo půl hodiny předtím, než se to semlelo. Jako by věděl, co se stane." Arnie řekl, že Repperton mu zmasil obličej skoro hned. Nejdřív přišel ten monokl; hned potom následovala odřenina na tváři (způsobil ji skleněný prsten, který si Repperton koupil během některého ze svých několika druhých ročníků). "Plus množství dalších modřin," dodal Arnie.

"Jakých jiných modřin?"

Seděli jsme v jednom zadním boxu. Arnie se rozhlédl, jestli se někdo nedívá, a pak si vyhrnul tričko. Jenom jsem zasykl nad tím, co jsem uviděl. Arniemu pokrýval hrudník a břicho děsivý západ slunce vyvedený v modřinách - žlutých, červených, fialových, hnědých. Sotva začaly blednout. Nedokázal jsem pochopit, jak po takové masáži dokázal přijít do práce.

"Kámo, víš určitě, že ti nezlámal žebra?" zeptal jsem se. Fakticky jsem se zhrozil. Monokl a odřenina vypadaly vedle téhle hrůzy úplně krotce. Jasně že už jsem viděl pár rvaček ve škole, několika jsem se jich i zúčastnil, ale poprvé v životě jsem hleděl na výsledky pořádného výprasku.

"Jasně," řekl nevzrušeně. "Měl jsem štěstí."

"To asi jo."

Arnie už nic moc neřekl, ale když znovu začala škola, jeden kluk, kterého jsem znal, jmenuje se Randy Turner, mi o tom vyprávěl podrobněji. Arnie prý mohl dopadnout hůř, ale vrhl se na Buddyho mnohem tvrději a mnohem zuřivěji, než Buddy čekal.

Randy říkal, že Arnie se doopravdy vrhl na Buddyho Reppertona, jako kdyby mu čen podpálil u zadku dynamit. Rozmachoval se pažemi jako větrný mlýn, jeho pěstí byly všude. Ječel, sprostě klel, až prskal sliny. Snažil jsem se představit si to, ale nešlo to - pořád se mi místo toho vybavoval jen Arnie, jak bouchá pěstmi do mé přístrojové desky tak prudce, že v ní dělá dolíky, a řve, že si to vyžerou.

Hnal Reppertona přes půlku garáže, rozbil mu nos (spíš měl štěstí než dobrou mušku) a jednou se trefil Reppertonovi do krku, takže se Repperton rozkašlal a dával a nakonec ztratil zájem na tom, aby nakopal Arnieho Cunninghama do zadku.

Buddy se otočil, držel si krk a dával se a Arnie nabral pracovní botou s okovanou špičkou Reppertonův odžínovaný zadek, až se Repperton rozplácl na břicho a předloktí. Repperton se pořád dával a jednou rukou si držel krk, z nosu se mu valila krev a (podle Randyho Turnera) Arnie se očividně chystal ukopat toho parchanta k smrti, když tu se jako mávnutím kouzelného proutku zjevil Will Darnell a hulákal svým sípavým hlasem, aby toho kurva nechali, kurva nechali, kurva nechali.

"Arnie si myslel, že k té rvačce dojde," řekl jsem Randymu. "Myslel si, že to bylo domluvené."

Randy pokrčil rameny. "Možná. Třeba. Bylo rozhodně divný, jak se tam Darnell objevil, zrovna když Repperton začal prohrávat."

Arnieho popadlo asi sedm chlapů a odtáhlo ho. Nejdřív se s nimi pral jako šílenec, řval na ně, aby ho pustili, řval, že jestli Repperton nezaplatí ten rozbitý světlomet, zabije ho: Pak schlípl, celý udivený, jako by pořádně nevěděl, jak se stalo, že Repperton leží na zemi a on stojí na nohou.

Repperton nakonec vstal, bílé tričko pomazané špínou a kolomazí, u nosu pořád bublinky krve. Vyrazil proti Arniemu. Randy řekl, že to vypadalo dost nepřesvědčivě, spíš symbolicky. Jeden z chlapů ho chytil a odvedl pryč. Darnell zašel k Arniemu a řekl mu, aby odevzdal klíč od krabice s náradím a vypadl.

"Ježíši, Arnie! Proč jsi mi v sobotu odpoledne nezavola!"

Vzdychl. "Měl jsem hroznou depresi."

Dojedli jsme pizzu a já koupil Arniemu třetí pepsi. Takové pití je mor na pleť, ale je vynikající na depresi.

"Nevím, jestli tím myslel, že mám vypadnout jenom na sobotu nebo úplně," řekl mi Arnie cestou domů.

"Co ty na to, Dennisi? Myslíš, že mě vykopl nadobro?"

"Říkal jsi, že po tobě chtěl klíček od krabice na náradí."

"Jo. Jo, to chtěl. Ještě nikdy mě odnikud nevyrazili." Vypadal, že se rozbřečí.

"Tam to stejně nesvědčilo zdraví. Will Darnell je mizera."

"Stejně by asi bylo hloupé snažit se tam udržet," řekl. "I kdyby mi Darnell dovolil vrátit se, je tam Repperton. Popral bych se s ním znovu ..."

Začal jsem si broukat melodii z filmu Rocky.

"Jo, seru na tebe i na toho poníka, na kterým jedeš, poldo," pousmál se. "Já bych se s ním fakt popral. Ale Repperton by na ni zase mohl vzít nějaký hasák, až tam nebudu. Myslím, že Darnell by mu v tom nebránil."

Neodpověděl jsem a Arnie si možná myslel, že s ním souhlasím, ale to nebyla pravda. Nemyslel jsem si, že hlavním cílem je ten starý křáp Plymouth Fury. A pokud měl Repperton pocit, že nedokáže zničit svůj hlavní cíl sám, svedl by to prostě s nepatrnou pomocí svých kamarádů - Dona Vandenberg, Loudy Welche a dalších. Obujte si kanady, hoši, dnes večer nás čeká spousta kopanců.

Napadlo mě, že by ho mohli zabít. Nejenom zbít, ale zabít, kristepane. Chlapíci, jako jsou tihle, to občas dělají. Zajdou trochu daleko a některý kluk prostě zařve. Občas o tom čtete v novinách.

"... ji udržovat?"

"Co?" Nesledoval jsem ho. Před námi se rýsoval Arnieho dům.

"Ptal jsem se, jestli nemáš nějaký nápad, kde bych ji mohl udržovat."

Auto, auto, auto, dokázal mluvit jenom o něm. Začal mi připomínat porouchanou desku. A samozřejmě to byla vždycky ona, ona, ona. Byl dost bystrý, aby postřehl, že je jí stále víc posledlý - tím, krucinál, tím - , ale nic proti tomu nedělal. Nedělal proti tomu vůbec nic.

"Arnie," řekl jsem. "Kámo. Jsou důležitější věci, než kde opravovat auto. Rád bych věděl, kdo bude udržovat tebe."

"Co? O čem to mluvíš?"

"Ptám se tě, co budeš dělat, jestli se Buddy a Buddyho kámoši rozhodnou, že si tě vezmou do parády."

Jeho tvář najednou zmoudřela - zmoudřela tak náhle, že bylo děsivé to pozorovat. Byla moudrá, bezmocná a tvrdá. Byla to tvář, kterou jsem vídal ve zprávách, když mi bylo osm nebo devět let, tvář vojáků v černých pyžamech, kteří dali na frak nejlíp vybavené a nejvíc podporované armádě na světě.

"Dennisi," řekl, "udělám, co budu moct."

10. Lebay odchází

Nemám sice auto, srdce mi to ničí,
našla jsem však řidiče, prozatím to
stačí ...

Lennon a McCartney

Do kin zrovna přišla filmová verze Pomády, večer jsem na ni vzal onu spřátelenou spolužačku. Mně ten film připadál hloupý. Jí se strašně líbil. Já tam seděl, díval se na ty totálně neskutečné pubertáky, jak tančí a zpívají (kdybych chtěl skutečné pubertáky - aspoň více méně - chytil bych si na programu pro pamětníky Džungli před tabulí), a myšlenky se mi potulovaly Bůh ví kde. A najednou jsem dostal okamžitý nápad, jak se občas člověku stává, když nemyslí na nic zvláštního.

Omluvil jsem se a šel na chodbu k telefonu. Zavolał jsem k Arniemu domů, číslo jsem vytočil rychle a jistě. Znal jsem jeho číslo od osmi let. Mohl jsem počkat, až film skončí, ale ten nápad mi prostě připadal příliš dobrý.

Vzal to Arnie. "Haló?"

"Arnie, tady Dennis."

"Aha. Dennis."

Měl tak zvláštní a nevýrazný hlas, že jsem se trochu vylekal. "Arnie? Není ti něco?"

"Co? Ale ne. Myslel jsem, že jdeš s Roseanne do kina."

"Odtud právě volám."

"Film asi není moc vzrušující," poznamenal Arnie. Hlas měl pořád nevýrazný - nevýrazný a lhostejný.

"Roesanne se skvěle baví."

Myslel jsem, že ho tím rozesměju, jenomže jsem slyšel jenom trpělivé, vyčkávavé ticho.

"Poslouchej," řekl jsem, "napadlo mě řešení."

"Řešení?"

"Jasně. LeBay. LeBay je řešení."

"Le ... " začal divným vysokým hlasem ... a pak se znovu odmlčel. Začal jsem se bát víc než trochu.

Nikdy jsem ho takhle neznal.

"Jasně," mlel jsem dál. "LeBay. LeBay má garáž a já mám dojem, že by snědl chleba obložený krysou, kdyby z toho pro něj něco koukalo. Kdybys mu nabídl dejme tomu šestnáct, sedmnáct babek týdně ... "

"Moc zábavný, Dennisi." Hlas měl studený a nenávislný.

"Arnie, co ... "

Zavěsil.

Stál jsem tam, díval se na telefon, divil se, co se sakra děje. Že by jeho rodiče podnikli nějaký nový tah? Nebo se snad vrátil k Darnellovi a zjistil, že má na autě další škodu? Nebo ...

Najednou se mi v hlavě rozsvítilo - skoro s jistotou. Zavěsil jsem sluchátko, přešel jsem ke stánku a zeptal se, jestli mají dnešní noviny. Dívka prodávající kukuřici a bonbóny je nakonec vylovila a pak tam stála a práskala žvýkačkou, zatímco já jsem nalistoval zadní stránku, kde se tiskou nekrology. To děvče se asi chtělo přesvědčit, že se na novinách nedopustím žádné přízračné perverze nebo je třeba nesním.

Nebylo tam vůbec nic - aspoň jsem nejdřív nic neviděl. Pak jsem otočil stránku a uviděl nadpis.

LIBERTYVILSKÝ VETERÁN ZEMŘEL VE VĚKU 71 LET. Byla tam fotka Rolanda D. LeBaye ve vojenské uniformě, vypadalo dvacet let mladší a mnohem veselejší, než když jsme ho viděli s Arniem. Nekrolog byl krátký. LeBay zemřel náhle v sobotu odpoledne. Pozůstalými jsou bratr George a sestra Marcia. Pohřeb se měl konat v úterý ve dvě.

Náhle.

V nekrologích se vždycky píše "po dlouhé nemoci", "po krátké nemoci", nebo "náhle". Náhle mohlo znamenat cokoli od mozkové embólie po ránu elektrickým proudem při koupeli ve vaně. Vzpomněl jsem si, co jsem provedl Ellie, když byla sotva batole - byly jí snad tři roky. Vyděsil jsem ji k smrti Honzou v krabičce. V ruce velkého bratříčka Dennise se vrtí klička a on tím vyluzuje krásnou hudbu. Není to špatné. Docela zábavné. A najednou - lup - PRÁSK! A vyletí panák s rozšklebenou tváří a ošklivým zahnutým nosem a skoro ji praští do oka. Ellie s řevem utekla za mámou a já tam seděl, zachmuřeně hleděl na Honzu, který se houpal sem a tam, a věděl jsem, že nejspíš dostanu vynadáno, a věděl jsem, že si to nejspíš zasloužím - věděl jsem přece, že ji to vyleká, nejdřív na ni jdu s pohodovou muzikou a zčistajasna taková ošklivá řacha.

Zčistajasna.

Vrátil jsem noviny a nepřítomně civěl na plakáty. ohlašující DALŠÍ PŘEDSTAVENÍ a BRZY UVÁDÍME.

V sobotu odpoledne.

Náhle.

Divné, jak se věci někdy semelou. Zčistajasna mě napadlo, že by Arnie třeba mohl odvézt Christinu zpátky tam, odkud přišla; možná by mohl LeBayovi zaplatit za garážování. Teď se ukázalo, že LeBay je mrtvý. Zemřel, přesně vzato, stejného dne, kdy se Arnie chytil s Buddym Reppertonem - stejného dne, kdy Buddy roztrískal Christině světlomet.

Okamžitě mi před očima vyplul nesmyslný obrázek, jak se Buddy Repperton rozmachuje zvedákem - a přesně ve stejném okamžiku LeBayovo oko zaplaví krev, LeBay se kácí a najednou, zčistajasna ...

Nech těch pitomin, Dennisi, nabádal jsem se. Nech těch ...

A potom kdesi v hloubi mysli, kdesi v blízkosti mého centra, zašeptal jakýsi hlas: Pojď, hochu, pojďme se projet - a pak ztichl.

Dívka za pultem práskla žvýkačkou. "Přijdete o konec filmu. Konec je na tom nejlepší."

"Jo, díky."

Zamířil jsem ke dveřím hlediště a pak jsem odbočil k pítku. V hrdle mi hrozně vyschlo.

Než jsem dopil, otevřely se dveře a vyhrnuli se lidé. Nad jejich pohupujícími se hlavami jsem viděl běžet titulky. Pak vyšla Roesanne, rozhlížela se a hledala mě. Postřehla mnoho uznalých pohledů, ale vypořádala se s nimi zasněně a bez emocí, jak to uměla jen ona.

"Den - Deny," řekla a vzala mě pod paži. Nechat si říkat Den - Deny není nejhorší věc na světě - nechat si vypíchnout oko rozžhaveným pohrabáčem nebo uříznout nohu řetězovou pilou je asi horší - ale nikdy mě to nebralo. "Kde jsi byl? Propásl jsi konec. Konec je ... "

"... na tom nejlepší," dopověděl jsem s ní. "Promiň. Prostě ke mně dolehlo volání přírody. Přišlo to tak náhle."

"Všechno ti to povyprávím, pokud mě vezmeš na chvíli na Vyhlídku," řekla a přitiskla si mou paži na měkké úbočí řádra. "Jestli si chceš povídat."

"Mělo to šťastný konec?"

Usmála se na mě, oči měla širokánské a sladké a trochu zamžené - jako vždycky. Přitiskla si mou paži k řádru ještě pevněji.

"Moc šťastný," odpověděla. "Mám ráda šťastné konce, ty ne, Den - Deny?"

"Miluju je," řekl jsem. Možná jsem měl přemýšlet o jejích slibných řadrech, ale přistihl jsem se, že myslím na Arniewo.

Tu noc se mi znovu zdál sen, jenomže tentokrát byla Christina stará - ne, nejenom stará; byla z ní rachotina, strašná kraksna, jako vystřižená z tarotu: místo Oběšence bylo Mrtvé auto. Vypadala stará jako pyramidy. Motor řval a zhasínal a chrлил masná modrá oblaka špíny.

Auto nebylo prázdné. Za volantem se kolébal Roland D. LeBay. Oči měl otevřené, ale skelné a mrtvé. Pokaždé, když se motor rozeřval, Christininu prorezlá kastle zavibrovala a on poskočil jako hadrová panenka. Lebka s cáry kůže se kývala sem a tam.

Potom děsivě zavly pneumatiky, Plymouth vyrazil z garáže na mě a v té chvíli rez odpadla, staré, zakalené sklo se vyjasnilo, chrom zamrkal divoškou novotou a staré, ojeté pneumatiky najednou rozkvetly do ducatých nových Wide Ovals, s rýhami hlubokými jako Velký kaňon.

Zaječení, světlometry upřené jako bílá nenávistná kola a já jsem zvedl ruce v hloupém, zbytečném, obranném gestu a pomyslel si, Pane Bože, ta bezedná zuřivost ...

Probudil jsme se.

Nekřičel jsem. Tu noc jsem zadržel křik v hrdle.

Jen tak tak.

Posadil jsem se na posteli, studená loužička měsíčního světla se mi rozlévala v klíně, a já si pomyslel, Zemřel náhle.

Tu noc se mi už usínalo těžko.

11. Pohřeb

Křídla Eldorada, běloboký gumy
vozím se jak v nebi, to moje holka umí,
po smrti mě, kámo, nech v mém Cadillaku,
ve věčném míru spočinem spolu na smetáku.
Bruce Springsteen

Brad Jeffries, náš předák na stavbě, měl něco přes čtyřicet, plešatěl, byl statný, věčně spálený sluncem. S oblibou řval - zvláště když jsme se opožďovali za plánem - ale byl to docela slušný člověk. Chtěl jsem za ním zajít během přestávky na svačinu, abych zjistil, jestli si Arnie řekl o volné odpoledne nebo aspoň nějakou volnou hodinu.

"Řekl si o dvě hodiny, aby mohl jít na pohřeb," řekl Brad. Sundal si brýle s ocelovou obroučkou a odhalil tak červené flíčky, které brýle zanechaly po stranách nosu. "Netvrď mi, že i ty chceš - stejně o vás na konci týdne přijdu a zůstanou mi jenom ti pitomci."

"Brade, musím tě o to požádat."

"Proč? Kdo je ten chlap? Cunningham říkal, že má prý od něj auto, nic víc. Kristepane, já myslím, že nikdo nechodí na pohřeb prodavači aut, jenom rodina."

"Nebyl to prodavač ojetých aut, byl to prostě chlap. Arnie s tím má nějaké problémy, Brade. Mám pocit, že bych měl jít s ním."

Brad vzdychl.

"Tak jo. Tak jo, tak jo, tak jo. Máš volno od jedné do tří stejně jako on. Pokud seš ochotnej pracovat přes oběd a ve čtvrtek večer zůstat až do šesti."

"Jasně. Díky, Brade."

"Odpíchnu ti jako obvykle," řekl Brad. "A jestli na to přijde někdo z vedení v Pittsburghu, nakopou mi zadek."

"Nepřijdou na to."

"Hrozně nerad o vás přijdu, kluci." Zvedl noviny a rozložil je na sportovní stránce.

"Pro nás to taky bylo dobrý léto."

"Jsem rád, že to tak vidíš, Dennisi. Teď už vypadni a nech mě to dočíst."

V jednu hodinu jsem se na traktoru svezl do hlavního baráku se šatnami. Arnie byl uvnitř, věšel si žlutou přílbu a oblékal si čistou košili. Polekaně se na mě podíval.

"Dennisi! Co tu děláš?"

"Chci se převlíct na pohřeb," řekl jsem. "Stejně jako ty."

"Ne," řekl okamžitě a to slovo bylo víc než všechno ostatní - ty soboty, kdy už se mnou nebyl, chladný hlas Michaela a Reginy v telefonu, způsob, jakým se mnou mluvil, když jsem mu volal z kina - díky tomu jsem si uvědomil, nakolik mě vyřadil ze svého života a že se to stalo úplně stejně jako zemřel LeBay. Náhle.

"Ale ano," řekl jsem. "Arnie, mně se o tom chlapovi zdá. Slyšíš, co ti povídám? Zdá se mi o něm. Půjdu. Můžeme jít každý zvlášť nebo společně, ale půjdu."

"Ty sis nedělal srandu, že?"

"Cože?"

"Když jsi mi volal tehdy z toho kina. Ty jsi opravdu nevěděl, že je mrtvý."

"Ježíši Kriste! Myslíš, že bych si z něčeho takového dělal srandu?"

"Ne," řekl, ale ne hned. Řekl ne, teprve když si to pořádně promyslel. Měl pocit, že je možné, že se teď proti němu všichni spiklí. Udělal mu to Will Darnell, Buddy Repperton, matka a taky asi otec. Ale o ně nešlo, protože žádný z nich nebyl prvotní příčinou. Tou bylo jeho auto.

"Tobě se o něm zdá."

"Jo."

Stál tam s čistou košilí v rukou a dumal o tom.

"V novinách psali, že to bude na hřbitově na Kopečkách," řekl jsem nakonec. "Pojedeš autobusem nebo se svezeš se mnou?"

"Pojedu s tebou."

"Tak domluveno."

Stáli jsme na svahu nad místem, kde se konal pohřeb, neodvažovali jsme se a ani se nám nechtělo sejít dolů a připojit se k hrstce truchlících. Nebylo jich ani deset a půlka z nich byli staří chlapi v uniformách, které vypadaly staré a pečlivě udržované - naftalín byl cítit skoro až k nám. LeBayova rakev spočívala na kládách nad hrobem. Byla přikrytá vlajkou. Horký srpnový vítr k nám donášel kazatelova slova: člověk je jako tráva, která roste a pak je posekána, člověk je jako květina, která na jaře rozkvetne a v létě uvadne, člověk je v lásce a láska pomíjí.

Když rozloučení skončilo, vlajku sundali a nějaký člověk, který vypadal na víc než šedesát, hodil hrst

hlíny na rakev. Drobné hrudky se rozběhly a spadly do jámy pod ní. V nekrologu stálo, že pozůstalými jsou bratr a sestra. Tohle musel být ten bratr; podoba nebyla nijak valná, ale existovala. Sestra to zřejmě nezvládla; kolem jámy v zemi stáli sami muži.

Dva chlápci, co vypadali na členy Americké legie, složili vlajku na tři rohy a jeden z nich ji podal LeBayovu bratru. Kazatel požádal Pána, aby jim požehnal a chránil je, aby na ně laskavě shlížel, pozvedal je a dával jim mír. Začali se rozcházet. Ohlédl jsem se po Arniem, ale Arnie už vedle mě nestál. Koušek podešel. Zastavil se pod stromem. Po tvářích mu tekly slzy.

"Není ti dobře, Arnie?" zeptal jsem se. Napadlo mě, že tam dole jsem rozhodně žádné slzy neviděl, a kdyby byl Roland D. LeBay věděl, že Arnie Cunningham bude jediná osoba, která uroní slzu při krátkém smutečním obřadu na jednom méně známém hřbitůvku v západní Pennsylvánii, mohl mu z toho všivého auta slevit aspoň padesát babek. Arnie by i tak zaplatil o sto padesát víc, než zač stálo.

Skoro divoce si přejel hřbety rukou po tvářích. "Je mi fajn," zachrptěl.

"Jdeme."

"Jasně."

Myslel jsem, že chce odejít pryč, ale nezamířil k místu, kde parkoval můj Duster; místo toho se vydal dolů z kopečka. Už jsem se ho chtěl zeptat, kam jde, ale pak jsem zmlkl. Stejně jsem to věděl; chtěl mluvit s LeBayovým bratrem.

Bratr stál s těmi dvěma legionáři, potichu mluvil, vlajku měl zastrčenou pod paží. Na sobě měl oblek muže, který se blíží ke skromné penzi; oblek měl modrý úzký proužek a lehce oblýskaný zadek. Kravata byla dole pomačkaná a bílá košile byla kolem límečku zažloutlá.

Ohlédl se po nás.

"Promiňte," řekl Arnie, "ale vy jste bratr pana LeBaye, že?"

"Ano, jsem." Podíval se na Arnieho tázavě a trochu unaveně, jak mi připadalo.

Arnie natáhl ruku. "Jmenuji se Arnold Cunningham. Trochu jsem vašeho bratra znal. Nedávno jsem od něj koupil auto."

Když Arnie natáhl ruku, LeBay po ní automaticky sáhl - jediné další gesto, které mají američtí muži zažité snad ještě víc než potřesení rukou, je podívat se, jestli mají po odchodu ze záchodu zapnutý poklopec. Ale když Arnie pokračoval tím, že od LeBaye koupil auto, ruka se zarazila. Na okamžik jsem myslel, že mu rukou vůbec nepotřese, že svou ruku stáhne a nechá Arnieho ruku viset v povětrí.

Ale on to neudělal ... aspoň ne tak docela. Z povinnosti Arniemu ruku krátce stiskl a pak ji pustil.

"Christinu," řekl suše. Ano, rodinná podoba tu byla - ve způsobu, jakým obočí vystupovalo nad očima, v podobné linii čelisti, ve světle modrých očích. Ale obličej toho muže byl jemnější, skoro laskavý; podle mě nikdy nezíská ty hubené a mazané rysy, které byly pro Rolanda D. LeBaye typické. "V posledním lístku Rollie psal, že ji prodal."

Kriste pane, on taky používal to pitomé zájmeno ženského rodu. A Rollie! Bylo těžké představit si, že LeBay s oloupanou lebkou a ohavným korzetem může být pro někoho Rollie. Ale jeho bratr vyslovil tu zdrobnělinu hodně suchým tónem. V hlase mu nezaznělo ani trochu lásky, aspoň jsem ji neslyšel.

LeBay pokračoval: "Bratr nepsal moc často, ale měl sklony ke škodolibosti, pane Cunninghame. Lituji, že to nemůžu říct mírnějšími slovy, ale jinak to nejde. V tom lístku o vás Rollie mluvil jako o ‚cucákovi‘ a prý se na vás dopustil čehosi, co nazval ‚královské oškubání‘."

Poklesla mi čelist. Otočil jsem se k Arniemu a napůl čekal další výbuch vzteku. Ale Arnie se tvářil naprosto stejně.

"Královské oškubání," řekl mírně, "to závisí na úhlu pohledu. Nemyslíte, pane LeBayi?"

LeBay se zasmál ... trochu neochotně, napadlo mě.

"To je můj přítel. Byl tam tehdy se mnou, když jsem auto kupoval."

Představil mě a já potřásl Georgu LeBayovi rukou.

Vojáci se rozešli. My tři, LeBay, Arnie a já jsme tam zůstali trčet a nejspíš jsme se po sobě dívali. LeBay si přehodil bratrovu vlajku z jedné ruky do druhé.

"Můžu pro vás něco udělat, pane Cunninghame?" zeptal se LeBay nakonec.

Arnie si odkašlal. "Uvažoval jsem o té garáži," řekl posléze. "Víte, já si to auto opravuju, snažím se ji připravit na technickou prohlídku. Naši ji u nás nechťejí, a tak jsem si říkal ... "

"Ne."

"... jestli bych si třeba tu garáž nemohl pronajmout ... "

"Ne, nepadá v úvahu, opravdu je to ... "

"Zaplatil bych vám dvacet dolarů týdně," nedal se Arnie. "Dvacet pět, kdybyste chtěl." Trhl jsem sebou. Choval se jako kluk, který spadne do pohyblivého písku a chce se povzbudit tím, že schroupá několik nugátů obalených arsenikem.

"... nemožné." LeBay vypadal čím dál víc podrážděně.

"Jenom tu garáž," pokračoval Arnie, jeho sebeovládání už začínalo povolovat. "Jenom tu garáž, kde to auto původně bylo."

"To nejde," odmítl LeBay. "Zrovna dnes ráno jsem nechal dům zapsat u libertyvillské realitní kanceláře Century 21 a Pittsburgh Homes. Budou ten dům ukazovat ... "

"Ano, jistě, časem, ale do té doby ... "

"... a nebylo by dobré, kdyby sis tam dělal nějaké fušky. To uznáš, ne?"

Trochu se k Arniemu naklonil. "Nechci, abys mě špatně pochopil. Proti mládeži obecně nic nemám - kdybych měl, nejspíš bych už byl v blázinci, protože j sem skoro čtyřicet let učil na střední škole v Paradise Falls v Ohiu - a ty vypadáš na velmi inteligentní, zdvořilý exemplář rodu mládež. Ale já tady v Libertyville chci jen prodat dům a rozdělit se o veškeré eventuální zisky se sestrou v Denveru. Nechci s tím domem mít už nic společného, pane Cunninghame, nechci mít nic společného ani s bratrovým životem."

"Aha," řekl Arnie. "Změnilo by se něco, kdybych slíbil, že bych na dům dohlédl? Posekal trávnik? Natřel rámy? Provedl drobné opravy? V tomhle směru jsem docela zručný."

"On je na takové věci opravdu dobrý," vložil jsem se do hovoru. Myslel jsem si, že to neuškodí a Arnie si později vzpomene, že jsem byl na jeho straně ... i když jsem nebyl.

"Už jsem někoho najal, aby na dům dohlédl a prováděl drobnou údržbu." Znělo to pravděpodobně, ale já věděl, najednou a s jistotou, že je to lež. A myslím, že Arnie to poznal taky.

"Tak dobře. To s vaším bratrem je mi líto. Vypadal jako ... člověk s velmi silnou vůlí." Když to řekl, přistihl jsem se při vzpomínce, jak se otáčím a vidím LeBaye se slzami jako mastné hráčky na tvářích. Tak, a je to. Zbavil jsem se jí, synku.

"Se silnou vůlí?" LeBay se cynicky zasmál. "To jo. Byl to parchant se silnou vůlí." Nezdálo se, že by si všiml Arnieho překvapeného výrazu. "Omluvte mě, pánové. Obávám se, že mi slunce trochu rozhoupalo žaludek."

Zamířil pryč. Stáli jsme kousek od hrobu a dívali se, jak odchází. Zčistajasna se zastavila Arniemu se rozzářil obličej; myslel si, že LeBay najednou změnil názor. LeBay chvilku zůstal stát na trávě, hlavu skloněnou jako muž, který usilovně přemýšlí. Potom se otočil zase k nám.

"Radím ti, abys na to auto zapomněl," řekl Arniemu. "Prodej ji. Jestli ji nikdo nekoupí, prodej ji na součástky. Jestli ji nikdo nekoupí na součástky, vyhoď ji na smeták. Udělej to rychle a načisto. Udělej to, jako by ses zbavoval zlozvyku. Myslím, že pak budeš šťastnější."

Stál tam, díval se na Arnieho, čekal, že Arnie něco řekne, ale Arnie neodpovídal. Jenom upřeně vracel LeBayovi pohled. Jeho oči získaly tu zvláštní břidlicovou barvu, jakou nabíraly, když se napevno rozhodl a zapřel se jako kozel. LeBay ten pohled pochopil a přikývl. Vypadal nespokojeně a trochu znechuceně.

"Pánové, přeji vám dobrý den."

Arnie vzdychl. "Asi se už nedá nic dělat." Poněkud záštiplně sledoval LeBayova mizící záda.

"Jo," řekl jsem a doufal, že to zní hůř, než jsem se cítil. Za to mohl ten sen. Nelíbila se mi představa, že je Christina zase v té garáži. Příliš se to podobalo mému snu.

Vydali jsme se k mému autu, ani jeden jsme nemluvili. LeBay mě dopaloval. Oba LeBayové mě dopalovali. Náhle, impulzivně jsem se rozhodl - jenom Bůh ví, kolik věcí mohlo být jinak, kdybych toho nutkání neposlechl.

"Hele, kámo," řekl jsem. "Musím si odskočit. Dej mi pár minut, jo?"

"Jasně." Ani nezvedl hlavu. Šel dál, ruce v kapsách a oči upřené k zemi.

Zašel jsem vlevo, kde malý, diskrétní nápis s ještě menší šipkou ukazoval směr k záchodům. Ale sotva jsem přešel první kopeček a zmizel Arniemu z dohledu, zabočil jsem vpravo a rozběhl se k parkovišti.

Zastihl jsem George LeBaye, jak se pomalu souká za volant neobyčejně maličké Chevetty s nálepkou půjčovny Hertz na předním skle.

"Pane LeBayi!" vyhrkl jsem bez dechu. "Pane LeBayi?" Zvědavě se rozhlédl. "Promiňte," řekl jsem.

"Promiňte, že vás znovu obtěžuju."

"To nic," řekl, "ale je mi líto; co jsem řekl tvému kamarádovi, pořád platí. Nemůžu mu dovolit, aby tam s tím autem parkoval."

"To je dobře," řekl jsem.

Husté obočí se zvedlo.

"To auto," pokračoval jsem, "to Fury. Nelíbí se mi."

Pořád se na mě jenom díval, nic neříkal.

"Myslím, že to pro něho není dobré. Možná nějaká součást toho auta ... já nevím ..."

"Žárlíš?" zeptal se mě tiše. "Čas, který trávil s tebou, teď tráví s ní?"

"No, jo, správně," souhlasil jsem. "Dlouho jsme byli kamarádi. Ale já - myslím, že to není jenom tím."

"Ne?"

"Ne." Rozhlédl jsem se, abych se přesvědčil, že Arnie není na dohled, a s očima odvrácenými jsem se konečně dokázal vymáčknout. "Proč jste mu řekl, aby to auto vyhodil na smeták a zapomněl? Proč jste říkal, že je to jako zlozvyk?"

Nic neříkal a já se bál, že ani nemá co říct - aspoň ne mně. A potom, skoro neslyšně, se zeptal: "Synu, víš určitě, že je to tvoje věc?"

"Nevím." Najednou mi připadalo strašně důležité podívat se mu do očí. "Ale záleží mi na Arniem, víte.

Nechci, aby mu někdo ublížil. To auto už ho dostalo do průšvihů. Nechci se dívat, jak se to pořád horší."

"Přijď dnes večer za mnou do motelu. Je hned u výjezdu ze silnice číslo 376 na Western Avenue. Najdeš to?"

"Asfaltoval jsem krajnice nájezdové rampy," řekl jsem a ukázal mu dlaně. "Ještě mám puchýře."

Usmál jsem se, ale on mi úsměv neoplatil. "Motel Duha. U výjezdu jsou dva. Můj je ten levnější."

"Díky," řekl jsem neohrabaně. "Poslouchejte, já vám fakticky dě ..."

"Možná ti do toho nic není, ani mně, možná nikomu," řekl LeBay svým tichým, učitelským hlasem, tak odlišným od divokého skřehotání jeho zesnulého bratra, kterého přesto přízračně připomínal.

(a to je nejfajnější vůně na světě ... možná kromě čiči)

"Ale jedno ti může říct rovnou. Můj bratr nebyl dobrý člověk. Jsem přesvědčený, že to jediné, co za celý život doopravdy miloval, byl ten Plymouth Fury, kterého si koupil tvůj kamarád. Takže je to možná věc jenom jich dvou a nikoho jiného, bez ohledu na to, co mi povídáš nebo co povím já tobě."

Usmál se na mě. Nebyl to příjemný úsměv a v tom okamžiku mi připadalo, že se jeho očima dívá Ronald D. LeBay, a oťásl jsem se.

"Synu, nejspíš jsi moc mladý, abys hledal moudrost v jiných slovech než svých, ale povím ti toto: láska je nepřítel." Pomalu pokývl hlavou. "Ano. Básníci neustále a někdy schválně traktují lásku chybně. Láska je starý zabiják. Láska není slepá. Láska je kanibal s neobyčejně bystrým zrakem. Láska je jako hmyz; pořád má hlad."

"Co žere?" zeptal jsem se, aniž jsem tušil, že se budu na něco ptát. Každička moje součást kromě úst považovala celý ten rozhovor za šílený.

"Přátelství," odpověděl George LeBay. "Požírá přátelství. Být tebou, Dennisi, připravím se na nejhorší."

Zavřel dveře Chevetty s tichým čak! a nastartoval motor, který zněl jako šicí stroj. Odjel, nechal mě stát na okraji asfaltky. Najednou jsem si vzpomněl, že Arnie by mě měl vidět přicházet od toalet, takže jsem tam zamířil, jak nejrychleji to šlo.

Za chůze mě napadlo, že kopáči hrobů, hrobníci nebo pozemní inženýři či, jak si dnes říkají, budou v téhle chvíli spouštět LeBayovu rakev do země. Hlína, kterou George LeBay hodil na konci obřadu, se rozprostře po víku jako dobovačná ruka. Snažil jsem se tu představu zapudit, ale nahradila ji jiná představa, ještě horší: Roland D. LeBay uvnitř hedvábím vyložené rakve, oblečený do nejlepšího obleku a nejlepšího prádla - samozřejmě sans páchnoucího, zažloutlého korzetu.

LeBay byl v zemi. LeBay byl v rakvi, ruce zkřížené na hrudi ... tak proč jsem si byl tak jistý, že má na tváři ten široký, hnusný škleb?

12. Rodinná historie

Vy v Needhamu, copak to neslyšíte?
Cesta 128 podél elektrických drátů ...
Tady v té tmě je tak zima,
tady v té tmě je to tak vzrušující ...
Jortathan Richmond and the Modern Lovers

Motel Duha byl hodně špatný, to teda jo. Byl přízemní, dlažbu na parkovišti měl popraskanou, dvě písmena v neonovém nápisu nefungovala. Přesně na takovém místě byste hledali postaršího učitele angličtiny. Víím, jak depresivně to zní, ale je to pravda. A zítra zamíří se svým autem od Hertze na letiště a poletí domů do Paradise Falls v Ohio.

Motel Duha vypadal jako geriatrické oddělení. Před pokoji seděli staří nájemníci v zahradních židlích, které pro ten účel poskytl vedení, kostnaná kolena zkřížená, bílé ponožky vytažené přes chlupaté holeně. Všichni muži vypadali jako stárnoucí horolezci, hubení a šlachovití. Většina žen, dávných padesátnic, přetékala měkkým tukem a beznadějí. Od té doby jsem si všiml, že některé motely vypadají zaplněné jenom lidmi po padesátce - jako by se dozvídali o takových motelech z nějakého zvláštního inzerátu. Přivezte svou hysterektomii a zvětšenou prostatu do šupáckého motelu Duha. Žádná kabelovka, ale máme kouzelné prsty, počítáme jenom čtvrtáček za injekci. Před pokoji jsem neviděl žádné mladé lidi. Kousek stranou bylo prázdné hřiště, houpačky vrhaly po zemi dlouhé stíny. Nahoře se nad nápisem klenula neonová duha. Bzučela jako hejno much lapených ve sklenici.

LeBay seděl před pokojem číslo čtrnáct se sklenicí v dlani. Došel jsem k němu a potrásl si s ním rukou.

"Chtěl bys nějakou limonádu?" zeptal se. "V kanceláři je automat, který je prodává."

"Ne, děkuji," řekl jsem. Přitáhl jsem si od vedlejšího prázdného pokoje zahradní židli a sedl si vedle něj.

"Tak ti teda povím, co se dá," začal svým tichým, kultivovaným hlasem. "Jsem o jedenáct let mladší než Rollie a pořád se učím být starý."

Neohrabaně jsem se na židli posunul a nic neříkal.

"Byli jsme čtyři," řekl, "Rollie byl nejstarší, já nejmladší. Náš bratr Drew zemřel ve Francii v roce 1944. On a Rollie byli vojáci z povolání."

Vyrůstali jsme tady, v Libertyville. Jenomže tehdy byl Libertyville mnohem, mnohem menší, víš, obyčejná vesnice. Dost malá, aby měla své mocné i odpadlíky. My jsme byli ti odpadlíci. Chudí. Bezmocní. Ve špatném jízdním pruhu. Vyber si vhodné klišé."

Potichu si v šeru odkašlal a nalil si do sklenice trochu 7UP.

"Dooopravdy a zřetelně si pamatuji jenom jedinou věc z Rollieho dětství - přece jenom byl už v páté třídě, když jsem se narodil - ale pamatuji si ji moc dobře."

"Co to bylo?"

"Že byl vzteklý," odpověděl LeBay. "Rollie byl pořád vzteklý. Vztekal se, že musí chodit do školy v obnošených šatech, vztekal se, že je otec opilec, který si neudrží stálou práci v ocelárně, vztekal se, že matka nedokáže otce přesvědčit, aby přestal s pitím. Vztekal se na tři mladší sourozence - Drewa, Marcia a mě - kvůli kterým nebylo možné chudobu překonat."

Natáhl ke mně paži a vykasal si rukáv košile, aby mi ukázal povadlé, vystouplé šlachy na stařecké paži, které ležely těsně pod povrchem lesklé, napjaté kůže. Od lokte se táhla jizva až k zápěstí, kde se vytrácela.

"Dárek od Rollieho," řekl. "Dostal jsem ho, když mi byly tři a jemu čtrnáct. Hrál jsem si před domem na chodníku s dřevěnými kostkami, které byly jako auta a nákladáky, když zrovna vyletěl do školy. Asi jsem mu stál v cestě. Odstrčil mě, vyšel na chodník, ale pak se vrátil a odhodil mě. Přistál jsem s rukou napíchnutou na špici plotu, který ohrazoval kus zaplevelené půdy se slunečnicemi, matka ho vytrvale nazývala ‚zahradou‘. Krvácel jsem tak, že jsem všechny vyděsil k smrti - všechny kromě Rollieho, který pořád jenom řval: ‚Od teďka se mi budeš klidit z cesty, zatracenej spratku, budeš se mi klidit z cesty, slyšíš?‘"

Fascinovaně jsem hleděl na starou jizvu a uvědomil si, že vypadá jako smyková dráha, protože malá, buclatá paže tříletého kluka během let vyrostla do této hubené, lesklé paže starého muže, na kterého se teď dívám. Zranění, které bylo ošklivou dírou, z níž v roce 1921 cákala krev na všechny strany, se pomalu protáhlo do stříbřité soustavy znamének, podobných příčlím žebříku. Rána se zavřela, ale jizva ... se rozšířila.

Projel mnou hrozný, bezmocný třas. Vzpomněl jsem si na Arnieho, jak bouchá pěstmi do přístrojové desky mého auta, na Arnieho, jak chraptivě křičí, že si to vyžerou, vyžerou, vyžerou.

George LeBay se na mě díval. Nevím, co na mé tváři viděl, ale pomalu si rukáv zase shrnul, a když si ho bezpečně nad jizvou zapnul, bylo to, jako by spustil oponu nad těžko snesitelnou minulostí.

Znovu usrkl 7UP.

"Otec ten večer přišel domů - byl zase na tahu, říkal tomu ‚shánění práce‘ - a když uslyšel, co Rollie provedl, seřezal ho jako žito. Ale Rollie neodprosil. Brečel, ale neodprosil." LeBay se pousmál.

"Nakonec se matka hrozně vyděsila, křičela na otce, aby toho nechal, než ho zabije. Rolliemu se po tváři kutálely slzy, a přesto neodprosil. ‚Stál mi v cestě,‘ cedil Rollie přes slzy. ‚A jestli mi znovu vleze do cesty, udělám to znovu a ty mi v tom nezabráníš, ty blbej starej ochlasto.‘ Potom ho otec udeřil do tváře, až mu rozbil nos, a Rollie spadl na zem a přes prsty mu stříkala krev. Matka křičela, Marcia brečela, Drew se krčil v rohu, já řval jako tur a držel si ovázanou ruku. A Rollie mlel pořád dokola: ‚Udělal bych to znova, ty ochlasto - ochlasto - blbej - starej - ochlasto!‘"

Nad námi se začaly vynořovat hvězdy. Jedna stará žena kousek od nás vyšla z pokoje, vytáhla z fordky otlučení kufr a odnesla ho zpátky do pokoje. Někde vyhrávalo rádio. Nebylo naladěné na rockovou 104 FM.

"Nejvíc si pamatuji ten jeho bezedný vztek," opakoval LeBay tiše. "Ve škole se popral s každým, kdo se mu posmíval kvůli šatům nebo účesu - pral se s každým, o kom měl třeba jenom podezření, že se mu posmívá. Každou chvíli ho vyloučili z vyučování. Nakonec ze školy odešel a dal se k armádě.

Pro vstup do armády to nebyla vhodná doba, tehdy ve dvacátých letech. Žádná vážnost, žádný postup, žádné vlající vlajky a prapory. Žádné postavení. Putoval od základny k základně, nejdřív na jihu a pak na jihozápadě. Každé tři měsíce nebo tak nějak jsme dostali dopis. Pořád se vztekal. Vztekal se na někoho, komu říkal ‚hajzlové‘. Všechno byla chyba těch ‚hajzlů‘. Hajzlové mu nedali povýšení, které si zasloužil, hajzlové mu zrušili dovolenou, hajzlové by si ani nenašli vlastní zadek oběma rukama a s baterkou.

Nejméně dvakrát ho hajzlové strčili do trestného tábora.

Armáda na něm lpěla, protože byl výborný mechanik - dokázal udržovat staré křápy, které Kongres armádě povolil, takže poměrně fungovaly."

Se znepokojením jsem se přistihl, že znovu myslím na Arnieho - Arnieho, který měl tak šikovné ruce. LeBay se naklonil dopředu. "Ale toto nadání bylo jenom dalším zdrojem jeho vzteku, mladíku. A byl to vztek, který nikdy neskončil, dokud si nekoupil auto, které teď patří tvému příteli."

"Jak to myslíte?"

LeBay si suše odkašlal. "Opravoval armádní nákladní vozidla, armádní štábní vozidla, armádní muniční vozidla. Spravoval buldozery a udržoval štábní vozidla v chodu málem holýma rukama a kusem drátu. A jednou, když do Fort Arnoldu v západním Texasu přijel na návštěvu kongresman a pokazilo se mu auto, velící důstojník, který se zoufale snažil udělat dobrý dojem, nařídil Rolliemu, aby kongresmanovi ten drahý Bentley spravil. Ach ano, o tomhle speciálním 'hajzlovi' jsme dostali čtyřstránkový dopis - čtyřstránkový výlev Rollieho vzteku a jedovatostí. Div že ta slova na papíru nedoutnala.

Tolik aut ... ale Rollie nikdy auto neměl, až po druhé světové válce. I potom si mohl dovolit jedině starý Chevrolet, který mlel z posledního a byl prožraný rzí. Ve dvacátých a třicátých letech nikdy nebylo dost peněz a za války měl plno práce s tím, aby se udržel naživu.

Celé ty roky byl v záložním automobilovém parku, spravil tisíce vozů pro ty hajzly a nikdy neměl svůj vlastní. Život v Libertyville se prostě opakoval. Ani ten starý Chevrolet to nemohl zmírnit, ani starý ojetý Hudson Hornet, který si koupil rok po svatbě."

"Po svatbě?"

"To vám neřekl, že? Klidně by přemílal pořád dokola svoje zážitky z vojny - válku a nekonečné hádky s těmi hajzly - tak dlouho, dokud byste s kamarádem dokázali poslouchat a neusnout ... a on by vám celou dobu ohmatával v kapse peněženku. Ale neobtěžoval by se vám vyprávět o Veronice nebo Ritě."

"Kdo to byl?"

"Veronika byla jeho manželka," řekl LeBay. "Vzali se v roce 1951, krátce předtím, než Rollie odešel do Koreje. Mohl klidně zůstat ve Státech, víš. Byl ženatý, manželku měl těhotnou, on sám už neměl daleko do středního věku. Ale radši šel."

LeBay se zamyšleně díval na mrtvé prolézačky na hřišti.

"Byla to bigamie, víš. V roce 1951 mu bylo čtyřicet čtyři a už byl dávno ženatý. Byl ženatý s armádou. A s těmi hajzly."

Znovu se odmlčel. V jeho mlčení bylo cosi morbidního. "Není vám dobře?" zeptal jsem se nakonec.

"To nic. Jenom přemýšlím. A v nedobřem, i když o mrtvém." Klidně se na mě podíval - klidně kromě očí; byly temné a raněné. "Viš, to všechno mě bolí, mladíku ... jak že se jmenuješ? Nechci tu sedět a vyzpěvovat tyhle staré smutné písničky někomu, koho ani neznám křestním jménem. Říkal jsi Donald?"

"Dennis," opravil jsem ho. "Podívejte se, pane LeBayi ... "

"Bolí to víc, než bych čekal," pokračoval. "Ale když už jsme začali, dokončíme to, ano? S Veronikou jsem se setkal jenom dvakrát. Byla ze západní Virginie. Kousek od Wheelingu. Takovým jako ona jsme tehdy říkali usmrkaná jižanka a nebyla nijak oslnivě chytrá. Rollie ji dokázal ovládnout a vůbec si jí nevážil, což mu asi přesně vyhovovalo. Ale ona ho myslím milovala - aspoň do té prašivé záležitosti s Ritou. Co se týče Rollieho, myslím, že si vůbec nevezal ženu. Vzal si... jakousi zeď nářků.

Ty dopisy, které nám posílal ... no, nesmíš zapomenout, že odešel ze školy hodně brzo. Ty dopisy, i když byly hodně negramotné, představovaly pro bratra ohromné úsilí. Byly jeho visutým mostem, jeho románem, jeho symfonií, představovaly veliké úsilí. Nemyslím, že je psal proto, aby se zbavil jedu ve svém srdci. Myslím, že je psal, aby ten jed šířil kolem.

Jakmile měl Veroniku, dopisy přestaly chodit. Měl svůj pár věčných uší a nemusel nás už obtěžovat. Předpokládám, že během dvou let, co byl v Koreji, jí psal. Já jsem za tu dobu dostal jenom jeden a Marcia asi dva dopisy. Když se mu počátkem roku 1952 narodila dcera, nepropadl žádnému nadšení, jenom si kysele postěžoval, že je doma další hladový krk a ti hajzlové ho zase akorát využívají."

"On nikdy nepovýšil?" zeptal jsem se. Minulý rok jsem shlédl část dlouhého televizního seriálu, jeden z těch románů pro televizi, nazvaný Být orlem. Příštího dne jsem viděl v obchodě stejnou knížku a koupil si ji v domění, že jde o dobrý válečný román. Jak se ukázalo, dostalo se mi války i míru v jednom a k tomu několika nových poznatků o armádní službě. Jedním z nich bylo, že povyšovací vlak se za válečných časů

pořádně rozjede. Nemohl jsem pochopit, jak LeBay mohl vstoupit do služby začátkem dvacátých let, protlouci se dvěma válkami a přitom se pořád obírat rozvrzanými vraky, když už se Ike dávno stal prezidentem.

LeBay se zasmál. "Byl jako na houpačce. Povýšili ho a pak zase za něco degradovali - za insubordinaci, drzost nebo opilství. Řekl jsem ti, že nějakou dobu byl v trestním táboře? Jednou za to, že se vymočil do mísy s punčem před večírkem v důstojnickém klubu ve Fort Dixu. Tehdy dostal jenom deset dní, protože podle mě zpytovali vlastní svědomí a uvěřili, že je to jenom opilecký vtíp, takový, jaký i důstojníci nejspíš jako malí kluci provedli - ale netušili, nemohli tušit, jaká je za tím gestem nenávisť a smrtelný hnus. Ale mám dojem, že tehdy by jim o tom už mohla Veronika vyprávět."

Pohlédl jsem na hodinky. Bylo čtvrt na deset. LeBay vyprávěl skoro hodinu.

"Bratr se vrátil z Koreje v roce 1953 a poprvé se setkal s dcerou. Umím si ho představit, jak se na ni chvíli dívá, pak ji vrátí manželce a jde ven, aby se celý zbytek dne rýpal ve svém starém Chevroletu ... nudíš se, Dennisi?"

"Ne," řekl jsem po pravdě.

"Za celé ty roky chtěl Rollie doopravdy jenom zbrusu nové auto. Žádného Cadillaka nebo Lincolna; nechtěl se připojit k vyšší třídě, důstojníkům, k těm hajzlům. Chtěl nový Plymouth nebo možná Forda nebo Dodge.

Veronika občas napsala, prý trávili většinu nedělí objížděním obchodníků s auty v městech, kde byl Rollie zrovna s posádkou. Ona s děckem seděly ve starém Hornetu, který Rollie tehdy měl, a četla Ritě z pohádkových knížek, zatímco Rollie obcházel jedno uprášené parkoviště za druhým s jedním prodávacem za druhým, mluvili o kompresi a koňských silách a hlavách a rychlostech ... Někdy si vzpomenu na tu malou holčičku, jak vyrůstala v púltuctu armádních tankových městečkách za pleskání plastových fáborků, zmítaných horkým větrem, a nevím, jestli se mám smát nebo brečet."

Myšlenky se mi znovu stočily k Armiemu.

"Řekl byste, že byl posedlý?"

"Ano. Řekl bych, že byl posedlý. Začal dávat Veronice peníze, aby je schovala. Kromě toho, že se mu nikdy za celou kariéru nepovedlo povýšit dál než na seržanta, měl můj bratr problém s pitím. Nebyl alkoholik, ale pravidelně, každých šest nebo osm měsíců vyrazil na tah. Všechny peníze, které měl, při tahu zmizely. Nikdy pořádně nevěděl, kde je utratil.

Veronika mu v tom měla zabránit. Byla to jedna z věcí, pro které si ji vzal. Když to na něj zase přišlo, chtěl po ní Rollie peníze. Jednou jí hrozil nožem; přiložil jí ho na krk. To mám od sestry, která si občas s Veronikou telefonovala. Veronika mu ty peníze nedala, tehdy v roce 1955 to dělalo asi osm set dolarů. ‚Vzpomeň si na auto, miláčku,‘ řekla mu se špičkou nože na krku. ‚Nikdy nebudeš mít nové auto, když ty peníze prochlastáš.‘ "

"Musela ho milovat," řekl jsem.

"No, možná ano. Ale nedělej si laskavě romantické závěry, že její láska Rollieho nějak změnila. Voda může vymlít kámen, ale až za stovky let. Lidi jsou smrtelní."

Zdálo se, že zároveň uvažuje o něčem jiném. ale pak se rozmyslel. Zaujalo mě to.

"Ale nikdy ji ani neškrábl," řekl. "A nesmíš zapomenout, že když jí držel ten nůž na krku, byl opilý. Teď se hodně brojí proti drogám na školách a já nejsem proti, protože podle mě je nepřijatelná představa, jak se kolem mě potácejí zfetované patnácti nebo šestnáctileté děti, ale pořád jsem přesvědčený, že alkohol je ta nejvulgárnější, nejnebezpečnější droga, jaká kdy byla vynalezena - a je legální.

Když bratr v roce 1957 konečně odešel z armády, Veronika měla uloženo něco přes dvanáct set dolarů. K tomu připočetli docela slušný invalidní důchod po úrazu zad - vyhádal ho na těch hajzlech, jak řekl.

Takže peníze byly konečně tu. Získali dům, který jsi s přítelem navštívil, ale ještě než o domě vůbec začali uvažovat, přišlo na řadu samozřejmě auto. Auto bylo vždycky na prvním místě. Obcházení prodavačů aut se už změnilo v horečku. A nakonec se zaměřil na Christinu. Dostal jsem o ní dlouhý dopis. Byla Fury ročník 1958, sportovní kupé, vypsál mi v tom dopise všechny údaje a čísla.

Nepamatuju si je, ale vsadím se, že tvůj přítel dokáže odrecitovat její parametry do posledního písmene."

"Její míry," poznamenal jsem.

LeBay se nevesele usmál. "Míry, ano. Dobře si pamatuji, že napsal, že na cenovce bylo něco pod tři

tisíce, ale že to ‚uhandloval‘, jak se vyjádřil, na dva tisíce sto s protiúčtem. Objednal si ji, zaplatil deset procent, a když přišla, zaplatil rozdíl v hotovosti - v deseti a dvacetidolarových bankovkách.

Příští rok se Rita, tehdy jí bylo šest, udusila."

Nadskočil jsem na židli a skoro ji převrhl. Jeho tichý, učitelský hlas mě ukolébával a já byl unavený; napůl jsem spal. Poslední slova byla jako sprška studené vody do tváře.

"Ano, přesně tak," řekl na můj tázavý, polekaný pohled. "Ten den si vyjeli ‚motorovat‘. Nahradilo to výpravy za auty. ‚Motorování‘. To slovo vymyslel on. Měl ho z jedné rokenrolové písničky, pořád je poslouchal. Každou neděli si všichni tři vyrazili ‚motorovat‘. Vpředu a vzadu byly pytlíky na odpadky. Holčička měla zakázáno cokoli házet na podlahu. Měla zakázáno dělat nepořádek. Dobře si to pamatovala. Ona ..."

Znovu upadl do toho zvláštního, zamyšleného mlčení a pak se vydal novým směrem.

"Rollie udržoval popelníky v čistotě. Vždy. Byl silný kuřák, ale odklepával cigarety z bočního okna, místo aby je klepal do popelníku, a když dokouřil, lípl je a vyhodil z okna ven. Pokud s ním jel někdo, kdo popelník použil, po návratu domů popelník vyklepal a pak vytřel papírovým kapesníkem. Myl ji dvakrát týdně a konzervoval dvakrát ročně. Opravoval si ji sám, platil si jenom místo v nějaké garáži."

Napadlo mě, jestli to nebylo u Darnella.

"Té neděle se cestou domu zastavili u stánku s hamburgery - tehdy nebyly žádné McDonaldy, jenom pouliční stánky. A to, co se stalo, bylo ... dost prosté, řekl bych ..."

Znovu to mlčení, jako by uvažoval, kolik by mi měl říct nebo jak oddělit to, co ví, od dohadů.

"Udusila se kouskem masa," řekl konečně. "Když se začala dávit a chytila se za krk, Rollie se natáhl dozadu, vytáhl ji z auta a bouchal ji do zad, snažil se to z ní vyrazit. Teď na to samozřejmě existuje metoda - Heimlichův chvat - která v takových situacích docela pomáhá. Jedna mladá dívka u nás ve škole, vlastně učitelka, zachránila kluka, který se loni v bufetu u nás dusil, použila na něj ten Heimlichův chvat. Ale tehdy ..."

Moje neteř zemřela u krajnice. Mám pocit, že to byla všivá, děsivá smrt."

Jeho hlas znovu nabyl tu ospalou školní kadenci, ale já už ospalý nebyl.

Naprosto ne.

"Snažil se ji zachránit. Věřím tomu. A snažím se věřit i tomu, že to byla jenom smůla, že zemřela. Bratr pobýval dlouhou dobu v hodně bezohledné branži a určitě dceru nijak zvlášť nemiloval, pokud vůbec. Ale někdy, pokud jde o smrt, může být neexistence lásky záchranou. Někdy je bezohlednost potřeba."

"Ale tentokrát ne," řekl jsem.

"Nakonec ji obrátil hlavou dolů a držel za kotníky. Praštil ji do břicha, doufal, že začne zvracet. Jsem přesvědčen, že by kapesním nožem zkusil i tracheotomii, kdyby měl ponětí, jak na to. Ale to samozřejmě nevěděl. Zemřela.

Marcia s manželem a rodinou přijeli na pohřeb. Já taky. Bylo to naše poslední rodinné setkání. Pamatuji si, jak jsem si myslel: Bude samozřejmě muset prodat to auto. Kupodivu jsem byl trochu zklamaný. Hrál v dopisech od Veroniky i v těch několika, co nám napsal Rollie, tak velikou úlohu, až jsem měl pocit, že je to auto členem rodiny. Ale on to neudělal. Přijeli v něm do metodistického kostela v Libertyville, bylo naleštěné ... jen svítilo ... bylo odporné. Odporné." Otočil se ke mně. "Věříš tomu, Dennisi?"

Musel jsem polknout, než jsem mohl odpovědět. "Ano. Věřím tomu."

LeBay zachmuřeně přikývl. "Veronika seděla vedle řidiče jak voskový panák. To, čím předtím byla - co měla v sobě - zmizelo. Rollie měl auto, ona měla dceru. Nejenže truchlila. Ona zemřela."

Seděl jsem tam a snažil si to představit - snažil se představit si, co bych udělal já, kdyby šlo o mě. Má dcera na zadním sedadle auta začne kašlat a dusit se a pak na okraji silnice zemře. Prodal bych to auto? Proč? To auto ji nezabilo; udělal to kus hamburgeru a housky, který jí zablokoval průdušnici. Tak proč prodávat auto? Něco jiného je drobný fakt, že bych se na ně nemohl ani podívat, nemohl bych na ně ani pomyslet bez hrůzy a smutku. Prodal bych ho? Kamaráde, roste listí v lese?

"Ptal jste se ho na to?"

"Zeptal jsem se, to víš. Marcia byla se mnou. To bylo po pohřbu. Z Glory v západní Virginii přijel Veroničin bratr, ten ji odvezl po pohřbu domů - chodila jako mátoha.

Zastihli jsme ho samotného, Marcia a já. Konečně jsme se doopravdy setkali. Zeptal jsem se ho, jestli má v úmyslu prodat auto. Parkoval přímo za pohřebním vozem, který přivezl jeho dceru na hřbitov - stejný hřbitov, kde byl dneska pohřbený i Rollie, víš. Auto bylo červené a bílé - Chrysler nikdy nenabízela Plymouth Fury ročník 1958 v takových barvách; Rollie si ho nechal nalakovat na zakázku. Stáli jsme od něj asi patnáct metrů a já měl hrozně divný pocit ... divné nutkání ... odejít o kus dál, jako by nás auto mohlo slyšet."

"Co jste řekl?"

"Zeptal jsem se ho, jestli auto prodá. Na tváři se mu objevil ten tvrdý, zarytý výraz, jaký jsem si moc dobře pamatoval ze svého raného dětství. Takový výraz měl na tváři, když mě odhodil na ten tyčkový plot. Tvářil se tak, když křičel na otce, že je ochlasta, i když mu otec rozbil nos. Řekl: 'Byla by hloupost prodávat ji, Georgi, má jenom rok a najeto teprve jedenáct tisíc mil. Víš přece, že se ti peníze nevrátí, dokud auto nemá tři roky.'

Já na to řekl: 'Jestli ti jde o peníze, Rollie, někdo ti ukradl zbytek srdce a dal tam kus kamene. Chceš, aby se na něj tvoje žena každý den dívala? Jezdila v něm? Pane bože, brácho!'

Ten výraz se vůbec nezměnil. Teprve když se podíval na auto, jak si tam stálo na sluníčku ... stálo za pohřebním vozem. Teprve potom jeho výraz změkkl. Vzpomínám si, že jsem uvažoval, jestli se takhle někdy podíval na Ritu. Neřekl bych. Myslím, že to v něm nebylo."

Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval.

"Marcia mu řekla totéž. Vždycky se Rollieho bála, ale ten den měla větší zlost než strach - dostávala od Veroniky dopisy, nezapomeň, a věděla, jak moc Veronika holčičku milovala. Pověděla mu, že když někdo umře, má se spálit matrace, na které spal, šaty se dají Armádě spásy a vůbec se zaniklý život ukončí ve všech směrech, aby živí mohli žít dál. Pověděla mu, že jeho žena nikdy nebude moci žít dál, dokud auto, ve kterém zemřela její dcera, bude v garáži.

Rollie se jí zeptal tím svým ohavným, sarkastickým způsobem, jestli po něm chce, aby polil auto benzínem a škrtl sirkou jenom proto, že se jeho dcera udusila. Sestra se rozplakala a pověřila mu, že je to dobrý nápad. Nakonec jsem ji vzal za loket a odvedl pryč. S Rolliem nebyla žádná řeč, nikdy. Auto bylo jeho a on dokázal mlít o údržbě auta tři roky předtím, než ho koupil, dokázal mluvit o najetých mílích, až zmodral, a prostá pravda zněla, že si Christinu nechá, protože si ji chtěl nechat.

Marcia s rodinou se vrátila do Denveru autobusem a pokud vím, už nikdy Rollieho neviděla ani mu nenapsala lístek. Nepřišla Veronice na pohřeb."

Jeho manželka. Nejdřív dítě, potom manželka. Nějak jsem věděl, že se to stalo právě takhle. Beng - beng. Od nohou k žaludku se mi začala šířit strnulost.

"Zemřela za půl roku. V lednu 1959."

"Ale s autem to nemělo nic společného," řekl jsem. "Nic s autem, že?"

"S autem to mělo společné všechno," řekl potichu.

Nechci to slyšet, pomyslel jsem si. Ale samozřejmě si to poslechnu. Protože to auto teď patřilo mému příteli a proměnilo se v cosi, co přerůstalo veškerou obvyklou míru.

"Když Rita zemřela, Veronika propadla depresi. Prostě se z ní nikdy nedostala. Měla v Liberiiville pár přátel, ti se jí snažili pomoci ... pomoci najít zase sebe samu. Asi tak by se to dalo říct. Ale ona to nedokázala. Vůbec ne.

Jinak bylo všechno v pořádku. Poprvé v životě měl bratr dost peněz. Měl svůj armádní důchod, invalidní důchod a práci jako noční hlídač v továrně na pneumatiky v západní části města. Jel jsem po pohřbu kolem, ale už nestojí."

"Před dvanácti lety zkrachovala," řekl jsem. "Byl jsem ještě malý. Teď je tam čínský bufet."

"Spláceli hypotéku dvakrát rychleji. A samozřejmě neměli na starosti žádnou malou holčičku. Ale ve Veronice nezasvitla jiskřička, která by jí pomohla vzpamatovat se.

Rozhodla se k sebevraždě naprosto chladnokrevně, podle toho, co jsem dokázal zjistit. Kdyby byly učebnice pro budoucí sebevrahy, ta její sebevražda by se tam dala uvést jako vzorový příklad. Zašla do mototechny tady ve městě - stejné, ve které jsem před spoustou let koupil svoje první kolo - a koupila si sedm metrů gumové hadice. Jeden konec nasadila na výfuk Christiny a druhý konec prostrčila zadním oknem. Nikdy neměla řidičák, ale věděla, jak se auto startuje. Víc opravdu nepotřebovala umět."

Našpulil jsem rty, olízl si je jazykem a slyšel vlastní hlas, který byl sotva víc než chraptivé zaskřehotání.

"Myslím, že si teď dám tu limonádu."

"Bud' tak hodný a přines mi taky ještě jednu," požádal mě. "Sice po nich nespím - to vždycky - ale stejně mám pocit, že bych toho dnešní noci moc nenaspal."

Měl jsem dojem, že totéž bude platit o mně. Zašel jsem do kanceláře motelu pro limonády a cestou zpátky jsem se zastavil na parkovišti. LeBay vypadal jako tmavší stín před dveřmi pokoje, bílé ponožky prorážely tmou jako malé duchové. Pomyslel jsem si: Možná je to auto prokleté. Možná že je to tak.

Vypadá to jako duchařská historka. Před námi je ukazatel ... příští stanice Soumračná zóna!

Ale to bylo směšné, ne?

Jasně že bylo. Znovu jsem vykročil. Auta nenesou kletby o nic víc než lidé; to patřilo do hororového filmu, který nás má pobavit v sobotu večer v autokině, ale bylo to velmi, velmi vzdálené každodennímu životu, jenž tvoří realitu.

Dal jsem mu plechovku limonády a poslechl si zbytek příběhu, který by se dal shrnout do jediného řádku: Od té doby žil nešťastně až do smrti. Tentýž Roland D. LeBay měl pořád stejný malý řadový domek a měl pořád svůj Plymouth osmapadesátku. V roce 1965 pověsil na hřebík čepici nočního hlídače i píchačky. A někdy v té době se přestal tak usilovně snažit, aby Christina vypadala a běhala jako nová - nechal ji dojít, jako člověk nechává dojít hodinky.

"Chcete říct, že tam to auto prostě celou dobu stálo?" zeptal jsem se. "Od roku 1965? Třináct let?"

"Ne, dal ji samozřejmě do garáže," řekl LeBay. "Sousedí by nesnesli, aby někomu před domem hnilo auto. Na venkově možná, ale nikoli na předměstí v USA."

"Ale bylo venku, když jsme ... "

"Ano, já vím. Vyvezl ji ven s cedulí NA PRODEJ na okně. Zeptal jsem ho na to. Byl jsem zvědavý, a tak jsem se zeptal. Chlapů z Legie.

Většina z nich ztratila s Rolliem spojení, ale jeden mi řekl, že má dojem, že viděl auto na tom trávníku poprvé letos v květnu."

Chtěl jsem něco říct, ale pak jsem zmlkl. Napadla mě hrozná myšlenka a ta zněla takto: Nějak moc velká náhoda. Moc velká náhoda. Christina stála v té tmavé garáži celé roky, čtyři, osm, tucet, víc. Potom - pár měsíců předtím, než jsme s Arniem jeli kolem a Arnie ji uviděl - Roland LeBay najednou auto vyveze ven a přilepí na ně ceduli NA PRODEJ.

Později - mnohem později - jsem se probíral starými pittsburghskými novinami a libertyvillským plátkem Keystone. LeBay nikdy Fury neinzeroval. Aspoň ne v novinách, kde obvykle udáte auto, které chcete prodat. Prostě ho vystrčil na tu předměstskou ulici - a nebyla to žádná rušná průjezdovka - a čekal, až kolem půjde kupec.

Tehdy jsem si neuvědomil do důsledků, co to znamená - aspoň ne v logickém, intelektuálním smyslu - ale stačilo to, abych znovu pocítil studený, mokrý závan strachu. Jako by věděl, že kupec přijde. Když ne v květnu, tak v červnu. Nebo v červenci. Nebo v srpnu. Prostě brzo.

Ne, ten nápad se mi nevloudil do hlavy nějak logicky nebo racionálně. Místo toho jsem měl dokonale pudové vidění: rostlinku mucholapku obecnou na okraji bažiny, jak čeká se zelenými čelistmi dokořán, až přistane moucha.

Ta pravá moucha.

"Vzpomínám si, že jsem si myslel, že se toho auta určitě vzdal, protože nechtěl riskovat vyhazov od zkoušek," řekl jsem nakonec. "Když je někdo takhle starý, musíte každý rok nebo dva na ně chodit. Přestanou vám řidičák obnovovat automaticky."

George LeBay přikývl. "To by bylo Rolliemu podobné," řekl. "Ale ... "

"Ale co?"

"Vzpomínám si, že jsem někde četl - za nic bych si nevzpomněl, kdo to řekl nebo napsal - že v existenci lidstva jsou určité 'doby'. Že když přijde 'doba parních strojů', tucet lidí vynalezne parní stroj. Patent dostane třeba jenom jeden nebo jenom jednomu dějepisci přiznají zásluhy, ale zčistajasna se vynoří spousta lidí, kteří pracují na stejné myšlence. Jak si to vysvětluješ? Jenom tím, že nastala doba parních strojů."

LeBay se napil limonády a pohlédl k nebi.

"Přijde Občanská válka a zčistajasna je tu ,doba obrněnců'. Potom je tu ,doba strojních pušek'. Další je ,doba elektřiny' a potom ,bezdrátová doba' a nakonec ,atomová doba'. Jako by všechny ty nápady nepocházely od jednotlivců, ale z nějaké veliké vlny inteligence, která se neustále valí ... vlna inteligence, která stojí mimo lidstvo."

Podíval se na mě.

"Ta představa mě děsí, když o ní příliš přemýšlím, Dennisi. Připadá mi, že je ... nu, rozhodně poněkud nekřesťanská."

"A pro vašeho bratra přišla ,doba prodeje Christiny`?"

"Možná. Kněží říkají, že všechno má svůj čas - čas sít, čas sklízet, je čas války a čas míru, čas odložit prak a čas sbírat kameny. Každý klad má zápor. Takže jestli v Rolliho životě byl ,čas Christiny', možná pro něj nastal také čas Christinu odložit.

Jestli to tak bylo, poznal by to. Byl zvířetem a zvířata naslouchají svým instinktům.

Nebo z ní byl nakonec prostě unavený," dokončil LeBay.

Přikývl jsem, že to tak možná bylo, hlavně proto, že jsem už toužil zmizet, ne proto, že bych dostal vysvětlení ke své úplné spokojenosti. George LeBay to auto neviděl onoho dne, kdy na mě Arnie zaječel, abych zacouval. Já je ale viděl. Plymouth 1958 nevypadal jako auto, které odpočívalo v klidu v garáži. Bylo špinavé a mělo zprohýbané plechy, přední sklo prasklé, jeden nárazník skoro utržený.

Vypadalo jako mrtvola, kterou exhumovali a nechali shnít na slunci.

Pomyslel jsem na Veroniku LeBayovou a otfásl jsem se.

Jako by mi četl myšlenky - aspoň část z nich - , LeBay řekl: "Vím moc málo o tom, jak bratr asi žil nebo se cítil v posledních letech života, ale jednou věcí jsem si docela jist, Dennisi. Když vycítil, v pětadesátém nebo kdy to bylo, že je čas to auto odložit, prostě je odložil. A když vycítil, že je čas nabídnout je k prodeji, nabídl je k prodeji."

Odmíchl se.

"A myslím, že už nemám, co bych ti víc řekl ... kromě toho, že jsem opravdu přesvědčený, že tvůj přítel by byl šťastnější, kdyby se toho auta zbavil. Pořádně jsem si ho prohlédl, toho tvého přítele. Nevypadal zrovna jako zvlášť šťastný mladý muž. Pletu se?"

Pečlivě jsem jeho otázku zvažoval. Ne, štěstí se k Arniemu zrovna nehodilo, nikdy takový nebyl. Ale dokud nezačala ta záležitost s Plymouthem, připadal mi aspoň spokojený ... jako by dosáhl určitého modu vivendi. Ne docela šťastného, ale poměrně fungujícího.

"Ne," řekl jsem. "Nepletete se."

"Podle mě ho bratrovo auto neučiní šťastným. Spíš naopak." A jako by před chvílí přečetl mé myšlenky, pokračoval: "Nevěřím v kletby, víš. Ani v duchy nebo něco vyloženě nadpřirozeného. Ale věřím, že silné emoce a události určitým způsobem ... rezonují a prodlévají. Možná že ty emoce mohou za určitých okolností spolu dokonce komunikovat, pokud jsou okolnosti dost zvláštní ... stejně jako krabice mléka přijme vůně silně kořeněného jídla, když se krabice nechá v lednici otevřená. Nebo je to jenom moje směšná fantazie. Možná je to prostě tak, že bych se cítil líp, kdybych věděl, že auto, ve kterém se udusila moje neteř a švagrová se v něm zabila, je slisované do kostky obyčejného železa. Možná se ve mně jenom bouří smysl pro slušnost."

"Pane LeBayi, říkal jste, že jste najal člověka, aby se staralo bratrův dům, dokud ho neprodáte. Byla to pravda?"

Trochu si poposedl. "Ne, nebyla. Impulzivně jsem zalhal. Nelíbilo se mi pomyšlení, že to auto bude zpátky zase ve své garáži ... jako by si našlo cestu domů. Pokud existují emoce a pocity, které stále žijí, jsou tam, stejně jako v ní." A překotně se opravil: "V něm."

Zanedlouho jsem se rozloučil, zaměřil světlomety tmou domů a přemýšlel o všem, co mi LeBay vyprávěl. Uvažoval jsem, jestli by k něčemu bylo, kdybych Arniemu vyprávěl, že jedna osoba měla v jeho autě smrtelnou nehodu a druhá v něm přímo zemřela. Věděl jsem moc dobře, že by to bylo k ničemu; svým způsobem uměl být Arnie do puntíku stejně tvrdohlavý jako Roland LeBay. Ta roztomilá scénka nad autem s jeho rodiči to pro kázala docela zřetelně. Skutečnost, že pokračoval v kurzech automechaniků na libertyvillské střední škole dokazovala totéž.

Vzpomněl jsem si na LeBaye, jak říká: Nelíbilo se mi pomýšlení, že to auto bude zpátky zase ve své garáži ... jako by si našlo cestu domů.

Taky říkal, že jeho bratr někde s autem jezdil, aby na něm mohl pracovat. A jediná samoobslužná garáž v Libertyville dnes patřila Willu Darnellovi. Samozřejmě tehdy v padesátých letech tu mohla být jiná garáž, ale já tomu nevěřil. V hloubi duši jsem byl přesvědčen, že Arnie pracoval na Christině na stejném místě, na kterém byla opečovávána už dřív.

Byla. To byl klíčový výraz. Protože kvůli rvačce s Buddym Reppertonem se Arnie bál auto v garáži dál nechávat. Takže tato ulička do minulosti se Christině možná taky zatarasila.

A žádné kletby samozřejmě nejsou. Dokonce i LeBayova teorie o prodlévajících emocích byla pořádně přitažená za vlasy. Pochyboval jsem, že jí sám věřil. Ukázal mi starou jizvu a použil slovo pomsta. A to bylo pravděpodobně mnohem blíže pravdě než nějaké přehnané nadpřirozené kecy. Samozřejmě.

Ne; bylo mi sedmnáct let, příští rok jsem měl jít na vysokou a nevěřil jsem v kletby a emoce, které se někde hromadí a žluknou jako rozlité mléko. Neuznal bych, že minulost dokáže vztáhnout příšerné mrtvé ruce po živých.

Ale teď jsem o něco starší.

13. Později stejného večera

Jak jsem si to motoroval přes kopec,
uviděl jsem Maybelline v Coupe de Ville.

Cadillac si to hasil po volné silnici,
ale nic nepředjelo můj Ford osmiválec.

Chuck Berry

Máma s Elaine už spaly, ale táta byl vzhůru, díval se v televizi na zprávy v jedenáct. "Kde jsi byl, Dennisi?" zeptal se.

"Na kuželkách," řekl jsem, ta lež mi přirozeně a instinktivně vyskočila na rty. Nechtěl jsem, aby můj otec něco věděl. Bylo to sice divné, ale ne zas nějak zvlášť. Aspoň tak jsem si to zdůvodňoval.

"Volal Arnie," řekl otec. "Chtěl, abys mu zavolal, jestli se vrátíš před půl dvanáctou."

Mrkl jsem na hodinky. Bylo teprve za deset minut půl. Ale copak jsem už pro jeden den neměl dost Arnieho a jeho problémů?

"Tak co?"

"Co jako?"

"Zavoláš mu?"

Vzdychl jsem. "Jo, asi jo."

Odešel jsem do kuchyně, uplácal si sendvič se studeným kuřetem, nalil si sklenici havajského punče - hnus, ale já ho miluju - a vytočil číslo k Arniemu domů. Zvedl telefon osobně po druhém zazvonění. Vypadal vesele a vzrušeně.

"Dennisi! Kde jsi byl?"

"Na kuželkách," řekl jsem.

"Poslouchej, dnes večer jsem šel k Darnellovi, víš? A - to je skvělé, Dennisi - dal Reppertonovi kopačky! Repperton je pryč a já můžu zůstat!"

Znovu ten pocit beztvaré hrůzy v břiše. Odložil jsem chleby. Najednou jsem ztratil chuť.

"Arnie, myslíš, že brát to tam znovu je dobrý nápad?"

"Jak to myslíš? Repperton je pryč. Tobě to nepřipadá jako dobrý nápad?"

Pomyslel jsem na Darnella, jak poroučí Arniemu, aby zhasl motor, než mu začoudí tu odpornou garáž, jak Arniemu říká, že od kluků jako on není zvědavěj na žádný magoroviny. Pomyslel jsem na to, jak Arnie ode mě zahanbeně odvracel pohled, když mi říkal, že mu trvalo celou věčnost, než vyměnil olej, protože musel obstarat "několik pochůzek". Napadlo mě, že Darnell se možná baví tím, jak si dělá z Arnieho oblíbeného poslíčka. Možná to připadá k poděláním zábavné jeho kámošům a karbaníkům. Arnie chodí pro kávu, Arnie chodí pro koblihy, Arnie mění role toaletního papíru v dávkovači a láduje krabice na papírové ručníky. Hej, Wille, co se to na záchodě plácá za čtyřokáče ... ? Ten? Jmenuje se Cunningham. Jeho rodiče učí na vejšce. Mladej si tu dělá posranej postgraduál. A všichni se zachechtají. Arnie se stane místní figurkou v Darnellově garáži na Hampton Street.

Pomyslel jsem na to všechno, ale nic z toho jsem nevyslovil. Řekl jsem si, že Arnie se může rozmyslet sám, jestli bude šlapat vodu nebo hovna. Takhle to nepůjde věčně - Arnie byl přece jenom moc chytrý. Aspoň jsem doufal. Byl ošklivý, ale žádný blbec.

"Že je Repperton pryč, to zní dobře," pravil jsem. "Já si jenom myslel, že Darnell je jenom dočasný. Chci říct, že dvacka týdně, Arnie, to je pořádná pálka kromě poplatků za náradí a zvedáky a všechny ty blbosti."

"Proto jsem si myslel, že by bylo skvělé najmout si garáž pana LeBaye," řekl Arnie. "Spočítal jsem si, že i při pětadvaceti za týden bych na tom byl líp."

"Tak vidíš. Když si dáš do novin inzerát, že hledáš garáž, vsadím se, že ... "

"Ne, ne, nech mě domluvit," řekl Arnie. Pořád byl tak vzrušený. "Když jsem tam dnes odpoledne zašel, Darnell si mě vzal hned stranou. Prý je mu líto, že jsem musel snášet ty Reppertonovy nájezdy. Prý mě špatně odhadl."

"Tohle řekl?" Asi jsem tomu věřil, ale nedůvěřoval.

"Jo. Zeptal se mě, jak by se mi líbilo pro něho dělat na částečný úvazek. Deset, možná dvacet hodin týdně po škole. Různý odvoz, mazání nástrojů, takové věci. A měl bych tam parkovací místo za pětku týdně, poplatky za náradí a zvedák za polovic. Co říkáš?"

Pomyslel jsem si, že to vypadá zatraceně dobře, než aby to byla pravda.

"Dej si bacha, Arnie."

"Co?"

"Můj táta říká, že je to křivák."

"Neviděl jsem ani náznak něčeho podobného. Myslím, že to všechno jsou jenom řeči, Dennisi. Je to sprostáák, ale podle mě nic víc."

"Já ti jenom říkám, aby ses držel na distanc, to je všechno." Přehodil jsem si sluchátko ke druhému uchu a upil havajského punče. "Měj oči otevřené a rychle vycouvej, kdyby něco začalo smrdět."

"Mluvíš o něčem konkrétním?"

Vzpomněl jsem si na neurčité historky o drogách a na určitější historky o horkých autech.

"Ne," řekl jsem. "Prostě mu nedůvěřuju."

"No ... ," řekl pochybovačně, zakolísal, a pak se vrátil k původnímu tématu: Christině. S ním se hovor vždycky stočil na Christinu. "Ale je to šance, Dennisi, fakticky je to pro mě šance, jestli to vyjde. Christina ... je na tom dost zle. Můžu s ní leccos udělat, ale sotva chci začít s jednou věcí, zjistím, že nejdřív musím opravit další čtyři. Někdy ani nevím, jak na to, ale všechno se naučím."

"Jo," řekl jsem a ukousl si chleba. Po rozhovoru s Georgem LeBayem mé nadšení pro Arnieho dívku Christinu kleslo na nulu a ocitalo se hluboko v záporných hodnotách.

"Potřebuje srovnat předek - kruci, potřebuje úplně nový předek - a nové brzdové čelisti ... udělat kroužky ... mohl bych zkusit přebrousit píсты ... ale tohle nemůžu dělat se svou soupravou náradí za čtyřiapadesát babek. Chápeš, co myslím, Dennisi?"

Mluvil, jako by žádonil o moje schválení. Pokleslo mi srdce, protože jsem si najednou vzpomněl na jednoho kluka, se kterým jsme chodili do školy. Jmenoval se Freddy Darlington. Freddy nebyl žádný kulový blesk, ale byl to fajn kluk se smyslem pro humor. Potom potkal nějakou děvku z Penn Hills - a já myslím opravdovou děvku, vojenskou matračku, obecní píchačku, sami si vyberte příslušné pejorativum.

Měla nevýraznou, hloupou tvář, která mi připomínala zadek mlékařské cisterny, a věčně žvýkala žvýkačku. Kolem ní se vznášelo nehybné mračno puchu voňavky Šťavnaté ovoce. Otěhotněla někdy v době, kdy se na ni pověsil Freddy. Vždycky jsem měl dojem, že se na ni pověsil, protože byla první holka, která mu dovolila dojít až do konce. Takže nakonec Freddy vypadne ze školy, dostane práci ve skladišti, jeho princezna má maličké a on se s ní ukáže v prosinci na večírku po plese mladších ročníku a chce, aby všechno vypadalo stejně, i když vůbec nic není stejné; ona se na všechny kluky dívá těma mrtvýma, pohrdavýma očima, čelist jí pracuje nahoru a dolů jako kráve, která zpracovává zvlášť chutné seno, a my už všichni dávno známe tu novinu; zase chodí do kuželkárny, zase chodí do hospod, zase chodí k Ginovi, zase chodí šlapat, zatímco je Freddy v práci, zase začala makat, vojenská matračka, obecní píchačka. Já vím, že se říká, že postavené péro nemá svědomí, ale já vám teď povím, že některé kundy mají zuby, a když jsem se podíval na Freddyho, který vypadal o deset let starší, než by měl, chtělo se mi brečet. A když o ní mluvil, mluvil stejným žadonícím tónem, jaký jsem právě teď slyšel v hlase Arníeho - Fakt se vám líbí, kluci, že jo? Je to správná holka, že jo, kluci? Neošukal jsem ji zas tak špatně, co, kluci? Chci říct, tohle je asi jenom zlej sen a brzo se probudím, že? Že? Že?

"Jasně," řekl jsem do telefonu. Příběh hloupého, ošklivého Freddyho Darlingtona mi proběhl hlavou asi za dvě vteřiny. "Chápu, co máš na mysli, Arníe."

"Dobře," oddechl si.

"Jenom si dávej bacha. A to platí dvojnásob, až se vrátíš do školy. Drž se od Buddyho Reppertona dál."

"Jo. To si piš."

"Arníe ... "

"Co?"

Odmíchl jsem se. Chtěl jsem se ho zeptat, jestli Darnell neřikal něco o tom, že by u něj v dílně byla Christina už dřív, jestli ji třeba nepoznal. A co víc, chtěl jsem mu povědět, co se stalo paní LeBayové a její dcerce Ritě. Ale nemohl jsem. Okamžitě by poznal, odkud ty informace mám. A jelikož byl tak přecitlivělý na všechno, co se toho zatraceného auta týkalo, mohl by si myslet, že jsem něco prováděl za jeho zády - a svým způsobem jsem prováděl. A kdybych mu řekl rovnou, že jsem to udělal, mohlo by to klidně znamenat konec našeho přátelství.

Měl jsem už Christiny dost, ale o Arníeho jsem měl pořád starost. Což znamenalo, že dveře radši nechám zavřené. Už žádné šmejdění a pokoutní vyptávání. Žádné další poučování.

"Ale nic," řekl jsem. "Jenom jsem chtěl říct, že sis asi našel pro tu kraksnu domov. Gratuluju."

"Dennisi, ty něco jíš?"

"Jo, kuřecí sendvič. Proč?"

"Žvýkáš mi do ucha. Zní to fakt hnusně."

Začal jsem co nejhlasitěji mlaskat. Arníe zase vyluzoval pšoukavé zvuky. Oba jsme se rozchechtali a to bylo dobré - jako za starých časů, než se oženil s tou pitomou podělanou károu.

"Ty seš pták, Dennisi."

"Správně. To jsem se naučil od tebe."

"Dej si voraz," řekl a zavěsil.

Dojedl jsem chleby a dopil havajský punč, opláchl talíř a sklenici a vrátil se do obývacího pokoje, připravený na sprchu a na postel. Byl jsem utahaný.

Někdy během našeho telefonování jsem slyšel, že televize zhasla, a tak jsem myslel, že otec odešel nahoru. Ale neodešel. Seděl na lehátku, košili rozhalenou. Trochu nespívám jsem si všiml, jak mu šedivější chlupy na hrudi, a když mu lampička prosvěcuje vlasy, je mu vidět růžová kůže na hlavě.

Vlasy mu řídly. Můj otec už nebyl kluk. Uvědomil jsem si s ještě větším neklidem, že za pět let, v době, kdy budu teoreticky končit vysokou, mu bude padesát a bude plešatý - typický účetní. Padesát za pět let, pokud ho neskolí další infarkt. Ten první nebyl zlý - žádné zajizvení srdečního svalu, jak mi řekl při té jediné příležitosti, kdy jsem se zeptal. Ale nesnažil se mi namlouvat, že druhý infarkt není pravděpodobný. Věděl jsem, že pravděpodobný je, věděla to i máma a on taky. Jenom Ellie si pořád myslela, že je nezranitelný - ale copak jsem jednou nebo dvakrát neviděl její tázavý pohled? Měl jsem dojem, že viděl. Zemřel náhle.

Cítil jsem, jak se mi ježí vlasy na zátylku. Náhle. Vyskočí ze židle, chytí se za hrud'. Náhle. Upustí raketu

na tenisovém kurtu. Nechcete takhle myslet na svého otce, ale někdy vás to napadne. Bůh ví, že napadne.

"Sice nerad, ale zaslechl jsem něco," řekl.

"Jo?" opáčil jsem obezřetně.

"Šlápl Arnie Cunningham do kýblu s něčím teplým a hnědým, Dennisi?"

"Já ... nevím jistě," řekl jsem pomalu. Protože, koneckonců, co jsem měl? Akorát depresi.

"Chceš si o tom promluvit?"

"Teď zrovna ne, tati, jestli ti to nevadí."

"To je v pořádku," řekl. "Ale jestli ... jak jsi říkal do telefonu, jestli to zhoustne, povíš mi pro Kristovy rány, co se děje?"

"Ano."

"Dobře." Zamířil jsem ke schodům a už jsem byl skoro u nich, když mě zastavil sdělením: "Víš, skoro patnáct let jsem dělal Willu Darnellovi účetnictví a daně."

Otočil jsem se k němu, doopravdy překvapený.

"To jsem nevěděl."

Můj otec se usmál. Byl to úsměv, jaký jsem ještě neviděl, řekl bych, že i matka ho viděla jenom několikrát, sestra možná vůbec. Mohli byste si nejdřív myslet, že je to trochu ospalý úsměv, ale kdybyste se podívali pořádně, viděli byste, že vůbec není ospalý - byl cynický, tvrdý a vědoucí.

"Umíš držet jazyk za zuby, Dennisi?"

"Myslím, že ano."

"Nestačí si to jenom myslet."

"Ano. Umím."

"To je lepší. Dělal jsem mu účetnictví až do pětasedmdesátého roku a pak si na to vzal Billa Upshawa z Monroeville."

Otec se na mě upřeně díval.

"Neříkám, že Bill Upshaw je křivák, ale řeknu, že jeho zábrany jsou tak chabé, že se přes ně dají číst noviny. A loni si koupil v Sewickley anglického Tudora za tři sta tisíc dolarů. Žádné splátky, rovnou z ruky."

Mírným mávnutím pravačkou obsáhl náš domov a pak ruku nechal klesnout do klína. On a moje matka si dům koupili rok předtím, než jsem se narodil, za šedesát dva tisíce dolarů - teď stál možná sto padesát - a teprve nedávno dostali papíry z banky. Loni v létě jsme měli na zahradě malou oslavu; táta zapálil barbecue, napíchl růžový proužek papíru na dlouhou vidlici a každý dostal možnost podržet ho chvíli nad uhlím, dokud neshořel.

"Tady žádný Tudor není, co, Denny?" řekl.

"To nevadí," odpověděl jsem. Vrátil jsem se a sedl si na pohovku.

"S Darnellem jsme se rozešli poměrně přátelsky," pokračoval otec, "ale já se o něj nikdy jako o člověka moc nestaral. Považoval jsem ho za darebáka."

Přikývl jsem, protože se mi to líbilo; vyjadřovalo to i mé vnitřní pocity z Willa Darnella líp, než by to dokázaly jakékoli nadávky.

"Jenomže mezi osobními a pracovními vztahy je propastný rozdíl. To se v tomhle podnikání rychle naučíš, nebo toho musíš nechat a začít podomně prodávat Fullerovy kartáče. Naše pracovní vztahy byly dobré, dokud trvaly ... ale všeho s mírou. Proto jsem nakonec zavolal, že končím."

"Nerozumím."

"Pořád se odněkud vynořovala hotovost," řekl. "Spousta hotovosti nejasného původu. Na Darnellův příkaz jsem investoval do dvou korporací - Pensylvánské sluneční vytápění a Tiskopisy New York - nejpodzřelejší korporace, o jakých jsem kdy slyšel. Nakonec jsem za ním zašel, protože jsem chtěl, aby mi vyložil všechny karty. Pověděl jsem mu, že můj profesionální názor je, že kdyby k němu přišli na audit revizáci nebo z daňového úřadu, že by ho asi čekala spousta vysvětlování a že zanedlouho budu vědět příliš mnoho, než abych mu byl prospěšný."

"Co on na to?"

"Začal s tanečkama," odpověděl otec a stále měl na tváři ten ospalý, cynický úsměv. "Při mé práci se

člověk tak do osmatřiceti naučí tyhle taneční kroky dobře rozeznávat ... tedy pokud je dobrý v oboru. A já vůbec nejsem špatný. Tanečky začínají tím, že se tě dotýčný zeptá, jestli jsi spokojený se svou prací, jestli tě dost platí. Pokud řekneš, že se ti práce líbí, ale určitě by se ti mohlo vést líp, chlapík tě pobídne, aby ses rozhovořil o tom, co tě tíží: dům, auto, vzdělání dětí - možná máš manželku se zálibou v šatech o něco nákladnějších, než si může dovolit ... chápeš?"

"Vyzvídání?"

"Je to spíš jako osahávání," řekl a pak se zasmál. "Ale jo. Ten taneček je složitý a přesný jako menuet. Určité fráze, různé odmlky a kroky. Až dotýčný zjistí, jakého finančního břemene by ses rád zbavil, začne se tě vyptávat, jaké věci bys rád měl. Cadillac, letovisko v Catskills nebo v Poconos nebo třeba loď."

Trochu jsem sebou trhl, protože jsem věděl, že otec chce loď jako nic jiného; několikrát jsem s ním byl za slunečného letního odpoledne v přístavech u jezera Krále Jiřího a jezera Pässeonkee. Odhadoval ceny menších jachet a já viděl v jeho očích toužebný pohled. Teď jsem ho pochopil. Byly pro něj nedosažitelné. Možná kdyby jeho život nabral jiný směr - například kdyby neměl děti, na jejichž vzdělání musí myslet - mohl by je mít.

"A ty jsi odmítl?" zeptal jsem se ho.

Pokrčil rameny. "Dal jsem mu dost brzy jasně najevo, že s ním tancovat nebudu. Za prvé by to znamenalo zaplést se s ním osobně, a podle mě je skunk, jak jsem řekl. Za druhé jsou tihle hoši naprosto tupí na čísla - což je taky důvod, proč jich tolik má na krku žalobu pro daňové úniky. Jsou přesvědčení, že nelegální příjem se dá schovat. Jsou si tím jisti." Zasmál se. "Všichni mají jakousi mystickou představu, že je možné vyprat peníze jako šaty, že opravdu stačí s nimi žonglovat, dokud něco nespadne a nerozmašuje ti to hlavu."

"To byly ty důvody?"

"Dva ze tří." Podíval se mi do očí. "Nejsem žádný zasraný křivák, Dennisi."

Na okamžik mezi námi došlo ke spojení, jako když se utvoří elektrický oblouk - dokonce i teď, po čtyřech letech, mi při té vzpomínce naskočí husí kůže, i když vím na beton, že vám ten pocit nemůžu tlumočit. Nešlo o to, že se ten večer ke mně poprvé choval jako k sobě rovnému; nešlo o to, že mi ukázal, že v tom uhlazeném muži, který si v tom špinavém, podfukářském světě tvrdě vydělává na živobytí, se pořád skrývá melancholický donkichot. Myslím, že šlo o to, že jsem ho vnímal jako reálného člověka, který existoval dávno předtím, než jsem se na scéně objevil já, člověka, který si už vybral svůj díl bahna. V té chvíli bych si ho klidně uměl představit, jak se miluje s mou matkou, oba se potí a tvrdě do toho buší, a vůbec by mě to nepřivedlo do rozpaků.

Pak sklopil oči, zazubil se jako na obranu a řekl nakřáplým nixonovským hlasem, který uměl moc dobře: "Vy, lidé, si zasloužíte vědět, jestli je váš otec křivák. Nuže, já křivák nejsem, mohl jsem vzít ty peníze, ale toto ... ehmehm ... To by bylo špatné."

Zasmál jsem se až moc hlasitě, napětí se ve mně uvolnilo - cítil jsem, že ta chvíle míjí, a i když jsem nechtěl, aby minula, zároveň jsem to chtěl; bylo to příliš silné. Myslím, že on to asi taky cítil.

"Šššš, probudíš mámu a oba dostaneme, že tak dlouho ponocujeme."

"Jo, promiň. Tati, víš, v čem jede? Darnell?"

"Tehdy jsem to nevěděl; nechtěl jsem to vědět, protože tehdy jsem do toho patřil. Měl jsem jistou představu a něco jsem i zaslechl. Asi kradená auta - ne že by je protahoval tou garáží na Hampton Street; není úplně hlupák a jenom idiot kálí tam, kde jí. Možná jde taky o nějaké loupeže."

"S pistolemi a tak?" zeptal jsem se trochu chraptivě.

"Nic tak romantického. Kdybych musel hádat, řekl bych cigarety, ty hlavně - cigarety a pití, staré dobré zboží. Kontrabandy jako třeba rachejtle. Jednou za čas možná náklad mikrovlnných trub nebo barevných televizí, když je malé riziko. To ho stačí zaměstnat na spoustu let."

Vážně se na mě podíval.

"Zatím mu to vycházelo, ale má štěstí už moc dlouho, Dennisi. Ach, tady ve městě by možná ani štěstí nepotřeboval - kdyby šlo jenom o Libertyville, asi by tak mohl pokračovat věčně - ale hoši z daňového státního úřadu jsou žraloci a federálové jsou velcí šéfové. Zatím má štěstí, ale jednoho dne se na něj sesypou jako velká čínská zeď."

"Ty jsi ... něco zaslechl?"

"Ani hlásek. Nemám možnost. Ale Arnieho Cunninghama mám docela rád a já vím, že ti dělá starosti to auto."

"Jo. On ... chová se k němu dost nezdravě, tati. Pořád jenom auto, auto, auto."

"Lidé, kterým nebylo moc přáno, to často dělají," řekl. "Někdy je to auto, někdy děvče, někdy kariéra, hudební nástroj nebo nezdravá posedlost nějakou slavnou osobností. Chodil jsem na vysokou s jedním vysokým nehezským klukem, kterému jsme všichni říkali Čáp. U Čápa to byl model kolejiště ... byl celý blázen do vláček už od třetí třídy a jeho model byl skoro osmým divem světa. V druhém semestru na Brownu vyletěl ze školy. Jeho známky šly od desítky k nule a nakonec si mohl vybrat mezi nástavbou a svými Lionels. Čáp si vybral vláčky."

"Co se s ním stalo?"

"V jedenašedesátém se zabil," pravil otec a vstal. "Můj názor je, že i dobří lidé můžou občas oslepnout a není to vždycky jejich chyba. Darnell na něho pravděpodobně zapomene - bude to prostě další kluk, co leží pod autem a hrabe se v něm. Ale jestli se ho Darnell pokusí využít, měj oči jako ostříž, Dennisi. Nedovol mu, aby se nechal zatáhnout do nějakých tanečků."

"Dobře. Pokusím se. Jenomže já s tím asi moc nenadělám."

"Jo. Tohle moc dobře znám. Půjdeme nahoru?"

"Jasně."

Šli jsme nahoru, a i když jsem byl unavený, dlouho jsem ležel vzhůru. Byl to nabitý den. Noční vítr venku potíchu klepal větví o stěnu domu a z dálky, z města, jsem zaslechl kvílení gum sport'áku nějakého kluka ... v noci to znělo jako vřestění hysterické ženské.

14 Christina a Darnell

Slyšel o jednom páru,
co žije ve Státech,
prej prodali svý dítě
za Chevrolet:
pojd'me si teď popovídat o budoucnosti,
minulost jsme zahodili...
Elvis Costello

Arnie ve dne pracoval na stavbě a v noci na Christině, takže se s rodiči moc nevidal. Vztahy u nich začínaly být pořádně napjaté a drsné. Dům Cunninghamových, který byl dřív vždycky příjemný a poklidný, se teď proměnil v ozbrojený tábor. Je to stav, jaký si asi spousta lidí pamatuje ze své puberty; možná až příliš mnoho lidí. Kluk je dost egoistický, aby si myslel, že je první člověk na světě, který objevil tu kterou věc (obvykle jde o dívku, ale to není podmínkou), a rodiče jsou příliš ustrašení, hloupí a

sobečtí, takže nechtějí popustit otěže. Prohřešky na obou stranách. Někdy je to hodně bolestné a nesnesitelné - žádná válka není tak špinavá a krutá jako občanská válka. A v Arnieho případě to bylo obzvlášť bolestné, protože se začal osamostatňovat tak pozdě a jeho rodiče si příliš zvykli na to, že je všechno po jejich. Bez přehánění se dá říct, že mu organizovali život.

Takže když Michael a Regina navrhli čtyřdenní výlet na chalupu u jezera v severní části státu New York, než zase začne škola, Arnie souhlasil, i když hrozně chtěl ty čtyři poslední dny pracovat na Christině. Čím dál častěji mi v práci vyprávěl, jak "jim ukáže"; chystal se proměnit Christinu v opravdové žihadlo a "všem jim ukázat". Už si naplánoval, že na autě obnoví původní jasně červený a slonovinový lak, až dodělá karosérii.

Ale Arnie se zklidnil, odhodlal se držet ústa a krok celé čtyři dny a užívat si s rodiči - nebo to aspoň rozumně předstírat. Zastavil jsem se u nich večer před jejich odjezdem a ulevilo se mi, když jsem zjistil, že mi oba odpustili vinu na té aféře s Arnieho autem (které pořád ještě ani neviděli). Očividně se rozhodli, že je to jeho soukromá posedlost. To mi vyhovovalo.

Regina pilně balila. Arnie, Michael a já jsme naložili na jejich Scout kánoe a připoutali je. Když jsme to udělali, Michael synovi navrhl - tónem mocného krále, který prokazuje svým dvěma oblíbeným poddaným téměř neuvěřitelnou laskavost - aby Arnie zašel dovnitř a přinesl pár piv.

Arnie nasadil výraz i tón užaslé vděčnosti a řekl, že to bude super. Při odchodu na mě mrkl.

Michael se opřel o Scout a zapálil si cigaretu.

"Přestane ho to auto bavit, Denny?"

"Nevím," řekl jsem.

"Mohl bys mi prokázat laskavost?"

"Jasně, jestli to půjde," řekl jsem opatrně. Byl jsem přesvědčen, že mě požádá, abych zašel za Arniem coby mentor a snažil se mu to "vymluvit".

Ale místo toho řekl: "Jestli se ti to bude hodit, zajď k Darnellovi, zatímco budeme pryč, a podívej se, jaké dělá pokroky. Zajímá mě to."

"Proč to?" zeptal jsem se a okamžitě mě napadlo, že je to pěkně drzá otázka - ale už byla venku.

"Protože chci, aby se mu to povedlo," odpověděl prostě a pohlédl na mě. "Ach, Regina je pořád zásadně proti. Jestli má auto, znamená to, že dospívá, to znamená ... všechno možné," dokončil neurčitě. "Ale já to nevidím tak černě. Nemohl bys mě charakterizovat jako zásadního odpůrce, aspoň teď už ne. Ach, nejdřív mě zaskočil ... Už jsem viděl, jak nám před domem straší nějaký vrak, dokud Arnie neodejde na vysokou - anebo že se někdy večer udusí výfukovými plyny."

V hlavě se mi vynořila myšlenka na Veroniku LeBayovou, úplně samovolně.

"Ale teď ... ," pokrčil rameny, pohlédl ke dveřím mezi garáží a kuchyní, upustil cigaretu a zašlápl ji. "Je očividně rozhodnutý. Díky tomu získal sebeúctu. Rád vidím, že se aspoň probral."

Možná, že něco zahlédl na mé tváři; když pokračoval, znělo to jako obrana.

"Nezapomněl jsem tak úplně, jaké to je být mladý," řekl. "Vím, že auto je pro kluka Arnieho věku důležité. Regina to tak docela nechápe. Ta se vždycky nechala vozit. Nikdy neřešila problémy toho, kdo vozit musí. Pamatuji si, že auto je důležité ... pokud má kluk mít někdy rande."

Takže v tom to podle něj vězelo. Viděl Christinu jako prostředek vedoucí ke konci než konec sám.

Napadlo mě, co by si asi myslel, kdybych mu řekl, že podle mě Arnie nikdy neplánoval víc než uvést Fury do provozu a projít technickou kontrolou. Uvažoval jsem, jestli by ho to spíš uklidnilo nebo naopak.

Bouchly kuchyňské dveře.

"Zajdeš se tam podívat?"

"Asi jo," řekl jsem. "Jestli chcete."

"Díky."

Arnie se vrátil s pivem. "Za co děkuješ?" zeptal se Michaela.

Mluvil lehce a vesele, ale jeho oči pozorně poletovaly z jednoho na druhého. Znovu jsem si všiml, že se mu pleť opravdu lepší a z tváře mu začala vyzařovat síla. Poprvé se stalo, že pojmy Arnie a rande nevypadaly navzájem naprosto neslučitelné. Napadlo mě, že jeho tvář je skoro hezká - nikoli tím ostře mužným způsobem krále plesů, ale vypadal zajímavě, přemýšlivě. Roseanne by se nikdy nelíbil, al e...

"Za pomoc s kánoí," odpověděl Michael ledabyle.

"Aha."

Vypili jsme pivo. Odjel jsem domů. Příštího dne šťastná trojka odjela do New Yorku, patrně aby znovu obnovila soudržnost rodiny, o kterou přišla v poslední třetině léta.

Den předtím, než se měli vrátit, jsem zajel do Darnellovy garáže - abych ukojil zvědavost Michaela Cunninghama i svou.

Garáž, která stála před skládkou automobilových vraků rozlehlou jako blok domů, vypadala za denního světla stejně přitažlivě jako tehdy večer, když jsme přivezli Christinu - měla veškeré kouzlo mrtvého sysla.

Zajel jsem na prázdné místo před mototechnou, kterou Darnell také provozoval - dobře zásobenou zbožím jako jsou nádržky chladicí kapaliny Feully, převodovky Hurst a kompresory Ram - jett (nepochybně pro všechny ty pracující chlapy, kteří musí udržovat svá stará auta v rychtyku, aby mohli vydělávat rodině na chleba), nehledě na široký výběr pneumatik a poklic na kola. Pohled do výkladu Darnellovy mototechny byl jako pohled do bláznivého automobilového Disneylandu.

Vystoupil jsem a přešel po dehtovém makadamu ke garáži, odkud se linul cinkot náradí, pokřikování a kulometné dávky pneumatických klíčů. Nějaký šupák v popraskaném koženém saku se hrabal v jedné garážové kóji ve staré motorce, buď z ní vyndával rozdělovač, nebo ho vracel na místo. Levou tvář měl odřenou od šterku. Na zádech kabátu měl lebku se zeleným baretem a šaramantní motto VŠECHNY JE POZABÍJEJ, BŮH SI JE ROZTRÍDÍ.

Zvedl hlavu a podíval se na mě krví podlitýma, šílenýma rasputinovskýmá očima, pak je sklopil zase k práci. Vedle sebe měl jako chirurgické nástroje rozložené náradí, všechny důkladně označené DARNELLOVA GARÁŽ.

Uvnitř se prostorem rozléhalo zvučné bouchání náradí a nadávky chlapů na káru, na které pracovali. Samé nadávky a vzdychky ženského rodu: tak dělej, čubko, povol, kurvo, Ricku, pocem a pomoz mi tu mrchu dostat ven.

Rozhlédl jsem se, jestli neuvidím Darnella, ale nikde jsem ho neviděl. Nikdo si mě nijak zvlášť nevšímal, takže jsem přešel ke stání dvacet, kde parkovala Christina, teď otočená předkem ven, a já se tvářil, jako bych měl veškeré právo tam být. Ve stání napravo dva tlouštíci v kuželkářských tričkách montovali tažnou hlavici na přívěs dozadu k pickupu, který už zažil lepší časy. Stání na druhé straně bylo prázdné. Když jsem se ke Christině přiblížil, znovu jsem ucítil to mrazení. Nebyl pro ně žádný důvod, ale nemohl jsem se mu prostě ubránit - a bez přemýšlení jsem se posunul kousek vlevo, k prázdnému stání. Nechtěl jsem stát před ní.

Jako první věc mě napadlo, že Arnieho pleť se vylepšila zároveň s Christinou. Jako druhá věc mě napadlo, že ji vylepšuje nějak divně, napřeskáčku ... a Arnie byl obvykle velmi metodický.

Pokroucenou, zlomenou anténu nahradila nová, rovná, pod zářivkami se jen třpytila. Polovina masky chladiče byla nová; druhá půlka byla pořád flekatá a rezavá. A bylo tu ještě něco ... Prošel jsem kolem pravého boku k zadnímu nárazníku a zamračil jsem se.

No, tak to bylo na druhé straně, to je všechno, pomyslel jsem si.

Tak jsem přešel na druhou stranu, a nebylo to ani tam.

Stál jsem u zadní stěny, pořád se mračil, snažil jsem si vzpomenout. Byl jsem si jist, že když jsme ji uviděli poprvé na trávníku u LeBaye s cedulí NA PRODEJ za předním sklem, na jedné nebo druhé straně, víc vzadu, bylo pořádně velké zrezivělé místo - taková ta proláklina, které můj dědeček vždycky říkal "koňskej kopanec". Jeli jsme třeba k mýtu a mýjeli jsme auto s velkou promáčklinou a děda říkal: "Hele, Denny, koukni se tamhle! Kopnul ho kůň!" Můj děda patřil k chlapíkům, kteří mají univerzální frázi na všechno.

Už jsem si začal myslet, že se mi jenom něco zdálo, a tak jsem trochu potřásl hlavou. Nějak mi to nesesedělo. Proláklina tam přece byla; jasně jsem si vzpomínal. Skutečnost, že tu teď nebyla, neznamenalala, že tam nebyla předtím. Arnie ji zřejmě vyklepal a odvedl zatraceně dobrou práci, že ji tak dovedně zamaskoval.

Jenomže ...

Nebylo tu ani stopy, že by na tom místě něco dělal. Žádná podkladová barva, žádný tmel, ani šupinka

oloupané barvy. Jenom Christinina vybledlá červeň a špinavá běloba.

Ale ono to tam bylo, krucinál! Na jedné nebo druhé straně, hluboký dolík zaplněný vrstvou rzi.

Ale ten teď byl docela jistě pryč.

Stál jsem tam v tom třískání a bouchání nářadí a strojů a cítil se velmi osamělý a najednou velmi vyděšný. Bylo to všechno špatně, všechno bylo šílené. Vyměnil rádiovou anténu, zatímco výfuk se prakticky coural po zemi. Vyměnil půlku masky, ale druhou půlku už ne. Vykládal mi o tom, že bude muset dělat hlavně to, co hoří nejvíc, ale pustil se do interiéru a nahradil roztržený a zaprášený potah zadního sedadla novým, jasně červeným. Potah předního sedadla byl pořád jenom zaprášený hadr, kterým vedle řidiče vylézala pružina.

Vůbec se mi to nelíbilo. Vypadalo to šíleně a vůbec se to Arniemu nepodobalo.

Něco mě napadlo, jakýsi útržek vzpomínky, a bez přemýšlení jsem ustoupil a podíval se na auto jako celek - na žádné detaily, ale na všechno. A už mi to došlo; zapadalo to do sebe a mrazení se vrátilo.

Ten večer, když jsme sem auto přivezli. Prasklá pneumatika. Výměna. Díval jsem se tehdy na novou pneumatiku na starém autě a myslel si, že to vypadá, jako by se kousíček starého auta odloupl a ven se začalo klubat nové auto - svěží, zářící, čerstvě sjeté z montážní linky v roce, kdy byl Ike prezidentem a Batista byl na Kubě pořád ještě u moci.

To, co jsem teď viděl, tomu přesně odpovídalo ... jenomže místo jediné nové pneumatiky to bylo všechno možné - anténa, třpyt nového chromu na masce chladiče, jedno koncové světlo, které bylo jasně tmavě červené, nový potah na zadním sedadle.

To mi připomnělo něco z dětství. Arnie a já jsme spolu každé léto chodili čtrnáct dní do prázdninové Školy bible a učitelka každý den vyprávěla nějaký biblický příběh a nechávala ho nedokončený. Potom dala každému dítěti prázdný list "kouzelného papíru". A když jste po něm škrábali hranou mince nebo tužky, postupně se z běloby vynořil obrázek - holubice nesoucí Noemu olivovou ratolest nebo padající zdi Jericha, bylo to pěkné kouzlo. Oba jsme fascinovaně sledovali, jak se obrázky postupně objevují. Nejdřív jen čáry vznášející se v prázdnotě ... a potom se ty čáry spojily s jinými čarami ... získávaly podobu ... získávaly význam ...

Díval jsem se na Arnieho Christinu s rostoucí hrůzou, snažil jsem se setřást pocit, že v ní vidím něco strašlivě podobného těm kouzelným, zázračným obrázkům.

Zachtělo se mi podívat se pod kapotu.

Najednou mi připadalo velmi důležité, abych se podíval pod kapotu.

Přešel jsem dopředu (nelíbilo se mi, když jsem před ní stál - k té nechuti sice nebyl důvod, ale bylo to tak) a zašátral jsem po páce uvolňující kapotu. Nemohl jsem ji najít. Pak jsem si uvědomil, že je asi uvnitř.

Začal jsem auto obcházet a pak jsem uviděl něco jiného, a to mě k smrti vyděsilo. S tím koňským kopancem jsem se možná spletl. Věděl jsem sice, že jsem se nespletl, ale aspoň technicky vzato ...

Ale tohle bylo něco docela jiného.

Pavučina prasklin na předním skle byla menší.

Věděl jsem určitě, že je menší.

Mozek mi pracoval na plné obrátky zpátky k tomu dni před měsícem, kdy jsem vešel do LeBayovy garáže podívat se na auto, zatímco Arnie šel s dědkem do domu, aby se dohodli. Celá levá strana předního skla byla jedinou velkou pavučinou prasklin, vyběhající z ústřední, zubaté díry, kterou nejspíš způsobil letící kámen.

Teď ta pavučina vypadala menší, řidší - bylo z té strany vidět dovnitř, což předtím nebylo možné, tím jsem si byl jist (nějaký optický klam, nic víc, našeptával mi mozek).

Ale musel jsem se mýlit - protože to bylo nemožné. Prostě nemožné. Přední sklo se dá nahradit; to není problém, když máte peníze. Ale aby se pavučina prasklin sevrkla ...

Zasmál jsem se. Bylo to jenom takové roztřesené zachroptění, jeden z chlapů, kteří pracovali vedle na přívěsové hlavici, se na mě zvědavě podíval a řekl cosi kamarádovi. Bylo to jenom roztřesené zachroptění, ale možná to bylo lepší než vůbec žádný zvuk. Samozřejmě to muselo být světlem, ničím jiným. Poprvé jsem to auto viděl při zapadajícím slunci, které naplno osvětlovalo popraskané sklo, a podruhé jsem je viděl ve stínech LeBayovy garáže. Teď jsem je viděl pod prudkými zářivkami. Tři různé

druhy světla, a to všechno dohromady znamenalo optický klam.

Přesto jsem se pořád chtěl podívat pod kapotu. Víc než dřív.

Došel jsem ke dveřím u řidiče a trhl jsem dveřmi. Dveře se neotevřely. Byly zamčené. Samozřejmě; všechny čtyři zamykací knoflíky byly dole. Arnie by auto nenechával nezamčené, aby mohl kdekdo dovnitř a šmejdit tam. Repperton byl sice pryč, ale rod Čmuchalus byl velmi rozšířený. Znovu jsem se zasmál - starý hloupý Dennis - , ale tentokrát to znělo ještě pronikavěji a roztřeseněji. Začal jsem mít pocit neskutečna, podobně jako někdy po ránu, když jsem vykouřil příliš mnoho marjánky.

Zamčené dveře Fury byla naprosto přirozená věc. Jenomže když jsem obcházel auto poprvé, měl jsem dojem, že všechny knoflíky jsou nahoře.

Znovu jsem pomalu ustoupil, nespouštěl jsem z auta oči. Stálo tam, pořád o nic lepší než rezavý křáp.

Nemyslel jsem na nic konkrétního - tím jsem si naprosto jist - jenom na to, že to vypadá, jako by auto vědělo, že se chci dostat dovnitř a uvolnit kapotu.

A protože si to auto nepřálo, zamklo si dveře?

To byla opravdu zábavná představa. Tak zábavná, že jsem se zase zasmál (teď už se po mně podívalo několik lidí, jak už se lidi dívají na ty, kdo se smějí bez zvláštního důvodu a jsou sami).

Na rameno mi dopadla velká roka a otočila mě. Byl to Darnell, v koutku úst měl zastrčený vyhaslý špaček doutníku. Ten doutník vypadal zavlhle a odporně. Darnell měl malé brýle půlky a oči za nimi se dívaly chladně a pátravě.

"Co tu děláš, hochu?" zeptal se. "Tohle není tvůj majetek."

Chlapíci s tažnou hlavicí nás dychtivě sledovali. Jeden šťouchl do druhého a cosi si šeptali.

"Patří mému příteli," řekl jsem. "Přivezl jsem ho s ním. Možná si mě pamatujete. Já byl ten s tím velkým vředem na nose a ... "

"Prd mě zajímá, jestli jsi ho přivezl na skateboardu," řekl. "Není to tvůj majetek. Sbal si svoje špatný vtípy a mazej, hochu. Vypadni."

Můj otec měl pravdu - byl to darebák. A já bych milerád vypadl; napadlo mě nejmíň šest tisíc míst, kde bych byl o svém předposledním dni prázdnin radši. Dokonce i Černá díra v Kalkatě by byla lepší. Asi ne o moc, ale přesto lepší. Ale to auto mi dělalo starosti. Spousta maličností se skládala do jednoho velkého svrbění, které potřebovalo poškrábat. Měj oči jako ostříž, řekl můj otec a znělo to rozumně. Potíž byla v tom, že jsem vlastním očím nevěřil.

"Jmenuju se Dennis Guilder," řekl jsem. "Můj táta vám vedl účetnictví, že?"

Dlouho se na mě díval, v těch studených prasečích očkách nebyl vůbec žádný výraz a já si byl najednou jist, že mi řekne, že ho prd zajímá, kdo je můj otec, že bych měl vypadnout a nechat pracující chlapy, aby si udržovali autáky v rychtyku, aby měli na chleba. Et cetera.

Pak se usmál - ale ten úsměv se v očích vůbec neprojevil. "Ty seš kluk Kennyho Guildera?"

"Ano, správně."

Poplácá kapotu Arnieho auta bledou, tlustou rukou - měl na ní dva prsteny a jeden z nich vypadal jako pravý diamantový. Jenomže co kluk jako já může vědět?

"Řekl bych, že to teda budeš docela správnej. Jestli seš Kennyho kluk." To bylo podruhé, co mě napadlo, že mě požádá o nějaký průkaz.

Ti dva chlapíci vedle nás se zase pustili do práce na přívěsu, zřejmě došli k závěru, že se nic zajímavého nestane.

"Pojď do kanceláře, popovídáme si," řekl, pak se otočil a zamířil přes halu, aniž se ohlédl. Bral jako samozřejmost, že budu souhlasit. Pohyboval se jako loď pod plnými plachtami, bílá košile se mu nadouvala, objem boků a zádi byly úžasné, neuvěřitelné. Velmi tlustí lidé na mě takhle vždycky působí, budí ve mně pocit určité nepravděpodobnosti, jako bych se díval na velmi zdaňlý optický klam - ale já pocházím z dlouhé linie hubených lidí. Na svou rodinu jsem těžká váha.

Cestou do kanceláře se chvílemi zastavoval; kancelář měla prosklenou stěnu, kterou bylo vidět do garáže. Připomínal mi trochu Molocha, boha, o kterém jsme četli v lekcích o počátcích literatury - to byl bůh, který prý dokázal všechno vidět svým jediným rudým okem. Darnell zahulákal na jednoho chlapíka, aby si nasadil hadici na výfuk, než ho vyrazí; na dalšího chlapíka zaječel cosi o tom, že "Nicka zase vzaly záda" (což u obou vyvolalo záchvat huronského smíchu); zařval na dalšího chlapíka, aby sebral ty blbě

plechovky od koly, narodil se snad na smetišti? Will Darnell očividně nevěděl nic o tom, čemu moje matka vždycky říkala "normální tón hlasu".

Po chvíli váhání jsem ho následoval. Myslím, že zvědavost se nevyplácí.

Jeho kancelář byla ve stylu starší americké doby karburátorové - jako všechny usmolené garážové kanceláře od pobřeží k pobřeží. Byl tu umaštěný kalendář s fotkou blondaté bohyně v nepatrných krat'asech a rozepnuté blůze, jak přelézá venkovský plot. Byly tu nečitelné plakety půl tuctu společností, které prodávají autosoučástky. Stohy účetních knih. Staříčká sečítačka. Byla tam fotografie, pánbůh s námi, Willa Darnella s fezem a na miniaturním motocyklu, který vypadal, že se každou chvíli pod tou váhou zhroutlí. A pak se tam vznášel pach dávno zhaslých doutníků a potu.

Darnell se posadil na otáčecí židli s dřevěnými opěrkami. Polstrování pod ním zapísklo. Znělo to unaveně, rezignovaně. Opřel se. Vzal si sirku z duté hlavy keramického černého řidiče. Škrtl s ní o pruh smirku, který lemoval okraj stolu, a zapálil si ocumlaný špalek doutníku. Dlouho a úporně kašlal, až se jeho veliká, třaslavá hrud' zvedala nahoru a dolů. Přímo za ním byl na zdi připíchnutý plakát s kocourem Garfieldem. "Chcete si zajet do města Vyražený zub?" vyzvídal Garfield přes pozvednutou tlapu. Zdálo se, že tím dokonale shrnul celého Willa Darnella, Místního Darebáka.

"Chceš kolu, hochu?"

"Ne, děkuju," řekl jsem a posadil se na obyčejnou židli před ním.

Podíval se na mě - znovu ten studený zkoumavý pohled - a pak přikývl. "Jak se má táta, Dennisi? Budíček mu pořád funguje?"

"Má se dobře. Když jsem mu řekl, že tu má Arnie auto, hned si na vás vzpomněl. Prý vám teď dělá účetnictví Bill Upshaw."

"Jo. Dobrej chlap. Dobrej chlap. Ne tak dobrej jako tvůj táta, ale dobrej."

Přikývl jsem. Rozhostilo se mezi námi ticho a já se začal cítit stísněně. Will Darnell stísněně nevypadal; nevypadal vůbec nijak. Ten studený zkoumavý pohled se nezměnil.

"Poslal tě tvůj kámoš, abys zjistil, jestli je Repperton doopravdy pryč?" zeptal se mě náhle, až jsem nadskočil.

"Ne, to vůbec ne," řekl jsem.

"No tak mu řekni, že je pryč," pokračoval Darnell, vůbec si nevšímal toho, co jsem mu právě řekl.

"Chytrák jeden. Povídám jim, když si tu ty káry spravujou: chovejte se slušně, nebo padejte. Pracoval pro mě, dělal tohleto a tamhleto, a nejspíš si začal myslet, že je tady velkým pánem nebo co. Lump jeden chytráckej."

Znovu se rozkašlal a trvalo dlouho, než přestal. Znělo to chorobně. Začal jsem se v té kanceláři cítit klaustrofobicky, přestože měla okno do garáže.

"Arnie je dobrej kluk," řekl Darnell a pořád si mě měřil pohledem. Ani při kašli se ten výraz neměnil.

"Dělá jako zjednanej."

Co konkrétně? chtěl jsem se zeptat, ale neodvážil jsem se.

Darnell mi to stejně řekl. Bez ohledu na studené pohledy měl očividně hovornou náladu. "Zametá podlahu, před zavřením vynáší odpadky z garáže, udržuje v pořádku náradí, dělá to s Jimmym Sykesem. Musím si tu na náradí dávat bacha, Dennisi. Když se člověk otočí zády, hned jim rostou nožičky."

Zasmál se a ten smích se změnil v hvízdot. "Nechal jsem ho, ať vzadu začne rozebírat auta na součástky. Má šikovný ruce. Šikovný ruce a mizernej vkus na auta. Takovou zdechlinu ročník osmapadesát už jsem leta neviděl."

"Asi je to pro něj koníček," řekl jsem.

"Jasně," přisvědčil Darnell živě. "Jinak to není možný. A nemíni s tou károu machrovat po ulicích jako ten lump Repperton. Ale to bude ještě dlouho trvat, co?"

"Asi. Vypadá hodně poničeně."

"Co s ní sakra dělá?" zeptal se Darnell. Najednou se naklonil dopředu, veliká ramena se mu zvedla do výše vlasů. Stáhl obočí a oči se zúžily do dvou maličkých záblesků. "Co má sakra v plánu? Dělán v tomhle kšeftu celej život a nikdy jsem neviděl, že by někdo začal opravovat auto takovým pitomým způsobem. Má to být vtip? Nebo hra?"

"Dost dobře vám nerozumím," odpověděl jsem, i když jsem rozuměl - rozuměl jsem dokonale.

"Tak ti to vysvětlím názorně," řekl Darnell. "Přiveze to auto sem a nejdřív dělá všechny věci, který můžou počkat. Sakra, peníze z něho přece nepadají jako hovna, že jo? Kdyby to tak bylo, nebyl by tu. Takže vymění olej. Vymění filtr. Promazává a tak a jednoho dne vidím, že má vpředu dvě nové gumy Firestone, aby mu ladily s těma dvěma vzadu."

Dvě vzadu? Zamyslel jsem se, a pak jsem došel k závěru, že prostě koupil tři nové pneumatiky, aby ladily s tou původní, kterou jsem sehnal tehdy v noci, když jsme sem auto vezli.

"Pak zase jednou přijdu a vidím, že vyměnil stěrače," pokračoval Darnell. "To není nijak divný, i když to auto nepojede vůbec nikam - ať prší nebo svítí slunce - ještě hodně dlouhou dobu. Potom se objeví nová anténa k rádiu a já si říkám, bude to rádio poslouchat, když se hrabe v autě, a vycucávat baterku. Teďka má nový potahy a půlku masky chladiče. Takže o co jde? O hru?"

"Nevím," řekl jsem. "Ty náhradní součástky koupil u vás?"

"Ne," odpověděl Darnell podrážděně. "Nevím, kde je sehnal. Ta maska - není na ní ani flíček rzi. Musel si ji někde objednat. Na zakázku u Chryslera v New Jersey nebo tam někde. Ale kde je druhá půlka? Strčil si ji do zadku? V životě jsem neslyšel o masce chladiče, která by přišla nadvakrát."

"Já nevím. Čestně."

Zamáčkl doutník. "Nepovídej mi, že nejsi zvědavěj. Viděl jsem tě, jak to auto očumuješ."

Pokrčil jsem rameny. "Arnie o něm moc nemluví," řekl jsem.

"To věřím. Je to takovej tajnosubnej nemluva. Ale prát se umí. Ten Repperton zmáčkl špatnej konflík, když si na Cunninghama troufl. Jestli bude letos na podzim dobře makat, mohl bych mu na zimu najít stálou práci. Jimmy Sykes je dobrej kluk, ale v mozkovně toho moc nemá." Jeho oči si mě pořád měřily.

"Myslíš, že je dobrej pracant, Dennisi?"

"Je správnej."

"Mám spoustu železek v ohni," řekl. "Spoustu železek. Pronajímám tahače chlapům, který potřebujou odvézt náklad do Philadelphie. Odtahuju vraky po závodech. Vždycky můžu potřebovat pomocníka. Dobrýho, důvěryhodnýho pomocníka."

Začal se mě zmocňovat hrůzný pocit, že mě žádá o tanec. Spěšně jsem vstal, skoro jsem převrhl židli. "Já už opravdu musím jít," řekl jsem. "A ... pane Darnelle ... byl bych rád, kdybyste se Arniemu nezmiňoval, že jsem tu byl. On je ... na to auto trochu citlivý. Abych řekl pravdu, jeho otec se zajímal, jak si vede."

"Přivezl ten krám před barák, co?" Darnellovo pravé oko se mazaně zavřelo do jakéhosi nedokonalého mrknutí. "Rodiče se nacpali projímadlem a pak se nad něho na chvíli rozkročili, co?"

"No jo, to víte."

"To si piš, že vím." Jediným hladkým pohybem vstal a poplácal mě po zádech tak tvrdě, až jsem se zapotácel. Bez ohledu na hvízdavý dech a kašel měl sílu.

"Nic mu neřeknu," ujistil mě a doprovodil ke dveřím. Ruku jsem pořád cítil na rameni a to mě znervózňovalo - a trochu znechucovalo.

"Povím ti ještě něco, co mi dělá starosti," řekl. "Já tu za rok vidím statisíce aut - no, tolik zase ne, ale víš, jak to myslím - a mám je už v oku. Víš, přísahal bych, že jsem tohle auto už někdy viděl. Když ještě nebylo taková zdechlina. Kde ho sehnal?"

"Od jednoho chlapa, jmenoval se Roland LeBay," řekl jsem a vzpomněl si, že podle bratra si LeBay prováděl veškerou údržbu sám v nějaké samoobslužné garáži. "Už je mrtvý."

Darnell ztuhl. "LeBay? Rollie LeBay?"

"Ano, správně."

"Voják? V důchodu?"

"Ano."

"Kriste pane, jasně! Vozil ho sem pravidelně jako hodinky asi šest, možná osm let, pak přestal jezdit. Už dávno. To byl ale parchant. Kdybys mu nalil do toho mizernýho chřtánu vařící vodu, drcal by ledový kostky. Nesnesl se s živou duší." Sevřel mi rameno pevněji. "Víš ten tvůj kamarád Cunningham, že v tom autě spáchala LeBayova manželka sebevraždu?"

"Cože?" Hrál jsem překvapeného - nechtěl jsem, aby věděl, že mě to zajímá natolik, že jsem po pohřbu hovořil s LeBayovým bratrem. Báł jsem se, že by to Darnell mohl Arniemu vyklopit - komplet i se

zdrojem.

Darnell mi všechno vyprávěl. Nejdřív dcera, potom matka.

"Ne," řekl jsem, když skončil. "Vím docela jistě, že Arnie tohle neví. Povíte mu to?"

Znovu ty zkoumavé oči. "A ty?"

"Ne," řekl jsem. "Nevidím důvod."

"Tak ani já." Otevřel dveře a mastný vzduch v garáži voněl skoro příjemně po tom cigárovém kouři v kanceláři. "Ten parchant LeBay, ať mě spere d'as. Doufám, že dělá vlevo v bok a vpravo v bok i v pekle." Na okamžik stáhl koutky úst zlomyslně dolů a pak pohlédl ke stání dvacet, kde stála Christina se starým, rezivějícím lakem a novou rádiovou anténou a půlkou masky chladiče. "Takže ta mrcha je zase zpátky," prohodil a pak pohlédl na mě. "No, říká se, že falešnej pět'ák se vždycky vrátí, co?"

"Ano, asi se to říká."

"Nashle, hochu," řekl a zastrčil si do úst nový doutník. "Pozdravuj ode mě tátu."

"Budu."

"A pověz Cunninghamovi, aby si na toho lumpa Reppertona dával pozor. Mám pocit, že by mohl patřit k těm, co bejvaj dlouho zatrpklí."

"Taky si myslím," řekl jsem.

Vyšel jsem z garáže, jednou se zastavil a ohlédl se - ale když jsem tak stál v plném slunci a díval se dovnitř, vypadala Christina jako obyčejný stín mezi stíny. Falešný pět'ák se vždycky vrátí, řekl Darnell. Ta věta mě pronásledovala až domů.

15. Fotbalové strasti

Zkousím zvládnout ságo,

hraju to, co cítím,

k tomu piju skotskou

celou noc

a umřu za volantem.

Steely Dan

Začala škola a týden nebo čtrnáct dní se celkem nic nedělo. Arnie nezjistil, že jsem byl v garáži, a já byl rád. Myslím, že by tu zprávu nepřijal zrovna s pochopením. Darnell držel jazyk za zuby, jak slíbil (nejspíš z vlastních důvodů). Michaelovi jsem zavolal jednou odpoledne po škole, když jsem věděl, že Arnie bude v garáži. Pověděl jsem mu, že Arnie něco na autě udělal, ale že ještě zdaleka nebude moct vyjet na silnici. Pověděl jsem mu, že podle mého názoru se tam Arnie spíš jenom tak ometá. Michael přivítal tyto noviny se směsicí úlevy a překvapení a tím to skončilo ... na chvíli.

Arnieho jsem občas zahlédl a hned se mi zase ztratil. Vídal jsem ho na chodbách a měli jsme tři společné hodiny a občas po škole nebo o víkendu se u nás zastavil. Ale u Darnella byl mnohem častěji než u nás a v pátek večer chodil vždycky na Philly Plains - závodní dráhu - s tím Darnellovým tupým pomocníkem Jimmym Sykesem. Jezdili tam ve sport'ácích a tahačích, hlavně Camarech a Mustanzích s vysazenými skly a namontovanými mřížemi. Vyváželi je na Darnellových odtahových autech a vraceli se s čerstvými vraky na vrakoviště.

Někdy v té době si Arnie zranil záda. Nebylo to vážné - aspoň to tvrdil - ale moje matka si skoro okamžitě všimla, že s ním něco není v pořádku. Zastavil se u nás jednou v neděli, abychom se dívali na Phillies, kteří se toho roku dopracovali k jisté slávě, a během třetí směny Arnie vstal, aby nám každému nalil sklenici pomerančového džusu. Moje matka seděla na pohovce s tátou, četla si knihu. Zvedla hlavu, když se Arnie vracel, a řekla: "Ty kulháš, Arnie."

Měl jsem dojem, že se Arniemu na tváři rozhostil tak na dvě vteřiny překvapivý, nečekaný výraz - kradmý, skoro provinilý. Možná jsem se spletl. Pokud takový výraz měl, o vteřinu později ho ztratil.

"Asi jsem si včera večer na Plains namohl záda," řekl a podal mi džus. "Jimmy Sykes pustil poslední křáp, co jsme nakládali, ještě než byl úplně na plošině. Už jsem viděl, jak sjíždí zpátky a pak se tam oba

plácáme další dvě hodiny a snažíme se ho znovu dostat nahoru. Takže jsem do něho strčil. Asi jsem to neměl dělat."

Připadalo mi to jako hodně pracné vysvětlení obyčejného nepatrného kulhání, ale v tom jsem se také mohl mýlit.

"Musíš si dávat na záda větší pozor," pravila máma přísně. "Bůh ... "

"Mami, mohli bychom se zase dívat na zápas?" zeptal jsem se.

"... ti dal jenom jedny," dokončila.

"Ano, paní Guilderová," řekl Arnie poslušně.

Ledabylým krokem vešla Elaine. "Je tam ještě trocha džusu, nebo jste ho vy dva zabeďněnci všechen vypili?"

"No tak, dej mi pokoj!" zaječel jsem. Na hřišti došlo k nějaké diskusi a mně uniklo, o co jde.

"Někřič na svou sestru, Dennisi," zamumlal otec z hlubin časopisu Hobby, který četl.

"Zbyla ho spousta, Ellie," uklidnil ji Arnie.

"Arnie, někdy mi připadáš téměř lidský," řekla mu Elaine. Odplula do kuchyně.

"Téměř lidský, Dennisi," zašeptal mi Arnie a očividně měl slzy vděčnosti na krajíčku. "Slyšel jsi to? Téměř lidskýyy!"

Možná za to může jenom zpětný pohled - nebo fantazie - že mi jeho humor připadal nucený, neskutečný, jenom jako zástěrka. Ať to byla vzpomínka falešná nebo pravdivá, téma jeho zad ustoupilo do pozadí, i když kulhal celý podzim.

Mě pořád něco zaměstnávalo. S vedoucí fanynek jsem se rozešel, ale obvykle jsem vždycky našel nějakou, s kterou jsem si v sobotu večer mohl vyrazit ... pokud jsem nebyl příliš unavený z věčného fotbalu.

Trenér Puffer nebyl darebák jako Will Darnell, ale taky žádný lumen; jako půlka trenérů na středních školách v malých městech v Americe založil své tréninky na technice zesnulého Vincea Lombardiho, jehož hlavním pravidlem bylo, že výhra není všechno, ale že je to to jediné. Byli byste překvapení, kolik lidí, kteří by měli mít o věci pojem, tomuhle nebetyčnému kecu věří.

Po brigádě u bratrů Carsonů se mi pořádně zpevnilo tělo a myslím, že bych sezónou v pohodě proplul - kdyby to byla vítězná sezóna. Ale někdy v době, kdy jsme s Arniem zažili u kuřárny za dílnou ošklivou rvačku s Buddym Reppertonem - to bylo asi třetí týden školy - bylo celkem jasné, že žádná vítězná sezóna nebude. Trenér Puffer to nemohl za žádnou cenu strávit, protože za deset let, co byl na zdejší škole, nikdy špatnou sezónu nezažil. Teď přišel rok, kdy se trenér Puffer musel učit trpké pokoře. Byla to pro něj tvrdá lekce ... a pro nás to taky nebylo snadné.

Náš první zápas, vždycky se hraje proti Luneburským tygrům, se konal devátého září. Luneburg je přesně takový, jak jeho jméno napovídá - zapadákov. Je to malá buranská střední školička na nejzápadnějším konci našeho okresu a co jsem byl v Libertyville, obvyklý bojový pokřik poté, co nám luneburská klopotná obrana dovolila další body, zněl: JAKÝPAK TO JE, MÍT BOTY VOD HNOJE! Potom následoval mohutný, sarkastický řev: RĚÉÉJNÓÓÓK, LUUUUNEBURG!

Bylo to už víc než dvacet let, co Luneburg naposled porazil libertyvillský tým, ale toho roku se Tygři vzchopili a pořádně nám to nandali. Hrál jsem vlevo a v poločase jsem nabył jistotu, že budu mít důlky od špuntů po celých zádech až do konce života. Ale skóre bylo 17:3. Skončilo to 30:10. Luneburští fanoušci šileli; strhli branky, jako by to byl zápas oblastního mistrovství, a odnesli své hráče z hřiště na ramenou.

Naši fanoušci, kteří přijeli ve zvlášť vypravených autobusech, seděli namačkaní na tribunách hostí, zářijové slunce do nich pražilo a vypadali jako opaření. V šatně nám trenér Puffer, naprosto ohromený a bledý, navrhl, abychom padli na kolena a modlili se o pomoc pro týdny, které nás čekají. Věděl jsem, že rány ještě neskončily, že teprve začaly.

Padli jsme na kolena, rozbolavěli, zmlácení, plní modřin, toužící jenom po sprše, abychom mohli smýt pach porážky, a poslouchali, jak trenér Puffer vysvětluje situaci Bohu v desetiminutovém proslovu, který končil slibem, že my svou práci odvedeme, pokud On odvede Svou.

Příští týden jsme trénovali tři hodiny denně (místo obvyklých devadesáti minut až dvou hodin) pod nemilosrdným sluncem. Večer jsem se vpotácel do postele a zdálo se mi o tom, jak trenér řve: "Bouchni

toho cucáka! Bouchni! Bouchni!" Běhal jsem sprinty, až jsem měl pocit, že mé nohy postihne spontánní rozpad (a ve stejném okamžiku mi nejspíš chytanou plíce plamenem). Lenny Barongg, jeden z našich zadáků, dostal mírný úpal a byl milosrdně - aspoň pro něj - pro zbytek týdne omluven.

Arnieho jsem občas vídal, zastavil se u nás, vždycky ve čtvrtek nebo v pátek povečeřel s mými rodiči, s Ellie a se mnou, v neděli odpoledne jsme skoukli v televizi nějaký ten zápas, ale jinak jsem ho dokonale ztratil z očí. Měl jsem plno práce se svými bolístkami a modřinami, abych je dovlekl na vyučování, na trénink a pak domů do pokoje, kde jsem dělal úkoly.

Když si tak vzpomínám na své fotbalové trápení - nejhorší asi bylo, jak se lidi na chodbách dívali na mě i na Lennyho a na zbytek týmu. Totiž ten takzvaný "duch školy" je většinou jenom hromada keců vyrobených správou školy, která si pamatuje, jak se v mládí všichni božsky bavili v sobotu odpoledne na hřišti při závodech, ale klidně zapominají, že ta zábava většinou pramenila z opilosti, nadřazenosti nebo obojího. Kdybyste chtěli pořádat manifestaci za legalizování marihuany, tak byste se nějakého ducha školy dočkali. Ale o fotbal, košíkovou a lehkou atletiku se většina studentů nezajímala ani zbla. Měli plno práce s tím, aby se dostali na vysokou, do něčích kalhot nebo do průšvihů. Obvyklý cvrkot.

Navíc si člověk zvykl na to, že vyhrává - začal to brát jako samozřejmost. Libertyville byl dodavatelem neporazitelných fotbalových týmů hodně dlouhou dobu; škola měla naposledy nepříznivé skóre - tedy před mým posledním ročníkem - před dvanácti lety, v roce 1966. Takže v týdně po prohře s Luneburgem se sice nekonal pláč a skřipění zubů, ale raněné, překvapené pohledy na chodbách a posměšné bučení na pravidelné schůzce v pátek odpoledne po konci sedmé hodiny. Po tom bučení trenér Puffer skoro zřítověl a pozval ty "ubohé sportovce a falešné kamarády", aby se ukázali v sobotu odpoledne a sledovali comeback století.

Nevím, jestli se ubozí sportovci a falešní kamarádi ukázali nebo ne, ale já tam byl. Hráli jsme doma, naším protivníkem byli Medvědi z Ridge Rock. Ridge Rock je hornické městečko, a i když kluci z tamější střední školy jsou venkovští balíci, nejsou to žádní měkcí balíci. Jsou to zlí, oškliví, tvrdí balíci. Předchozí rok jim libertyvillský fotbalový tým těsně vyfoukl oblastní titul a jeden místní sportovní komentátor řekl, že se to stalo nikoli díky tomu, že by Libertyville mělo lepší tým, ale protože má víc náhradníků. Trenér Puffer se po tom taky chytal stropu, to mi věřte.

Ale tohle byl rok Medvědů. Přimo nás převálcovali. Nejdřív Fred Dann schytal otřes mozku. Následoval Norman Allepo, toho odvezli do libertyvillské všeobecné nemocnice se zlomenou rukou. A na závěr Medvědi udělali tři tačdauny po sobě, dva rovnou z výkopu. Konečné skóre znělo 40:6. Falešnou skromnost stranou, povím vám, že těch šest bodů jsem uhrál já. Ale se skromností nezavrhnou i smysl pro realitu: měl jsem prostě štěstí.

Takže ... další pekelný týden na trénincích. Další týden trenér ječel Bouchni toho cucáka. Jednou jsme trénovali skoro čtyři hodiny, a když Lenny trenérovi navrhl, že by bylo pěkné mít trochu času na domácí úkoly, zadrželo se mi - jenom na okamžik - že mu Puffer jednu ubalí. Začal si nervózně, jako šílenec hrozící výbuchem, přehazovat klíče z ruky do ruky. Podle mého názoru o charakteru člověka daleko líp vypovídá to, jak přijímá porážku a ne vítězství. Puffer, který za celou svou trenérskou kariéru neprohrál ani 0:2, reagoval zmatenou, nesmyslnou zuřivostí, jako když tygra v kleci dráždí kruté děti.

Příští pátek odpoledne - to bylo 22. září - byla obvyklá čtvrthodinová schůzka na konci sedmé hodiny zrušena. Nevěděl jsem o jediném hráči, kterému by to vadilo; stát tam a po ixtě se nechat představovat dvanácti poskakujícími fanynkami byla dost nuda. Bylo to však zároveň zlověstné znamení. Na večer nás trenér Puffer pozval zase do tělocvičny, kde nás čekal dvouhodinový film, na kterém bylo zachyceno naše pokoření Tygry a Medvědy. Možná nás to mělo pořádně nažhavit, ale mě to jenom sklíčilo.

Ten večer, před naším druhým domácím zápasem toho roku, jsem měl zvláštní sen. Nebyla to tak docela noční můra, určitě ne jako ta, při které jsem vzbudil celý dům řevem, ale ten sen byl ... tísnivý. Hráli jsme s Philadelphskými draky a foukal silný vítr. Povzbuzování a pronikavý, zkrleslý hlas Chubbyho McCarthyho z ampliínu, oznamující dosažené yardy, dokonce i zvuky nárazů těl hráčů, to všechno znělo přízračně a provázela to ozvěna bez ohledu na silný, nepolevující vítr.

Obličej na tribunách mi připadaly žluté a pcidivně stínované, jako tváře čínských masek. Fanyanky tancovaly a hopsaly jako tupé automaty. Nebe bylo podivně šedé, letěla po něm mračna. Dostávali jsme pěkně na prdel. Trenér Puffer ječel pokyny, ale nikdo ho neslyšel. Draci nám pořád utíkali. Míč byl

jenom jejich. Lenny Barongg vypadal, jako by při hře přemáhal hroznou bolest; ústa měl stažená do rozřeseného oblouku jako tragická maska.

Kdosi do mě vrazil, srazil na zem a přeběhl po mně. Ležel jsem na hřišti, daleko za skrumáží, zmítal jsem se, snažil se popadnout dech. Podíval jsem se nahoru a tam, uprostřed závodní dráhy, za hrazením, stála Christina. Znovu se třpytila jako zbrusu nová, jako by před hodinou vyjela z autosalónu.

Na střeše seděl Arnie po turecku jako Buddha a bez výrazu mě sledoval. Cosi na mě zahulákal, ale neustálé vytí větru jeho hlas skoro pohltilo. Znělo to, jako by řekl: Neboj se, Dennisi. O všechno se postaráme. Neboj se. Všechno je v pohodě.

O co se postarají? uvažoval jsem, zatímco jsem ve snu ležel na hřišti (které moje snící já z nějakého důvodu proměnilo v povrch Astro turf), lapal jsem ze všech sil po dechu s pind'ourem nelítostně zapíchnutým do vidlice stehů hned pod varlaty. O co se postarají?

O co?

Žádná odpověď. Jenom zlověstná zář Christininých žlutých světlometů a Arnie, nehybně usazený se skříženými nohama na střeše v neutuchajícím, prudkém větru.

Příštího dne jsme vyběhli na hřiště a bojovali zase za starou dobrou libertyvillskou střední. Nebylo to tak zlé jako ve snu - tuto sobotu nebyl nikdo zraněn a jednu krátkou chvíli ve třetí čtvrtině to vypadalo, jako bychom možná měli i šanci - ale potom se philadelphskému čtvrtobránci podařilo se štěstím udělat několik dlouhých přehozů - když se něco začne kazit, kazí se všechno - a znovu jsme prohráli.

Po zápase trenér Puffer jenom seděl na lavičce. Nepodíval se na žádného z nás. V plánu bylo ještě jedenáct zápasů, ale on už byl poražen.

16. Leigha přichází, Buddy odchází

Nemysli si, nechvástám se, holka,
ve městě mám ty nejrychlejší kola,
když se někdo objeví, ani to na mě
nezkouší,
protože kdyby ta kára měla křídla,
určitě by mohla létat,
je to moje dvojka kupé,
ani nevíš, co v ní mám ...
Beach Boys

Jsem si docela jistý, že to bylo v úterý po naší prohře s Philadelphskými draky, kdy se věci zase daly do pohybu. Takže dvacátého šestého září.

Arnie a já jsme měli tři společné předměty, jedním z nich byly přednášky o vybraných úsecích americké historie, čtvrtou vyučovací hodinu. Prvních devět týdnů nás učil pan Thompson, vedoucí kabinetu.

Předmětem prvních devíti týdnů byla dvě století rozkvětu a pádu. Arnie tomu říkal škrundací hodina, protože byla těsně před obědem a zdálo se, že každý žaludek má spoustu zajímavé práce.

Když bylo tehdy v úterý po hodině, přišla k Arniemu jedna holka a zeptala se ho, jestli má zapsané zadání úkolu na angličtinu. Měl. Opatrně ho vylovil ze svého zápisníku a dívka se na něj při tom vážně dívala tmavě modrýma očima a vůbec je od jeho tváře neodtrhla. Vlasy měla temně plavé, barvy čerstvého medu - ne tu nepřirozenou, ale jako med, když teče z plástve - a měla je stažené širokou modrou stuhou, která jí ladila s očima. Při pohledu na ni můj žaludek udělal šťastný přemet. Když si opisovala zadání, Arnie se na ni díval.

Samozřejmě to nebylo poprvé, kdy jsme Leighu Cabotovou uviděli; přestěhovala se z městečka v Massachusetts do Libertyville před třemi týdny, takže se začala vyskytovat na zdejší škole. Někdo mi řekl, že její otec pracuje u 3M, pro firmu, co vyrábí lepicí pásku.

Nebylo to poprvé, co jsem si jí všiml, protože Leigha Cabotová byla, abych to vyjádřil naprosto

jednoduše, krásná dívka. Všiml jsem si, že v knihách spisovatelé vždycky vymyslí nějakou chybu na ženách nebo dívkách, které tvoří, možná si myslí, že opravdová krása je nudná nebo že nějaký nedostatek učiní onu dámu realističtější. Takže je sice krásná, jenom má příliš dlouhý spodní ret nebo má příliš špičatý nos nebo plochý hrudník. Vždycky se něco najde.

Ale Leigha Cabotová byla prostě krásná, bez výhrad. Plet' měla světlou a dokonalou, obvykle s nádechem zdravé barvy. Byla asi sto sedmdesát centimetrů vysoká, na dívku docela dost, ale ne zas příliš a měla líbeznou postavu - pevná, vysoká ňadra, útlý pas, který vypadal, že byste ho skoro objali dlaněmi (aspoň jste toužili to zkusit), pěkné boky, hezké nohy. Krásná tvář, sexy štíhlá postava - z uměleckého hlediska nejspíš nudná, bez příliš dlouhého spodního rtu nebo špičatého nosu či nepatřičné boule nebo polštáře (neměla dokonce ani roztomile křivý zub - určitě měla i skvělého zubaře), ale určitě vám nepřipadala nudná, když jste se na ni dívali.

Několik kluků se snažilo ji pozvat na rande, ale byli zdvořile odmítnuti. Došli k závěru, že nejspíš truchlí po nějakém klukovi v Andoveru nebo Braintree nebo odkud to přijela a že se pravděpodobně po čase projeví. Dva ze tří předmětů, které jsem měl s Arniem, jsem měl i s Leighou, a jenom jsem získával čas, než podniknu vlastní tah.

Ted' jsem ale sledoval, jak se po sobě kradmo dívají, když Arnie hledal zadání a ona si je pečlivě opisovala, a napadlo mě, jestli vůbec budu mít na vlastní tah nějakou šanci. Pak jsem se musel v duchu zasmát. Arnie Cunningham, Pod'obanec, a Leigha Cabotová. To bylo naprosto směšné. To bylo ... Potom mi ten úsměv zvadl. Potřetí jsem si všiml - s definitivní platností - že Arnieho plet' se vylepšuje téměř neslychanou rychlostí. Boláky zmizely. Po některých sice zůstaly na tvářích zajizvené důlky, ale pokud má dotyčný dost výraznou tvář, důlky ani tolik nevadí; jistým podivným způsobem dokonce dodávají tváři charakter.

Leigha a Arnie se navzájem pokradmu prohlíželi a já si zase pokradmu prohlížel Arnieho a přemýšlel, kdy a jak přesně se ten zázrak přihodil. Slunce ostře svítilo okny do učebny pana Thompsona a zřetelně vykreslovalo rysy kamarádovy tváře. Vypadal ... starší. Jako by se s boláky a akné vypořádal nejen pravidelným mytím a mazáním speciálním krémem, ale taky tím, že nějak postrčil hodiny vpřed asi o tři roky. Taky se jinak česal - měl kratší vlasy a kotlety, které si pěstoval od chvíle, kdy mu začaly růst (což bylo asi před rokem a půl), zmizely.

Vzpomněl jsem si na to zamračené odpoledne, kdy jsme jeli na kung - fu film s Chuckem Norrisem. Tehdy poprvé jsem si všiml zlepšení, pomyslel jsem si. Přesně v té době, kdy si koupil auto. Možná to bylo tím. Pubert'áci všech zemí, spojte se. Navždy vyřešte bolestivý problém uhrů. Kupte si staré auto a ...

Ten niterný úsměv, který se už zase začal objevovat, najednou zkusl.

Kupte si staré auto a co? Změní vám mozek, způsob myšlení a tím vám změní metabolismus? Osvobodí vaše pravé já? Připadalo mi, že slyším Stukeye Jamese, našeho starého učitele matematiky, jak mi v hlavě šeptá svůj často opakovaný refrén: Pokud sledujeme tuto linii uvažování až do hořkého konce, dámy a pánové, kam nás zavede?

Ano, kam?

"Děkuji ti, Arnie," řekla Leigha tichým, jasným hlasem. Založila si papír do notesu.

"Není zač," řekl.

Pak se jejich oči setkaly - podívali se přímo na sebe, místo aby jen tak pošilhávali - a dokonce i já jsem ucítil, že přeskočila jiskra.

"Uvidíme se na šesté hodině," řekla a odešla, boky se jí měkce vlnily pod zelenou pletenou sukní, vlasy pohupovaly vzadu na svetr.

"Co s ní máš šestou hodinu?" zeptal jsem se. V tu hodinu jsem měl být ve studovně - pod dohledem odporné slečny Raypachové, které všichni kluci říkali slečna Zápachová, ale nikdy ne do očí, to mi věřte.

"Matematické výpočty," odpověděl zasněným, zastřeným hlasem, který se natolik nepodobal jeho obvyklému tónu, že jsem se rozesmál.

Podíval se na mě, svařtil obočí. "Čemu se směješ, Dennisi?"

"Výýý - poččč - ty," řekl jsem. Koulel jsem očima, plácal rukama a chechtal se čím dál víc.

Udělal pohyb, jako by mě chtěl praštit. "Dej si pozor, Guildere," řekl.

"Ruce pryč, bramboro."

"Odejdeš na vejšku a uvidíš, jak ten zsranej fotbalovej tým okřeje."

Pan Hodder, který učí prvňáky finesám gramatiky (a taky jak onanovat, říkají někteří chytrolíni), zrovna v té chvíli náhodou šel kolem a významně se na Arnieho zamračil. "Na chodbách mluvte slušně," řekl a šel dál, kufřík v jedné ruce a hamburger z bufetu v druhé.

Arnie zrudl jako řepa; to se mu stane vždycky, když na něj promluví učitel (byla to automatická reakce, takže když jsme chodili na základní školu, vždycky schytlal trest i za věci, které neudělal, protože vypadal provinile). Pravděpodobně to něco vypovídá o tom, jak ho Michael a Regina vychovávali - já pán, ty pán, všichni se maximálně respektujeme, a když někdo udělá něco špatného, dostaneš přehnanou alergickou provinilou reakci. To asi všechno patří k liberální výchově v Americe.

"Pozor na mluvu, Cunninghame," řekl jsem. "Máš pořadnej průšvih."

Pak se taky rozesmál. Šli jsme spolu chodbou plnou ozvěn a bouchání. Lidi běhali sem a tam nebo se opírali o skříňky a jedli. Na chodbách se jíst nemělo, ale spousta děcek to dělala.

"Přinesl sis oběd?" zeptal jsem se.

"Jo, pěkně v pytlíku."

"Správně. Pojd'me si sednout na tribuny."

"Ještě ti není z hřiště zle?" zeptal se Arnie. "Kdybys minulou sobotu strávil na břiše ještě chvíli, asi by tě školník začal zalévat."

"Nevadí mi to. Tenhle týden hrajeme jinde. A já chci odtud vypadnout."

"Dobře, sejdeme se venku."

Odešel a já zamířil ke skřínce pro svůj oběd. Měl jsem čtyři sendviče, jako předkrm. Od té doby, co trenér Puffer začal s těmi maratóny při trénincích, mi připadalo, že mám pořád hlad.

Prošel jsem chodbou, myslel na Leighu Cabotovou a jaký by to byl poprask, kdyby ti dva spolu začali chodit. Společenství na střední škole je velmi konzervativní, víte. Nijak zvlášť, ale dost. Všechny holky nosí nejnovější praštěnou módu, kluci mají někdy vlasy až po zadek, všichni pokušují marjánku nebo šňupají koks - ale to všechno je jenom vnější patina, obrana, zatímco dotyčný se snaží přijít na to, co se to s jeho životem děje. Je to jako zrcadlo - které používáte k odrazení světla do očí učitelů a rodičů v naději, že je poplete dřív, než popletou oni vás ještě víc, než už popletení jste. V hloubi duše je většina středoškoláků škrobená jako horda republikánských bankéřů na církevním večírku. Jsou holky, které mají třeba každé album Black Sabbath, jaké kdy vyšlo, ale kdyby do jejich školy nakráčel Ozzy Osbourne a pozval některou na rande, ta holka (a všechny její kamarádky) by se nad tím nápadem prochechtala k mrtvici.

Arnie bez akné a uhrů vypadal dobře - vlastně vypadal víc než dobře. Ale žádná holka, která s ním chodila do školy, zrovna když měl obličej v tom nejhorším stavu, by s ním teď nikam nešla. Neviděly ho takového, jaký byl teď; viděly vzpomínku. Ale Leigha byla jiná. Protože tu byla nová, neměla ponětí, jak příšerně Arnie vypadal první tři roky na střední škole. Samozřejmě by ponětí měla, kdyby si vzala loňský Libertonian a podívala se na fotku z šachového klubu, ale nejspíš by jí stejná republikánská tendence přiměla té fotce nepřikládat váhu. To, co je teď, je navždy - zeptejte se nějakého republikánského bankéře a ten vám poví, že přesně tak by měl svět fungovat.

Středoškoláci a republikánští bankéři ... Když jste malí, berete jako samozřejmost, že se všechno neustále mění. Když vyrostete, berete jako samozřejmost, že se věci změní bez ohledu na to, jak moc se snažíte udržet status quo (i republikánští bankéři to vědí - možná se jim to nelíbí, ale vědí to). Jenom když jste puberták, mluvíte neustále o změně a v hloubi duše věříte, že nikdy doopravdy nenastane.

Vyšel jsem ven se svým gigantickým sáčkem s obědem v ruce a zamířil přes parkoviště k dílnám. Je to dlouhá stavba podobná stodole se stěnami z vlnitého plechu natřeného na modro - vzhledem se nijak zvlášť neliší od garáže Willa Darnella, ale je mnohem úhlednější. Uvnitř je truhlárna, autodílna a oddělení grafiky. Kuřárna má být vzadu, ale když je pěkně, tak se dělnasové během polední přestávky obvykle rozloží po obou stranách budovy, opřou si o stěnu svoje motorkové boty nebo špičaté kubánské křusky, pokušují a baví se o svých holkách. Nebo je muchlují.

Dnes u pravé stěny budovy nebyl nikdo a to mi mělo napovědět, že se něco děje, ale nenapovědělo. Byl jsem zaměstnán vlastními zábavnými myšlenkami o Arniem a Leighe a o psychologii moderního studenta

americké střední školy.

Opravdová kuřárna - "vymezená" kuřárna - je malá slepá ulička za autodílnou. A za dílnami, asi padesát nebo šedesát metrů daleko, je fotbalové hřiště, kterému vládne veliká elektrická oznamovací tabule se zářivým nápisem VEZMĚTE SI JE, TERIÉŘI.

Hned za kuřárnou stála skupina lidí, bylo jich dvacet nebo třicet v těsném kroužku. Takové uspořádání obvykle znamená rvačku, nebo jako to Arnie s oblibou nazýval, "strkanici" - dva kluky, kteří nejsou zas tak rozzuřeni, aby se porvali, a jenom do sebe šťouchají a bouchají se do ramenou a snaží se zachránit svou pověst tvrdého chlapa.

Pohlédl jsem tím směrem, ale bez valného zájmu. Nechtěl jsem se na rvačku dívat; chtěl jsem si sníst oběd a zjistit, jestli se mezi Arniem a Leighou Cabotovou něco děje. Kdyby se mezi nimi přece jenom něco dělo, možná by to Arnieho odpoutalo od posedlosti Christinou. Jedna věc byla jistá: Leigha Cabotová zrezavělý lak rozhodně neměla.

Potom zaječela nějaká holka a kdosi zařval: "Hej, to ne! Polož to, kámo!" Tohle znělo nedobře. Změnil jsem směr, abych viděl, co se děje.

Prostrkal jsem se zástupem a uviděl v kruhu Arnieho, jak stojí s rukama nataženýma kousek před sebou v úrovni hrudi. Vypadal bledý a vyděšený, ale jinak se ovládal. Kousek vlevo od něj ležel sáček s obědem, nadobro rozplácly. Uprostřed papíru byl zřetelný velký otisk tenisky. Proti němu, v džínách a bílém tričku Hanes, které se líplo ke každé bouli a brázdě na hrudi, stál Buddy Repperton. V pravé ruce držel vyskakovací nůž a pohyboval jím pomalu vpřed a vzad před obličejem, jako když čaruje kouzelník. Byl vysoký a měl široká ramena. Vlasy měl dlouhé a černé. Nosil je stažené do ohonu koženým řemínkem. Tvář měl hrubou, hloupou a zlou. Maličko se usmíval. Já jsem cítil nemužnou směsici hrůzy a studeného strachu. On nevypadal jenom hloupě a zle; vypadal šíleně.

"Říkal jsem ti, že tě dostanu, kámo," řekl tiše Arniemu. Naklonil nůž a trochu píchl do vzduchu Arnieho směrem. Arnie ucukl. Nůž měl slonovinovou rukojeť s chromovým knoflíkem, kterým se vystřelovala zasazená čepel. Čepel vypadala asi dvacet centimetrů dlouhá - to nebyl vůbec žádný nůž, byl to hnusný bajonet.

"Hej, Buddy, ocejchuj ho!" zaječel Don Vandenberg vesele a já cítil, jak mi v ústech vyschlo.

Podíval jsem se na kluka, co stál vedle mě, byl to nějaký podělaný prvňák. Vypadal dokonale hypnotizovaný, jenom kulil oči. "Hele," řekl jsem, a když se neohlédl, dloubl jsem ho loktem do boku. "Hele!"

Vyskočil a ustrašeně se na mě podíval.

"Zaběhni pro pana Caseye. Obědvá v kanceláři truhlárny. Mazej, rychle."

Repperton se po mně podíval, potom zase na Arnieho. "No tak, Cunninghame. Co říkáš, půjdeš do toho?"

"Polož ten nůž a půjdu, ty hajzle," řekl Arnie. Hlas měl dokonale klidný. Hajzle, kde jsem to slovo jenom slyšel? Od George LeBaye, ne? Jasně. Bylo to oblíbené slovo jeho bratra.

Očividně to nebylo slovo, které by Reppertona zastrašilo. Zrudl a vykročil k Arniemu. Arnie kruhem ustupoval. Napadlo mě, že se něco pěkně rychle semele - možná něco takového, co bude chtít stehy a zanechá jizvu.

"Hned mazej pro Caseye," zasyčel jsem tomu tupému prvákovi do ucha a on šel. Ale bál jsem se, že se všechno asi semele dřív, než sem pan Casey dorazí ... pokud se mi nepodaří události trochu zbrzdit.

"Polož ten nůž, Reppertone," řekl jsem.

Znovu se po mně podíval. "Copak to tu máme," protáhl. "Pičiksichtův kámoš. Ty chceš, abych to položil?"

"Máš nůž a on ne," řekl jsem. "Podle mého názoru to z tebe dělá podělanýho zbabělce."

Rudá ztmavla ještě víc. Narušil jsem mu soustředění. Podíval se na Arnieho, potom zase na mě. Arnie po mně rychle a vděčně koukl - a pohnul se blíž k Reppertonovi. Nelíbilo se mi to.

"Polož to," zaječel kdosi na Reppertona. A potom kdosi další: "Polož to!" Začali skandovat: "Polož to, polož to, polož to!"

Reppertonovi se to nelíbilo. Nevadilo mu, když byl středem pozornosti, ale tohle nebyla ta správná pozornost. Začal nervózně kmitat pohledem sem a tam, nejdřív na Arnieho, potom na mě, pak na ostatní.

Do čela mu spadl pramen vlasů, odhodil ho zpět.

Když se podíval zase na mě, udělal jsem pohyb, jako bych chtěl proti němu vyrazit. Nůž se mihl mým směrem a Arnie se pohnul - pohnul se neuvěřitelně rychle. Hranou pravé ruky máchl v nepovedeném, ale účinném karatistickém švihu. Tvrdě zasáhl Reppertonovo zápěstí a vyrazil mu nůž z ruky. Nůž zařinčel na zemi plné špačků. Repperton se shýbl a hmátl po něm. Arnie si to načasoval s vražednou přesností, a když se Reppertonova ruka přiblížila k asfaltu, Arnie na ni dupl. Pořádně. Repperton zařval.

Pak se do toho vložil Don Vandenberg, rychle odstrčil Arnieho a hodil ho na zem. Ani j sem si pořádně neuvědomoval, co dělám, ale vstoupil jsem do ringu a nakopl Vandenbergu ze všech sil do zadku - spíš jsem chodidlo zvedal nahoru, než bych se rozmachoval; kopl jsem ho jako při fotbalovém výkopu. Vandenberg, vysoký, hubený kluk, kterému tehdy bylo devatenáct nebo dvacet let, začal ječet a poskakovat a držel si přitom zadek. Úplně zapomněl, že chtěl pomoci Buddymu; vypadl z role. Já jenom žasl, že jsem ho nevyřadil totálně. V životě jsem nikoho a nic tak důkladně nenakopl; a kamaráde, ten kopanec sedl.

Právě v té chvíli se mi na ohryzek přimáčklo něčí předloktí a mezi nohama se objevila ruka. Uvědomil jsem si, co se stane, ale o vteřinku později, než abych tomu dokázal zabránit. Kdosi mi koule pořádně, pevně zmáčkl, až se mi z rozkroku do břicha a do nohou s burácením rozjela omračující bolest a nohy mi natolik zeslábly, že když ta ruka u ohryzku povolila, zhroutil jsem se do svinčíku v kuřárně jako ranec.

"Jak se ti to líbilo, čuráku?" zeptal se mě hranatý chlapík se zkaženými zuby. Měl malé a dost křehké brýle s drátěnými obroučkami, které vypadaly na jeho širokém, hranatém obličejí dost divně. Louda Welch, další Buddyho kamarád.

Najednou se kruh čumilů začal rozcházet a já uslyšel, jak nějaký mužský hlas volá: "Rozchod! Okamžitě rozchod! Chlapci, jděte se projít! Procházet se, krucinál!"

Byl to pan Casey. Konečně pan Casey.

Buddy Repperton shrábl nůž z asfaltu. Zasunul čepel do střenky a jediným rychlým pohybem zastrčil nůž do zadní kapsy džínů. Ruku měl odřenou a od krve a vypadala, že se chystá otéct. Ten pitomý parchant, doufal jsem, že mu oteče, až bude vypadat jako rukavice, jaké v komiksech nosí kačer Donald.

Louda Welch ode mě vycouval, ohlédl se po zvuku hlasu pana Caseye a jemně se dotkl koutku úst palcem. "Později, čuráku," řekl.

Don Vandenberg už tancoval pomaleji, ale pořád si třel postiženou oblast. Po tváři mu tekly bolestné slzy.

Potom byl vedle mě Arnie, vzal mě kolem ramen, pomohl mi vstát. Měl na košili velkou šmouhu od hlíny, jak ho Vandenberg shodil. Na kolenou džín měl nalepené špačky.

"Je ti dobře, Dennisi? Co ti udělal?"

"Trochu mi zmáčkl koule. To přejde."

Aspoň jsem v to doufal. Jako každý chlap, který dostane do určitého místa pořádnou šlupku (a který muž nedostal), že. Když jste žena, takový strach nemáte - nemůžete mít. Původní šílená bolest je jenom začátek; poleví a nahradí ji tupý, tepající tlak, který se svíjí v žaludku. A ten pocit říká: Nazdar! Jsem rád, že jsem tady, dřepím ti tady v žaludku a budím dojem, že vyzvracíš oběd a zároveň si nasereš do kalhot! Asi se tu budu chvíli poplakovat, jo? Jak se ti zamlouvá taková půlhodinka? Výborně!

Přimáčknutí koulí nepatří zrovna k životním radostem.

Pan Casey se prodral řídnoucím hloučkem diváků a obhlédl situaci. Nebyl tak velký jako trenér Puffer; nevypadal ani nijak zvlášti drsně. Byl středně vysoký a středního věku a už plešatěl. Na tváři mu pevně seděly brýle s rohovinovou obroučkou. S oblibou nosil obyčejné bílé košile - bez kravaty - a teď měl taky takovou. Nebyl vazoun, ale pan Casey měl respekt. Nikdo si na něj nedovoloval, protože se kluků nebál, jako se jich v hloubi duše učitelé často bojí. Kluci to taky věděli. Buddy, Don a Louda to věděli; bylo to znát podle toho, jak našťvaně sklopili oči a šoupali nohama.

"Dejte si odchod," nařídil pan Casey stroze několika zbývajícím čumilům. Začali se trousit pryč. Louda Welch se zkusil vytratit s nimi. "Ty ne, Petře," řekl pan Casey.

"Á, pane Casey, já jsem nic neudělal," protáhl Moochie.

"Já taky ne," přidal se Don. "Jak to, že si na nás vždycky zasednete?"

Pan Casey přešel k místu, kde jsem se pořád opíral o Arnieho. "Je ti dobře, Dennisi?"

Konečně to začalo přecházet - nezačalo by, kdybych stehnem částečně neodblokoval Welchovu ruku. Přikývl jsem.

Pan Casey přešel zpátky k Buddymu Reppertonovi, Loudovi Welchovi a Donu Vanderbergovi, kteří našťavaně přešlapovali v řadě. Don nevtipkoval; mluvil za ně za všechny. Opravdu měli pocit, že si na ně učitel zasedl.

"To je krása, že?" řekl pan Casey konečně. "Tři proti dvěma. Takhle se ti to líbí, Buddy? Takový poměr mi nepřipadá na tebe dost nespravedlivý."

Buddy zvedl oči, mrskl po Caseyem doutnajícím, ošklivým pohledem, a pak znovu oči sklopil. "Oni si začali. Ti kluci."

"To není pravda ... " začal Arnie.

"Sklapni, Pičiksichte," zavřel Buddy. Chtěl ještě něco dodat, ale než to vyslovil, pan Casey ho popadl a mrštil jím o zeď dílny. Byla na ní plechová cedule s nápisem KURŤE POUZE ZDE. Pan Casey začal Buddym Reppertonem mlátit o ten nápis a nápis pokaždé zařinčel jako dramatický vykřičník. Zacházel s Reppertonem, jako byste vy nebo já zacházeli s velkou hadrovou panenkou. Pan Casey měl asi někde po těle svaly, to teda jo.

"Zavřeš tu svou velkou hubu," říkal a tloukl Buddym o ceduli. "Zavřeš tu hubu, nebo si ji vypláchněš. Protože já od tebe takové věci nebudu poslouchat, Buddy."

Pustil Reppertonovu košili. Vytáhla se Reppertonovi z džínů, až se ukázalo bílé, neopálené břicho. Pan Casey se podíval zase na Arnieho. "Co jsi chtěl říct?"

"Šel jsem kolem kuřárny k tribunám, chtěl jsem si tam sníst oběd," řekl Arnie. "Repperton se svými kamarády tu kouřil. Přišel ke mně a vyrazil mi sáček s obědem z ruky a pak na něj šlápl. Podupal ho." Zdálo se, že řekne ještě něco víc, chvíli s tím bojoval, pak to polkl. "Tak ta rvačka začala."

Ale já to takhle nemínil nechat. Nejsem žádný práškač nebo žalobník, aspoň za obvyklých okolností, ale Repperton očividně zasignalizoval, že důkladný výprask mu nebude stačit, aby se pomstil za vyhazov od Darnella. Mohl udělat Arniemu do střev díru, možná ho i zabít.

"Pane Casey," řekl jsem.

Podíval se na mě. Zelené oči Buddyho Reppertona po mně zlověstně blýskly - varovaly. Drž hubu, tohle je mezi námi. Ještě před rokem by mě nějaká pokřivená hrdost přinutila držet s ním basu a hrát tu hru dál, ale teď už ne.

"Co je, Dennisi?"

"Chystal se na Arnieho už od léta. Měl nůž a zdálo se, že ho miní použít."

Arnie se na mě díval, šedé oči matné a nečitelné. Vzpomněl jsem si, jak Reppertona nazval hajzlem - LeBayovo slovo - a cítil jsem, jak mi na zádech naskakuje husí kůže.

"Ty zasranej lháři!" vykřikl Repperton dramaticky. "Žádněj nůž nemám!"

Casey se na něj beze slova podíval. Vandenberg a Welch už vypadali velmi neklidně - vyděšeně. Trest, který by je eventuálně za tuhle drobnou strkanici čekal, přesáhl karcer, na který byli zvyklí, a vyhazov z vyučování, který už taky zažili, a přiblížil se hranicím bezpodmínečného vyloučení.

Stačilo jenom, abych řekl ještě jedno slovo. Přemýšlel jsem o tom. Skoro jsem je nevyslovil. Ale šlo o Arnieho a Arnie byl můj přítel a v hloubi duše, kde na tom záleželo, jsem si nejen myslel, že Buddy Arnieho tou čepelí napíchne; já to věděl. Řekl jsem to slovo.

"Je vystřelovací."

Reppertonovy oči nejenže blýskly; přímo vzplály, slibovaly oheň pekelný, věčné zatracení a dlouhé mučení. "To je kec, pane Casey," zachraptěl. "Lže. Přísahám Bohu."

Pan Casey pořád nic neříkal. Pomalu se podíval na Arnieho.

"Cunninghame," řekl. "Vytáhl na tebe Repperton nůž?"

Arnie hned neodpověděl. Potom pomalu, skoro jako by vzdychl, řekl: "Jo."

Teď už Reppertonův planoucí pohled platil nám oběma.

Casey se otočil k Loudovi Welchovi a Donu Vandeborgovi. Okamžitě jsem postřehl, že jeho metoda ovládnutí situace se změnila; začal se pohybovat pomalu a opatrně, jako by pečlivě zkoušel půdu nohou, než udělá krok vpřed. Pan Casey už pochopil veškeré důsledky.

"Objevil se tu nůž?" zeptal se.

Louda a Vandenberg se dívali na zem a neodpovídali. I tohle byla dostatečná odpověď.

"Obrat' kapsy, Buddy," řekl pan Casey.

"Nato seru!" vykřikl Buddy. Najednou měl pronikavý hlas. "Nemůžete mě nutit!"

"Jestli tím myslíš, že k tomu nemám oprávnění, mylíš se," řekl pan Casey. "Jestli tím myslíš, že ti ty kapsy nemůžu obrátit sám, když se k tomu rozhodnu, pak se taky mylíš. Ale ... "

"Jo, zkus si to, zkus si to," křičel na něj Buddy. "Prohodím tě tou zdí, ty posranej plešoune!"

Žaludek se mi bezmocně obracel. Takové věci jsem z duše nesnášel a tohle byla nejhorší scéna, jakou jsem kdy zažil.

Ale pan Casey měl všechno pod kontrolou a neochvějně šel za svým.

"Jenomže já to neudělám," dokončil. "Kapsy si obrátíš sám."

"Kurva ani náhodou," zasyčel Buddy. Stál zády k černé zdi dílny, aby vyboulená zadní kapsa nebyla vidět. Cípy košile mu visely jako dva pomačkané šosy přes rozkrok džín. Oči mu rejdivy sem a tam jako oči zvířete zahnaného do kouta.

Pan Casey pohlédl na Loudu a Dona Vandenberg. "Vy dva jděte do kanceláře a zůstaňte tam, dokud nepřijdu," nařídil jim. "Nikam jinam nechod'te; už takhle máte dost problémů."

Pomalou odešli, semknutí těsně k sobě, jako by se chránili. Louda se ohlédl. V hlavní budově začalo zvonit. Studenti začali proudit dovnitř, někteří se po nás zvědavě dívali. Prošvihli jsme oběd. Nezáleželo na tom. Už jsem neměl hlad.

Pan Casey obrátil pozornost zase k Buddymu.

"V této chvíli se nacházíš na půdě školy," řekl. "Měl bys za to děkovat Bohu, protože jestli skutečně máš nůž, Buddy, a jestli jsi ho vytáhl, je to útok smrtonosnou zbraní. Za to tě pošlou do vězení."

"Dokaž to, dokaž to!" řval Buddy. Tváře mu hořely a rychle, nervózně dýchal.

"Jestli okamžitě neobrátiš kapsy, napíšu ti propustku z vyučování. Potom zavolám poldy a ve chvíli, kdy vystoupíš z vrat, tě sbalí. Chápeš, do čeho ses zamotal?" Zachmuřeně se podíval na Buddyho. "Máme zásadu, že co se doma uvaří, to se taky sní," řekl. "Ale jestli ti budu muset napsat propustku, Buddy, tak budeš patřit jim. Samozřejmě, jestli nůž nemáš, jsi v pohodě. Ale jestli ho máš a oni ho najdou ... "

Na chvíli se rozhostilo ticho. Všichni čtyři jsme nehybně strnuli. Myslel jsem, že to neudělá; že si vezme propustku a pokusí se nůž někam rychle zašantročit. Pak si asi uvědomil, že poldové by ho hledali a asi našli, proto vytáhl nůž ze zadní kapsy a hodil ho na asfalt. Přistál na spouštěcím knoflíku. Čepel vyskočila a zle se zablýskla v odpoledním slunci, dvacet centimetrů chromované oceli.

Arnie se na něj díval a utíral si ústa hřbetem ruky.

"Jdi do kanceláře, Buddy," řekl pan Casey potichu. "Počkej tam, dokud nepřijdu."

"Seru na kancelář!" křikl Buddy. Hlas měl tenký a hysterický vztekem. Vlasy mu znovu spadly do čela, odhodil je dozadu. "Já tady z toho posranýho prasečáku padám."

"Ano, dobrá, jak chceš," řekl pan Casey beze stopy rozčilení nebo podráždění v hlase, jako by mu Buddy nabídl šálek kávy. V té chvíli jsem věděl, že Buddy na libertyvillské střední skončil. Žádný karcer nebo třídenní prázdniny; jeho rodiče dostanou poštou tuhý modrý formulář - ten formulář jim vysvětlí, proč byl jejich syn vyloučen, a bude je informovat o jejich zákonných právech.

Buddy se podíval na Arnieho a na mě - a usmál se. "Dostanu vás," řekl. "V pohodě. Budete kurva litovat, že jste se kdy narodili." Odkopl nůž, až se roztočil a zablýskal. Přistál na okraji asfaltu a Buddy odkráčel, podkůvky na patách jeho motorkových bot cvakaly a skřípaly.

Pan Casey se na nás podíval; vypadal smutný a unavený. "Je mi to líto," řekl.

"To je v pořádku," odpověděl Arnie.

"Chcete na dnešek propustku? Napíšu vám je, jestli chcete jít dnes domů."

Podíval jsem se na Arnieho, který si oprašoval košili. Zavrtěl hlavou.

"Ne, to je v pořádku," řekl jsem.

"Dobře. Tak jenom zpožděnky."

Šli jsme do kabinetu pana Caseyho a on nám napsal zpožděnku pro příští hodinu, náhodou jsme ji měli spolu - fyziku pro pokročilé. Když jsme přišli do fyzikální laboratoře, spousta lidí se po nás zvědavě dívala a po straně si šeptala.

Na konci šesté hodiny obíhal seznam odpoledních absencí. Prohlédl jsem si ho a uviděl jména

Reppertona, Vandenberg a Welche, každý měl za jménem D. Napadlo mě, že Arnieho a mě si po skončení školy zavolají do kanceláře, abychom pověděli slečně Lothropové, která měla v referátu kázeň, co se stalo. Ale nikdo nás nezavolal.

Po škole jsem Arnieho hledal, myslel jsem si, že pojedeme domů spolu a trochu to probereme, ale v tom jsem se taky mýlil. Už odjel do Darnellovy garáže, aby pracoval na Christině.

17. Christina znovu jezdí

Mám červenou fordku Mustang šestašedesát,
má nadupáno koní tři sta osmdesát,
je přece jenom trochu moc silná,
než aby se plazila po nějakých okreskách.
Chuck Berry

S Arniem jsem si mohl pořádně popovídat až po fotbalovém zápase příští sobotu. A ten den taky poprvé od toho dne, co ji koupil, vyrazila Christina na ulici.

S týmem jsme jeli do Hidden Hills, asi šestnáct mil daleko, a v autobuse vládlo ticho, jaké jsem ještě na žádném školním výletě nezažil. Jako bychom jeli pod guillotinu a ne na zápas. Ani skutečnost, že poměr jejich vyhraných a prohraných zápasů byl 1:2, tedy jenom o fous lepší než náš, nikoho moc nerozveselila. Trenér Puffer seděl hned za řidičem, byl bledý a zamlklý jako po opici.

Když jsme jezdili hrát mimo město, obvykle to v autobuse vypadalo jako u karavany kombinované s cirkusem. Za námi se kodrcal druhý autobus, naložený fanynkami, kapelou a mládeží ze školy, která se označovala za "vlajkonoše" ("vlajkonoši", kristepane! Kdybychom všichni neprožili střední školu, kdo by tomu věřil?). Za oběma autobusy obvykle následovala řada patnácti nebo dvaceti aut, větinou plných pubertáků s nálepkami SEŘEŽTE JE, TERIÉŘI - auta troubila, blikala světly, to všechno si asi pamatujete z vlastního mládí na škole.

Ale tentokrát za námi jel jenom autobus s fanynkami a kapelou (a nebyl ani plný - když jsme měli vítězný rok, museli se zájemci zapisovat nejpozději v úterý, jinak měli smůlu) a pak tři, čtyři auta. Falešní kamarádi už to zabalili. A já seděl v autobuse družstva vedle Lennyho Barongga a zasmušile uvažoval,

jestli zase odpoledne dostanu pořádnou masáž, a neměl jsem ani tušení, že jedno z aut za autobusem je Christina.

Uviděl jsem ji, když jsme vystoupili z autobusu na školním parkovišti v Hidden Hills. Jejich kapela už byla na hřišti, jasně se ozývalo dunění velkého bubnu, pod nízkým, zamračeným nebem podivně zeslené.

Čekala nás první sobota opravdu vhodná pro fotbal, chladná, zatažená, s deštěm na spadnutí.

Když jsem uviděl hned za autobusem s kapelou parkovat Christinu, bylo to pořádné překvapení, ale když na jedné straně vystoupil Arnie a na druhé Leigha Cabotová, zůstal jsem jako omráčený - a nemálo žárlivý. Leigha měla na sobě těsné vlněné hnědé kalhoty a bílý pulovr s copánkovým vzorem a světlé vlasy jí nádherně spadaly přes ramena.

"Arnie," zavolal jsem. "Hej, kámo!"

"Ahoj, Dennisi," pozdravil trochu stydlivě.

Uvědomoval jsem si, že někteří hráči, vystupující z autobusu, se taky ohlížejí; zde stál Pod'obanec Cunningham s tou nádhernou novou holčkou z Massachusetts. Jak se tohle, kristepane, mohlo stát?

"Jak se máš?"

"Dobře," řekl. "Znáš Leighu Cabotovou?"

"Od vidění," řekl jsem. "Ahoj, Leigho."

"Ahoj, Dennisi. Vyhrájete dneska?"

Ztišil jsem hlas do drsného šepotu. "Všechno je zařízeno. Můžeš na to vsadit prdel."

Arnie se trochu začervenál, ale Leigha si přikryla ústa dlaní a zahihňala se.

"Pokusíme se, ale nevím," řekl jsem už normálně.

"Budeme vás povzbuzovat," pravil Arnie. "Už to vidím v zítřejších novinách - Guilderovi narostla křídla, zlomil dosavadní rekord ligy."

"Spíš Guilder v nemocnici s frakturou lebky," řekl jsem. "Kolik lidí přijelo? Deset? Patnáct?"

"Aspoň máme víc místa na tribunách," řekla Leigha. Vzala Arnieho za paži - myslím, že ho tím překvapila a potěšila. Zalíbila se mi. Mohla to být mrcha nebo duševní nula - připadá mi, že většina opravdu krásných dívek je jedno nebo druhé - ale ona nebyla ani jedno.

"Jak se máta plechovice?" zeptal jsem se a přešel k autu.

"Nijak zle." Šel za mnou a snažil se neusmívat moc doširoka.

Práce pokročila a na Fury bylo uděláno tolik, že už vůbec nevypadalo tak bláznivě a nepořádně. Druhá půlka staré, zrezivělé masky chladiče vpředu už byla taky vyměněná a hnízdo prasklin v předním skle docela zmizelo.

"Vyměnil jsi přední sklo," řekl jsem.

Arnie přikývl.

"A kapotu."

Kapota byla čistá; zbrusu nová, v ostrém kontrastu s flekatými boky. Kapota byla tmavě ohnivě červená. Pořádně se vyjímal. Arnie se jí majetnický dotkl a dotek se proměnil v pohlazení.

"Jo. Sám jsem ji vyměnil."

Něco mě zarazilo. Snad všechno vyměnil sám, ne?

"Říkal jsi, že z ní uděláš výstavní kousek," řekl jsem. "Začínám ti pomalu věřit." Obešel jsem auto ke dvířkám řidiče. Polstrování z vnitřní strany dveří a na podlaze bylo pořád špinavé a odřené, ale potah na předním sedadle byl vyměněný, stejně jako ten vzadu.

"Bude to krásné," řekla Leigha, ale v jejím hlase se objevila jakási lhostejnost - nezněl tak přirozeně jasně a zářivě, jako když jsme mluvili o zápase - a to mě přimělo, abych se na ni podíval. Stačil jeden pohled.

Christina se jí nelíbila. UVědomil jsem si to dokonale a absolutně, jako bych v éteru zachytil její mozkové vlny. Snažila se mít to auto ráda, protože měla ráda Arnieho. Ale ... nikdy to auto doopravdy nebude mít ráda.

"Takže už máš technickou prohlídku za sebou," řekl jsem.

"No ... ," zaváhal Arnie. "Nemám. Ne tak docela."

"Jak to myslíš?"

"Nefunguje klakson a koncová světla někdy zhasnou, když šlápnu na brzdy. Někde je tam asi křaťas, ale zatím jsem ho nedokázal vypátrat."

Pohlédl jsem na nové přední sklo - byla na něm nová samolepka z technické prohlídky. Arnie sledoval můj pohled a podařilo se mu vypadat zmateně a trochu výbojně zároveň. "Tu nálepku mi dal Will. On ví, že - je z devadesáti procent dobrá." A kromě toho jsi měl neodkladné rande, že? pomyslel jsem si.

"Není to nebezpečné, že?" Leigha tu otázku vyslala kamsi mezi Arnieho a mě. Trochu svařila obočí - možná vycítila náhlý studený proud mezi Arniem a mnou.

"Ne," řekl jsem. "Myslím, že ne. Když jedeš s Arniem, vezeš se s originál předposraným Ježíšem."

To propíchno bublinu napětí, která se vytvořila. Z hřiště sem doléhalo falešné vřeštění dechovky a potom dirigentův hlas, sice tenký, ale pod nízkým nebem dokonale zřetelný: "Znovu, prosím! Tohle je Rodgers a Hammerstein, žádný rokenróól! Znovu, prosím!"

Všichni tři jsme se po sobě podívali. Arnie a já jsme se začali chechtat a po chvíli se přidala i Leigha.

Když jsem se na ni díval, znovu mě bodla žárlivost. Chtěl jsem pro kamaráda Arnieho jenom to nejlepší, ale ona byla fakticky něco - táhlo jí na osmnáct, byla nádherná, dokonalá, zdravá, život z ní jen čísel.

Roseanne byla svým způsobem taky krásná, ale vedle Leighy vypadala jako dřímající lenochod.

Byla to ta chvíle, kdy jsem ji začal chtít? Kdy jsem začal chtít dívku nejlepšího kamaráda? Jo, myslím, že byla. Ale přísahám, nikdy bych se o nic nepokoušel, kdyby se věci seběhly jinak. Ale nemyslím, že se měly seběhnout jinak. Nebo to tak prostě musím cítit.

"Radši půjdeme, Arnie, nebo nedostaneme dobré místo na tribuně hostí." řekla Leigha se škrobenou vznešeností.

Arnie se usmál. Pořád se ho lehce držela v podpaží a Arnie z toho všeho pořád vypadal trochu vyjeveně. Proč ne? Kdybych byl na jeho místě a prožíval první zkušenost s tak krásnou a živoucí dívkou jako je Leigha, byl bych do ní zamilovaný už ze tří čtvrtin. Přál jsem mu, aby u ní dopadl dobře. O tom bych vás rád přesvědčil, i když neuvěříte ničemu jinému, co vám budu od této chvíle vyprávět. Jestli si někdo zasloužil trochu štěstí, byl to Arnie.

Zbytek týmu odešel do šatny hostí v zadní části tělocvičny a trenér Puffer už vystrkoval hlavu.

"Myslíte, že byste nás mohl poctit svou přítomností, pane Guildere?" zavolal. "Vím, že toho chci moc, a doufám, že mi odpustíte, jestli máte důležitější věci na práci, ale jestli nemáte, mohl byste přemístit svůj vznešený zadek do šatny?"

Zamumlal jsem k Arniemu a Leigha: "Tohle je Rodgers a Hammerstein, žádný rokenróól," a odšoural se k budově.

Šel jsem k šatnám - trenér zase zalezl - a Arnie a Leigha se vydali k tribunám. V půli cesty jsem se zastavil a vrátil se ke Christině. I když jsem se měl dávno převlékat, obešel jsem ji uctivým obloukem; ta absurdní nechuť chodit před tímto autem ve mně trvala.

Vzadu jsem uviděl přicvaknutou převozní značku. Sundal jsem ji a uviděl, že má ze zadu přilípnutou samolepku s nápisem: TATO ZNAČKA JE MAJETKEM DARNELLOVY GARÁŽE, LIBERTYVILLE, PA.

Nechal jsem značku zase zaskočit na místo a celý zamračený jsem vstal. Darnell mu dal technickou nálepkou, i když auto mělo do technické způsobilosti daleko; Darnell mu půjčil převozní značku, aby mohl vzít autem Leighu na zápas. Taky už přestal být pro Arnieho "Darnell"; dnes o něm mluvil jako o "Willovi". Zajímavé, ale ne zrovna potěšující.

Uvažoval jsem, jestli je Arnie natolik tupý, že si myslí, že Willové Darnellové tohoto světa prokazují laskavosti z čiré dobroty srdce. Doufal jsem, že tak tupý není, ale nebyl jsem si jist. Arniem jsem si už vůbec nebyl jist. Za posledních pár týdnů se hodně změnil.

Náš tým se překonal a překvapili jsme sami sebe: vyhráli jsme - jak se ukázalo, bylo to jedno z pouhých dvou vítězství za celou sezónu ... ne že bych v týmu byl, když sezóna končila.

Neměli jsme žádné právo vyhrát; šli jsme na hřiště s pocitem poražených a ztratili první míč. Hillané (hloupé jméno pro tým, ale když se nad tím pořádně zamyslíte, co je tak chytrého na tom, nechat si říkat Teriéři?) udělali čtyřicet yardů při prvních dvou hrách, prošli naší obranou jako nůž máslem. Potom, při třetí hře - jejich třetí desítky po sobě - jejich čtvrtobránce pustil míč. Gary Tardiff ho popadl, prodral se šedesáti yardy a skóroval, celý šťastný, s širokým úsměvem na tváři.

Hillané a jejich trenér protestovali až do ochraptění, že míč ležel v linii skrumáže, ale rozhodčí nesouhlasili

a vedli jsme 6:0. Ze svého místa na lavičce jsem viděl na tribunu hostí a viděl jsem, že našich pár libertyvillských fanoušků začíná šilet. Asi na to měli právo; poprvé za celou sezónu jsme vedli. Arnie a Leigha mávali vlajkami Teriérů. Zamával jsem jim taky. Leigha mě uviděla, taky mi zamávala a pak strčila do Arnieho. Taky zamával. Vypadali, že se tam pěkně skamarádili, až jsem se musel usmát.

Co se týče zápasu, od svého prvního nezaslouženého úspěchu jsme se už neohlíželi zpět. Měli jsme tu tajemnou věc, štěstí, na své straně - možná jedinkrát toho roku. Nezlomil jsem žádný rekord ligy, jak věstil Arnie, ale třikrát jsem skóroval, jednou devadesát yardovým útokem, nejdelším, jaký se mi kdy podařil. V poločase to bylo 17:0 a trenér byl jako vyměněný. Předvídal naprostý obrat, největší comeback v historii ligy. Samozřejmě se ukázalo, že to byl sen blázna, ale určitě byl pěkně vzrušený, a já z něj měl radost, stejně jako z Arnieho a Leighy, kteří se tak krásně a snadno seznamovali.

Druhá půlka nebyla tak dobrá; naše obrana zaujala postavení většinou na bříše, stejně jako v prvních třech zápasech, ale pořád to ještě nebylo tak zlé. Vyhráli jsme 27:18.

Trenér mě v půlce čtvrté čtvrtiny odvolal a nahradil Brianem McNallym, který mě měl nahradit příští rok - došlo k tomu ještě dřív, jak se ukázalo. Osprchoval jsem se, převlékl a vrátil se přesně s hvizdem upozorňujícím, že do konce zbývají dvě minuty.

Parkoviště bylo plné aut, ale jinak tam nikdo nebyl. Z hřiště zazněl divoký jásot, fanoušci Hillanů tak nutili svůj tým, aby v posledních dvou minutách dokázali nemožné. Z dálky to všechno vypadalo nedůležité, což nepochybně bylo.

Došel jsem ke Christině.

Stála tam s rezatými boky a novou kapotou a zadními křídly, která vypadala tisíc mil dlouhá. Dinosaurus z temných rokenrolových dnů padesátých let, kdy všichni naftoví milionáři pocházeli z Tesaxu a americký dolar dával na frak japonskému jenu a ne naopak. Tehdy Carl Perkins zpíval o růžových tříčtvrtečních kalhotách, Johnny Horton zpíval o noci protancované na tvrdé podlaze v tančímě a největší idol mládeže v zemi byl Edd "Kookie" Byrnes.

Dotkl jsem se Christiny. Snažil jsem se ji pohladit, jako to udělal Arnie; snažil jsem se ji mít rád kvůli Arniemu, stejně jako Leigha. Jestli by měl někdo být schopen mít ji rád, měl bych to být já. Leigha znala Arnieho jenom měsíc. Já ho znal celý život.

Přejel jsem rukou po zrezivělém povrchu a vzpomněl si na George LeBaye, Veroniku a Ritu LeBayovou, a někde cestou se ta ruka, která měla hladit, sevřela do pěsti a já najednou bouchl Christinu do boku, jak nejvíc to šlo - dost tvrdě, až jsem si pohmoždil ruku a vyrazil ze sebe rozpačité uchechnutí a podivil se, co to sakra dělám.

Šustot rzi, sypající se v malých vločkách na asfalt.

Dunění basového bubnu z fotbalového hřiště jako obřího srdce.

Tlukot mého vlastního srdce.

Zkusil jsem přední dveře.

Byly zamčené.

Olízl jsem si rty a uvědomil si, že se bojím.

Bylo to skoro - velmi zábavné, k popukání - bylo to skoro, jako by mě to auto nemělo rádo, jako by mě podezíralo, že se chci vložit mezi ně a Arnieho a že důvod, proč nechci před auto vstoupit, tkví v tom, že

...

Znovu jsem se zasmál a pak si vzpomněl na svůj sen a okamžitě jsem se smát přestal. Tohle se tomu snu příliš podobalo, než aby mě to uklidnilo. Neslyšel jsem samozřejmě Chubbyho McCarthyho, tady v Hidden Hills to nebylo možné, ale zbytek ve mně vyvolával snový, nepřijemný pocit dějá vu - křik fanoušků, dusot narážejících vycpaných těl, vítr šumící ve stromech, které vypadaly pod zataženým nebem jako vystřihovánky.

Stroj zaburácí. Auto popojede vpřed, couvne a zase dopředu, dozadu. A potom pneumatiky zakvílí a auto se vrhne rovnou na mě ...

Vytřásl jsem tu myšlenku z hlavy. Nejvyšší čas přestat v sobě živit podobné šílené blbosti. Nejvyšší čas - jestli nebylo příliš pozdě - přitáhnout fantazii uzdu. Tohle bylo auto, žádná "ona", ale "to", žádná opravdová Christina, ale Plymouth Fury ročník 1958, který sjel z montážní linky v Detroitu spolu se čtyřmi stovkami tisíc dalších.

Zabralo to ... aspoň dočasně. Jenom abych předvedl, jak málo se ho bojím, klekl jsem si a podíval se pod ně. To, co jsem tam uviděl, bylo ještě bláznivější než namátkové opravy, kterých se auto dostalo nahore. Byly tam tři nové tlumiče nárazů Pleasurizer, ale čtvrtý byl zčernalá, mastná troska, která vypadala, jako by tam byla odnepaměti. Výfukové potrubí bylo tak nové, že bylo ještě stříbrné, ale výfukový tlumič vypadal jako ze středověku a sběrač byl v hrozném stavu. Při pohledu na sběrač, který mi připomněl výfukové plyny, jež mohou prosakovat do auta, jsem si znovu vzpomněl na Veroniku LeBayovou. Protože výfukové plyny mohou zabíjet. Mohou ...

"Dennisi, co to děláš?"

Asi jsem byl víc napjatý, než jsem si myslel, protože jsem vyskočil na nohy jako střela a srdce jsem cítil až v krku. Byl to Arnie. Vypadal chladně a vztekle.

Protože jsem se díval na jeho auto? Proč by ho to mělo rozčilovat? Dobrá otázka. Ale rozčílilo ho to, to bylo jasné.

"Prohlížel jsem si tu potvoru," řekl jsem a snažil jsem se, aby to znělo ledabyle. "Kde je Leigha?"

"Šla se upravit," řekl a tím toto téma odbyl. Nespouštěl šedé oči z mého obličeje. "Dennisi, jsi nejlepší přítel, jakého mám, nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl. Možná jsi mi tuhle ušetřil výlet do nemocnice, když Repperton vytáhl nůž, a já to vím. Ale nikdy nic neprováděj za mými zády, Dennisi. To nikdy nedělej."

Z hřiště sem dolehl ohlušující jásot - Hillané znovu skórovali, zbývala už jen necelá půlminuta hry.

"Arnie, já nevím, o čem to sakra mluvíš," řekl jsem, ale cítil jsem se provinile. Cítil jsem se stejně provinile jako při představování Leigha, když jsem si ji měřil, trochu ji chtěl - chtěl dívku, kterou tak očividně chtěl Arnie pro sebe. Ale ... dělat mu něco za zády? Copak jsem něco takového prováděl?

Asi by to tak mohl chápat. Věděl jsem, že to iracionální - zájem, posedlost, říkejte si tomu, jak chcete - ta jeho iracionální záležitost s autem je zamčená komnata v domě našeho přátelství, místo, kam nemůžu vstoupit, aniž bych tím nepřivolal spoustu nepřijemností. A pokud mě nenachytal, jak zkouším cloumat dveřmi, přistihl mě přinejmenším, jak se snažím nakukovat klíčovou dírkou.

"Myslím, že víš přesně, o čem mluvím," řekl a já s trochu unaveným úlekem viděl, že není rozčilený jenom trochu; Arnie zuřil. "Ty a můj otec s matkou mě špehujete ,pro mé vlastní dobro', tak je to, že? Poslali tě do Darnellovy garáže, abys tam čmucha, že?"

"Hele, Arnie, počkej ... "

"Hochu, myslel sis, že na to nepřijdu? Tehdy jsem nic neříkal - protože jsme přátelé. Ala já nevím, Dennisi. Musí být nějaká hranice a myslím, že ji narýsuju. Nechceš nechat moje auto na pokoji a přestat se cpát někam, kam nepatříš?"

"Za prvé," řekl jsem, "nebyl to tvůj otec a matka. Jenom tvůj otec mě požádal, abych se podíval, co na autě děláš. Souhlasil jsem, že to udělám, sám jsem byl zvědavý. Tvůj táta mi vždycky připadal fajn. Co jsem měl říct?"

"Měl jsi odmítnout."

"Ty to nechápeš. On je na tvé straně. Tvoje máma pořád doufá, že to bude k ničemu - takový je můj dojem - , ale Michael opravdu doufá, že s tím autem budeš jezdit. Říkal to."

"Jasně, takhle tě dostal." Skoro na mě vrčel. "Ve skutečnosti ho zajímá jenom to, jestli mě mají pořád na provázku. To jediné oba zajímá. Nechtějí, abych dospěl, protože by si pak museli přiznat, že stárnou."

"To je přehnané, kámo."

"To si myslíš možná ty. Možná když pocházíš z poměrně normální rodiny, tak ti měkne mozek, Dennisi. Nabídli mi za maturitu nové auto, věděl jsi to? Stačilo by, abych nechal Christinu, dostal jedničky a souhlasil, že půjdu na Horlicks ... kde by mě měli pod dohledem další čtyři roky."

Nevěděl jsem, co říct. To bylo pořádně ujeté, jen co je pravda.

"Takže se do toho přestaň montovat, Dennisi. To je všechno. Radši si oba dáme pauzu."

"Stejně jsem mu nic neřekl," pravil jsem. "Jenom že jsi udělal tohleto a támhleto. Vypadal, že se mu docela ulevilo."

"Jo, to věřím."

"Neměl jsem tušení, že jsi s opravami tak pokročil. Ale stejně ještě nejsou hotové. Díval jsem se dolů a ta trubka sběrače je pořádně prožraná. Doufám, že jezdíš s otevřeným okýnkem."

"Nerad' mi, jak mám jezdit! Já vím o tom, jak auta fungují daleko víc, než budeš kdy vědět ty!"

V té chvíli jsem se na něho začal nasírat. Nelíbilo se mi to - nechtěl jsem se s Arniem pohádat, zvlášť ne teď, když se k němu každou chvíli přidá Leigha - ale cítil jsem, jak mi v horním patře začíná někdo tahat za červené spínače, jeden za druhým.

"To je asi pravda," řekl jsem a ovládal jsem hlas. "Ale nejsem si tak jist, nakolik znáš lidi. Will Darnell ti dal neoprávněně samolepku technické způsobilosti - kdyby tě vyhmátli, mohl by přijít o státní licenci. Dal ti převozní značku. Proč to všechno udělal, Arnie?"

Poprvé se zdálo, že se Arnie brání. "Už jsem ti říkal. Ví, že umím makat."

"Nebud' labuť. Ten chlap by nepodal mrzákovi berlu, pokud by z toho něco nekoukalo, a ty to víš."

"Dennisi, kristepane, necháš už toho?"

"Kámo," řekl jsem a přistoupil jsem k němu. "Já seru na to, že máš auto. Já jenom nechci, aby ses kvůli němu dostal do průšvihů. Čestně."

Nejistě se na mě podíval.

"Proč vlastně na sebe ječíme? Protože jsem se podíval na spodek tvého auta a viděl, jak mu visí výfuk?"

Ale to nebylo všechno, co jsem dělal. Byla to jen část ... ale ne všechno. A myslím, že jsme to oba věděli.

Na hřišti dutě zazněla poslední rána. Začalo drobně mžít a ochlazovalo se. Otočili jsme se po zvuku pistole a viděli, že k nám jde Leigha, nese svůj a Arnieho prapor. Zamávala nám. Zamávali jsme taky.

"Dennisi, já se umím o sebe postarat," řekl.

"Dobře," odpověděl jsem prostě. "To doufám." Najednou jsem se ho chtěl zeptat, jak dalece se s Darnellem zapletl. A to byla otázka, kterou jsem nemohl položit; to by přivedilo ještě prudší hádku. Mohly by zaznít věci, které by se už nedaly napravit.

"Umím," opakoval. Dotkl se auta a tvrdý pohled v jeho očích změkkl.

Cítil jsem úlevu smíšenou s děsem - úlevu, protože jsme se přece jenom příliš nepohádali; oběma se nám podařilo nevyslovit nic tak nenapravitelného. Ale také mi připadalo, že v domě našeho přátelství není zavřená jenom jedna komnata; bylo to celé křídlo. Odmítl všechno, co jsem mu chtěl říct, neúprosně a bez výjimky, a zcela jasně stanovil podmínky pro trvání našeho přátelství: všechno bude fajn, pokud to budeš dělat po mém.

Což byl přístup i jeho rodičů, jenom kdyby to dokázal pochopit. Ale asi se to musel někde naučit.

Přišla Leigha, ve vlasech jí svítily kapky deště. Byla zardělá, oči se jí třpytily zdravím a vzrušením.

Vyzařovala z ní naivní a nezkažená sexualita, ze které se mi trochu točila hlava. Ne že bych byl hlavním předmětem její pozornosti; to byl Arnie.

"Jak to skončilo?" zeptal se Arnie.

"Dvacet sedm osmnáct," řekla a pak radostně dodala: "Zničili jsme je. Kde jste byli vy dva?"

"Jenom jsme mluvili o autech," odpověděl jsem a Arnie po mně pobaveně mrkl - aspoň že se zdravým rozumem neztratil i smysl pro humor. A měl jsem pocit, že důvod k naději je v tom, jak se na ni díval.

Propadal jí, úplně bezhlavě. Pád byl zatím pomalý, ale skoro určitě se zrychlí, pokud všechno půjde dobře. Opravdu mě zajímalo, jak se to stalo, že se ti dva dali dohromady. Arniemu se vyčistila pleť a vypadal docela dobře, ale trochu škrobeně, školometsky. Nevypadal jako kluk, u kterého byste čekali, že s ním bude chtít chodit Leigha Cabotová; ta by podle očekávání měla viset na lokti středoškolské verze amerického Apollóna.

Lidi se hrnuli z hřiště, naši hráči i místní, naši fanoušci i jejich.

"Jenom jste mluvili o autech," opakovala trochu posměšně Leigha. Zvedla tvář k Arniemu a usmála se.

Usmál se taky, přihloupým, zblblým úsměvem, který mi udělal moc dobře. Poznal jsem, jenom když jsem se na něj podíval, že kdykoli se na něj Leigha takhle usměje, Christina je to poslední, na co myslí; ocitla se daleko na příslušném místě jako obyčejné auto, dopravní prostředek.

To se mi moc líbilo.

18. Na tribunách

Pane Bože, koupíš mi Mercedes Benz?
Všichni kamarádi jezdí v Porsche,
a já pořád jenom klopím prachy ...
Janis Joplin

Prvních čtrnáct dní v říjnu jsem Arníeho a Leighu hodně vídal na chodbách ve škole, nejdřív jak se opírají o jeho nebo její skříňku a baví se, než zazvoní; potom jak se drží za ruce; potom jak jdou ze školy a drží se kolem pasu. Stalo se to. Ve středoškolské hantýrce "spolu chodili". Myslím, že to bylo něco víc. Měl jsem pocit, že jsou zamilovaní.

Christinu jsem neviděl ode dne, kdy jsme porazili Hidden Hills. Zřejmě se vrátila k Darnellovi k dalším opravám - možná to byla součást dohody, kterou Arníe s Darnellem uzavřel, když mu Darnell půjčil převozní značku a ilegální technickou nálepku. Fury jsem tedy neviděl, zato jsem hodně vídal Leighu a Arníeho ... a hodně jsem o nich slyšel. Byli nejčastějším tématem školních drbů. Holky chtěly vědět, co na něm kristepane vidí; kluci, vždycky praktičtější a prozaičtější, chtěli jenom vědět, jestli se jí můj nedorostlý přítel už dostal do kalhotek. Nic z toho mě nezajímalo, ale občas jsem uvažoval, co si asi myslí o synově první lásce Regina a Michael.

Jednou v pondělí uprostřed října jsme Arníe a já obědvávali na tribuně u hřiště, jako jsme to měli v plánu toho dne, kdy Buddy Repperton vytáhl nůž - Reppertona za to skutečně vyhodili ze školy. Louda a Don byli na tři dny vyloučení. V současné době se chovali jako vzorní chlapci. A k tomu, což nebylo tak příjemné, dostal fotbalový tým zase dvakrát na zadek. Naše celkové skóre teď bylo 1:5 a trenér Puffer opět upadl do chmurného mlčení.

Můj sáček s obědem nebyl tak plný jako toho dne tehdy s Reppertonem a nožem; jedinou přednost našeho neradostného skóre jsem viděl v tom, že jsme teď byli tak daleko za Medvědy z Ridge Rock (ti měli skóre 5:0:1), že pro nás bylo zhora nemožné v lize nějak zabodovat, pokud jejich tým nepadne z útesu.

Seděli jsme na mírném říjnovém slunci - doba malých strašidel v prostěradlech, gumových masek a kostýmů Darth Vadera od Woolworthe nebyla daleko - žvýkali jsme a moc nemluvili. Arníe měl vejce nakyselo, vyměnil ho za jeden můj sendvič se studenou sekanou. Rodiče asi vědí velmi málo o tajném životě svých dětí. Každé pondělí od první třídy dávala Regina Cunninghamová Arníemu do sáčku s obědem vejce nakyselo a já jsem každý den poté, co jsme měli k večeři sekanou (což bylo obvykle v neděli večer), dostal do sáčku sendvič se studenou sekanou. Já jsem nikdy sekanou neměl rád a Arníe nikdy neměl rád vejce nakyselo, i když jsem nikdy neviděl, že by jinak upravené vejce odmítal. A já jsem často přemýšlel, co by si naše matky myslely, kdyby věděly, jak málo z těch stovek vajec nakyselo a tuctů sendvičů se studenou sekanou, které putovaly do našich sáčků s obědem, doopravdy snědl ten, komu byly určeny.

Pustil jsem se do sušenek a Arnie se pustil do fíkových tyčinek. Podíval se na mě, aby se přesvědčil, jestli ho pozoruji, a pak si nacpal všech šest tyčinek najednou do pusy a začal je žvýkat. Tváře se mu legračně nadouvaly.

"Jéžiš, to je hnus!" zvolal jsem.

"Ugn - ung - guh - ung," odpověděl Arnie.

Začal jsem ho prsty dloubat do boků, kde byl vždycky hrozně lechtivý, a křičel jsem: "Prošpikujeme bůčky!"

Arnie se začal smát, až kolem sebe prskal drobkou rozžvýkaných fíků. Víím, jak to musí znít pitomě, ale bylo to opravdu srandovní.

"Nech toho, Dennisi!" říkal Arnie s pusou plnou fíků.

"Cože? Nerozumím ti, podělanej barbare." Pořád jsem ho lechtal, "špikoval jsem mu bůčky", jak jsme tomu říkali v dětství (z nějakého důvodu nyní ztraceném v propastech času), a Arnie sebou mrskal, kroutil se a smál se.

Mocně polkl a pak říhl.

"Jsi nechutný primitiv, Cunninghame," pravil jsem.

"Já víím." Zdálo se, že ho to doopravdy těší. Asi ano; pokud víím, s trikem s šesti fíkovými tyčinkami se nikdy nevytasil před nikým jiným. Kdyby to udělal před rodiči, Regina by dostala záchvat a Michaela by nejspíš klepla pepka.

"Kolik jsi jich udělal nejvíc?" zeptal jsem se ho.

"Jednou jsem jich udělal dvanáct," řekl. "Ale myslel jsem, že se udusím."

Zachrochtal jsem smíchy. "Už jsi to předvedl Leigha?"

"Schovávám si to na ples," řekl. "Taky jí trochu prošpikuju bůčky."

Smáli jsme se jako blázni a já si uvědomil, jak moc mi Arnie občas chybí - měl jsem fotbal, studentskou radu, novou přítelkyni, která (jak jsem doufal) se uvolí nechat mé ruce volně bloudit, než skončí sezóna autokin. Měl jsem jen malou naději, že se dostanu ještě kousek dál; byla trochu moc okouzlená sama sebou. Bylo ale zábavné zkoušet to.

Přes to všechno mi Arnie chyběl. Nejdřív to byla Christina, teď Leigha a Christina. V tomto pořadí, jak jsem doufal.

"Kde je dnes?" zeptal jsem se.

"Nemocná," odpověděl. "Má měsíčky a asi ji to opravdu bolí."

V duchu jsem pozvedl obočí. Jestli s ním probírá své ženské problémy, tak se opravdu skamarádili.

"Jak jsi ji tehdy zval na ten fotbal?" zeptal jsem se. "Když jsme hráli v Hidden Hills?"

Zasmál se. "Jediný zápas, na kterém jsem od prvního ročníku byl. Přinesli jsme vám šťestí, Dennisi."

"Tys jí prostě zavolal a pozval ji?"

"Skoro jsem to nedokázal. Bylo to moje úplně první rande." Stydlivě se po mně podíval. "Myslím, že tu noc předtím jsem nespal víc než dvě hodiny. Když jsem jí zavolal a ona řekla, že se mnou půjde, bál jsem se k smrti, že ze sebe udělám pitoike, nebo že se ukáže Buddy Repperton a bude se chtít prát, nebo že se stane něco jiného."

"Zdálo se mi, že máš všechno pod kontrolou."

"Fakt?" Vypadal potěšeně. "Tak to je fajn. Ale bál jsem se. Víš, mluvila se mnou ve škole - ptala se mě na úkoly a tak. Vstoupila do šachového klubu, i když není moc dobrá ... Ale lepší se. Učím ji."

To věřím, ty starý pse, pomyslel jsem si, ale neodvažoval jsem se říct to nahlas - pořád jsem si pamatoval, jak na mě tehdy v Hidden Hills vyletěl. Kromě toho mě to zajímalo. Byl jsem docela zvědavý; získat dívku tak nádhernou jako je Leigha Cabotová byl bravurní kousek.

"Takže za chvíli jsem si začal myslet, že ji možná zajímám," pokračoval Arnie. "Asi mi trvalo trochu déle, aby mi to doklaplo, než by to trvalo jiným klukům - jako jsi ty, Dennisi."

"Jasně, já jsem známý švihák. To, čemu James Brown říkával 'sexuální mašina'."

"Ne, ty nejsi žádná sexuální mašina, ale umíš to s holkama," opravil mě vážně. "Rozumíš jim. Já jsem se jich vždycky prostě bál. Nikdy jsem nevěděl, co říct. Ani teď to pořádně nevím. Leigha je jiná."

Bál jsem se ji pozvat." Zdálo se, že o tom uvažuje. "Chci říct, že je krásná, opravdu krásná. Nemyslíš, Dennisi?"

"Ano. Pokud to můžu posoudit, je to nejhezčí holka na škole."

Usmál se, měl radost. "Já si to taky myslím ... Ale myslel jsem si, že je to třeba jenom tím, že ji mám rád, a proto si to myslím."

Podíval jsem se na svého přítele a doufal, že nezabředne do horších problémů, než by dokázal zvládnout. V té době jsem samozřejmě neměl ani ponětí, co to problémy jsou.

"No, slyšel jsem jednou v chemické laboratoři kluky - Lennyho Barongga a Neda Stroughmana - a Ned říkal Lennymu, že ji pozval na rande a ona odmítla, ale pěkně ... jako že kdyby ji pozval znovu, třeba by to s ním zkusila. A já už ji viděl, jak se do jara dá s Nedem dohromady nastálo, a začal jsem opravdu žárlit. Je to směšné. Víš, ona ho odmítne a já žárlím, chápeš, co říkám?"

Usmál jsem se a přikývl. Na hřišti si děvčata nacvičovala novou sestavu pro povzbuzování mužstva.

Nemyslel jsem si, že našemu týmu budou k valnému užítku, ale bylo příjemné je pozorovat. Kolem pat se jim na zeleném trávníku v jasném poledni rozlévaly stíny.

"Další věc, která mě zaujala, byla, že Ned vůbec nemluvil našťavaně ... ani zahanbeně ... ani že by ho odradila, nic takového. Zkusil ji pozvat na rande a ona ho odmítla, nic víc. Řekl jsem si, že bych to zvládl taky. Ale stejně, když jsem jí volal, celý jsem se potil. Kámo, bylo to zlé. Pořád jsem si představoval, jak se mi směje a říká něco jako „Já že mám s tebou někam jít, ty hnusáku? Ty ses určitě zbláznil! Taková chudinka ještě nejsem!" "

"Jo," řekl jsem. "Nemůžu přijít na to, proč to neřekla."

Dloubl mě do žaludku. "Prošpikuju ti břicho, Dennisi! Až se poblížeš !"

"Nech toho," řekl jsem. "Pověz mi zbytek."

Pokrčil rameny. "Moc toho nezbyvá. Telefon vzala její matka, řekla, že ji zavolá. Slyšel jsem, jak sluchátko kleplo o stolek a já skoro zavěsil." Arnie podržel palec a ukazovák na půl centimetru od sebe.

"Takhle blízko jsem měl k tomu, abych zavěsil. Nekecám."

"Znám ten pocit," řekl jsem a byla to pravda - bojíte se výsměchu a představujete si různé stupně pohrdání bez ohledu na to, jestli jste fotbalový hráč nebo uhrovatý brejloun - ale myslím, že nedocením, do jaké míry se takhle musel cítit Arnie. To, co udělal, vyžadovalo nesmírnou odvalu. Je to maličkost, takové rande, ale za tou prostou představou se v naší společnosti sváří všemožné protikladné síly - chci říct, že někteří kluci projdou celou střední školou a nikdy neseberou dost odvahy, aby pozvali nějakou holku na rande. Ani jednou, za celé čtyři roky. A nejde jenom o jednoho nebo dva kluky, jsou jich spousty. A je spousta smutných holek, které nikdo nikdy nepozval. Je to pěkně pitomě zařízené, když se nad tím zamyslíte. Spoustu lidí to bolí. Jen mlhavě si umím představit hrůzu, kterou Arnie musel cítit, když čekal, až Leigha přijde k telefonu; ten pocit děsivého úžasu nad tím, že chce pozvat nejen tak nějakou holku, ale nejhezčí holku na škole.

"Vzala to," pokračoval Arnie. "Řekla ‚Haló?‘ a, kamaráde, já nemohl vypravit ani slovo. Snažil jsem se a nic se neozvalo, jenom zasvištění vzduchu. Takže řekla ‚Haló, kdo je to?‘, jako by si myslela, že si z ní třeba někdo vystřelil, víš, a já si pomyslel, to je směšné. Když s ní můžu mluvit na chodbě ve škole, měl bych být schopn mluvit s ní i po blbým telefonu, nanejvýš řekne ne, chci říct, že mě nemůže zastřelit nebo něco takového, když ji pozvu na rande. Tak jsem řekl ahoj, tady je Arnie Cunningham, a ona na to ahoj, a bla bla bla bla, kecy kecy kecy, a pak jsem si uvědomil, že ani nevím, kam ji sakra chci pozvat, a už nám docházela témata, za chvíli zavěsí. Tak jsem se jí zeptal na první věc, která mě napadla, jestli by nechtěla jít v sobotu na fotbal. Ona na to že moc ráda, přesně takhle, jako by jenom čekala, až ji pozvu, víš?"

"Asi fakt čekala."

"Jo, možná." Arnie o tom celý zmámený uvažoval.

Zazvonil zvonek, oznamoval pět minut do začátku páté hodiny. Arnie a já jsme vstali. Holky se trousily z hřiště, krátké sukničky se jim slušivě třepotaly.

Slezli jsme z tribuny, hodili sáčky od oběda do popelnice pomalované školními barvami - oranžovou a černou - a šli ke škole.

Arnie se pořád usmíval, vzpomínal, jak se to samo vyvrtilo, tehdy poprvé s Leigou. "Pozvat ji na zápas bylo čiré zoufalství."

"Mockrát děkuju," řekl jsem. "Tohle je odměna za to, že každou sobotu odpoledne málem vypustím

duši, co?"

"Víš, jak to myslím. Potom když řekla, že se mnou půjde, mě napadlo něco strašného a zavola jsem ti - pamatuješ?"

Najednou jsem si vzpomněl. Zavola mi a zeptal se, jestli se hraje doma nebo venku a připadal mi přehnaně zdrcený, když jsem mu řekl, že se bude hrát v Hidden Hills.

"Takže takhle jsem dopadl, mám rande s nejhezčí holkou na škole, jsem do ní blázen a ono se ukáže, že se hraje venku a moje auto stojí u Willa v garáži."

"Mohli jste jet autobusem."

"Teď to vím, ale tehdy jsem to nevěděl. Autobus býval vždycky obsazený už týden před zápasem. Nevěděl jsem, že tolik lidí přestane chodit na fotbal, když tým začne prohrávat."

"To mi ani nepřipomínej," řekl jsem.

"Tak jsem šel za Willem. Věděl jsem, že by to Christina zvládla, ale v žádném případě by neprošla technickou kontrolou. Byl jsem prostě zoufalý."

Jak zoufalý? napadlo mě najednou, až mě zamrazilo.

"A on mi vyšel vstříc. Prý chápe, jak je to důležité, a pokud ..." Arnie se odmlčel; zdálo se, že uvažuje.

"A to je celý příběh mého velkého rande," dokončil překvapivě.

A pokud ...

Ale to nebyla moje věc.

Měj oči jako ostříž, řekl můj otec.

Ale tu myšlenku jsem zahnal.

Šli jsme teď kolem kuřárny, nebyl tam nikdo kromě tří kluků a dvou holek, spěšně dokuřovali marjánku. Měli ji v provizorním vajglu z kartónku od sirek a do nosu mi vníkl výmluvný odér, tolik podobný vůni pomalu hořícího podzimního listí.

"Viděl jsi někde Buddyho Reppertona?" zeptal jsem se.

"Ne," odpověděl. "A ani nechci. A ty?"

Viděl jsem ho jednou, potloukal se kolem Vandenbergova Veselého benzínu, čerpací stanice na silnici číslo 22 v Monroeville. Patřila tátovi Dona Vandenbergu a od arabského naftového embarga v sedmdesátém třetím roce se potácela na pokraji krachu. Buddy mě neviděl; jenom jsem projížděl kolem. "Nemluvil jsem s ním."

"Chceš tím naznačit, že umí mluvit?" řekl Arnie s úšklebkem, který se mu nepodobal. "Takovej hajzl."

Lekl jsem se. Znovu to slovo. Zamyslel jsem se, řekl si no co, a zeptal se ho, kde ten výraz sebral.

Zamyšleně se na mě podíval. Najednou zazvonilo podruhé, zadrnčelo to ze strany budovy. Přijdeme pozdě na hodinu, ale zrovna v té chvíli mi to vůbec nevadilo.

"Pamatuješ se na ten den, kdy jsem koupil auto?" řekl. "Ne ten den, kdy jsem složil zálohu, ale kdy jsem ho doopravdy koupil?"

"Jasně."

"Šel jsem dovnitř s LeBayem, ty jsi zůstal venku. Měl takovou malou kuchyňku s červeně kostkovaným ubrusem na stole. Sedli jsme si, nabídl mi pivo. Řekl jsem si, že radši přijmu. Opravdu jsem to auto chtěl, a nechtěl jsem ho, víš, nějak urazit. Takže jsme si oba dali pivo a on spustil nekonečné, nesouvislé ... jak bys to nazval? Asi remcání. Remcání o tom, jak jsou všichni ti hajzlové proti němu. To bylo jeho slovo, Dennisi. Hajzlové. Prý ho ti hajzlové přinutili auto prodat."

"Co tím myslel?"

"Asi tím myslel, že už je moc starý na řízení auta, ale takhle to neřekl. Byla to všechno jejich vina. Těch hajzlů. Ti hajzlové chtěli, aby chodil každé dva roky na řídičské přezkušování a každý rok na oční prohlídku. Ta oční prohlídka mu vadila. A tak řekl, že ho nechtějí na ulici - nikdo. A že mu někdo hodil po autě kamenem.

To všechno chápu. Ale nechápu, proč ..." Arnie se ve dveřích zastavil, zapomněl, že přijdeme pozdě na vyučování. Ruce měl zastrčené do zadních kaps džín a mračil se. "Nechápu, proč nechal Christinu takhle zchátrat a zničit, Dennisi. Vždyť víš, jak vypadala, když jsem ji kupoval. Hodně o ní mluvil, jako by ji měl opravdu rád - já vím, že sis myslel, že je to jenom kramářské vychvalování, ale nebylo - a ke konci, když už počítal peníze, zamručel, To zasraný auto, ať se zjancím, jestli vím, proč ho chceš, hochu. Je to černej

Petr.' A já řekl něco jako že si myslím, že bych ho mohl pěkně spravit. A on na to ,To určitě, to určitě. Jestli tě ti hajzlové nechají.' "

Vešli jsme dovnitř. Pan Leheureux, učitel francouzštiny, někam rychle šel, plešatá hlava mu svítila pod zářivkami. "Jdete pozdě, hoši," řekl uštvaným hlasem, který mi připomněl bílého králíka v Alence v říši divů. Rozběhli jsme se, dokud nezmizel z dohledu, a pak jsme zase zpomalili.

Arnie řekl: "Když po mně tehdy Buddy Repperton vyjel, fakticky jsem se bál." Ztišil hlas, sice se usmíval, ale zůstal vážný. "Skoro jsem se pochcal, jestli chceš vědět pravdu. Stejně si myslím, že jsem to LeBayovo slovo použil úplně bez přemýšlení. Na Reppertona se hodí, nemyslíš?"

"Ano."

"Musím jít," řekl Arnie. "Výpočty, pak autodílna III. Myslím, že jsem se stejně za poslední dva měsíce naučil celou látku na Christině."

Odběhl a já stál ještě chvíli na chodbě a díval se, jak odchází. V pondělí jsem měl šestou hodinu studovnu se slečnou Zápachovou a myslel jsem si, že bych mohl vklouznout dozadu bez povšimnutí ... Už jsem to takhle udělal. Kromě toho vyšším ročníkům projde i vražda, jak jsem se rychle poučil.

Stál jsem tam, snažil se setřást pocit děsu, který už nikdy nebude tak nejasný a nezřetelný. Něco bylo špatně, něco bylo mimo mísu, vymknuté z kloubů. Zamrazilo mě a ani jasné říjnové slunce v oknech všech středních škol na světě ten mráz nedokázalo zahnat. Všechno bylo jako vždycky, ale schylovalo se ke změně - cítil jsem to.

Stál jsem tam a snažil se zařadit rychlost, snažil se přesvědčit sebe sama, že to mrazení jsou jenom moje obavy z vlastní budoucnosti a že tohle je ta nastupující změna, která mě zneklidňuje. Možná to byla taky pravda. Ale ne celá. To zasraný auto, ať se zjancím, jestli vím, proč ho chceš, hochu. Je to černej Petr. Viděl jsem, jak se z kabinetu vrací pan Leheureux a vykročil jsem.

Myslím, že každý má v hlavě bagr a ve chvílích stresu nebo potíží ho může nakopnout a jednoduše všechno shrnout do velikánského zákopu v podlaze své vědomé mysli. Zbavit se toho. Pohřbit to. Jenomže ten zákop vede do podvědomí a někdy, ve snech, se ty mrtvoly pohnou a začnou chodit. Té noci se mi zase zdálo o Christině, tentokrát byl za volantem Arnie, na zflikovaném sedadle seděla ohnilá mrtvola Rolanda D. LeBaye a nechutně se kývala a auto s řevem vyrazilo z garáže na mě, přitom mě propichovalo divokými kruhy světlometů.

Probudil jsem se s polštářem nacpaným do pusy, abych zadusil jekot.

19. Nehoda

Zapni to, zapni to,
kámo, teď tě sejmu.
Beach Boys

To bylo naposledy, co jsem s Arniem mluvil - opravdu mluvil - až do Děkuvzdání, protože další sobota byl ten den, kdy jsem byl zraněn. To byl ten den, kdy jsme zase hráli s Medvědy z Ridge Rock a tentokrát jsme prohráli vskutku fenomenálně, 46:3. Já jsem ale konec zápasu už neviděl. Asi v sedmé minutě třetí čtvrtiny jsem se uvolnil, chytil přihrávku a chystal se vyběhnout, když do mě narazili najednou tři obránci Medvědů. Okamžik hrozná bolesti - jasný zášleh, jako bych se ocitl v nulovém bodě atomového výbuchu. Pak mě zaplavila temnota.

Všechno zůstalo temné dost dlouhou dobu, i když mně dlouhá nepřipadala. Byl jsem v bezvědomí asi padesát hodin, a když jsem se pozdě odpoledne v pondělí dvacátého třetího října probudil, byl jsem v libertyvillské všeobecné nemocnici. Byli u mě táta a máma. Taky Ellie, vypadala bledá a napnutá. Pod očima měla tmavě hnědé kruhy, a mě to absurdně dojalo; dokázala se nade mnou rozbrečet bez ohledu na všechny ty dobroty, co jsem jí vyjídal z krabice na chleba, když odešla spát, a když jí bylo dvanáct, dal jsem jí sáček Vigora, protože předtím asi týden strávila prohlížením svého profilu v zrcadle v upnutém tričku, aby viděla, jestli jí rostou prsa (rozbrečela se a máma na mě byla super naštvaná asi čtrnáct dní),

bez ohledu na všechno to otravování a přiblblé sourozenecké kruté hrátky.

Arnie tam nebyl, když jsem se probudil, ale zanedlouho se k mé rodině připojil; byli s Leighou v čekárně. Ten večer se ukázala i moje teta se strýcem z Albany a po zbytek týdne se konala neutuchající přehlídka členů rodiny a přátel - přišel celý fotbalový tým včetně trenéra Puffera, který vypadal, jako by zestárnul o dvacet let. Asi zjistil, že jsou horší věci než prohraná sezóna. Trenér byl ten, kdo mi vyklopil novinu, že už fotbal nikdy hrát nebudu, a já nevím, co čekal - jestli se rozbřečím nebo dostanu záchvat, podle toho, jak strhaně a napjatě vypadal. Ale já na to celkem nijak nereagoval, uvnitř ani navenek. Byl jsem jenom rád, že jsem naživu a že vím, že budu znovu chodit, nakonec.

Kdybych dostal jenom jednu ránu, pravděpodobně bych mohl hned vyskočit a jít si pro další. Ale lidské tělo není stavěné na to, aby je někdo naklepával ze tří různých úhlů najednou. Měl jsem zlomené obě nohy, levou nadvakrát. Pravá paže se mi vymrštila za záda, když jsem letěl k zemi, a utrpěl jsem ošklivou částečnou zlomeninu spojenou s ohnutím kosti v předloktí. Ale to byla jenom třešnička na dortu. Měl jsem taky frakturu lebky a utrpěl cosi, čemu ošetřující lékař říkal "úraz dolní části páteře", což znamenalo, že jsem asi o centimetr unikl ochrnutí od pasu dolů pro zbytek života.

Měl jsem spoustu návštěv, spoustu květin, spoustu pohlednic. To všechno bylo jistým způsobem velmi příjemné - jako bych tím, že jsem naživu, pomáhal oslavit své probuzení.

Jenomže mě to taky hodně bolelo a zažil jsem spoustu nocí, kdy jsem nemohl spát; jednu paži jsem měl zavěšenou nad tělem na soustavě závaží a táhel, podobné to bylo s nohou (obě mě neustále pod sádrou svědily) a k tomu prozatímní sádra - říká se jí "tlaková sádra" - kolem beder. Taky jsem měl před sebou samozřejmě vyhlídku na dlouhý pobyt v nemocnici a nekonečné vyjíždky na kolečkovém křesle do komnaty hrůzy, nevinně označené Rehabilitace.

Ach, a ještě jedna věc - měl jsem spoustu času.

Četl jsem noviny; vyptával jsem se návštěv na různé věci; a nejednou, jak události pokračovaly a má podezření se začala vymykat zdravému úsudku, jsem se ptal sebe sama, jestli náhodou nepřicházím o rozum.

V nemocnici jsem byl až do Vánoc a v době, kdy jsem se dostal domů, má podezření už získala konečné obrysy. Zjistil jsem, že je stále těžší a těžší ty strašidelné obrysy popřít, ale věděl jsem zatraceně dobře, že rozum neztrácím. V některém ohledu by to bylo lepší - pohodlnější - kdybych mohl věřit. Ale to už jsem byl pořádně vyděšený a navíc po uši zamilovaný do dívky svého nejlepšího kamaráda.

Čas přemýšlet ... příliš mnoho času.

Čas dát si stovku přezdívek za to, co si myslím o Leighe. Čas dívat se na strop pokoje a litovat, že jsem kdy slyšel o Arniem Cunninghamovi ... nebo Leighe Cabotové ... nebo o Christině.

2. ARNIE - PÍSNÍČKY O LÁSCE

20. Druhá hádka

Přišel ke mně dealer a prý,
"Prodej svýho forda
a já tě posadím do auta,
který sežere silnici!
Jenom mi pověz, co chceš,
a tady to podepiš,
já ti to nechám přivézt,
než se ohlídněš."
Pořídím si auto,
po silnici to budu pálit;
pak už se nebudu muset trápit
s tou rozklepanou fordkou.
Chuck Berny

Plymouth ročník 1958 Arnieho Cunninghama prošel technickou prohlídkou odpoledne 1. listopadu 1978. Dokončil proces, který doopravdy začal ten večer, kdy s Dennisem Guilderem vyměnil první prasklou pneumatiku, a zaplatil osm dolarů padesát spotřební daň, dva dolary městskou silniční daň (která ho také opravňovala parkovat zadarmo u parkovacích automatů v centru města) a patnáct dolarů poplatků za poznávací značku. Na dopravním inspektorátě v Monroeville dostal pennsylvánskou značku HY - 6241 - J.

Z inspektorátu odjel v autě, které mu pronajal Will Darnell, a z Darnellovy samoobslužné garáže vyjel za volantem Christiny. Vezl ji domů.

Jeho otec a matka přijeli společně z Univerzity Horlicks asi za hodinu. Hádka začala skoro okamžitě. "Viděli jste to?" zeptal se Arnie, mluvil k nim oběma, ale možná trochu víc k otci. "Zrovna dnes odpoledne jsem to nechal registrovat."

Byl hrdý; měl k tomu důvod. Christina byla čerstvě umytá a navoskovaná a jenom svítila v odpoledním podzimním slunci. Byla na ní pořád spousta rzi, ale vypadala tisíckrát líp než toho dne, kdy ji Arnie koupil. Boční panely, podobně jako kapota vpředu a vzadu, byly zbrusu nové. Vnitřek byl jako ze škatulky, pěkně vypulírovaný. Sklo a chrom jen svítily.

"Ano, já ..." začal Michael.

"Samozřejmě jsme to viděli," vyštěkla Regina. Připravovala pití, míchala malou kvedlačkou ve sklenici v zuřivých kruzích ve směru hodinových ručiček. "Skoro jsme do toho vrazili. Nechci, aby to tu parkovalo. Vypadá to tu jako na parkovišti ojetin."

"Mami," vydechl Arnie ohromeně a bolestně. Podíval se na Michaela, ale Michael odešel, aby si taky něco namíchal - možná si řekl, že se asi bude potřebovat napít.

"Přesně jak říkám," pokračovala Regina Cunninghamová. Ve tváři byla o něco bledší než obvykle; růž na lících jí vystupovala skoro jako klaunské líčení. Hodila do sebe půlku džinu s tonikem na jedno polknutí, zašklebila se, jako se šklebí lidé, když spolknou hořký lék. "Odvez to tam, kde jsi to měl předtím.

Nechci to tu a taky to tady mít nebudu, Arnie. Hotovo."

"Odvézt zpátky?" vykřikl Arnie, teď už rozzuřený stejně jako raněný. "To je skvělý nápad, že? Tam mě

to stojí dvacet babek týdně!"

"Stojí tě to mnohem víc," řekla Regina. Dopila sklenici a odložila ji. Otočila se a podívala se na něj.

"Onehdy jsem se ti podívala do vkladní knížky ... "

"Cože jsi udělala?" Arniemu se rozšířily oči.

Regina se trochu začervenala, ale oči nesklopila. Michael se vrátil a stanul ve dveřích, nešťastně se díval z manželky na syna.

"Chtěla jsem vědět, kolik na to hloupé auto utrácíš," řekla. "Je to tak nepřírozené? Příští rok musíš na vysokou. Pokud vím, v Pennsylvánii se vzdělání na vysoké nedává zadarmo."

"Takže jsi šla do mého pokoje a prohledávala ho, dokud jsi nenašla mou vkladní knížku?" Arnieho šedé oči ztvrdly vztekem. "Možná jsi hledala taky marjánku. Nebo časopisy s holčičkami. Nebo možná fleky na prostěradlech."

Regině spadla brada. Možná očekávala, že ho zraní a že se rozzlobí, ale nečekala totální, nezadržovanou zuřivost.

"Arnie!" okřikl ho Michael.

"No, proč ne?" zakřičel i Arnie. "Myslel jsem, že je to moje věc! Bůh ví, kolik času jste strávili vysvětlováním, že je to moje zodpovědnost, oba dva!"

Regina řekla: "Velmi jsi mě zklamal, že to bereš takhle. Arnolde. Zklamal a ranil. Chováš se jako ... "

"Nevykládej mi, jak se chovám! Jak si myslíš, že mi je? Makám jako šílený, abych to auto připravil na technickou prohlídku - dělal jsem na něm víc než dva a půl měsíce - a když ho přivezu domů, první, co řekneš, je, abych s ním vypadl z příjezdové cesty. Jak mi má být? Mám být šťastný?"

"Není důvod, abys s matkou mluvil takovým tónem," napomenul ho Michael. V rozporu se svými slovy mluvil podivně smířlivě. "Ani abys používal taková slova."

Regina podala sklenici manželovi. "Udělej mi další sklenici. V komoře je plná láhev džinu."

"Tati, zůstaň tady," řekl Arnie. "Prosím tě. Ať si to vyřešíme."

Michael Cunningham se podíval na manželku, na syna, znovu na manželku. Viděl dva křemeny. Odešel do kuchyně a svíral v ruce manželčinu sklenici.

Regina se zachmuřeně obrátila zase k synovi. Ten klín vězel mezi dveřmi už od léta; možná postrehla svou poslední šanci znovu ho vykopnout.

"V červenci jsi měl v bance skoro čtyři tisíce dolarů," řekla. "Asi tři čtvrtiny těch peněz sis vydělal od deváté třídy, k tomu úroky ... "

"Ach, takže neustálý dohled, co?" ušklíbl se Arnie. Najednou se posadil, nespouštěl z matky oči. Mluvil tónem znechuceného úžasu. "Mami - proč sis prostě ty zatracené peníze nevzala a neuložila je na účet pod vlastním jménem?"

"Protože až donedávna se zdálo, že chápeš, k čemu ty peníze máš. Posledních pár měsíců je to pořád jenom auto, auto, auto a k tomu děvče, děvče, děvče. Jako by ses z obojího zbláznil."

"Díky. Vždycky uvítám milý, nezaujatý názor na způsob, jakým vedu život."

"Letos v červenci jsi měl skoro čtyři tisíce dolarů. Na vzdělání, Arnie. Na vzdělání. Teď máš něco přes dva tisíce osm set. Můžeš mluvit o šmírování a tak dál, ale tohle je fakt. Během dvou měsíců jsi utratil dvanáct set dolarů. Možná proto se nechci na to auto dívat. Měl bys to pochopit. Mně připadá jako ... "

"Poslouchej ... "

"... jako velká dolarová bankovka, která letí pryč."

"Můžu ti říct pár věcí?"

"Ne, to si nemyslím, Arnie," řekla s konečnou platností. "Opravdu si to nemyslím."

Michael se vrátil s její sklenicí, do poloviny zaplněnou džinem. U baru dolil tonik a sklenici jí podal. Regina se napila, znovu udělala tu kyselou znechucenou grimasu. Arnie seděl v křesle u televize a zamyšleně se na ni díval.

"Ty učíš na vysoké?" řekl. "Učíš na vysoké a tohle je tvůj přístup? ‚Promluvila jsem. Ostatní můžou jenom držet klapačky.‘ Skvělé. Lituju tvoje studenty."

"Dej si pozor, Arnie," řekla a namířila na něj ukazovák. "Dej si pozor."

"Můžu ti říct pár věcí nebo ne?"

"Tak prosím. Ale stejně se tím nic nezmění."

Michael si odkašlal. "Reg, myslím, že Arnie má pravdu, tohle není moc konstruktivní při ... "

Otočila se k němu jako kočka. "Ani od tebe nechci slyšet ani slovo!"

Michael sebou trhl.

"První věc je tohle," řekl Arnie. "Jestli ses na mou vkladní knížku podívala víc než zběžně - a to jsi určitě udělala - , musela sis všimnout, že první týden v září mi celé úspory poklesly na nejnižší úroveň dva tisíce dvě stě. Musel jsem pro Christinu koupit celý předeek."

"Říkáš to, jako bys na to byl hrdý," řekla zlostně.

"To taky jsem." Podíval se na ni zpřímá. "Celý předeek jsem přiděloval sám, nikdo mi nepomáhal. A odvedl jsem opravdu dobrou práci. Nepoznala bys ... " Tady jeho hlas jako by trochu zakolísal, ale hned zase ztvrdl, " ... nepoznala bys, že to není původní kus. Ale já chci říct, že od té doby se moje celkové úspory zvedly o šest set. Protože se Willu Darnellovi líbí moje práce a přibral mě. Když budu k úsporám každé dva měsíce přidávat šest set dolarů - a možná bych to mohl i zvednout, pokud mě nechá jezdit do Albany, kde kupuje ojetá auta - na konci školy budu mít na účtu čtyři tisíce šest set dolarů. A jestli tam příští léto budu pracovat na plný úvazek, začnu vysokou skoro se sedmi tisíci dolary. A zásluhu o to všechno můžeš přičíst tomu autu, které tak hrozně nenávidíš."

"Nebude ti to k ničemu, když se nedostaneš na dobrou školu," opáčila a hbitě tím změnila téma, jak to už udělala na tolika výborových schůzích katedry, když se někdo odvážil zpochybnit některý její názor ... což se nestávalo často. Neuznala, že ten druhý má pravdu; jednoduše přešla k něčemu jinému. "Zhoršily se ti známky."

"Zase ne o tolik, aby na tom záleželo," řekl Arnie.

"Jak to myslíš, že ne zas o tolik? Ve výpočtech jsi pořádně pozadu! Zrovna minulý týden jsme dostali červenou kartu!" Červené karty, studentstvem někdy nazývané poslední varování, se posílaly v polovině každého klasifikačního období studentům, kteří se během prvních pěti týdnů čtvrtletí ustálili na pětasedmdesáti nebo méně bodech.

"To byla jenom jediná zkouška," řekl Arnie klidně. "Pan Fenderson je známý tím, že zkouší v první půlce čtvrtletí tak málo, že můžeš přinést domů červenou kartu s nejnižší známkou, protože jsi nepochopila nějakou podstatnou, ojedinelou část látky, a na konci klasifikačního období můžeš skončit s výbornou. To všechno bych ti klidně vysvětlil, kdyby ses zeptala. Nezeptala ses. Taky je to teprve třetí červená karta, kterou jsem dostal od začátku střední školy. Můj celkový průměr je pořád devadesát tři a sama víš, jak je dobrý ... "

"Půjde dolů!" vykřikla pronikavě a přistoupila k němu. "To je tou zatracenou posedlostí tím autem! Máš přítelkyni; myslím, že to je fajn, bezva, super! Ale s tím autem je to šílenost! Dokonce i Dennis říká ... " Arnie vstal a vstal tak rychle a tak těsně u ní, že musela o krok couvnout, a jeho vztek ji tak překvapil, že ji vlastní vztek přešel, aspoň na okamžik. "Dennise z toho vynech," pravil nebezpečně tichým hlasem.

"Tohle je mezi námi."

"Dobře," řekla a znovu změnila téma. "Prostou skutečností je, že tvoje známky jdou dolů. Já to vím, tvůj otec to ví a červená karta z matematiky to dosvědčuje."

Arnie se sebevědomě usmál a Regina zostražitěla.

"Dobře," řekl Arnie. "Něco ti povím. Nechej mě s tím autem tady až do konce klasifikačního období. Jestli budu mít z něčeho horší známku než tři, prodám auto Darnellovi. Koupí ho; ví, že by za ně v tomhle stavu klidně dostal tisícovku. Hodnota půjde jediné nahoru."

Arnie se zamyslel.

"Nabídnu ti něco ještě lepšího. Jestli neskončím v pololetí s vyznamenáním, tak se auta zbavím taky. To znamená, že sázím svoje auto, že ve výpočtech budu mít nejhůř dvojku nejen ve čtvrtletí, ale za celé pololetí. Co ty na to?"

"Ne," řekla Regina okamžitě. Střelila po manželovi varovným pohledem - Nemíchej se do toho. Michael, který otevřel ústa, je zase sklapl.

"Proč ne?" zeptal se Arnie zdánlivě mírně.

"Protože mě chceš oblafnout a sám víš, že mě chceš oblafnout!" křičela na něj Regina, její zuřivost už propukla naplno a nezadržitelně. "A já tu nemíním stát a přežvykovat pořád dokola totéž a poslouchat od tebe další hromady drzostí! Já - já - přebalovala jsem ti špinavé plíny! Řekla jsem, že to musí pryč, jezdi

si v tom, když musíš, ale nenechávej to stát tady, abych se na to musela dívat! A je to! Konec!"

"Co ty na to, tati?" zeptal se Arnie a sklouzl k němu pohledem.

Michael znovu otevřel ústa, že promluví.

"Totéž co já," řekla Regina.

Arnie se podíval zase na ni. Jejich oči, obdařené stejným odstínem šedi, se setkaly.

"Ono nesejde na tom, co řeknu, že?"

"Myslím, že to zašlo dost da ... "

Chtěla se otočit, ústa měla stále pevně sevřená a odhodlaná, oči podivně zmatené. Arnie ji chytil za paži těsně nad loktem.

"Nesejde, že? Protože když jsi něco rozhodla, tak už nevidíš, neslyšíš, nemyslíš."

"Arnie, nech toho!" zakřičel na něj Michael.

Arnie se na ni podíval a Regina mu pohled oplatila. Jejich pohledy zamrzly, zaklesly se do sebe.

"Já ti řeknu, proč se na to auto nechceš dívat," řekl Arnie pořád stejně mírným hlasem. "Nejde o peníze, protože jsem díky autu padl na práci, ve které jsem dobrý a nakonec mi vynese peníze. Víš to. Nejde ani o známky. Nejsou o nic horší než jindy. Tohle víš taky. Jde o to, že nesneseš, abys mě už neměla pod palcem, stejně jako máš po palcem katedru, jako máš jeho ... " píchl palcem směrem k Michaelovi, kterému se podařilo vypadat rozzlobeně, provinile a zoufale najednou, " ... stejně jako jsi měla vždycky pod palcem mě."

Ted' Arniemu zrudla tvář, ruce u boků se zatřaly v pěst.

"Všechny ty liberální kecy o tom, jak rodina rozhoduje společně, všechno probírá společně, debatuje společně. Ale faktem je, že jsi to byla vždycky ty, kdo mi vybíral šaty do školy, boty do školy, s kým si mám hrát a s kým nemám, ty jsi rozhodovala, kam pojedeme na prázdniny, ty jsi mu říkala, kdy prodat auto a jaké zase koupit. No, a najednou se něco vymyká tvé kontrole a to ty zatraceně nesnášíš, co?"

Vrazila mu facku. V obýváku to zaznělo jako rána z pistole. Venku už se zešeřilo a kolem projížděla auta, utajená ve tmě, se světlometry jako žlutýma očima. Christina stála na asfaltové cestičce

Cunninghamových, stejně jako kdysi stála na trávníku Rolanda D. LeBaye, ale vypadala rozhodně líp než tehdy - vypadala klidně a povzneseně nad vším tím ošklivým, nedůstojným rodinným handrkováním.

Jako by znovu přišla na svět.

Najednou, děsivě, se Regina Cunninghamová rozplakala. To byl jev podobný dešti na poušti, který Arnie viděl snad čtyřikrát, pětkrát za život - a nikdy nebyl příčinou těch slz on.

Její slzy byly děsivé, řekl Dennisovi později, už tím prostým faktem, že se objevily. To stačilo, ale bylo tu ještě něco víc - slzami najednou jediným strašlivým okamžikem zestárla, jako by během několika vteřin obrovským skokem přeskočila z pětačtyřiceti do šedesáti. Tvrdá šedivá zář v pohledu zmatněla a pohasla a najednou jí po tvářích tekly slzy, prodíraly se nalíčením.

Zašátrala po rímse krbu po sklenici a vrazila do ní špičkami prstů. Sklenice spadla na dlažbu a roztříštila se. Zavládlo mezi nimi jakési nedůvěřivé ticho a úžas, že věci zašly tak daleko.

A dokonce i přes slabost způsobenou slzami se jí nějak podařilo ze sebe vypravit: "To auto v naší garáži ani na cestě nebude, Arnolde."

Chladně odpověděl: "Nenechám ho tam, matko."

Zamířil ke dveřím, otočil se a podíval se na ně na oba: "Díky. Za projevené porozumění. Díky moc, oběma."

Odešel.

21. Arnie a Michael

Od té doby, cos odešla,
chodím se slunečnima brejlema,
ale já vím, že mi bude zase fajn,
dokud dokážu naleštit svýho černýho
Caddyho.

Moon Martin

Michael dohnal Arnieho na příjezdové cestě, Arnie mířil ke Christině. Položil ruku Arniemu na rameno. Arnie ji setřásl a dál lovil v kapse klíčky.

"Arnie. Prosím."

Arnie se rychle otočil. Na okamžik se zdálo, že už už dovrší černý večer tím, že otce uhodí. Pak napětí v jeho těle trochu povolilo a Arnie se opřel zády o auto a levou rukou se ho dotýkal, hladil je, jako by z něj čerpal sílu.

"Dobře," řekl. "Co chceš?"

Michael otevřel ústa a chvíli se zdálo, že neví, jak dál. Na tváři se mu rozhostil bezmocný výraz - bylo by to legrační, kdyby to nebylo tak chmurně děsivé. Zdálo se, že zestárnul, že zešedivěl a rysy má strhané.

"Arnie," řekl a zdálo se, že se těmi slovy opírá do jakési netečné, nepřátelské tíhy, "Arnie, je mi to líto."

"Jo," řekl Arnie, znovu se otočil a otevřel dveře. Ven vyvanula příjemná vůně dobře ošetřovaného auta.

"To jsem viděl podle toho, jak ses mě zastal."

"Prosím. Je to pro mě těžké. Těžší, než můžeš pochopit."

Cosí v jeho hlase přmělo Arnieho, aby se zase obrátil. Oči jeho otce byly zoufalé a nešťastné.

"Neřekl jsem, že jsem se tě chtěl zastat," řekl Michael. "Vidím to i z její strany, víš. Vidím, jak na ni tlačíš, jsi odhodlaný prosadit si svou za každou cenu ... "

Arnie se chraptivě zasmál. "Jinými slovy, přesně jako ona."

"Tvoje matka prochází velkou životní změnou," řekl Michael tiše. "Je to pro ni nesmírně těžké."

Arnie na něj zamžikal, nejdřív si nebyl jist, co vlastně slyšel. Jako by otec najednou promluvil hotentotsky; připadalo mu, že to s dosavadním tématem souvisí asi jako baseballové skóre.

"Co - cože?"

"Prochází změnou. Je vyděšená, hodně pije a někdy trpí i tělesnou bolestí. Ne moc často," řekl, když si všiml polekaného výrazu na Arnieho tváři, "byla u doktora a jde jenom o tu změnu. Jenomže prožívá emocionální bouři. Jsi její jediné dítě a vzhledem k svému současnému stavu se upnula jenom na to, že chce pro tebe to nejlepší, ať to stojí, co stojí."

"Chce, aby bylo po jejím. A to není nic nového. Vždycky chtěla, aby bylo po jejím."

"Myslí si, že je pro tebe správné všechno, o čem je přesvědčena, že je pro tebe správné, to je bez debaty," řekl Michael. "Ale proč si myslíš, že jsi jiný? Nebo lepší? Před chvílí jsi jí šel po krku a ona to věděla. Já taky."

"Začala ona ... "

"Ne, to ty, když jsi to auto přivezl domů. Věděl jsi, jak jí bude. A má pravdu ještě v další věci. Změnil ses. Od prvního dne, kdy jsi přišel domů s Dennisem a řekl, že sis koupil auto; tehdy to začalo. Myslíš, že ji to nerozčililo? Nebo mě? Když dítě začne projevovat vlastnosti, o jejichž existenci jsem vůbec neměl tušení?"

"Hele, tati, no tak! To je trochu ... "

"Vůbec tě nevidíme, pořád děláš na autě nebo jsi venku s Leighou."

"Začínáš mluvit přesně jako ona."

Michael se najednou zazubil - byl to ale smutný úsměv. "V tom se pleteš. Pleteš se, že víc ani nemůžeš. Ona mluví jako ona a ty mluvíš jako ona, ale já mluvím přesně jako chlap, pověřený velením pitomé mírové jednotky OSN, které hrozí, že jí někdo ustřelí prdel."

Arnie trochu sklesl; jeho ruka znovu našla auto a začala je hladit, hladit.

"Dobře," řekl. "Asi chápu, co máš na mysli. Nevím, proč ji necháváš takhle se prosazovat, ale dobrá."

Ten smutný, pokořený úsměv zůstal, trochu jako úsměv psa, který běžel za klackem hodně daleko za hodně horkého letního dne. "Některé věci možná patří k životu. A možná existují kompenzace, které nemůžeš chápat a já je nemůžu vysvětlit. Jako ... nu, já ji miluju, víš."

Arnie pokrčil rameny. "Tak ... co teď?"

"Můžeme se projet?"

Arnie se podíval překvapeně, potom potěšeně. "Jasně. Nastup si. Chceš někam konkrétně?"

"Na letiště."

Arnie povytáhl obočí. "Na letiště? Proč?"

"Povím ti to cestou."

"A co Regina?"

"Šla si lehnout," řekl Michael tiše a Arnie měl tolik slušnosti, že se trochu začervenal.

Arnie řídil jistě a dobře. Christininovy nové světlomety prořezávaly časnou tmou ostře ohraničeným, dlouhým světelným tunelem. Projel kolem domu Guilderových, potom u stopky zabočil vlevo na Elm Street a pak zamířil k JFK Drive. Silnice I - 376 je zavedla na I - 278 a pak už mířili k letišti. Provoz nebyl hustý. Motor potichu broukal novým výfukovým potrubím. Přístrojová deska svítila tajemně zeleným světlem. Arnie zapnul rádio a našel na středních vlnách WDIL, stanici z Pittsburghu, která hraje jenom staré kousky. Gene Chandler zpíval "Duke of Earl."

"Ta kára běhá jako hodinky," prohodil Michael Cunningham. Znělo to obdivně a užasle.

"Díky," usmál se Arnie.

Michael se zhluboka nadechl. "Voní jako nová."

"Je tu hodně nových věcí. Tyhle potahy mě stály osmdesát babek. Část z těch penez, kvůli kterým ječela Regina. Zašel jsem do knihovny a půjčil si spoustu knih a snažil se všechno co nejlíp okopírovat. Ale nebylo to tak lehké, jak by si někdo mohl myslet."

"Proč ne?"

"No, tak za prvé, Plymouth Fury padesát osm nikdo nepovažoval za klasického veterána, takže nikde o něm není moc psáno, ani v historických knížkách o autech - Americké auto, Američtí veteráni, Auta padesátých let, v takových knížkách. Pontiac padesát osm byl veterán, jenomže druhý rok Pontiac vyrobil model Bonneville; a T - Bird padesát osm s křídly ve tvaru zaječích uší, to byl asi poslední opravdu velký Thunderbird; a ... "

"Netušil jsem, že tolik víš o starých autech," přerušil ho Michael. "Jak dlouho se tím zabýváš, Arnie?"

Neurčitě pokrčil rameny. "Každopádně další problém byl, že LeBay si nechal na zakázku upravit běžný detroitský kousek - Plymouth nenabízel Fury v červené a bílé, to za prvé - a já se snažil auto restaurovat spíš do podoby, jakou měl na mysli on a ne Detroit. Takže jsem se v tom dost plácal."

"Proč chceš to auto restaurovat tak, jak je měl LeBay?"

Znovu neurčitě pokrčení rameny. "Nevím. Prostě mi to tak připadá správné."

"No, myslím, že odvádíš pořádný kus práce."

"Děkuju."

Otec se k němu naklonil a zadíval se na přístrojovou desku.

"Na co se díváš?" zeptal se Arnie trochu ostře.

"To mě podrž," řekl Michael, "Tohle jsem ještě v životě neviděl."

"Co?" Arnie mrkl dolů. "Aha. Počítadlo kilometrů."

"Běží pozpátku, že?"

Počítadlo opravdu běželo pozpátku; tehdy, toho večera prvního listopadu, ukazovalo něco přes 79 500 mil. Zatímco se Michael díval, ukazatel desetín se otáčel z 0,2 na 0,1 až na 0. Když se vrátil na 0,9, počet celých mil se snížil o jednu.

Michael se zasmál. "Tohle jsi vynechal, synu."

Arnie se usmál - jenom maličko. "To je pravda," řekl. "Will říká, že je tam někde krat'as. Myslím, že se s tím nebudu párat. Je to docela zábavné mít počítadlo kilometrů, které běží pozpátku."

"Je přesné?"

"Co?"

"No, když pojedíš od našeho domu na Station Square, odečte se pět mil?"

"Aha," řekl Arnie. "Už chápu. Ne, vůbec není přesné. Vráti se o dvě tři míle za každou skutečně ujetou míli. Někdy o víc. Dřív nebo později se přetrhne kabel tachometru a až ho vyměním, samo se to upraví."

Michael, který už několikrát v životě zažil přetržený kabel tachometru, pohlédl na ručičku a očekával charakteristické chvění, které by naznačovalo problém. Ale ručička nehybně ukazovala něco přes čtyřicítku. Tachometr vypadal v pořádku; jenom počítadlo se pomátlo. A věřil Arnie opravdu, že tachometr a počítadlo mají stejný kabel? Určitě ne.

Michael se zasmál. "Vypadá to přízračně, synu."

"Proč na letiště?" zeptal se Arnie.

"Chci ti dát měsíční parkovací permanentku," odpověděl Michael. "Za pět dolarů. Levnější než v Darnellově garáži. A můžeš s autem vyjet, kdykoli chceš. U letiště je zastávka autobusu. Je to vlastně konečná."

"Kriste pane, větší blbost jsem teda neslyšel!" zařval Arnie. Zajel na odbočku k potměšile čistírně.

"Mám jezdit autobusem dvacet mil na letiště, abych si vzal auto, když je budu potřebovat? To zní jako z Hlavy 22! Ne! V žádném případě!"

Chtěl říct ještě něco, ale Michael ho najednou popadl za krk.

"Poslouchej," řekl Michael. "Jsem tvůj otec, takže mě poslouchej. Matka měla pravdu, Arnie. Posledních pár měsíců jsi skutečně nerozumný - víc než nerozumný. Jsi přímo divný."

"Pusť mě," odsekl Arnie a snažil se vyprostit.

Michael ho nepustil, ale trochu povolil. "Trochu ti to vyjasním. Ano, na letiště je daleko, ale je to tam stejně daleko jako k Darnellovi. Garáže k parkování jsou i blíž, ale ve městě se i častěji krade a je tam víc vandalů. Letiště je oproti tomu docela bezpečné."

"Žádné veřejné parkoviště není bezpečné."

"Za druhé je levnější než garáž v centru a mnohem levnější než Darnell."

"To není to hlavní a ty to víš!"

"Možná máš pravdu," řekl Michael. "Ale uniká ti ještě něco, Arnie. Uniká ti podstata."

"Třeba mi řekneš, co je ta podstata."

"Dobrá. Řeknu." Michael se na chvilku odmlčel a upřeně se na syna zadíval. Když promluvil, měl tichý a klidný hlas, skoro stejně melodický jako flétna, na kterou hrál. "Zdá se, že s veškerým smyslem pro to, co je rozumné, jsi naprosto ztratil smysl pro proporce. Je ti skoro osmnáct, jsi v posledním ročníku na střední škole. Myslím, že už ses rozhodl, že na Horlicks nepůjdeš; viděl jsem, jaké brožury o vysokých školách sis přinesl domů ... "

"Ne, nepůjdu na Horlicks," řekl Arnie. Mluvil už trochu klidněji. "Po tom všem tam nepůjdu. Netušíš, jak strašně toužím vypadnout pryč. Nebo možná tušíš."

"Ano. Tuším. A třeba je to tak lepší. Lepší než to neustálé jiskření mezi tebou a matkou. Žádám tě jenom, abys jí to zatím neříkal; počkej, dokud nebudeš muset poslat žádost."

Arnie pokrčil rameny, nic nesliboval.

"Vezmeš si auto na školu, tedy pokud bude pořád v provozu ... "

"Bude v provozu."

"... a jestli to bude škola, která dovoluje prvním ročníkům mít v kampusu auto."

Arnie se otočil k otci, překvapený tak, že ho vztek opustil - překvapený a zneklidněný. Taková možnost ho vůbec nenapadla.

"Nepůjdu na školu, která mi nedovolí vzít si auto," řekl. Mluvil tónem trpělivého instruktora, takového, který má na starosti třídu duševně zaostalých dětí.

"Vidíš?" řekl Michael. "Máma má pravdu. Vybírat vysokou podle toho, jak se škola chová k prvňákům a autům, je naprosto iracionální. Jsi tím autem úplně posedlý."

"Nečekám, že bys to pochopil."

Michael na okamžik stiskl rty.

"Stejně, co je na tom, jet autobusem na letiště pro auto, když si chceš s Leighou vyjet? Je to nepohodlí, nepochybně, ale ne zas tak strašné. Znamená to, že ho nebudeš používat, pokud nebudeš muset, to za prvé, a ušetříš za benzín. Tvoje matka bude mít své malé vítězství; nebude se na ně muset dívat." Michael se odmlčel a pak se znovu smutně usmál. "Nevidí to jako vyhazování peněz, to víme oba. Vidí to jako tvůj první rozhodný krok z její náruče ... z naší. Myslím, že ... ale kruci, nevím."

Odmlčel se, zadíval se na syna. Arnie mu pohled zamyšleně oplácel.

"Vezmi si to auto na vysokou; i když si vybereš kampus, kde prvňáci nemají dovoleno auto mít, vždycky se to dá obejít ... "

"Třeba parkováním u letiště?"

"Ano. Třeba. Až budeš jezdit domů jenom na víkend, Regina bude tak ráda, že tě vidí, že se o autě ani

nezmíní. Krucinál, nejspíš vyběhne před dům a pomůže ti ho umýt a navoskovat, jenom aby zjistila, jak se máš. Deset měsíců. Pak to budeš mít za sebou. Můžeme mít zase mír v rodině. Tak jedem, Arnie. Jed'."

Arnie vyjel od čistírny a zařadil se zase mezi auta.

"Je ten krám pojištěný?" zeptal se Michael náhle.

Arnie se zasmál. "Děláš si srandu? Když v tomhle státě nemáš pojištění zákonné odpovědnosti a zavíníš nehodu, policajti tě zabijí. Bez zákonné odpovědnosti by to byla tvoje vina, i kdyby to druhé auto spadlo z nebe a přistálo ti na střeše. Je to jeden ze způsobů, jak ti hajzlové udržují v Pennsylvánii kluky mimo silnice."

Michaela napadlo, že by mohl Arniemu říct, že neúměrný počet smrtelných nehod v Pennsylvánii - 41 procent - mají na svědomí nezletilí řidiči (Regina mu přečetla tu statistiku z nedělní přílohy novin a převalovala číslovku v ústech pomalým, apokalyptickým tónem: "Čty - ři - cet pro - cent!"), to bylo krátce poté, co si Arnie koupil auto), a pomyslel si, že nic takového Arnie nechce slyšet ... aspoň ne v téhle náladě.

"Takže jenom zákonnou odpovědnost?"

Projížděli pod reflexním ukazatelem, na kterém stálo K LETIŠTI LEVÝ PRUH. Arnie zapnul blinkr a přešel do levého pruhu. Zdálo se, že se Michael trochu uvolnil.

"Havarijní pojistku člověk nedostane, dokud mu není jedenadvacet. Myslím to vážně; ty hajzlovské pojišťovny jsou prachaté jako Krésus, ale nepojistí tě, dokud se jim to sakra nevyplatí." V Arnieho hlase zazněl hořký, mírně podrážděný tón, který Michael před tím nikdy neslyšel, a i když nic neřekl, synův slovník ho polekal a trochu vyděsil - předpokládal, že Arnie takový jazyk používá jenom se sobě rovnými (aspoň takhle to později říkal Dennisi Guilderovi, zřejmě si vůbec neuvědomoval, že Arnie až do posledního ročníku neměl žádné kamarády kromě Guildera), ale že tak nikdy nemluví před Reginou nebo před ním.

"Tvůj řidičský rejstřík a jestli umíš jezdit na to nemají žádný vliv," pokračoval Arnie. "Důvodem, proč nemůžeš mít nehodu, je to, že jim ty jejich zasrané pojistné tabulky říkají, že nemůžeš mít nehodu. V jedenadvaceti pojistku dostaneš, jenom když jsi ochoten vyklopit celé jmění - pojistné stojí pomalu víc než auto a sníží se, teprve když je člověku třiadvacet nebo kolik, pokud není ženatý. Ti hajzlové si to všechno spočítali. Ti to umějí člověku vykreslit, jenom co je pravda."

Vpředu svítila světla letiště, přistávací dráhy se rýsovaly v tajemných rovnoběžkách modrého světla.

"Jestli se mě někdo někdy zeptá, co je nejnižší formou lidské existence, povím mu, že je to pojišťovací agent."

"Docela ses informoval," prohodil Michael. Neodvažoval se říct nic jiného; zdálo se, že Arnie jenom čeká, aby zase vzkypěl vztekem.

"Obešel jsem pět různých pojišťoven. Bez ohledu na to, co říkala máma, do vyhazování peněz se zase tak nehnu."

"A obyčejná zákonná odpovědnost byla to nejlepší?"

"Jo, přesně tak. Šest set padesát dolarů ročně."

Michael hvízdal.

"Přesně tak," souhlasil Arnie.

Další mrkající ukazatel je informoval, že dva pruhy vlevo slouží k parkování, pravé pruhy pro výjezd. U vjezdu na parkoviště se cesta znovu dělila. Vpravo byla automatická brána, kde jste si brali lístek pro krátkodobé parkování. Vlevo byla skleněná budka, kde seděl hlídač parkoviště, díval se na malou černobílou televizi a kouřil cigaretu.

Arnie vzdychl. "Možná máš pravdu. Možná je to nejlepší řešení, jaké se nabízí."

"Určitě je," řekl Michael s úlevou. Arnie se teď zase trochu víc podobal sobě samému a to tvrdé světlo v jeho očích konečně pohaslo. "Deset měsíců, nic víc."

"Jistě."

Zajel k budce a hlídač, mladý chlapík v černooranžovém středoškolském svetru s libertyvillským logem na kapsách odstrčil skleněné okénko a vyklonil se ven. "Přejete si?"

"Chtěl bych měsíční lístek," řekl Arnie a lovil peněženku.

Michal vložil ruku na ruku Arního. "Tohle je moje starost," řekl.

Arnie mu ruku jemně, ale pevně odstrčil a vytáhl peněženku. "Je to moje auto. Zaplatím sám."

"Jenom jsem chtěl ..." začal Michael.

"Vím," řekl Arnie. "Ale já to myslím vážně."

Michael vzdychl. "Já vím. Ty a tvoje matka. Všechno bude v pořádku, pokud bude po mém."

Arnie na okamžik stáhl rty, a pak se usmál. "No ... jo," zabručel.

Podívali se na sebe a rozesmáli se.

V tom okamžiku Christina zhasla. Až do té chvíle motor běžel bezchybně a dokonale. Teď prostě ztichl; rozsvítily se kontrolky oleje a baterky.

Michael zvedl obočí. "Co to?"

"Nevím," odpověděl Arnie a zamračil se. "Tohle se mi ještě nestalo."

Otočil klíčem a motor okamžitě naskočil.

"Asi to nic nebylo," řekl Michael.

"Někdy v týdnu chci zkontrolovat časové seřízení," zamumlal Arnie. Zatúroval a pozorně poslouchal. A v tom okamžiku Michaela napadlo, že Arnie vůbec nevypadá jako jeho syn. Vypadal jako někdo jiný, někdo mnohem starší a tvrdší. Pocítil v hrudi krátké, ale neobyčejně nepříjemné bodnutí strachu.

"Hele, chcete ten lístek, nebo tu prostě budete dřepět celou noc a probírat časové seřízení?" zeptal se hlídač parkoviště. Arniemu připadal neurčitě povědomý, jak se stává u lidí, které potkáváte na chodbách ve škole, ale nemáte s nimi nic společného.

"No jo. Promiňte." Arnie mu podal pětidolarovou bankovku a hlídač mu dal lístek.

"Zadní část parkoviště," řekl hlídač. "Lístek si musíte obnovit pět dní před koncem měsíce, jestli chcete stejné místo."

"Dobře."

Arnie zajel dozadu na parkoviště, Christinin stín rostl a zmenšoval se podle toho, jak projížděli pod sodíkovými lampami. Našel prázdné místo a zacouval na ně. Když otočil klíčkem, zašklebil se a opřel se rukou o bedra.

"Pořád tě to trápí?" zeptal se Michael.

"Jenom trochu," řekl Arnie. "Už mě to skoro přešlo, ale včera mě to zase chytlo. Musel jsem zvednout něco těžkého. Nezapomeň u sebe zamknout dveře."

Vystoupili a zamkli. Jakmile Michael z auta vystoupil, cítil se líp - cítil se synovi blíže, a což bylo možná stejně důležité, cítil se míň jako bezmocný šašek v čepičce s rolničkami, kterého hrál v domácí hádce.

Jakmile z auta vystoupil, měl pocit, že z té noci možná něco zachránil - možná dost.

"Zjistíme, jak je ten autobus rychlý," řekl Arnie a vykročili přes parkoviště směrem k autobusové zastávce, přátelsky a společně.

Michael si cestou na letiště utvořil na Christinu názor. Práce, kterou Arnie odvedl, na něj udělala hluboký dojem, ale samotné auto se mu nelíbilo - hodně se mu nelíbilo. Měl dojem, že je směšné chovat takové pocity k neživému předmětu, ale ta nechuť nepolevila, byla silná a neodbytná jako knedlík v krku.

Zdroj té nechuti bylo těžké objevit. Auto způsobilo v rodině značné projblémy ... ale to nebylo všechno.

Nelíbilo se mu, jak Arnie vypadá, když je za volantem: nějak arogantně a zároveň nedůtklivě, jako slabý král. Ta bezmoc, s jakou nadával na pojistky ... používání toho odporného a zarážejícího slova "hajzlové" ... dokonce i to, jak auto zhaslo, když se společně zasmáli.

A páchlo. Člověk si toho hned nevšiml, ale ten pach tam byl. Nebyl to pach nových potahů, ten byl docela příjemný; ten druhý pach byl jaksi základní, trpký, skoro (ale ne tak docela) nezmatelný. Byl to starý pach. No, řekl si Michael, auto je staré, proč kristepane čekáš, že bude vonět jako nové?

Nepochybně to dávalo smysl. Bez ohledu na opravdu fantastický kus práce, který při opravách Arnie odvedl, Fury měla dvacet let. Ten trpký, plesnivý pach možná vycházel ze starého potahu uvnitř kufru nebo ze staré podlahy pod novými rohožkami; třeba vycházel z původního polstrování pod krásnými novými potahy. Prostě pach stárí.

A přesto mu ten spodní pach, slabý a odporný, dělal starosti. Připadalo mu, že přichází a zase polevuje ve vlnách, někdy je velmi zřetelný; jindy naprosto nepostižitelný. Zdálo se, že nemá žádný určitý zdroj. Když byl nejsilnější, připomínal hniající mrtvolu nějakého malého zvířete - kočky, lesního sviště, možná

veverky - které se dostalo do kufru nebo možná vlezlo do rámu a pak tam zemřelo.
Michael byl hrdý na to, co jeho syn dokázal ... a s velkou radostí ze synova auta vystoupil.

22. Sandy

Nejdřív jsem kolem stopky a krámu chodil,
Teď kolem stopky a krámu jezdím.
Je mnohem lepší, když kolem stopky a krámu jezdím,
protože si při tom pouštím rádio.
Jonathan Richmond and the Modern Lovers

Hlídačem na parkovišti byl tehdy večer - tedy každý večer od šesti do deseti - mladý muž jménem Sandy Galton, jediný z úzkého okruhu chuligánských kamarádů Buddyho Reppertona, který toho dne, kdy Reppertona vyrazili ze školy, nebyl v kuřárně. Arnie ho nepoznal, ale Galton poznal Arnieho. Buddy Repperton nechodil do školy a nijak se nezajímal o zahájení řízení, aby se mohl v lednu na začátku druhého pololetí zase do školy vrátit; místo toho nastoupil do práce u benzínové pumpy, kterou vedl otec Dona Vandenberg. Během těch několika týdnů, jež zde Buddy strávil, už předvedl řádku typických sviňárniček - nesprávně vracel peníze zákazníkům, kteří vypadali, že mají příliš naspěch a nebudou si přepočítávat vrácené bankovky, čachroval s protektory (čachrování spočívalo v tom, že zákazníkovi naučtoval novou pneumatiku, ale ve skutečnosti mu namontoval protektor a rozdíl patnácti až šedesáti dolarů shrábl do kapsy), podobně čachroval s náhradními díly a k tomu prodával nálepky technické způsobilosti klukům ze střední školy a nedalekého Horlicksu - klukům, kteří zoufale toužili udržet své smrtonosné pastičky na silnici.

Pumpa měla otevřeno čtyřiadvacet hodin denně a Buddy pracoval na noční směně, od devíti večer do pěti do rána. Kolem jedenácté hodiny se většinou zastavili Louda Welch a Sandy Galton v Sandyho starém omláceném Mustangu; mohl se tu ukázat Richie Trelawney ve Firebirdu; a samozřejmě Don, ten pořád jezdil sem a tam - pokud se neulejval ze školy. Kolem půlnoci každý den v týdnu mohlo v kanceláři posedávat šest nebo osm kluků; popíjeli pivo ze špinavých hmků, Buddy nechával kolovat láhev Texasanu, balili si marjánku nebo i trochu haše, pšoukali a vyprávěli si sprosté vtipy, chvástali se, kolik kdo sbalil děvčat, a někdy pomáhali Buddymu a motali se kolem auta, které zrovna bylo na zvedáku.

Během jednoho takového nočního setkání začátkem listopadu se Sandy náhodou zmínil, že Arnie Cunningham parkuje se svým strojem u letiště. Že si koupil měsíční lístek.

Buddy, který se při těchto nočních mužných sedánkách choval většinou zdrženlivě, náhle odkopl lacinou plastovou židli, na které seděl, a postavil láhev Texasanu na skříňku se stěrači, až to bouchlo.

"Co jsi říkal?" zeptal se. "Cunningham? Ten starej Pičiksicht?"

"Jo," řekl Sandy překvapeně a trochu nervózně. "Přesně ten."

"Víš to jistě? Ten kluk, kvůli kterému jsem vyletěl ze školy?"

Sandy se na něj díval stále polekaněji. "Jo. Proč?"

"A má měsíční lístek, což znamená, že stojí na parkovšti pro permanentky?"

"Jo. Jeho rodiče možná nechtějí, aby stál ... "

Sandy nejspíše skončil. Buddy Repperton se začal usmívat. Nebyl příjemný pohled na ten úsměv, a nejen proto, že zuby, které se tak objevily, už byly zkažené. Vypadalo to, jako by se s bzučením probudila k životu nějaká strašlivá mašinerie a začala nabírat stále větší otáčky až na plnou provozní rychlost.

Buddy se podíval ze Sandyho na Dona, pak na Loudu Welche a Richieho Trelawneye. Dívali se na něj také, zaujatě a trochu polekaně.

"Pičiksicht," řekl tichým, udiveným hlasem. "Starej Pičiksicht prošel technickou prohlídkou a jeho srandovní rodiče ho přinutěj, aby parkoval na letišti."

Zasmál se.

Louda a Don si vyměnili pohledy, nervózní a zároveň dychtivé.

Buddy se k nim naklonil, lokty na kolenou džmů.

"Poslouchejte," řekl.

23. Arnie a Leigha

Jedu si tak ve svém autě,
s dívkou vedle sebe za volantem,
po míli jsem jí ukradl pusou,
zvědavost se ve mně rozběhne naplno -
Jenom tak jezdíme a pouštíme rádio,
nikam zvlášť nespěcháme.
Chuck Berry

Na rádiu byla naladělá WDIL, a Dion zpíval svým syrovým, neurvalým hlasem "Runaround Sue", ale ani jeden z nich neposlouchal.

Ruka mu vklouzla pod tričko, které měla na sobě, a našla hebkou slávu jejích prsou, završenou bradavkami, pevnými a ztuhlými vzrušením. Začala rychle, krátce dýchat. A poprvé její ruka zamířila tam, kam chtěl, kde ji potřeboval, do jeho klína, kde se tiskla a vrtěla a pohybovala, sice nezkušeně, ale dost roztouženě, aby tento nedostatek vynahradila.

Políbil ji a její ústa se rozevřela a v nich byl její jazyk a ten polibek byl jako vdechování čisté vůně a chuti deštového pralesa. Cítil, jak z ní vzrušení a touha vyzařují jako světelná zář.

Naklonil se k ní, celý se k ní vypjal, a na okamžik cítil, že mu odpovídá s čirou, čistou vášní.

Potom najednou byla pryč.

Arnie tam seděl celý omámený a popletený, kousek napravo od volantu, když se rozsvítilo Christininu vnitřní osvětlení. Jenom nakrátko; dveře spolujezdce se s cvaknutím zabouchly a světlo znovu zhaslo. Seděl ještě chvíli, netušil, co se to stalo, na okamžik ani pořádně nevěděl, kde je. V těle mu zuřila vřava - nepřehledný přívál citů a nevyzpytatelných tělesných reakcí, které byly napůl nádherné a napůl strašlivé. Žlázy ho bolely; penis měl jak kámen; v koulích mu tupě pulsovalo. Cítil, jak mu krevním řečištěm rychle obíhá adrenalin, nahoru a dolů a pořád dokola.

Zaťal ruku v pěst a bouchl se do nohy, tvrdě. Pak se na sedadle přešoupl, otevřel dveře a šel za ní.

Leigha stála úplně na okraji Vyhličky a dívala se do tmy. V jasném obdélníku uprostřed té tmy krácel Sylvester Stallone nocí v kostýmu mladého dělnického vůdce z třicátých let. Arnie měl znovu pocit, že žije v nějakém podivuhodném snu, který se může každou chvíli zvrhnout v noční můru ... možná že už to začalo.

Byla tak blízko u okraje - vzal ji za paži a jemně ji odtáhl dozadu. Půda zde byla suchá a drolivá. Nebyl tu žádný plot nebo zábradlí. Kdyby hlína na okraji povolila, bylo by po Leigh; přistála by někde na předměstském staveništi, volně rozloženém kolem autokina Liberty Hill.

Vyhlička byla dostaveníčkem místních milenců už odnepaměti. Nacházela se na konci Stanson Road, dlouhé, točité dvouproutkové cesty, která nejdřív zatáčela ven z města a pak se obloukem zase vracela, ale slepě končila na Libertyvillských kopečkách, kde kdysi stála farma.

Bylo čtvrtého listopadu a déšť, který v tu sobotu začal časně zvečera padat, přešel do mírné plískanice. Měli Vyhličku a volný (i když neozvučený) výhled na kino pro sebe. Zavedl ji zpátky do auta - šla docela ochotně - a myslel si, že má na tvářích déšť. Teprve uvnitř, v tom strašidelném nazelenalém světle palubních přístrojů si všiml, že určitě plakala.

"Co se děje?" zeptal se. "Co se stalo?"

Zavrtěla hlavou a rozplakala se ještě víc.

"Udělal jsem ... něco jsi nechtěla udělat?" Polkl a přinutil se to říct. "Takhle se mě dotknout?"

Znovu zavrtěla hlavou, ale Arnie si nebyl jist, co to znamená.

Objal ji, neohrabaně a ustaraně. A maně přemýšlel o tom, že začíná padat mokrý sníh, že budou muset jet dolů z kopce a že zatím nedal Christině zimní pneumatiky.

"Nikdy jsem to ještě pro žádného kluka neudělala," řekla s tváří opřenou o jeho rameno. "To bylo poprvé, co jsem se dotkla ... však víš. Udělala jsem to, protože jsem chtěla. Protože jsem chtěla, to je

všechno."

"Tak co tedy?"

"Já nemůžu ... tady." Ta slova z ní vyšla pomalu a bolestně, jedno po druhém, strašlivě neochotně.

"Na Vyhlídce?" řekl Arnie a rozhlížel se, jako pitomec si myslel, že se třeba domnívala, že sem opravdu zajel, jenom aby se mohli zadarmo dívat na film F.I.S.T.

"V tom autě!" zakřičela na něj najednou. "Nemůžu se s tebou milovat v tomhle autě!"

"Co?" Hleděl na ni jako omráčený. "O čem to mluvíš? Proč ne?"

"Protože ... protože ... já nevím!" Snažila se ještě něco říct, ale pak se znovu rozplakala. Arnie ji objímal, dokud se neuklidnila.

"Já prostě nevím, kterou miluješ víc," řekla Leigha, když mohla promluvit.

"To ... " Arnie se odmlčel, zavrtěl hlavou, usmál se. "Leigho, to je hloupost."

"Opravdu?" zeptala se a snažila se zachytit jeho pohled. "S kterou trávíš víc času? Se mnou ... nebo s ní?"

"Ty myslíš Christinu?" Rozhlédl se s tím rozpačitým úsměvem, který jí mohl připadat buď milý a k zulbání, nebo děsivě nenávistný - občas obojí najednou.

"Ano," řekla hluše. "Myslím ji." Podívala se dolů na své ruce, ležely nehybně na modrých vlněných kalhotách. "Asi je to hloupé."

"Trávím mnohem víc času s tebou," řekl Arnie. Zavrtěl hlavou. "To je přece hloupost. Nebo je to možná normální - možná to připadá jako hloupost jenom mně, protože jsem ještě nikdy neměl děvče." Natáhl ruku a dotkl se pramenu vlasů, který jí padal přes rameno rozepnutého kabátu. Tričko pod kabátem mělo nápis DEJTE MI LIBERTYVILLE NEBO SMRT a bradavky trčely pod tenkou bavlněnou látkou tak krásně sexy, že se Arniemu málem zatočila hlava.

"Myslel jsem, že holky mají žárlit na jiné holky. Ne na auta."

Leigha se krátce zasmála. "Máš pravdu. To je určitě tím, že jsi ještě nikdy neměl děvče.auta jsou děvčata. Copak jsi to nevěděl?"

"Ale no tak ... "

"Tak proč se nejmenuje Christopher?" A najednou otevřenou dlaní bouchla do sedadla, tvrdě. Arnie sebou škubl.

"No tak, Leigho, nech toho."

"Nehlíí se ti, že fackuju tvoje děvče?" zeptala se náhle a nečekaně jízlivě. Pak si všimla bolestného výrazu v Arnieho očích. "Arnie, je mi to líto."

"Fakt?" zeptal se a bez výrazu se na ni díval. "Jak se zdá, dneska se moje auto nikomu nelíbí - tobě, tátovi a mámě, ani Dennisovi. Namakal jsem se na něm jako blázen a pro nikoho to neznamená absolutně nic."

"Pro mě to něco znamená," řekla tiše. "To úsilí, které to vyžadovalo."

"Jo," řekl našťavaně. Vášně, žárl, všechno vyprchalo. Cítil se chladný a bylo mu trochu špatně od žaludku.

"Podívej, radši pojedeme. Nemám zimní pneumatiky. Vaším by připadalo ohromně zábavné, kdybychom se skutáleli a pak rozprskli někde na Stanson Road."

Zahihňala se. "Naši nevědí, kde Stanson Road končí."

Povytláhl na ni obočí, trocha dobré nálady se mu vrátila. "To si myslíš ty."

Arnie jel pomalu zpátky k městu a Christina zvládala točité, příkré klesání snadno a s jistotou. Hrstka hvězd, která předtavovala Libertyville a Monroeville, se zvětšovala a přibližovala se a pak přestala tvořit souhvězdí. Leigha to sledovala trochu smutně, cítila, že nejlepší část původně báječného večera jim nějak proklouzla mezi prsty. Byla podrážděná, nervózní, úplně mimo sebe - neuspokojená, říkala si. Mezi prsy cítila tupou bolest. Nevěděla, jestli mu chtěla dovolit, čemu se opisně říkalo "jít až do konce", nebo ne, ale když události dosáhly určitého bodu, nic nedopadlo tak, jak doufala ... a to všechno jenom proto, že si otevřela tu svou nevymáchanou pusou.

Tělo jí tonulo v jednom zmatku a totéž platilo i o myšlenkách. Znovu a znovu při mlčenlivé jízdě dolů otevírala ústa, aby se snažila objasnit, jak se cítí ... a pak je zase zavřela, bála se, že ji špatně pochopí, protože ani ona sama nechápala, jak se cítí.

Nežárlila na Christinu ... a přesto žárlila. Na to, že Arnie neřekl pravdu. Měla docela dobrou představu, kolik času tráví spravováním auta, ale bylo to tak špatné? Byl šikovný, rád na autě pracoval a auto běhalo jako hodinky ... kromě té legrační závady na počítadle kilometrů, které se otáčelo pozpátku. Auta jsou děvčata, řekla. Nepřemýšlela o tom, co říká; prostě jí to vyletělo z pusy. A určitě to nebyla vždycky pravda; na auto své rodiny nemyslela jako na něj nebo na ni; byl to prostě Ford.

Ale ...

Zapomeň na to, nech těch hokusů pokusů a přetvařování. Pravda byla mnohem surovější a ještě bláznivější, že? Nemohla se s ním milovat, nemohla ho laskat a vůbec už nemohla myslet na to, že by ho tak přivedla k vyvrcholení (i jinak, opravdově - obracela to v hlavě sem a tam, zatímco ležela na úzké posteli, a cítila, jak se v ní rozlévá nové a úžasné vzrušení), protože byli v tom autě.

V autě to nešlo.

Nejbláznivější totiž bylo, že měla pocit, že je Christina pozoruje. Že žárlí, je plná odporu, možná nenávisti. Protože byly chvíle (jako dnes večer, když Arnie vezl Plymouth tak hladce a obratně po umrzajícím náledí), kdy měla Leigha pocit, že ti dva - Arnie a Christina - jsou spolu spojeni až v jakési znepokojivé parodii na milování. Protože Leigha neměla dojem, že v Christině jede; když nastoupila, aby s Arniem někam jela, připadalo jí, že ji Christina spolkla. A líbat ho, milovat ho, to jí připadalo jako horší zvrácenost než voyerství nebo exhibicionismus - bylo to jako milování uvnitř těla své sokyně.

Nejbláznivější bylo, že Christinu nenáviděla.

Nenáviděla ji a bála se jí. Postupem času v ní narostla nechuť chodit před maskou chladiče nebo těsně za kufrem; měla nejasnou představu, že by se ruční brzda mohla z nějakého důvodu uvolnit nebo řadicí páka vyskočit do neutrálu. Takové myšlenky ji před rodinným sedanem nikdy nenapadaly.

Ale hlavně v sobě cítila nechuť cokoli v tom autě dělat ... nebo i třeba někde poblíž toho auta, když se tomu mohla vyhnout. Arnie jí v autě připadal nějak jiný, jako osoba, kterou vlastně nezná. Líbilo se jí, když cítila jeho ruce na svém těle - na prsou, na stehnech (ještě mu nedovolila, aby se dotkl středu jejího těla, ale toužila tam po jeho rukou; napadlo ji, že kdyby se jí tam dotkl, nejspíš se rozpustí jako máslo). Při jeho dotecích vždycky v ústech cítila měděnou chuť vzrušení, budil v ní pocit, že všechny smysly má živoucí a lahodně naladěné. Ale v tom autě ten pocit nějak otupěl ... možná proto, že v autě jí Arnie vždycky připadal ani ne tak upřímně vášnivý, jako spíš chlípný.

Znovu otevřela ústa, když zabočili do její ulice, chtěla něco z toho vysvětlit, a znovu se nic neozvalo.

Proč by mělo? Opravdu nebylo co vysvětlovat - bylo jenom takové mlčení. Neurčité nálady. Nu ... jedna věc tu byla. Ale o té mu nemohla povědět; pňliš by ho tím ranila. Nechtěla ho ranit, protože si myslela, že ho začíná milovat.

Ale bylo to tam.

Ten pach - hnilobný, hustý pach podbarvující vůně nových potahů a čisticích prostředků, které používal na rohožky. Byl tam, slabý, ale strašlivě nepříjemný. Skoro se z něj obracel žaludek.

Jako by se kdysi něco vplížilo do auta a umřelo tam.

U dveří ji políbil na dobrou noc, sníh se stříbrně leskl v kuželu žlutého světla, které vrhala kočárová lampa u schodů na verandu. Třpytil se jí v tmavě plavých vlasech jako drahokamy. Moc rád by ji doopravdy políbil, ale skutečnost, že se z okna obýváku možná dívají její rodiče - bylo to dost pravděpodobné - ho přiměla, aby ji políbil skoro formálně, jako se líbá milá sestřenice.

"Promiň," řekla. "Byla jsem hloupá."

"Ne," zahučel Arnie a očividně si myslel opak.

"To jenom že ... " a mozek jí okamžitě nabídl podivuhodného křížence pravdy a lži, " ... že mi to nepřipadá v autě správné. V každém autě. Chci, abychom byli spolu, ale ne zaparkovaní ve tmě na konci slepé silnice. Chápeš?"

"Ano," řekl. Nahoře na Vyhlídce, v autě, měl na ni trochu zlost ... no, aby byl upřímný, pořádně se nasral. Ale teď, když tu stál u její verandy, si pomyslel, že to dokáže chápat - a podivil se, že by jí mohl chtít cokoli upřímně nebo nějak jednat proti její vůli. "Vím přesně, co máš na mysli."

Objala ho, rukama ho pevně chytila kolem krku. Kabát měla pořád rozepnutý, takže cítil hebkou tíhu jejích prsou, až se mu hlava zase zatočila.

"Miluju tě," řekla poprvé a pak vklouzla dovnitř a nechala ho stát na verandě, příjemně užaslého a mnohem rozehrátějšího, než by měl být v pleskajícím, kapajícím mokřém sněhu na konci podzimu. Do obluzeného mozku mu konečně prosákla myšlenka, že Cabotovým by mohlo přijít divné, kdyby v té plískanici stál před jejich domem ještě déle. Arnie přešel po chodníku v tom pleskání a kapání, luskal si prsty a zubil se. Jel na horské dráze, té nejlepší, na které se můžete svézt jenom jednou za život. Poblíž místa, kde se betonová cestička napojovala na chodník, se zastavil a úsměv mu zmizel z tváře. U obrubníku stála Christina, na oknech se jí perlily kapky roztátého sněhu, rozmazávaly světlo červených kontrolky na palubní desce. Mozek mu začalo zaměstnávat něco důležitého. Nechal Christině běžet motor, a ten zhasl. To bylo už podruhé.

"Mokré kontakty," zamumlal pro sebe. "Nic víc." Nemohly to být svíčky; předevčerem je všechny vyměnil, u Willa. Osm nových Šampiónů a ...

S kterou z nás trávíš víc času? Se mnou ... nebo s ní?

Úsměv se vrátil, ale tentokrát trochu nervózní. No, trávil víc času s auty obecně - samozřejmě. To vyplývalo z práce pro Willa. Ale bylo přece směšné, myslet si, že ...

Lhal jsi jí. Je to tak, že?"

Ne, odpověděl si stísňeně. Ne, nemyslím, že by se dalo říct, že jsem jí skutečně lhal ...

Ne? Tak jak bys to nazval?

Poprvé a jedinkrát od chvíle, kdy ji vzal na fotbalový zápas v Hidden Hills, jí řekl nestydatou, očividnou lež. Protože pravda byla, že mnohem víc času trávil s Christinou, a vadilo mu, že ji musí parkovat u letiště, venku na větru a dešti, brzy bude sněžít ...

Lhal jí.

Víc času trávil s Christinou.

A to bylo ...

Bylo ...

"Špatné," zachraptěl a to slovo se skoro ztratilo v pleskavém, tajemném zvuku padajícího mokřého sněhu.

Stál na chodníku, díval se na zhaslé auto, podivuhodně vzkríšeného cestovatele v čase z éry Buddyho Hollyho a Chruščova a Lajky, a najednou to auto nenáviděl. Něco mu provedlo, nevěděl pořádně co. Něco.

Ty svítící kontrolky, rozmazané vlhkostí na oknech do červených očí tvaru fotbalového míče, se mu jakoby vysmívaly a zároveň ho káraly.

Otevřel dveře, vklouzl za volant a znovu dveře zabouchl. Zavřel oči. Zaplavil ho mír a zdálo se, že se všechno vrací na své místo. Lhal jí, ano, ale byla to jenom drobná lež. Poměrně nedůležitá lež. Ne - naprosto nedůležitá lež.

Se zavřenýma očima natáhl ruku a dotkl se koženého obdélníku, na kterém byly pověšené klíčky - byl starý a odřený, s vypálenými iniciálami R. D. L. Neviděl důvod, proč si pořizovat novou klíčenku nebo kousek kůže s vlastními iniciálami.

Ale na té kožené jmenovce, na níž visely klíčky, bylo něco divného, že? Ano. Dost divného.

Když počítal bankovky na stole v LeBayově kuchyni, LeBay mu přišoupl klíčky po červenobíle kostkovaném voskovaném ubrusu, kožený obdélník byl odřený, poškrábaný a zčernalý věkem, iniciály skoro zmizely časem a neustálým otíráním o drobné v kapse starého muže a o látku samotné kapsy.

Ted' ty iniciály znovu jasně a zřetelně vyvstávaly. Obnovily se.

Ale podobně jako ta lež ani tohle nebylo příliš důležité. Když seděl uvnitř kovové skořápky Christina těla, cítil velmi silně, že je to pravda.

Věděl to. Nebylo to nijak důležité, ano to ostatní nebylo důležité.

Otočil klíčkem. Startér zakňučel, ale motor dlouho nechtěl naskočit. Mokré kontakty. Samozřejmě, co jiného.

"Prosím," zašeptal. "To je v pořádku, neboj se, všechno je při starém."

Motor chytil a zhasl. Startér kňučel a kňučel. Mokřý sníh studeně pleskal na sklo. Uvnitř bylo bezpečno; bylo tu sucho a teplo. Pokud motor naskočí.

"No tak," zašeptal Arnie. "No tak, Christino. No tak, zlato."

Motor znovu naskočil a rozběhl se. Zablikaly kontrolky a zhasly. Světélko baterie slabě zablikalo, když motor zaváhal, ale pak nadobro zhaslo, když se tep motoru ustálil do plynulého hukotu.

Topení něžně vydechlo teplý vzduch na jeho nohy, zahnal zimní chlad zvenčí.

Případalo mu, že některým věcem Leigha nemůže rozumět, nikdy jim nemůže rozumět. Protože u toho nebyla. Ty uhry. Pokřik Hej, Pod'obanče! Touha promluvit, touha dosáhnout k jiným lidem, a nemožnost to dokázat. Neschopnost. Případalo mu, že Leigha nemůže pochopit prostou skutečnost, že kdyby nebylo Christiny, nikdy by nesebral odvahu zavolat jí, i kdyby měla na čele vytetováno CHCI JÍT NA RANDE S ARNIEM CUNNINGHAMEM. Nemůže pochopit, že se někdy cítil o třicet let starší, než byl - ne! Spíš o padesát! - a ne jako kluk, ale jako nějaký děsivě zraněný veterán, který se vrátil z nevyhlášené války.

Pohládl volant. Zelené kočičí oči na přístrojové desce na něj přívětivě zářily.

"Tak dobře." Skoro vzdychl.

Zařadil rychlost a pustil rádio. Dee Dee Sharp zpíval "Mashed Potato Time"; tajemný nesmysl na rádiových vlnách plynoucích z temnoty.

Vyjel, chtěl zamířit na letiště, kde zaparkuje a chytí autobus, který jel do města vždycky v celou hodinu. A udělal to, ale ne včas, aby stihl autobus v jedenáct, jak měl v úmyslu. Místo toho jel až půlnočním autobusem a teprve v posteli, když si vybavoval Leighiny vřelé polibky místo Christininu jankování, teprve tehdy ho napadlo, že někde toho večera, mezi odjezdem od Cabotových a příjezdem na letiště, ztratil hodinu času. Bylo to tak zřejmé, že měl pocit jako člověk, který obrátil celý dům vzhůru nohama hledáním důležitého dopisu, a nakonec zjistí, že ho celou dobu držel v druhé ruce. Zřejmé ... a trochu děsivé.

Kde byl?

Matně si vzpomínal, že odjel od chodníku před domem Leighy a potom prostě ...

... prostě se projížděl.

Jo. Projížděl se. To bylo všechno. Nic zvláštního.

Projížděl se houstnoucí plískanicí, projížděl prázdnými zledovatělými ulicemi, projížděl se bez zimních pneumatik (a Christina, neuvěřitelně jistá, nikdy nezakolísala ani nesklouzla v zatáčkách, zdálo se, že Christina nachází bezpečnou a jistou cestou jakoby kouzlem, a jízda s ní byla klidná, jako by jela po kolejích), projížděl se spuštěným rádiem, ze kterého neustále proudily staré písničky, které snad měly jenom dívčí jména: Peggy Sue, Carol, Barbara - Ann, Susie Darlin'.

V jedné chvíli se trochu začal bát a zmáčkł chromový knoflík na přeladování, které instaloval, ale místo frekvence 104 FM a Víkendového mejdanového bloku chytil zase jenom WDIL, jenomže teď ten moderátor zněl bláznivě jako Alan Freed a hlas, který po něm následoval, patřil Screamin' Jay Hawkinsovi, jenž chraptivě vyzpěvoval: "Kletbu na tebe uvalím ... protože jsi mááá ..."

A potom se konečně objevilo letiště s výstražnými světly do špatného počasí, která pravidelně pulsovala jako viditelný tep srdce. Hudba v rádiu zmizela v nesmyslném praskání statické elektřiny a Arnie rádio vypnul. Když z auta vystupoval, cítil jakousi upocenou, nepochopitelnou úlevu.

Teď ležel v posteli, potřeboval spát, ale nedokázal to. Plískanice zhoustla a ušlehala se do obrovských bílých sněhových slepenců.

Nebylo to v pořádku.

Cosí začalo, cosí se kazilo. Nedokázal lhát ani sobě a tvrdit, že o tom neví. To auto - Christina - několik lidí se zmínilo, jak krásně ji opravil. Přijel s autem do školy a kluci z autodílny se na něj vrhli jako vosy; vlezli si pod auto, aby se podívali na nový výfukový systém, nové tlumiče, opravenou karoserii. Ponořili se po pás do motoru, kontrolovali řemeny a chladič, které byly zázračně nezrezivělé a bez vrstvy toho zeleného svinstva, které se objeví po letech používání nemrzoucí směsi, kontrolovali generátor a pevné, zářící písty, zasunuté ve ventilech. Dokonce i vzduchový filtr byl nový, s číslicemi 318 namalovanými na povrchu, skloněnými dozadu, aby naznačovaly rychlost.

Ano, stal se pro ty dělníky jakýmsi hrdinou a všechny komentáře a poklony přijímal s tím správně odmítavým úsměvem. Ale copak v té chvíli necítil zmatek, někde v hloubi duše? Jasně že cítil.

Protože si nemohl vzpomenout, co na Christině udělal a co ne.

Čas, který strávil opravami u Darnella, se proměnil v jakousi mlhu, stejně jako jízda na letišti. Vzpomínal si, že začal opravovat karosérii na promáčklém zadku, ale nevzpomínal si, že by práci dokončil.

Vzpomínal si, že natíral kapotu - zakrýval čelní sklo a blatníky krycí páskou a že si v lakovně nasadil bílou masku - ale nemohl si vzpomenout, kdy přesně vyměnil péra. Ani kde je sehnal. S jistotou si vzpomínal jenom na to, že dlouho vysedával za volantem, omámený štěstím ... a cítil se stejně, jako když mu Leigha zašeptala "Miluju tě", než vklouzla do dveří. Seděl tam ještě poté, co většina chlapů, kteří u Darnella pracovali na svých autech, odešla domů na večeri. Seděl tam a někdy si pouštěl rádio, aby poslouchal staré písničky na WDIL.

Nejhorší bylo asi čelní sklo.

Pro Christinu nekupoval žádné nové čelní sklo, tím si byl jist. Vkladní knížka by byla daleko hubenější, kdyby si je nechal poslat na dobírku. A copak by nedostal účet? Jednou ho dokonce hledal ve složce označené VĚCI NA AUTO, kterou si schovával v pokoji. Ale žádný účet nenašel a po pravdě řečeno, zas tak usilovně nehledal.

Dennis cosi řekl - že to klubko prasklin vypadá menší, méně vážné. Potom, toho dne v Hidden Hills, ty praskliny ... prostě zmizely. Čelní sklo bylo čisté a bez poskvrmky.

Ale kdy se to stalo? Jak se to stalo?

Nevěděl.

Nakonec usnul a měl nepříjemné sny, muchlal deku do koule a venku zatím těžké mraky odpluly a vysvitly studené podzimní hvězdy.

24. Noční vidiny

Projedeme se v mém autě,
projedeme se v mém autě,
projedeme se,
projedeme se,
projedeme se v mém autě.
Woody Guthrie

Byl to sen - byla přesvědčená, až skoro do konce, že je to určitě sen.

V tom snu se probudila ze sna o tom, jak se s Arniem miluje ne v autě, ale ve velmi studeném modrém pokoji, kde nebyl vůbec žádný nábytek kromě tmavě modré plyšové předložky a poházených polštářů

potážených světle modrým saténem ... Probudila se z toho snu do svého pokoje v neděli časně ráno. Slyšela venku auto. Přistoupila k oknu, podívala se ven a dolů.

U obrubníku stála Christina. Běžel jí motor - Leigha viděla, jak se kouří z výfuku - ale byla prázdná. Ve snu ji napadlo, že Arnie je určitě u dveří, i když ještě neslyšela klepání. Měla by seběhnout dolů, a rychle. Jestli se probudí táta a zjistí, že je tu Arnie ve čtyři ráno, bude zuřit.

Ale nepohnula se. Dívala se dolů na auto a myslela na to, jak moc je nenávidí - a bojí se ho.

A to auto nenávidí ji.

Sokyně, napadlo ji a to pomyšlení - v tom snu - nebylo chmurné a bolestně žárlivé, ale spíš zoufalé a ustrašené. Auto stálo u chodníku, bylo tam - byla tam - zaparkovaná v té mrtvé ranní hodině před domem a čekala na ni. Čekala na Leighu. Pojď dolů, zlato. Pojď. Projedeme se a popovídáme si, která ho potřebuje víc, která o něj víc stojí a která pro něj bude výhledově lepší. Pojď ... přece se nebojíš, ne? Vyděsila se.

To není fěr, je starší; zná různé trilty, obloučí ho ...

"Vypadni," zašeptala ostře Leigha ve snu a potichu zabouchala na sklo klouby prstů. Sklo bylo na dotek studené; viděla malé pŕlměsíčky, které její prsty nechaly v námraze. Užasla, jak reálné některé sny mohou být.

Ale musel to být sen. Musel být, protože to auto ji slyšelo. Sotva ta slova vypustila z úst, najednou se spustily stěrače, shrnuly mokrý sních z čelního skla jaksi pohrdavými pohyby. A potom hladce odrazilo - odrazila - od chodníku a zamířila ulicí pryč ...

A nikdo neřídil.

Byla si tím jistá ... tak jistá, jak si člověk může ve snu jistý být. Okno u spolujezdce bylo poprášené sněhem, ale ne zasněžené. Dovnitř bylo vidět a za volantem nikdo neseděl. Takže to samozřejmě musel být sen.

Vrátila se do postele (do které si ještě nikdy nepřivedla milence; stejně jako Arnie ještě nikdy neměla milence) a vzpomněla si na jedny dávné Vánoce - před dvanácti, možná i čtrnácti lety. Tehdy jí určitě nebyly víc než čtyři. Byla s mámou v jednom obchodním domě v Bostonu, možná u Filena ...

Položila hlavu na polštář a usnula (v tom snu) s otevřenými očima, dívala se na slabé světlo časného rána za oknem, a potom - ve snu se může stát cokoli - uviděla za oknem oddělení hraček u Filena; cetky, třpyt, světla.

Hledaly něco pro Brucea, jediného synovce mámy a táty. Zdejší Santa Claus dělal do rozhlasu ho ho ho a zesílené to znělo ne veselé, ale trochu zlověstně jako smích šilence, který přišel v noci nikoli s dárky, ale dranzírákem.

Natáhla ruku k jedné výkladní skříní, ukázala prstem a řekla, že chce, aby jí Santa Claus přinesl tohle.

Ne, miláčku. Santa ti tohle přinést nemůže. To je hračka pro kluky.

Ale já to chci!

Santa ti přinese pěknou panenku, možná i Barbie ...

Chci tohle ... !

Tohle dělají skřítci - chlapečci, Li-li, zlatíčko. Pro chlapečky Hezká skřítkovská děvčátka dělají hezké panenky ...

Já nechci PANENKU! Nechci BARBIE! Já ... chci ... TOHLE!

Jestli budeš takhle vyvádět, budu tě muset odvézt domů, Leigho. Myslím to vážně.

Takže se podvolila a na Vánoce dostala nejen Barbie Malibu, ale také Kena Malibu a měla z nich radost (aspoň si to myslela), ale pořád si pamatovala to červené závodní auto Remco na zelené podložce s namalovanými kopci, jak jezdí bez šňůry po namalované silnici tak dokonalé, že na ní byla dokonce drobná kovová svodidla - po silnici, jejíž dokonalou iluzi kazil jenom nesmyslný kruhový směr. Ach, ale jelo rychle, to auto, a neutkvělo jí v mysli jak jasně červené kouzlo? Utkvělo a iluze toho auta byla taky kouzelná. Ta iluze byla tak úchvatná, že jí ukradla srdce. Ta iluze byla samozřejmě v tom, že auto jezdí samo. Věděla, že ho ve skutečnosti ovládá zaměstnanec obchodu v budce napravo, mačká knoflíky na hranaté krabičce bezdrátového ovládání. Matka jí vysvětlila, že to tak je, takže to musela být pravda, ale oči se tomu vzpíraly.

Její srdce se tomu vzpíralo.

Stála tam jako uhranutá, malé ruce v rukavicích na zábradlí expozice a hleděla, jak auto jezdí pořád dokola, rychle se pohybuje, samo se řídí, až ji matka jemně odtáhla pryč.

A nad tím vším zlověstný smích místního Santa Clause, který jako by rozechvíval ozdoby na šňúrách u stropu.

Leigha usnula hlubším spánkem, sny a vzpomínky pomalu bledly a venku se rozlévalo denní světlo jako studené mléko a osvětlovalo ulici, která byla nedělně prázdná a nedělně tichá. První sníh byl zatím neposkvrněný kromě stop po pneumatikách, které zajely k chodníku před domem Cabotových a pak znovu hladce odjely ke křižovatce na konci předměstského bloku.

Leigha vstala až skoro v deset hodin (její matka, která neměla ráda dlouhé vyspávání, ji nakonec zavolala, aby šla dolů a dala si snídani ještě před obědem) a tou dobou se už den zahřál skoro na patnáct stupňů - v západní Pennsylvánii může být začátek listopadu stejně rozmarný jako začátek dubna. Takže do deseti hodin sníh roztál. A stopy zmizely.

25. Buddy jede na letiště

Obklíčili jsme je a pak se na ně vrhli.

Bruce Springsteen

Jednou večer asi o deset dní později, kdy se na oknech základních škol začaly objevovat lepenkovi krocani a papírové rohy hojnosti, zajel na parkoviště na dlouhodobé permanentky u letiště modrý Camaro, se zadkem tak zvednutým, až se zdálo, že nosem skoro škrábe po silnici.

Sandy Galton nervózně vykoukl z prosklené budky. Z místa řidiče v Chevroletu se k němu zvedl usměvavý obličej Buddyho Reppertona. Buddyho tvář byla zarostlá týdenním strništěm a v očích měl šílený třpyt, který způsobil spíš kokain než sváteční nálada Díkůvzdání - toho večera s chlapci spořádal pěkný gram. Celkem vzato Buddy vypadal jako zkažený Clint Eastwood.

"Jak ti visej, Sandy?" zeptal se Buddy.

Vtípek pozdravil povinný smích z Camara. S Buddym byli Don Vandenberg, Louda Welch a Richie Trelawney a mezi tím gramem koxu a šesti lahvemi Texasanu, které Buddy pro tuto příležitost obstaral, se začali cítit pěkně nažhaveně a uvolněně. Přijeli si trochu zašpásovat s Plymouthem Arnieho Cunninghama.

"Kluci, poslouchajte, jestli se dáte chytit, ztratím práci," řekl Sandy nervózně. Byl tu jediný strizlivý a lítoval, že se kdy zmiňoval, že tu Cunningham s tím svým křápem parkuje. Možnost, že by mohl jít taky do vězení, ho naštěstí nenapadla.

"Jestli tě nebo někoho z té tvé posrané Nemožné mise chytí, ministr popře, že jsi vůbec sakra žil," řekl Louda ze zadního sedadla a ozval se další smích.

Sandy se rozhlédl, jestli nejsou kolem další auta - svědkové - ale další letadlo mělo přistát až za víc než hodinu a parkoviště bylo pusté jako hory na Měsíci. Počasí se velmi ochladilo a vítr byl ostrý jako nová žiletka, kňučel po ranvejích a stanovištích taxíků a zoufale hvízdal mezi řadami prázdných aut. Vlevo nahoře ve větru bouchala cedule Apco.

"Můžete se chechtat, debilové," řekl Sandy. "Nikdy jsem vás neviděl a basta. Jestli vás chytí, řeknu, že jsem byl srát."

"Ježíši, to je mazánek," protáhl Buddy. Zatvářil se smutně. "Nikdy jsem si nemyslel, že seš takovej mazánek, Sandy. Čestně."

"Haf! haf!" zaštěkal Richie a ozval se zase smích. "Překul se a udělej pro tafuldu Warbuckse mrtvého, Sandy!"

Sandy zrudl. "Kašlu na to. Jenom buďte opatrní."

"Budeme, kámo," řekl Buddy upřímně. Ušetřil sedmou láhev Texasanu a docela slušnou dávku šňupadla. Obojí podal Sandymu. "Tu máš. Bav se."

Sandy se neochotně usmál: "Tak jo." A jenom aby věděli, že nezkazí žádnou legraci, dodal:

"Neodflákněte to."

Buddyho úsměv ztvrdl, jako by byl z kovu. Světlo z očí mu zmizelo; pohled měl najednou tupý, mrtvý a děsivý. "Ach, neboj se."

Camaro zajel na parkoviště. Nějakou dobu ho mohl Sandy sledovat podle pohybu koncových světel, pak je Buddy zhasl. Nějakou chvíli k němu vítr přinášel zvuk motoru, brumlání dvojitých tlumičů, potom utichl i tento zvuk.

Sandy vysypal koks na pultík vedle přenosné televize a šňupl si pomocí srolované dolarové bankovky. Pak se pustil do Texasanu. Věděl, že kdyby někdo zjistil, že se v práci opil, vyletí, ale moc mu to nevadilo. Být opilý bylo lepší než být jako na trní a věčně se rozhlížet, jestli kolem nejede šedivé auto letištní ostrahy.

Vítr foukal směrem k němu, takže mohl leccos slyšet - až moc toho mohl slyšet.

Cinkot rozbíjeného skla, tlumený smích, hlasité kovové beng.

Další třaskání skla.

Pauza.

Se studeným větrem k němu dolehly tiché hlasy. Nedokázal rozeznat jednotlivá slova; byla nesrozumitelná.

Najednou úplná kanonáda ran; Sandy sebou při tom randálu trhl. Další rozbíjené sklo a cinkání kovu dopadajícího na dlažbu - asi povolila chromová mřížka nebo něco podobného. Přistihl se, že lituje, že Buddy nepřinesl koksu víc. Koks rozveseloval a Sandy zrovna teď rozveselit potřeboval. Vypadalo to, že na opačném konci parkoviště se dějí fakt ošklivé věci.

A potom hlasitější povel, naléhavý a rozkazovačný, určitě patřil Buddymu:

"Udělej to tady!"

Mumlavý protest.

Znovu Buddy: "To nevádí! Na přístrojovou desku, řekl jsem!"

Další mumlání.

Buddy: "Neserte mě!"

A z nějakého důvodu to vyvolalo spršku smíchu.

Nehledě na ledový vity se Sandy pořádně potil, a proto zasunul skleněné okénko a zapnul televizi.

Zhluboka se napil, zašklebil se nad těžkou chutí ovocné šťávy smíchané s laciným vínem. Nechutnalo mu to, ale Texasan pili všichni, když zrovna nepili pivo Iron City, tak co měl dělat? Myslet si, že je lepší než oni? Na to by dřív nebo později dojel. Buddy neměl rád slečinky.

Pila začal se cítit trochu líp - nebo aspoň trochu víc opilý. Když auto letištní ochrany skutečně projelo kolem, sotva to zaznamenal. Policajt zvedl ruku na pozdrav. Sandy taky zvedl ruku, tak klidně, jak si jenom umíte představit.

Modrý Camaro se objevil asi za čtvrt hodiny poté, co zajel dozadu na parkoviště, tentokrát ve výjezdním pruhu. Buddy seděl za volantem klidně a uvolněně, v rozkroku postavenou láhev Texasanu, ze tří čtvrtin prázdnou. Usmíval se a Sandy si nervózně všiml, jak má krevi podlité a šílené oči. To nebylo jenom tím vínem, ani koksem. S Buddym Reppertonem nebylo radno si zahrávat; Cunningham to zjistí, když nic jiného.

"Všechno je zařízeno, kamaráde," oznámil Buddy.

"Dobře," řekl Sandy a snažil se usmívat. Bylo mu trochu špatně. Ke Cunninghamovi nechoval žádné pocity, kladné ani záporné, a neměl zrovna velkou představivost, ale dokázal docela dobře odhadnout, jak Cunninghamovi bude, až uvidí, co zbylo z jeho pečlivě opravovaného červenobílého Plymouthu. Ale to je věc Buddyho, ne jeho.

"Dobře," opakoval.

"Drž se svýho péra, kámo," křikl Richie a zahihňal se.

"Jasně," řekl Sandy. Byl rád, že už jedou. Po tomhle se už asi u Vanderbergovy pumpy nebude tak často ukazovat. Po tomhle už nechtěl. Tohle bylo silné kafe. Možná až moc silné. A možná se nechá zapsat na nějaký večerní kurs. Musel by sice téhle práce nechat, ale možná to ani tolik nebude bolet - stejně to

byla pěkně blbá práce.

Buddy se na něj pořád díval s tím tvrdým, šíleným úsměvem a Sandy si pořádně přihnul Texasanu. Skoro se mu zvedl žaludek. Na okamžik měl dojem, že pozvrací Buddymu obličej, a nervozita se přeměnila v hrůzu.

"Jestli se tu ukážou policajti," řekl Buddy, "tak nic nevíš, nic jsi neviděl. Jak jsi říkal, kolem půl desáté jsi musel jít do hlavní budovy na hajzl."

"Jasně, Buddy."

"Všichni jsme měli slušivý rukavičky. Nenechali jsme žádný otisky."

"Jasně."

"Jenom klid, Sandy," řekl Buddy tiše.

"Jo, jasně."

Camaro se znovu rozjel. Sandy stiskl knoflík a zvedl závoru. Auto zamířilo rozvážným tempem k výpadovce z letiště.

Kdosi zavolal "Haf! Haf!" Ten zvuk dolehl proti větru k Sandymu.

Ustaraně se posadil zase k televizi.

Chvilí předtím, než se začaly objevovat hloučky zákazníků, kteří přieli v deset čtyřicet z Clevelandu, vylil zbytek Texasanu z okénka na zem. Už víc nechtěl.

26. Pokořená Christina

Transfúze, transfúze,
och už nikdy, nikdy,
nikdy nešlápnu na plyn,
dej mi krev, Bude.
"Nervous" Norvus

Druhého dne po škole jeli Arnie a Leigha spolu na letiště vyzvednout Christinu. Plánovali si výlet do Pittsburghu na nějaké časné vánoční nákupy a těšili se, že budou nakupovat společně - připadalo jim to děsně dospělé.

Arnie měl v autobuse dobrou náladu, obdařoval spolucestující drobnými charakteristikami a Leigha se musela smát, i když měla menstruaci, která byla obvykle depresivní a skoro vždycky bolestivá. Tlustá paní v mužských pracovních botách byla padlá jeptiška, řekl. Ten kluk v kovbojském klobouku byl pasák. A tak dál. Pronikla do ducha hry, ale nebyla v ní tak dobrá jako on. Bylo úžasné, když vystoupil z té své ulity ... jak rozkvetl. To bylo to pravé slovo. Cítila samolibou, potěšenou spokojenost zlatokopa, který z určitých znaků usuzoval na přítomnost zlata, a ukázalo se, že měl pravdu. Milovala ho a měla pravdu, že ho milovala.

Vystoupili z autobusu na konečné a ruku v ruce šli přes příjezdovou cestu k parkovišti.

"Není to špatné," řekla Leigha. To bylo poprvé, kdy s ním jela pro Christinu. "Pětadvacet minut od školy."

"Jo, ujde to," souhlasil Arnie. "V rodině je klid, to je důležité. To ti povídám, když tehdy máma přijela

domů a uviděla Christinu před domem, úplně se zcvokla."

Leigha se zasmála a vlasy jí vlály ve větru za zády. Teplota se oproti včerejší noci trochu umoudřila, ale pořád bylo mrazivo. Leigha byla ráda. Bez mrazivého vzduchu by to nebyly ty pravé vánoční nákupy. Pittsburgh sice ještě nebude svátečně vyzdobený, ale to nevadí. A najednou měla radost ze všeho, hlavně z toho, že je naživu. A zamilovaná.

Přemýšlela o tom, jak ho miluje. Už dřív měla lásky a jednou, v Massachusetts, si myslela, že je asi zamilovaná, ale u tohoto kluka prostě nebylo pochyb. Někdy jí dělal vrásky - jeho zájem o auto jí připadal skoro jako posedlost - ale i ta občasná tíseň hrála roli v jejích pocitech, které byly bohatší, než jaké kdy zatím poznala. A částečně, jak si přiznala, byly samozřejmě sobecké - začala ho, je to teprve několik týdnů, předělávat ... dotvářet ho.

Zabočili mezi auta, zamířili do sekce pro dlouhodobé parkování. Nad hlavou jim nalétával na přistání tryskáč USAir, burácení motorů se převalovalo v mohutných, tupých zvukových vlnách. Arnie něco říkal, ale letadlo pohltilo jeho hlas hned po prvních slovech - něco o večeri na Děkuvzdání - a Leigha se otočila a podívala se na jeho tvář, tajně pobavená jeho neslyšně se pohybujícími ústy.

Potom, zčistajasna, se jeho ústa pohybovat přestala. Zastavil se. Oči se mu rozšířily ... a pak mu málem vypadly z důlků. Ústa se mu začala křivit a ruka, kterou držel Leighinu ruku, se najednou bezohledně sevřela, až jí bolestivě zmáčkla kosti v prstech.

"Arnie ... "

Burácení tryskáče utichalo, ale Arnie jako by neslyšel. Ruka se mu sevřela pevněji. Ústa už sklapl, ale zkroutil je do ohavného šklebu vyjadřujícího překvapení a hrůzu. Napadlo ji: Má infarkt ... mrtvici ... něco.

"Arnie, co se děje?" vykřikla. "Arnie ... aaauuu, to bolí!"

Na nesnesitelný okamžik se tlak na ruku, kterou před chvilkou držel tak zlehka a láskyplně, zvětšil natolik, až se zdálo, že jí kosti skutečně prasknou a zlomí se. Zdravá barva mu zmizela z tváří a kůži měl olověně šedou jako břidlicový náhrobní kámen.

Řekl jediné slovo - "Christina!" - a pak ji najednou pustil. Rozběhl se, bouchl se nohou o nárazník jednoho Cadillaku, odrazilo ho to, skoro upadl, sebral se a znovu se rozběhl.

Konečně si uvědomila, že se stalo něco s autem - s autem, autem, vždycky to bylo to zatracené auto - a pocítila nával vzteku, který byl nesmírný a zároveň zoufalý. Poprvé ji napadlo, jestli bude možné ho milovat; jestli jí to Arnie dovolí.

Vztek pohasl v okamžiku, kdy se pořádně podívala ... a viděla.

Arnie se rozběhl k tomu, co z jeho auta zbývalo, s rukama napřaženýma před sebou a zastavil se před ním tak náhle, že to gesto vypadalo jako hrůzyplné odrážení rány; klasická filmová póza oběti těsně před smrtelným nárazem auta.

Chvilku tam tak stál, jako by to auto nebo celý svět chtěl zastavit. Potom paže spustil. Ohryzek mu dvakrát poskočil nahoru a dolů, jak se snažil cosi spolknout - zasténání, výkřik - a pak mu hrdlo ztuhlo, každý sval vystoupil, každá šlacha vystoupila, dokonce i žíly vystoupily a byly dokonale zřetelné. Bylo to hrdlo muže, který se snaží zvednout klavír.

Leigha k němu pomalu došla. Ruka jí pořád bolela a zítra bude opuchlá a k ničemu, ale prozatím na ni zapomněla. Srdcem mu vyšla vstříc a jako by ho našla; cítila jeho žal a sdílela ho s ním - aspoň jí to tak připadalo. Teprve později si uvědomila, nakolik ji Arnie toho dne vynechával - kolik ze svého utrpení si nechával pro sebe a kolik nenávisti schovával.

"Arnie, kdo to udělal?" zeptala se a hlas se jí zlomil smutkem. Ne, neměla to auto ráda, ale když je viděla v takovém stavu, plně pochopila, nakolik se mu Arnie věnoval a už ho nemohla nenávidět - aspoň si to myslela.

Arnie neodpovídal. Stál a díval se na Christinu, oči mu hořely, hlava se lehce skláněla.

Čelní sklo bylo rozbité na dvou místech; hrsti drobných tupých střepů byly rozházené po rozřezaných potazích na sedadlech jako falešné diamanty. Polovina předního nárazníku byla vypáčená a ležela na dlažbě poblíž klubka černých drátů, podobných chapadlům chobotnice. Tři ze čtyř bočních oken byla také rozbitá. V úrovni pasu byly boky proražené v trhaných, vlnivých křivkách. Vypadalo to, že si na tu

práci dotyčný vzal nějaký ostrý, těžký nástroj - možná páčidlo na plášť pneumatiky. Dveře u spolujezdce visely dokořán a Leigha viděla, že všechna sklíčka u přístrojů jsou rozbitá. Všude se válely chuchvalce a hrsti vycpávek. Ručička rychloměru ležela na rohožce na místě řidiče.

Arnie pomalu auto obcházel, všechno to viděl. Leigha ho dvakrát oslovila. Ani jednou neodpověděl.

Olověnou barvu v obličejí narušily dvě hekticky rozpálené červené skvrny, roztahující se po líních kostech. Zvedl chobotnici, která ležela na dlažbě, a Leigha uviděla, že je to víko rozdělovače - její otec jí ho jednou ukázal, když spravoval auto.

Arnie se chvíli na víko díval, jako by si prohlížel nějaký exotický živočišný druh, a pak je odhodil na zem. Pod nohama mu vrzalo rozbité sklo. Znovu na něj promluvila. Neodpověděl a Leigha najednou kromě hrozné lítosti začala cítit i strach. Později řekla Dennisu Guilderovi, že jí připadalo docela možné - aspoň v té chvíli - že přišel o rozum.

Odkopl z cesty kousek chromové ozdoby. Zařinčela o větrolam na konci parkoviště. Koncová světla byla rozbitá, další falešné drahokamy, tentokrát rubíny a tentokrát na dlažbě, ne na sedadle.

"Arnie ... " zkusila to znovu.

Zastavil se. Nahlížel do díry v okně u řidiče. Z hrudi mu začal vycházet strašlivý, hluboký zvuk, divošský. Pohlédla mu přes rameno, uviděla to a najednou se jí chtělo bláznivě smát a ječet a omdlít najednou. Na přístrojové desce ... nejdřív si toho nevšimla; uprostřed všeobecné zkázy si nevšimla, co to na přístrojové desce je. A napadlo ji, žaludek se jí najednou obrátil a zvedl do krku, napadlo ji, kdo mohl být tak sprostý, tak strašně sprostý, aby udělal takovou věc, aby ...

"Ilajzlové!" zařval Arnie a ten hlas nebyl jeho. Byl vysoký a pronikavý a chraptivý vztekem.

Leigha se otočila a začala zvracet, poslepu se chytila auta vedle Christiny a před očima viděla malé bílé tečky, které se rozpínaly jako nafouklá rýže. Maně si vzpomněla na okresní trhy - každý rok přitáhli na plaňkové jeviště starý vrak auta, opřeli o ně obrovské kladivo a člověk měl tři rány za čtvrták. Cílem bylo auto zničit. Ale ne ... ale ne ...

"Zatracení hajzlové!" ječel Arnie. "Dostanu vás! Dostanu vás, i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám! I kdyby to měla být poslední zasraná věc, kterou kdy udělám!"

Leigha znovu začala zvracet a po jednu děsivou chvíli se přistihla, že lituje, že kdy Arnieho Cunninghama potkala.

27. Arnie a Regina

Chtěla by ses projet
v mém Buicku devětapadesát?
Řek' sem, chtěla by ses projet
v mém Buicku devětapadesát?
Má dva karburátory
a kompresor.
Medallions

Ten večer se dostal domů ve čtvrt na dvanáct. Šaty, které si oblékl původně na nákupy do Pittsburghu, byly umaštěné a propocené. Ruce měl špinavě a přes hřbet levačky se mu táhl spirálový mělký řez jako dobytčí značka. Ve tváři byl strhaný a otupělý. Pod očima měl tmavé kruhy.

Matka seděla u stolu, před sebou rozložený pasiáns. Čekala na něj, až se vrátí domů, a zároveň se moc bála. Volala Leigha a řekla jí, co se stalo. Ta dívka, která udělala na Reginu docela milý dojem (i když nebyla pro jejího syna zas tak dobrá), vypadala, že plakala.

Polekaná Regina co nejrychleji zavěsila a zavolala do Darnellovy garáže. Leigha jí řekla, že Arnie tam volal a chtěl odtahový vůz, a odjel s řidičem. Leighu posadil do taxíku, i když se bránila. Telefon dvakrát zazvonil a pak sípavý, ale zároveň hrobový hlas řekl: "Jo. Darnell."

Zavěsila, uvědomila si, že by byla chyba mluvit s Arniem zrovna na tom místě - a zdálo se, že už s Mikem napáchali dost chyb ohledně jeho auta.

Počká, dokud nepřijde domů. Řekne mu, co mu říct musí, přímo do očí.

Řekla to teď. "Arnie, je mi to líto."

Bylo by lepší, kdyby tu mohl být i Mike. Ale ten byl v Kansas City na sympoziu o obchodu a počátcích svobodného podnikání ve středověku. Vrátil se až v neděli, pokud ho tohle nepřivolá domů dřív.

Napadlo ji, že by mohlo. Uvědomila si - nikoli bez trochy smutku - že jí možná dochází skutečná závažnost situace.

"Líto," opakoval Arnie hluše, lhostejně.

"Ano, já - tedy, my ..." Nedokázala pokračovat. V mrtvém výrazu jeho tváře bylo cosi hrozného. Jeho oči neviděly. Dokázala se na něj jenom dívat a vrtět hlavou, do očí jí stoupaly slzy, v nose a krku cítila nesnesitelnou slanou chuť. Nenáviděla pláč. Měla silnou vůli, byla jednou ze dvou dívek v katolické rodině, kterou tvořil její otec, konstrukční dělník, matka, životní ztroskotanec, a sedm bratrů; ona pevně rozhodnutá jít na vysokou, přestože otec byl přesvědčen, že jediná věc, kterou se tam dívky naučí, je jak nebyť pannou a jak se vykašlat na církve, takže spolykala víc než štědrý díl slz. A pokud si její rodina někdy myslela, že je tvrdá, pak jenom protože nechápala, že když projdete peklem, vyjdete tím ohněm upečení. A když musíte hořet, abyste si prosadili svou, tak si ji chcete prosadit vždycky.

"Víš co?" zeptal se Arnie.

Zavrtěla hlavou, pořád cítila pod víčky horké, kluzké pálení slz.

"Rozesmála bys mě, kdybych nebyl tak unavený, že sotva stojím. Mohla's klidně máchat páčidlem a klavírem s těmi pitomci, co to udělali. Určitě máš z toho větší radost než oni."

"Arnie, to není fér!"

"Je to fér!" zařval na ni a oči mu najednou plály děsivým ohněm. Poprvé v životě se svého syna bála. "Byl to tvůj nápad, aby auto nestálo před barákem! Byl to jeho nápad, abych ho odvezl k letišti! Kdo podle tebe za to může? Kdopak asi? Myslíš, že by k tomu došlo, kdyby auto stálo tady? Co?"

Přistoupil o krok blíž, pěsti u boků zažaté a Regina měla co dělat, aby neuskočila dozadu.

"Arnie, nemůžeme si klidně pohovořit?" zeptala se. "Jako dvě rozumné lidské bytosti?"

"Jeden z nich mi posrat přístrojovou desku," pravil chladně. "Co na to říkáš jako rozumná bytost, mami?"

Byla upřímně přesvědčená, že má slzy pod kontrolou, ale tato zpráva - zpráva o tak hloupé, iracionální zuřivosti - je zase přivolala. Rozplakala se. Rozplakala se žalem nad tím, co její syn viděl. Sklonila hlavu a plakala plná údivu, bolesti a strachu.

Celý život se jako matka cítila potajmu nadřazená ženám kolem sebe, které měly děti starší než byl Arnie. Když mu byl rok, ostatní matky žalostně vrtěly hlavami a říkaly jí, jen počkej, až mu bude pět - tehdy začaly potíže, tehdy byly děti dost staré, aby říkaly "do prdele" před svými babičkami a hrály si se sirkami, když zůstaly o samotě. Ale Arnold byl v roce úplně zlatíčko a zůstal jím i v pěti. To už ty druhé matky obracely oči v sloup a říkaly, počkej, až mu bude deset; a pak to bylo patnáct, a to bylo opravdu na pováženou, s tím vším fetováním, rockovými koncerty a děvčaty, která jsou schopná všeho, a - Bůh chraň - s krádežemi poklic u aut a s těmi ... no, nemocemi.

A ona tím vším procházela stále s úsměvem v duši, protože všechno vycházelo podle plánu, všechno vycházelo přesně tak, jak si představovala, že mělo vypadat její vlastní dětství. Její syn měl vřelé, chápavé rodiče, kteří se o něj zajímali, kteří mu dali cokoli (v rozumných mezích), kteří ho s radostí posílají na vysokou dle vlastního výběru (pokud to bude dobrá škola), a tím dotáhli tu hru - práci - poslání jménem Rodičovství do vítězného konce. Kdybyste ji jemně upozornili, že Arnie má nápadně málo kamarádů a ostatní ho často týrají, odměřeně by vám vysvětlila, že ona sama chodila do církevní školy v drsné čtvrti, kde kluci občas děvčatům jen tak z legrace strhli bavlněné kalhotky a pak je zapálili zapalovačem Zippo, zdobeným rytinou ukřižovaného Ježíše. A kdybyste se zmínili, že její názory na výchovu dětí se liší od názorů jejího nenáviděného otce pouze ohledně materiálních cílů, rozzuřila by se a nastrčila by vám svého hodného syna jako nezvratný důkaz.

Ale teď ten její hodný syn stál před ní bleďý, vyčerpaný a umazaný až po lokty a zdálo se, že bublá stejným, stěží ovládaným vztekem, který byl tak typický pro jeho dědu, a dokonce vypadal jako on. Zdálo se, že všechno se zhroutilo v trosky.

"Arnie, popovídáme si, co je potřeba udělat, až ráno," řekla, snažila se vzpamatovat a zadržet slzy.

"Popovídáme si ráno."

"To těžko, pokud nevstaneš hodně brzo," řekl, jako by ztratil zájem. "Půjdu nahoru, urvu si tak čtyři hodinky a pak jdu zase do garáže."

"Proč?"

Vyrazil šílený smích a zamával pažemi pod kuchyňskými zářivkami, jako by chtěl vzlétnout. "Pročpak asi? Mám spoustu práce! Víc práce, než bys věřila!"

"Ne - zítra máš školu ... já... já to zakazuji, Arnie, já to absolutně ... "

Otočil se a podíval se na ni, prohlížel se jí a ona znovu couvla. Bylo to jako drtivá noční můra, která nemínala skončit.

"Školu stihnu," řekl. "Vezmu si do tašky čisté šaty, a dokonce se osprchuju, abych ve třídě neobtěžoval něčí nos. Potom, až bude po škole, se vrátím zase k Darnellovi. Musím udělat spoustu práce, ale zvládnu to ... vím, že to zvládnu ... ale padne na to spousta úspor. K tomu budu muset stihnout práci, kterou dělám pro Willa."

"A co domácí úkoly ... tvoje studia!"

"Aha. To." Usmál se tím mrtvým, mechanickým úsměvem figurky na klíček. "Samozřejmě utrpí. Nemůžu ti nic namlouvat. Už ti nemůžu slibovat průměr devadesát tři. Ale projdu. Budu mít trojky. Možná to dotáhnu na pár dvojek."

"Ne! Musíš myslet na vysokou!"

Vrátil se ke stolu, znovu kulhal, dost silně. Položil dlaně na stůl před ni a pomalu se sklonil. Napadlo ji: Cizinec ... můj syn je pro mě cizinec. Je to opravdu moje chyba? Je? Jenom protože jsem chtěla pro něj to nejlepší? Může to být tím? Prosím tě, Bože, ať je to noční můra, ze které se probudím se slzami na tvářích, protože je tak skutečná.

"V této chvíli," řekl tiše a díval se jí do očí, "mě zajímá jenom Christina, Leigha a abych si to nerozházel u Willa Darnella, protože si ji u něj můžu spravit. Na vysokou z vysoka kašlu. A jestli mi nepůjdeš z cesty, vykašlu se na střední školu. To by tě mělo umlčet, když nic jiného."

"To nemůžeš," řekla, pohledem neuhnula. "To přece chápeš, Arnolde. Možná si zasloužím tvou ... tvou krutost ... , ale budu s tím tvým záchvatem sebezničení bojovat všemi prostředky. Takže nemluv o tom, že se vykašleš na školu."

"Ale já to opravdu udělám," odpověděl. "Nechci, aby sis namlouvala, že to neudělám. V únoru mi bude osmnáct a vezmu si to na triko, jestli se od téhle chvíle nebudeš držet stranou. Rozumíš mi?"

"Jdi spát," řekla usazeně. "Jdi spát, zlomíš mi srdce."

"Opravdu?" zasmál se, až se lekla. "Bolí to, že? Já vím."

Pak pomalým krokem odešel, kulhání stahovalo jeho tělo mírně doleva. Za chvíli slyšela na schodech těžké, unavené dupání jeho bot - také tento zvuk jí děsivě připomněl dětství, kdy si myslela: Strašák jde spát.

Propukla v pláč nanovo, neohrabaně vstala a vyšla zadním vchodem, aby se vyplakala v soukromí. Objímala si tělo - chabá útěcha, ale lepší než žádná - a dívala se vzhůru na srpek měsíce, zečtyřnásobený filmem slz. Všechno se změnilo a stalo se to rychlostí smršť. Její syn ji nenáviděl; viděla mu to na tváři - nebyl to žádný záchvat, dočasně uražená pýcha, pomíjivý nápor puberty. On ji nenáviděl a takhle to s jejím hodným chlapcem nemělo dopadnout, vůbec ne.

Vůbec ne.

Stála na verandě a plakala, dokud jí slzy nevyschly a vzlyky se neproměnily v občasné škytnutí a zajíknutí. Zima jí ohryzávala holé kotníky nad pantoflíčky a tupě se prokousávala županem. Zašla dovnitř a nahoru. Skoro minutu zůstala nerozhodně stát před Arnieho pokojem, než vešla dovnitř.

Usnul na přehozu na posteli. Kalhoty měl pořád oblečené. Zdálo se, že je spíší v bezvědomí než ponořený do spánku, a ve tváři vypadal strašlivě starý. To dělalo to světlo, padající z chodby do pokoje přes rameno, že se jí na okamžik zadrželo, že mu prořídly vlasy a ústa otevřená ve spánku jsou bezzubá.

Vyděšené vyjeknutí si prorazilo cestu přes dlaň, přitisknutou na ústa, a Regina k němu přispěchala.

Její stín, který ležel na posteli, se pohnul s ní a ona viděla, že je to jen Arnie a že dojem stáří způsobilo světlo a její vyčerpání a zmatek.

Podívala se na budík a uviděla, že je nastavený na půl pátou. Napadlo ji budík vypnout; dokonce natáhla ruku, aby to udělala. Nakonec zjistila, že to nedokáže.

Sešla do své ložnice, posadila se k telefonnímu stolku a zvedla sluchátko. Na okamžik je podržela a přemýšlela. Jestli zavolá Mika uprostřed noci, bude si myslet, že ...

Že se stalo něco strašného?

Uchechtla se. No, a nestalo se snad? Určitě ano. A ještě to neskončilo.

Vytáčela číslo hotelu Ramada v Kansas City, kde bydlel její manžel, a neurčitě si přitom uvědomovala, že od chvíle, kdy před sedmadvaceti lety opustila ten úděsný a špinavý třípodlažní dům v Rocksburgu a odešla na vysokou, poprvé volá o pomoc.

28. Leigha jde na návštěvu

Nechci dělat zbytečnej rozruch,
ale mohl bych koupit tvůj kouzelněj autobus?

Je mi jedno, kolik zaplatím,
pojedu s ním za svou holkou.

Chci ho ... chci ho ... chci ho ...

(Nemůžeš ho mít...)

Who

Po většinu svého vyprávění se docela držela, seděla přitom na jedné ze dvou židlí pro návštěvy s koleny pevně přitisknutými k sobě a zkríženými kotníky, oblečená do slušivého barevného vlněného svetru a hnědé manšestrové sukně. Rozplakala se až na konci a nemohla najít kapesník. Dennis Guilder jí podal krabici papírových kapesníků ze stolku u postele.

"Jenom klid, Leigho," těšil ji.

"To ne - ne - nejde! Už za mnou dlouho nebyl ... a ve škole vypadá tak unaveně ... a ty jsi ří - říkal, že tu taky nebyl ... "

"Přijde, jestli mě bude potřebovat," řekl Dennis.

"S těmi s - sil - siláckými kecý jdi do p - pr - prdele!" vyhrkla a pak vypadala legračně překvapeně nad tím, co to řekla. Slzy si prodraly cestičky slabým nalíčením, které nosila. Chvilí se s Dennisem na sebe dívali a pak se rozesmáli. Zasmáli se jenom krátce a ne zrovna vesele.

"Mluvil s ním Motorová huba?" zeptal se Dennis.

"Kdo?"

"Motorová huba. Lenny Barongg tak říká panu Vickersovi. Studijnímu poradci."

"Aha! Ano, myslím, že mluvil. Zavolal si Arnieho do kanceláře předevčírem - v pondělí. Ale nic neříkal. A já se neodvažovala na nic ptát. Nechce mluvit. Je tak divný."

Dennis přikývl. Nemyslel si, že by si to Leigha uvědomovala - vězela až po uši ve vlastních problémech a zmatku - ale on cítil stále větší bezmoc a strach o Arnieho. Podle zpráv, které za několik posledních dní pronikly do jeho pokoje, se nacházel Arnie na pokraji nervového zhroucení; Leighina zpráva byla jen nejnovější a nejživější ilustrací situace. Nikdy netoužil být venku tak hrozně jako teď. Samozřejmě mohl zavolat Vickersovi a zeptat se, jestli nemůže něco udělat. A mohl zavolat Arnieho ... jenomže podle toho, co řekla Leigha, byl teď Arnie pořád jenom ve škole, u Darnella nebo doma v posteli. Jeho otec přijel domů dřív z nějakého sjezdu a došlo k další hádce, jak mu řekla Leigha. I když to Arnie neřekl rovnou, Leigha Dennisovi pověděla, že podle jejího názoru neměl daleko k tomu, aby jednoduše odešel z domova.

Dennis nechtěl mluvit s Arniem u Darnella.

"Co můžu dělat?" ptala se ho. "Co bys dělal na mém místě ty?"

"Čekal," odpověděl Dennis. "Nevím, co jiného bys mohla dělat."

"Ale to je nejhorší," odpověděla tak potichu, že ji sotva slyšel. Rukama mačkala papírový kapesník, cupovala ho, hnědá sukně se jí pokrývala bílými tečkami buničiny. "Naši chtějí, abych s ním přestala chodit - abych ho nechala. Bojí se ... že Repperton a ti další kluci provedou ještě něco."

"Ty jsi přesvědčená, že to byl Buddy a jeho kamarádi, co?"

"Ano. To si myslí všichni. Pan Cunningham volal na policii, i když mu to Arnie rozmlouval. Prý si to s nimi vyřídí sám a to oba vylekalo. Mě to vylekalo taky. Policie sebrala Buddyho Reppertona a jednoho jeho kamaráda, říká se mu Louda ... víš, koho myslím?"

"Ano."

"A toho kluka, který dělá noční na tom parkovišti u letiště, toho taky sebrali. Galton, jmenuje se ... "

"Sandy."

"Policie si myslí, že v tom musí být namočený taky, že je možná pustil dovnitř."

"Táhne to s nimi, to je fakt," řekl Dennis, "ale není tak degenerovaný jako ti ostatní. Něco ti řeknu, Leigho - jestli s tebou nemluvil Arnie, určitě to udělal někdo jiný."

"Nejdřív paní Cunninghamová a pak jeho otec. Myslím, že ani jeden nevěděl, že ten druhý se mnou mluvil. Jsou ... "

"Rozčilení," doplnil Dennis.

Zavrtěla hlavou. "Víc než to. Oba vypadají, že jsou ... prostě zdrcení, tak nějak. Jí mi nějak není doopravdy líto - ta si podle mě chce jenom prosadit svou - ale kvůli panu Cunninghamovi bych brečela. Vypadá prostě tak ... tak ... " Nedopověděla a pak znovu začala hovořit. "Když jsem tam včera po škole zašla, paní Cunninghamová - chtěla, abych jí říkala Regino, ale to mi nějak nejde do pusy ... " Dennis se zazubil.

"Tobě ano?" zeptala se Leigha.

"No, jo - ale já mám mnohem delší praxi."

Usmála se, poprvé toho dne docela vesele. "Tím to možná bude. Každopádně když jsem tam zašla, byla doma, ale pan Cunningham byl ještě ve škole ... tedy na univerzitě."

"Jo."

"Ona si vzala celý týden volno - tedy zbytek týdne. Prý se tam nemůže vrátit, ani na ty tři dny před Dikůvzdáním."

"Jak vypadá?"

"Vypadá zničeně," řekla Leigha a sáhla si pro nový kapesník. Začala cupovat okraje. "Vypadá o deset let starší, než když jsem ji před měsícem viděla poprvé."

"A on? Michael?"

"Starší, ale otužilejší," řekla Leigha váhavě. "Jako by se tím nějak ... nějak rozjel."

Dennis mlčel. Znal Michaela Cunninghama třináct let a nikdy ho neviděl rozjetého, takže nevěděl, jak se to projevuje. Regina byla vždycky ta rozjetá; Michael vlál za ní v závěsu a míchal pití na večírcích (většinou fakultních večírcích), které Cunninghamovi pořádali. Pouštěl magnetofon, vypadal melancholicky ... ale žádným pnutím představitosti ho Dennis nemohl označit jako "rozjetého".

Konečné vítězství, řekl jenom Dennisův otec, když stál u okna a díval se, jak Regina vede Arnieho za ruku kolem domu Guilderových k autu, za jehož volantem seděl Michael. Arniemu a Dennisovi tehdy bylo snad sedm let. Maminka je pupek světa. Zajímalo by mě, jestli toho chudáka bačkora nechá čekat v autě, až se bude Arnie ženit. Nebo třeba ...

Dennisova matka se na manžela zamračila a přerušila ho tím, že mrskla pohledem na Dennise v gestu "malé džbánky mají velké uši". Nikdy na to gesto nezapomněl, ani na to, co otec řekl - v sedmi tomu všemu nerozuměl, ale i v sedmi přesně věděl, co to je "chudák bačkora". A dokonce i v sedmi nejasně chápal, proč si otec něco takového o Michaelu Cunninghamovi myslí. Bylo mu z Michaela Cunninghama smutno ... a ten pocit vydržel, s mírnými výkyvy, až do současnosti.

"Přišel zhruba ve chvíli, kdy Regina končila svou verzi," pokračovala Leigha. "Pozvali mě, abych zůstala na večeři - Arnie jedl u Darnella - ale já jim řekla, že se skutečně musím vrátit. Takže mi pan Cunningham nabídl, že mě svezí, a cestou domů jsem přešla na jeho stranu."

"Oni jsou na různých stranách?"

"Ne tak docela, ale například to byl pan Cunningham, kdo šel na policii. Arnie to nechtěl a paní Cunninghamová - Regina - se k tomu nemohla odhodlat."

Dennis se opatrně zeptal: "On se skutečně snaží slepit rozbité vejce dohromady, že?"

"Ano," zašeptala a pak naléhavě vyhrkla: "Ale to není všechno! Zapletl se s tím Darnellem, já to vím!

Včera mi před třetí hodinou na chodbě řekl, že jí - autu - bude dnes odpoledne a večer přidělovat nový

předek, a já na to nebude to příliš drahé, Arnie, a on prý neboj se, protože jsem na tom moc dobře ... "

"Zpomal."

Zase už plakala. "Byl na tom dobře, protože s nějakým Jimmym Sykesem měli obstarat nějaké pochůzky pro Willa, v pátek a v sobotu. To řekl. A ... já si myslím, že ty pochůzky, které pro toho parchanta obstarává, jsou nelegální!"

"Co řekl policii, když se přijeli vyptat na Christinu?"

"Vyprávěl jim, jak ji našel ... v tom stavu. Ptali se ho, jestli má podezření, kdo to mohl být, a Arnie řekl, že neví. Ptali se ho, jestli je pravda, že se porval s Buddym Reppertonem, že Repperton na něj vytáhl nůž a že ho za to vyloučili ze školy. Arnie řekl, že Repperton mu vyrazil z ruky sáček s obědem a šlápl na něj, a pak přišel z dílny pan Casey a roztrhl je. Zeptali se ho, jestli Repperton neříkal, že ho za to dostane, a Arnie řekl, že možná něco takového řekl, ale že toho nakecal spoustu."

Dennis mlčel, díval se z okna na kalné listopadové nebe, přemýšlel. Připadalo mu to zlověstné. Jestli Leigha tlumočila rozhovor s policií správně, tak Arnie ani jednou nezalhal ... ale vyložil všechno tak, že události v kuřárně vypadaly jako obyčejná strkanice.

Dennisovi to připadalo velmi zlověstné.

"Nevíš, co by asi tak Arnie mohl pro toho Darnella dělat?" zeptala se Leigha.

"Ne," odpověděl Dennis, ale několik nápadů měl. V duchu se mu rozjel jeden magnetofonový záznam a uslyšel svého otce: Něco jsem zaslechl ... kradená auta ... cigarety a chlast ... pašované rachejtle ... Už dlouho měl štěstí, Dennisi.

Podíval se Leigha do tváře, bledé, rozryté slzami. Držela se, držela se Arnieho, jak nejlíp uměla. Možná se tak učila, jak vydržet, jinak by se to ještě nějakých deset let s tím svým vzhledem naučit nemohla. Ale takové pomyšlení mu to nijak neulehčovalo, ani to neznamenal, že je to správné. Najednou ho bez veškeré souvislosti napadlo, že si poprvé všiml vylepšení Arnieho tváře víc než měsíc předtím, než se Arnie a Leigha dali dohromady ... ale až poté, co se dali dohromady Arnie a Christina.

"Promluvím s ním," slíbil.

"Dobře." Vstala. "Já - já nechci, aby všechno bylo jako dřív, Dennisi. Já vím, že to tak nejde. Ale pořád ho mám ráda, a ... a prostě si přeju, abys mu to pověděl."

"Jo, jasně."

Oběma bylo trapně a žádný nemohl dlouho, dlouho nic říci. Dennis si myslel, že tohle by byla v countryové písničce ta chvíle, kdy by vstoupil Nejlepší přítel. A prohnaná, zlá (a chlípná) část jeho osoby by proti tomu nebyla. Vůbec ne. Pořád ho to k ní mocně táhlo, víc než k jiné dívce po hodně dlouhé době. Možná víc než k jakékoli dívce. Ať si Arnie vozí rachejtle do Burlingtonu a blbne s autem. On a Leigha se mezitím mohli líp poznat. Trochu si pomoci, trochu se utěšit. Víte, jak to chodí.

A právě v tom divném momentu, po vyznání lásky k Arniemu, měl pocit, že by to mohl dokázat; byla zranitelná. Možná se učila, jak být tvrdá, ale to není škola, kam se chodí dobrovolně. Mohl něco říct - tu pravou věc, možná jenom Pojd'sem - a ona by přišla, sedla by si na kraj postele, ještě trochu by si povídali, možná o příjemnějších věcech a možná by ji políbil. Její ústa byla líbezná a plná, smyslná, stvořená k líbání. Jednou pro útěchu. Podruhé z přátelství. A potřetí platí za všechno. Ano, instinkt, na který se zatím mohl tak spolehnout, mu napovídal, že by to mohl dokázat.

Ale neřekl nic z toho, co by mohlo uvést události do pohybu, a ani Leigha to neudělala. Byl mezi nimi Arnie a skoro jistě vždycky bude. Arnie a jeho dáma. Kdyby to nebylo tak směšně příšerné, byl by se smál.

"Kdy tě pustí?" zeptala se.

"Na nic netušící veřejnost?" zeptal se a začal se hihňat. Po chvíli se k němu Leigha přidala.

"Ano, něco takového," řekla Leigha a pak znovu vyprskla. "Promiň."

"To nic," řekl Dennis. "Lidi se mi smějou celý život. Jsem na to zvyklý. Prý tu budu trčet až do ledna, ale já je převezu. Na Vánoce půjdu domů. V mučímě si dávám pořádně do těla."

"V mučímě?"

"Rehabilitace. Zdá už vypadají dobře. Ty druhé kosti srůstají o sto šest - někdy to děsně svědí. Hru do sebe šípky jako bagrem. Doktor Arroway tvrdí, že je to jenom babská pověra. Ale trenér Puffer na ně

přísahá a pokaždé zkontroluje, kolik jsem jich snědl."

"Chodí často? Trenér?"

"Jo, chodí. Teď už mě skoro přesvědčil, že díky šípům srostou kosti rychleji." Dennis se odmlčel.

"Samozřejmě že fotbal už hrát nebudu. Nikdy. Nějakou dobu budu chodit o berlích a potom s trochou štěstí povýším na hůl. Veselý doktor Arroway tvrdí, že budu možná pár let kulhat. Nebo možná budu kulhat do smrti."

"Je mi to líto," řekla tiše. "Je mi líto, že se to muselo stát tak milému klukovi, jako jsi ty, Dennisi, ale částečně i ze sobeckých důvodů. Prostě se ptám, jestli to ostatní, všechna ta hrůza s Arniem, by se stala, kdybys byl na nohou a u toho."

"Správně," pravil Dennis a dramaticky obrátil oči v sloup, "sved'te to na mě."

Ale Leigha se neusmála. "Začala jsem si dělat starosti o jeho zdravý rozum, věděl jsi to? Tuhle věc jsem našim neřekla, ani jeho rodičům. Ale myslím, že jeho matka ... že možná ... nevím, co jí tehdy v noci, když jsme našli auto rozbité, co jí řekl, ale ... myslím, že se museli pořádně chytit."

Dennis přikývl.

"Ale všechno je tak ... tak šílené! Jeho rodiče mu nabídli, že mu koupí místo Christiny slušné ojeté auto, a on odmítl. Potom mi pan Cunningham řekl, když mě vezl domů, že Arniemu nabídl úplně nové auto ... že prodá nějaké dluhopisy, které má už od pětapadesátého roku. Arnie řekl ne, že takový dar prostě nemůže přijmout. A pan Cunningham řekl, že to chápe a že to nemusí být dar, že Arnie mu to může splatit, že si dokonce vezme i úrok, jestli Arnie chce ... Dennisi, chápeš, co ti říkám?"

"Jo," řekl Dennis. "Nemůže to být jen tak nějaké auto. Musí to být tohle auto. Christina."

"Ale mně to připadá už jako posedlost. Našel si objekt a upnul se na něj. Tohle je přece posedlost.

Bojím se a někdy jsem plná nenávisti ... ale není to Arnie, koho se bojím. Není to on, koho nenávídím. Je to to zatra ... ne, to zasrané auto. Ta mrcha Christina."

Tváře jí jen hořely. Oči se jí zúžily. Koutky úst se stočily dolů. Její tvář už nebyla krásná, dokonce ani hezká; světlo, které na ni dopadalo, bylo nemilosrdné a měnilo ji v něco ošklivého, ale zároveň uhrančivého, podmanivého. Dennis si poprvé uvědomil, proč se vzteku říká příšera, zelenooká příšera.

"Povím ti, co bych si přála," řekla Leigha. "Přeju si, aby tu vzácnou zasranou Christinu někdo jednou v noci omylem odvezl na vrakoviště v Philly Plains." Oči jí vztekle svítily. "A na druhý den by přijel jeřáb s tím velkým kulatým magnetem, zvedl ji a strčil do drtičky a pak by někdo zmáčkl knoflík a vypadla by jenom kovová kostka metr krát metr krát metr. Tímby to skončilo, ne?"

Dennis neodpověděla po chvíli se všiml, jak se ta příšera skoro viditelně otáčí a omotává šupinatý ocas kolem sebe a stahuje se jí z tváře. Ramena jí poklesla.

"Asi to zní dost hrozně, že? Jako bych říkala, že lituju, že to ti darebáci nedokončili."

"Chápu, jak se cítíš."

"Opravdu?" opáčila.

Dennis si vzpomněl na Arnieho pohled, když bouchal pěstí do přístrojové desky. Když byl poblíž Christiny, objevovalo se mu v očích šílené světlo. Vzpomněl si, jak seděl za volantem v LeBayově garáži a jaká představa ho tehdy přemohla.

Nakonec si vzpomněl na svůj sen: světlomety zaměřené na něj a pronikavý ženský jakot spálených gum.

"Ano," řekl. "Myslím, že ano."

Seděli v nemocničním pokoji a dívali se na sebe.

29. Děkuvzdání

Dvě - tři hodinky uplynuly,

výška klesla na 505,

ukazatel paliva je na dně,

pojede domů, než nám dojde benzin.

Nemůžeš mě chytit -

nemůžeš mě chytit -

protože když se na mě moc přimáčkneš,

odplachtím jako studenějí vííítr.

Chuck Berry

V nemocnici se na Díkúvzdání podával slavnostní oběd ve směnách od jedenácti do jedné hodiny. Na Dennise připadla patnáctiminutovka od čtvrt na jednu: tři střídme řízky bílých kroceních prsíček, střídma naběračka hnědé omáčky, kopeček instantní bramborové kaše o velikostí a tvaru baseballového míčku (chyběly jenom červené stehy, pomyslel si s trpkým pobavením), podobný kopeček mražené dýně, která měla útočně zářivou oranžovou barvu, a malý plastový kelímek brusinkového želé. Jako zákusek byla zmrzlina. V rohu tácu ležela malá modrá kartička.

Jelikož už věděl, jak to v nemocnici chodí - jakmile vám poprvé ošetří proleženiny, které se vám vyrazily na zadku, jste s chodem nemocnice obeznámeni víc, než je vám milo, jak Dennis zjistil - zeptal se děvčete, které si přišlo pro podnos, co dostávají ke slavnostnímu obědu žluté a červené kartičky.

Ukázalo se, že žlutí dostali dva kusy krocana bez omáčky, brambory bez dýně a jako zákusek želé.

Červení dostali jeden plátek bílého masa, pyré a brambory. Měli toho většinou dost.

Dennise to sklíčilo. Bylo prostě příliš snadné představit si matku, jak kolem čtvrté odpoledne nese velikánského křupavého kapouna na jídelní stůl, otec si brousí nůž na porcování masa, sestra, zardělá důležitostí okamžiku a vzrušením, s červenou sametovou stuhou ve vlasech, každému nalévá sklenici dobrého červeného vína. Bylo taky snadné představit si ty krásné vůně a smích, zatímco usedají ke stolu. Snadné, takhle si to představovat ... ale nejspíš taky nezdravé.

Byl to nejsmutnější den Díkúvzdání za celý jeho život. Brzy odpoledne si zdříml, což neměl ve zvyku (žádná rehabilitace se nekonala, protože byl svátek), a zdál se mu znepokojivý sen, ve kterém několik pomocnic z jídelny procházelo oddělením intenzivní péče a plácalo obtisky s krocánem na přístroje udržující životní funkce a na kapačky.

Jeho matka, otec a sestra byli u něj dopoledne asi hodinu na návštěvě a poprvé u Ellie vycítil, že už touží být pryč. Byli pozvaní ke Callisonům na lehkou sváteční svačinu a Lou Callison, jeden ze tří Callisonovic kluků, měl čtrnáct a byl "roztomilý". Její zmučený bratr už začal být nudný. V kostech mu nenašli vzácnou a tragickou formu počínající rakoviny. Nečekalo ho ochrnutí pro zbytek života. Netajil se v něm žádný filmový příběh.

Volali mu od Callisonových asi v půl jedné a otec vypadal, že trochu pil - Dennis si říkal, že už má možná druhou krvavou Mary a možná už od mámy schytl několik nesouhlasných pohledů. Dennis zrovna dojídal slavnostní oběd modrých kartiček, schválený dietní sestrou - jediný sváteční oběd, který dokázal sníst za čtvrt hodiny - a docela se mu dařilo mluvit vesele, nechtěl jim kazit zábavu. Na chvilku si vzala telefon i Ellie, připadala mu rozhiňhaná a trochu upištěná. Možná ho právě hovor s Ellie tak unavil, že si musel zdřímnout.

Usnul (a měl ten znepokojivý sen) asi ve dvě hodiny. Nemocnice byla toho dne nezvykle tichá, byl zde jenom nejnmutnější personál. Obvyklé brumláni televizí a tranzistorových rádií z ostatních pokojů zmlklo. Děvče, které mu odnášelo podnos, se zářivě usmálo a řeklo, že doufá, že mu "speciální oběd" chutnal. Dennis ji ujistil, že chutnal. Koneckonců, i pro personál bylo ten den Díkúvzdání.

A tak se mu zdál sen a ten sen se přetrhl a přešel v hlubší spánek, a když se probudil, bylo skoro pět hodin a na tvrdé plastové židli, tam kde den předtím seděla Leigha, seděl Arnie Cunningham.

Dennise vůbec nepřekvapilo, že ho tam vidí; prostě došel k závěru, že je to další sen.

"Ahoj, Arnie," řekl. "Jak se vede?"

"Vede se mi dobře," odpověděl Arnie, "ale ty vypadáš, jako bys ještě spal, Dennisi. Nechceš prošpikovat hlavu? To tě probudí."

Na klině měl hnědý sáček a Dennisův ospalý mozek si pomyslel: Přece jenom si přinesl oběd. Možná ho Repperton nerozmačkal tak moc, jak jsme si mysleli. Pokusil se v posteli posadit, záda zabořila, a pomocí ovládacího zařízení se dostal téměř do sedu. Motorek zabzučel. "Ježíši, to seš fakt ty!"

"Očekával jsi hydro, trojhlavou příšeru?" zeptal se Arnie přátelsky.

"Spal jsem. Asi jsem si myslel, že ještě spím." Dennis si důkladně promnul čelo, jako by se chtěl zbavit spánku uvnitř. "Veselé Díkúvzdání, Arnie."

"Nepochybně," odpověděl Arnie. "Tobě taky. Nakrmili tě krocánem s veškerými přílohami?"

Dennis se zasmál. "Dostal jsem cosi, co vypadalo jako ta večere na hraní, kterou dostala Ellie k Veselé kavárně, když jí bylo asi sedm. Pamatuješ?"

Arnie si přitiskl k ústům dlaně jako kornouty a vydával ohavné zvuky. "Pamatuju. Hnus."

"Jsem rád, žeš přišel." Dennis měl na okamžik nebezpečně blízko k slzám. Možná si neuvědomoval, jak sklíčený byl. Zdvojnásobil své odhodlání být do Vánoc doma. Kdyby tu zůstal na Štědrý den, asi by spáchal sebevraždu.

"Vaši nepřišli?"

"Jasně že přišli," řekl Dennis, "a večer se zase vrátí, aspoň máma a táta, ale není to ono. Vždyť víš."

"Jo. No, něco jsem ti přinesl. Té dámě ve vrátnici jsem řekl, že ti nesu župan." Arnie se trochu usmál.

"Co to je?" zeptal se Dennis a kývl směrem k sáčku. Nebyl to sáček na oběd, to viděl; byl to sáček z obchodu.

"Á, vyraboval jsem lednici, když jsme toho kura snědli," řekl Arnie. "Máma s tátou šli obcházet přátele z univerzity - dělají to každý rok na Děkuvzdání odpoledne. Vráti se až kolem osmé."

Při řeči vyndával věci ze sáčku. Dennis ho užasle pozoroval. Dva cínové svícny. Dvě svíčky. Arnie zarazil svíčky do svícnu, zapálil je sirkou z krabičky s reklamou Darnellovy garáže a zhasl stropní světlo.

Následovaly čtyři sendviče, halabala zabalené do voskového papíru.

"Pokud si vzpomínám," pokračoval Arnie, "vždycky jsi říkal, že uplácat si pár kroceních sendvičů kolem půl dvanácté ve čtvrtk večer je stejně lepší než večere na Děkuvzdání. Protože poleví ten stres."

"Jo," řekl Dennis. "Sendviče před televizí. Carson nebo nějaký starý film. Ale přísahám Bohu, Arnie, nemusel jsi ..."

"Ale hovno, nebyl jsem za tebou skoro tři neděle. Měl jsem štěstí, že jsi spal, když jsem vešel, jinak bys mě nejspíš zastřelil." Poklepal na Dennisovy sendviče. "Tvoje oblíbené, aspoň myslím. Bílé maso a majonéza na chlebu Zázrak."

Dennis se začal hihňat, pak smát, nakonec chechtat. Arnie viděl, že ho přitom bolí záda, ale Dennis nemohl přestat. Chleba značky Zázrak byl jedním z jejich společných tajemství, když byli malí. Obě jejich matky braly chleba velmi vážně; Regina kupovala dietní bochníky a občas odbočila do země celozrnného žitného. Dennisova matka dávala přednost římskému a černému žitnému. Arnie a Dennis jedli, co dostali na stůl - ale oba byli tajní vyznavači chleba Zázrak a nejednou se složili a místo sladkostí si koupili bochník Zázraku a sklenici francouzské hořčice. Pak se vytratil k Arniemu do garáže nebo do Dennisovy chaty na stromě, (bohužel ji před devíti lety strhla vichřice) a hltali hořčicové sendviče a četli si komiksy, dokud nezmizel celý bochník.

Arnie se rozesmál taky a pro Dennise to byla nejlepší chvíle z Děkuvzdání.

Dennis byl skoro deset dní bez spolupacienta, takže měl dvoják pro sebe. Arnie zavřel dveře a vytáhl z hnědého sáčku karton šesti piv Busch.

"Zázraky nikdy neustanou," pravil Dennis a musel se znovu zasmát tomu bezděčnému vtipu.

"Ne," řekl Arnie, "myslím, že nikdy neustanou." Připil Dennisovi přes svíčky plechovkou piva. "Prosit."

"Žij až navěky," odpověděl Dennis. Napili se.

Když dojedli tlusté kroceni sendviče, Arnie vytáhl ze svého zřejmě bezedného sáčku dva plastové obaly a strhl z nich víčka. Uvnitř se schovávaly dva kousky domácího jablkového koláče.

"Ne, kámo, už nemůžu," zaúpěl Dennis. "Prasknu."

"Jez," přikázal Arnie.

"Fakticky nemůžu," řekl Dennis a bral si plastovou nádobku a čistou plastovou vidličku. Dojedl porci koláče čtyřmi mohutnými sousty a pak říhl. Dorazil zbytek svého druhého piva a znovu říhl. "V Portugalsku je to poklona kuchaři," řekl. Hlava se mu po pivu příjemně motala.

"Jak račte," odpověděl Arnie a zazubil se. Vstal, rozsvítil stropní zářivku a sfoukl svíčky. Venku začal do oken tlouct vytrvalý déšť; znělo to studeně. A Dennisovi se zdálo, že trocha vřelého ducha přátelství a skutečného Děkuvzdání pohasla zároveň se svíčkami.

"Zítرا tě budu proklínat," řekl Dennis. "Určitě budu muset sedět na záchodě aspoň hodinu. A to vadí mým zádům."

"Pamatuješ si, jak vaše Elaine dostala větry?" zeptal se Arnie a oba se rozesmáli. "Dělali jsme si z ní

srandu, dokud nás tvoje matka nesrovnala."

"Nesmrděly, ale byly pořádně hlasité," řekl Dennis s úsměvem.

"Jako rány z děla," souhlasil Arnie a oba se uchechtli - ale byl to smutný smích, jestli takový existuje. Spousta vody protekla pod mostem. Pomyšlení, že Elaine dostala záchvat větrů před sedmi lety, bylo spíš tísnivé než zábavné. Dýchla z toho smrtelnost, když si uvědomili, že sedm let mohlo uplynout tak hladce a nepozorovaně.

Hovor trochu uvázl, oba se ponořili do vlastních myšlenek.

Nakonec Dennis řekl: "Včera se tu zastavila Leigha. Vyprávěla mi o Christině. Je mi to líto, kámo. Blbý." Arnie vzhlédl a výraz zamyšlené melancholie se rozpustil ve veselém úsměvu, kterému Dennis nevěřil doopravdy.

"Jo," řekl. "Bylo to drsný. Ale přenesl jsem se přes to."

"To je jasný," řekl Dennis a uvědomil si, že je najednou ostražitý, nechtěl to, ale nedokázal si pomoci. Přátelství šlo stranou; bylo tu, zahřálo a zaplnilo pokoj, ale teď prostě vyklouzlo jako pomíjivá, křehká věc. Teď nastoupily už jenom tanečky. Arnieho veselé oči byly také matné a - Dennis by na to přísahal - ostražité.

"Jasně. Dal jsem mámě zabrat. Leigha asi taky. Byl to pro mě prostě šok, vidět všechnu tu práci ... všechnu tu práci spláchnutou." Zavrtěl hlavou. "Špatný zprávy."

"Dokážeš s tím něco udělat?"

Arnie se okamžitě rozzářil - tentokrát doopravdy, to Dennis cítil. "Jasně! Už se stalo. Nevěřil bys tomu, Dennisi, kdybys viděl, jak to auto vypadalo na parkovišti. Tehdy se auta dělala pořádně, ne jako dnes, kdy všechn materiál, co vypadá jako kovový, je ve skutečnosti jenom nablýskaný plast. To auto je fakticky tank. Nejhorší bylo sklo. A pneumatiky, samozřejmě. Rozřezali pneumatiky."

"Co motor?"

"K tomu se vůbec nedostali," řekl Arnie stroze a to byla první lež. Taky se v něm pohrabali. Když se tehdy odpoledne Arnie s Leighou dostali ke Christině, na dlažbě ležel kryt rozdělovače. Leigha ho poznala a řekla o tom Dennisovi. Copak ještě pod kapotou zničili, uvažoval Dennis. Chladič? Když někdo vzal páčidlo a nadělal jím díry do karosérie, nemohli pak stejným nástrojem načnout na několika místech i chladič? Co svíčky? Regulátor napětí? Karburátor?

Arnie, proč mi lžeš?

"Takže co s ním teď děláš?" zeptal se Dennis.

"Utrácím peníze, co jiného?" opáčil Arnie a zasmál se tím skoro upřímným smíchem. Dennis by ho možná přijal jako upřímný, kdyby jednou nebo dvakrát nezaslechl pravý vzorek nad slavnostní večeří, kterou Arnie přinesl. "Nové pneumatiky, nové sklo. Musím spravit taky kastli a pak bude zase jako nové." Zase jako nové. Ale Leigha řekla, že našli sotva něco víc než rozbitou hromadu plechů, zbytky atrakce tři rány za čtvrták.

Proč lžeš?

Na jednu mrazivou chvíli se Dennis přistihl, že uvažuje, jestli se Arnie trochu nezbláznil - ale ne, takový dojem nedělal. Dennis z něj měl pocit ... falešnosti. Mazanosti. Potom, poprvé, ho napadla bláznivá myšlenka, že Arnie možná lže jenom napůl, snaží se připravit si přijatelnou půdu pro ... pro co? Případ samovolné regenerace? To bylo pořádně bláznivé, ne?

Ne?

Určitě bylo, pomyslel si Dennis, pokud ovšem člověk náhodou neviděl, jak se spleť sítí prasklin na čelním skle smrskla.

Jenom hra světél. Tohle sis tehdy myslel a měl jsi pravdu.

Ale hra světél nevysvětlovala ten nesystémový přístup, se kterým Arnie opravoval Christinu, to střídání starých a nových součástí napřeskáčku. Nevysvětlovalo to ten přízračný pocit, který Dennise posedl, když seděl za volantem Christiny v LeBayově garáži, nebo ten pocit, když namontovali novou pneumatiku cestou k Darnellovi, že se dívá na obrázek starého auta a pod ním je podložený obrázek nového auta a že v tom obrázku starého auta je vyříznutý otvor v místě, kde předtím byla stará pneumatika.

A nic nevysvětlovalo Arnieho lhaní ... nebo kosé, zamyšlené pohledy, kterými pozoroval Dennise, jestli

jeho lži přijme. Takže se usmál ... širokým, veselým, uvolněným úsměvem. "No to je skvělé," řekl. Arnieho kosý, zkoumavý pohled trval ještě chytli; pak se doširoka usmál a pokrčil rameny. "Štěstí. Když si pomyslim, co všechno mohli provést - cukr v benzínové nádrži, sirup v karburátoru - byli hloupí. Naštěstí pro mě."

"Repperton a jeho veselá parta?" zeptal se Dennis tiše.

Znovu se objevil ten podezíravý pohled, tak temný a nepodobný Arniemu, a pak se zase rozplynul. Arnie se zachmuřil. Vypadal našťvaně. Zdálo se, že promluví, ale jenom vzdychl. "Jo," řekl. "Kdo jiný?"

"Ale neohlásil jsi to."

"Udělal to táta."

"To říkala Leigha."

"Co ti ještě říkala?" zeptal se Arnie ostře.

"Nic a já se neptal," řekl Dennis a vztáhl otevřenou dlaň. "To je tvoje věc, Arnie. Klid."

"Jasně." Uchechtl se a pak si přejel rukou po obličejí. "Pořád jsem se z toho ještě nedostal. Sakra. Mám pocit, že se z toho nedostanu nikdy, Dennisi. Když jsem šel s Leigou na to parkoviště, byl jsem na vrcholu blaha, a pak jsem uviděl ..."

"Neudělají to znovu, až ji spravíš?"

Arniemu ztvrdly rysy jako kámen. "Neudělají." Šedé oči měl jako březnový led a Dennis se přistihl, jak je najednou rád, že není Buddym Reppertonem.

"Jak to myslíš?"

"Budu parkovat doma, takhle to myslím," řekl a znovu se jeho rysy poskládaly do toho širokého, veselého, nepřírozeného úsměv. "Co sis jinak myslíš?"

"Nic," řekl Dennis. Ten ledový dojem zůstával. Teď padal jako tenký led, který mu znepokojivě praská pod nohama. Pod ním černá, studená voda. "Ale já nevím, Arnie. Připadáš mi nějak moc jistý, že to Buddy nechá plavat."

"Doufám, že to bude považovat za remízu," řekl Arnie tiše. "Nechali jsme ho vyrazit ze školy ..."

"On sám se nechal vyrazit ze školy!" rozhořčil se Dennis. "Vytáhl nůž - krucinál, nebyl to jen tak nějaký nůž, byl to bajonet!"

"Já ti jenom říkám, jak to bude vidět Repperton," řekl Arnie a pak natáhl ruku a zasmál se. "Mír."

"Jo, jasně."

"Nechali jsme ho vyrazit - přesněji, já jsem ho nechal vyrazit - a tak se svými kámoši roztřískal Christinu na cucky. Hotovo. Šlus."

"Jo, jestli to tak vidíš."

"Myslím, že jo. Vyslychali ho policajti i Loudu Welche a Richieho Trelawneye. Postrašili je. A Sandy Galton se jim málem přiznal." Arnie zkrivil rty. "Posranec ufnukanej."

Tohle se Arniemu natolik nepodobalo - tomu starému Arniemu - že se Dennis bez přemýšlení vztyčil na posteli a pak sebou škulbl bolesti v zádech a zase si rychle lehl. "Ježíši, kámo, ty mluvíš, jako bys chtěl, aby to zapřel!"

"Nezajímá mě, co Sandy nebo ti ostatní hajzlové dělají," prohlásil Arnie a potom, podivně nedbale, dodal: "Stejně už na tom nezáleží."

Dennis řekl: "Arnie, není ti něco?"

A na Arnieho tváři se na okamžik rozhostil zoufalý smutek - víc než smutek. Vypadal ušťvaně a utrápeně. Dennise později napadlo (je tak snadné leccos pochopit později; příliš pozdě), že to byla tvář vyděšeného člověka v nesnázích, unaveného odpíráním, který už sotva ví, co vlastně dělá.

Potom ten výraz, stejně jako ten podezíravý pohled, zmizel.

"Vůbec nic," řekl. "Je mi skvěle. Kromě toho, že nejsi jediný, koho bolí záda. Pamatuješ, jak jsem se namohl na Philly Plains?"

Dennis přikývl.

"Koukni se na tohle." Vstal a vytáhl si košili z kalhot. Zdálo se, že mu v očích něco tancuje. V černé hlubině se něco míhalo a obracelo.

Vykasal si košili. Nebyl tak staromódní jako LeBayův; byl taky čistší - úhledný, dosud neporušený pás z pružné lycry, široký asi třicet centimetrů. Jenomže korzet je korzet, pomyslel si Dennis. Příliš to

připomínalo LeBaye, než aby ho to uklidňovalo.

"Znovu jsem se namohl, když jsem dostával Christinu zpátky k Willovi," řekl Arnie. "Ani si nepamatuju, jak se mi to stalo, to mě rozčiluje. Asi když jsem ji nakládal na tahač, ale nevím to jistě. Nejdřív to nebylo tak špatné, ale pak se to zhoršilo. Doktor Mascia mi předepsal - Dennisi, je ti něco?"

Dennis měl pocit, že musí vynaložit nesmírné úsilí, aby udržel hlas v klidu. Přeskupil rysy tváře do výrazu, který aspoň vzdáleně připomínal účastný zájem ... a v Arnieho očích pořád něco tancovalo, tancovalo to pořád dokola.

"Zbavíš se toho," prohodil Dennis.

"Jasně, to doufám," řekl Arnie a zastrčil si košili zase do kalhot a korzet zmizel. "Jenom si mám dávat pozor, co zvedám, aby se to neopakovalo."

Usmál se na Dennise.

"Kdyby ještě byly odvody, tohle by mě z armády dostalo."

Znovu se Dennis vši silou držel, aby neudělal žádný pohyb, který by se dal vyložit jako překvapení, ale zastrčil si ruce pod pokrývku. Při pohledu na páteřní korzet, tolik podobný LeBaoyvu, mu naskočila husí kůže.

Arnieho oči - jako černá voda pod tenkým šedivým březnovým ledem. Černá voda a třpyt tancující hluboko dole, jako když se tam zmítá a rozkládá mrtvola utopeného člověka.

"Poslouchej," řekl Arnie stroze. "Musím se zvednout. Snad si nemyslíš, že se můžu potloukat na tak podezřelém místě, jako je tady, celou noc."

"To jsi celý ty, pořád na roztrhání," řekl Dennis. "Ale vážně, díky, kámo. Byl to den blbec a tys mi ho vylepšil."

Kupodivu to vypadalo, že se Arnie rozbřečí. Ta věc tancující hluboko v jeho očích byla pryč a zůstal přítel - opravdu tu byl. Pak se Arnie upřímně usmál. "Pamatuj si jen jedno, Dennisi: nikomu nechybíš. Vůbec nikomu."

"Sežer mě zaživa brčkem," řekl Dennis vážně.

Arnie vztyčil palec.

Formality byly u konce; Arnie mohl odejít. Sebral hnědý nákupní pytlík, pozoruhodně splasklý, uvnitř zacinkaly svícny a prázdné plechovky od piva.

Dennise najednou něco napadlo. Zabouchal klouby prstů o sádru na noze: "Podepiš se mi, Arnie, jo?"

"Už jsem se podepsal, ne?"

"Jo, ale už se to smazalo. Podepíšeš se mi znovu?"

Arnie pokrčil rameny. "Jestli máš pero."

Dennis mu jedno podal ze šuplíku nočního stolku. Arnie se s úsměvem sklonil nad sádrou, zavěšenou nad postelí soustavou kladek a závaží, našel bílé místo ve zmeti jmen a vzkazů a naškrábal:

Dennisi Guilderovi
největší ňouma na Světě
Arnie Cunningham,

Když dopsal, poklepal na sádru a podal pero zase Dennisovi. "Dobrá?"

"Jo," řekl Dennis. "Díky. A nepřetrhni se, Arnie."

"Znáš to. Šťastné Děkuvzdání."

"Tobě taky."

Arnie odešel. Později přišli Dennisova matka a otec; Ellie, zřejmě vyčerpaná rozruchem slavnostního dne, si šla domů lehnout. Cestou domů se Guilderovi bavili o tom, jak zaraženě Dennis vypadal.

"Bylo mu mizerně," řekl pan Guilder. "Svátky v nemocnici nejsou žádná legrace."

Co se týče Dennise, toho večera oba podpisy dlouho a zamyšleně studoval. Arnie mu podpis opravdu už jednou věnoval, ale to bylo v době, kdy měl Dennis obě nohy celé v sádře. Tehdy poprvé se mu podepsal na sádru na pravé noze, která visela ve vzduchu. Dnes večer se podepsal na levou sádru. Dennis zazvonil na sestru a pomocí veškerého svého šarmu ji přesvědčil, aby mu spustila levou nohu tak

nízko, aby mohl oba podpisy porovnat, jeden vedle druhého. Sádra na pravé noze už byla menší a za týden nebo deset dní přijde dolů úplně. Arnieho podpis se nesmazal - to byla jedna z Dennisových lží - ale měli ho velmi brzy odříznout i se sádrou.

Arnie mu na pravou nohu nepsal žádný vzkaz, jenom podpis. S trochou úsilí (a bolesti) dokázal Dennis a sestra v manévrovat nohy dost blízko k sobě, aby mohl oba podpisy porovnat. Hlasem, tak suchým a nakráplým, že ho sotva poznával, se zeptal sestry: "Připadají vám stejné?"

"Ne," odpověděla sestra. "Už jsem slyšela o padělání šeků, ale nikdy ne sádry. To má být vtíp?"

"Jasně," řekl Dennis a cítil, jak mu z žaludku do hrudi stoupá ledový chlad. "Je to vtíp." Díval se na ty podpisy; díval se na ně, napsané vedle sebe, a cítil, jak se ten chlad roztahuje celým tělem, snižuje mu tělesnou teplotu, až se mu chlupy v zátylku ježí a tuhnou:

Arnie Cunningham

Arnie Cunningham

Nebyly si podobné.

Později večer o Děkuvzdání se zvedl studený vítr, nejdřív jen v poryvech, pak foukal vytrvale. Jasně oko měsíce shlíželo dolů z černého nebe. Poslední hnědé a svraštělé podzimní listy se utrhy ze stromů a pak se hnaly příkopy. Vydávaly zvuk jako rozkutálené kosti.

Do Libertyville přišel podzim.

30. Louda Welch

Noc byla tmavá, nebe modré,
zmrzlinář uháněl uličkou.
Dveře letí, kdosi ječí,
měl by sis poslechnout, co jsem viděl.
Bo Diddley

Čtvrtek po Děkuvzdání byl poslední den v listopadu, ten večer hrál v kulturním středisku v Pittsburghu vyprodanému hledišti Jackson Browne. Louda Welch tam jel s Richiem Trelawenyem a Nickeym Billinghamem, ale trhl se od nich, ještě než představení začalo. Loudil drobné a nevěděl, jestli je to tím, že nastávající Browneův koncert šíří nebývale příjemné vibrace nebo že se Louda stával už nezbytným a milým inventářem (Louda, romantik, rád věřil tomu druhému), ale měl pozoruhodně úspěšný večer. Nasbíral "zbytečných drobasů" za skoro třicet dolarů. Měl je po kapsách; Louda cinkal jako pokladnička. Dojet stopem domů bylo taky nesmírně jednoduché, když z kulturního střediska odjíždělo tolik aut. Koncert končil v půl dvanácté a Louda byl zpátky v Libertyville chvíli po čtvrt na dvě. Naposled se vezl s mladým klukem, který jel do Prestonville po silnici číslo 63. Kluk ho vysadil u výjezdu ze silnice číslo 376 na JFK Drive. Louda se rozhodl, že zajde do Vanderbergova Veselého benzínu a navštíví Buddyho. Buddy měl auto, což znamenalo, že Louda, který bydlel daleko na Kingsfield Pike, nebude muset jít domů pěšky. Byla to fuška, chytit stopa, když se dostal do zapadlejších končin - a Kingsfield Pike byl Zapadákův všech Zapadákův. Znamenalo to, že se dostane domů až dlouho po svítání, ale ve studeném počasí takové jisté svezení stálo za úvahu. A Buddy možná bude mít flašku.

Ušel v tom podzimním mrazu z nájezdu 376 čtvrt míle, okované paty mu cvakaly po pustém chodníku, jeho stín se roztahovala zase ztrácel v přízračném světle oranžových pouličních lamp a ještě mu zbývalo

ujít asi míli, když uviděl u obrubníku před sebou zaparkované auto. Výfukové plyny stoupaly v kotoučích z dvojitých trubek a vznášely se v nehybném ovzduší, houstly, až nakonec líně ve vrstvách odtáhly pryč. Masky chladiče, zářivě chromovaná a osvětlená jehlami oranžového světla, se na něj dívala jako ústa zubícího se idiota. Louda to auto poznal. Byl to ten dvoubarevný Plymouth. Ve světle pouličních lamp jeho dvě barvy vypadaly jako slonovina a suchá krev. Byla to Christina.

Louda se zastavila zaplavil ho nepřítomný údiv - nebyl to strach, aspoň ne v té chvíli. Nemohla to být Christina, to bylo nemožné - udělali Pičiksichtovi do chladiče auta tučnou děr, do karburátoru nalili skoro plnou láhev Texasanu a Buddy se vytasil s dvoukilovým pytlím cukrových kostek, které nasypal kornoutem Loudových rukou do benzínové nádrže. A to byl jenom začátek. Buddy prokázal vynalézavost šílence, když došlo na zničení Pičiksichtova auta; v Loudovi to zanechalo blažené i tísnivé pocity. Celkem vzato se to auto nemělo pohnout po vlastní ose nejméně půl roku, pokud vůbec. Takže tohle nemohla být Christina. Byla to jiná Fury padesát osm.

Jenomže to byla Christina. Věděl to.

Louda stál časně ráno na opuštěném chodníku, znečitlivělé uši mu trčely z dlouhých vlasů, dech tvořil ve vzduchu mrazivé obláčky.

Auto stálo u chodníku předkem k němu, motor potichu předl. Nebylo možné poznat, kdo je za volantem; auto parkovalo přímo pod lampou a oranžová koule se odrážela v neposkvřeleném čelním skle jako vodotěsná bludička ponořená hluboko do černé vody.

Louda trochu znervózněl.

Olízl si suché rty a rozhlédl se. Vlevo měl JFK Drive, šest pruhů širokou a v tuto pustou ranní hodinu podobnou vyschlému řečišti. Napravo byl obchod s fotopotřebami, červeně lemovaná oranžová písmena na výkladní skříní hlásala KODAK.

Podíval se znovu na auto. Jenom tam tak stálo, motor potichu předl.

Otevřel ústa, chtěl něco říct, ale nevyšel žádný zvuk. Zkusil to znovu a jenom zakrákoral: "Hej.

Cunninghame."

Auto stálo, jako by přemýšlelo. Vyfukovalo kotouče plynů. Motor brumlal, pochutnával si na prvotřídním palivu.

"To seš ty, Cunninghame?"

Udělal ještě jeden krok. Podkůvka zaskřípala o beton. Srdce mu bouchalo až v krku. Znovu se rozhlédl po ulici; určitě přijede ještě nějaké auto, JFK Drive nemůže být naprosto prázdná ani v jednu hodinu dvacet pět ráno, že ne? Ale žádná auta tu nebyla, pouze lhostejná oranžová zář pouličních světel.

Louda si odkašlal.

"Přece nejseš blázen, ne?"

Christině se najednou rozsvítily dvojité reflektory a připíchny ho tvrdým bílým světlem. Fury proti němu vyrazila, až pneumatiky zakvílely a nechaly na dlažbě černé šmouhy od gumy. Auto vyjelo tak nečekaně a ostře, až se zdálo, že mu zadek poklesl jako zadní běhy psa, připraveného ke skoku - psa nebo vlčice. Vnitřní kola poskakovala po dlažbě a takhle auto mířilo na Loudu, s vnějšími koly na chodníku, celé nakloněné. Šasi skřípělo, ječelo a sršelo oblouky jisker.

Louda zaječel a pokusil se uskočit. Okraj Christininu nárazníku se mu otřel o levé lýtko a utrhl kousek masa. Na nohu se mu vyvalilo teplé vlhko a začvachtalo mu v botě. Teplou vlastní krve mu absurdně připomnělo, jak studená je noc.

Pozadu vrazil do dveří fotoobchodu, jen tak tak minul výkladní skříň. Půl metru vlevo a proletěl by sklem, přistál by ve změti Nikonů a Polaroidů.

Slyšel motor auta, najednou zase přidával. Znovu ten strašlivý, nepozemský skřípot šasi o beton. Louda se otočil, sípavě lapal po dechu. Christina se vracela ulicí zpět, a když ho mījela, Louda to uviděl. Uviděl to.

Za volantem nikdo neseseděl.

V hlavě mu zadunělo panikou. Louda vzal nohy na ramena. Utíkal na JFK Drive, sprintoval na opačnou stranu. Mezi samoobsluhou a čistírnou byla jedna ulička. Pro auto příliš úzká. Kdyby se do ní dokázal dostat ...

V kapsách u kalhot a v pěti nebo šesti kapsách armádního zimního kabátu mu bláznivě cinkaly drobné.

Čtvrtáky, nikláky, desetníky. Cinkavá stříbrná zvonkohra. Kolony mrskal až skoro k bradě. Okované pracovní boty dusaly po chodníku. Honil ho vlastní stín.

Auto kdesi za ním znovu přidalo plyn, ubralo, znovu přidalo, ubralo, pak se motor rozkvílel. Pneumatiky zaúpěly a Christina zkřížila v pravém úhlu jízdní pruhy JFK Drive a vyrazila za Loudou Welchem. Louda řval, ale neslyšel se, protože auto protáčelo kola, to auto pořád ječelo jako nepřičetná a vražedně rozzuřená žena a ten jekot zaplnil celý svět.

Loudu už vlastní stín nehonil. Naopak ho vedl a prodlužoval se. Ve výkladní skříňky čistímy uviděl kvést veliké žluté oči.

Byly nepříjemně blízko.

V poslední chvíli se Louda pokusil skočit vlevo, ale Christina poskočila s ním, jako by četla jeho poslední zoufalé myšlenky. Plymouth do něj naplno narazil, pořád přidával, zlomil Loudovi Welchovi hřbet a vykopl ho v kotrmelcích z bot. Hodilo ho to na vzdálenost dvanácti metrů přímo proti cihlové zdi obchodu, znovu se těsně vyhnul letu proskleným výkladem.

Síla nárazu byla tak velká, že se odrazil zpět na ulici, na zdi zůstala jenom krvavá skvrna jako inkoustová kaňka. Její obrázek se příštího dne objeví na první straně libertyvillského Keystone.

Christina obrátila, klouzavým smykem zastavila a znovu s řevem vyrazila vpřed. Louda ležel u obrubníku a snažil se vstát. Nedokázal to. Zdálo se, že ho tělo neposlouchá. Všechny tělesné signály byly nějak zmatené.

Zalilo ho ostře bílé světlo.

"Ne," zašeptal ústy plnými polámaných zubů. "Ne ... "

Auto burácelo vpřed a přes něj. Všude se rozletěly drobné. Loudu to táhlo a kutálelo nejdřív na jednu stranu a pak na druhou, jak se Christina znovu na ulici otáčela. Zůstala stát, pak přidala plyn a ubrala do sytého předení, potom znovu přidala. Stála tam, jako by přemýšlela.

Potom se na něj rozjela znovu. Narazila do něj, skočila na obrubník, šla do smyku a pak se znovu se zhoupnutím obrátila.

S řevem vyrazila.

A zpět.

A vpřed.

Světlomety jí zářily. Z výfuků jí proudil horký modrý kouř.

Ta věc na ulici už nevypadala jako lidská bytost: vypadala jako rozházený ranec hadrů.

Auto se naposledy obrátilo, ve smyku opsalo půlkruh a zrychlilo, přehnal se znovu přes krvavý ranec na ulici a rozjelo se po Drive, rachot motoru stále běžícího na plné obrátky se odrážel od zdí spících domů - teď už nespaly tak hluboce; začala se rozsvěcovat světla, lidé, kteří bydleli nad svými obchody, přicházeli k oknům, aby se podívali, co má ten randál znamenat a jestli nedošlo k nehodě.

Jeden Christinin reflektor byl rozbitý. Druhý neustále zhasínal a zase se rozsvěcoval, zakalený šplíhancem Loudovy krve. Mřížka chladiče byla promáčklá dovnitř a připomínala zhruba tvar a velikost Loudova těla s veškerou chmurnou dokonalostí posmrtné masky. Na kapotě utkvěly rozprsklé vějíře krve, které se pod proudem vzduchu rozlévaly dál. Výfuk získal těžký, mečivý zvuk; jeden tlumič měla Christina zničený.

Uvnitř, na přístrojové desce, počítadlo kilometrů stále běželo pozpátku, jako by Christina klouzala proti proudu času, jako by opouštěla nejen místo nehody, ale také samotný fakt, že se nehoda stala.

První byl tlumič.

Najednou ten těžký, mečivý zvuk polevil a vymizel.

Vějíře krve na kapotě se začaly sbíhat k předku auta proti směru větru - jako by se otáčel film pozpátku. Blikající světlomet najednou svítil klidně a po pár stovkách metrů se zhasnutý reflektor znovu rozsvítil. S nepatrným cinkáním - jako když bota malého kluka drtí tenký povlak ledu na louži - se odnikud vzalo sklo a spojilo do neporušené plochy.

Zepředu se ozvalo duté pank! pank! pank!, zvuk mačkaného kovu, takový někdy slyšíte, když zmáčknete plechovku od piva. Ale místo promáčknutí se maska chladiče znovu vyboulila do správného tvaru - veterán mechanických dílen s padesátiletou praxí ve vyklepávání promáčklých chladičů by to nedokázal líp.

Christina zabočila na Hampton Street ještě dřív, než první spáči probuzení kvílením pneumatik doběhli k Loudovým pozůstatkům. Krev zmizela. Dotekla k předku kapoty a byla pryč. Škrábance zmizely. Když tiše dojela k vratům garáže s nápisem CHCETE-LI VJET, ZATRUBTE, ozvalo se poslední pank!, když se vybouřil poslední důlek - ten na nárazníku vlevo vpředu, místo, kterým Christina zasáhla Loudovo lýtko.

Christina vypadala jako nová.

Auto se zastavilo před velkými garážovými vraty, usazenými uprostřed potemnělé, ztichlé budovy. Na sluneční cloně u řidiče byla přicvaknutá malá plastová krabička. Bylo to dálkové ovládání, které dal Will Darnell Arniemu, když mu Arnie začal vozit cigarety a chlast do státu New York - možná to byla Darnellova verze zlatého klíče k záchodům pro vedoucí.

V nehybném vzduchu krátce zahučel automatický vrátný a vrata poslušně zarachotila nahoru. Zvedající se vrata spojila další obvod a uvnitř se rozsvítilo několik světel, slabě se rozhořela.

Knoflík ovládající světlometry na přístrojové desce najednou zapadl a Christininý dvojité reflektory zhasly. Vjela pomalu dovnitř a prošustěla přes zamaštěný beton ke stání dvacet. Vrata, nastavená na půl minuty, se už zase sklápěla dolů. Světelný obvod byl přerušen a garáž znovu potemněla.

V Christinině zapalování se klíčky najednou otočily vlevo. Motor zhasl. Kožený obdélník s vypálenými iniciálami R. D. L. se kýval sem a tam ve stále menších oblucích ... a nakonec znehybněl.

Christina stála ve tmě a jediný zvuk v Darnellově samoobslužné garáži bylo pomalé tikání chladnociho motoru.

31. Den Poté

Mám Chevy devětašedesát s tři sta
devadesát šestkou,
a v ní Feully a Hursta,
čeká na mě večer
na parkovišti
před krámem 7 -11 ...
Bruce Springsteen

Druhý den nešel Arnie Cunningham do školy. Řekl, že má pocit, jako by na něj lezla chřipka. Ale hned večer řekl rodičům, že je mu už docela dobře a že půjde k Darnellovi a bude dělat na Christině.

Regina protestovala - neřekla to rovnou, ale myslela si, že Arnie vypadá jako ohřátá mrtvola. Tvář se mu

od akné a boláků už úplně vyčistila, ale zaplatil za to: byl strašně bledý a pod očima měl tmavé kruhy, jako by vůbec nespal. Navíc pořád kulhal. Regina stísněně uvažovala, jestli syn třeba neužívá nějaké drogy, jestli si třeba nezranil záda víc, než prozradil, a nezačal brát prášky, aby mohl pracovat dál na tom zatraceném autě. Potom tu myšlenku zahнала. Možná byl tím autem posedlý, ale Arnie nebyl natolik hloupý.

"Je mi fakt dobře, mami," říkal.

"Nevypadáš tak. A večere ses skoro nedotkl."

"Něco si později zakousnu."

"Co záda? Nezvedáš tam moc těžké věci, že ne?"

"Ne, mami." To byla lež. A záda ho celý den hrozně bolela. Nejhuř od chvíle, kdy si je původně zranil na Philly Plains (Ach, tam to tedy začalo? šeptalo mu v hlavě, ach, opravdu? víš to jistě?). Na chvíli si sundal korzet a záda ho rozbolela tak příšerně. až to bylo k nevydržení. Musel si korzet po čtvrt hodině zase nasadit a sešněroval ho pevněji než dřív. Teď ta bolest v zádech skutečně trochu polevila. A on věděl proč. Protože šel k ní. Proto.

Regina se na něj dívala, ustaraná a ztracená. Poprvé v životě prostě nevěděla, jak postupovat. Arnie se jí vymkl z kontroly. Toto vědomí jí působilo strašlivé zoufalství, které se jí někdy zmocnilo a plnilo jí mozek strašlivou, prázdnou, odpornou zimou. V takových chvílích se jí zmocňovala tak hluboká deprese, až jí sotva mohla uvěřit, a nutila ji uvažovat, proč vlastně celý život žila - aby se její syn mohl zamilovat do děvčete a auta v jediném strašlivém pomatení smyslů? Bylo to tak? Aby mohla přesně sledovat, jak strašně ji začal nenávidět, když se podívala do jeho šedých očí? Bylo to tak? A ve skutečnosti to s tou dívkou nemělo nic společného, že? Nemělo. V duchu se vždycky vrátila k autu. Začala špatně spát a poprvé od potratu před necelými dvaceti lety se přistihla, že uvažuje o návštěvě doktora Mascii, aby jí dal nějaké prášky proti stresu, depresi a následné nespavosti. Za dlouhých nocí beze spánku přemýšlela o Arniem a o chybách, které se už nedaly napravit; přemýšlela o tom, jak čas vychyluje rovnováhu moci a jak se stáří občas dívá ze zrcadla na nočním stolku jako ruka mrtvol vystrčená ze zvětralé hlíny.

"Vrátíš se brzo?" zeptala se s vědomím, že tohle je poslední zákop skutečně bezmocného rodiče, a nenáviděla to a nemohla s tím - teď - nic dělat.

„Jasně," řekl, ale Regina tomu moc nevěřila, podle toho, jak to řekl.

"Arnie, měl bys zůstat doma. Opravdu nevypadáš dobře."

"Budu v pořádku. Musím. Zítra totiž povezu pro Willa nějaké autodíly do Jamesburgu."

"Když jsi nemocný, tak nepovezeš," řekla. "Je to skoro sto padesát mil."

"Neboj se." Políbil ji na tvář - lhostejným polibkem jako tvář známého na koktejlovém večírku.

Otevíral dveře do kuchyně a chystal se vyjít ven, když se ho Regina zeptala: "Znal jsi toho chlapce, kterého včera v noci přejeli na Kennedy Drive?"

Otočil se a podíval se na ni, tvář bez výrazu. "Cože?"

"V novinách psali, že šel do Libertyville."

"Aha, ta nehoda ... o tom mluvíš."

"Ano."

"V prváku jsem s ním měl jeden předmět," odpověděl Arnie. "Aspoň myslím. Ne, nijak zvlášť jsem ho neznal, mami."

"Aha." Potěšeně přikývla. "To je dobře. V novinách psali, že měl v těle zbytky drog. Ty bys nikdy drogy nebral, že, Arnie?"

Arnie se na ten bledý, ostražitý obličej něžně usmál. "Ne, mami."

"A kdyby tě ta záda zase začala bolet - chci říct, kdyby to opravdu začalo bolet - zašel bys s tím za doktorem Masciou, že? Nic by sis nekupoval od ... od nějakého prodavače, že ne?"

"Ne, mami," opakoval a vyšel ven.

Napadlo víc sněhu. Při oblevě většinou roztál, ale tentokrát nezmizel docela; stáhl se jenom do stínů, kde vytvořil bílé lemování pod živými ploty, pod stromy, pod střechami garáží. Ale přestože byl kolem sníh - nebo možná právě proto - jejich trávník vypadal podivně zelený, když Arnie vyšel do šera, a jeho otec vypadal jako nepatřičný pozůstatek léta, když hrabal zbytky podzimního listí.

Arnie krátce zvedl ruku, aby pozdravil otce, a asi by ho minul beze slova. Michael ho zavolal. Arnie neochotně přišel. Nechtěl zmeškat autobus.

Otec také zestárnul v bouřích, které se přehnaly přes Christinu, i když u něj nepochybně hrály roli i jiné věci. Koncem léta se pokusil získat vedoucí místo katedry dějin na Horlicsku a byl celkem stroze odmítnut. A během každoroční lékařské prohlídky, na kterou chodil v říjnu, ho doktor upozornil na počínající zánět žil - zánět žil, který skoro zabil Nixona; zánět žil, nemoc starých lidí. Jak se konec podzimu blížil k další šedivé západopennsylvánské zimě, chmuřil se Michael Cunningham čím dál víc.

"Ahoj, tati. Poslouchej, musím sebou hodit, jestli mám chytit ... "

Michal vzhlédl od hromádky zmrzlého hnědého listí, které se mu podařilo shrabat; zapadající slunce mu osvětlilo tvář, takže vypadala, jako by krvácela. Arnie proti své vůli ustoupil zpět, trochu polekaný. Otec měl strhanou tvář.

"Arnolde," řekl, "kde jsi byl včera v noci?"

"Cože ... ?" Arniemu poklesla brada, potom pomalu ústa zavřel. "No přece tady, tati. To víš."

"Celou noc?"

"Samozřejmě. Šel jsem spát v deset hodin. Byl jsem jako zmlácený. Proč?"

"Protože mi dnes volala policie," odpověděl Michael. "Kvůli tomu chlapci, kterého včera v noci někdo přejel na JFK Drive."

"Loudu Welche," řekl Arnie. Díval se na otce klidnými očima a jejich klid byl rámován hlubokými kruhy a byly zapadlé. Pokud synem oťrásl vzhled otce, potom otcem také tupě oťrásl vzhled syna - Michaelovi připadalo, že synovy oční důlky připomínají ve skomírajícím světle prázdné očníce lebky.

"Příjmení měl Welch, ano."

"Ještě se ozvou. Předpokládám. Máma snad nic neví - že je to možná jeden z těch kluků, kteří rozmlátili Christinu?"

"Ode mě ne."

"Já jsem jí taky nic neřikal. Byl bych rád, kdyby na to nepřišla," řekl Arnie.

"Nakonec to stejně asi zjistí," řekl Michael. "Vlastně skoro určitě. Je to neobyčejně inteligentní žena, pokud sis zatím nevšiml. Ale ode mě se to nedozví."

Arnie přikývl, pak se nevesele usmál. "Kde jsi byl včera v noci? Tvoje důvěra mě dojíhá, tati."

Michael zrudl, ale oči nesklopil. "Možná kdyby ses viděl během posledních několika měsíců, pochopil bys, proč se ptám."

"Co to sakra znamená?"

"Víš to zatraceně dobře. Už o tom ani nemůžeme mluvit. Pořád chodíme kolem stejné horké kaše. Tvůj život se celý rozpadá a ty tu stojíš a ptáš se mě, o čem to mluvím."

Arnie se zasmál. Tvrdě, pohrdavě. Michael se jakoby pod tím smíchem shrbil. "Máma se mě ptala, jestli neberu drogy. Možná by sis to taky chtěl ověřit." Arnie udělal pohyb, jako by si chtěl vyhrnout rukávy teplého kabátu. "Chceš se podívat, jestli nemám vpichy?"

"Nepotřebuju se tě ptát, jestli bereš drogy," řekl Michael. "Bereš jenom jednu, o které vím, a to stačí. Je to to zatracené auto."

Arnie se obrátil k odchodu, ale Michael ho přitáhl zpátky.

"Dej tu ruku pryč."

Michael ruku spustil. "Chci, aby sis dal pozor," pravil. "Nemyslím si, že bys někoho zabil, stejně jako si nemyslím, že bys mohl přepochodovat bazén s vodou. Ale policie se tě bude vyptávat, Arnie, a lidi můžou vypadat překvapeně, když se najednou ukáže policie. Jim může překvapení připadat jako důkaz viny."

"A to všechno jenom proto, že nějaký opilec přejel toho hajzla Welche?"

"Tak to nebylo," řekl Michael. "To jsem se dozvěděl od toho chlapa Junkinse, který mi telefonoval. Ten, kdo Welche zabil, ho přejel, pak přes něj zacouval, a pak ho znovu přejel, a pak znovu zacouval, a ... "

"Nech toho," řekl Arnie. Najednou vypadal zuboženě a vystrašeně a Michael měl stejný pocit jako Dennis tehdy večer o Díkůvzdání: že takhle nešťastný a unavený se najednou vynořuje na povrch skutečný Arnie, možná je na dosah.

"Bylo to ... neuvěřitelně surové," pokračoval Michael. "Tohle říkal Junkins. Chápeš, vůbec to nevypadá

jako nehoda. Vypadá to jako vražda."

"Vražda," opakoval Arnie omámeně. "Ne, nikdy mě ... "

"Co?" zeptal se Michael ostře. Popadl znovu Arnieho za kabát. "Co jsi říkal?"

Arnie se podíval na otce. Obličej se mu znovu proměnil v masku. "Nikdy mě nenapadlo, že by to mohlo být takové," řekl. "Nic jiného jsem říct nechtěl."

"Chci jenom, abys to věděl," řekl Michael. "Budou hledat někoho, kdo má motiv, ať je jak chce chatrný. Vědí, co se stalo s tvým autem, a že ten Welch v tom mohl být zapletený nebo že sis mohl myslet, že je v tom zapletený. Junkins se tu může ukázat a pohovořit si s tebou."

"Nemám co tajit."

"Ne, samozřejmě že ne," pravil Michael. "Zmeškáš autobus."

"Jo," řekl Arnie. "Musím jít." Ale zůstal ještě chvilku a díval se na otce.

Michael si najednou vzpomněl na Arnieho deváté narozeniny. Šel se svým synem do malé zoo v Philly Plains, poobědvali venku a den zakončili odehráním osmnácti jamek na miniaturní kryté golfové dráze u Basin Drive. Vyhořelo to tam v roce 1975. Regina s nimi nemohla jít; ležela s bronchitidou. Ve dvou si pěkně užívali. Pro Michaela to byly nejlepší synkovy narozeniny, takové, které pro něj byly zhmotněním představ o synově milém a normálním americkém dětství. Šli do zoo a pak se vrátili a nestalo se nic zvláštního kromě toho, že se skvěle bavili - Michael a jeho syn, který mu byl a stále je tak drahý.

Olízl si rty a řekl: "Prodej ji, Arnie, proč to neuděláš? Až bude opravená, prodej ji. Mohl bys dostat spoustu peněz. Pár - možná tři tisíce."

Znovu se zdálo, že Arniemu přejel po tváři ten vylekaný, unavený výraz, ale Michael si tím nebyl jist. Zapadající slunce se proměnilo v ostře oranžovou čárku na západním obzoru a na dvorku bylo šero. Ten pohled - jestli vůbec byl - zmizel.

"Ne, to nejde, tati," řekl Arnie jemně, jako by mluvil k dítěti. "Teď to nemůžu udělat. Vložil jsem do ní příliš mnoho. Až moc." A pak odešel, zamířil přes trávník k chodníku, splýnul s ostatními stíny a zbyl jenom zvuk kroků, který taky brzy zanikl.

Vložil jsi do ní příliš mnoho? Opravdu? A čeho přesně, Arnie? Co jsi do ní vložil?

Michael se podíval dolů na listí, potom kolem sebe po dvorku. Pod živým plotem a střechou garáže se v padající tmě třpytil studený sníh, svítivý a tvrdohlavě čekající na posily. Čekající na zimu.

32. Regina a Michael

Je fakt bezvadná, moje čtyřista devítka,

moje čtyřrychlostní Positraction 409.

Beach Boys

Regina byla unavená - v poslední době se zdálo, že se unaví snadno - a tak šli spát kolem deváté, dlouho předtím, než přišel Arnie. Milovali se z povinnosti a bez radosti (v poslední době se milovali hodně, skoro vždycky z povinnosti a bez radosti a Michael začal mít nepříjemný pocit, že manželka používá jeho penis místo prášku na spaní), a když pak leželi vedle sebe na posteli, zeptal se Michael ledabyle: "Jak ses včera vyspala?"

"Docela dobře," řekla Regina upřímně a Michael věděl, že lže. Dobrá.

"Šel jsem kolem jedenácté nahoru a Arnie mi připadal neklidný," řekl Michael a pořád mluvil jakoby nic. Byl teď hluboce znepokojený - v Arnieho tváři dnes večer cosi bylo, cosi, co nedokázal vyčíst kvůli těm zatraceným stínům. Nejspíš to nic nebylo, vůbec nic, ale Michaelovi to svítilo v mozku jako zlověstný neónový nápis, který nechtěl zhasnout. Vypadal jeho syn provinile nebo vystrašeně? Nebo to bylo jenom tím světlem? Dokud to nerozluští, bude na spánek čekat dlouho - a možná se ho nedočká.

"Vstala jsem kolem jedné," řekla Regina a pak spěšně dodala, "a šla jenom do koupelny. Podívala jsem se na něj." Trochu teskně se zasmála. "Zvyk je železná košile, že?"

"Ano, asi ano," souhlasil Michael.

"To už hluboce spal. Moc ráda bych ho přesvědčila, aby si za studeného počasí bral na noc pyžamo."

"Měl jenom spodky?"

"Ano."

Uvolnil se, nesmírně se mu ulevilo a taky se hrozně styděl. Ale bylo lepší se to dozvědět ... pro jistotu. Mluvil ze srdce, když Arniemu říkal, že ví, že Arnie nedokáže spáchat vraždu, stejně jako nedokáže kráčet po vodě. Ale mozek, ta poťouchlá opice - mozek si dokáže představit všechno a zdá se, že z toho má zvrácené potěšení. Možná, pomyslel si Michael, založil si ruce pod hlavou a díval se na temný strop, možná je to prostě zvláštní kletba života. Mozek si může vymýšlet, že se manželka spustila s nejlepším kamarádem, že nejlepší kamarád může kout pikle a vrážet dýku do zad, že syn může spáchat vraždu pomocí auta.

Lepší je stydět se a uložit tu opici ke spánku.

Arnie tu v jednu hodinu v noci byl. Nebylo pravděpodobné, že by se Regina v časovém údaji spletla, protože měli na stolku digitální budík - ukazoval čas číslicemi, které byly veliké a modré a nezaměnitelné. Jeho syn tu byl v jednu hodinu a toho Welche přejeli o tři míle dál o pětadvacet minut později. Nebylo možné, aby se Arnie oblékl, odešel (aniž by ho neslyšela Regina, která určitě nespala a jen tak ležela), k Darnellovi, vyzvedl Christinu a odjel na místo, kde byl zabit Louda Welch. Fyzicky to bylo nemožné. Ne že by tomu vůbec někdy věřil.

Opice v mozku byla spokojená. Michael se obrátil na pravý bok, usnul a zdálo se mu, že se svým devítiletým synem hraje minigolf na nekonečné řadě malých drah s povrchem Astroturf, kde se otáčely větrné mlýny a čekaly maličké vodní překážky ... a zdálo se mu, že jsou sami, sami na celém světě, protože matka jeho syna zemřela při porodu - velmi smutně; lidé stále říkali, jak byl tehdy Michael k neutěšení - ale když šli domů, on a jeho syn, dům patřil jenom jim, jedli špagety rovnou z hrnce jako staří mládenci, a když umyli nádobí, seděli u kuchyňského stolu schovaného pod rozloženými novinami a stavěli modely aut s neškodnými plastovými motorčky.

Ve spánku se Michael Cunningham usmíval. Vedle něho, na druhé posteli se Regina neusmívala. Ležela vzhůru a čekala, až se ozve zvuk dveří, který jí řekne, že se její syn vrátil z venkovního světa.

Až uslyší, jak se dveře otvírají a zavírají ... až uslyší jeho kroky na schodech ... pak snad dokáže usnout. Možná.

33. Junkins

Měla bys zpomalit a jet se mnou, holka ...

Co říkáš?

Abych zmlkl a staral se o svý záležitosti?

Ale holka, ty jsi moje záležitost!

Dobrááá záležitost, holka,

A takový miluju!

V jakým autě jedu?

Jedu v Cadillacu osmačtyřicet,

s křídly Thunderbirda,

povídám ti, holka, je to žihadlo,

pojed', Josefíno, pojed' ...

Ellas McDaniel

Junkins se ukázal u Darnella asi ve tři čtvrtě na devět večer. Arnie zrovna s Christinou pro ten večer skončil. Vyměnil rádiovou anténu, kterou Reppertonova banda urazila, a poslední čtvrt hodinu jenom tak seděl za volantem a poslouchal páteční noční kavalkádu starých pecek na WDIL. Nechtěl dělat nic víc než zapnout rádio a jednou projet stupnici, aby se přesvědčil, že napojil anténu správně a že rádio nic neruší. Ale narazil na silný signál WDIL a zůstal u něj, díval se rovnou přes čelní sklo, šedivé oči zamžené a vzdálené, zatímco Bobby Fuller zpíval "I Fought the Law", zatímco Frankie Lymon a Teenagers zpívali "Why Do Fools Fall in Love?", zatímco Eddie Cochran zpíval "C'mon Everybody" a Buddy Holly zpíval "Rave On". V pátek večer nebyly na WDIL žádné reklamy a žádní moderátoři. Jenom písňe. Dávno zmizely z hitparád, ale nikoli z našich srdcí. Tu a tam písničky přerušil příjemný ženský hlas, který mu oznámil, co už věděl - že poslouchá WDIL Pittsburgh, Rádio Blue Suede.

Arnie seděl za volantem a snil, zlehka poklepával prsty. Červené kontrolky svítily na desce, anténa seděla. Ano. Odvedl dobrou práci. Přesně jak říkal Will; měl jemné ruce. Podívejte se na Christinu; Christina to dokazovala. U LeBaye to byla hromada šrotu a on ji probudil k životu; potom z ní byla hromada šrotu na parkovišti u letiště a on ji znovu přivedl k životu. Udělal ...

Blázni ... blázni a povídej ...

Povídej mi ... abys nebyl osamělý ...

Co udělal?

Vyměnil anténu, ano. A vyklepal některé promáčkliny, na to si vzpomínal. Ale neobjednával žádné sklo (i když bylo všechno vyměněno), neobjednával žádné nové potahy na sedadla (ale ty byly také všechny vyměněné) a pod kapotu se podíval jenom jednou, než ji zabouchl v hrůze ze škody, kterou natropili v Christinině strojovně.

Ale chladič byl ZASE celý, blok motoru čistý, jen zářil, písty se volně a čistě pohybovaly. A motor předl jako kočka.

A Arnie měl sny.

Zdalo se mu, že za volantem Christiny sedí LeBay, LeBay v armádní uniformě plné šedomodrých fleků hrobní plísňe. LeBayovo tělo nějak splasklo a nedrželo pohromadě. Místy vykukovaly bílé, svítivé kosti. Jamky, kde měl LeBay kdysi oči, byly prázdné a tmavé (ale cosi se tam hemžilo, aha, ano, cosi). A pak se Christině rozsvítily světlometry a kdosi v jejich světle uvízl, uvízl jako brouk na čtvrtce bílého papíru.

Kdosi známý.

Louda Welch?

Možná. Ale když Christina najednou vyrazila vpřed, až pneumatiky zaječely, Arniemu připadalo, že ten vyděšený obličej tam na ulici teče jako sádlo, mění se, zatímco Plymouth se na něj řítí: že to byla Reppertonova tvář, teď zase Sandyho Galtona, teď to byla hrubá kulatá tvář Willa Darnella.

Ať to byl kdokoli, uskočil stranou, ale LeBay strhl Christinu do obrátky, černými hničícími prsty škubal řadič pákou - na jednom prstu mu visel snubní prsten, volný jako obruč hozená na větev uschlého stromu - a potom strhl auto zpátky na ulici, zatímco ta postava prchala na druhou stranu. A Christina znovu vyrazila, hlava se otočila, vyděšeně se ohlédla a Arnie uviděl tvář své matky ... tvář Dennise

Guildera ... Leighinu tvář, celou vytřeštěnou pod rozvířeným mrakem tmavě plavých vlasů ... a nakonec vlastní tvář, zkrivená ústa naznačovala slova Ne! Ne! Ne!

Všechno přehlušoval, dokonce i těžké burácení výfuku (dole se určitě něco poškodilo) LeBayův hnilobný, vítězný hlas, vycházel ze shnilého hrdla, míjel rty, které už odhalovaly zuby a byly tetovány jemnou sítí tmavě zelené plísně, LeBayův vítězný, skřehotavý hlas:

Tu máš, ty hajzle! Jak se ti to líbí?

Potom těžké, smrtelné zadunění Christiny narážející do těla, lesk brýlí v letu noční vzduchem, obracely se a obracely a potom se Arnie probudil se svým pokojí, schoulený do roztřeseného klubka s polštářem přimáčknutým pod sebou. Bylo čtvrt na jednu ráno a nejdřív ho zaplavila obrovská a strašná úleva, že pořád ještě žije. Byl naživu, LeBay mrtvý a Christina v bezpečí. Jediné tři věci na světě, na kterých záleželo.

Ale ach, Arnie, jak sis zranil ta záda?

Nějaký vnitřní hlas, potměšilý a nenechavý - pokládal otázku, na kterou se bál odpovědět.

Udělal jsem si to na Philly Plains, říkal každému. Jeden ten vrak začal klouzat zpátky dolů z rampy Willova tahače a já ho postrčil zpátky - bez přemýšlení; prostě jsem to udělal. Něco jsem si pořádně namohl. Tak to říkal. A jeden z těch vraků skutečně začal klouzat zpátky a on ho skutečně postrčil, ale pň tom sis záda nezranil, že? Nezranil.

Tehdy večer poté, co s Leighou našli Christinu na parkovišti roztřískanou na kusy, stojící na čtyřech splasklých pneumatikách ... ten večer u Darnella, když všichni odešli ... naladil si ve Willově kanceláři na rádiu staré kousky na WDIL ... Will už mu důvěřoval, tak proč ne? Vozil cigarety přes státní hranici do New Yorku, vozil rachejtle až do Burlingtonu, dvakrát vezl cosi zabaleného do plochých hnědých balíčků do Wheelingu, kde mu nějaký mládenec ve starém autě Dodge Challenger vyměnil balíčky za jiné, o něco větší, také v hnědém papíru. Arnieho napadlo, že možná vyměňuje kokain za peníze, ale nechtěl to vědět.

Na tyto cesty jezdil v úplném korábu silnic, ve Willově soukromém autě, Imperialu ročník 1966, černém jako půlnoc v Persii. Na silnici jenom šustil a kufr měl falešné dno. Pokud člověk dodržoval předepsanou rychlost, žádný problém. Proč by měl být? Důležité bylo, že teď měl klíče od garáže. Mohl sem chodit, i když už byli všichni pryč. Jako tehdy v noci. A naladil si WDIL ... a ještě ... ještě ...

Nějak si zranil záda.

Co to dělal, že si zranil záda?

Jako odpověď ho napadla zvláštní fráze, vyplula mu z podvědomí: Je to jenom hloupá drobná závada. Chtěl to opravdu vědět? Nechtěl. Ve skutečnosti byly chvíle, kdy to auto vůbec nechtěl. Byly chvíle, kdy cítil, že by bylo nejlepší, kdyby prostě ... no, nechal je sešrotovat. Ne že by to kdy udělal nebo dokázal udělat. Prostě jenom občas (například celý zpocený a roztřesený z toho snu v noci) měl pocit, že kdyby se auta zbavil, byl by ... šťastnější.

Rádio najednou skoro útočně vyplivlo dávku statické elektřiny.

"Neboj se," zašeptal Arnie. Pomalu přešel rukou po přístrojové desce, Líbilo se mu, jaká je na dotek.

Ano, to auto ho občas děsilo. A připouštěl, že jeho otec má pravdu; změnilo do určité míry jeho život.

Ale nemohl je poslat do šrotu, stejně jako by nemohl spáchat sebevraždu.

Škvrkání v rádiu se vyčistilo. Mervelettes zpívali "Please Mr. Postman".

A potom mu nějaký hlas řekl do ucha: "Arnold Cunningham?"

Vyskočil a zhasl rádio. Otočil se. Do Christinina okénka se nakláněl malý, úhledný človíček. Oči měl tmavě hnědé, plet zdravě zardělou - asi od zimy venku, řekl si Arnie.

"Ano?"

"Rudolf Junkins. Státní policie, detektivní oddělení." Junkins prostrčil otevřeným oknem ruku.

Arnie se na ni chvíli díval. Takže otec měl pravdu.

Rozzářil se svým nejsarmanntnějším úsměvem, přijal ruku, pevně jí potřásl a řekl: "Nestřilejte, pane, pistole hned odhodím."

Junkins oplatil Arniemu úsměv, ale Arnie si všiml, že se ten úsměv jen lehce odrazil v očích, nic víc, a ty oči zkoumaly auto rychle a důkladně a Arniemu se to nelíbilo. Vůbec ne.

"Páni! Podle toho, co mi říkali na místní policii, tak ti darebáci, co na tvém autě zapracovali, z něho

udělali hromádku šrotu. Rozhodně na to nevypadá."

Arnie pokrčil rameny a vystoupil z auta. V pátek večer bylo v garáži vždycky dost klidno; Will přicházel jenom málokdy a dnes tu nebyl. Na opačné straně, ve stání deset, dával nějaký Gabbs nový tlumič na svůj starý Valiant a na vzdáleném konci garáže se periodicky ozývalo rachocení pneumatického klíče, protože nějaký chlap si nasazoval zimní pneumatiky. Jinak měli Arnie a Junkins celou garáž pro sebe. "Vůbec to nebylo tak zlé, jak to vypadalo," řekl Arnie. Napadlo ho, že tenhle usměvavý úhledný mužiček by mohl být neobyčejně chytrý. Jako by to byl přirozený důsledek této myšlenky, ledabyly spočinul rukou na střeše Christiny a hned se cítil líp. S tímhle chlapíkem se vypořádá, ať je chytrý nebo ne. Koneckonců, čeho by se měl bát? "K žádné nenapravitelné škodě nedošlo."

"Och? Vyrozuměl jsem, že nadělali do karosérie díry nějakým ostrým nástrojem," řekl Junkins a zblízka se díval na Christinin bok. "Ať se propadnu, jestli vidím nějaké výplně. Musíš být karosářský génius, Arnie. Podle toho, jak řídí moje manželka, bych si tě měl začít vydržovat." Usmál se odzbrojujícím úsměvem, ale oči mu šmejdily sem a tam po autě. Na okamžik zalétly k Arnieho obličejí a pak zase na auto. Arniemu se to líbilo čím dál méně.

"Jsem dobrý, ale žádný pánbůh," namítl Arnie. "Opravy jsou vidět, když se podíváte pořádně." Ukázal na nepatrný hrbolek na zadní kapotě Christiny. "A tady." Ukázal na další. "Měl jsem štěstí, že jsem v Rugglesu sehnal původní části karosérie k Plymouthu. Vyměnil jsem celé zadní dveře tady na té straně. Vidíte, jak barva úplně nesedí?" Poklepal prsty na dveře.

"Ne," řekl Junkins. "Možná bych to poznal pod mikroskopem, Arnie, ale podle mě ta barva odpovídá dokonale."

Také poklepal na dveře. Arnie se zamračil.

"Sakra kus práce," pochvaloval si Junkins. Pomalu přešel k přední kapotě. "Sakra kus práce. Arnie. Měl bych ti blahopřát."

"Díky." Sledoval, jak Junkins v masce upřímného obdivovatele hledá hnědýma ostržíma očima podezřelé promáčkliny, odprýsknutou barvu, možná kapku krve nebo chomáč splených vlasů. Jak hledá stopy po Loudovi Welchovi. Arnie si byl najednou jist, že právě to ten hajzl dělá. "Co přesně pro vás můžu udělat, detektive Junkinsi?"

Junkins se zasmál. "Kamaráde, to je moc oficiální. To nechci! Říkej mi Rudy, jo?"

"Jasně," usmál se Arnie. "Co pro vás můžu udělat, Rudy?"

"Víš, je to divné," řekl Junkins a dřepěl si, aby se podíval na světlometry na straně řidiče. Zamyšleně najeden poklepal prsty a potom, jakoby roztržitě, přejel ukazovákem po polokruhovém kovovém krytu světlometu. Jeho svrchník na chvíli spočinul na zamaštěném betonu; pak vstal. "Dostáváme hlášení o podobných případech - myslím jako bylo rozmlácení tvého auta ..."

"Hele, oni ho doopravdy nerozmlátili," řekl Arnie. Začal mít pocit, jako by se pohyboval po visutém laně, a znovu se dotkl Christiny. Její pevnost, hmatatelnost ho opět uklidnila. "Snažili se, víte, ale moc se jim to nepovedlo."

"Jasně. Asi nejsem zrovna na výši současné terminologie." Junkins se zasmál. "Ale stejně, když se mi to dostalo na stůl, co myslíš, že jsem řekl? ‚Kde jsou fotky?‘ To jsem řekl. Myslel jsem, že na ně zapomněli, víš. Takže jsem zavolaal na místní oddělení v Libertyville a tam mi řekli, že žádné fotky nebyly."

"Ne," řekl Arnie. "Kluk mého věku stejně nemůže uzavřít pojistku kromě povinného ručení, to víte."

Dokonce i z ručení je odpočitatelná položka sedm set dolarů. Kdybych měl havarijní pojistku, nadělal bych hromady fotek. Ale protože ji nemám, proč bych to dělal? Rozhodně ne proto, abych si je lepil do deníku."

"To asi ne," souhlasil Junkins a volným krokem přešel k zadní části auta, očima pátral po rozbitém skle, škrábancích. "Ale víš, co mi ještě připadalo divné? Že jsi ten trestný čin ani nehlásil!" Zvedl tmavé tázavé oči k Arniemu, důkladně se na něj zadíval a pak se usmál falešným, udiveným úsměvem. "Ani jsi to nehlásil! ‚Ha!‘ řekl jsem si. ‚Krucifix! Kdo to teda hlásil?‘ Klukův otec, řekli mi." Junkins zavrtěl hlavou. "To nechápu, Arnie, klidně ti to povím. Kluk maká jako dívej, aby si spravil staré auto, takže má cenu dvou, možná pěti tisíc dolarů, pak přijdou nějakí darebáci a rozmlátí ho jako ..."

"Už jsem vám říkal ..."

Rudy Junkins zvedl ruku a znovu se bezelstně usmál. Arnie si po jeden přízračný okamžik myslel, že

Rudy řekne "Mír", stejně jako to dělal Dennis, když zhoustlo ovzduší.

"Poškodili je. Promiň."

"No jo," řekl Arnie.

"Podle toho, co říkala tvoje přítelkyně, jeden z pachatelů ... nu, vykálel se na přístrojovou desku. Myslel bych, že budeš zuřit. Myslel bych, že to ohlásíš."

Ted' už úsměv zmizel docela a Junkins se díval na Arnieho střízlivě, dokonce přísně.

Arnieho chladné šedé oči se setkaly s hnědýma očima detektiva Junkinse.

"Hovno se utře," řekl nakonec. "Chcete něco vědět, pane - Rudy? Chcete, abych vám něco řekl?"

"Jasně, synku."

"Když mi byl rok a půl, dostala se mi do ruky vidlička a poškrábal jsem starožitný stůl, na který moje matka šetřila snad pět let. Šetřila z osobních přídělů, tohle říkala. Asi jsem to stihl pořádně poškrábat v rekordním čase. Samozřejmě si to nepamatuju, ale prý se skácela na židli a rozeřvala se." Arnie se pousmál. "Až do loňského roku jsem si nedokázal představit, že matka dělá něco takového. Ted' už mi to myslím jde. Možná trochu dorůstám, co myslíte?"

Junkins si zapálil cigaretu. "Něco mi uniklo, Arnie? Protože zatím nechápu."

"Řekla, že by mi radši přebalovala plíny do tří let, než abych udělal tohle. Protože, jak řekla, hovno se utře." Arnie se umál. "Spláchnete to a je to pryč."

"Stejně jako je pryč Louda Welch?" zeptal se Junkins.

"O tom nic nevím."

"Ne?"

"Ne."

"Čestné skautské?" zeptal se Junkins. Otázka byla veselá, ale oči nikoli; zkoumaly Arnieho, hledaly sebemenší zakolísání, rozhodný mžik.

Ten chlap, který nasazoval zimní pneumatiky, upustil na beton nějaký nástroj. Melodicky zařinčel a chlap skoro zpěvně zaklel: "A doprdele s tebou, mrcho jedna."

Junkins a Arnie se po něm oba krátce ohlédli a ta chvíle minula.

"Jasně, čestné skautské," řekl Arnie. "Podívejte, asi to musíte dělat, je to vaše práce ... "

"Jistěže je to moje práce," souhlasil Junkins tiše. "Toho kluka přejeli třikrát oběma směry. Byl na kaši. Seškrabovali ho lopatou."

"Ale no tak," řekl Arnie přiškrceně. Žaludek mu líně opsal salto.

"Proč? Copak se to nemá dělat s hovnem? Seškrabat je lopatou?"

"Já s tím nemám nic společného!" vykřikl Arnie a muž, který se hrabal ve výfuku, polekaně zvedl hlavu. Arnie trochu ztišil hlas.

"Promiňte. Jenom chci, abyste mě nechal být. Víte zatraceně dobře, že s tím nemám nic společného.

Právě jste si obešel celé moje auto. Kdyby Christina toho Welche přejela tolikrát a tak natvrdo, byla by celá domláčená. Tohle vím z televize. A když jsem se před dvěma lety začal učit na automechanika, pan Smolnack říkal, že nejlepší dva způsoby, jak totálně zničit autu předeek, je narazit buď do jelena nebo do člověka. Dělal si trochu srandu, ale myslel to vážně ... jestli víte, jak to myslím." Arnie polkl a slyšel, jak mu v krku cvaklo, měl v něm pořádně sucho.

"Jasně," řekl Junkins. "Tvoje auto vypadá v pořádku. Ale ty ne, hochu. Vypadáš jako náměsíčník.

Vypadáš, žes totálně v prdeli. Promiň mi tu vybranou mluvu." Odhodil cigaretu. "Víš co, Arnie?"

"Co?"

"Myslím, že lžeš rychleji, než umí kůň klusat." Poplácal Christinu po kapotě. "Nebo bych měl říct rychleji, než umí Plymouth jezdit."

Arnie se na něj díval, ruku na venkovním zrcátku na straně spolujezdce. Nic neřekl.

"Nemyslím, že lžeš o Welchovi. Ale myslím, že lžeš o tom, co ti provedli s autem; tvoje dívka říkala, že je rozmlátili na hadry, a je zatraceně přesvědčivější než ty. Plakala, když mi to vyprávěla. Prý se všude válelo rozbité sklo ... Mimochodem, kde jsi koupil náhradní sklo?"

"U McConnella," odpovéděl Arnie okamžitě. "Ve městě."

"Máš ještě účet?"

"Vyhodil jsem ho."

"Ale budou si tě pamatovat. Takovou velkou objednávkou."

"Možná," řekl Arnie, "ale já bych s tím nepočítal, Rudy. Jsou největší podnik specializovaný na sklo mezi New Yorkem a Chicagem. To je lán světa. Obchody se jim hýbou a hodně z toho jsou stará auta."

"Snad tam budou mít nějaký záznam."

"Platil jsem hotově."

"Ale tvoje jméno bude na účtu."

"Nebude," řekl Arnie a ledově se usmíval. "Bude tam jméno Darnellovy samoobslužné garáže. Tak jsem dostal desetiprocentní slevy."

"Všechno máš kryté, že?"

"Poručíku Junkinsi ... "

"O tom skle lžeš taky, i když at' se propadnu, jestli vím proč."

"Myslel byste si, že Kristus lže na Kalvárii, to je můj názor," odsekl Arnie zlostně. "Odkdy je zločin koupit si náhradní sklo, když vám někdo roztříská okna? Nebo platit hotově? Nebo dostat slevu?"

"Není to zločin," řekl Junkins.

"Tak mě nechte být."

"Důležitější je, že si myslím, že lžeš i v tom, že nic nevíš o Welchovi. Něco víš. Chci to vědět."

"Nevím vůbec nic," řekl Arnie.

"A co ... "

"Nemám vám už co říct," přerušil ho Arnie. "Je mi líto."

"Dobrá," řekl Junkins a vzdal se tak rychle, že v Arniem okamžitě vzbudil podezření. Junkins se hrabal v saku, které měl pod svrchníkem, a vytáhl peněženku. Arnie viděl, že Junkins má v pouzdře pod paží pistoli, a měl podezření, že Junkins chce, aby ji Arnie viděl. Vytáhl navštívenku a podal ji Arniemu. "Jsem k dosažení na obou číslech. Jestli si budeš chtít o něčem promluvit. O čemkoliv."

Arnie zastrčil navštívenku do náprsní kapsy.

Junkins se ještě jednou nedbale prošel kolem Christiny. "Sakra dobrá oprava," opakoval. Podíval se přímo na Arnieho. "Proč jsi to nehlásil?"

Arnie zhluboka, roztřeseně vzdychl. "Protože jsem si myslel, že to tím skončí. Myslel jsem si, že toho nechají."

"Jo," řekl Junkins. "Myslel jsem si, že to tak nejspíš bude. Dobrou noc, synku."

"Dobrou noc."

Junkins zamířil pryč, obrátil se, vrátil se. "Rozmysli si to," pravil. "Opravdu vypadáš bídně, víš, jak to myslím? Máš pěkné děvče. Dělá si o tebe starosti a je jí nanic z toho, co se stalo s tvým autem. Tvůj táta si o tebe taky dělá starosti. Poznal jsem to i po telefonu. Rozmysli se a pak mi zavolej, synku. Bude se ti líp spát."

Arnie cosi nechal za roztřesenými rty, cosi malého a usazeného, cosi, co bolelo. Junkinsovy hnědé oči byly laskavé. Otevřel ústa - Bůh ví, co by z nich vyletělo - a potom ho v zádech tak strašlivě louplo, že se okamžitě narovnal. Účinkovalo to jako facka na hysterický záchvat. Znovu se cítil klidnější, s jasnou hlavou.

"Dobrou noc," opakoval. "Dobrou noc, Rudy."

Junkins se na něj ještě chvilku ustaraně díval a pak odešel.

Arnie se začal třást po celém těle. Třas začal v rukou a šířil se po pažích k loktům a potom byl najednou všude. Slepě hmátl po klice dveří, konečně ji našel a vklouzl do Christiny, do uklidňujících vůní auta a nového polstrování. Pootočil klíčkem, kontrolky se rozsvítily, hledal ovládání rádia.

Když je nahmatal, oči mu padly na rozkývaný kožený obdélník s vypálenými písmeny R. D. L. a jeho sen se vrátil s náhlou a děsivou silou: ohnilá mrtvola na místě, kde právě sedí; prázdné oční důlky upřené přes čelní sklo; kosti prstů na volantu; prázdný škleb lebky, zatímco Christina se vrhá na Loudu Welche a rádio, naladěné na WDIL, hraje "Last Kiss" od J. Franka Wilsona a Cavaliers.

Najednou se mu udělalo špatně - na zvracení. Nevolnost se mu třepotala v žaludku a vzadu v hrdle.

Arnie se vyškřábal z auta a utíkal jako o život, vlastní kroky mu bláznivě duněly v uších. Stihl to akorát.

Všechno se v něm zvedlo; zvracel zas a znova, dokud v něm nezbylo nic kromě kyselých slin. Před očima mu tančila světla. V uších mu zvonilo a svaly v břiše unaveně cukaly.

Podíval se do flekatého zrcadla na svůj bledý, strhaný obličej, na tmavé kruhy pod očima a pramen vlasů na čele. Junkins měl pravdu. Vypadal příšerně.

Ale všechny uhry zmizely.

Zasmál se jako šílenec. Nevzdá se Christiny, ať se děje cokoli. Tuhle věc neudělá. On ...

A najednou ho to popadlo znovu, jenomže teď už v něm nic nezbyvalo, jenom trhavé, svíravé křeče a znovu ta elektrická chuť slin v ústech.

Musel mluvit s Leighou. Najednou musel mluvit s Leighou.

Otevřel si Willovu kancelář, jediným zvukem uvnitř bylo cvakání hodin pověšených na stěně, když poskočily o minutu. Vytočil z paměti číslo Cabotových, ale dvakrát se spletl, protože se mu hrozně třásl prsty.

Vzala to přímo Leigha, vypadala ospale.

"Arnie?"

"Musím s tebou mluvit, Leigho. Musím tě vidět."

"Arnie, je skoro deset hodin. Zrovna jsem vyšla ze sprchy a jdu spát ... už jsem skoro spala ... "

"Prosím tě." Zavřel oči.

"Zítřka," řekla. "Dnes večer to nejde, naši by mě nepustili ven tak pozdě ... "

"Je teprve deset. A je pátek."

"Oni opravdu nechtějí, abych se s tebou tak často vídala, Arnie. Nejdřív ses jim líbil a tátovi se líbí pořád ... ale oba si myslí, že je z tebe trochu podivín." U Leighy se rozhostilo dlouhé, dlouhé ticho. "Já si to myslím taky," řekla nakonec.

"Znamená to, že už mě nechceš vůbec vidět?" zeptal se tupě. Žaludek ho bolel, záda ho bolela, všechno ho bolelo.

"Ne." Teď se jí do hlasu vkradl slabounký náznak výčitky. "Začala jsem mít pocit, že ty už nechceš vidět mě ... ani ve škole, a po večerech jsi pořád v té garáži. Pracuješ na autě."

"Všechno je hotové," řekl. A potom se strašlivým úsilím: "Právě o tom autě chci - aúúú, krucinál!" Popadl se za záda v místech, kde jím znovu projela bolest, a nahnátl jenom korzet.

"Arnie?" Polekala se. "Je ti něco?"

"Ne. Dloublo mě v zádech."

"Co jsi chtěl říct?"

"Zítřka," řekl. "Pojedeme k Baskin - Robbinsovi a dáme si zmrzlinu a možná nakoupíme něco na Vánoce a dáme si večeri a do sedmi tě hodím domů. A nebudu divný. Slibuju."

Trochu se zasmála a Arnie cítil velikou, nesmírnou úlevu. Byla jako balzám. "Ty hlupáčku."

"Znamená to souhlas?"

"Ano, znamená to souhlas." Leigha se odmlčela a pak potichu- řekla: "Říkala jsem, že naši nechtějí, abych se s tebou moc vídala. Neřekla jsem, že to chci já."

"Díky." Usilovně se snažil udržet hlas v klidu. "Děkuju ti za to."

"O čem chceš se mnou mluvit?"

O Christině. Chci s tebou mluvit o ní - a o svých snech. A o tom, proč vypadám tak mizerně. A proč teď pořád chci poslouchat WDIL, a o tom, co jsem dělal tehdy v noci, když všichni odešli ... tehdy v noci, když jsem si zranil záda. Ach, Leigho, chci ...

Další nápor bolesti v zádech jako kočičí drápy.

"Myslím, že jsme si o tom právě promluvili," řekl.

"Ach." Drobná, vřelá pauza. "Dobře."

"Leigho?"

"Hmmm."

"Teď bude víc času. Slibuju. Tolik času, kolik budeš chtít." A pomyslel si: Protože teď, když je Dennis v nemocnici, jsi všechno, co Zbývá, všechno, co zbývá mezi mnou ... mnou a ...

"To je prima," řekla Leigha.

"Miluju tě."

"Sbohem, Arnie."

Řekni mi to taky! chtělo se mu najednou zakřičet. Řekni mi to taky, potřebuju, abys mi to řekla taky!
Ale v uchu mu zaznělo jenom cvaknutí telefonu.

Dlouho seděl za Willovým stolem, hlavu skloněnou, snažil se vzpamatovat. Nemusela mu to přece říkat pokaždé, když to řekl on jí, že ne? Nepotřeboval takové ujišťování tak nutně, že ne? Že ne?

Arnie vstal a šel ke dveřím. Zítra s ním půjde ven, to bylo důležité. Budou nakupovat na Vánoce, jak to měli v plánu ten den, kdy ti hajzlové rozmlátili Christinu; budou se procházet a povídat si, budou se mít dobře. Řekne mu, že ho miluje.

"Řekne to," zašeptal ve dveřích, ale v půli cesty po levé straně garáže stála Christina jako tvrdohlavá, nemá záporná odpověď, mřížka chladiče trčela vpřed, jako by byla něčemu na stopě.

A z hlubin podvědomí zašeptal jakýsi hlas, ten temný, zvědavý hlas: Jak sis zranil ta záda? Jak sis zranil ta záda? Jak sis zranil ta záda, Arnie?

Před tou otázkou uhýbal. Báł se odpovědi.

34. Leigha a Christina

Moje holka přijela v zbrusu novým Cadillaku,
prý "Hej, koukej, tati,
nikdy se už nevrátím!"

Holka, holka, poslouchej, jak prosím!

Pojď, zlato, pojď zpátky ke mně!

Prý "Nech si to, táto,

nikdy se nevrátím!"

Clash

Toho dne bylo šedivo, sníh byl na spadnutí, ale Arnie měl pravdu v obou směrech - dobře se bavili a nebyl divný. Paní Cabotová byla doma, když Arnie přišel, a z počátku s ním jednala chladně. Ale trvalo dlouho - možná dvacet minut - než Leigha přišla dolů ve svetru karamelové barvy, který jí krásně obepínal prsa, a v nových kalhotách brusinkové barvy, které jí krásně obepínaly boky. Nevysvětlitelné zpoždění u dívky, jež vždycky chodila přesně včas, bylo možná úmyslné. Arnie se jí později zeptal a Leigha to zapřela s veškerou, až příliš horlivou nevinností, ale zdržení v každém případě posloužilo svému účelu.

Arnie uměl být okouzující, když chtěl, a na paní Cabotové zapracoval s veškerou vůlí. Než se Leigha konečně objevila na schodech, přičemž si pomalu svazovala vlasy do ohonu, paní Cabotová roztála. Dala Arniemu pepsi kolu a zaujatě naslouchala příhodám z šachového klubu, kterými ji oblažoval.

"Je to jediná civilizovaná mimoškolní činnost, o které jsem kdy slyšela," řekla Leighina matka a pochvalně se na Arnieho usmívala.

"Núúúú'o," zatroubila Leigha. Vzala Arnieho kolem pasu a vlepila mu hlasitě pusku na tvář.

"Leigho Cabotová!"

"Promiň, mami, ale se rtěnkou vypadá roztomile, ne? Počkej chvíli, Arnie, mám kapesník. Neryj se v tom."

Zalovila v kabelce po kapesníku. Arnie se podíval na paní Cabotovou a obrátil oči v sloup. Natalie Cabotová si přikryla ústa dlaní a zahihňala se. Obnovení přátelství mezi ní a Arniem bylo dokonalé.

Arnie a Leigha šli k Baskinovi - Robbinsovi, kde původní rozpaky, pozůstatek z telefonního hovoru předchozího večera, konečně zmizely. Arnie se neurčitě báł, že Christina nepoběží, jak by měla, nebo že Leigha o ní řekne něco ošklivého; nikdy se jí projíždky v jeho autě nelíbily. Ukázalo se, že podobné obavy byly liché. Christina jela jako švýcarské hodinky a Leigha pro ni měla jediné slova chvály a obdivu.

"V životě bych tomu nevěřila," řekla, když odjížděli z parkoviště u cukrárny a zařadili se do proudu aut směřujících k obchodnímu středisku v Monroeville. "Musel jsi pracovat jako šílený."

"Nebylo to tak strašné, jak se ti asi zdálo," řekl Arnie. "Nevadilo by ti trochu hudby?"

"Ne, jistě že ne."

Arnie zapnul rádio - Silhouettes dělali kip - kip a bum - bum.

Leigha protáhla obličej. "Jé, WDIL. Můžu přeladit?"

"Jak ráčíš."

Leigha přeladila na pittsburghskou rockovou stanicí a chytila Billyho Joela. "Možná máš pravdu," připouštěl Billy vesele, "možná jsem blázen." Potom následoval Billy, vykládající své dívce Virginii, že katoličky vždycky začínají moc pozdě - běžel Víkendový mejdanový blok. Teď, pomyslel si Arnie. Teď se začne škrbat ... chcípát ... nebo něco. Ale Christina jela poslušně dál.

V nákupním středisku bylo plno uspěchaných, ale většinou dobře naložených zákazníků; poslední překotný a občas ošklivý předvánoční spěch byl ještě více než dva týdny daleko. Vánoční duch pořád voněl novotou a bylo možné dívat se na vánoční výzdobu na chodbách obchodů bez kyselých pocitů Ebenezera Scroogea. Neustálé vyzvánění Santa Clausů Armády spásy zatím ještě nešlo na nervy a nebudilo pocity viny; zatím ještě vyzpěvovali, že přinášejí dobrou zprávu a přejí dobrou vůli, a nerecitovali monotónním, kovovým hlasem chudí nemají Vánoce chudí nemají Vánoce chudí nemají Vánoce, jak Arniemu připadalo, když se Vánoce blížily a prodavačky i Santa Clausové Armády spásy vypadali stále strhaněji a měli prázdné oči.

Drželi se za ruce, dokud jim to přibývající balíčky dovolily, a potom si Arnie dobromyslně stěžoval, jak z něho dělá soumaru. Když šli do nižšího podlaží k B. Daltonovi, kde se Arnie chtěl podívat po nějaké knížce o výrobě hraček pro tátu Dennise Guildera, všimla si Leigha, že začalo sněžit. Chvilí stáli u okna proskleného schodiště, dívali se ven jako děti. Arnie ji vzal za ruku a Leigha se na něj s úsměvem podívala. Cítil její pleť, voněla čistotou a trochu mýdlem, cítil vůni jejích vlasů. Nachýlil hlavu trochu dopředu; ona udělala totéž. Lehce se políbili a ona stiskla jeho ruku. Později, po návštěvě knihkupectví, stáli nad kluzištěm uprostřed střediska a dívali se na bruslaře, kteří vytáčeli oblouky, piruety a skoky do rytmu vánočních koled.

Byl to moc pěkný den až do chvíle, kdy Leigha Cabotová skoro zemřela.

Skoro určitě by zemřela, kdyby nebylo toho stopaře. Už jeli domů a šero na začátku prosince se už dávno proměnilo ve sněhovou tmou. Christina, sebejistá jako vždy, klidně předla a uháněla deseti centimetry čerstvého prašanu.

Arnie jim rezervoval stůl na časnou večeři v British Lion Steak House, jediné dobré restauraci v Libertyville, ale čas se jim nějak vymkl z rukou, a tak se rozhodli, že si koupí občerstvení u McDonalda na JFK Drive. Leigha slíbila matce, že bude doma do půl deváté, protože Cabotovi měli "pozvané přátele", a už bylo čtvrt na osm, když odcházeli z nákupního střediska.

"Je to akorát," řekl Arnie. "Stejně bych se každou chvílí zhroutil."

Světlomety zachytily stopaře, který stál na křižovatce silnice číslo sedmnáct a JFK Drive, pět mil před Libertyville. Měl černé vlasy po ramena, poprášené sněhem, a mezi nohama držel plátěnou tašku.

Když k němu přijížděli, stopař zvedl ceduli s reflexními písmeny. Stálo na ní: LIBERTYVILLE, PA.

Když se přiblížili víc, obrátil ceduli na druhou stranu. Tam stálo: ŽÁDNÝ PSYCHOUŠ Z VYSOKÉ.

Leigha vyprskla smíchy. "Svezeme ho, Arnie."

Arnie řekl: "Když zajdou tak daleko a inzerují svou normálnost, tak si člověk musí dávat pozor. Ale dobrá." Zajel ke krajnici. Ten večer by se pokusil chytit měsíc do koše, kdyby ho Leigha požádala, aby to zkusil.

Christina hladce zajela na krajnici, pneumatiky sotva sklouzly. Ale sotva se zastavili, v rádiu, které dosud hrálo nějaký hard rock, zapraskala statická elektřina, a když se zvuk vyčistil, ozval se Big Bopper a zpíval "Chantilly Lace".

"Kam se poděl Víkendový mejdanový blok?" zeptala se Leigha, když se k nim stopař rozběhl.

"Nevím," řekl Arnie, ale věděl. Už se to stalo dřív. Někdy se v Christině v rádiu dala chytit jenom WDIL. Ať jste mačkali všechny možné knoflíky nebo otáčeli knoflík VKV pod přístrojovou deskou, dala se chytit WDIL nebo nic.

Najednou měl pocit, že brát toho stopaře byla chyba.

Bylo však příliš pozdě, aby litoval; neznámý otevřel zadní dveře Christiny, hodil tašku na zem a vklouzl dovnitř. Dovnitř s ním zavanul studený vzduch a sprška sněhu.

"Á, kámo, díky." Vzdychl. "Prsty na rukou i na nohou mi už před půlhodinou odletěly do Miami. Určitě

někam odešly, protože už je vůbec necítím."

"Poděkujte mé dámě," řekl Arnie stroze.

"Děkuji vám, madam," pravil stopař a galantně smekl neviditelný klobouk.

"To nic," usmála se Leigha. "Veselé Vánoce."

"Vám taky," řekl stopař, "ale když člověk dneska stojí venku a snaží se chytit stopa, ani by nevěřil, že Vánoce jsou. Lidi jenom profičí kolem a jsou pryč. Zuuuum." Uznale se rozhlédl. "Pěkné auto, kámo. Sakra pěkné auto."

"Díky," řekl Arnie.

"To sis opravoval sám?"

"Jo.

Leigha se dívala na Arnieho celá udivená. Dosavadní vstřícnou náladu nahradila strohost, která se mu vůbec nepodobala. Big Bopper v rádiu skončil a nastoupil Richie Valens s "La Bamba".

Stopař zavrtěl hlavou a zasmál se. "Nejdřív Big Bopper, potom Richie Valens. V rádiu mají moc mrtvol. Stará dobrá WDIL."

"Co tím myslíte?" zeptala se Leigha.

Arnie rádio vypnul. "Zahynuli při leteckém neštěstí. S Buddym Hollym."

"Ach," řekla Leigha potichu.

Možná i stopař vycítil změnu Arnieho nálady; ztichl a zamyslel se. Venku sněžilo stále hustěji a vydatněji. Přišla první pořádná vánice této zimy.

Kus před nimi ze sněhu zamrkaly zlaté oblouky.

"Chceš, abych tam zašla já, Arnie?" zeptala se Leigha. Arnie ztichl jako hrob a odbýval její veselé pokusy o rozhovor jenom bručením.

"Půjdu já," řekl a zajel na parkoviště. "Co chceš?"

"Jenom hamburger s hranolkama, prosím." Původně měla v úmyslu koupit si celé menu - Big Mac, koktejl, dokonce i sušenky - ale zdálo se, že chuť k jídlu se scvrkla na nulu.

Arnie zaparkoval. V žlutém světle proudícím z podsadité cihlové budovy vypadala jeho tvář žlukle a nějak napjatě. Otočil se, rukou přešel po sedadle. "Můžu vám něco přinést?"

"Ne, díky," řekl stopař. "Naši budou čekat s večerí. Mámu nemůžu zklamat. Vždycky porazí tlusté tele, když přijedu do ..."

Bouchnutí dveří utalo jeho poslední slovo. Arnie vystoupil a rázně zamířil ke vchodu, boty vykopávaly malé obláčky čerstvého sněhu.

"Vždycky je tak veselý?" zeptal se stopař. "Nebo je občas prostě trochu nemluva?"

"Je velmi milý," řekla Leigha pevně. Najednou znervózněla. Arnie zhasl motor a vzal si klíče a ona zůstala s tím cizincem na zadním sedadle. Viděla ho ve zpětném zrcátku a najednou s těmi svými dlouhými černými vlasy, pocuchanými větrem, houštinou vousů a tmavýma očima vypadal divoce jako Manson.

"Kam chodíte do školy?" zeptala se. Nervózní prsty se snažila zklidnit tím, že je zatínala do látky kalhot.

"Na pittsburskou," řekl stopař a nic víc. Jejich oči se v zrcátku setkaly a Leigha spěšně sklopila pohled do klína. Brusinkově červené kalhoty. Nosila je, protože Arnie jí jednou řekl, že se mu líbí - nejspíš proto, že byly nejtěsnější, jaké měla, ještě těsnější než džíny. Najednou zalitovala, že si neoblékla něco jiného, něco, co by v žádném případě nemohlo vypadat provokativně: třeba pytel na obilí. Pokusila se usmát - byla to legrační představa, to teda jo, pytel na obilí, jen si to představte, ha ha ho ho, až by se člověk plácal do kolen - ale neusmála se. Pořád musela myslet na to, že ji Arnie nechal samotnou s tím cizincem (za trest? Byl to její nápad, aby ho vzali), a teď se bála.

"Špatné vibrace," pravil stopař najednou, až zalapala po dechu. Jeho slova zněla lhostejně a jistě. Viděla Arnieho velkým oknem, stál pátý nebo šestý v řadě. Ještě bude trvat chvíli, než se dostane k pultu.

Leigha se přistihla, jak si představuje, že jí stopař najednou mačká ruce v rukavicích kolem krku.

Samozřejmě že by dosáhla na klakson - ale zahoukal by? Přistihla se, že o tom pochybuje, bez rozumného důvodu. Přistihla se, že si myslí, že by mohla stisknout klakson třeba devětadevadesátkrát, a určitě by zahoukal k veškeré spokojenosti. Ale po sté, kdyby ji škrtil tenhle stopař, za kterého se přimluvila, tak po sté by klakson mlčel. Protože ... protože, Christina ji neměla ráda. Vlastně byla přesvědčena, že Christina ji z duše nenávidí. Bylo to velmi prosté. Bláznivé, ale prosté.

"P ... promiňte?" Pohlédla zase do zpětného zrcátka a nesmírně se jí ulevilo, když viděla, že stopař se na ni vůbec nedívá; rozhlížel se po autě. Dotkl se dlaní sedadla, potom konečky prstů lehce přešel po polstrování na stropě.

"Špatné vibrace," opakoval a zavrtěl hlavou. "Tohle auto, nevím proč, ale cítím špatné vibrace."

"Opravdu?" Doufala, že její hlas zní neutrálně.

„Jo. Jednou, když jsem byl malý, jsem uvízl ve výtahu. Od té doby mívám záchvaty klaustrofobie. V životě jsem takový záchvat neměl v autě, ale páni, teď ho mám. Ten nejhorší. Myslím, že byste mi mohla o jazyk škrtnout sirkou, tak mám sucho v ústech."

Krátce, rozpačitě se zasmál.

"Kdyby nebylo už tak pozdě, radši bych vystoupil a šel pěšky. Bez urážky, nechci se tě dotknout, ani auta tvýho kluka," dodal spěšně, a když se Leigha podívala zase do zrcátka, jeho oči vůbec nevypadaly zdivočele, jenom nervózně. Očividně si s tou klaustrofobií nedělal legraci a už vůbec nevypadal jako Charlie Manson. Leighu napadlo, jak jenom mohla být tak hloupá ... jenomže věděla jak i proč. Věděla to naprosto přesně.

Bylo to tím autem. Celý den se cítila naprosto bezvadně, i když se vezla v Christině, a teď se její dřívější nervozita a nechuť vrátily. Pouze promítla své pocity do toho stopaře, protože ... no, protože vás může vystrašit a znervóznit cizí chlap, kterého jste právě sebrali na silnici, ale bylo šílené bát se auta, neživé konstrukce z oceli, skla, plastu a chromu. To nebylo jenom trochu výstřední, bylo to šílené.

"Nic necítíš, že?" zeptal se najednou.

"Necítím co?"

"Hroznej puch."

"Ne, vůbec ne." Prsty se teď tahala za okraj svetru, trhala chomáčky angory. Srdce jí v hrudi nepříjemně bouchalo. "Určitě to patří k těm vašim klaustrofobickým potížím."

"Asi jo."

Ale Leigha to cítila. Pod příjemnými svěžimi vůněmi kůže a polstrování byl slabý odér: něco jako zkažená vejce. Jenom takový závan ... vytrvalý závan.

"Nevadilo by, kdybych pootevřel okno?"

"Jestli chcete," řekla Leigha a zjistila, že jen s úsilím udržuje hlas v klidu a ledabylém tónu. Najednou jí na mysli vytanul obrázek, který byl v novinách včera ráno, fotografie Loudy Welche pravděpodobně převzatá ze školní ročenky. Popisek pod ní zněl: Petr Welch, oběť smrtelné nehody, u které police nevyklučuje vražedné úmysly.

Stopař sroloval okénko na tři palce, dovnitř vproudil svěží mrazivý vzduch a vyhnal puch pryč. Arnie uvnitř McDonalda dospěl k pultu a byl obsluhován. Když se na něj Leigha dívala, prožívala tak podivný příval lásky a strachu, že se jí z té směsice udělalo zle - podruhé nebo potřetí se v poslední době přistihla, že lituje, že se neupjala spíš na Dennise Dennise, který vypadal tak bezpečný a citlivý ...

Nasměrovala myšlenky jinam.

"Jenom mi řekni, kdyby ti začala být zima," omlouval se stopař. "Jsem divnej, já vím." Vzdychl. "Někdy si myslím, že jsem nikdy neměl nechávat drog, víš?"

Leigha se usmála.

Arnie vyšel ze dveří s bílým sáčkem, trochu sklouzl ve sněhu, a pak usedl za volant.

"Je tu zima jako v lednici," zamručel.

"Promiň, kámo," ozval se stopař zezadu a znovu vyroloval okénko nahoru. Leigha čekala, jestli se ten puch vrátí, ale teď cítila jenom kůži, polstrování a slabou vůni Arnieho vody po holení.

"Tu máš, Leigho." Podal jí hamburger, hranolky a malou kolu. Sám si vzal Big Mac.

"Chci ti ještě jednou poděkovat za svezení, kámo," řekl stopař. "Můžeš mě vysadit na rohu JFK a Central, jestli se ti to hodí."

"Bezva," řekl Arnie stručně a vyjel. Sníh padal stále hustěji a vítr začal kvílet. Poprvé Leigha ucítila, že Christina trochu sklouzla, jak se snažila uchytit na široké ulici, teď skoro pusté. Domů to neměli ani čtvrt hodiny.

Když puch zmizel, zjistila Leigha, že se jí chuť k jídlu vrátila. Zakousla se do hamburgeru, upila koly a hřbetem ruky zadržela krknutí. Vlevo se vynořil roh Central a JFK, označený válečným pomníkem, a

Arnie tam zajel, střídavě sešlapoval a povoloval brzdy, aby Christina nedostala smyk.

"Přeje pěkný víkend," řekl Arnie. Teď už mluvil zase skoro jako starý Arnie. Možná že se potřeboval jenom najíst, napadlo Leighu pobaveně.

"Oběma přeje totéž," řekl stopař. "A veselé Vánoce."

"Vám taky," tekla Leigha. Znovu si ukousla hamburger, žvýkala, polkla ... a ucítila, jak jí sousto uvízlo v polovině krku. Najednou nemohla dýchat.

Stopař vystupoval. Hluk otvíraných dveří byl velmi hlasitý. Zvuk cvakajících západek byl jako dunění sklenic padajících do sklepa: Zvuk větrubyl jako tovární píšťaly.

(je to hloupé já vím ale já nemůžu Arnie já nemůžu dýchat)

Dusím se! snažila se říct a ozval se jenom slabý, zastřený zvuk, který určitě přehlušilo kňučení větru.

Tiskla si hrdlo, připadalo jí opuchlé a že v něm pulsuje. Pokusila se křičet. Neměla dech, aby mohla křičet, neměla dech,

(Arnie já nemůžu)

vůbec žádný dech, a ona to tam cítila, teplé sousto mletého masa a housky. Chtěla to vykašlat, ale nešlo to. Světla na přístrojové desce, zářivě zelená, kulatá

(kočičí jako kočičí oči pane Bože já nemůžu DÝCHAT)

ji sledovala ...

(Bože nemůžu DÝCHAT nemůžu DÝCHAT nemůžu)

Hrud' se křečovitě zvedala. Znovu se pokusila vykašlat sousto napůl sežvýkaného hamburgeru a housky v krku, ale nešlo to. Zvuk větru byl silnější než cokoli na světě, silnější než všechny zvuky, jaké kdy slyšela, a Arnie se konečně obracel od stopaře a podíval se na ni; obracel se tak pomalu, oči se mu skoro komicky rozšiřovaly, a dokonce i jeho hlas jí připadal příliš hlasitý, jako dunění hromu, Diův hlas promlouvající k nějakému ubohému smrtelníkovi z oblačných výšin:

"LEIGHO ... CO TI ... SAKRA CO JE? ... ONA SE DUSÍ! ACH PANE BOŽE ONA ... "

Pomalým pohybem k ní vztáhl ruku a pak zase ruku stáhl, ochromený panikou.

(Ach pomoz mi pomoz mi pro Boha udělej něco umírám ach pane Bože udusím se hamburgerem z McDonalda Arnie proč mi NEPOMUŽEŠ?)

a samozřejmě věděla proč, odtáhl se, protože Christina nechtěla, aby jí někdo pomohl, takhle se jí Christina chtěla zbavit, takhle se Christina chtěla zbavit jiné ženy, soupeřky, a teď ty přístroje na palubní desce byly opravdu oči, veliké, kulaté, lhostejné oči, pozorovaly ji, jak se dusí, oči, které viděla jen houstnoucím mračnem černých teček, teček, které pukaly a rozletovaly se

(mami ach maminko já umírám a ONA MĚ VIDÍ ONA JE ŽIVÁ ŽIVÁ ŽIVÁ ACH MAMI PANE BOŽE CHRISTINA JE ŽIVÁ) .

Arnie se k ní znovu natáhl. Teď se začala zmítat na sedadle, hrudník se jí křečovitě zvedal a svírala si hrdlo. Třeštila oči. Rty jí začaly modrat. Arnie ji zbytečně bouchal do zad a cosi řval. Chytil ji za rameno, zřejmě ji chtěl vytáhnout z auta a potom sebou najednou škulbl a napjal se, ruce mu okamžitě zalétly k bedrům.

Leigha se kroutila a házela sebou. Překážka v hrdle jí připadala obrovská, horká a pulzující. Znovu se jí snažila vykašlat, tentokrát už slaběji. Sousto se ani nehnulo. Hvízdání větru už začalo slábnout, všechno začalo slábnout a blednout, jenom touha po vzduchu už nevypadala tak strašlivá. Možná umírala, ale najednou jí to nepřipadalo tak zlé. Nic nebylo tak zlé kromě těch zelených očí, které na ni civěly z přístrojové desky. Nebyly už lhostejné. Teď už svítily nenávistí a triumfem.

(ó Bože upřímně lituji, že jsem tě urážela lituji že jsem tě tímto se ti tímto se ti ti)

Arnie se k ní natáhl. Najednou se rozrazily dveře u Leighy a Leigha sklouzla bokem do syrové, pronikavé zimy. Vzduch ji částečně oživil, přinutil ji, aby jí boj o dech znovu připadal důležitý, ale ta překážka se nechtěla hnout ... prostě se nechtěla hnout.

Z dálky přísně zahřměl Arnieho hlas, hlas Dia: "CO TO S NÍ DĚLÁŠ? DEJ TY PRACKY PRYČ!"

Paže kolem ní. Silné paže. Vítr na tváři. Sníh vířící v očích.

(ó pane Bože vyslyš mě hříšníka toto je mé pokání upřímně lituji že jsem tě urazila ACH! AUUU! co to DĚLÁTE moje žebra bolí co co to)

a najednou ji obemkly paže, drtily ji a pár tvrdých dlaní se propletl šikmo těsně pod jejími prsy, v důlku

solaru plexu. A najednou se vytrčil jeden palec, palec stopaře chytajícího stopa, jenomže ten palec se bolestně zaryl do její prsní kosti. Zároveň sevření paží brutálně zesílilo. Měla pocit (Ohhhhh lámete mi ŽEBRA)

že se ocitla v objetí obrovského medvěda. Zdálo se jí, že se zvedla celá bránice a cosi jí vyletělo z úst jako střela. Přistálo to na sněhu: mokré sousto housky a masa.

"Pust' ji!" řval Arnie a klouzal kolem zadní kapoty Christiny na místo, kde stopař držel bezvládnou Leighu jako loutku v životní velikosti. "Pust' ji, zabiješ ji!"

Leigha začala lapat po dechu velikými, bolestnými hlty. Zdálo se jí, že jí s každým douškem toho studeného, báječného vzduchu spalují hrdlo a plíce celé řeky ohně. Sotva si uvědomovala, že vzlyká. Surové objetí povolilo a ruce ji pustily. "Dobrý, děvče? Už je ti ... "

Potom se kolem ní protáhl Arnie, popadl stopaře. Stopař se otočil k Arniemu, dlouhé černé vlasy mu vlály ve větru a Arnie ho udeřil do úst. Stopař zakolísal, boty mu ve sněhu podjely a přistál na zádech. Prašan, jemný a suchý jako cukr, kolem něj zavířil jako oblak.

Arnie postoupil vpřed, pěsti zvednuté, oči přivřené.

Znovu se křečovitě nadechla - ach, bolelo to, jako by ji propichovaly nože - a vykřikla: "Co to děláš, Arnie? Nech toho!"

Otočil se k ní jako omámený. "Co? Leigho?"

"Zachránil mi život, proč ho mlátíš?"

Ta námaha už byla příliš a černé tečky se jí znovu začaly vznášet před očima. Mohla se opřít o auto, ale nechtěla se k němu přibližovat, nechtěla se ho dotýkat. Ty přístroje na palubní desce. Něco ...

(oči, proměnily se v oči)

nechtěla na to myslet.

Odpotácela se ke kandelábru a pověsila se na něj jako opilec, s hlavou skloněnou, a lapala po dechu.

Kolem pasu jí vklouzla měkká, opatrná paže. "Leigho ... miláčku, už je ti dobře?"

Pootočila hlavu a uviděla jeho zoufalou, vystrašenou tvář. Propukla v pláč.

Stopař se k ní opatrně přibližoval, otíral si zakrvavená ústa rukávem kabátu.

"Děkuju vám," řekla Leigha mezi sípavými, rychlými nádechy. Bolest už trochu polevovala a prudký, studený vítr jí ochlazoval rozpálený obličej. "Dusila jsem se. Myslím ... myslím, že bych umřela, kdybyste ... "

Příliš. Znovu ty černé tečky, všechny zvuky se znovu zúžily do podivného větrného tunelu. Sklonila hlavu a čekala, až to přejde.

"To je Heimlichův chvat," vysvětloval stopař. "Musíte se to naučit, když pracujete v kavárně. Na škole. Musíte to zkusit na gumové panně. Říká se jí Daisy Mae. A člověk to umí, ale nemá ponětí, jestli to bude - víte - fungovat na opravdovém člověku nebo ne." Hlas měl roztřesený, poskakoval mu z výšek do hloubek a naopak jako hlas kluka na počátku puberty. Podle hlasu se zdálo, že se chce rozesmát nebo rozbrečet - něco z toho - a i v nejistém světle a hustém sněžení Leigha viděla, jak je smrtelně bledý.

"Nikdy jsem si nepomyslel, že to budu muset doopravdy použít. Funguje to docela dobře. Viděla's, jak ten blbý kus masa vyletěl?" Stopař si utřel ústa a nepřítomně se podíval na tenkou šmouhu krve na dlani.

"Promiňte, že jsem vás praštil," omlouval se Arnie. Zdálo se, že nemá daleko k slzám. "Já jsem prostě ... já jsem ... "

"Jasně, kámo, já vím." Poplácal Arnieho po rameni. "Nic se nestalo, žádný faul. Děvče, je ti dobře?"

"Ano," řekla Leigha. Dýchala už klidněji. Srdce zpomalovalo. Jenom s nohama to bylo špatné; byly úplně bezmocné, jako z gumy. Pane Bože, pomyslela si. Touhle dobou jsem už mohla být mrtvá. Kdybychom toho kluka nevzali, a my jsme ho skoro nevzali ...

Napadlo ji, že měla štěstí, a proto zůstala naživu. Toto klišé na ni dolehlo celou vahou, s nepopíratelnou mocí, až jí bylo na omdlení. Plakala ještě křečovitěji. Když ji Arnie vedl zpátky k autu, šla s ním, hlavu si opírala o jeho rameno.

"No, já půjdu," řekl stopař nejistě.

"Počkejte," řekla Leigha. "Jak se jmenujete? Zachránil jste mi život, chci vědět, jak se jmenujete."

"Barry Gottfried," řekl stopař. "K vašim službám." Znovu smekl neviditelný klobouk.

"Leigha Cabotová," představila se. "Tohle je Arnie Cunningham. Ještě jednou vám děkuju."

"Jistě," dodal Arnie, ale Leigha v jeho hlase žádné skutečné díky neslyšela - jenom ten třas. Pomohl jí do auta a najednou na ni zaútočil puch, přímo ji obklopil: tentokrát nic mírného, byl mnohem silnější než sotva znatelný závan. Byl to pach hniloby a rozkladu, pronikavý a nechutný. Cítila, jak jí mozek zaplavuje šílený strach, a napadlo ji: Takhle páchne její zuřivost - Svět se před ní sesunul na bok. Vyklonila se z auta a začala zvracet. Potom všechno na chvíli zešedlo.

"Víš určitě, že je ti dobře?" zeptal se jí Arnie už po sté, jak jí připadalo. A určitě naposledy, uvědomila si Leigha s úlevou. Cítila se velmi, velmi unavená. V hrudi cítila tupou, bušící bolest a další bolest ve spáncích.

"Už je mi dobře."

"Fajn. Fajn."

Nerozhodně se pohnul, jako by chtěl jít, ale nebyl si jist, jestli to už bude správné; možná dokud nepoloží svou věčnou otázku aspoň ještě jednou. Stáli před domem Cabotových. Obdélníky žlutého světla prýštily z oken a hladce spočívaly na nedotčeném prašanu. Christina stála u obrubníku, motor běžel na volnoběh, parkovací světla svítila.

"Vystrašila jsi mě, když jsi tak omdlela," řekl Arnie.

"Neomdlela jsem ... jenom se mi na pár minut zatmělo před očima."

"No, ale vystrašila jsi mě. Miluju tě, víš."

Vážně se na něj podívala. "Opravdu?"

"Samozřejmě! Leigho, to přece víš!"

Zhluboka se nadechla. Byla unavená, ale muselo to být řečeno, a to hned teď. Protože když to neřekne hned, do rána bude všechno, co se stalo, vypadat naprosto směšně - nebo možná víc než směšně; do rána jí ten nápad bude připadat šílený. Pach, který se objevoval a mizel jako "hnilobný zápach" v gotickém hororu? Přístroje na palubní desce, které se proměnily v oči? A hlavně ten šílený pocit, že se to auto doopravdy pokoušelo ji zabít?

Do rána se i skutečnost, že se téměř udusila, promění v neurčitou bolest v hrudi a v přesvědčení, že to nic nebylo, opravdu, že to tak zlé vůbec nebylo.

Jenomže to všechno byla pravda a Arnie to věděl - ano, někde v hloubi duše to věděl - a bylo potřeba to říct hned.

"Ano, myslím, že mě skutečně miluješ," řekla pomalu. Klidně se na něj zadívala. "Ale už nikdy nikam s tebou nepojedu v tom autě. A jestli mě opravdu miluješ, zbavíš se ho."

Výraz úžasu na jeho tváři byl tak nezměrný a tak náhlý, jako by ho udeřila do tváře.

"Co - o čem to mluvíš, Leigho?"

Byl to otřes, co způsobilo ten překvapený výraz? Nebo to byla taky vina?

"Slyšel jsi. Nemyslím si, že se ho zbavíš - nevím, jestli vůbec ještě můžeš - ale jestli se mnou budeš chtít někam jít, Arnie, pojedeme autobusem. Nebo si chytíme stopa. Nebo poletíme letadlem. Ale už nikdy nepojedu v tom autě. Je to smrtelná past."

Tak. Řekla to - bylo to venku.

Teď se úžas na jeho tváři měnil ve vztek - slepý, zavilý vztek, který v poslední době viděla na jeho tváři tak často. Nevztekal se jenom kvůli důležitým věcem, ale i kvůli maličkostem - kvůli paní, která přešla ulici na žlutou, kvůli policistovi, který zastavil dopravu těsně předtím, než přišla řada na ně - ale teď jí došlo naplno, že jeho vztek, zhoubný a natolik odlišný od zbytku Arnieho osobnosti, vždycky souvisel s autem. S Christinou.

"Jestli mě miluješ, zbavíš se ho," opakoval. "Víš, koho mi připomínáš?"

"Nevím, Arnie."

"Moji matku, tu mi připomínáš."

"To je mi líto." Nenechá se vyprovokovat; ani se nebude slovně bránit a ani debatu neukončí tím, že vejde do domu. Mohla by to udělat, kdyby vůči němu nic necítila, jenomže cítila. Její původní dojem - že za tou tichou stydlivostí je Arnie Cunningham dobrý, slušný a laskavý (a možná taky sexy) - se příliší nezměnil. Bylo v tom to auto, to bylo všechno. To byla ta změna. Jako když se silná mysl pomalu

podvoluje vlivu nějaké zlé, zhoubné, návykové droze.

Arnie si rukama prohrábl zasněžené vlasy, charakteristickým gestem úžasu a zlosti. "Potkala tě v tom autě hrozná nehoda, dobrá, chápu, že z toho nejsi odvázaná. Ale mohl za to hamburger, Leigho, nic víc. Možná ani ten ne. Možná ses pokoušela něco říct, když jsi žvýkala, nebo ses nadechla v nesprávné vteřině nebo něco takového. Mohla bys to stejně tak vyčítat Ronaldu McDonaldu. Lidi se tu a tam udusí jídlem, to je všechno. Někdy umřou. Ty jsi neumřela. Díky Bohu za to. Ale vyčítat to mému autu ... !"

Ano, znělo to dokonale rozumně. A taky to rozumné bylo. Jenomže za Arnieho šedýma očima se cosi dělo. Něco se tam překotně pohybovalo, nebyla to tak docela lež, ale ... zdůvodňování! Úmyslné zastírání pravdy?

"Arnie," řekla, "jsem unavená, bolí mě v hrudi, bolí mě hlava a myslím, že mám sílu to říct jenom jednou. Budeš poslouchat?"

"Jestli se to týká Christiny, můžeš si ušetřit dech," řekl a znovu se mu na tváři objevil ten zatvrzelý, mezkovitý výraz. "Je šílené jí to vyčítat a ty to víš."

"Ano, vím, že je to šílené, a vím, že mrhám dechem," řekla Leigha. "Ale žádám tě, abys mě poslouchal." "Poslouchám."

Zhluboka se nadechla, nevyšimla si svírání v hrudi. Dívala se na Christinu, vyfukující obláček bílé páry do hustého sněžení, a pak spěšně pohled odvrátila. Teď to byla parkovací světla, co vypadalo jako oči: žluté oči rysa.

"Když jsem se dusila ... ta přístrojová deska ... světla na ní se změnila. Změnila se. Byla ... ne, tak daleko nebudu zacházet, ale vypadala jako oči."

Zasmál se, krátce hýkl do studeného vzduchu. V domě se odhrnula záclona, kdosi vykoukl ven, a potom záclona zase spadla.

"Kdyby ten stopař ... ten Gottfried ... kdyby tam nebyl, umřela bych, Arnie. Já bych umřela." Hledala jeho oči a nutila se vytrvat. Jednou, řekla si, stačí to říct jednou. "Vyprávěl jsi mi, že jsi v prvních třech ročnících na střední škole pracoval v kavárně. Viděla jsem plakát s Heimlichovým chvatem na dveřích do kuchyně. Ty jsi ho musel vidět taky. Ale nezkusil jsi ho na mně, Arnie. Dokázal jsi mě akorát plácát po zádech. To je k ničemu. Já jsem v Massachusetts taky pracovala v restauraci a první, co nás tam učili, ještě dřív než učili Heimlichův chvat, bylo, že bouchat do zad člověka, který se dusí, je k ničemu."

"Co to povídáš?" zeptal se tenkým hlasem bez dechu.

Neodpovídala; jen se na něj dívala. Setkala se s jeho pohledem jen na okamžik a jeho oči - zlostné, zmatené, skoro vystrašené - sklouzly stranou.

"Leigho, lidi zapomínají. Máš pravdu, měl jsem to udělat. Ale jestli jsi ten kurz měla, pak víš, že to mohla udělat sama na sobě." Arnie složil ruce do pěsti s palcem vystrčeným vzhůru a přitiskl si ho na bránci, aby to předvedl. "Bylo to prostě moc překotné, lidi zapomínají ... "

"Ano, zapomínají. A zdá se mi, že v tom autě zapomínáš spoustu věcí. Například jak být Arniem Cunninghamem."

Arnie vrtěl hlavou. "Potřebuješ čas, aby sis to rozmyslela, Leigho. Potřebuješ ... "

"Právě to nepotřebuju!" řekla s prudkostí, jaké se už v sobě nenadála. "V životě jsem nezažila nic nadpřirozeného - nikdy jsem v nic takového ani nevěřila - ale teď se ptám, co se to děje a co se děje s tebou. Vypadaly jako oči, Arnie. A později ... potom ... přišel ten puch. Strašlivý, shnilý puch."

Trhl sebou.

"Víš, o čem mluvím."

"Ne. Nemám tušení."

"Poskočil jsi, jako by ti čert zakroutil uchem."

"Něco si vymýšlíš," vyhrkl Arnie horkokrevně. "Máš moc bujnou fantazii."

"Ten puch tam byl. A ještě další věci. Někdy rádio nic nechytí, jenom stanici, která hraje staré písničky ... "

Další blýsknutí v očích a mírné cuknutí levého koutku úst.

"A někdy, když si to děláme, tak prostě zjankovatí, jako by se mu to nelíbilo. Jako by se to tomu auto nelíbilo, Arnie."

"Jsi rozčilená," řekl zlosvěstně klidně.

"Ano, jsem rozčilená." Rozplakala se. "Ty nejsi?" Slzy se jí pomalu kutálely po tvářích. Myslím, že tohle je pro nás konec, Arnie - milovala jsem tě, ale myslím, že je to pryč. Opravdu si to myslím, a proto jsem tak smutná a je mi to moc líto. "Tvůj vztah s rodiči se proměnil v ... ozbrojený tábor, jezdíš do New Yorku a Vermontu pro Bůh ví co pro to tlusté prase Willa Darnella, a to auto ... to auto ... "

Nedokázala už nic říct. Hlas se jí vytratil. Upustila svoje balíčky a poslepu se sklonila, aby je sesbírala. Vyčerpaná, uvzlykaná je dokázala jenom postrkovat sem a tam. Sklonil se, aby jí pomohl, ale ona do něj prudce strčila. "Nech je být! Já je seberu!"

Vstal, v obličejí bledý a strnulý. Jeho výraz vyjadřoval zkamenělou zuřivost, ale ty oči ... ach, Leighie připadaly jeho oči ztracené.

"Jak chceš," řekl a hlas mu zdrsněl vlastními slzami. "Dobře. Přidej se k ostatním, když chceš. Klidně po mně rajtuj s těmi dalšími hajzly. Koho to sakra zajímá?" Roztřeseně se nadechl a unikl mu jediný bolestný vzlyk, než si stihl přitisknout ruku v rukavici surově na ústa.

Pozadu se vydal k autu; poslepu hmátl za sebe po Plymouthu a Christina tam byla. "Stejně víš, že jsi blázen. Úplně ses zbláznila! Tak si klidně běž a hrej si ty svoje hry! Nepotřebuju tě! Nikoho z vás nepotřebuju!"

Hlas se mu změnil v pronikavý jekot, ďábelsky ladil s větrem:

"Nepotřebuju tě, tak odpal!"

Oběhl auto ke dveřím řidiče, nohy mu uklouzly, tak hmátl po Christině. Byla tam a on neupadl. Nasedl, přidal plyn, světlomety se rozsvítily záplavou bílé záře a Fury vyrazila, zadní pneumatiky vychrstly sněžnou mlhu.

Slzy se hrmuly prudce a k nezastavení, dívala se za ním a sledovala, jak se zadní světla zmenšují do kulatých červených teček a hasnou, když auto zabočilo za roh. Balíčky ležely rozházené u jejích nohou. A potom tam najednou stála matka, absurdně oblečená do rozepnutého pláště do deště, v zelených gumácích a modré flanelové noční košili.

"Miláčku, co se děje?"

"Nic," vzlykla Leigha.

Skoro jsem se udusila, cítila jsem něco, co mohlo vycházet z čerstvě otevřené hrobky a myslím ... ano, myslím, že to auto je nějak živé ... živější každým dnem. Myslím, že je to nějaký strašlivý upír, jenomže se krmí Arnieho myslí. Jeho myslí a duchem.

"Nic, vůbec nic se neděje, pohádala jsem se Arniem, to je všechno. Pomoz mi posbírat ty věci, ano?"

Sebraly Leighiny balíčky a vešly dovnitř. Dveře se za nimi zavřely a noc patřila větru a hustě padajícímu sněhu. Do rána ho napadne víc než dvacet centimetrů.

Arnie se projížděl déle než do půlnoci a později si na nic nevzpomínal. Sníh pokryl ulice; byly opuštěné a strašidelné. Nebyla to noc pro skvělé americké auto. Přesto se Christina pohybovala houstnoucí vánicí s jistotou a snadno, i bez zimních pneumatik. Tu a tam se vynořil dinosauří obrys sněžného pluhu a zmizel. Rádio vyhrávalo. Po celé stupnici rádia se dala chytit jenom WDIL. Začaly zprávy. Eisenhower předpověděl na sjezdu Americké federace práce a kongresu průmyslových organizací, že práce a řízení budou kráčet harmonicky ruku v ruce vstříc budoucnosti. Dave Beck popřel, že odbory řidičů nákladních aut jsou jen zástěrkou pro vydírání. Zpěvák Eddie Cochran zahynul při automobilové nehodě cestou na londýnské letiště Heathrow; tříhodinová operace mu nedokázala zachránit život. Rusové chřestí svými mezikontinentálními balistickými střelami. WDIL hrála staré písničky celý týden, ale o víkendech se do toho pustila pořádně. Zprávy z padesátých let, teda! To byl

(v životě jsem nic takového neslyšel)

fakt bezva nápad. To bylo

(totálně šílený)

fakt bezvadný.

Počasí slibovalo další sněžení.

Potom zase hudba: Bobby Darin zpívá "Splish - Splash", Ernie K - Doe zpíval "Mother - in - Law", dvojčata Kalin zpívala "When". Stěrače se houpaly do taktu.

Pohlédl napravo a na místě spolujezdce seděl Roland D. LeBay.

Roland D. LeBay tam seděl v zelených kalhotách a vybledlé košili z armádního kepru, díval se temnými očnicemi. V jedné seděl brouk a čistil se nožkami.

Budou ti to muset zaplatit, řekl Roland D. LeBay. Budou ti to muset ti hajzlové zaplatit. Všichni ti parchanti do jednoho.

"Ano," zašeptal Arnie. Christina hučela nocí, vyjížděla ve sněhu čerstvé, jisté koleje. "Ano, to je fakt." A stěrače příkyvovaly sem a tam.

35. Nyní krátká mezihra

Jed's tím starým Chryslerem do Mexika, hochu.

ZZ Top

Na libertyvillské střední škole trenéra Puffera nahradil trenér Jones a fotbal nahradila košíková. Ale vlastně se nic nezměnilo: košíkáři si nevedli o moc líp než válečníci na fotbalovém hřišti - jediným světlem byl Lenny Barongg, chlapík ovládající tři sporty, a nejlepší byl v košíkové. Lenny šel tvrdohlavě za vidinou úspěšné sezóny v posledním ročníku, protože ji potřeboval, pokud chtěl dostat sportovní stipendium na Marguette, na kterou měl zálsk.

Sandy Galton najednou zmizel z města. Jeden den tu byl, druhý den byl pryč. Jeho matka, pětáctýřicetiletá alkoholička, která vypadala tak na šedesát, se nijak nevzrušovala. Stejně jako jeho mladší bratr, který se cpal drogami víc než jiní kluci na Gornickově nižší střední. Po libertyvillské střední kolovaly romantické zvěsti o tom, že utekl do Mexika: že Buddy Repperton šel kvůli něčemu po Sandym a Sandy měl pocit, že bude bezpečnější, když se zdejchne.

Blížily se vánoční prázdniny a atmosféra ve škole byla neklidná a trochu výbušná, jako vždycky před delšími prázdninami. Celkový průměrný prospěch studentstva jako vždy před Vánocemi poklesl. Referáty z literatury se odevzdávaly pozdě a často podezřele připomínaly záložky na knihách (koneckonců, kolik studentů angličtiny v prvním ročníku dokáže napsat, že Kdo chytá v žitě je "palčivým klasickým románem o poválečném dospívání"?). Třídní projekty zůstávaly nedodělané nebo jen napůl dokončené, procento poškození za líbání a mazlení na chodbách zaznamenalo raketový vzestup a vzrostla poptávka po marihuaně, protože studenti libertyvillské střední školy si užívali trochu té předvánoční radosti. Takže spousta studentů byla hezky povznesená; míra absencí učitelů šla nahoru; na chodbách a v učebnách se ke stropu povznesly vánoční ozdoby.

Leigha Cabotová však povznesená nebyla. Poprvé na střední škole zkazila zkoušku a dostala čtyřku z psaní na stroji. Nedokázala studovat; přistihla se, že jí mysl zas a znova bloudí zpátky ke Christině - k těm zeleným přístrojům na palubní desce, které se proměnily v nenávislné, spokojené kočičí oči, sledující, jak se Leigha dusí.

Ale poslední týden školy před vánočními prázdninami se nesl ve znamení shovívavosti, urážky, které by v jiné roční době vynesly vyloučení z vyučování, teď prošly, tvrdí učitelé občas zapomněli na klasifikační stupnici, když celá třída zkazila test, dívky, jindy zatvrzelé nepřítelkyně, se usmířovaly a totéž dělali chlapci, kteří se věčně rvali kvůli skutečným nebo domnělým urážkám. Asi nejvýmluvnějším znamením období shovívavosti byla skutečnost, že slečna Zápachová, gorgona studovny číslo dvacet tři, byla viděna, jak se usmívá ... ne jednou, ale několikrát.

Dennis Guilder v nemocnici byl taky mírně povznesený - vyměnil sádry s trakcí za chodící sádru. Rehabilitace už nebyla mučení jako dřív. Houpal se na berlích po chodbách s rozvěšenými ozdobnými řetězy a vánočními obrázky prvňáků, druháků a třet'áků a dusal berlemi, někdy i do taktu koled, vesele se hrnoucích z reproduktorů u stropu.

Byla to césura, prodleva, mezihra, chvíle klidu. Během nekonečných procházek po nemocničních chodbách Dennis uvažoval o tom, že všechno může být horší - mnohem, mnohem, mnohem horší. Zanedlouho bylo.

36. Buddy a Christina

Je to tam v dálce
a plazí se to ke mně,
nemám se jak bránit,
nic mi nepomůže.
Dokonce i jednookej by viděl,
že se mi stane něco hrozného...
Inmates

V úterý dvanáctého prosince v tělocvičně libertyvillské střední prohráli Teriéři s Bukanýry 54:48. Většina fanoušků vyšla ven do klidné, černé noční zimy a nebyla nijak zvlášť zklamaná: každý sportovní novinář v Pittsburghu předpovídal další porážku Teriérů. Těžko mohl někdo říct, že výsledek vzbudil rozruch. A fanoušci Teriérů měli Lennyho Barongga, na kterého mohli být pyšní: skóroval neuvěřitelné třicet čtyři body úplně sám a tím vytvořil nový školní rekord.

Jenomže Buddy Repperton byl zklamaný.

Jelikož byl zklamaný, Richie Trelawney se také ze všech sil snažil být zklamaný. Stejně jako Bobby Stanton na zadním sedadle.

Za těch pár měsíců od chvíle, kdy ho vyloučili ze střední školy, vypadal Buddy, že zestárnul. Částečně to bylo vousem. Vypadal méně jako Clint Eastwood a víc jako kapitán Achab v podání nějakého vyžilého mladého herce. Buddy v posledních několika týdnech hodně pil. Měl tak hrozné sny, že se na ně sotva mohl rozpomenout. Probouzel se zpocení a roztřesený a měl pocit, že tak tak unikl nějaké děsivé zkáze, která se v tichosti a ve tmě blížila.

Pití takové sny utřalo. Utřalo je rovnou u kolen, sakra. To na ně platí. Práce v noci a spánek ve dne, nic jiného.

Stáhl okénko svého odřeného a otlučeného Camara, nechal dovnitř vtrhnout dávku mrazivého vzduchu a vyhodil ven prázdnou plechovku. Hmátl přes rameno dozadu a řekl: "Další Molotovův koktejl, pane ... " "Hned, Buddy," řekl Bobby Stanton uctivě a strčil Buddymu do ruky další láhev Texasanu. Buddy je po zápase počastoval celou bednou - dostatečným množstvím, aby jím paralyzoval celé egyptské námořnictvo, jak se vyjádřil.

Ukroutil uzávěr, chvíli řídil jenom lokty a pak vyzunkl polovinu láhve. Podal ji Richiemu a dunivě si říhl. Světlomety Camara prořezávaly tmu na silnici číslo 46, mířily na severovýchod přímo jako provaz napnutý zemědělskou krajinou Pensylvánie. Zasněžená pole spala po obou stranách silnice, mihotala se miliardou světelných teček, které napodobovaly hvězdy na černém zimním nebi. Buddy mířil - trochu nedbale a opilecky - do Squantic Hills. Mezitím ho může napadnout jiný cíl, ale když ne, v Hills bylo pěkně a klidno, aby se tam mohli v ústraní rozšoupnout.

Richie znovu podal láhev Bobbymu a ten se pořádně napil, i když chuť Texasanu nesnášel. Domníval se, že když se trochu opije, přestane mu ta chuť vadit. Zítra mu možná bude zle a bude mít kocovinu, ale zítřek byl tisíc let vzdálený. Bobby byl pořád celý vedle z toho, že je s nimi; byl teprve prvňák a Buddy Repperton s tou svou téměř mystickou pověstí chlapáka a zlého hochy byl postavou, na kterou se díval se strachem smíšeným se zbožnou úctou.

"Zasraní šašci," hučel Buddy našťavaně. "Banda zasraných šašků. Dá se tomu říkat košíková?"

"Banda kreténů," souhlasil Richie. "Kromě Barongga. Třicet čtyři bodů, to se jen tak nevidí."

"Nesnáším toho blbýho negra," řekl Buddy a zdlouha, zkoumavě a opilecky si Richieho změřil. "Tebe ten opičák z pralesa bere?"

"V žádném případě, Buddy," řekl Richie okamžitě.

"To děláš dobře. Zbarongguju ho."

"Co chceš nejdřív?" zeptal se Bobby najednou ze zadního sedadla. "Špatnou zprávu nebo dobrou zprávu?"

"Nejdřív tu špatnou," řekl Buddy. Popíjel už ze třetí lahve Texasanu a necítil žádnou bolest - jenom

ukřivděný vztek. Zapomněl - aspoň na chvíli - že ho vyloučili ze školy; soustředil se jenom na skutečnost, že starý školní tým, ta banda zasraných kreténských blbců, ho vypekl. "Vždycky nejdřív špatný zpráva." Camaro uháněl na severovýchod rychlostí pětadesát mil za hodinu po dvoupruhové asfaltce, která se podobala šmouze černé barvy na bílém svahu. Krajina začala mírně stoupat, protože se blížili ke Squantic Hills.

"No, tak ta špatná zpráva je, že v New Yorku právě přistálo milión Mart'anů," řekl Bobby. "Teď chceš slyšet tu dobrou zprávu?"

"Žádný dobrý zpráva neexistuje," řekl Buddy hlubokým, zachmuřeným hrobovým hlasem. Richie by rád tomu klukovi řekl, nepokoušej se Buddyho rozveselit, když má takovou náladu; tím to jenom zhoršíš. Nejlepší by bylo nechat věcem volný průběh.

Buddy byl takový od té doby, co Loudou Welche, toho pr'avého čtyřokého šejdíře, přejel na JFK Drive nějaký psychouš.

"Dobrá zpráva je, že žerou negry a chčijou benzín," řekl Bobby a zařval smíchem. Smál se dost dlouho, než si všiml, že se směje sám. Pak rychle zmlkl. Vzhlédl a uviděl Buddyho krví podlité oči, jak si ho prohlížejí nad krajními výhonky vousu, a ten zarudlý, slídívý pohled plující ve zpětném zrcátku v něm vzbudil nepříjemné mrazení strachu. Bobbyho Stantona napadlo, že možná zmlkl o nějakou minutu později, než měl.

V dálce, za nimi možná tři míle vzadu, zablikaly noci světlomety jako bezvýznamné žluté jiskry.

"Myslíš, že je to zábavný?" zeptal se Buddy. "Řekneš blbej rasistickej vtip a myslíš si, že je to zábavný? Seš pitomej bigot, víš to?"

Bobbymu klesla brada. "Ale sám jsi říkal ..."

"Říkal jsem, že nemám rád Barongga. Obecně si myslím, že negři jsou stejně dobrý jako bílý lidi."

Buddy přemýšlel.

"No, skoro stejně dobrý."

"Ale ..."

"Dej si bacha, nebo poklušeš domů pěšky," zavrčel Buddy. "S kýlou. Pak si můžeš napsat NENÁVIDÍM NEGRY po celým kýlním pásu."

"Ach," řekl Bobby tichým, ustrašeným hlasem. Měl pocit, jako by natáhl ruku, aby rozsvítil, a dostal šlupku elektrickým proudem. "Promiň."

"Dej mi tu flašku a zavři klapačku."

Bobby horlivě podal dopředu Texasan. Ruka se mu třásla.

Buddy láhev dorazil. Minul ukazatel STÁTNÍ PARK SQUANTIC HILLS 3 MI. Jezero uprostřed parku bylo v létě oblíbeným koupalištěm, ale od listopadu do dubna byl park zavřený. Silnice, která se vinula parkem k jezeru Squantic, však byla udržovaná kvůli občasným manévřům Národní gardy a stanování skautů výzkumníků a Buddy objevil postranní odbočku, která obcházela hlavní bránu a pak se napojovala zase na silnici. Buddy rád jezdil do ztichlého zimního parku a tam se projížděl a popíjel. Za nimi ty dvě vzdálené jiskry narostly do kruhů - byly to dvojité světlomety, asi míli za nimi.

"Podej mi další Molotovův koktejl, ty zasraný rasistický prase."

Bobby mu podal novou láhev Texasanu a obezřetně zůstával zticha.

Buddy se zhluboka napil, řihl a pak láhev podal Richiemu.

"Ne, díky, kámo."

"Vypiješ to, nebo ti s tím udělám klystýr."

"Jasně, dobře," řekl Richie a mocně zalitoval, že dnes večer nezůstal doma. Napil se.

Camaro uháněl, světlomety se zařezávaly do noci.

Buddy mrkl do zpětného zrcátka a uviděl druhé auto. Teď se rychle blížilo. Pohlédl na tachometr a viděl, že dělá pětadesát mil. Auto za ním muselo jet skoro sedmdesátkou. Buddy něco cítil - jako by se nějakým podivným způsobem vracel do snů, na které si nemohl tak docela vzpomenout. Připadalo mu, že se mu na srdce zlehka tiskne studený prst.

Vpředu se silnice rozdvjovala, silnice číslo 46 pokračovala na východ k New Stanton, drahá silnice mířila na sever ke státnímu parku Squantic Hills. Velký oranžový nápis hlásal: V ZIMNÍCH MĚSÍCÍCH UZAVŘENO.

Buddy skoro nezpomalil, trhl volantem vlevo a vyrazil do kopce. Příjezdová cesta do parku nebyla tak dobře prohrnutá a vysoké stromy zabránily teplému odpolednímu slunci, aby rozpustilo sněhovou pokrývku. Camaro trochu sklouzl, než znovu zachytil silnici. Bobby Stanton na zadním sedadle zhluboka, neklidně zamručel ...

Buddy pohlédl do zpětného zrcátka, čekal, že druhé auto pojedě dál po šestačtyřicítce - na konci této cesty přece byla jen uzávěra, aspoň pro většinu řidičů - ale auto místo toho zabočilo ještě rychleji než Buddy a uhánělo za nimi, teď už ani ne čtvrt míle vzdálené. Jeho světlomety byly čtyři zářící bílé kruhy, které zaplavily vnitřek Camara.

Bobby a Richie se otočili a podívali se.

"Co sakra blbne?" zamumlal Richie.

Ale Buddy věděl. Najednou věděl. Bylo to auto, které přejelo Loudu.

Ach ano, bylo to ono. Psychouš, který rozjezdil Loudu, seděl za volantem toho auta a teď šel po Buddym.

Šlápl na plyn a Camaro vyrazil jako střela. Tachometř se vyšplhal k sedmdesátce, postupně ji minul a zamířil k osmdesátce. Kolem se míhaly stromy, tmavé obrysy ve tmě. Světla za nimi nezůstávala pozadu; popravdě řečeno se pořád přibližovala. Dvojitě reflektory se propojily do dvou velikých bílých očí.

"Kámo, zpomal přece," řekl Richie. Hmátl po bezpečnostním pásu, teď už opravdu vystrašený. "Jestli se v týchle rychlosti převrátíme ... "

Buddy neodpověděl. Hrbil se nad volantem, střídavě se díval na silnici vpředu a do zpětného zrcátka, ve kterém světla stále rostla.

"Ta silnice se vpředu zatáčí," zachraptěl Bobby. A když se zatáčka blížila a ve světlech Camara zablikala reflexní svodidla, zaječel: "Buddy! Zatáčka! Zatáčka!"

Buddy přeřadil na dvojku a motor Camara zaburácel na protest. Ručička otáčkoměru poskočila na šest tisíc, potom krátce zatancovala na červených sedmi tisících a pak klesla do normálnějšího rozsahu. Rány v karburátoru svištěly výfukem Camara jako kulometná palba. Buddy strhl volant a auto vplachtilo do ostré zatáčky. Zadní kola sklouzla po uježděném sněhu. V posledním okamžiku volant povolil, šlápl na plyn a nechal své tělo volně zhoupnout, když levá zadní strana Camara vletěla do sněhového břehu, až Camaro vyryl kus drnu velikostí rakve a odrazil se zpět. Camaro sebou smýkl na druhou stranu. Buddy stočil tím směrem volant, pak znovu dupl na plyn. Na okamžik si myslel, že nezareaguje, že smyk bude pokračovat a že budou prostě pětasedmdesátkou klouzat bokem po silnici, dokud nenarazí na místo bez sněhu a nepřevrátí se.

Ale Camaro smyk vyrovnal.

"Kriste Ježíši, Buddy, zpomal!" kvílel Richie.

Buddy se pověsil na volant, zubil se přes vous, krví podlité oči vypoulené. Láhev Texasanu svíral mezi nohama. Tak! Tak, ty bláznivá, vražedná mrcho. Uvidíme, jestli tohle dokážeš a nepřevrátíš se!

Za okamžik se světlomety znovu objevily, blíž než předtím. Buddyho úsměv pohasl a zmizel. Poprvé cítil, jak mu po nohou vzhůru k rozkroku míří odpor, nemůžné šimrání. Vkrádal se do něj strach - opravdový strach.

Bobby se ohlížel dozadu, když auto, které je honilo, vykroužilo zatáčku, a teď se otočil zpátky, tvář povadlou a strhanou. "Ani nedostal smyk," řekl. "Ale to je přece nemožný! To je ... "

"Buddy, kdo je to?" zeptal se Richie.

Natáhl ruku, aby se dotkl Buddyho lokte, a ruka mu odletěla takovou silou, až mu klouby prstů cvakly o sklo okna.

"Nebudeš se mě dotýkat," zašeptal Buddy. Silnice se táhla rovně před ním, nebyl to černý asfalt, ale bílý sníh, uježděný a zrádný. Camaro uháněl po kluzkém povrchu rychlostí víc než devadesát mil za hodinu, mezi sněhovými břehy vysokými po prsa byla vidět jenom jeho střecha a oranžový pingpongový míček připíchnutý na špičku rádiové antény. "Nebudeš se mě dotýkat, Richie, když jedeme tak rychle."

"Je to ... " Richieho hlas se zlomil a Richie nemohl pokračovat.

Buddy po něm mrskl pohledem a při pohledu na Buddyho malé zarudlé oči se Richiemu zdvihl strach v krku jako horký, hladký olej.

"Jo," řekl Buddy. "Myslím, že jo."

Tady nahoře nestály žádné domy; byli už na státní půdě. Nebylo tu nic, jenom vysoké sněhové břehy a tmavé spletence stromů.

"On do nás narazí!" zaskřehotal Bobby ze zadního sedadla. Mluvil vysokým hlasem jako stará žena. Mezi chodidly mu divoce rachotily zbývající lahve Texasanu. "Buddy! On do nás narazí!"

Auto se přiblížilo na půl druhého metru za zadní nárazník Camara; dálkové světlomety zaplavily auto tak jasným světlem, že by se při něm dalo číst drobné písmo. Auto se přimáčklo ještě blíže. Za chvíli došlo k nárazu.

Camaro po silnici sklouzl, auto za nimi se kousek vzdálilo; Buddymu to připadalo, jako by najednou pluli, a věděl, že jim chybí jen vlásek do divokého, neovladatelného smyku, kdy se předek a zadek budou komíhat sem a tam, dokud do něčeho nenarazí a nepřevrátí se.

Do oka mu stekla kapka potu, teplá a pálivá jako slza.

Postupně Camaro znovu vyrovnal.

Když cítil, že auto zase ovládá, nechal Buddy pravé chodidlo hladce zmáčknout plyn až k podlaze. Jestli je to Cunningham v té kraksně z osmapadesátého - ach, copak to nebyla část těch snů, na které si nedokázal vzpomenout? - tak mu Camaro hladce ujede.

Motor řval. Ručička otáčkoměru se znovu ocitla na okraji červené hranice sedmi tisíc. Tachometr minul stovku a sněhové břehy kolem nich proudily ve strašidelném tichu. Silnice vpředu vypadala jako záběr z filmu, který šíleně zrychlil.

"Ach pane Bože," blábolil Bobby, "ach pane Bože prosím tě at' se nezabiju ach pane Bože ach Kriste pane ... "

On tam nebyl tu noc, kdy jsme rozbili Pičiksichtovi auto, pomyslel si Buddy. On asi neví, co se děje. Posraná smůla. Nebylo mu Bobbyho doopravdy líto, ale kdyby dokázal někoho litovat, litoval by toho malého blběho prvňáka. Po jeho pravé straně seděl Richie Trelawney vzpřímeně jako svíčka a bledý jako náhrobek, oči inu jenom lezly z důlků. Richie věděl, která bije, to teda jo.

Auto přišustilo k nim, světlomety ve zpětném zrcátku nabobtnaly.

Přece nás nemůže dohnat! řval Buddy v duchu. Nemůže! Ale auto za nimi je skutečně dohánělo a Buddy cítil, že se chystá zabíjet. Myšlenky mu běhaly jako krysa v kleci, hledal nové východisko a žádné nemohl najít. Mezera v levém sněhovém břehu, která označovala úzkou vedlejší cestu, kterou obvykle objížděl hlavní bránu a dostával se po ní do parku, se už mihla kolem. Docházel mu čas, prostor a možnosti.

Další mírný náraz a Camaro se znovu stočil - tentokrát při rychlosti přes sto deset mil za hodinu. Nemáš naději, kámo, pomyslel si Buddy fatalisticky. Sundal ruce z volantu a sevřel bezpečnostní pás. Poprvé v životě si ho zapnul.

Ve stejném okamžiku Bobby Stanton na zadním sedadle zaječel v pronikavé estázi strachu: "Brána, kámo! Ach Ježíši, Buddy to je brááá ... "

Camaro vyrazil do posledního příkrého kopce. Na opačné straně se kopec svažoval k místu, kde se silnice větvila do dvou silnic, byl to vstup a výstup parku. Mezi těmi dvěma cestami stála malá vrátnice na betonovém ostrůvku - v létě tam seděla paní na skládací židličce a vybírala dolar od každého auta, které do parku vjelo.

Ted' vrátnici zaplavilo strašidelné světlo, když se k ní obě auta hnala, Camaro uháněl neochvějně k bráně a smyk se horšil.

"Táhni do prdele, Pičiksichte!" zaječel Buddy. "Táhni do prdele i s tím koněm, na kterým jedeš!" Strhl volant, kam až to šlo.

Bobby znovu zařval. Richie Trelawney si přitiskl dlaně na tvář, jeho poslední pozemská myšlenka pořád dokola opakovala Pozor na rozbité sklo pozor na rozbité sklo pozor na rozbité sklo ...

Camaro udělal hodiny a světlomety druhého auta se opřely přímo o ně a Buddy začal rvát, protože to bylo Pičiksichtovo auto, fakt že jo, ten chladič si nemohl s ničím splést, připadal mu aspoň míli široký, jenomže za volantem nikdo nebyl. Auto bylo úplně prázdné.

V posledních dvou vteřinách před nárazem se Christininy světlomety stočily nalevo od Buddyho. Fury vjela na příjezdovou cestu přesně a úhledně, jako když kulka letí hlavní. Prorazila dřevěnou zábranu, až se dřevo rozletělo do černé noci, a kulaté žluté reflektory zablýskly.

Camaro Buddyho Reppertona vrazil pozadu do betonového ostrůvku, na kterém stála vrátnice. Dvaceticentimetrová betonová římsa sloupila všechno přišroubované ke spodku, na sněhu zůstaly pokroucené trosky výfuku a tlumičů jako přízračná skulptura. Zadní část Camara se nejdřív zmáčkla jako harmonika a pak se slisovala. Bobby Stanton byl slisován s ní. Buddy si maně uvědomoval, že ho cosi praštilo do zad, jako vědro teplé vody. Byla to krev Bobbyho Stantona.

Camaro vyletěl saltem do vzduchu jako pomačkaný projektil v tříšti létajících třísek a rozbitých plechů, jeden světlomet pořád svítil jako šílenec. Auto opsalo dokonalé salto, dopadlo s řinčením skla a převrátilo se. Motor sklouzl šikmo dozadu a rozdrtil Richieho Trelawneye od pasu dolů. Z prasklé benzínové nádrže škytavě vyšlehl oheň a Camaro znehybněl.

Buddy Repperton zůstal naživu. Letící sklo ho na několika místech pořezalo - jedno ucho mu sklo úhledně ustříhlo jako u doktora, takže rnu na levé straně hlavy zůstala červená díra - a jednu nohu měl zlomenou, ale zůstal naživu. Bezpečnostní pás ho zachránil. Povolil západku a nechal pás rozepnout. Praskot ohně připomínal mačkání papíru. Cítil, jak ho ten žár opéká.

Pokusil se otevřít dveře, ale dveře se zpřičily.

Chraptivě lapal po dechu, vrhl se do prázdného prostoru, kde dřív bylo čelní sklo ...

... a tam stála Christina.

Stála asi čtyřicet metrů od něj, čelem k němu na konci dlouhé, šikmé smykové stopy. Brumláni jejího motoru připomínalo pomalé oddechování obrovského zvířete.

Buddy si olízl rty. Cosi v levém boku ho tahalo a píchalo při každém nadechnutí. Cosi mu tam povolilo. Žebra.

Christinin motor zabral a ztichl; zabral a ztichl. Slabě, jako z noční můry šílencovy, uslyšel Elvise Presleyho zpívat "Jailhouse Rock".

Oranžovorůžové skvrny světla na sněhu. Rachotivý sykot ohně. Vybuchne to. Vy ...

Vybuchlo to. Benzínová nádrž Camara vyletěla do vzduchu s tvrdým zaduněním. Buddy měl pocit, jako by ho do zad strčila hrubá ruka, proletěl vzduchem a přistál ve sněhu na zraněném boku. Hořel mu kabát. Mručel a válel se ve sněhu, snažil se uhasit. Pak se pokusil dostat se na kolena. Camaro za ním hořel do noci jako pochoděň.

Christinin motor přidával a polevoval, přidával a polevoval, rychleji, naléhavěji.

Buddymu se nakonec podařilo dostat se na ruce a kolena. Zíral mezi zpocenými prameny vlasů, které mu visely do očí, na Cunninghamův Plymouth. Kapota se zvedla, když Plymouth prorazil dřevěnou závoru, a z chladiče kapala směs vody a nemrznoucí kapaliny, ze které se na sněhu kouřilo jako z čerstvé krve na zvířecí pěšině.

Buddy si znovu olízl rty. Připadaly mu suché jako kůže ještěrky. Na zádech cítil teplo, jako by se příliš opálil na slunci; cítil doutnající šaty, ale v tom šoku si neuvědomoval, že bundu i dvě trika pod ní to úplně spálilo.

"Poslouchej," řekl, sotva si uvědomoval, že mluví: "Poslouchej, hej ..."

Christinin motor zavyl a ona se na něj vrhla, zadek jí poskakoval sem a tam, jak se pneumatiky protáčely prašanem. Pootevřená kapota byla jako vrčící strnulá tlama.

Buddy čekal opřený o ruce a kolena, odolával nesnesitelnému nutkání vyskočit a okamžitě se škrábat pryč, odolával - dokud mohl - divoké panice, která trhala jeho sebeovládání na kusy. V autě nikdo není. Osoba s větší fantazií by se možná zbláznila.

V poslední vteřině se odkutálel vlevo, ječel, protože rozštípnuté konce zlomené kosti v noze dřely o sebe. Cítil, jak několik centimetrů kolem něj cosi proletělo. Do tváře ho udeřilo mračno teplého, odporně páchnoucího výfukového plynu a potom sníh zčervenal, protože zablýskla Christinina koncová světla. Stočila se, dostala smyk a mířila zase na něj.

"Ne!" zakřičel Buddy. Hrudníkem mu projela bolest. "Ne! Ne! N ..."

Skočil, slepé reflexy převládly a tentokrát ta kulka proletěla blíž, strhla kůži jedné boty a okamžitě proměnila levé chodidlo v necitlivý pahýl. Bláznivě se otáčel na rukou a kolenou sem a tam jako malé dítě, když si na oslavě narozenin hraje Všechno vidím. Krev z úst se mísila s hlenem vytékajícím z nosu; jedno zlomené žebro propíchlo plíci. Krev mu tekla po tváři z díry v hlavě, tam kde bylo ucho. Zmrzlý vzduch mu prýštil z nosu. Dýchal hvízdavými vzlyky.

Christina se zastavila.

Z výfuku jí vycházela bílá pára; motor brumlal a předl. Čelní sklo bylo černé a prázdné. Za Buddym šlehaly k nebi mastné plameny ze zbytků Camara. Vítr ostrý jako břitva je rozdmýchával a třepetal jimi. Bobby Stanton seděl v tom pekle na zadním sedadle, hlavu na stranu, utkvělý škleb na černající tváři. Hraješ si se mnou, pomyslel si Buddy. Hraješ si se mnou, přesně tak. Jako kočka s myší.

"Prosím," zachraptěl. Světlomety ho oslepovaly, proměňovaly krev kapající z tváři a koutků úst v leskle černou barvu. "Prosím ... já ... povím mu, že lituju ... připlazím se k němu po blbých rukou a kolenou, jestli chceš ... jenom prosím ... pro ... "

Motor zaburácel. Christina po něm skočila jako příšera z temného dávnověku. Buddy zavyl a znovu se vrhl stranou, ale tentokrát ho nárazník vzal do holeně, zlomil mu druhou nohu a odhodil ho k sněhovému náspu u kraje silnice. Dopadl a rozplácl se jako povolený pytel zrní.

Christina se rozjela zase k němu, ale Buddy uviděl možnost, jedinou nepatrnou možnost. Začal se divoce škrábat na sněhový násep, ryl do sněhu holýma rukama, ze kterých už vyprchal cit, ryl nohama, nevšiml si nesmírných porывů bolesti z rozbitých nohou. Teď se jeho dech proměnil v drobné výkřiky, jak světlomety zjasněly a motor zařval hlasitěji; každá hrouda sněhu vrhla rozeklaný černý stín a on' to cítil, cítil to za sebou jako děsivého lidožravého tygra ...

Rána a zařinčení kovu a Buddy vykřikl, protože jednu nohu mu zaryl do sněhu Christinin nárazník. Vyškubl ji ze sněhu, botu nechal hluboko zapíchnutou.

Buddy se chechtal, drmolil, brečel, ale dosáhl vrcholu náspu, který navršil před několika dny některý motorový pluh Národní gardy, uchytíl se na hraně, aby získal rovnováhu, rozmáchl se pažemi, sotva se udržel, málem spadl zase dolů.

Otočil se tváří k Christině. Plymouth na silnici zacouval a znovu se blížil, zadní pneumatiky se otáčely, zarývaly se do sněhu. Narazil do náspu na stopu pod místem, kde seděl Buddy, takže se zapotácel a způsobil menší sněhovou lavinu. Nárazem se Christině kapota otevřela ještě víc, ale Buddyho se nedotkla. Znovu couvla do mlhy ze zvířeného sněhu, zdálo se, že motor vyje bezmocným vztekem.

Buddy vítězně zaječel a vystrčil na ni prostředník. "Seru na tě! Seru na tě! Seru na tě!" Z úst mu vyletěla sprška slin smíšených s krví. S každým namahavým nadechnutím se zdálo, že se mu bolest noří hlouběji do levého boku, otupuje ho a ochromuje.

Christina zaburácela vpřed a vrazila znovu do náspu.

Tentokrát velký kus navršeného sněhu, uvolněný prvním výpadem auta, sklouzl dolů a zavalil Christině zmačkaný, vyceněný čumák, a Buddy sklouzl skoro s lavinou. Zachránil se jenom tím, že se rychle stáhl dozadu, sklouzl po zadku a přitáhl se rukama, zaťatýma do sněhu jako zkrvavené útočné háky. Nohy mu hořely bolestí, Buddy se obrátil na bok, lapal po dechu jako ryba vytažená na břeh.

Christina znovu dorazila.

"Vypadni odsud!" zakřičel Buddy. "Vypadni odsud, ty šílená MRCHO!"

Znovu vrazila do náspu a tentokrát spadlo tolik sněhu, že jí zasypal kapotu až po čelní sklo. Zapnuly se stěrače, začaly se komíhat sem a tam, odhazovaly tající sníh.

Znovu couvla a Buddy viděl, že po dalším nárazu spadne Christině na kapotu i se sněhem. Sklouzl dozadu a kutálel se na opačnou stranu náspu, zaječel pokaždé, když zlomenými žebry dopadl na zem. Zastavil se v nahrnutém prašanu, hleděl do černého nebe, na studené hvězdy. Zuby mu začaly bezmocně cvakat. Tělem mu probíhal třas.

Christina už nepřijela, ale slyšel tiché předení jejího motoru. Nepřijela, ale čekala.

Pohlédl na sněhový násep tyčící se proti nebi. Žář hořícího Camara začala hasnout. Jak dlouho to je, co se vybourali? Nevěděl. Uvidí někdo oheň a přijde ho zachránit? Ani to nevěděl.

Buddy si uvědomil dvě věci současně: že mu z úst teče krev - teče děsivým proudem - a že je mu hrozná zima. Zmrzne, jestli někdo nepřijde.

Znovu se celý vystrašený začal namáhavě zvedat, aby se posadil. Snažil se rozhodnout, jestli se dokáže vyplázit nahoru a podívat se na auto - bylo horší, když na ně neviděl - když tu znovu pohlédl na vrchol náspu. Zajíkl se a dech se mu zastavil.

Stál tam muž.

Jenomže to vůbec nebyl muž: byla to mrtvola. Hnijící mrtvola v zelených kalhotách. Neměla košili, ale

kolem černajícího trupu měla omotaný bederní korzet prolezlý šedou plísní. Bílé kosti prosvítaly kůží napjatou na tváři.

"Dobře ti tak, ty hajzle," zašeptalo zjevení osvětlené hvězdami.

Zbytek Buddyho sebeovládání povolil a Buddy začal hystericky řvát, oči mu lezly z důlků, dlouhé vlasy se nafoukly do groteskní přílby kolem zkrvaveného, ukoptěného obličejce, protože kořínek každého vlasu ztuhl a vztyčil se. Krev se mu valila proudem z úst a vsakovala se do límce bundy; snažil se sklouznout dozadu, zachytával se sněhu rukama a klouzal po zadku, když se ta věc k němu blížila. Neměla oči. Oči byly pryč, vyžraly je z obličejce Bůh ví jaké hemživé potvory. A cítil ji, ach bože, on ji cítil a ten puch byl jako hnijící rajčata, ten puch byla smrt.

Mrtvola Rolanda D. LeBaye vztáhla shnilé ruce k Buddymu Reppertonovi a zazubila se.

Buddy zaječel. Buddy zavyl. A najednou ztuhl, rty se našpulily do dokonalého O, jako by si přál políbit tu hrůzu, která se k němu šinula. Ruce zaškrábaly a zadržaly po levém boku roztrhané bundy kousek nad srdcem, které konečně propíchl ostrý pahýl zlomeného žebra. Padl dozadu, chodidla vykopla ve sněhu rýhy, poslední dech mu unikl v dlouhém bílém proudu par z povadlých úst ... jako výfukové plyny z auta.

Ta věc na náspu, kterou viděl, se zamihotala a byla pryč. Nezůstaly žádné stopy.

Christinin motor zaburácel praskavým triumfálním řevem, který vrazil do zamračených, zasněžených svahů Squantic Hills a pak se odrazil zpět.

Na opačné straně Squantic Lake, asi deset mil havraním letem, jeden mladík, který si vyjel na běžky pod hvězdami, ten zvuk zaslechl a najednou se zastavil, ruce na holích a hlavu nachýlenou.

Kůže v zátylku se mu zježila, jako by na něj sáhla smrt, a i když věděl, že je to jenom nějaké auto na druhé straně - zvuk se tady za tichých zimních nocí nese daleko - jako první věc ho napadlo, že se probudila nějaká prehistorická příšera a jde po kořisti: velký vlk nebo třeba šavlozubý tygr.

Zvuk se už neopakoval a mladilo šel svou cestou.

37. Darnell přemýšlí

Holka, rád bych se povožil v tvém aut'áku,
hej, holka, rád bych se povožil v tvém
aut'áku!

Pověz mi, holčičko,
pověz mi: jak se cítíš?

Chester Burnett

Will Darnell byl v garáži ještě po půlnoci toho dne, kdy Buddy Repperton a jeho přátelé potkali Christinu na Squantic Hills. Rozedma ho toho dne pořádně trápila. Když se takhle zhoršila, bál se ulehnout, i když obyčejně spal jako medvěd.

Doktor mu říkal, že vůbec není pravděpodobné, že by se udusil ve spánku, ale jak stárnul a rozedma pomalu utahovala šroub na plicích, bál se víc a víc. Skutečnost, že jeho strach je iracionální, na tom nic nezměnila. I když od dvanácti let nebyl v žádné církvi - to už je devětačtyřicet let! - morbidně se zajímal o okolnosti smrti papeže Jana Pavla prvního, ke které došlo před deseti týdny. Jan Pavel zemřel v posteli a našli ho tam ráno. Pravděpodobně už tuhnul. To byla ta věc, která Willa strašila: pravděpodobně už tuhnul.

Zajel do garáže v půl desáté, řídil svůj Chrysler Imperial 1966 - poslední auto, které kdy chtěl mít. Asi ve stejné době si Buddy Repperton všiml ve zpětném zrcátku dvou jiskřiček vzdálených světlometů.

Will nashromáždil víc než dva milióny dolarů, ale peníze ho už moc netěšily, pokud ho vůbec někdy těšily. Peníze mu už ani nepřipadaly tak docela reálné. Nic mu nepřipadalo už reálné kromě rozedmy. Ta byla sakra reálná a Will uvítal cokoli, co mu od ní dokázalo odpoutat myšlenky.

Teď to byl problém Arnieho Cunninghama - tohle odpoutávalo jeho mysl od rozedmy. Pravděpodobně proto nechal Cunninghama poflakovat se po garáži, přestože mu všechny jeho nejsilnější instinkty napovídaly, aby toho kluka dostal z garáže, protože je něčím nebezpečný. Něco se s Cunninghamelem dělo, i s tím jeho opraveným Plymouthem. Něco velmi zvláštního.

Ten kluk tu dnes večer nebyl; odjel s šachovým klubem libertyvillské střední na tři dny do Philadelphie na podzimní turnaj severních států. Cunningham se tomu smál; hodně se změnil od dob uhrovatého, vykuleného kluka, na kterého si troufl Buddy Repperton, kluka, kterého Will okamžitě (a chybně) odepsal jako uplakaného třasořítku a asi pořádného podivína.

Za prvé se z něj stal cynik.

Včera odpoledne u doutníku v kanceláři řekl Willovi (tomu klukovi taky zachutnaly doutníky; Will pochyboval, že o tom jeho rodiče vědí), že propásl tolik schůzek šachového klubu, že podle statutu klubu už není členem. Slawson, studijní poradce, to věděl, ale blahosklonně to přehlížel, dokud nebude po turnaji severních států.

"Zmeškal jsem víc schůzek než kdo jiný, ale náhodou taky hraju líp než kdo jiný, a ti hajzlové vědí ... "

Arnie sebou škubl a oběma rukama se na okamžik opřel o bedra.

"Měl bys zajít k doktorovi, aby se ti na to podíval," poznamenal Will.

Arnie zamrkal, najednou vypadal mnohem starší než na necelých osmnáct. "Nepotřebuju nic, jenom si dobře křestansky zašukat, abych si protáhl obratle."

"Takže pojedíš do Philly?" Will byl zklamaný, protože Cunningham bude mít volno; znamenalo to, že bude muset vzít na pár dalších večerů Jimmyho Sykese a Jimmy nerozeznal vlastní zadek od zmrzliny.

"Jasně. Budou to povznášející tři dny," řekl Arnie. Uviděl Willův kyselý obličej a zazubil se. "Neboj se, kámo. Takhle těsně před Vánocemi všichni tvoji stálí zákazníci kupují hračky pro děcka místo svíček a karburátorů. Tady bude mrtvo až do Nového roku, a ty to víš."

To byla určitě pravda, ale Will nepotřeboval, aby mu to vysvětloval nějaký usmrkanec.

"Nechceš mi zajet do Albany, až se vrátíš?" zeptal se Will.

Arnie se na něj pečlivě zadíval. "Kdy?"

"Tenhle víkend."

"V sobotu?"

„Ano."

"O co jde?"

"Odvezeš můj Chrysler do Albany, o to sakra jde. Henry Buck má čtrnáct čistých ojetých aut, kterých se chce zbavit. Říká, že jsou čisté. Pojedeš se na ně podívat. Dám ti prázdný šek. Jestli budou vypadat dobře, můžeš se s ním dohodnout. Jestli budou vypadat horký, pověz mu, ať si je strčí do prdele."

"A co povezu s sebou?"

Will se na něj dlouho díval. "Bojíš se, Cunninghame?"

"Ne." Arnie zamáčkkl doutník. sotva z poloviny vykouřený. Podíval se na Willa, jako by se bránil. "Možná mám jenom pocit, že pokouším štěstí, čím déle to dělám. Je to koks?"

"Dám to Jimmymu," řekl Will stroze.

"Jenom mi řekni, co to je."

"Dvě stovky kartonů winstonek."

"Dobře."

"Určitě? Prostě takhle?"

Arnie se zasmál. "Bude to změna oproti šachům."

Will zaparkoval Chrysler těsně u kanceláře, místo mělo na zemi mezi lajnami namalovaný nápis PAN DARNELL ZÁKAZ STÁNÍ!. Vystoupil a zabouchl dveře, funěl, namáhavě oddechoval. V hrudi mu seděla rozedma a dnes večer se zdálo, že si přivedla bratříčka. Ne, nepůjde si lehnout, ať si ten blbej doktor říkal, co chtěl.

Jimmy Sykes se apaticky rozmachoval velikým smetákem. Jimmy byl vysoký, vytáhlý a bylo mu pětadvacet. Díky lehkému duševnímu postižení vypadal asi o osm let mladší. Začal si česat vlasy dozadu na kohouta ve stylu padesátých let, napodoboval Cunninghama, kterého téměř zbožňoval. Kromě toho tichého vhsst, vhsst, které vydávaly štětiny smetáku na zamaštěném betonu, tady bylo ticho. A prázdné. "Dneska to tu fakt sviští, co Jimmy?" zasípal Will.

Jimmy se rozhlédl. "Ne, pane Darnell, nikdo tu nebyl, přišel jenom pan Hatch a vzal si svého Fairlana a to už je půl hodiny."

"Jenom jsem si dělal srandu," řekl Will a znovu zalitoval, že tu není Cunnitlgham. S Jimmym se nedalo mluvit jinak než polopatisticky. Stejně ho možná pozve na hrnek kafe, s panákem Curvoisier navrch pro dobrou míru. Posezení ve třech. On, Jimmy a rozedma. Nebo možná, jelikož si rozedma dnes večer přivedla bratříčka, by měl říkat ve čtyřech. "Co bys řekl na ... "

Najednou se přerušil, všiml si, že stání dvacet je prázdné. Christina byla pryč.

"Arnie přišel?" zeptal se.

"Arnie?" opakoval Jimmy a hloupě mžikal.

"Arnie, Arnie Cunningham," řekl Will netrpělivě. "Kolik Arniů znáš? Jeho auto je pryč."

Jimmy se podíval k stání dvacet a zamračil se. "Aha. Jo."

Will se usmál. "Frajer zdrhnut z frajerského šachového turnaje, co?"

"Fakt, jo?" podivil se Jimmy. "Žjova, to je blbý, co?"

Will odolal pokušení Jimmyho popadnout, zatřást s ním a pořádně ho zbouchat. Nemínil se rozčilovat; to mu jenom ztěžovalo dýchání a nakonec by si musel nastříkat do plic ten nechutný sajrajt z inhalátoru. "No tak, co říkal, Jimmy? Co říkal, když jsi ho viděl?" Ale Will najednou a s jistotou věděl, že Jimmy Arnieho neviděl.

Jimmy konečně pochopil, kam Will míří. "Aha, já jsem ho neviděl. Viděl jsem jenom Christinu, jak vyjíždí z vrat, víte. Páni, je z ní pěkněj aut'ák, že? Spravil si ji jako kouzlem."

"Ano," řekl Will. "Jako kouzlem." To bylo to slovo, které ho napadlo ve spojení s Christinou už dřív.

Najednou si pozvání Jimmyho na kávu a koňak rozmyslel. S pohledem stále upřeným na stání dvacet řekl: "Už můžeš jít domů, Jimmy."

"Á, žjova, pane Darnell, říkal jste, že můžu dnes večer dělat šest hodin. Až do desíti."

"V deset ti píchnu."

Jimmyho kalně hnědé oči se nad tou nečekanou, téměř neslýchanou velkodušností rozjasnily.

"Dooopravdy?"

"Jo, doopravdy, doopravdy. Pěkně sebou mrskni a vypadni, Jimmy, jasný?"

"Jasný," řekl Jimmy a napadlo ho, že poprvé za těch pět nebo šest let, co pracoval pro Willa (obtížně si pamatoval, kolik let to bylo, ale záznamy vedla matka, stejně jako všechno jeho účetnictví a daně), popadla toho starého bručouna vánoční nálada. Jimmy v sobě vzburcoval také vánoční náladu a vykřikl: "To je skvělá zpráva, kámo!"

Will sebou škubl a odštrachal se do kanceláře. Zapnul kávovar, posadil se za stůl a díval se, jak Jimmy uklízí smeták, vypíná skoro všechny stropní zářivky a obléká si teplý kabát.

Will se opřel o opěradlo a zamyslel se.

Koneckonců to byla inteligence, která ho udržovala naživu celé ty roky, naživu a o krok napřed; nikdy nebyl hezký, jako dospělý byl celý život tlustý a zdraví měl vždycky špatné. Po spále, která ho jednou na jaře v dětství postihla, následovala mírná forma obrny; jako památka mu zůstala omezená hybnost pravé ruky, která fungovala jenom asi na sedmdesát procent. Jako mladíka ho postihly nežity, úplně se jimi

osypal. Když bylo Willovi čtyřicet tři, lékař mu pod jednou paží objevil veliký, houbovitý novotvar. Ukázalo se, že není zhoubný. ale po operaci, kterou se nádor odstranil, musel zůstat ležet skoro celé léto a výsledkem byly proleženiny. Po roce skoro zemřel na oboustranný zápal plic. Teď měl cukrovku a rozedmu v počátečním stadiu. Ale mozek mu vždycky běžel jako namazaný stroj a mozek ho udržoval o krok napřed.

Takže se zaklonil v židli a přemýšlel o Arniem. Došel k závěru, že jednou z věcí, která na něj udělala dobrý dojem poté, co se Cunningham onehdy vzepřel Reppertonovi, byla jistá podoba s dávným mladým Willem Darnellem. Samozřejmě, Cunningham nebyl žádné nedochůdče, ale byl uhrovatý, neoblíbený, samotář. To všechno platilo i o mladém Willu Darnellovi.

Cunningham měl taky mozek na správném místě.

Mozek a to auto. To divné auto.

"Dobrou noc, pane Darnelle," zavolal Jimmy. Zastavil se na chvilku u dveří a pak nejistě dodal: "Veselé Vánoce."

Will zvedl ruku a zamával. Jimmy odešel. Will zvedl své těžké tělo z židle, vytáhl z registračky láhev Curvoisier a postavil ji ke kávovru. Znovu si sedl. Hlavou mu probíhal přibližný časový sled událostí. Srpen: Cunningham si přivazuje starý vrak Plymouthu osmapadesát a zaparkuje ve stání dvacet. Auto vypadá známé, a taky že jo. Je to Plymouth Rollieho LeBaye. A Arnie neví - není potřeba, aby to věděl - že bylo nebylo, Rollie LeBay pro Willa Darnella také občas jezdil do Albany nebo Burlingtonu nebo Portsmouthu ... Jenomže v těch kalných nanicovatých dobách měl Will Cadillac čtyřiapadesátku. Jiná auta, stejný kufr s falešným dnem se skrytým oddělením pro rachejtle, cigarety, chlást a marjánku. V těch dobách Will neměl o kokainu tušení. Podle něj to tušení měli jenom džezoví muzikanti v New Yorku. Konec srpna: Repperton a Cunningham se seperou a Darnell Reppertona vykopne. Má Reppertona plné zuby, toho neutuchajícího chvastounství, nafoukaných manýrů. Porušuje zvyklosti, a i když obstarává pojízdky do New Yorku a Nové Anglie, jak Will potřebuje, počíná si přitom bezstarostně a bezstarostnost je nebezpečná. Má sklony překračovat povolenou rychlost, dostává pokuty. Stačil by jediný všetečný polda a octli by se všichni před soudem. Darnell se nebojí jít do vězení - tady v Libertyville - ale nevypadalo by to dobře. Byly doby, kdy ho moc nezajímalo, jak co vypadá, ale teď už je starší.

Will vstal, nalil si kávu a vrazil do ní odličku brandy. Zastavil se, zamyslel a vrazil do hrnku další odličku. Posadil se. vytáhl z náprsní kapsy doutník, podíval se na něj a zapálil si. Seru na tě, rozedmu. Já ti dám. Voňavý dým stoupal kolem něj, dobrá horká káva vylepšená brandy stála před ním a Darnell hleděl do stinné, tiché garáže a přemýšlel dál.

Září: Kluk po něm chce, aby mu dal nálepku technické způsobilosti a půjčil mu převozní poznávací značku, aby mohl vzít dívku na fotbalový zápas. Darnell to udělá - sakra, byly doby, kdy nálepky technické způsobilosti prodával za sedm dolarů a ani se nepodíval na auto, na které nálepka měla přijít. Kromě toho to auto vypadalo dobře. Možná bylo trochu zflikované a dost hlučné, ale celkem vzato, vypadalo zatraceně dobře. Kluk odvedl kus práce.

A to je hrozně divné, není-liž pravda, když člověk uváží, že nikdy nikdo toho kluka neviděl, že by na autě doopravdy něco dělal.

Ach, maličkosti, jasně. Vyměnil žárovky v parkovacích světlech. Vyměnil pneumatiky. Ten kluk není žádné trdlo, co se týče aut: jednoho dne Will seděl přesně na téhle židli a díval se, jak kluk vyměňuje polstrování na zadním sedadle. Ale nikdo ho neviděl, že by pracoval na výfuku, který byl totálně odepsaný, když sem osmapadesátka tehdy koncem léta vjela poprvé. A nikdo ho neviděl, že by opravoval karosérii, i když kastle, kterou postihla pokročilá rakovina, když ji kluk přivezl, teď vypadala jako ze žurnálu.

Darnell věděl, co si Jimmy Sykes myslí, protože se ho jednou zeptal. Jimmy si myslel, že Arnie dělá pořádnou práci v noci, když všichni odejdou.

"To je sakra spousta nočních směn," řekl Darnell hlasitě a najednou pocítil mrazení, které nedokázalo zahnat ani vylepšené kafe. Protože se zdálo, že ten kluk celé dny jenom poslouchá pomádovou muziku na WDIL. A kromě toho se zmůže už jenom na spoustu bezcílného štrachání.

"Velký opravy dělá asi v noci," řekl tehdy Jimmy s veškerou bezelstnou důvěrou dítěte, které vysvětluje,

jak Santa Claus slézá komínem nebo jak mu zoubková víla vkládá čtvrták pod polštář. Will nevěřil v Santa Clause ani zoubkovou vílu a nevěřil, že Arnie opravoval Christinu po nocích.

Další dvě skutečnosti se převalovaly jeho neklidnou myslí jako kulečnickové koule hledající kapsu, ve které by došly klidu.

Věděl, že Cunningham hodně jezdí s autem vzadu za garáží, než bude moci na silnici, to byla jedna skutečnost. Jenom pomalu projížděl sem a tam úzkými uličkami mezi tisíci vraků na skládce o velikosti domovního bloku. Jezdil rychlostí pět mil za hodinu, pořád dokola, po setmění, když už všichni odjeli domů, objížděl ten veliký jeřáb s kulatým elektromagnetem a velký box lisu. Jezdil. Jednou se ho Darnell na to zeptal. Arnie mu pověděl, že kontroluje kmitání předních kol. Ale ten kluk nedokázal lhát ani za mák. Nikdo nikdy nekontroloval kmitání kol při pěti milích za hodinu.

Tohle tedy Cunningham dělal, když všichni odešli domů. To byla ta jeho noční práce. Projížděl se vzadu, proplétal se mezi vraky, světlometry neklidně přeletovaly po jejich prorezlých očnicích.

Potom tu bylo to počítadlo kilometrů. Běželo; pozpátku. Cunningham mu to ukázal s trochu potměšilým úsměvem. Běželo pozpátku neuvěřitelnou rychlostí. Willovi pověděl, že si spočítal, že počítadlo se vrátí asi o pět mil za každou skutečně ujetou míli. Will upřímně žasl. Slyšel o přetáčení počítadel při prodeji ojetých aut a sám to mockrát udělal (kromě výcápávání převodovek pilinami, aby zdusil jejich smrtelné kňučení, a nalévání spousty ovesné kaše do smrtelně nemocných chladiců, aby dočasně ucpal díry), ale nikdy neviděl počítadlo, které by se vracelo samo od sebe. Považoval by to za nemožné. Arnie se jenom divně pousmál a řekl, že je to drobná závada.

Drobná závada, to jo, pomyslel si Will. Sakra drobná závada.

Ty dvě myšlenky se lině srážely a odrážely a kutálely se různými směry.

Páni, to je pěkný auto, že? Spravil ho jako kouzlem.

Will nevěřil v Santa Clause ani zoubkovou vílu, ale byl beze všeho ochoten uznat, že se na světě dějí divné věci. Praktický člověk je rozezná a využije, pokud to jde. Jeden Willův přítel, který žil v Los Angeles, tvrdil, že před velkým zemětřesením v sedmašedesátém uviděl ducha své manželky, a Will neměl žádný zvláštní důvod, aby o tom pochyboval (i když by rozhodně pochyboval, kdyby z toho ten přítel mohl něco vyzískat). Quent Youngerman, další přítel, tvrdil, že viděl dávno mrtvého otce, jak stojí u paty jeho postele v nemocnici, když Quent, montér, přežil strašlivý pád ze třetího patra budovy, kterou stavěli na Wood Street.

Will takové historky tu a tam slýchal celý život, stejně jako většina lidí. A podobně jako většina myslících lidí i Will je zakládal do jakési otevřené složky, věřil i nevěřil, pokud vypravěč nebyl očividně blázen. Zakládal je do té otevřené složky, protože nikdo neví, odkud lidé přicházejí, když se narodí, a nikdo neví, kam lidé jdou, když umřou, a žádní unitářští služebníci, znovuzrození Ježíšové, papežové a scientologové celého světa nepřesvědčí Willa o opaku. To, že se někteří lidé z toho prostě pomátli, ještě neznamenalo, že všechno vědí. Podobné věci si zakládal do otevřené složky, protože jemu osobně se nikdy nic, skutečně nevysvětlitelného nepříhodilo.

Až na to, že se něco takového možná dělo právě teď.

Listopad: Repperton se svými kamarádky roztříská na kusy Cunninghamovo auto na letišti. Když auto přiveze odtahová služba, vypadá, jako by přes ně přešel parní válec. Darnell se na auto podívá a pomyslí si: To už nikdy nepojede. To je konec; už nikdy nepojede. Koncem měsíce je ten kluk Welchů zabít ná JAK Drive.

Prosinec: Přijde sem čenichat detektiv od státní policie. Junkins. Přijde sem jednoho dne čmucht a mluví s Cunninghamem, pak přijde čmucht jednoho dne, když tu Cunningham není, a chce vědět, nakolik kluk lže v tom, jakou škodu Repperton a jeho vylízaní kamarádi (jedním z nich byl zesnulý a neoplakávaný Petr "Louda" Welch) způsobili Cunninghamovi na Plymouthu. Proč se ptáte mě? řekl Darnell, hvízdala kašlal přes mračno doutníkového kouře. Promluvte si s ním, je to sakra jeho Plymouth, ne můj. Já to tu jenom vedu, aby pracující chlapi udrželi své aut'áky v rychtyku, aby měli na chleba. Junkins jeho kecy trpělivě vyslechne. Ví, že Will Darnell vyvíjí sakra víc aktivity, než že jenom vede samoobslužnou garáž a vrakoviště, ale Darnell ví, že to Junkins ví, takže je to v pořádku.

Junkins si zapálí cigaretu a říká, Mluví s vámi, protože už jsem mluvil s tím klukem a on mi nechce nic říct. Chvilku jsem si myslel, že mi to chce povědět; nabyl jsem dojmu, že je z něčeho k smrti vyděšený.

Pak se zase zatvrdil a nevypadlo z něj ani slovo.

Darnell na to, Jestli si myslíte, že Arnie přešel toho mladýho Welche, řekněte to rovnou.

Junkins říká, To netvrdím. Jeho rodiče říkají, že byl doma a spal, a nezdá se mi, že lžou, aby ho kryli. Ale Welch byl jedním z těch, kdo mu rozmlátili auto, tím jsme si dost jistí a jsem přesvědčený, že Arnie lže v tom, jak strašně mu to auto zřídili, a já nevím proč v tomhle lže a můžu z toho vyletět z kůže.

To je zlý, říká Darnell bez špetky soucitu.

Junkins se ptá, Jak strašné to bylo, pane Darnelle? Vy mi to povězte.

A Darnell řekne první a poslední lež během rozhovoru s Junkinsem: Fakticky jsem si nevšiml.

Všiml si, to teda jo, a ví, proč kvůli tomu Arnie lže, snaží se škodu zlehčovat a tenhle polda by taky věděl proč, kdyby nebylo tak zřejmé, že pro stromy nevidí les. Cunningham lže, protože ta škoda byla strašlivá, byla mnohem horší, než si tenhle státní tichošlápek, umí představit, ti lumpové Cunninghamovi jeho osmapadesátku nejenže rozmlátili, oni ji zabili. Cunningham lže, nikdo ho totiž neviděl na autě něco pořádného dělat celý týden poté, co nechal Christinu odvléct zpátky do stání dvacet, a přesto auto bylo jako nové - dokonce lepší než dřív.

Cunningham poldovi lhal, protože pravda byla neuvěřitelná.

"Neuvěřitelná," řekl Darnell nahlas a dopil zbytek kávy. Hleděl na telefon, sáhl po něm, a potom ruku zase stáhl. Měl by někam zavolat, ale možná by bylo lepší tuhle věc domyslet - pěkně si myšlenky seřadit.

On byl jediný (kromě Cunninghama), kdo si uvědomoval, jak neuvěřitelné je to, co se stalo: auto se dokonale a naprosto opravilo. Jimmy měl ve věži příliš vymeteno a ostatní chlapi se každou chvíli střídali, nebyli to pravidelní zákazníci. Přesto se ozvaly komentáře o tom, jak fantastickou práci Cunningham odvedl; spousta chlapů, kteří tu během toho listopadového týdne opravovali svoje vozidla, použila slovo neuvěřitelné a někteří z toho vypadali přepadle. Johnny Pomberton, který kupoval a prodával ojeté nákladáky, se v tom týdnu snažil zprovoznit jeden starý křáp, který někde sehnal. Johnny znal auta a nákladáky líp než kdokoli jiný v Libertyville, možná v celé Pennsylvánii. Upřímně a na rovinu Willovi řekl, že tomu nemůže uvěřit. Je to jako vůdú, řekl tehdy Johnny Pomberton a pak se chmurně uchechtl. Will jenom seděl a jeho výraz vyjadřoval zdvořilý zájem a asi po dvou vteřinách ten starý chlap zavrtěl hlavou a šel pryč.

Will seděl v kanceláři a díval se do garáže, přízračně tiché v té nanicovaté době, která přicházela každý rok před Vánocemi, a přemýšlel (nikoli poprvé), že většina lidí přijme cokoli, pokud uvidí, že se to děje přímo před jejich zraky. V jakémsi velmi reálném smyslu neexistovalo nic nadpřirozeného, abnormálního; co se stalo, stalo se, a tím to končilo.

Jimmy Sykes: Jako kouzlem.

Junkins: V tomhle lže, ale ať mě čert vezme, jestli vím proč.

Will otevřel zásuvku, zamáčkl doutník a našel svůj zápisník pro rok 1978. Prolistoval ho a našel svůj zápis: Cunningham. Šachový turnaj. Philly Sheraton, 11. - 13. prosince.

Zavolal na informace, dostal číslo hotelu a zavolal. Ani ho moc nepřekvapilo, když pocítil, jak mu srdce řadí vyšší rychlost, když telefon zvonil a pak to zvedl recepční.

Jako kouzlem.

"Haló, Philadelphia Sheraton."

"Haló," řekl Will. "U vás se koná šachový turnaj, že ..."

"Severní státy, ano, pane," přerušil ho recepční. Vypadal, že je pohotový a téměř nesnesitelně mladý.

"Volám z Libertyville, Pi Ej," řekl Will. "Měli byste tam mít taky jednoho studenta z libertyvillské střední, jmenuje se Arnold Cunningham. Účastní se taky toho turnaje. Rád bych s ním mluvil, jestli je tam."

"Okamžik, pane, podívám se."

Cvak. Will prý nemá zavěšovat. Zaklonil se ve své otáčecí židli a seděl tak zdánlivě velmi dlouho, i když červená vteřinová ručička na hodinách v kanceláři oběhla ciferník jen jednou. Nebude tam, a jestli jo, sežeru vlastní klo ...

"Haló?"

Ten hlas byl mladý, opatrně zvědavý a nepochybně patřil Cunninghamovi. Will Darnell cítil, jak mu v břiše

cosi provedlo podivný přemet, ale na hlase se mu to nijak neprojevilo; na to už byl příliš starý.

"Ahoj, Cunninghame," řekl. "Darnell."

"Will?"

"Jo."

"Co chceš, Wille?"

"Jak se ti vede, hochu?"

"Včera jsem vyhrála dnes remizoval. Blbá partie. Nemohl jsem se na ni soustředit. Co je?"

Ano, byl to Cunningham - nepochybně.

Will, který by nikomu nevolal bez záminky, stejně jako by v životě nevyšel ven bez spod'árů, bez váhání řekl: "Máš tužku, hochu?"

"Jasně."

"Na North Broad Street je jeden krám, Spojené mototechny. Myslíš, že bys tam mohl zajít a podívat se, co mají za pneumatiky?"

"Protektory?" zeptal se Arnie.

"První třídu."

"Jasně, můžu se tam stavit. Zítra odpoledne mám volno až do tří."

"To bude fajn. Ptej se po Royovi Mustungerrovi, odvolej se na mě."

"Hláskuj to."

Will jméno odhláskoval.

"To je všechno?"

"Jo ... jenom doufám, že dostaneš pořádně na prdel."

"To se klidně může stát," zasmál se Cunningham. Will se rozloučil a zavěsil.

Byl to Cunningham, o tom nebylo možné pochybovat. Cunningham byl dnes v noci v Philadelphii a Philadelphia byla skoro tři sta mil odtud.

Komu mohl dát náhradní klíče?

Mladému Guilderovi.

Jasně! Až na to, že mladý Guilder byl v nemocnici.

Svý holce.

Jenomže ta neměla řidičák ani studentské povolení. Arnie mu to říkal.

Někdo jiný.

Nikdo jiný nebyl. Cunningham se s nikým jiným nesblížil kromě Willa, a Will zatraceně dobře věděl, že Cunningham mu nikdy duplikáty klíčů nedal.

Jako kouzlem.

Sakra.

Will se znovu zaklonil v židli a zapálil si další doutník. Když už chytil a úhledně odseknutý konec byl v popelníku, díval se na vznášející se kouř a přemýšlel. Nic ho nenapadalo. Cunningham byl v Philly a odjel školním autobusem, ale jeho auto bylo pryč. Jimmy Sykes je viděl, jak odjíždí, ale Jimmy neviděl, kdo řídí. Co to všechno znamená? Do čeho to zapadá?

Postupně se jeho mysl přepojila na jiné kanály. Přemýšlel o dobách, kdy sám chodil do školy a dostal hlavní úlohu ve školní hře. Hrál ministra, kterého dožene k sebevraždě touha po Sadie Thompsonové, dívce, kterou se rozhodl zachránit. Měl strhující úspěch. Jeho chvíle slávy na střední škole, na níž se mu vyhýbaly sportovní i akademické úspěchy, a možná to byla nejlepší chvíle jeho mládí - otec byl pijan, matka sedřená, bratr v očekávání svého okamžiku slávy kdesi v Německu, jeho jediným potleskem bylo neustálé dunění německých osmaosmdesátek.

Vzpomněl si na svou jedinou přítelkyni, bledou světlovlásku, jmenovala se Wanda Haskinsová, jejíž bílé tváře byly poseté pihami a ty v srpnovém slunci bolestně vystupovaly. Skoro určitě by se vzali - Wanda byla jednou ze čtyř dívek, se kterými Will Darnell doopravdy spal (děvky nepočítal). Určitě byla jediná, kterou kdy miloval (vždycky se domníval, že něco takového existuje - a stejně jako u nadpřirozených událostí, o kterých někdy slyšel, ale nikdy jich nebyl svědkem, mohl o její existenci pochybovat, ale nemohl ji vyvrátit), ale její otec byl v armádě a Wanda byla armádní spratek. Když jí bylo patnáct - možná jediný rok předtím, než dochází k mystickému přesunu rovnováhy moci z rukou starých do rukou

mladých - se s rodinou přestěhovala do Wichity a to znamenalo konec.

Malovala se určitou rtěnkou a v tom dávném létě roku 1934 chutnala Willu Darnellovi jako čerstvé maliny; byl ještě docela štíhlý, s jasným zrakem, ctižádostivý a mladý. Byla to chuť, která přiměla levou ruku zabloudit ke vztyčenému a nadšenému kořeni penisu uprostřed noci ... a ještě než Wanda Haskinsová souhlasila, tančili tento sladký a speciální tanec ve Willových snech. V jeho úzké dětské posteli, která byla moc krátká pro rostoucí nohy, v té posteli tančili.

A když si teď Will na ten tanec vzpomněl, přestal myslet a začal snít, pak přestal snít a začal znovu tančit.

Ze spánku, který nikdy nebyl příliš hluboký a pevný, se probudil asi za tři hodiny; probudil ho zvuk velkých garážových vrat rachotících vzhůru a vnitřní světlo nad vraty - žádná zářivka, ale dvoustovka žárovka.

Will spěšně odsunul židli. Jeho boty dopadly na rohožku pod stolem (vystupovala z ní gumová písmena BARDAHL) a bodnutí tisíce jehel a špendlíků v chodidlech ho probudilo líp než co jiného.

Christina pomalu projížděla garáží ke stání dvacet, až vklouzla na místo.

Will, dosud ne tak docela přesvědčený, že bdí, auto sledoval, kupodivu bez vzrušení, což možná přísluší jen těm, kdo jsou vytrženi přímo ze sna. Seděl vzpřímeně za stolem, paže jako šunky položené na špinavé, počmárané a pokaňkané podložce a sledoval Christinu.

Motor jednou, dvakrát zabral. Z výfuku zářícího novotou vyrazil modrý dým.

Potom motor zhasl.

Will seděl, nehýbal se.

Dveře měl zavřené, ale mezi kanceláří a dlouhou garáží podobnou stodole měl namotnovaný interkom, vždycky zapnutý. Byl to stejný interkom, ve kterém tehdy v srpnu slyšel začátek rvačky mezi Cunninghamem a Reppertonem. Z reproduktoru teď slyšel klidné tikání kovu, jak motor chladl. Nic jiného slyšet nebylo.

Z Christiny nikdo nevystoupil, protože v ní nikdo nebyl.

Podobné věci zakládal do otevřené složky, protože se mu nikdy nestalo nic doopravdy nevysvětlitelného ... až na to, že se možná něco takového dělo právě teď.

Viděl ji, jak projíždí přes betonovou plochu ke stání dvacet, automatická vrata rachotí a zavírají venku studenou prosincovou noc. A odborníci, kteří by případ prověřovali, by mohli říct: Svědek si zdříml a pak usnul, tolik připouští, a zdály se mu sny ... to, co podle svého tvrzení spatřil, bylo zřejmě pouze pokračováním snu, nějaký vnější podnět způsobil subjektivní výron spontánní, snové fantazie ...

Ano, to by mohli říct, stejně jako Will mohl snít o tanci s patnáctiletou Wandou Haskinsovou ... ale skutečností byl praktický jedenašedesátiletý muž, který se dávno zbavil veškerých romantických sklonů. A on viděl, jak Cunninghamova osmapadesátka klouže garáží úplně prázdná, volant se pohybuje sám od sebe a auto se řadí na obvyklé místo. Darnell viděl, jak světlomety zhasínají, a slyšel, jak osmiválcový motor utichá.

Willa Darnella se zmocnil divný pocit, že nemá žádné kosti, vstal, zaváhal, došel ke dveřím kanceláře, znovu zaváhal, pak otevřel. Vyšel ven a vydal se podél řady našikmo zaparkovaných aut ke stání dvacet. Zvuk jeho kroků se odrazil od stěn a pak tajemně odumíral.

Zastavil se za autem s obrovskou karosérií ve dvou barevných tónech, červeném a bílém. Lak byl syté barvy, jasný a dokonalý, neposkvřený nejmenší oděrkou nebo sebemenším náznakem rzi. Sklo bylo čisté a neporušené, nepoznamenané ani škrábnutím, které způsobí náhodně letící kamínek.

Jediné, co teď bylo slyšet, bylo pomalé odkapávání sněhu, tajícího na předním a zadním nárazníku.

Will se dotkl kapoty. Byla teplá.

Zkusil dveře na straně řidiče, volně se otevřely. Vůně, která vyrazila ven, byla teplou vůní nové kůže, nového plastu, nového chromování - jenomže se zdálo, že pod tím vším je ještě jiná, spíš nepřijemná vůně. Jakýsi zemitý pach. Will ho zhluboka vdechoval, ale nedokázal ho zařadit. Maně si vzpomněl na staré tuřiny v odpadkovém koši u otce ve sklepě a nakrčil nos.

Naklonil se dovnitř. V zapalování nebyly klíče. Na počítadle bylo 52 107, 8 mil.

Najednou se prázdná zdířka zapalování v přístrojové desce pootočila, černá škvírka se samovolně otočila na START. Teplý motor okamžitě naskočil a klidně zarachotil, plný spokojené, vysokooktanové

síly.

Willovi klopýtlo srdce v hrudi. Zadrhl se mu dech. Hlučně lapal a hekal, aby znovu dech popadl, a spěchal zpátky do kanceláře, aby našel v některém šupletí ve stole náhradní inhalátor. Jeho dech, tenký a bezmocný, zněl jako zimní vítr pod vraty. Obličej získal barvu starého vosku. Prsty svíraly třaslavý lalok na krku a neklidně za něj tahaly.

Christinin motor zase zhasl.

Žádný zvuk se už neozýval, jenom tikání a klepání chladnoucího kovu.

Will našel inhalátor, vrazil si ho hluboko do krku. zmáčkl tlačítko a nadechl se. Pocit, že mu na hrudi zaparkoval trakař plný cihel, pomaloučku mizel. Posadil se na otáčecí židli a vděčně poslouchal rozumné a očekávané vrzání pružin. Zakryl si tvář tlustýma rukama.

Nic skutečně nevysvětlitelného ... až do této chvíle.

Viděl to.

To auto nic neřídilo. Přijelo prázdné a páchlo něčím jako shnilým tuřínem.

A i v té chvíli, přestože byl vystrašený, začal Willův mozek pracovat na plné obrátky a vymýšlet, jak by mohl tohoto poznatku využít k vlastnímu prospěchu.

38. Přetrhání svazků

Pane, chci žlutý auto se stahovací střechou,
čtyřdveřový DeVille,

s rezervou Continental a chromovými koly.

Chci posilovač řízení,

a silný brzdy;

chci silnej motor s raketovým odpichem ...

Chci rádio s krátkýma vlnama,

chci televizi a telefon,

víte, budu se bavit se svou holkou,

až se budu projíždět.

Chuck Berry

Ohořelý vrak Camara Buddyho Reppertona našel správce parku ve středu pozdě odpoledne. Stará paní, která bydlela se svým manželem v malinkém městečku Upper Squantic, zavolala na správcovskou stanici na jezerní straně parku. Trápila ji artritida a někdy nemohla spát. Minulou noc měla dojem, že u jižní brány parku vidí plameny. V kolik hodin? Spočítala, že mohlo být kolem čtvrt na jedenáct, protože se dívala na úterní noční film na CBS a ten byl sotva v polovině.

Ve čtvrtek se objevila fotografie spáleného auta na první stránce libertyvillského Keystone, pod titulkem **TŘI OSOBY ZABITY PŘI AUTOMOBILOVÉ NEHODĚ VE STÁTNÍM PARKU SQUANTIC HILLS**. Podle policejních zdrojů "při nehodě určitou roli hrál alkohol" - úředně mlhavý způsob, jak říct, že ve vraku našli rozbité pozůstatky víc než půl tuctu lahví směsky šťávy s vínem, která se prodává pod obchodní značkou Texasan.

Tato zpráva zvláště tvrdě zasáhla libertyvillskou střední školu; mladí vždycky velmi těžko přijímají nepříjemnou připomínku vlastní smrtelnosti. A že byly svátky, tak to snad bylo ještě horší.

Arnieho Cunninghama ta zpráva hrozně sklíčila. Sklíčila a vyděsila. Nejdřív Louda; teď Buddy, Richie Trelawney a Bobby Stanton. Bobby Stanton, hloupý prvňák, o kterém Arnie v životě neslyšel - co vůbec takový blbý mladý kluk dělal s těmi týpký, jako je Buddy Repperton a Richie Trelawney? Copak nevěděl, že jde do tygří jámy a na obranu nemá nic, jenom stříkací pistolku? Přišlo mu nevysvětlitelně zatěžko přijmout verzi o alkoholu, podle které se Buddy s kamarády důkladně zlinkoval na zápase v košíkové, pak vyrazil na projížďku, přitom všichni zase popíjeli a nakonec to špatně skončilo. Nemohl se zbavit pocitu, že je v tom nějak namočený.

Leigha s ním od hádky nemluvila. Arnie jí nevolal - částečně z hrdosti, částečně se styděl, částečně si přál, aby mu zavolala první a všechno se mohlo vrátit a být zase jako ... před tím.

Před čím? zašeptalo mu cosi v hlavě. No, před tím, než se v tvém autě skoro udusila, to hlavně. Před tím, než ses pokusil zmlátit toho kluka, co jí zachránil život.

Ale ona po něm chtěla, aby prodal Christinu. A to bylo prostě nemožné ... že? Jak by to mohl udělat, když do ní investoval tolik času, úsilí, krve a - ano, byla to pravda - dokonce i slz?

Byla to stará písnička a on o ní nechtěl přemýšlet. V onen zdánlivě nekonečný čtvrtek naposledy zazvonilo a Arnie vyšel na studentské parkoviště - téměř vyběhl a do Christiny skoro skočil po hlavě. Seděl za volantem a zhluboka, roztřeseně se nadechl, sledoval, jak první odpolední vločky sněhu poletují a víří nad zářivou kapotou. Zalovil v kapse, vytáhl klíčky a nastartoval Christinu. Motor s jistotou zahučel a Arnie vyjel, pneumatiky se valily a křupaly po vrstvě sněhu. Bude muset nakonec nasadit zimní pneumatiky, říkal si, ale pravda byla, že se nezdálo, že by je Christina potřebovala. Měla nejlepší trakci, s jakou se kdy u auta setkal.

Nahmátl knoflík rádia a zapnul WDIL. Sheb Wooley zpíval "The Purple People Eater". To mu konečně vyloudilo na tváři úsměv.

Už jenom když se posadil Christině za volant, k řízení, připadalo mu všechno lepší. Všechno se najednou dalo zvládnout. Když se dozvěděl, že Repperton, Trelawney a ten malý hajzl vykráčeli takovým způsobem ze života, byl to přirozeně hrozný šok a po těch náročných pocitech, které prožil koncem léta a teď na podzim, bylo asi docela přirozené, že se cítí trochu provinile. Ale prostá pravda zněla, že byl ve Philadelphii. Neměl s tím nic společného; bylo to nemožné.

Prostě začal mít špatný pocit všeobecně. Dennis byl v nemocnici. Leigha se chovala hloupě - jako by autu narostly ruce a vecpalo jí ten kus hamburgeru do krku, Kriste pane. A dnes vystoupil z šachového klubu.

Nejhorší možná bylo, že pan Slawson, studijní poradce, přijal jeho rozhodnutí, aniž by se mu je pokusil rozmluvit. Arnie do něj hustil, jak má v poslední době málo času a jak prostě bude muset omezit některé své zájmy, a pan Slawson jenom přikyvl a řekl, jasně, Arnie, budeme v učebně třicet, jestli si to rozmyslíš. Pan Slawson se na něj díval bledě modrýma očima, které tlustá skla brýlí zvětšovala do velikostí odporivých vařených vajec, a bylo v nich cosi - snad výčitka?

Možná. Ale ten chlap se ho ani nepokusil přesvědčit, aby zůstal, to byla ta věc. Měl se aspoň pokusit, protože Arnie byl nejlepším, koho mohl středoškolský šachový klub nabídnout, a Slawson to věděl.

Kdyby se pokusil, možná by si to Arnie rozmyslel. Pravda byla, že přece jenom měl o něco víc času, teď, když Christina byla ... byla ...

Byla co?

... no, zase spravená. Kdyby pan Slawson řekl něco jako Hele Arnie, nebuď tak hr, rozmysli si to, byl bys nám opravdu k užítku ... Kdyby pan Slawson řekl něco na ten způsob, no, možná by si to rozvážil. Ale Slawson ne. Jenom budeme v učebně třicet, jestli si to rozmyslíš, bla bla, samé kecy, takový zasraný hajzl, stejný jako ostatní. Nebyla jeho chyba, že libertyvillská střední škola vyletěla v semifinále; vyhrál čtyři partie a vyhrál by i finále, kdyby dostal možnost. To ti dva hajzlové Barry Qualson a Mike Hicks zavinili prohru; oba hráli šachy, jako by si mysleli, že Ruy Lopez je nějaká nová limonáda nebo co ... Strhl obal z plátku žvýkačky, vložil si ji do úst, zmuchlal obal do kuličky a s úhlednou přesností ho vhodil do sáčku na odpadky, který visel z Christinina popelníku. "Přesně malýmu tulákovi do zadku," zamumlal a pak se zazubil. Byl to tvrdý, strnulý škleb. Nad ním jeho oči neklidně poletovaly ze strany na stranu, nedůvěřivě vyhlížely ven na svět plný bláznivých řidičů, hloupých chodců a všeobecné blbosti.

Arnie se bezcílně projížděl po Libertyville a jeho myšlenky dál běžely tímto mírně paranoidním a trpce

uspokojivým způsobem. Z rádia plynul neutuchající proud starých dobrých písniček a dnes se zdálo, že jsou to všechno instrumentálky - "Rebel Rouser", "Wild Weekend", "Telstar", "Teen Beat" od Sandyho Nelsona a "Rumble" od Linca Wraye, největšího ze všech. Zádá zlobila, ale celkem umírněně. Sněžení nakrátko zhoustlo do tmavě šedého sněžného mraku. Zapnul světlomety, ale sníh stejně rychle zřídla a mračno se protrhlo a pronikly jím vzdálené a chladně krásné paprsky zimního odpoledního slunce. Projížděl se.

Vytrhl se z myšlenek - teď se týkaly toho, že Repperton nakonec možná přece jen došel zaslouženého konce - a byl šokován, když si uvědomil, že je skoro čtvrt na šest a je tma. Vlevo se objevila Ginova pizza, ve tmě se chvěly malé zelené trojlístky. Arnie zajel k chodníku a vystoupil. Vyrázil na druhou stranu ulice, pak si uvědomil, že nechal klíčky Christině v zapalování.

Naklonil se dovnitř, aby je vzal ... a najednou ho do nosu udeřil ten pach, o kterém mu říkala Leigha, pach, který tehdy zapřel.

Teď tu byl, jako by se vyvalil ve chvíli, kdy vystoupil z auta - pronikavý, shnilý, masný puch, ze kterého mu slzely oči a svíralo se hrdlo. Popadl klíče a vztyčil se, celý se třásl, díval se na Christinu s jakousi hrůzou.

Arnie, cosi tam páchlo. Strašně, jako by něco hnilo ... přece víš, o čem mluvím.

Ne, nemám tušení ... něco si vymýšlíš.

Ale pokud si Leigha vymýšlela, vymýšlel si i on.

Arnie se najednou otočil a rozběhl se přes ulici k Ginovi, jako by mu za patami hořelo.

Uvnitř si objednal pizzu, kterou vlastně nechtěl, rozměnil pár čtvrt'áků za desetníky a vklouzl do telefonní budky vedle hrací skříně. Vyhrávala nějakou dusavou muziku, kterou Arnie nikdy zatím neslyšel.

Nejdřív zavolal domů. Vzal to otec, jeho hlas zněl podivně monotónně - Arnie nikdy neslyšel, že by Michael takhle mluvil, a jeho neklid vzrostl. Otec mluvil jako pan Slawson. Dnešní odpoledne a večer začínaly nabírat hnědavé tóny noční můry. Za skleněnými stěnami budky snově klouzaly cizí obličejové jako neupoutaný balon, na který někdo zhruba načmáral lidské tváře. Bůh pracuje fixem.

Hajzlové, pomyslel si bez souvislosti. Banda hajzlů.

"Ahoj, tati," řekl nejistě. "Podívej, já - hm, trochu jsem tu ztratil pojem o čase. Promiň."

"Nic se nestalo," řekl Michael. Skoro to zadrmolil a Arnie cítil, jak se jeho neklid prohlubuje do čehosi podobného strachu. "Kde jsi, v garáži?"

"Ne - hm, u Gina. V Ginově pizze. Tati, není ti něco? Mluvíš divně."

"Je mi fajn," odpověděl Michael. "Zrovna jsem vyhodil tvou večerku do popelnice, tvoje matka znovu odešla plačky nahoru a ty si dáváš pizzu. Je mi fajn. Užíváš si auta, Arnie?"

Arniemu poskakoval ohryzek, ale žádný zvuk nevyšel.

"Tati," podařilo se mu nakonec vypravit, "myslím, že to není zrovna fér."

"Já si myslím, že už mě nezajímá, co podle tebe je nebo není fér," řekl Michael. "Nejdřív jsi snad měl jakési ospravedlnění pro své chování. Ale během posledního měsíce ses proměnil v kohosi, komu vůbec nerozumím, a děje se cosi, čemu rozumím ještě méně. Tvoje matka tomu taky nerozumí, ale cítí to a velmi jí to bolí. Ví, že část té bolesti vztahuje na sebe, ale pochybuji, že to mění sílu té bolesti."

"Tati, jenom jsem ztratil pojem o čase!" vykřikl Arnie. "Přestaň z toho dělat vědu!"

"Jel jsi kolem?"

"Ano, ale ..."

"Všímám si, že to obvykle děláš," řekl Michael. "Přijdeš večer domů?"

"Ano, brzo," řekl Arnie. Olízl si rty. "Jenom chci zajet do garáže, mám nějaké informace, které po mně Will chtěl, když jsem byl v Philly ..."

"Ani to mě nezajímá, promiň mi," přerušil ho Michael. Mluvil stále zdvořile, mrazivě nezúčastněně.

"Aha," řekl Arnie potichoučku. Teď už byl hodně vyděšený, skoro se třásl.

"Arnie?"

"Co?" zašeptal Arnie skoro.

"Co se děje?"

"Nevím, co myslíš."

"Prosím. Ten detektiv za mnou přišel do kabinetu. Byl taky za Reginou. Hrozně ji rozrušil. Myslím, že to neměl v úmyslu, ale ... "

"O co šlo tentokrát?" zeptal se Arnie prudce. "Ten blbec, co chtěl tentokrát? Já ho ... "

"Co?"

"Ale nic." Polkl cosi, co chutnalo jako chuchvalec prachu. "Co to bylo tentokrát?"

"Repperton," řekl otec. "Repperton a ti druzí dva chlapci. Co jsi myslel? Geopolitická situace v Brazílii?"

"To, co se stalo Reppertonovi, byla nehoda," pravil Arnie. "Proč chtěl s tebou a mámou mluvit o něčem, co byla nehoda, kristepane?"

"Nevím." Michael Cunningham se odmlčel. "Ty víš?"

"Jak bych mohl?" zaječel Arnie. "Byl jsem ve Philadelphii, jak bych o tom mohl něco vědět? Hrál jsem šachy a nic ... nic ... nic jiného," dokončil chabě.

"Ještě jednou," řekl Michael Cunningham. "Děje se něco, Arnie?"

Pomyslel na ten puch, pronikavý puch hniloby. Leigha se dusí, drásá si hrdlo, modrá. Snažil se ji bušit do zad, protože tohle člověk vždycky udělá, když se někdo dusí, nebyl žádný Heimlichův chvat, protože ho ještě nikdo nevyalezl, a kromě toho, takhle to přece mělo skončit, jenomže ne v autě ... vedle silnice ... v jeho náručí ...

Zavřel oči a připadalo mu, že se celý svět naklonil a zatočil, až se mu udělalo špatně.

"Arnie?"

"Nic se neděje," procedil mezi sevřenými zuby a se zavřenýma očima. "Nic, jenom po mně jede hromada lidí, protože konečně mám něco svýho, co jsem dokázal já sám."

"Dobře," řekl otec, jeho bezbarvý hlas mu znovu strašlivě připomněl pana Slawsona. "Jestli si o tom budeš chtít promluvit, jsem tu. Vždycky jsem tu byl, i když jsem to nedával najevo tak jasně, jak jsem měl. Nezapomeň dát pusu mámě, až přijdeš, Arnie."

"Jo, nezapomenu. Poslouchej, Mi ... "

Cvak.

Stál v budce, tupě poslouchal zvuk hluchého telefonu. Jeho otec byl pryč. Nenaskočil ani obsazovací tón, protože to byla jenom blbá ... zasraná ... telefonní budka.

Zalovil v kapse a rozprostřel drobné na úzké kovové policičce, aby si je mohl prohlédnout. Vybral si desetník, skoro ho upustil, ale nakonec ho dostal do zdiřky. Bylo mu špatně a vedro. Měl pocit, že ho nikdo strašlivě nechce.

Vytočil popaměti Leighino číslo.

Telefon vzala paní Cabotová, okamžitě poznala jeho hlas. Její příjemný a poněkud sexy blízký - leč - vzdálený hlas v telefonu okamžitě ztvrdl. Arnie u ní dostal svou poslední šanci a promarnil ji.

"Nechce s tebou mluvit a nechce tě vidět," pravila.

"Paní Cabotová, prosím vás. kdybych jenom mohl ... "

"Myslím, že už jsi udělal dost," řekla paní Cabotová chladně. "Onehdy večer přišla celá uplakaná a od té doby pláče pořád. Posledně, když jste si spolu vyšli, zažila s tebou nějaký ... nějakou zkušenost a já se jen modlím, aby to nebylo to, co si myslím. Já ... "

Arnie cítil, jak v něm probublává hysterický smích. Leigha se skoro udusila hamburgerem a její matka se bojí, že se Arnie pokusil Leighu znásilnit.

"Paní Cabotová, musím s ní mluvit."

"Je mi líto, nejde to."

Snažil se vymyslet ještě něco, co by řekl, nějaký způsob, jak projít kolem draka u brány. Cítil se trochu jako podomní obchodník s Fullerovými kartáči, který se pokouší navštívit paní domu. Jazyk se mu nechtěl pohnout. Byl by mizerný obchodník. Ozve se další tvrdé cvak a pak zase nehybné mlčení.

Potom zaslechl, že sluchátko změnilo ruce. Paní Cabotová řekla cosi ostrého na protest a Leigha cosi odpověděla; bylo to příliš tlumené, než aby to zachytil. Potom Leighin hlas řekl: "Arnie?"

"Ahoj. Leigho, chtěl jsem ti jenom zavolat a říct ti, jak mi bylo líto ... "

"Ano," přerušila ho Leigha, "já vím, že bylo, a přijímám tvou omluvu, Arnie. Ale nebudu - nemůžu už s tebou chodit. Dokud se něco nezmění."

"Chtěj po mně něco lehkého," zašeptal.

"Nic jiného ... " Najednou promluvila ostřeji, trochu se vzdálila od mluvítka. "Mami, prosím tě, nestůj pořád nade mnou!" Matka cosi řekla, znělo to rozladěně, potom nastala pauza a znovu Leighin hlas, tichý. "Nic jiného neřeknu, Arnie. Já vím, že to zní bláznivě, ale pořád si myslím, že se mě tehdy večer pokusilo tvoje auto zabít. Nevím, jak může k něčemu takovému dojít, ale ať si to přebírám, jak chci, vždycky mi vyjde, že takhle to bylo. Já vím, že to tak bylo. To auto tě dostalo, že?"

"Leigho, promiň mi mou vybranou mluvu, ale to je k posrání ujetý. Je to auto! Víš, o čem mluvím? A - U - T - O, auto! Nic ... "

"Ano," řekla a hlas se jí rozklepal slzami. "Dostalo tě, dostala tě a nikdo tě asi nedokáže osvobodit, kromě tebe."

Záda se najednou probudila a začala bolet, bolest z nich vystřelovala jako ničivé záření, které se mu ozývalo a zesilovalo až v hlavě.

"Copak to není pravda, Arnie?"

Neodpověděl, nemohl.

"Zbav se ho," naléhala Leigha. "Prosím. Četla jsem dnes ráno v novinách o tom Reppertonovi, a ... "

"Co to s tím má společného?" zachraptěl Arnie. A podruhé: "Byla to nehoda."

"Nevím, co to bylo. Možná to nechci vědět. Ale já už se nebojím o nás. Bojím se o tebe, Arnie. Jsem vyděšená kvůli tobě. Měl bys - ne, musíš se ho zbavit."

Arnie zašeptal: "Jenom řekni, že mě neodkopneš, Leigho, ano?"

Ted' měla slzy docela na krajíčku - nebo už možná plakala. "Slib mi to, Arnie. Musíš mi to slíbit a pak to musíš udělat. Potom ... uvidíme. Slib mi, že se zbavíš toho auta. To je všechno, co po tobě chci, nic víc." Zavřel oči a uviděl, jak Leigha jde domů ze školy. A o blok dál, u chodníku, brumlá Christina. Čeká na ni.

Rychle oči otevřel, jako by uviděl v temném pokoji démona.

"Nemůžu to udělat," řekl.

"Takže nemáme o čem mluvit, že?"

"Ano! Máme. Přece ... "

"Ne. Sbohem, Arnie. Uvidíme se ve škole."

"Leigho, počkej !"

Cvak. A mrtvé, nehybné ticho.

Na okamžik ho zaplavil téměř absolutní vztek. Najednou ho popadlo vražedné nutkání roztočit černé sluchátko nad hlavou jako argentinské bolaso a rozbít sklo v té pitomé mučímě, telefonní budce.

Vykašlali se na něj, všichni. Krysy opouštějí potápějící se loď.

Musíš chtít, musíš si pomoci sám, nečekej pomoc od ostatních.

Do prdele s takovými kecý! Byly to krysy, co utíkají z potápějící se lodi. Ani jeden z nich, počínaje tím hajzlem Slawsonem s těma jeho tlustějma rohovinovejma brejlema a divnejma vypoulenějma očima, konče zasraným, blbým starým fotrem, kterej byl tak posraně vyšoustanej, že by měl dát tý píci, se kterou je ženatej, břitvu, a říct jí, aby mu to uřízla, včetně tý laciný děvky v tom jejím fantastickým domečku, s nohama zkříženejma nejspíš proto, že měla krámy a proto se dusila tím pitomým hamburgerem, včetně těch hajzlů ve fantasticejch blbejch bourácích s kuframa plnejma golfovejch holí, včetně blbejch policajtů, všechny by rád přehnul přes tuhle lať, s nima bych si zahrál partičku golfu a ukázal jim tu správnou díru, do který patří ty malý bílý míčky to se vsaďte, ale až odtud vypadnu, nikdo mi nebude vykládat, co mám dělat, bude to po mým po mým mým mým mým mým mým MÝM ...

Arnie najednou přišel k sobě, vyděšený a vykulený, těžce oddechoval. Co se to s ním dělo? Připadalo mu, že je na chvíli někým jiným, někým, kdo šíleně nadává na celé lidstvo ...

Ne jen tak někým. Byl LeBayem.

Ne! To vůbec není pravda!

Leighin hlas: Copak to není pravda, Arnie?

Najednou mu v unavené, zmatené mysli vyvstala jakási vize. Slyšel pastorův hlas: Arnolde, bereš si tuto ženu za svou milující ...

Jenomže nebyl v kostele; byl na parkovišti ojetých aut, v prudkém větru se třepetaly jasně barevné plastové vlaječky. Stály tam kempové židličky. Bylo to parkoviště Willa Damella a Will stál vedle něj

jako svědek. Vedle něj nebylo žádné děvče. Vedle něj parkovala Christina, svítila v jarním slunci, dokonce i pneumatiky jakoby zářily.

Hlas jeho otce: Děje se něco?

Hlas kazatele: Kdo dává tuto ženu tomuto muži?

Z jedné kempové židle vstal Roland D. LeBay jako příď strašidelné lodi z koster v Hádu. Zubil se - a Arnie poprvé uviděl, kdo sedí kolem něj: Buddy Repperton, Richie Trelawney, Louda Welch. Richie Trelawney byl černý a zuhelnatělý, většina vlasů mu shořela. Buddymu Reppertonovi tekla po bradě krev, pocákala mu košili jako děsivé zvratky. Ale Louda Welch byl nejhorší; Louda Welch byl rozpáraný jako pytel s prádlem. Usmívali se. Všichni se usmívali.

Já mu ji dávám, zakrákoral Roland D. LeBay. Zazubil se a z páchnoucí jámy úst mu vyklouzl jazyk pokrytý mázdrou hrobní plísně. Já mu ji dávám, má potvrzení, kterým to může dokázat. Je celá jeho. Ta mrcha je černej Petr ... a je celá jeho.

Arnie si uvědomil, že stojí v telefonní budce a naříká, sluchátko tiskne k hrudi. Celý roztřesený se namáhavě zbavil toho mámení, vidiny, či co to bylo - a vzpamatoval se.

Tentokrát, když sáhl po drobných na římsě, polovinu rozházel po zemi. Zastrčil do zdířky desetník a prohraboval se seznamem, dokud nenašel číslo nemocnice. Dennis. Dennis tam bude, Dennis byl vždycky. Dennis ho podrží. Dennis vždycky pomohl.

Vzala to dívka v ústředně a Arnie řekl: "Prosím pokoj dvě stě čtyřicet."

Přepojila ho. Telefon začal zvonit. Zvonil ... zvonil ... a zvonil. Zrovna když už chtěl zavěsit, ozval se strohý ženský hlas: "První patro, křídlo C, koho sháníte?"

"Guildera," řekl Arnie. "Dennise Guildera."

"Pan Guilder je právě na rehabilitaci," oznámil mu ženský hlas. "Bude tu po osmé hodině."

Arnieho napadalo, že jí řekne, že je to důležité - velmi důležité - ale najednou ho přemohla potřeba vyjít z budky ven. Klaustrofobie byla jako obří ruka mačkající hrudník. Cítil pach vlastního potu. Ten pach byl kyselý, hořký.

"Pane?"

"Jo, jasně, zavolám," řekl Arnie. Přerušil spojení a skoro z budky vyletěl, nechal drobné rozházené na poličce a podlaze. Pár lidí se po něm otočilo, mírně je zaujal, a pak se znovu vrátili k jídlu.

"Pizza je hotová," zavolal prodavač.

Arnie pohlédl na hodiny a viděl, že byl v budce skoro dvacet minut. Tvář mu pokrýval pot. V podpaždí měl jako v džungli. Nohy se mu třáslly - zdálo se mu, že mu stehenní svaly každou chvíli vypoví službu a svalí se na zem.

Zaplatil pizzu, skoro upustil peněženku, když do ní strkal tři dolary, které dostal nazpátek.

"Není vám něco?" zeptal se prodavač. "Jste nějaké zelené."

"Nic mi není," odsekl Arnie. Teď měl dojem, že bude zvracet. Popadl pizzu v bílé krabici s nápisem GINO na víku a vyběhl do studené, mrazivé, jasné noci. Poslední mraky odpluly a hvězdy mrkaly jako roztlučené diamanty. Okamžik zůstal stát na chodníku, díval se nejdřív na hvězdy a pak na Christinu, zaparkovanou na druhé straně ulice, důvěřivě čekající.

Ta se nikdy nehádá a nestěžuje si, pomyslel si Arnie. Nikdy nemá žádné nároky. Člověk do ní mohl kdykoli nasednout a odpočinout si na plyšovém polstrování, spočinout v jejím teple. Nikdy neodmítne. Ona - ona ...

Ona ho milovala.

Ano; cítil, že je to pravda. Stejně jako občas cítil, že LeBay by ji nikomu jinému neprodal, za dvě stě padesát ani za dva tisíce. Čekala tam na toho správného kupce. Na takového, který ...

Který ji bude milovat pro ni samotnou, zašeptal ten hlásek uvnitř.

Ano. Tak to bylo; přesně tak to bylo.

Arnie tam stál, zapomněl na pizzu, kterou držel v rukou, bílá pára líně stoupala z umaštěné krabice. Díval se na Christinu a v nitru mu zuřil takový zmatený vír pocitů, že se podobal vichřici, která všechno přehazovala nebo rovnou zničila. Ach, miloval ji i nesnášel ji, nenáviděl ji a hýčkal ji, potřeboval ji a potřeboval od ní utéct, byla jeho a on byl její a

(tímto vás prohlašuji za muže a ženu, spojené od dnešního dne navěky, dokud vás smrt nerozdělí)

Ale nejhorší ze všeho byla ta hrůza, strašlivá ochromující hrůza, poznání, že ... že ...

(jak sis tehdy v noci zranit ta záda, Arnie? Poté, co ji rozmlátil Repperton - zesnulý Clarence "Buddy" Repperton - a jeho kamarádi? Jak sis zranil záda, takže teď musíš pořád nosit ten odpudivý korzet? Jak sis zranil ta záda?)

Odpověď se začala rýsovat - a Arnie se rozběhl, snažil se to poznání zahnat, nasednout do Christiny, dřív než všechno jasně pochopí a zblázní se.

Utíkal za Christinou, běžel o závod se svými zmatenými pocity a jakýmsi hrozným, svítajícím poznáním; utíkal k ní, jako když si feťák běží pro nádobíčko, když už ten třas a nutkání nemůže vydržet a nedokáže myslet na nic jiného než na to, jak si ulevit; utíkal, jako když zatracenci utíkají vstříc své záhube; utíkal, jako když ženich utíká ke své nevěstě.

Utíkal, protože uvnitř Christiny na ničem nezáleželo - na matce, otci, Leighe, Dennisovi nebo na tom, co si udělal se zády tehdy v noci, když všichni odešli, té noci, když odvezl svůj skoro úplně zničený Plymouth z letiště zpátky k Darnellovi a když se garáž vylidnila, zařadil Christině neutrálně a začal ji tlačit a tlačil, dokud se na splasklých pneumatikách nerozjela, tlačil, dokud nevyjela z vrata on neuslyšel listopadový vítr ostře naříkat kolem vraků a opuštěných karosérií se skly posetými pavučinovými hvězdami a s prasklými nádržemi; tlačil ji, až se z něj proudem lil pot a srdce mu v hrudi dusalo jako kůň na úprku a záda křičela o milost; tlačil ji, tělo mu pumpovalo jakoby v nějaké pekelné souloži; tlačil ji a počítadlo uvnitř se otáčelo pomalu zpět, a asi dvacet metrů za vraty ho záda začala opravdu strašlivě bolet, ale on tlačil dál a potom záda začala ječet na protest, ale on tlačil dál, nutil do otáček prázdné, splasklé pneumatiky, ruce už necítil, záda křičela, křičela, křičela. A potom ...

Doběhl k Christině a vrhl se dovnitř, celý rozklepaný a bez dechu. Pizza spadla na podlahu. Zvedl ji a položil na sedadlo, cítil, jak ho pomalu omývá klid jako hojivý balzám. Dotkl se volantu, nechal po něm ruce sklouznout, opisoval jeho lahodnou křivku. Sundal si jednu rukavici a hmátl do kapsy po klíčích. LeBayových klíčích.

Pořád si pamatoval, co se tehdy v noci stalo, ale teď už to nevypadalo tak hrozně; teď, když seděl za volantem Christiny, mu to připadalo spíš báječné.

Byl to zázrak.

Pamatoval si, jak se mu auto najednou tlačilo lehčeji, protože pneumatiky se zázračně hojily, okraje cárů se hnětly a spojovaly bez jediné jizvy a pak se kola nafukovala. Rozbité sklo se začalo s drobným kříšťálovým skřípotem zdola nahoru sbírat a scelovat. Prolákliny se začaly vytlačovat zpět do správného tvaru.

Prostě ji tlačil, dokud nebyla natolik v pořádku, aby mohla jezdit, a pak usedl za volant a projížděl mezi řadami vraků, dokud se počítadlo nevrátilo před chvíli, kdy zapracoval Repperton a jeho kamarádi. A pak byla Christina v pořádku.

Co na tom mohlo být tak hrozného?

"Nic," řekl nějaký hlas.

Rozhlédl se. Na vedlejší sedadle seděl Roland D. LeBay, na sobě měl černý dvouřadový oblek, bílou košili, modrou kravatu. Na jedné klopě saka mu našikmo visela řada medailí - v tomto obleku byl pohřben, Arnie to věděl, i když to vlastně neviděl. Jenomže LeBay vypadal mladší a tvrdší. Jako muž, se kterým není radno si zahrávat.

"Nastartuj ji," poručil LeBay. "Zapni topení a pojedeme motorovat."

"Jasně," řekl Arnie a otočil klíčem. Christina vyjela, pneumatiky zavrzaly po uježděném sněhu. Tehdy v noci ji tlačil, dokud se skoro všechny škody neopravily. Ne - dokud se neodčimnily Neodčimnily, to bylo to pravé slovo pro to, co se stalo. A pak ji zavezl zpátky na stání dvacet a tam ji nechal, aby zbytek udělal sám.

"Pustíme si trochu muziky," řekl ten hlas vedle něj.

Arnie zapnul rádio. Dion zpíval "Donna Prima Donna."

"Budeš tu pizzu jíst nebo co?" Zdálo se, že se ten hlas jaksi mění.

"Jasně," řekl Arnie. "Chcete kousek?"

Potouchle: "Nikdy neodmítnu kus čehokoli."

Arnie jednou rukou otevřel krabici a vytáhl dílek pizzy. "Tu má ... "

Oči se mu rozšířily. Kus pizzy se začal třást, dlouhé nitky syra visící dolů se začaly komíhat jako vlákna pavučiny roztržená větrem.

Vedle něj už neseděl LeBay.

Byl to on sám.

Byl to Arnie Cunningham, asi padesátiletý, ne tak starý jako byl LeBay, když ho s Dennisem potkali tehdy v srpnu poprvé, ne tak starý, ale už se tomu věku blížil, přátelé a známí, blížil se. Jeho starší já mělo na sobě nažloutlé tričko a špinavé, umaštěné džíny. Brýle měly rohovinovou obroučku, jedna postranice byla omotaná lepicí páskou. Vlasy měl nakrátko, na čele vysoko ustupovaly. Šedé oči byly kalné a podlité krví. Ústa se křivila veškerými záhyby trpké osamělosti. Protože on - ta věc, přízrak, či co to bylo - byl osamělý. Cítil to.

Osamělý kromě Christiny.

Tato jeho podoba a Roland D. LeBay mohli být syn a otec; tolik se jeden druhému podobali.

"Pojedeš? Nebo na mě budeš zírat?" zeptala se ta věc a najednou začala před Arnieho užaslýma očima stárnout. Ocelově šedivé vlasy zbělely, látka trička se sraštila a zřídla, tělo pod ním se zkroutilo věkem. Vrásky se rozběhly přes obličej a pak se prohlubovaly jako řečiště plné kyseliny. Oči zapadly do důlků a rohovky zežloutly. Teď už jenom nos trčel vpřed, byla to tvář nějakého prastarého mrchožrouta, ale pořád to byla jeho tvář, ach ano, pořád byla jeho.

"Vidíš něco zeleného?" zakrákoral ten sedm - ne, osmdesátiletý Arnie Cunningham, když se jeho tělo na Christinině sedadle hrbilo a svraskávalo. "Vidíš něco zeleného? Vidíš něco zeleného? Vidíš něco ... "

Hlas se zlomil a zvýšil a zakňučel pronikavým, senilním blábolením, a kůží vyrazily otevřené boláky a nádory a za brýlemi pokryly obě oči mléčné vodopády, jako když se stahují rolety. Přímo před očima mu probíhal proces hniloby a ten pach byl ten, který předtím cítil v Christině, který cítila Leigha, jenomže teď byl horší, byl to pronikavý, plynný, nechutný puch zrychleného rozkladu, puch jeho vlastní smrti a Arnie začal kňučet, když v rádiu nastoupil Little Richard a začal zpívat "Tutti Frutti", a teď té věci začaly v jemných bílých chomáčích vypadávat vlasy a klíční kosti pronikly lesklou, napjatou kůží nad prověšeným lemem trička, až trčely ven jako groteskní bílé tužky. Rty se stahovaly nad posledními zbylými zuby, které se nakláněly sem a tam jako náhrobní kameny, byl to on, bylo to mrtvé, a přesto to žilo - jako Christina, žilo to.

"Vidíš něco zeleného?" drmolilo to. "Vidíš něco zeleného?"

Arnie začal křičet.

39. Znovu Junkins

Blatníky drnčely o zábradlí,

kluci vedle mě zbledli jako strašidla.

Jeden říká, "Zpomal, dělej se mi mžitky
před očima,

čáry na silnici vypadají jako tečky."

Charlie Ryan

Arnie zajel asi o hodinu později do Darriellovy garáže. Spolujezdec - byl-li jaký - dávno zmizel. Puch zmizel taky; nepochybně šlo jen o iluzi. Když se člověk dost dlouho potlouká kolem těch hajzlů, rozumoval Arnie, všechno začne smrdět. A to jim dělá radost, jasně.

Will seděl za stolem v prosklené kanceláři a jedl obrovský sendvič. Zvedl jednu vlhkou ruku, ale ven nevyšel. Arnie krátce zatroubil a zaparkoval.

Byl to jenom nějaký sen. Nic jiného. Někáký bláznivý sen. Telefonát domů, telefonát Leighe, pokus zavolat Dennisovi a sdělení sestry, že Dennis je na rehabilitaci - jako kdyby byl třikrát odmítnut, než kohout zakokrhal nebo něco takového. Trochu blbnul. Každý by blbnul, po takové blbárně, kterou prožívá už od srpna. Byla to přece jenom otázka perspektivy, ne? Celý život ho lidi brali jako určitého člověka a on teď vychází z ulity, mění se v normálního, všedního člověka s normálními, všedními starostmi. Vůbec nebylo divné, že se tomu okolí bránilo, protože když se někdo mění

(k lepšímu nebo horšímu, bohatne nebo chudne),

je přirozené, že jsou z toho lidé okolo trochu divní. Posrala se jim z toho jejich perspektiva.

Leigha mluvila, jako by ho považovala za blázna, a to byla krystalická blbost. Byl pod napětím, samozřejmě, ale napětí je přirozená součást života. Pokud si velevážená nafoukaná slečna Leigha Cabotová myslí něco jiného, pak se může těšit na důkladné ošukání mistrem násilníkem všech dob, Životem. Nejspíš skončí tím, že si ráno bude brát prášky na povzbuzení, aby se rozjela na víc než jedničku, a večer zase prášky na uklidnění, aby zpomalila.

Ach, ale chtěl ji - dokonce i teď, když na ni myslel, cítil, jak jím jako studený vítr proniká veliká, nezměrná, nepojmenovatelná touha, která ho nutí tisknout Christinin volant ze všech sil. Byla to touha příliš žhavá, příliš přízemní, než aby se dala pojmenovat. Měla svou vlastní sílu.

Ale teď už byl v pořádku. Cítil, že ... překročil poslední most nebo něco takového.

Přišel k sobě uprostřed úzké příjezdové cesty na nejdlehlší parkoviště u obchodního střediska v Monroeville - což znamenalo, že je zhruba v půli cesty do Kalifornie. Když vystoupil a podíval se za auto, uviděl ve sněhovém náspu vyrytou díru a na Christinině kapotě tající sníh. Zřejmě ztratil kontrolu, dostal na parkovišti smyk (takhle daleko bylo parkoviště milosrdně prázdné, přestože vánoční nákupy byly v plném proudu) a prorazil násep. Měl zatracené štěstí, že nezpůsobil nehodu. Zatracené štěstí. Chvilí jen tak seděl, poslouchal rádio a díval se předním sklem, jak nad ním pluje poloviční měsíc. Bobby Helms začal žpívat "Jingle Bell Rock", píseň sezóny, jak říkali moderátoři, a Arnie se trochu usmál, bylo mu už líp. Nemohl si vzpomenout, co to přesně viděl (nebo si myslel, že vidí), a ani si vzpomenout nechtěl. Ať to bylo, co bylo, bylo to poprvé a naposledy. Tím si byl docela jist. K podobným představám ho dohnali lidi kolem něj. Nejspíš by je blažilo, kdyby věděli ... ale on jim tu radost neudělá. V šechno se zlepši. Začne si to žehlit doma - mohl by vlastně začít tím, že se dnes večer podívá s rodiči na televizi jako za starých časů. A získá Leighu zpátky. Když se jí to auto nelíbí, ať jsou její důvody jakkoli podivné, fajn. Možná někdy brzy dokonce koupí nové auto a řekne jí, že Christinu prodal na protiúčet. Mohl by nechávat Christinu tady, najmout si tu místo. Co oči nevidí, to srdce nebolí. A Will. Tohle bude jeho poslední jízda pro Willa, tento víkend. Ty sračky zašly už dost daleko; cítil to. Ať si Will myslí, že je Arnie zbabělec, když chce. Nechat se zabásnout za mezistátní převážení nekolokovaných cigaret a alkoholu, to by se na jeho přihlášce na vysokou nevyjímalo moc skvěle, že? To je federální zločin. Ne. Do toho se nepohrne.

Trochu se zasmál. Skutečně mu bylo líp. Cítil se čistší. Cestou do garáže snědl pizzu, i když byla studená. Měl hrozný hlad. Připadalo mu trochu divné, že jeden kousek chybí - vlastně z toho trochu znervózněl - ale mávl nad tím rukou. Nejspíš ho snědl během toho divného okna, co měl, nebo ho možná vyhodil ven. Húú, to bylo strašidelné. Na takový sračky už není zvědavěj. A znovu se zasmál, tentokrát už méně roztřeseně.

Vystoupil z auta, zabouchl dveře a zamířil k Willově kanceláři, aby zjistil, co má pro něj dnes večer udělat. Najednou ho napadlo, že zítra je poslední den školy před vánočními prázdninami, a vykračoval si o to křepčeji.

V té chvíli se otevřely postranní dveře vedle velkých vrat vedoucích pod venkovní přístřešek a dovnitř vešel muž. Byl to Junkins. Zase.

Uviděl, že se na něj Arnie dívá, a zvedl ruku. "Ahoj, Arnie."

Arnie pohlédl na Willa. Will za sklem pokrčil rameny a pokračoval v jídle.

"Ahoj," odpověděl Arnie. "Co pro vás můžu udělat?"

"No, já nevím," řekl Junkins. Usmál se a pak očima sklouzl kolem Arnieho ke Christině, hodnotil ji,

hledal škodu. "Chceš pro mě něco udělat?"

"Ani náhodou, sakra," odsekl Arnie. Cítil, jak mu hlava zase začíná pulzovat vztekem.

Rudy Junkins se usmál, očividně se nijak neurazil.

"Jenom jsem se tu stavil. Jak se máš?"

Natáhl ruku. Arnie se na ni podíval. Junkins ruku bez nejmenších rozpaků zase spustil, došel k Christině a začal si ji znovu prohlížet. Arnie ho sledoval, rty stisknuté tak pevně, že mu zbělely. Cítil čerstvý příval vzteku pokaždé, když se Junkins rukou dotkl Christiny.

"Hele, možná bych vám měl koupit permanentku," řekl Arnie. "Jako na zápasy Steelers."

Junkins se otočil a tázavě se na něj podíval.

"To nic," řekl Arnie podrážděně.

Junkins pokračoval v prohlídce. "Víš, je to sakra divná věc, co se stalo Buddymu Reppertonovi a těm dalším dvěma klukům, že?"

Do prdele, pomyslel si Arnie. Nebudu se s takovým hajzlem vybavovat.

"Byl jsem ve Philadelphii. Na šachovém turnaji."

"Já vím," řekl Junkins.

"Ježíši! Vy si mě fakticky prověřujete!"

Junkins přešel k Arniemu. Už se neusmíval. "Ano, správně," řekl. "Prověřuju si tě. Tři kluci, o kterých jsem přesvědčený, že měli něco společného s poničením tvého auta, jsou už mrtví, zároveň se čtvrtým klukem, který se k nim v úterý večer asi neplánovaně přidal. To je moc velká náhoda. Pro mě až nepříjemně velká. To si piš, že si tě prověřuju."

Arnie na něj hleděl, natolik překvapený a nejistý, že ho i vztek přešel. "Myslel jsem, že to byla nehoda ... že se opili, jeli rychle a ... "

"Bylo tam ještě jedno auto," řekl Junkins.

"Jak to víte?"

"Za prvé byly ve sněhu koleje. Vítr je bohužel dost zavál, takže jsme nemohli pořídít slušnou fotku. Ale jedna závora do státního parku Squantic Hill byla přelomená a našli jsme na ní stopy červené barvy.

Buddyho Camaro nebyl červený. Byl modrý."

Zkoumal Arnieho pohledem.

"Našli jsme taky stopy červené barvy zatavené v kůži Loudy Welche, Arnie. Dochází ti to? Zatavené. Víš, jak prudce musí auto do kluka narazit, aby se mu barva zatavila do kůže?"

"Měl byste vyrazit do terénu a začít počítat červená auta," řekl Arnie studeně. "Budete jich mít dvacet, ještě než dojdete na Basin Drive, to vám garantuju."

"Rozhodně," souhlasil Junkins. "Ale my jsme poslali vzorky do laboratoří FBI ve Washingtonu, kde mají vzorky každého odstínu laku, který se kdy v Detroitu použil. Dnes nám přišly výsledky. Napadá tě, jak dopadly? Chceš hádat?"

Arniemu bušilo srdce tupě v hrudi; ve spáncích mu bušilo stejně. Jelikož jste tady, tak to asi byl odstín podzimní červeň. Christinina barva."

"Sto bodů, perfektní," zajásal Junkins. Zapálil si cigaretu a přes dým se díval na Arnieho. Přestal předstírat dobrou náladu; pohled měl jako kámen.

Arnie se v přehnaně zoufalém gestu chytil za hlavu. "Podzimní červeň, skvělé. Christina byla na zakázku, ale od roku 1959 do roku 1963 se Fordy lakovaly stejnou barvou, i Thunderbirdy, a Chevrolet nabízel tenhle odstín v letech 1962 až 1964 a nějakou dobu uprostřed padesátých let se dal sehnat Rambler v podzimní červení. Dělán na své osmapadesátce už půl roku, sháním si odbornou literaturu; staré auto se nedá opravovat bez knížek, jinak jste v háji, ještě než začnete. Podzimní červeň byla populární. Víím to ... " upřeně se na Junkinse podíval, " ... a vy to víte taky. Že?"

Junkins nic neřekl; jenom se dál díval na Arnieho tím upřeným, kamenným, znervózňujícím pohledem. Na Arnieho se v životě takhle nikdo nedíval, ale poznal ten pohled. Asi by ho poznal každý. Byl to pohled, vyjadřující silné, netajené podezření. Vyděsilo ho to. Před několika měsíci - možná i týdny - by se asi nestalo nic víc. Ale teď ho to taky rozzuřilo.

"Fakticky jste na stopě. Co proti mě sakra vůbec máte, pane Junkinsi? Proč vás mám pořád za zadkem?"

Junkins se zasmál a obešel ho velkým pŮlkruhem. V garáži nikdo nebyl, jen oni dva a Will v kanceláři, ten zrovna dojídal, olizoval si z rukou olivový olej a nespouštěl z nich oči.

"Co proti tobě mám?" opakoval Junkins. "Jak by se ti líbila vražda prvního stupně, Arnie? Dělá to na tebe nějaký dojem?"

Arnie znehybněl.

"Neboj se," řekl Junkins a nepřestával chodit. "Žádnou scénu s ostrým poldou nechystám. Žádné temné výhrůžky, že pojedeme do města - až na to, že v tomhle případě by to město byl Harrisburg. Nebudu ti citovat tvá práva. Všechno zatím hraje do ruky našemu hrdinovi, Arnoldu Cunninghamovi."

"Nerozumím vůbec ničemu, co ... "

"Rozumíš ... tomu ... AŽ MOC!" zařval na něj Junkins. Zastavil se vedle obrovské žluté kastle jednoho nákladáku - předmětu dalšího oživovacího pokusu Johnnyho Pombertona. Zahleděl se na Arnieho. "Tři kluci, kteří ti rozmlátili auto, jsou mrtví. Na obou místech činu odebereme vzorky barvy podzimní červeně, což nás vede k přesvědčení, že vůz, který použil pachatel, byl aspoň částečně nalakovaný touto barvou. A koukněme se! Ukáže se, že auto, které ti kluci rozmaširovali, je z velké části nalakované podzimní červení. A ty tu stojíš a postrkuješ si brejle na nose a vykládáš mi, že nerozumíš, o čem mluvím."

"Byl jsem ve Philadelphii, když se to stalo," řekl Arnie klidně. "Došlo vám to? Došlo vám to vůbec?"

"Hochu," řekl Junkins a zahodil nedopalek, "to je na tom to nejhorší. To totiž fakticky smrdí."

"Byl bych rád, kdybyste vypadl nebo mě zatknul nebo něco takového. Protože bych si měl odpíchnout a jít něco dělat."

"Prozatím nemám nic jiného než řeči." řekl Junkins. "Poprvé - když byl zabit ten Welch - jsi byl údajně doma v posteli."

"Pěkně chatrné, já vím," řekl Arnie. "Věřte mi, kdybych věděl, že se mi nad hlavou vznáší takovej průser, najal bych si nemocného kamaráda, aby mě hlídal."

"Ale ne - to bylo dobré," řekl Junkins. "Tvoje matka a otec nemají důvod zpochybňovat tvou verzi. To jsem poznal, když jsem s nimi mluvil. A alibi - ta pravá - jsou obvykle děravější než oblek od Armády spásy. Naopak znervózním, když se začínají podobat brnění."

"Svatý Ježíši na kříži!" zakřičel skoro Arnie. "Byl to sakra šachový turnaj! Jsem v šachovém klubu už čtyři roky!"

"Až do dneška," řekl Junkins a Arnie znovu znehybněl. Junkins přikývl. "Ach ano, mluvil jsem s klubovým poradcem. Herbertem Slawsonem. Podle něho jsi za první tři roky nezmeškal jedinou schůzku, párkrát jsi dokonce přišel s lehkou chřipkou. Byl jsi jeho šachistickou hvězdou. Potom, letos, ses začal flákat hned od začátku ... "

"Musel jsem dělat na autě ... a mám dívku ... "

"Řekl mi, že jsi prošvihl první tři turnaje a pořádně ho překvapilo, když se tvoje jméno objevilo na seznamu účastníků zájezdu na turnaj severních států. Myslel si, že jsi o klub úplně ztratil zájem."

"Řekl jsem vám ... "

"Ano, řekl. Moc práce. Auta a děvčata, tohle většinu kluků pořádně zaměstná. Ale tvůj zájem se obnovil tak akorát, abys mohl odjet do Philly - a pak zase opadl. To mi připadá strašně divné."

"Mně na tom nepřipadá nic divného," řekl Arnie, ale jeho hlas zněl jako z dálky, skoro se ztrácel v hukotu příboje krve v uších.

"Kecy. Vypadá to, že jsi věděl, že se něco chystá, a připravil sis neprůstřelné alibi."

Řev v jeho hlavě už získal jednotvárný, vlnivý rytmus příboje, každý tep doprovázel tupý nápor bolesti. Začínala ho bolet hlava - proč ten příšerný chlap s těma svýma šťouravýma hnědýma očima prostě neodejde pryč? Nic z toho nebyla pravda, vůbec nic. Arnie nic nepřipravoval, ani alibi, ani nic jiného. Byl překvapený jako všichni ostatní, když si přečetl v novinách, co se stalo. Samozřejmě že byl překvapený. Nedělo se nic divného, ten polda určitě trpí šíleneckou paranoiou a

(jak sis vlastně zranil ta záda, Arnie? A mimochodem, vidíš něco zeleného? Vidíš)

zavřel oči a na okamžik se zdálo, že svět vybočil z dráhy oběhu a on uviděl, jak se před ním vznáší ten zelený, rozšklebený, hnijící obličej, jak říká: Nastartuj ji. Zapni topení a pojedeme motorovat. A když už budeme v tom, dostaneme ty hajzly co nám zničili auto. Rozmáznem jim ty blbý ksichty co říkáš, chlapče? Napálíme to do nich tak důkladně, sakra, že ten řezník mrtvol v městský nemocnici bude muset

tahat střepy laku z jejich mršin kombinačkama. Co říkáš? Nalad' na rádiu nějakou pořádnou muziku a projedem se. Pojd' me ...

Zašátral za sebou, nahmatal Christinu - její tvrdou, chladnou, konejšivou kapotu - a všechno zase zapadlo na správné místo. Otevřel oči.

"Je tu už jenom jedna věc, opravdu," řekl Junkins, "a ta je velmi subjektivní. Nic, co by se dalo napsat do hlášení. Připadáš mi teď jiný, Arnie. Nějak tvrdší. Skoro jako by ti přibylo dvacet let."

Arnie se zasmál a ulevilo se mu, když slyšel, že to zní docela přirozeně. "Pane Junkinsi, mluvíte z cesty."

Junkins se nezasmál. "Hm - hm. Já vím. Celá ta věc je nějak šejdrem - víc, než co jsem kdy vyšetřoval za těch deset let, co jsem detektivem. Posledně jsem měl pocit, že bych k tobě dokázal najít cestu, Arnie. Měl jsem pocit, že jsi ... nevím. Ztracený, nešťastný, plácáš se kolem, snažíš se najít východisko. Teď nic takového necítím. Mám skoro pocit, jako bych mluvil s někým úplně jiným. Ne zrovna příjemným."

"Já s váma končím," prohlásil Arnie najednou a zamířil ke kanceláři.

"Chci vědět, co se stalo," zavolal za ním Junkins. "A já to zjistím. Můžeš mi věřit."

"Prokažte mi laskavost a moc se tu neukazujte," řekl Arnie. "Jste blázen."

Vešel do kanceláře, zavřel za sebou dveře a všiml si, že se mu ruce vůbec netřesou. Místnost byla napěchovaná pachem doutníku, olivového oleje a česneku. Přešel před Willem úplně beze slova, vzal si z police píchačku a odpíchl si: ka - thud. Pak se podíval ven skleněným oknem a uviděl, že Junkins tam pořád stojí, dívá se na Christinu. Will nic neřekl. Arnie slyšel hlučný stroj dýchání tlustého muže. Za několik minut Junkins odešel.

"Polda," řekl Will a zdoluhavě říhl. Znělo to jako řetězová pila.

"Jo."

"Repperton?"

"Jo. Myslí si, že s tím mám něco společného."

"I když jsi byl v Philly?"

Arnie zavrtěl hlavou. "Vypadá to, že to vůbec nebere v potaz."

Tak to je chytrý polda, pomyslel si Will. Ví, že fakta nesouhlasí, a intuice mu napovídá, že tu něco nesouhlasí daleko víc, takže zajde dál, než kam by se většina poldů obtěžovala, ale může se tím trápit milion let a stejně se nedobere pravdy. Vzpomněl si na prázdné auto, zajíždějící bez řidiče na stání dvacet jako přízračná hračka na klíček. Prázdná zdířka zapalování se otáčí na START. Motor zabere jako varovné zavrčení a pak ztichne.

Will na to všechno myslel a nedůvěřoval si natolik, že si netroufl podívat se Arniemu do očí, i když téměř celý život zdařile podváděl.

"Nechci tě posílat do Albany, když tě sledují poldové."

"Nezajímá mě, jestli mě pošleš do Albany nebo ne, ale nemusíš mít obavy, že by něco hořelo. Je to jedinej polda, kterého jsem viděl, a je to blázen. Nezajímá ho vůbec nic kromě těch dvou nehod."

Teď se Willův pohled setkal s Arnieho pohledem: Arnieho oči byly šedé a vzdálené, Willovy vybledlé a bezbarvé, rohovky matně žluté; byly to oči prastarého kocoura, který viděl už tisíce myší obrácených naruby.

"Zajímáš ho," řekl. "Radši pošlu Jimmyho."

"Líbí se ti, jak Jimmy řídí, co?"

Will se chvíli díval na Arnieho a pak vzdychl. "Tak jo. Ale jestli uvidíš toho poldu, stáhni se. A jestli tě chytí s tím pytlem, Cunninghame, je to tvůj pytel. Rozumíš?"

"Ano," řekl Arnie. "Chceš, abych dnes večer udělal nějakou práci?"

"Na devětačtyřicítce stojí Buick sedmasedmdesát. Vymontuj startér. Koukni na solenoid. Jestli se ti bude zdát v pořádku, vymontuj ho taky."

Arnie přikývl a odešel. Willovy zamyšlené oči sklouzly z jeho vzdalujících se zad na Christinu. Albany tenhle víkend nijak nehořela a Will to věděl. Ten kluk to věděl taky, ale stejně si prosadil svou. Řekl, že pojede, a teď to s pánembohem udělá. A kdyby se něco stalo, bude na kluka spoleh. Will byl o tom přesvědčen. Byly doby, kdy by to Arnie nedokázal, ale ty doby už minuly.

Všechno to v interkomu slyšel.

Junkins měl pravdu.

Ten kluk byl nějak tvrdší.

Will si znovu začal prohlížet jeho osmapadesátku. Arnie poveze Willův Chrysler do New Yorku. Až bude pryč, Will bude Christinu sledovat. Bude ji sledovat a zjistí, co se stalo.

40. Arnie má Průsvih

Koženkový nízký sedadla vpředu i vzadu,
všechno chromový, kámo, i hever,
šlápní na plyn, a kára udělá Uááááá -
Nechám tě kouknout,
ale na mou zakázkovou káru ani nesáhneš.
Beach Boys

Rudolf Junkins a Rick Mercer z detektivního oddělení pennsylvánské státní policie seděli následujícího odpoledne spolu a popíjeli kávu v nevládné malé kanceláři, kde se malba loupala ze stěn. Venku padala depresivní směska sněhu a deště.

"Nic bych nedal za to, že se to stane tenhle víkend," řekl Junkins. "Ten Chrysler vyjel během posledních osmi měsíců asi každé čtyři týdny."

"Jenom nezapomeň, že zabásnutí Darnella a králík, co ho chceš vytáhnout z klobouku na toho kluka, jsou dvě různé věci."

"Podle mě jde o totéž," odpověděl Junkins. "Ten kluk něco ví. Když si na něj došlápnu, možná zjistím, co to je."

"Myslíš, že má komplice? Někoho, kdo si vzal jeho auto a zabil ty kluky, když byl na šachovém turnaji?"

Junkins zavrtěl hlavou, "Ne, krucinál. Ten kluk má slovy jednoho dobrého přítele a ten je v nemocnici. Nevím, co si mám myslet, až na to, že v tom vězí to auto ... a on taky."

Junkins odložil svůj polystyrénový kalíšek a namířil prst na muže na opačné straně stolu.

"Jakmile to tam necháme zavřít, chci laboratorní techniky v plné polní, ať to auto prolezou od přídě po zád, uvnitř i zvenčí. Chci ho na zvedák, chci hledat důlky, prolákliny, opravy laku ... a krev. Tu chci nejvíc, Ricku, aspoň jednu kapku krve."

"Tobě se ten kluk nelíbí, co?" zeptal se Rick.

Junkins vyrazil krátký, rozpačitý smích. "Víš, nejdřív docela jo. Líbil se mi a bylo mi ho líto. Měl jsem pocit, že možná kryje někoho, kdo na něho něco má. Ale tentokrát se mi nelíbil ani trochu."

Zamyslel se.

"A nelíbilo se mi ani to auto. To, jak se ho pořád dotýkal, pokaždé když jsem si myslel, že ho mám na háčku. Šel z toho strach."

Rick řekl: "Nezapomeň, že je to Darnell, koho mám zašít. V Harrisburgu není na toho kluka nikdo zvědavej."

"Nezapomenu," řekl Junkins. Zvedl znovu kávu a zachmuřeně se podíval na Ricka. "Protože je prostředkem, jak to ukončit. Vyhmátnu darebáka, co ty kluky zabil, i kdyby to byla poslední věc, kterou kdy udělám."

"Možná na to tenhle víkend nedojde," řekl Rick.

Ale došlo.

Dva policisté v civilu z pennsylvánské státní kriminálky seděli v sobotu ráno 16. prosince v kabině čtyři roky starého pickupu Datsun a sledovali, jak černý Chrysler Willa Darnella vyjel z velkých vrat a zamířil na ulici. Drobně mrholilo; nebyla dost zima, aby padala plískanice. Byl to jeden z těch mlžných dnů, kdy se nedá poznat, kde končí nízká mračna a začíná skutečná mlha. Chrysler předpisově rozsvítil parkovací světla. Arnie Cunningham byl vzorný řidič.

Jeden z civilů zvedl k ústům vysílačku a promluvil do ní: "Právě vyjel v Darnellově autě. Buďte hoši připravení."

Sledovali Chrysler na I - 76. Když uviděl, že Arnie vyjel na východní nájezd s ukazatelem do Harrisburgu, zabočili na západní nájezd do Ohia a podali hlášení. Sjedou z I - 76 na příštím výjezdu a vrátí se na původní pozici u Darnellovy garáže.

"Dobře," ozval se Junkinsův hlas, "pustíme se do omelety."

Po dvaceti minutách, to už Arnie jel na východ rozšafnou a legální padesátkou za hodinu, zaklepli tři policisté s příslušnými papíry v rukou na dveře Williama Upshawa, který bydlel na velmi honosném předměstí Sewickley. Upshaw otevřel oblečený v županu. Za ním se ozývaly skřeky kreslených postaviček ze sobotního dopoledního vysílání v televizi.

"Kdo je to, miláčku?" zavolala manželka z kuchyně.

Upshaw se podíval na papíry, což byly soudní příkazy, a měl pocit, že omdlí. Podle jednoho příkazu měly být zabaveny veškeré Upshawovy daňové záznamy týkající se Willa Darnella (jako fyzické osoby) a Willa Darnella (jako právnické osoby). Na papírech byl podepsán pennsylvánský státní zástupce a nejvyšší soudce.

"Kdo je to, zlato?" zeptala se manželka znovu a jeden z jeho kluků se přišel podívat, oči navrch hlavy.

Upshaw se pokusil promluvit, ale zmohl se jenom na dušené zaskřehotání. Takže to přišlo. Zdály se mu o tom sny a nakonec to přišlo. Dům v Sewickley ho neuchránil; žena, kterou si držel v bezpečné vzdálenosti v Pruském králi, ho před tím neuchránila; bylo to tu: četl to v upjatých tvářích policistů v konfekčních oblecích. Nejhorší bylo, že jeden byl federál - z Úřadu pro alkohol, tabák a palné zbraně. Vytáhl druhou průkazku, která ho označovala za agenta čehosi, co se jmenovalo Federální oddělení pro kontrolu narkotik.

"Podle našich informací vedete kancelář doma," řekl federál. Vypadal - na kolik? Šestadvacet? Třicet? Musel se někdy strachovat, co bude dělat, až bude mít tři děti a manželku, která má poněkud nezdravě ráda hezké věci? Bill Upshaw si to nemyslel. Když musíte přemýšlet o takových věcech, vaše tvář nezůstane tak hladká. Vaše tvář vám zůstane takhle hladká, jenom když si můžete užívat luxusu velkolepých myšlenek - zákon a pořádek, dobré a špatné, hodní hoši a ti zlí.

Otevřel ústa, aby odpověděl na otázku federálního policisty, a ozvalo se jenom další dušené zakrákání.

"Je naše informace správná?" ptal se federál trpělivě.

"Ano," zachrptěl Bill Upshaw.

"A další kancelář máte na Frankstown Road číslo sto v Monroeville?"

"Ano."

"Zlato, kdo je to?" zeptala se Amber a vyšla do haly. Uviděla na zápraží tři muže a přitáhla si límeček županu úžeji. Kreslené postavičky vřeštěly.

Upshaw si najednou, skoro s úlevou, pomyslel: To je konec všeho.

Kluk, který se přišel podívat, kdo přišel v sobotu tak brzy ráno na návštěvu, najednou propukl v pláč a utekl do bezpečí svých Superpřátel na čtvrtém kanále.

Když se Rudy Junkins dozvěděl, že Upshawa sbalili a že veškeré papíry týkající se Darnella jak z Upshawova domu v Sewickley, tak z kanceláře v Monroeville byly zabaveny, povolal půl tuctu státních policistů do něčeho, čemu by za starých časů asi říkal razie. Dokonce i v sobotu o svátcích bylo v garáži poměrně rušno (i když rozhodně nepřekypovala aktivitou jako o letních víkendech), a když Junkins pozvedl ke rtům bateriový megafon a promluvil do něj, otočilo se jako bleskem asi pětadvacet hlav. Budou mít o čem mluvit až do Nového roku.

"Tady je pennsylvánská státní policie!" křičel Junkins do megafonu. Ta slova se rozlehla a odrážela od stěn. Zjistil, že i v této chvíli jeho oči přitahuje bíločervený Plymouth, zaparkovaný a prázdný ve stání dvacet. Dostalo se mu už do rukou půl tuctu vražedných zbraní, někdy přímo na místě činu, častěji na lavici svědků, ale už jenom při pohledu na tohle auto se do něj dávala zima.

Gitney, muž z mezistátního finančního úřadu, který přišel speciálně na tuhle jízdu, se na něj zamračil, aby Junkins pokračoval. Nikdo z vás neví, o co tu jde. Nikdo z vás. A znovu pozvedl tlampač k ústům.

"Tento podnik se zavírá! Opakuji, tento podnik se zavírá! Můžete si vzít své vozy pokud jsou pojízdné - pokud nejsou, laskavě rychle a v klidu odejděte! Tento podnik se zavírá!"

Tlampač zesíleně cvakl, když ho vypínal. Podíval se ke kanceláři a viděl, že Will Darnell mluví do telefonu, nezapálený doutník mu trčí z úst. Jimmy Sykes stál vedle automatu na kolu, jeho prostá tvář byla obrazem zmateného zoufalství - nelišil se příliš od kluka Billa Upshawa těsně předtím, než propukl v pláč.

"Rozumíte svým právům, jak jsem vám je přečetl?" Policista, který velel, se jmenoval Rick Mercer. Garáž za nimi byla prázdná kromě čtyř uniformovaných policistů, kteří zapisovali auta, jež byla zabavena, když garáž uzavřeli.

"Jo," řekl Will. Na tváři mu nebylo nic znát; jedinou známkou rozčilení bylo stále hlubší hvízdání, rychlé zvedání a klesání široké hrudi pod bílou košilí rozepnutou u krku, a to, že v jedné ruce neustále držel svůj inhalátor.

"Máte nám co říct v této chvíli?" zeptal se Mercer.

"Ne, dokud sem nepřijde můj právník."

"Váš právník se s námi může sejít v Harrisburgu," řekl Junkins.

Will se pohrdavě podíval na Junkinse a nic neřekl. Venku další policisté v uniformách zapečetili všechna vrata a okna v garáži kromě malých postranních dveří. Dokud stát uzavírku neodvolá, všichni budou používat jenom tyto dveře.

"To je pěkná bláznivina, větší jsem neslyšel," řekl Will Darnell konečně.

"Bude to ještě větší bláznivina," řekl Mercer a upřímně se usmíval. "Budeš hodně dlouho pryč, Wille. Možná ti jednoho dne dají na starost vězeňský vozový park."

"Já vás znám," řekl Will a podíval se na něj. "Jmenujete se Mercer. Znal jsem dobře vašeho otce. Byl to největší podrazák se všech policajtů, kterež kdy přišel z okresu King."

Rickovi Mercerovi vyprchala krev z obličeje a Rick pozvedl ruku.

"Nech toho, Ricku," řekl Jankins.

"Jasně," přidal se Will. "Jen se, chlapci, pobavte. Jenom vtipkujte o vězeňském vozovém parku. Budu zpátky v práci během čtrnácti dnů. A jestli to nevíte, jste ještě hloupější, než vypadáte."

Pohlédl na ně, oči měl chytré, výsměšné ... a lapené. Najednou zvedl inhalátor k ústům a zhluboka se nadechl.

"Vyved'te ten pytel sraček ven," zachraptěl Mercer. Pořád byl bledý.

"Není ti něco?" zeptal se Junkins. Za půl hodiny už seděli v neoznačeném státním Fordu. Slunce se rozhodlo vykouknout a oslepivě zářilo na tajícím sněhu a mokrých ulicích. Darnellova garáž byla tichá. Darnellovy záznamy - a Cunninghamův fešácký Plymouth - byly bezpečně zavřené uvnitř.

"Ten kec, kterež ucedil o mým tátovi," řekl Mercer ztěžka. "Můj otec se zastřelil, Rudy. Ustřelil si hlavu. A já jsem si vždycky myslel ... na vysoké jsem četl ... " Pokrčil rameny. "Spousta poldů si strčí hlaveň do úst. Udělal to i Melvin Purvis, víš. Ten chlap, co dostal Dillingera. Ale člověk se začne ptát."

Mercer si zapálil cigaretu a vtáhl kouř až do suterénu jediným dlouhým, rozřeseným nádechem.

"Nic nevěděl," řekl Junkins.

"Hovno nevěděl," řekl Mercer. Stáhl okénko a vyhodil cigaretu ven. Odepnul mikrofon pod přístrojovou deskou. "Základno, tady mobil dva."

"Deset čtyři, mobile dva."

"Co se děje s naším poštovním holubem?"

"Je na mezistátní osmdesát čtyři, blíží se k Port Jervis." Port Jervis byl přejezd mezi Pennsylvánií a New Yorkem.

"New York už je připravený?"

"Potvrzeno."

"Znovu jim řekněte, že ho chci severovýchodně od Middletownu, než ho seberou, a ať vezmou jako důkaz lístek od mýta."

"Deset čtyři."

Mercer vrátil mikrofon zpátky a úzce se usmál. "Jakmile přejede do New Yorku, nebude ani stín pochyb o tom, že je to federální - ale hlavní nárok máme my. Není to nádhera?"

Junkins neodpověděl. Nic na tom nebylo nádherného - od Darnella s tím jeho inhalátorem po Mercerova otce s pistolí v ústech, nic na tom nebylo nádherného. Junkins byl plný strašidelného pocitu, že se děje něco nevyhnutelného, pocitu, že ty ošklivé věci nekončí, ale teprve začínají. Měl pocit, že je v polovině chmurného příběhu, který bude možná příliš hrozný, než aby ho dokončil. Jenomže on ho teď musí dokončit, ne? Ano.

Ten hrozný pocit, ta hrozná představa trvala: že tehdy poprvé, kdy mluvil s Arniem Cunninghamem, mluvil s tonoucím člověkem, a podruhé, když s ním mluvil, bylo tonutí dokonáno - a mluvil s mrtvolou.

Mračna nad západním New Yorkem se protrhávala a Arniemu se začala lepšit nálada. Vždycky bylo fajn vypadnout z Libertyville, pryč od ... od všeho. Ani vědomí, že má v kufru kontraband, nemohlo jeho dobrou náladu pokazit. A tentokrát to aspoň nebyly drogy. Kdesi v hloubi mozku - sotva si to uvědomoval, ale bylo to tam - se mu líně převalovala myšlenka, jak by bylo všechno jiné a jak by se mu změnil život, kdyby cigarety prostě vyložil a jel dál. Kdyby prostě nechal ty depresivní sračky za sebou. Ale samozřejmě to neudělá. Opustit Christinu, když do ní tolik vložil, bylo samozřejmě nemožné. Zapnul rádio a broukal si nějakou současnou melodii. Slunce, zesláblé prosincem, ale pořád srdnaté, proniklo mraky docela a Arnie se zazubil.

Zubil se, ještě když do vedlejšího pruhu zajelo auto newyorské státní policie a chtělo ho zastavit. Z tlampače na střeše se začalo rytmicky ozývat: "Hovoříme k řidiči Chyrleru! Zastavte, Chyrlere! Zastavte!"

Arnie se ohlédl, úsměv mu zmizel ze rtů. Zahleděl se do černých slunečních brýlí. Policajtské brýle. Hrůza, která ho popadla, byla hlubší, než by uvěřil, že nějaký pocit může být - ale nebál se o sebe. V ústech mu naprosto vyschlo. Mozek se mu rozjel na plné pecky. Viděl se, jak šlape na plyn a ujíždí, a možná by to udělal, kdyby jel v Christině ... ale nejel. Viděl Willa Darnella, jak mu říká, že jestli ho s tím pytlem chytí, bude to jeho pytel. A hlavně viděl Junkinse, Junkinse s pronikavými hnědými očima, a věděl, že tohle je Junkinsova práce.

Přál si, aby byl Rudolf Junkins mrtvý.

"Zastavte, Chyrlere! Nemluvím si sám pro sebe! Okamžitě zastavte!"

Nemůžu nic říct, pomyslel si Arnie nesouvisle, když zajížděl do odstavného pruhu. Svědilo ho tělo, žaludek dělal veletoce. Viděl ve zpětném zrcátku vlastní oči, za skly brýlí vytřeštěné strachem - ne kvůli sobě. Ne kvůli sobě. Kvůli Christině. Báł se o Christinu. Co by mohli udělat Christině.

Jeho zpanikařený mozek se rozvířil jako kaleidoskop roztráštěných obrazů. Přihláška na vysokou s razítkem ZAMÍTNUTO - ODSOUZENÝ TRESTANEC. Mříže ve vězení, modravá ocel. Soudce sklánějící se z vysoké lavice, obličej bílý a vyčítavý. Obrovští úchylní rváči na vězeňském dvoře, vyhlížející čerstvé maso. Christina jedoucí na pásu do drtiče na vrakovišti za garáží.

A potom, když Chrysler zastavil a zaparkoval a přitom za ním zastavovalo policejní auto (a další, které se objevilo jako kouzlem, zastavovalo před ním), se odnikud vynořila myšlenka, skýtající chladnou útěchu: Christina se umí o sebe postarat.

Když policisté vystoupili a zamířili k němu, jeden z nich s povolením k prohlídce v rukou, napadla ho další myšlenka. Zdálo se, že se ta myšlenka také vynořila odnikud, ale rezonovala sípavým, stařeckým hlasem Rolanda D. LeBaye:

A postará se i o tebe, hochu. Stačí, když jí budeš věřit dál, a ona se o tebe postará.

Arnie otevřel dveře auta a vystoupil chvilíčku předtím, než je mohl otevřít policista.

"Arnold Richard Cunningham?" zeptal se jeden z nich.

"Ano, jistě," řekl Arnie klidně. "Jel jsem moc rychle?"

"Ne, synku," odpověděl. "Ale stejně jsi v pořádném průšvihů."

První policista vystoupil vpřed oficiálně jako profesionální armádní důstojník. "Mám zde příslušný platný dokument, umožňující jménem lidu státu New York a Pensylvánie a Spojených států amerických prohlídku tohoto Chyrleru Imperial ročník 1966. Dále ... "

"No, ty zasraný parádičky si můžete odpustit," řekl Arnie. Zády mu projela tupá bolest a Arnie se opřel dlaněmi do beder.

Policistovi se mírně rozšířily oči, když z kluka vyšel tak starý hlas, ale pak pokračoval.

"Dále, abychom jménem lidu státu New Yorku a Pensylvánie a Spojených států amerických zadrželi veškerý kontraband, který bude během prohlídky nalezen."

"Fajn," řekl Arnie. Všechno mu to připadalo neskutečné. Modrá světla blýskala jedno přes druhé. Lidé projíždějící v autech kolem se ohlíželi, ale Arnie se přistihl, že ho nic nenutí odvracet se od nich, skrývat obličej, a to mu trochu ulevilo.

"Dej mi klíče, hochu," řekl jeden policista.

"Proč si je nevezmete sami, hajzlové?" odsekl Arnie.

"Tím si nepomůžeš, chlapče," poznamenal policista, ale vypadal polekaně a zároveň trochu ustrašeně; na okamžik se hlas toho kluka prohloubil a zhrubl a najednou mluvil jako šedesátiletý a pěkně ostrý klient - vůbec ne jako hubený kluk, kterého viděl před sebou.

Naklonil se dovnitř, vzal klíče a tři policisté okamžitě zamířili ke kufru. Vědí to, pomyslel si Arnie rezignovaně. Aspoň že to nemělo nic společného s Junkinsovou posedlostí Buddym Reppetonem, Loudou Welchem a ostatními (aspoň ne přímo, opravil se obezřetně); tohle smrdělo jako pečlivě naplánovaná a dobře sehraná operace proti Willovu pašování z Libertyville do New Yorku a Nové Anglie.

"Hochu," řekl jeden policista, "chtěl bys odpovědět na několik otázek nebo učinit výpověď? Jestli si myslíš, že ano, přečtu ti hned tvá práva."

"Ne," odpověděl Arnie klidně. "Nemám co říct."

"Bylo by to pro tebe mnohem lehčí."

"To je nátlak," pousmál se Arnie. "Dávejte si bacha, nebo si vypálíte velkou tlustou díru do vlastního zadku."

Policista zrudl. "Jestli se chceš chovat jako pitomec, je to tvoje věc."

Otevřeli kufr Chrysleru. Vytáhli rezervní pneumatiku, hever a několik krabic s drobnými součástkami - pružinami, maticemi, šrouby a podobně. Jeden policista se skoro celý ponořil do kufru; ven trčely jenom jeho nohy v šedomodrých nohavicích. Na okamžik Arnie neurčitě zadoufal, že spodní kufr nenajdou; potom tu myšlenku zahnal - byla to prostě jeho dětinská stránka povahy, ta, kterou si přál spálit, protože všechno, co tato jeho součást v poslední době udělala, zraňovalo. Najdou to. Čím rychleji to najdou, tím rychleji tahle odporná silniční scénka skončí.

Jako by jeho přání vyslyšel Bůh a rozhodl se jeho spěchu vyhovět, policista v kufru vítězně zavolal:

"Cigarety!"

"Dobře," řekl policista, který četl povolení k prohlídce. "Zavři to." Otočil se k Arniemu a přečetl mu jeho práva. "Rozumíš svým právům, jak jsem ti je přečetl?"

"Ano," řekl Arnie.

"Chceš vypovídat?"

"Ne."

"Nasedni do auta, synku. Jsi zatčen."

Jsem zatčen, pomyslel si Arnie a skoro zařval smíchy, tak hloupá ta myšlenka byla. Tohle všechno byl jenom sen a on se brzo probudí. Zatčen. Postrkován do policejního auta. Lidi se po něm koukají ...

Do krku mu stouply zoufalé, dětské slzy, horká sůl, a ucply ho.

Hrudí mu škublo - jednou, dvakrát.

Policista, který mu přečetl práva, mu položil ruku na rameno a Arnie ji zoufale setřásl. Cítil, že jestli se mu podaří vnořit se dost rychle do sebe, bude v pořádku - ale ze soucitu by se možná zbláznil.

"Nesahejte na mě!"

"Dělej, jak chceš, synu," stáhl policista ruku. Otevřel před Arniem zadní dveře auta a postrčil ho dovnitř.

Brečí člověk ve snu? Samozřejmě to jde - copak nečetl o lidech, kteří se probudili ze sna smutní se slzami na tváři? Ale ať to byl nebo nebyl sen, on brečet nebude.

Místo toho bude myslet na Christinu. Ne na matku nebo otce, ne na Leighu nebo Willa Damella, ne na Slawsona - na žádného toho mizerného hajzla, kteří ho zradili.

Bude myslet na Christinu.

Arnie zavřel oči, sklonil bledý, vyhublý obličej do dlaní a dělal přesně to, co si usmyslel. A jako vždycky mu myšlenky na Christinu udělaly líp. Po chvíli se dokázal narovnat a dívat se na krajinu míhající se za

oknem a přemýšlet o svém postavení.

Michael Cunningham pomalu položil sluchátko do vidlice - nekonečně opatrně - jako by sebemenší neopatrnost mohla způsobit explozi a jeho pracovním by se rozletěly zubaté černé střepy šrapnelu. Posadil se na otáčecí židli za stolem, na kterém stál jeho psací stroj IBM Correcting Selectric II, popelník s modrozlatým nápisem HORLICKS UNIVERSITY, sotva čitelným na špinavém dně, a rukopis jeho třetí knihy, studie obrněných lodí Monitor a Merrimac. Byl v polovině stránky, když zazvonil telefon. Teď stlačil páčku na uvolnění papíru na pravé straně stroje, vytáhl bezvládný papír z válce a s klinickým zájmem pozoroval jeho mírné zakřivení. Položil ho na rukopis, který se proměnil v džungli rukou psaných oprav.

Venku kolem domu nařikal studený vítr. Zamračené vlahé dopoledne ustoupilo mrazivému, jasnému prosincovému večeru. Roztátý sníh pevně umrzl a jeho syn je zadržen v Albany na základě obvinění, které se týkalo pašování: ne, pane Cunninghame, není to marihuana, jsou to cigarety, dvě stovky kartonů nekolkovaných winstonek.

Zdola slyšel hrčení Reginina šicího stroje. Měl by vstát, jít ke dveřím a otevřít je, projít chodbou ke schodům, sejít po schodech dolů, vejít do jídelny, potom do malého pokoje se stěnami obloženými pokojovými rostlinami, kde byla kdysi prádelna, ale teď je to šicí dílna, a tam zůstat stát, dokud k němu Regina nezvedne oči (bude mít na nose pŕlky, protože se na šití musí dívat zblízka), a on řekne: "Regino, Arnieho zatkla newyorská státní policie."

Michael se pokusil tento proces zahájit tím, že vstane ze židle u stolu, ale připadalo mu, že židle vycítla, že dočasně ztratil velení. Stočila se a zároveň odjela dozadu a Michael se musel chytit okraje stolu, aby neupadl. Těžce vklouzl zpátky na židli, srdce mu bolestně rychle dusalo v hrudi.

Najednou ho zasáhla tak zpěněná vlna zoufalství a smutku, že hlasitě zaúpěl, sevřel si čelo a zmáčkl spánky. Dávné myšlenky se znovu vyrojily, předvídatelné jako letní komáři a stejně tak nesnesitelné. Před půl rokem bylo všechno fajn. Teď jeho syn sedí kdesi ve vězeňské cele. Kde došlo k onomu předělu? Jak mohl on, Michael, zasáhnout? Jak to vlastně přesně vzniklo? Odkud se začala ta nemoc šířit?

"Ježíši ... "

Stiskl si spánky pevněji, poslouchal meluzínu za okny. Zrovna minulý měsíc s Arniem nasazovali vnější okna. To byl pěkný den, ne? Nejdřív Arnie držel žebřík a díval se nahoru, potom byl dole on a Arnie nahoře, křičel na Arnieho, aby dával pozor, vítr mu povíval vlasy a suché hnědé listí mu poletovalo přes boty, listí už ztratilo všechny barvy. Jasně, byl to pěkný den. Dokonce i poté, co přišlo to d'ábelské auto; a jak se zdálo, zastínilo všechno v životě jejich syna jako smrtelná nemoc, prožili pár pěkných dnů. Není-li pravda?

"Ježíši," opakoval slabým, slzavým hlasem, kterým pohrdal.

Za víčky mu vyvstaly nezvané obrazy. Kolegové se po něm postranně dívají, možná si šeptají ve fakulním klubu. Diskuse na koktejlových večírcích, při kterých jeho jméno neklidně poskakuje nahoru a dolů jako tělo nasáklé vodou. Arniemu bude osmnáct až za dva měsíce, takže jeho jméno asi nebude moci být otištěno v novinách, ale všichni to budou vědět.

Všechno se roznese.

Najednou úplně nečekaně uviděl Arnieho ve čtyřech letech, rozkročeného na červené trojkolce, kterou s Reginou sehnali na burze. Červený lak tříkolky byl posetý šupinami rzi, pneumatiky byly ojeté, ale Arnie ji miloval; byl by si bral tříkolku i do postele, kdyby mohl. Michael zavřel oči a uviděl, jak Arnie jezdí sem a tam po chodníku, na sobě má modrou manšestrovou bundičku, vlasy mu padají do očí, ale pak jeho duševní zrak zamrkal nebo zakolísal a ta rezavá trojkolka z burzy byla Christina, červený lak měla pokrytý rzi, okna mléčně zakalená věkem.

Zaskřípal zuby. Kdyby někdo do pokoje nakoukl, mohl by se domnívat, že se bláznivě usmívá. Počká, dokud nezíská jakousi sebevládu, a pak vstane a sejde dolů povědět Regině, co se stalo. Poví jí to a ona bude myslet na to, co budou muset udělat, stejně jako to dělala vždycky; ukradne mu možnost pohnout událostmi, vezme mu trpký balzám, který poskytuje skutečná akce, a nechá ho napospas ničivému smutku a vědomí, že jeho syn je teď někdo jiný.

41. Blíží se bouře

Vzala si klíče od mého Cadillaku,
vskočila do mé kočinky a odfrčela pryč.
Bob Seger

První velká severovýchodní zimní bouře, postupně zasypávající sněhem celou horní třetinu Spojených států po široké a předvídatelné bouřkové trase, dostihla Libertyville na Štědrý den. Ten den začal jasným slunečným počasím s teplotou těsně pod nulou, ale rozhlasoví moderátoři během dopoledne s radostí věstili zkázu a děs a nabádali všechny, kdo ještě nenakoupili na poslední chvíli, aby to stihli do půlky odpoledne. Ty, kdo si plánovali výlet na venkovskou usedlost s vidinou starosvětských Vánoc, moderátoři nabádali, aby si to rozmysleli, pokud by jízdu nezvládli během čtyř až šesti hodin.

"Pokud nechcete trávit Štědrý večer na odstavném pruhu I - 76 někde mezi Bedfordem a Carlisle, odjedte brzo nebo vůbec," radil moderátor 104 FM posluchačům (z nichž velká část byla příliš opilá, než aby na nějakou cestu vůbec pomýšlela) a pak uzavřel Vánoční mejdanový blok Springsteenovou verzí písně "Santa Claus Is Coming to Town".

V jedenáct hodin dopoledne, kdy Dennis Guilder konečně opustil libertyvillskou všeobecnou nemocnici (podle nemocničních regulí nesměl použít berle, dokud skutečně neopustil budovu; do té doby ho vezla na kolečkovém křesle Elaine), začalo se nebe zatahovat mračny a kolem slunce se vytvořil přízračný mlžný prstenec. Dennis opatrně přešel o berlích parkoviště, otec a matka ho přitom nervózně doprovázeli po stranách, přestože parkoviště bylo svědomitě prosoleno, aby na něm nezůstala ani nejmenší stopa sněhu a ledu. Zastavil se u rodinného auta a otočil tvář trochu vzhůru, vstříc osvěžujícímu větru. Pobývat venku bylo jako vzkříšení. Měl pocit, že by tam mohl stát celé hodiny a nenabažil by se toho.

V jednu hodinu odpoledne rodinný stejš Cunninghamových dojel na předměstí Ligonieru, devadesát mil na východ od Libertyville. Nebe už tou dobou bylo hladké, obtěžkané a břidlicově šedivé a teplota klesla na minus pět.

Byl to Arnieho nápad, aby nerušili tradiční štědrovečerní návštěvu u tety Vicky a strýce Steva, Regininy sestry s manželem. Obě rodiny si během let vytvořily určitý rituál střídavých návštěv, Vicky a Steve některé roky jezdili k nim a Cunninghamovi jezdili do Ligonieru zase jiné roky. Letošní návštěva se domlouvala začátkem prosince. Zrušili ji, když se objevilo to, čemu Regina tvrdohlavě říkala "Arnieho potíže", ale začátkem minulého týdne začal Arnie neodbytně naléhat, aby se na návštěvu přece jen jelo. Nakonec, po dlouhém telefonickém rozhovoru se sestrou, který se odehrál ve středu, se Regina Arnieho přání podvolila - hlavně proto, že Vicky vypadala klidná a plná pochopení a hlavně nijak zvlášť zvědavá na to, co se stalo. To bylo pro Reginu důležité - důležitější, než by možná kdy dokázala říct. Připadalo jí, že během těch osmi dnů, co byl Arnie zavřený v New Yorku, se musela potýkat s nekonečným přívalem nechutné zvědavosti, maskované soucitem. Když s Vicky mluvila po telefonu, konečně se zhroutila a rozplakala se. To bylo poprvé a naposled od chvíle, kdy Arnieho v New Yorku zavřeli, co si tento trpký luxus dovolila. Arnie už spal. Michael, který příliš pil a vymlouval se na "sváteční náladu", odešel k O'Malleymu na pivo s Paulem Stricklandem, dalším odbytým zmetkem v politických pletích na fakultě. Nakonec to pravděpodobně skončí šesti nebo osmi pivy, možná deseti. A jestli později zajde do jeho pracovny, najde ho sedět vzpřímeně za stolem a hledět do tmy, s očima suchýma, ale zrudlýma.

Když se pokusí na něj promluvit, bude mluvit hrozně zmateně a hlavně o minulosti. Napadlo ji, že manžel možná prodělává velmi tichou formu duševního zhroucení. Ona si takový luxus nedovoli (aspoň si to v tom zlostném a bolestném stavu myslela), a jí každou noc mozek tikal a bzučel plánováním a vymyšlením strategie až do tří nebo čtyř hodin do rána. Všechny ty myšlenky a plánování směřovaly k jedinému cíli: "Jak to překonáme". Jediné dva způsoby, jak dovolovala svému mozku přistupovat k tomu, co se stalo, byly úmyslně mlhavé. Myslela na "Arnieho potíže" a "Jak to překonáme".

Ale když pár dnů po synově zatčení mluvila s Vicky po telefonu, Reginino železné sebeovládání nakrátko zakolísalo. Na dálku plakala Vicky na rameni a Vicky ji klidně utěšovala a Regina se nenáviděla za ty laciné rány, které během let Vicky uštedřila. Vicky, jejíž jediná dcera odešla z přípravky na vysokou, aby se vdala a stala ženou v domácnosti, Vicky, jejíž jediný syn se spokojil s odbornou technickou školou (pro mého syna nic takového! myslela si tehdy Regina s tichým jásotem); Vicky, jejíž manžel prodával, což bylo zvláště veselé, životní pojistky. A Vicky (čím dál veselejší) prodávala nádobí. Byla to však Vicky, u které se dokázala vyplakat, byla to Vicky, před kterou dokázala vyjádřit aspoň část zklamání, strachu a bolesti; ano, té hrozné trapnosti toho všeho, když věděla, že lidi o nich mluví a že lidi, kteří si celé roky přáli vidět její pád, jsou teď spokojeni. Byla to Vicky, možná to vždycky byla Vicky a Regina se rozhodla, že jestli toho mizerného roku mají mít nějaké Vánoce, stráví je u Vicky a Steva v obyčejném předměstském venkovském domě v tom zábavně středostavovském předměstí Ligonier, kde většina lidí má pořád americká auta, a když jedou k McDonaldu, říkají tomu "jíme venku".

Mike se samozřejmě jejímu rozhodnutí podřídil; nic víc by neočekávala a nic míň by nepřipustila.

Když se Regina Cunninghamová dozvěděla, že Arnie "má potíže", byly pro ni následující tři dny praktickým cvičením v čirém chladném sebeovládání, tvrdém vzepětí, aby přežili. Aby ona sama přežila, rodina přežila, Arnie přežil - asi by tomu nevěřil, ale Regina zjistila, že nemá čas na strachování. Mikeovu bolest do svých výpočtů nezahrnula; pomyšlení, že by se mohli utěšit navzájem, jí vůbec nepřišlo na mysl ani jako hypotéza. Když Mike sešel dolů a sdělil jí tu novinku, klidně zakryla šicí stroj přehozem. Potom odešla k telefonu a pustila se do práce. Slzy, které bude později při hovoru se sestrou polykat, byly tisíc let daleko. Prošustila kolem Michaela, jako by byl jenom kusem nábytku, a on klopýtal nejistě za ní, jako to dělal celý jejich společný život.

Zavolala Tomu Spragueovi, jejich právníkovi, jenomže ten když uslyšel, že jde o trestněprávní problém, spěšně ji odkázal na kolegu Jima Warberga. Zavolala Warbergovi a odpověděl jí záznamník, který neprozradil Warbergovo číslo domů. Chvilku u telefonu seděla, zlehka bubnovala prsty o rty, a pak zavolala znovu jejich rodinného právníka. Sprague jí nechtěl dát číslo k Warbergovi domů, ale nakonec se vzdal. Když ho nakonec Regina pustila ze spárů, vypadal Sprague trochu omámeně, skoro jako v šoku po výbuchu granátu. Jakmile se Regina dostala do plné ráže, často vyvolávala takovou reakci. Zavolala Warbergovi, který řekl, že ten případ rozhodně nemůže vzít. Regina znovu spustila lžici buldozeru. Warberg nakonec nejenže případ vzal, ale souhlasil, že okamžitě zajede do Albany, kde Arnieho drželi, a zjistí, co se dá dělat. Warberg hovořil slabým, užaslým hlasem člověka, který je po okraj nadopovaný novokainem a teď ho přešel traktor; bránil se, že zná v Albany výborného chlapíka, který dokáže obhlédnout situaci. Regina zůstala neoblomná. Warberg letěl soukromým letadlem a za čtyři hodiny podal hlášení.

Arnieho prý drží zatím bez vznesení obvinění. Příštího dne ho mají vydat do Pensylvánie. Pensylvánie a New York spolupracovali při této razii s třemi federálními agenturami: Federálním úřadem pro kontrolu drog, s Mezištátním finančním úřadem a Úřadem pro alkohol, tabák a palné zbraně. Hlavním cílem nebyl Arnie, ten byl jenom malá ryba, ale Will Darnell - Darnell a ten, s kým Darnell obchodoval. Tihle chlapíci, říkal Warberg, co mají údajně styky s organizovaným zločinem a neorganizovaným pašováním drog na jihu, ti jsou velké ryby.

"Držet někoho bez obvinění je protiprávní," vyštěkla Regina, okamžitě mobilizovala nepřeberné zásoby znalostí z televizních krimiseriálů.

Warberg, který neměl zrovna radost, že je tam, kde je, protože měl v plánu prožít klidný večer doma u knížky, chladně odsekl: "Děkoval bych na kolenou Bohu, že to dělají takhle. Chytili ho s kufrem plným neoznačených cigaret, a jestli na ně budu tlačit, s radostí ho obviní, paní Cunninghamová. Radím vám a vašemu manželovi, abyste přijeli sem do Albany. Rychle."

"Myslela jsem, že jste říkal, že ho zítra vydají ... "

"Ach ano, to bylo všechno zařízeno. Jestli budeme muset hrát baseball s těmihle hochy, měli bychom být rádi, že se zápas odehraje na domácím hřišti. Vydání není problém."

"Tak o co jde?"

"Tihle lidi chtějí skácet domino. Chtějí shodit vašeho syna na Willa Darnella. Arnold nemluví. Chci, abyste se sem oba dostavili a přesvědčili ho, že je v jeho nejlepším zájmu, aby promluvil."

"A je to v jeho nejlepším zájmu?" zaváhala.

"Je, sakra!" zaskřípal Warbergův hlas. "Tihle hoši nechtějí strčit vašeho syna do vězení. Je nezletilý, z dobré rodiny, dosud netrestán, ani ve škole nemá záznam o disciplinárních problémech. Může se z toho dostat, aniž by viděl soudce. Ale musí mluvit."

Takže odjeli do Albany a Reginu odvedli krátkou, úzkou chodbou obloženou bílými kachlíky, osvětlenou silnými žárovkami zapuštěnými do otvorů ve stropě za ochranným pletivem. Neurčitě to tam páchlo lysolem a močí a Regina se snažila přesvědčit sebe samu, že tady drží jejího syna, jejího syna, ale dospět k takovému přesvědčení bylo příliš perné. Nechtěla uvěřit, že by to mohla být pravda. Snad to je všechno halucinace.

Když spatřila Arnieho, tato možnost rychle odpadla. Ochranný plášť šoku odpadl také a Regina pocítila studený, stravující strach. V té chvíli se poprvé chytila myšlenky "jak se z toho dostaneme", jako se tonoucí chytá záchranného kruhu. Byl to Arnie, byl to její syn, nebyl ve vězeňské cele (to byla jediná věc, které byla ušetřena, ale ona byla vděčná i za malé laskavosti), seděl v malé čtvercové místnosti, kde stály jenom dvě židle a stůl poznamenaný cigaretovými spáleninami.

Arnie se na ni upřeně díval a jeho tvář vypadala strašlivě vyhublá, lebka potažená kůží. Před týdnem byl u holiče a nechal se překvapivě nakrátko ostříhat (po letech nošení delšího účesu, kterým napodoboval Dennise) a teď stropní světlo krutě prosvítalo tím, co mu na hlavě zbylo, takže vypadal, jako kdyby mu oholili hlavu, aby mu rozvázali jazyk.

"Arnie," řekla a šla k němu - na půl cesty. Odvrátil od ní hlavu, stiskl rty a Regina se zastavila. Slabší žena by možná propukla v pláč, ale Regina nebyla žádná slabší žena. Dovolila chladu, aby se vrátila celou ji prostoupil. Ten chlad byl všechno, co teď pomůže.

Místo aby ho objala - to si očividně nepřál - posadila se a pověděla mu, co je potřeba udělat. Odmítl. Poručila mu, aby s policií mluvil. Znovu odmítl. Zdůvodňovala mu to. Odmítl. Hádala se s ním. Odmítl. Prosila ho. Odmítl. Nakonec tam jenom tupě seděla, bolest jí tepala ve spáncích. Zeptala se ho proč. Odmítl jí to prozradit.

"Myslela jsem, že jsi chytrý!" zakřičela nakonec. Mohla se zbláznit nespokojeností - nejvíc ze všeho nesnášela, když nemohla prosadit svou ve věci, kterou rozhodně chtěla mít, potřebovala ji mít; něco takového se jí vlastně nestalo od chvíle, kdy odešla z domova. Až do dneška. Přivádělo ji k šílenství, že ji tak hladce a bez váhání odráží kluk, který kdysi pil mléko z jejích prsou. "Myslela jsem, že jsi chytrý, ale ty jsi hlupák! Jsi ... pitomec! Zavřou tě do vězení! Chceš jít do vězení kvůli tomu Darnellovi? Tohle chceš? Vysměje se ti! Vysměje se ti!" Regina si neuměla představit nic horšího a očividný synův nezáměr o to, jestli se mu někdo vysměje nebo nevysměje, ji rozrušoval ještě víc.

Vstala z židle, shrnula si vlasy z čela a očí, nevědomé gesto osoby, která je připravena k boji. Rychle dýchala a ve tváři byla zarudlá. Arniemu připadala mladší a zároveň mnohem, mnohem starší, než jakou ji kdy viděl.

"Nedělám to kvůli Darnellovi," řekl tiše, "a nepůjdu do vězení."

"Kdo jsi, nejvyšší soudce?" odsekla prudce, ale vztek do jisté míry překryla úleva. Aspoň něco řekl.

"Chytili tě v jeho autě s kufrem plným cigaret! Ilegálních cigaret."

Arnie mírně řekl: "Nebyly v kufru. Byly v oddělení pod kufr. V tajném oddělení. A bylo to Willovo auto. Will mi řekl, abych odvezl jeho auto."

Dívala se na něj.

"Tvrdíš, že jsi nevěděl, že tam byly?"

Arnie se na ni podíval s výrazem, který prostě nemohla přijmout, byl na jeho tváři tak cizí - bylo to pohrdání. Zlatíčko, můj chlapeček je zlatíčko, pomyslela si šíleně.

"Věděl jsem to a Will taky. Ale oni to musí dokázat, ne?"

Mohla se na něj jen dívat a žasnout.

"Jestli to na mě přece jenom nějak hodí," řekl, "dostanu podmínku."

"Arnie," pravila nakonec, "nemyslí ti to pořádně. Možná tvůj otec ..."

"Ale ano," přerušil ji. "Myslí mi to pořádně. Nevím, co děláš ty, ale mně to myslí naprosto výborně." A podíval se na ni, šedé oči měl tak strašlivě lhostejné, že už to nemohla déle vydržet a musela odejít.

V malé zelené přijímací místnosti slepě prošla kolem manžela, který seděl na lavici s Warbergem. "Běž dovnitř," řekla. "Přiveď ho k rozumu." Šla dál, aniž by počkala na odpověď, a nezastavila se, dokud nebyla venku, kde si nechala horké tváře ofukovat studeným prosincovým povětrím.

Michael šel dovnitř a neměl větší štěstí; vyšel s vyschlým hrdlem a tváří, která vypadala o deset let starší, než když vcházel dovnitř.

V motelu řekla Regina Warbergovi, co jí povídal Arnie, a zeptala se ho, jestli je možné, že má Arnie pravdu.

Warberg vypadal zamyšleně. "Ano, s takovou obhajobou je možné uspět," řekl. "Ale bylo by to sakra pravděpodobnější, kdyby byl Arnie první kostkou domina v řadě. A to není. Tady v Albany je jeden obchodník s auty, jmenuje se Henry Buck. On byl příjemce. Už je taky zatčený."

"Co řekl?" zeptal se Michael.

"Nemám možnost to zjistit. Ale když jsem se pokusil promluvit s jeho právníkem, odmítl se mnou mluvit.

Považuju to za špatné znamení. Jestli Buck promluví, svalí vinu na Arníeho. Vsadím svůj dům i s pozemkem, že Buck může dosvědčit, že váš syn o tom tajném oddělení v kufru věděl, a to je špatné."

Warberg se na ně upřeně podíval.

"Víte, to, co vám váš kluk řekl, je jenom napůl chytré, paní Cunninghamová. Zítřka s ním budu mluvit, ještě než ho převezou zpátky do Pennsylvánie. Jenom doufám, že pochopí, že existuje možnost, že to všechno padne na jeho hlavu."

První vločky sněhu se začaly snášet z těžkého nebe, když zatáčeli do ulice, kde bydleli Steve a Vicky. Sněží už i v Libertyville? napadlo Arníeho a nahmatal v kapse klíče na koženém čtverečku. Asi sněžilo. Christina byla pořád v Darnellově garáži, zabavená. To bylo v pořádku. Aspoň nestála venku v tom počasí. Však si ji zase vyzvedne. Včas.

Minulý víkend byl jako rozmazaný špatný sen. Jeho rodiče se s ním dohadovali v té malé bílé místnosti, připadalo mu, že mají neznámé tváře cizinců; byly to hlavy, hovořící cizím jazykem. Právník, kterého najali, Warley nebo Warmly nebo jak, pořád mluvil o něčem, čemu říkal teorie domina, a o nutnosti vypadnout z "té boudy na spadnutí, než se ti to všechno sesype na hlavu, hochu - demoliční koule rozhoupaly dva státy a tři federální agentury".

Ale Arnie měl větší obavy o Christinu.

Připadalo mu stále zřejmější, že Roland D. LeBay je s ním nebo se potlouká někde poblíž - možná s ním splývá. Tato myšlenka Arníeho neděsila, uklidňovala ho. Ale musel být opatrný. Ne kvůli Junkinsovi; cítil, že Junkins má jenom podezření a ta všechna směřují špatným směrem, vycházejí od Christiny, než aby mřila k ní.

Ale Darnell ... s Willem by mohly být problémy. Ano, opravdové problémy.

První noc v Albany, když jeho matka a otec odešli do motelu, odvedli Arníeho do cely předběžného zadržení, kde usnul překvapivě snadno a rychle. A měl sen - nebyla to tak docela noční můra, ale něco strašlivě tísnivého. Probudil se jedním rázem uprostřed noci, tělo zalité potem.

Zdálo se mu, že Christina se zmenšila na maličký Plymouth osmapadesátku, o nic větší než lidská ruka. Seděla na dráze obklopené krajinou v měřítku H0, která vypadala ohromně skutečně - tady byla ulice z umělé hmoty, která mohla být JFK Drive, kde umřel Louda Welch. Budova z Lega, která vypadala přesně jako libertyvillská střední škola. Domky z umělé hmoty, stromy z papíru ... a obrovské těleso Willa Darnella, který seděl u ovládání a určoval, jako rychle nebo pomalu bude malá Fury jezdit. Dech mu hvízdal do poškozených plíc a zase ven jako meluzína.

Budeš držet jazyk za zuby, hochu, řekl Will. Rýsoval se nad modelovým světem jako obr. Nechceš si to u mě rozházet, protože držím v ruce ovládání; můžu udělat tohle ...

a Will pomalu začal otáčet knoflíkem ovládání k nápisu RYCHLE.

Ne! snažil se Arnie zakřičet. Ne, nedělej to, prosím tě! Já ji miluju! Prosím tě, vždyť ji zabiješ! Malá Christina na dráze uháněla maličkým Libertyville stále rychleji, zadek jí klouzal v zatáčkách, jak se vyrovnávala s odstředivou silou. Teď už z ní byla jenom rozmazaná červenobílá šmouha, motor pronikavě bzučel jako vos.

Prosím! křičel Arnie. Prosííím!

Konečně začal Will otáčet knoflíkem zpátky, vypadal zlověstně potěšeně. Malé auto začalo zpomalovat. Jestli začneš mít roupy, tak si jenom vzpomeň, kde máš své auto, hochu. Drž klapačku zavřenou a oba se dožijeme dalšího dne. Už jsem prodělal horší šlamastyky než je tahle ...

Arnie se natáhl, aby vzal malé auto do ruky, aby je zachránil z té dráhy. Snový Will ho přes ruku pleskl. Čí je to pytel, hochu?

Wille, prosím ...

Já to chci slyšet.

Je to můj pytel.

Tak si to pamatuj, hochu.

A Arnie se probudil a v uších mu stále zněla poslední slova. Té noci už nespál.

Bylo by tak nemožné, aby Will věděl ... no, věděl něco o Christině? Nebylo. Viděl přes to okno spoustu věcí, ale uměl držet jazyk za zuby - aspoň dokud nenastala pravá chvíle, kdy ho pustit na špacír. Možná věděl to, co Junkins ne, že Christininu listopadové znovuzrození bylo nejenom divné, ale navíc naprosto nemožné. Bude vědět, že spousta oprav nebyla nikdy provedena, tím míň že by je dělal Arnie.

Co ještě by věděl?

Z nohou se Arniemu do hlubin břicha vyplížil chlad, protože si konečně uvědomil, že Will byl možná v garáži tu noc, kdy Repperton a ostatní zemřeli. Vlastně to bylo víc než možné. Bylo to pravděpodobné. Jimmy Sykes byl prost'áček a Will ho nerad nechával o samotě.

Budeš držet jazyk za zuby. Nechceš si to u mě rozházet, protože můžu udělat tohle ...

Ale i kdyby to Will věděl, kdo by mu věřil? Už bylo příliš pozdě na sebeklam a Arnie už nemohl tu nemožnou myšlenku od sebe dál zahánět ... už ani nechtěl. Kdo by Willovi věřil, kdyby se Will rozhodl někomu povědět, že Christina někdy jezdí sama? Že byla sama venku té noci, kdy byl zabit Louda Welch a té noci, kdy byli zabiti další darebáci? Věřila by tomu policie? Smáli by se, až by je trefil šlak. S Junkinsem už by to bylo horší, ale Arnie nevěřil, že by Junkins dokázal takovou věc přijmout, i kdyby chtěl. Arnie viděl jeho oči. Takže i kdyby to Will věděl, co by z toho měl?

Potom si s rostoucí hrůzou Arnie uvědomil, že na tom nezáleží. Will bude zítra nebo pozítří venku na kauci a potom bude Christina jeho rukojmím. Může ji podpálit - svého času podpálil spoustu aut, jak se Arnie dozvěděl při vysedávání v kanceláři a poslouchání jeho historek - a až ji nechá shořet na bezmocnou zčernalou kastli, vzadu je drtič. Dovnitř vjede zuhelnatělý trup Christiny na pásovém dopravníku, ven vyjede kovová kostka k nepoznání.

Poldové to tam zapečetili.

Ale to na věci stejně nic nemění. Will Darnell byl mazaný starý lišák a byl vždy připraven na veškeré možnosti. Jestli bude Will chtít vejít dovnitř a podpálit Christinu, udělá to ... i když bylo mnohem pravděpodobnější, napadlo Arnieho, že si na tu práci najme pojišť'ovacího odborníka - chlapa, který hodí pár hrstí kostek pevného podpalovače do auta a pak škrtne sirkou.

Arnie už v duchu viděl šlehající plameny. Cítil zuhelnatělé polstrování.

Ležel na věžeňském lehátku, v ústech měl sucho, srdce mu rychle bušilo v hrudi.

Budeš držet jazyk za zuby. Nechceš si to přece u mě rozházet ...

Samozřejmě, jestli se Will o něco pokusí a nebude při tom dost opatrný - kdyby se jen na chvíličku nesoustředil - Christina ho dostane. Ale Arnie si nemyslel, že by Will nebyl dost opatrný.

Příštího dne ho odvezli zpátky do Pennsylvánie, obvinili ho a pustili na běžnou kauci. V lednu bude předběžné projednání a už se mluvilo o velké porotě. Razie se objevila na prvních stránkách po celém státě, i když Arnieho označovali pouze za "mladíka", jehož jméno "stát a federální úřady neuveřejňují, protože je dosud nezletilý".

V Libertyville však bylo Arnieho jméno známé dost. Bez ohledu na předměstskou výstavbu motorestů,

rychlých občerstvení a kuželníků to bylo pořád jenom fakultní městečko, kde si lidé viděli navzájem do talíře. Tito lidé, většinou nějak spojení s Horlicksem, věděli, kdo jezdil pro Willa Darnella a koho zatkli na hranici státu New York s kufrem plným pašovaných cigaret. Pro Reginu to byla noční můra. Arnie, po krátké zajištění do vězení, šel domů v doprovodu rodičů - na kauci tisíc dolarů. Byla to všechno jenom velká posraná hra na monopoly, fakt. Jeho rodiče dostali kartu VYVÁZNEŠ Z VĚZENÍ. Jak se dalo čekat.

"Čemu se usmíváš, Arnie?" zeptala se ho Regina. Michael řídil auto, jel krokem, vyhlížel přes víření sněhu Stevův a Vickyin venkovský dům.

"Já jsem se usmíval?"

"Ano," řekla a dotkla se jeho vlasů.

"Opravdu si nevzpomínám," řekl nepřítomně a Regina zase ruku stáhla.

Domů se vrátili v neděli a rodiče ho nechávali dost na pokoji buď proto, že nevěděli, jak s ním mluvit, nebo proto, že ho měli plné zuby ... nebo možná obojí. Kašlal na to a byla to pravda. Cítil se úplně vyčerpaný, vyprázdněný jako duch. Matka si šla lehnout a spala celé odpoledne, předtím vyvěsila telefon. Otec se bezcílně potloukal po dílně, chvílemi zapínal hoblovku a pak ji zase vypínal. Arnie seděl v obývacím pokoji a sledoval v televizi fotbalový zápas, nevěděl, kdo hraje, nezajímalo ho to, spokojil se sledováním, jak hráči pobíhají sem a tam, nejdřív v jasném teplém kalifornském slunci, později v plískanici, která proměnila hřiště v blátivou oranici a vymazala lajny.

Kolem šesté hodiny si zdříml.

A zdál se mu sen.

Zdál se mu sen i v noci a příští noci, v posteli, ve které spával od nejranějšího dětství, s jilmem za okny, jenž vrhal starý známý stín (každou zimu z něj byla kostra, která pokaždé v květnu zázrakem obrostla novým masem). Tyto sny byly jiné než ten, ve kterém se obrovský Will nahýbal nad autíčkovou dráhou. Vůbec si na ty sny nevzpomínal, jenom pár okamžiků po probuzení. Možná to bylo dobře. Postava u silnice; prst bez masa poklepává na rozpadlou dlaň v šílené parodii nějakého znamení; tísnivý pocit svobody a ... úniku? Ano, úniku. Nebylo to nic jiného kromě ...

Ano, nořil se z těchto snů zpět do reality s jedinou, stále se opakující představou: byl za volantem Christiny, pomalu jel vyjící vánicí, sníh padal tak hustě, že doslova neviděl dál než na konec kapoty. Vítr nekvílel; byl to hlubší, zlověstnější zvuk, basové burácení. Potom se obraz změnil. Sníh už nebyl sníh; byla to telegrafní páska. Burácení větru bylo burácení velkého davu lemujícího obě strany Páté Avenue. Všichni ho zdravili. Zdravili Christinu. Jásali, protože on a Christina ...

Unikli.

Pokaždé, když ten zmatený sen přestal, si pomyslel: Až tohle pomine, vypadnu, určitě vypadnu, pojedou do Mexika. A Mexiko, když si tak představoval jeho neustále jasné slunce a venkovský poklid, mu připadalo skutečnější než sny.

Krátce poté, co se probudil z posledního snu, ho napadlo, že by měli strávit Vánoce s tetou Vicky a strýcem Stevem jako za starých časů. Probudil se s tímto nápadem, zvonil mu v hlavě podivně vytrvale. Ten nápad mu připadal strašlivě dobrý, nanejvýš důležitý. Vypadnout z Libertyville, než ...

No, než budou Vánoce. Co jiného?

Takže se o tom začal bavit s matkou a otcem, zvláště tvrdě se pustil do Reginy. Ve středu se najednou vzdala a souhlasila. Věděl, že mluvila s Vicky, a Vicky jí nemínila nic vyčítat, takže to bylo v pořádku. Ted', na Štědrý den, cítil, že všechno bude brzy v pořádku.

"A je to tady, Mikeu," řekla Regina, "a určitě to zase mineš jako vždycky, když sem jedeme."

Michael zabručel a zabočil na příjezdovou cestu. "Vidím to," řekl setrvale obranným tónem, který používal snad vždycky, když mluvil s manželkou. Je to osel, pomyslel si Arnie. Ona s ním mluví jako s oslem, rajtuje na něm jako na oslu a on hýká jako osel.

"Znovu se usmíváš," prohodila Regina.

"Zrovna jsem si myslel, jak vás mám oba moc rád," řekl Arnie. Otec se na něj podíval, překvapený a

dojatý; matce se měkce zaleskly oči, možná slzami.

Oni tomu doopravdy věřili.

Ti hajzlové.

Do tří hodin odpoledne na Štědrý den se sníh snášel jenom v přeháňkách, ale přeháňky začaly houstnout a splývat. Skutečnost, že se vánice opozdila, nevěstila nic dobrého, jak tvrdila předpověď počasí. Bouře nabírala na síle a bude o to horší, až se strhne. Předpovědi o sněhové nadílce se zvýšily ze třiceti centimetrů na půl metru, při prudkém větru hrozily velké závěje.

Leigha Cabotová seděla doma v obývacím pokoji, naproti malému opravdovému vánočnímu stromku, který už začal opadávat (byla u nich doma hlavním zastáncem tradic a už čtyři roky úspěšně odolávala otcovu přání koupit umělý stromek a matčinu přání odbýt svátky husou nebo kapounem místo tradičního krocana). Byla v domě sama. Matka a otec odešli na štědrovečerní návštěvu k Stewartovým; pan Stewart byl nový šéf jejího otce a padli si do oka. Takové přátelství paní Cabotová s radostí podporovala. Za posledních deset let se šestkrát stěhovali, hopsali sem a tam po celém východním pobřeží a ze všech míst, kde se ocitli, se mámě nejvíc líbilo v Libertyville. Chtěla tu zůstat a manželovo přátelství s panem Stewartem by tomu mohlo napomoci.

Úplně sama a pořád ještě panna, pomyslela si. Byla to naprostá pitomost, ale přesto najednou vstala, jako by ji něco bodlo. Odešla do kuchyně, příliš si uvědomovala drobné zvuky umakartového království: elektrické hodiny, trouba, kde se pekla kýta (v pět jí musím vypnout, jestli se do té doby naši nevrátí, připomněla si), studené lupání z mrazáku, kde rostly další ledové kostky.

Otevřela ledničku, uviděla karton koly vedle tátova piva a pomyslela si: Satane, odstup. Pak si stejně vzala jednu plechovku. Bylo jí fuk, co jí to provede s pleť. Stejně teď s nikým nechodila. Jestli se osype, co na tom?

Prázdný dům ji tísnil. To se jí nikdy nestalo; vždycky měla radost a byla absurdně spokojená, když ji nechali samotnou - nepochybně přežitek z dětství. Dům ji vždycky konejšil. Ale teď ty zvuky z kuchyně, sílicího větru venku, dokonce i šoupání sandálů po linoleu - všechny ty zvuky jí připadaly zlověstné, dokonce děsivé. Kdyby to dopadlo jinak, Arnie by byl mohl být s ní. Její rodiče, zvláště matka, ho měli rádi. Ze začátku. Samozřejmě po tom, co se stalo, by jí matka nejspíš vymyla pusu mýdlem, kdyby věděla, že na něj Leigha vůbec myslí. Ale ona na něj myslela. Až příliš často. Uvažovala, proč se změnil. Uvažovala, jak jejich rozchod bere. Uvažovala, jestli se má dobře.

Vítr zaskučel a pak trochu utichl, připomněl jí - samozřejmě bez důvodu - motor auta, které přidá plyn a zase ubere.

Nevrátí se ze Zatačky mrtvého muže, zašeptalo jí v hlavě podivně a úplně bez důvodu (samozřejmě) odešla k dřezu, vylila kolu a přemýšlela, jestli se rozpláče, bude zvracet nebo co.

S rostoucím překvapením si uvědomovala, že se začíná bát.

Naprosto bez důvodu.

Samozřejmě.

Aspoň že rodiče nechali auto v garáži (auta, pořád se jí hlavou honila auta). Nelbilo se jí pomyšlení, že by táta musel jet od Stewartových domů v tomhle nečase, v náladě po třech, čtyřech martini (jenomže jim vždycky říkal martíni, s typicky dospěláckým smyslem pro blbinky). Byly to jenom tři bloky a ti dva odešli z domu zachumlání a rozhiňaný, vypadali jako párek velkých dětí, chystající se stavět sněhuláka. Při procházece domů vystřízliví. Prospěje jim to. Prospěje jim to, pokud ...

Vítr znovu zesílil - zahučel kolem okapů a pak utichl - a ona najednou viděla matku a otce, jak jdou ulicí a prodírají se mračny rozvřeného sněhu, drží se navzájem, aby neupadli na své opilé, roztomilé zadnice, a chechtají se. Táta možná štípe mámu přes zimní kalhoty. Tak někdy štípal i ji, když měl trochu v hlavě, a Leigha to strašně rozčilovalo, protože jí to připadalo hrozně dětinské na dospělého člověka. Ale samozřejmě měla oba ráda. Její láska patřila k té našťvanosti a občasné rozčilování nad nimi patřilo k její lásce.

Šli spolu vánicí hustou jako dým a pak se za nimi v té bělobě otevřely dvě obrovské zelené oči, vypadaly, že se vznášejí ve vzduchu ... oči, které se děsivě podobaly kruhům na přístrojové desce, jež viděla, když se dusila ... a ty oči rostly ... kradly se za jejími bezmocnými, rozesmátými, nalíznutými

rodiči.

Prudce se nadechla a vrátila se do obývacího pokoje. Přiblížila se k telefonu, skoro ho vzala do ruky, pak zamířila jinam a vrátila se k oknu, dívala se ven do bílé tmy, založila si ruce a chytila lokty do dlaní. Co se chystala udělat? Zavolat jim? Povědět jim, že je sama doma a zabředla do myšlenek o Arnieho starém a vychytralém autě, jeho ocelové přítelkyni Christině, a že chce, aby přišli domů, protože se o ně i o sebe bojí? Tohle chtěla udělat?

Roztomilé, Leigho. Roztomilé.

Prohrnutý asfalt ulice mizel pod novým přívalem sněhu, ale pomalu; teprve začalo pořádně sněžit a vítr se chvílemi snažil ulici umést silnými poryvy, kterými zvedal prachové plachty, zmítal jimi a zvedal je, až splývaly s bělošedým nebem bouřlivého odpoledne, jako pomalu se kroutící kouřoví duchové ...

Ach, ale ta hrůza tu byla, byla skutečná, a cosi se chystalo. Věděla to. Otřásla jí, když se dozvěděla, že Arnieho zatkli pro pašování, ale tato reakce nebyla zdaleka tak silná jako neovladatelný strach, který cítila, když předchozího dne otevřela noviny a uviděla, co se stalo Buddymu Reppertonovi a dvěma dalším klukům, předchozího dne, kdy její první bláznivou, hroznou a trochu nejistou myšlenkou bylo: Christina.

A teď na ni těžce dolehlo zlé tušení o nějaké další levotě a nemohla se ho zbavit, bylo to šílené, Arnie byl přece ve Philadelphii na šachovém turnaji, vypytała se na to, nic jiného na tom nebylo a ona už na to nebude myslet, zapne všechna rádia a televizi, zaplní barák zvuky, aby nemyslela na to auto, které páchne jako hrob, na to auto, které se jí pokusilo zabít, zavraždit ji ...

"Krucinál," zašeptala. "Nemůžeš toho nechat?"

Paže, na nich ztuhlá husí kůže.

Najednou se znovu vrátila k telefonu, našla seznam a stejně jako to udělal Arnie jednou večer před čtrnácti dny, zavolala dnes Leigha libertyvillskou všeobecnou nemocnici. Spojovatelka s příjemným hlasem jí řekla, že pan Guilder byl dnes ráno propuštěn. Leigha jí poděkovala a zavěsila.

Zamyšleně stála v prázdném obývacím pokoji, dívala se na malý stromek, dárky, jesličky v rohu. Pak v seznamu našla číslo Guilderových a vytočila je.

"Leigho," řekl Dennis očividně potěšen.

Sluchátko ji studilo do ruky. "Dennisi, mohla bych k vám zajít a popovídat si s tebou?"

"Dnes?" zeptal se překvapeně.

Hlavou jí zavířily zmatené myšlenky. Kýta v troubě. V pět musí troubu vypnout. Rodiče budou doma. Byl Štědrý den. Sněžilo. A ... měla dojem, že chodit dnes večer ven by nebylo bezpečné. Chodit po chodnících, když se z vánice může vynořit cokoli. Naprosto cokoli. Dnes večer ne, dnes by to bylo nejhorší. Měla dojem, že dnes večer by nebylo bezpečné pobývat venku.

"Leigho?"

"Dnes večer ne," řekla. "Hlídám dům. Naši jsou na večírku."

"Jo, já taky hlídám," řekl Dennis pobaveně. "Hraju se ségrou karty. Hrozně podvádí."

Slabě: "Já nepodvádím!"

Při jiné příležitosti by ji to možná pobavilo. Dnes ne. "Po Vánocích. Třeba v úterý. Šestadvacátého. Hodilo by se ti to?"

"Jasně. Leigho, je to kvůli Arniemu?"

"Ne," odpověděla a sevřela sluchátko tak pevně, až jí zdřevěněla ruka. Musela ze všech sil ovládnout hlas. "Ne - o Arniem mluvit nechci. Chci s tebou mluvit o Christině."

42. Bouře propuká

Je to říčná krasavice, pevně se drží na všech čtyřech,
motor z Roadrunneru v kastli fordky dvaatřicet,
jó, když pozdě v noci začínám být mrtvej,
přisahám, že vzpomenu si na tvou krásu a polechtám jí plyn.
Koukni se támhle, vidíš světla města?
Tak jdeme na to, holka moje zlatá, tvrdě se do toho dáme.
Bruce Springsteen

Do pěti hodin večer bouře zachvátila celou Pennsylvánii; svištěla celým státem od hranice k hranici, z rozšklebeného chřtánu chrlila sníh. Žádný štědrovečerní nával v obchodech se nekonal a většina unavených a otupělých prodavačů a obchodníků děkovala matce přírodě, přestože přišli o placené přesčasy. Ještě si jich užijí dosyta, až zase v úterý začnou tržby, říkali si navzájem nad štědrovečerními skleničkami před čerstvě zapálenými krby.

Matka příroda toho večera nijak mateřsky nevypadala, když časné šero ustoupilo tmě a pak bouřlivé noci. Té noci z ní byla pohanka, děsivá stará čarodějnice, baba rajtující na větrném koštěti. Vánoce pro ni nic neznamenaly; strhla vánoční výzdobu Obchodní komory a vynesla ji vysoko do černého nebe, odfoukla veliký Betlém před policejní stanicí do závěje a ovce, kozy a přesvatou Marii s děťátkem našli až koncem ledna, když přišla obleva. A posledním plivnutím do oka křesťanských svátků bylo, že překotila dvanáctimetrový strom, který stál před libertyvillskou radnicí, takže prorazil velké okno u městského daňového odhadce. Dobře mu tak, říkali mnozí později.

V sedm hodin už pluky nestíhaly. Ve čtvrt na osm si prorážel cestu po Main Street trolejbus, za stříbřitý zadek se mu zavěsila řádka aut jako štěňata na mámu a potom se ulice vyprázdnila až na několik šikmo zaparkovaných aut, které už projíždějící pluky zahrnuly až po nárazníky. Do rána bude většina z nich zahrnutá úplně. Na křižovatce Main Street a Basin Drive visel semafor, který nikomu neukazoval, jenom ve větru tancoval na elektrickém kabelu. Najednou se ozvalo elektrické zasyčení a světlo potemnělo. Dva nebo tři cestující z posledního městského autobusu zrovna přecházeli ulici; zvedli hlavu a pak pospíchali dál.

V osm hodin, když pan a paní Cabotovi konečně dorazili domů (k Leighině veliké, leč nevyslovené úlevě), místní rozhlasové stanice vysílaly žádost pennsylvánské státní policie, aby nikdo nevyjížděl na silnice.

V devět hodin, když se Michael, Regina a Arnie Cunninghamovi, vybavení horkým rumovým punčem (vyhlášenou sváteční specialitou strýce Steva), sesedli s tetou Vicky a strýcem Stevem kolem televize a dívali se na Alastaira Sima ve Vánoční koledě, tou dobou byla pennsylvánská dálnice v úseku čtyřiceti mil zavátá sněhem. Do půlnoci bude dálnice zavátá celá.

V půl desáté, kdy Christininu světlomety v opuštěné garáži Willa Darnella najednou ožily a prořízly temnotou zářivý oblouk, Libertyville už strnulo v naprosté nehybnosti, jen občas ulicí projel sněžný pluh. Christinin motor zaduněl tichou garáží a zmlkl.

Zaduněl a zmlkl.

Řadicí páka u prázdného předního sedadla se posunula.

Christina se dala do pohybu.

Elektrické ovládání přcvaknuté k sluneční cloně krátce zabzučelo. Jeho tichý zvuk se ztrácel ve vytí

větru. Ale vrata slyšela; poslušně vyrachotila po kolejničkách nahoru. Dovnitř vletěl vír sněhu. Christina projela ven, ve sněhu vypadala jako přízrak. Zabočila vpravo a vyjela na ulici, pneumatiky projížděly sněhem čistě a pevně, bez protáčení, smyků, váhání. Rozsvítil se bunkr - jantarové, mrkající oko ve sněhu. Christina zabočila vlevo, na JFK Drive.

Don Vanderberg seděl za stolem v kanceláři otcovy benzínové pumpy. Nohy i péro nahoře. Četl si jednu z otcových píchacích knížek, pronikavě inteligentní a hlubokomyslný svazek s titulem Kolující Pammie. Pammie to už dostala od každého kromě mlékaře a psa a mlékař už dorazil a pes jí ležel u nohou, když zazvonil zvonek, který oznamoval, že přijel zákazník.

Don netrpělivě vzhlédl. V šest, tedy před čtyřmi hodinami, volal otcovi a ptal se ho, jestli by neměl pumpu zavít - dnes v noci nebude dost kšeftů ani na to, aby zaplatily elektřinu v neónovém poutači. Jeho otec, usazený doma se zadkem v teple a nohama v bačkorách, mu řekl, aby měl otevřeno až do půlnoci. Jestli existuje Skrblík, tak je to on, pomyslel si Don našťavaně, když praštil sluchátkem.

Prostou skutečností bylo, že už nerad zůstával v noci sám. Bývaly doby, a nebylo to tak dávno, kdy měl spoustu kamarádů. Byl by tu Buddy a Buddy byl jako magnet, přivábil ostatní svým chlastem, občasným koksu, ale hlavně silou osobnosti. Ale teď byli pryč. Všichni byli pryč.

Až na to, že se Donovi někdy zdálo, že pryč nejsou. Někdy mu připadalo (když byl sám, stejně jako dnes v noci), že když zvedne oči, uvidí je tam sedět - Richieho Trelawneye na jedné straně, Loudu Welche na druhé a Buddyho mezi nimi s lahví Texasanu v ruce a marihuanovou cigaretou za uchem. Jsou strašlivě bílí, všichni tři, jako upíři, oči mají skelné jako u mrtvých ryb. A Buddy mu podá láhev a zašeptá, Dej si loka, blboune - co nevidět budeš mrtvej jako my.

Tyto představy byly někdy tak živé, že mu z nich vysychalo v ústech a trásly se ruce.

A důvod nebyl Donovi tak docela nejasný. To Pičiksichtovo auto neměli tehdy v noci rozmlátit. Jeden každý kluk, který se toho povedeného vtípku zúčastnil, zašel strašlivou smrtí. Všichni, to jest kromě něj a Sandyho Galtona, a Sandy nasedl do svého starého, domláceného Mustangu a kamsi ujel. O dlouhých nočních šichtách Don často přemýšlel o tom, že by rád udělal totéž.

Zákazník venku zmáčkl klaskon.

Don zabouchl knihu na stole vedle umaštěného strojku na kreditní karty a navlékl se do bundy, vykoukl ven na auto a divil se, který šílenec vyjel do tak psího počasí. V rozvířeném sněhu nedokázal rozeznat auto ani zákazníka; nedokázal pořádně rozeznat nic, jenom světlomety a obrys kapoty, a ta byla příliš dlouhá na moderní auto.

Jednou, pomyslel si, natahoval si přitom rukavice a neochotně se loučil s erekcí, jednou otec instaluje samooblužné stojany a tahle otrava skončí. Jestli jsou lidi takoví blázni, aby jezdili ven o takové noci, měli by si čerpat benzín sami.

Dveře se mu skoro vytrhly z ruky. Pňdržel je, aby netříscky o zeď a třeba se v nich nerozbilo sklo; málem to s ním seklo. Přestože předtím slyšel neustálé hučení větru (které se snažil nevnímat), sílu bouře dokonale podcenil. Jenom hluboký sníh - víc než dvacet centimetrů - mu pomohl udržet se na nohou. To podělaný auto musí mít sněžnice, pomyslel si našťavaně. Jestli mi ten chlap dá kreditku, načechrám mu koule.

Brodil se sněhem, přiblížil se nejdřív k první řadě ostrůvků. Ten blbec zaparkoval úplně na konci.

Přirozeně. Don se pokusil aspoň jednou zvednout hlavu a podívat se, ale vítr mu chrstl do obličeje sněh, až to zabodalo, takže rychle zase hlavu sklonil, aby ten nápor schytala kapuce bundy.

Přešel před autem, na okamžik ho zaplavilo jasné, ale studené světlo dvojitých reflektorů. Namáhavě se potácel ke dvířkům řidiče. Světélka na stojanu vdechla autu bílofialový odstín. Tváře už vůbec necítil. Jestli ten chlap bude chtít nazpět do posledního dolaru a bude po mně chtít zkontrolovat olej, řeknu mu, ať se na to vysere, pomyslel si a zvedl hlavu vstříc sněhovým bodlinám, když se okno spustilo.

"Co si p ... " začal a zvuk p, jak chtěl říct přejete, se proměnil v pronikavý, syčivý, bezdechý výkřik: péééééhhh ...

Z okna, ani ne deset centimetrů od jeho obličeje, se vyklonila hnijící mrtvola. Místo očí měla široké, prázdné jamky, vyschlé rty odhalovaly několik žlutých, vyviklaných zubů. Jedna ruka se běhala na volant. Druhá, strašlivě chrastící, se natáhla, aby se ho dotkla.

Don uskočil zpět, srdce mu bušilo v hrudi jako o závod, v hrdle cítil hrůzu jako příšerný rozžhavený kámen. Ta mrtvola mu pokynula, zazubila se a motor auta najednou zabral, nabíral otáčky.

"Plnou," zašeptala mrtvola a Don, přestože byl šokem a hrůzou bez sebe, si všiml, že mrtvola má na sobě cáry ohnilé armádní uniformy. "Plnou, ty hajzle." Zuby v lebce se cenily ve fluoreskujícím světle. Hluboko v ústech se zaleskl kousek zlata.

"Dej si loka, blboune," zašeptal jiný hlas chraptivě a ze zadního sedadla se vpřed naklonil Buddy Repperton, podával Donovi láhev Texasanu. V jeho šklebu se hemžili a lezli červi. A ve zbytcích vlasů mu pobíhali brouci. "Určitě to potřebuješ."

Don zaskřehotal, ten zvuk vyrazil odněkud z hloubi útrob. Prudce se otočil a rozběhl se sněhem obrovskými skoky jako postavička z komiksu; znovu zaječel, když auto zaburácelo silou osmi válců; ohlédl se přes rameno a uviděl, že u pumpy stojí Christina, Amieho Christina, a už jela, až jí sních odletoval za pneumatikami, a tamto, co viděl, už bylo pryč - to ale jaksi bylo ještě horší. Tamto zmizelo. Auto jelo samo od sebe.

Otočil se k ulici a už lezl přes sněhový násep, navršený projíždějícími pluhy, na druhou stranu. Tam vítr umetl chodník dočista, jen místy zbyla kalužina ledu. Don na jedné uklouzl. Nohy mu podjely. Přistál se zaduněním na zadku.

Za okamžik ulici zaplavilo bílé světlo. Don se překulil a podíval se nahoru, ze všech sil pouličil oči z důlků, právě včas, aby uviděl obrovské bílé kruhy Christininých světlometů, když prorazila sněhový násep a vrhla se na něj jako lokomotiva.

Stejně jako Gaul jsou i Libertyvillské kopečky rozděleny do tří částí. Půlkruh nejbližší u města na nízké pahorkatině, které se až do poloviny devatenáctého století říkalo Vyhlídka svobody (připomínala to pamětní deska na rohu ulice Rogers a Tacklin), byl jedinou skutečně chudou čtvrtí ve městě. Byla to nešťastná zmeť bytů a dřevěných domků. Nepořádné zadní dvorky ovíjely prádelní šňůry a za mírnějšího počasí byly poseté dětmi a levnými hračkami - v příliš mnoha případech byly děti i hračky v ubohém stavu. S touto čtvrtí, kdysi patřící střední třídě, to šlo z kopce od chvíle, kdy v pětáctýřicátém zmizely válečné pracovní příležitosti. Sestup začal pomalu, potom v šedesátých a začátkem sedmdesátých let začal nabírat na rychlosti. Teď přišlo to nejhorší, i když by to nikdo neřekl přímo, aspoň ne veřejně, aby mohl být citován. Teď se sem začali stěhovat černí. V soukromí, v lepších čtvrtích města, nad rožněným masem a skleničkami se říkalo: Ti černí, Bůh nám pomoz, černí objevují Libertyville. Čtvrť už získala své jméno - nikoli Vyhlídka svobody, ale Malé kopečky. Bylo to jméno, které mnohým nepříjemně zavánělo ghettem. Vydavatele Keystone v tichosti informovalo několik největších inzerentů, že kdyby použil tento výraz v tisku a tím ho legitimoval, byli by z toho velmi nešťastní. Vydavatel, jehož matka nevychovala žádné blbce, to nikdy neudělal.

Heights Avenue se oddělovala od Basin Drive uprostřed Libertyville a pak začala stoupat. Čistě protínala střed Malých kopečků a pak pokračovala dál. Silnice se pak prodírala pásem zeleně až do obytných čtvrtí. Této části města se říkalo prostě Kopečky. To všechno vám možná připadá zmatené - Kopečky tamhle a Kopečky tuhle - ale libertyvillští občané věděli, o čem mluví. Když se řeklo Malé kopečky, myslela se tím bída, ať lesklá nebo jiná. Když jste vynechali přídavné jméno "Malé", mysleli jste pravý opak chudoby. Tady stály pěkné staré domy, většina z nich vkusně kus od cesty, některé z těch nejpěknějších za hustými osovými ploty. Tady bydleli libertyvillští mocipáni a inteligence - vydavatel novin, čtyři lékaři, bohatá a potrhlá vnučka jednoho muže, který vynalezl rychloodpalovací vyhadzovací systém u automatických pistolí. Zbytek byli většinou právníci.

Za touto čtvrtí úctyhodných maloměstských boháčů procházela Heights Avenue zalesněnou oblastí, která byla vlastně příliš hustá, než aby se jí říkalo pás zeleně; lesy lemovaly obě strany cesty víc než tři míle. V nejvyšším bodě ulice odbočovala doleva na Stanson Road, končila slepě na Vyhlídce, odkud byl výhled na město a libertyvillské autokino.

Na druhé straně této malé hory (které se ale také říkalo Kopečky) byla poměrně stará středostavovská čtvrť, kde pomalu chátraly domky čtyřicet a padesát let staré. Tato čtvrť pomalu přecházela ve venkov a Heights Avenue zároveň přecházela v okresku číslo dvě.

Na Štědrý večer v půl desáté jel po Heights Avenue dvoubarevný Plymouth 1958, jeho světla

prořezávala sněhem zaslepenou, rozběsněnou tmou. Starousedlíci na Kopečkách by byli řekli, že nic - možná kromě auta s pohonem na čtyři kola - by té noci po Heights Avenue nemohlo vyjet, ale Christina se pohybovala stálou rychlostí třicet mil za hodinu, světlometry pátrala před sebou, stěrače se rytmicky houply sem a tam, uvnitř bylo úplně prázdné. Její čerstvé koleje byly osamělé a místy hluboké skoro třicet centimetrů. Neutuchající vítr je rychle zavál. Tu a tam přední nárazník a kapota rozprášily hřeben závěje, prašan snadno povolil.

Christina minula odbočku na Stanson Road a Vyhlídku, kde měl kdysi schůzku Arnie s Leighou. Dojela na vrchol Liberty Heights a zamířila dolů na druhou stranu, nejdřív přes černý les, proříznutý pouze bílou stuhou, která označovala silnici, potom kolem předměstských domů s útulně rozsvícenými obývacími a někde s veselou světelnou vánoční výzdobou v oknech. V jednom z těchto domů mladý muž, který zrovna dohrál Santu a dával si skleničku s manželkou na oslavu, se náhodou podíval ven a uviděl kolem projíždět světla. Ukázal jí to.

"Jestli ten chlap dnes večer projel přes Kopečky," zazubil se mladík, "musí mít d'ábelsky nadupaný aut'ák."

"Nevšímej si toho," řekla. "Teď když ses postaral o děti, co dostanu od Santy já?"

Zazubil se: "Něco vymyslíme."

O kus dál, skoro v místech, kde Kopečky přestávaly být Kopečky, seděl Will Darnell v obývacím pokoji jednoduchého patrového dřevěného domku, který mu patřil už třicet let. Měl na sobě kalhoty od pyžama a přes ně vypelichaný a vybledlý modrý froté župan, mohutný pupek mu vylézal ven jako opuchlý měsíc. Sledoval konečnou přeměnu Ebenezera Scroogea v dobráka od kosti a štědrého chlapíka, ale ve skutečnosti to neviděl. Jeho mysl se znovu probírala kousky skládačky, která ho stále víc fascinovala: Arnie, Welch, Repperton, Christina. Will zestárnul během týdne od razie o deset let. Řekl tomu policajtovi Mercerovi, že během čtrnácti dnů bude zase v práci, ale v duchu o tom pochyboval. Připadalo mu, že v poslední době má krk zevnitř pořád upatlaný chutí toho zatraceného inhalátoru. Arnie, Welch, Repperton ... Christina.

"Hochu!" zavolal z okna Scrooge v noční košili a čepici jako karikatura ducha Vánoc, "visí u řezníka ve výkladní skříni pořád ten výstavní krocan?"

"Cože? Ten, co je tak velkej jako já?" zeptal se chlapec.

"Ano, ano," odpověděl Scrooge a hihňal se jako nepřičetný. Jako by ho ti tři duchové dohnali k šílenství, místo aby ho zachránili. "Právě toho myslím!"

Arnie, Welch, Repperton ... LeBay?

Cosí, a nebyla to ta razie, ho unavovalo a vyvolávalo v něm pocit neustálých obav a porážky. Nemohla za to ani skutečnost, že zabásli jeho oblíbeného účetního nebo že se do něj pustili federální daňáři a očividně ho tentokrát nemínili pustit ze spárů. Daňáři nebyli důvodem, proč začal zkoumat ulici, než na ni ráno vkročil; kancelář státního návladního neměla nic společného s náhlými pohledy, které začal vrhat přes rameno, když jezdil v noci z garáže domů.

Znovu si probíral, co tehdy v noci viděl - nebo co si myslel, že vidí - probíral to zas a znova, snažil se přesvědčit sebe sama, že to rozhodně nebylo skutečné ... nebo bylo. Poprvé po letech se přistihl, že pochybuje o vlastních smyslech. A jak tato událost ustupovala do minulosti, bylo lehčí věřit, že usnul a všechno se mu to zdálo.

Od razie Arnieho neviděl, ani se nepokoušel mu volat. Nejdřív si myslel, že využije svého poznatku o Christině jako páky, aby udržel Arnieho zticha, kdyby chlapec zeslábl a chtěl mluvit - Bůh ví, mohl by vyjít poldům na míle vsříc, aby ho poslal do vězení. Teprve když policie zatáhla sítě všude možné, uvědomil si Will, kolik toho ten kluk ví, a prožil několik horkých chvil sebezpytování (to byla další věc, která ho rozčilovala, protože byla jeho povaze naprosto cizí): věděli snad všichni tak moc? Repperton a všichni ti darebáci Reppertonovi podobní, kteří se táhli všemi těmi roky? Mohl být skutečně tak hloupý? Ne, řekl si. Byl to jenom Cunningham. Protože Cunningham byl jiný. Zdálo se, že všemu skoro intuitivně rozumí. Nebyl to žádný chvastoun, ochlasta a blbec. Will k tomu klukovi choval téměř otcovské pocity - ne že by byl váhal toho kluka hodit přes palubu, kdyby to začalo vypadat, že se chystá rozhoupat loďku. A ne že bych váhal i teď, ujišťoval se.

Poškrábaný černobílý Scrooge v televizi byl u Cratchitů. Film už skoro končil. Celá ta parta vypadala jako šilenci, to byla pravda, ale Scrooge vypadal rozhodně nejhůř. Ten výraz šílené radosti v očích se zase tolik nelišil od výrazu v očích jednoho chlapa, kterého Will znal před dvaceti lety, jmenoval se Everett Dingle, a ten se jednou odpoledne vrátil z garáže domů a vyvraždil celou rodinu.

Will si zapálil doutník. Jenom aby se zbavil chuti inhalátoru v ústech, té hnusné chuti. V poslední době mu připadalo těžší než jindy popadnout dech. Ty zatracené doutníky mu zdraví nepřidaly, ale už byl moc starý, aby se měnil.

Kluk nepromluvil - aspoň zatím. Zabásli Henryho Bucka, jak Willovi řekl právník; Henry, kterému bylo třiašedesát a byl dědečkem, by třikrát zapřel Krista, kdyby mu slíbili propuštění nebo aspoň podmínku. Starý Henry Buck vyklopí všechno, co ví, což naštěstí nebylo mnoho. Věděl o rachejtlich a cigaretách, ale to byly jenom dva články z řetězu, který jednu dobu čítal šest nebo sedm položek zahrnujících pití, podezřelá auta, palné zbraně se slevou (včetně několika samopalů, které prodal fandům do zbraní a lovcům lidí, kteří chtěli vidět, jestli samopal "opravdu roztrhne jelena, jak jsem slyšel") a kradené starožitnosti z Nové Anglie. A v posledních několika letech kokain. To byla chyba; teď to věděl. Ti Kolumbijci v Miami byli šílení jako hajzlíkový krysy. Když se tak nad tím zamyslel, byli to hajzlíkový krysy. Díky Bohu, že toho kluka nechtyli s půl kilem koksu.

No, tentokrát to pocítí - jak moc nebo málo, to hodně záviselo na tom divném sedmnáctiletém klukovi a možná na tom jeho divném autě. Situace byla delikátně vyvážená, jako domek z karet a Will nechtěl něco udělat nebo říct, protože se bál, že by to jenom zhoršil. A vždycky tu byla možnost, že se mu Cunningham vysměje do obličeje a řekne, že je blázen.

Will vstal, doutník sevřený mezi zuby a vypnul televizi. Měl by jít spát, ale možná by si dal nejdřív brandy. Pořád teď byl unavený, ale spánek přicházel těžce.

Otočil se ke kuchyni ... a v té chvíli zaslechl, že venku houkl klakson. Ten zvuk pronikl vytím větru v krátkých, rozkazovačných intervalech.

Will ztuhl mezi kuchyňskými dveřmi a přitáhl si pásek županu těsněji kolem břicha. Tvář mu ztvrdla, získala napjatý a soustředěný výraz, najednou jako by patřila mnohem mladšímu muži. Zůstal tam stát ještě chvíli.

Další tři krátká, pronikavá houknutí.

Otočil se, vyndal doutník z ústa pomalu přešel obývací pokoj. Jako teplá voda ho zaplavil téměř snový pocit dějá vu. Mísil se s pocitem osudovosti. Věděl, že tam venku je Christina, ještě než odhrnul záclonu a vyhlédl ven. Přišla si pro něj, jak napůl očekával.

Auto stálo na začátku jeho půlkruhové průjezdní cesty, v rozvířených sněhových plachtách vypadalo jako sotva něco víc než duch. Světla se podobala rozšiřujícím se kuželům, které nakonec mizely v bouři. Na okamžik Willovi připadalo, že za volantem někdo je, ale když znovu zamrkal, uviděl, že auto je prázdné. Prázdné jako v noci, když zajelo do garáže.

Tút. Tút. Tút - tút.

Skoro jako by mluvilo.

Srdce těžce bušilo Willovi v hrudi. Prudce se otočil k telefonu. Přece jenom přišel čas zavolat Cunninghamovi. Zavolat mu, aby si přivolal svého pekelného miláčka k noze.

Byl v půli cesty, když uslyšel, jak motor auta zaječel. Znělo to skoro jako skřek ženy, která cítí zradu. Po chvíli se ozvalo těžké žuchnutí. Will se vrátil k oknu právě včas, aby viděl, jak auto couvá od vysokého sněhového náspu, který zatarasoval vjezd k domu. Kapota pokrytá hroudami sněhu se mírně nakrčila. Motor znovu zabral. Zadní kola se protočila v prašanu a pak se chytila. Auto přeskočilo zasněženou silnici a znovu udeřilo do sněhového náspu. Další sněhový výbuch, který vítr odnesl, jako když větrák vtáhne doutníkový kouř.

To nikdy nezvládneš, pomyslel si Will. A i kdyby ses dostala na cestu, co pak? Myslíš si, že půjdu ven a budu si s tebou hrát?

Sípál víc než jindy, vrátil se k telefonu, našel Cunninghamovo číslo domů a začal je vytáčet. Prsty mu poskakovaly, spletl se, zaklel, zmáčkl přerušovací knoflík, začal znovu.

Motor Christiny zase zabral. Po chvíli následoval zvuk nárazu, jak se potřetí pokusila prorazit násep. Vítr kvílel a sníh vletěl do velikého tabulového okna jako suchý písek. Will si olízl rty a snažil se dýchat

pomalu. Ale hrdlo se mu svíralo; přímo to cítil.

Telefon začal na druhém konci zvonit. Tříkrkrát. Čtyřikrát.

Christinin motor zaječel. Potom těžké zadunění, když narazila do náspu, který navršily sněžné pluhy na obou koncích Willovy obloukové cesty k domu.

Šestkrát. Sedmkrát. Nikdo nebyl doma.

"Do prdele," zašeptal Will a praštil sluchátkem do vidlice. V obličejí byl bledý, nozdry měl rozšířené jako u zvířete, které větrí oheň. Doutník vyhasl. Hodil ho na koberec a zašátral v kapse županu, když spěchal zpět k oknu. Ruka našla uklidňující váleček inhalátoru a prsty sevřely jeho spoušť.

Do tváře mu na okamžik zasvítily reflektory, skoro ho oslepily a Will zvedl volnou ruku, aby si zastínil oči. Christina znovu vrazila do náspu. Kousek po kousku jako beran se prodírala na cestičku. Sledoval ji, jak couvá na druhou stranu silnice, a divoce si přál, aby zrovna kolem projel pluh a smetl tu příšeru do příkopu.

Žádný pluh nepřijel. Christina vyrazila znovu, motor vyl, světla ozařovala jeho zasněžený dvorek.

Narazila do náspu, divoce rozstříkla hromady sněhu na obě strany. Předek se zvedl a Will si na okamžik myslel, že zbytek zmrzlého, udusaného náspu přejede horem. Potom zadní kola ztratila tah a horečně se protočila.

Zacouvala.

Willovo hrdlo se stáhlo sotva na šířku špendlíkové hlavičky. Plíce volaly po vzduchu. Vytáhl inhalátor a použil ho. Policie. Měl by zavolat policii. Přijedou. Cunninghamova osmapadesátka ho nemohla dostat. V domě byl v bezpečí. Byl ...

Christina znovu vyrazila, rozjela se přes silnici i tentokrát vrazila do náspu a už ho lehce přejela, předek se nejprve zvedl nahoru, zaplavil štít domu světlem, potom prudce klesl dolů. Byla na cestičce. Ano, dobře, ale dál se nedostane, Christina ... auto ...

Christina ani nezpomalila. Pořád přidávala, přejela oblouk cestičky napříč, prorazila si cestu mělkým, nadýchanějším sněhem na kraji dvorku a zamířila přímo do tabulového okna, u kterého stál Will Darnell. Zapotácel se a ustoupil, těžce lapal po dechu, klopytl přes pohovku.

Christina vrazila do domu. Tabulové okno se rozletělo, dovnitř vtrhl hvízdavý vítr. Sklo létalo jako smrtonosné šípy, na každém střepu se odrazily Christininu reflektory. Sníh se vzdul dovnitř a roztancoval se nad kobercem v chaotických vírech. Světlomety na okamžik osvětlily pokoj nepřírozeným jasnem televizního studia a pak se Christina stáhla, přední nárazník vlekla po zemi, kapota se otevřela a mřížka chladiče se proměnila v chromový škleb plný tesáků.

Will se ocitl na všech čtyřech, sípavě hltal dech, hrud' se mu zvedala. Maně si uvědomil, že kdyby nepřepadl přes pohovku a neupadl, nejspíš by ho na hadry rozsekaly letící střepy. Župan se mu rozevřel a vlál za ním, když se zvedal na nohy. Vítr svištěcí oknem se chopil televizního programu, strhl ho ze stolku u pohovky a časopis letěl přes celý pokoj až k patě schodiště, stránky zavířily. Will popadl oběma rukama telefon a vytočil nulu.

Christina se vrátila sněhem po vlastních stopách. Zajela až ke strženému náspu u vjezdu na cestičku. Pak znovu vyrazila, přidávala rychle plyn a za jízdy se kapota začala okamžitě vyrovnávat, mřížka chladiče se obnovovala. Vrazila do stěny domu pod tabulovým oknem. Vyletěly další střepy; dřevo zaprašťelo, zaúpělo a zavržalo. Velká okenní římsa na spodní straně se rozštípla na dva kusy a na okamžik se zdálo, že Christininu čelní sklo, už popraskané a kalné, nahlíží dovnitř jako obří, nepřátelské oko.

"Policie," řekl Will spojovatelce. Skoro přišel o hlas; bylo to jenom sípání a pískání. Župan mu plácal ve studeném vichru, který sem foukal rozbitým oknem. Uviděl, že stěna pod oknem už je skoro rozbitá.

Prasklé kusy latí trčely jako polámané kosti. Nemůže se přece dostat dovnitř, ne? Nebo může?

"Promiňte, pane, mluvte hlasitěji," řekla spojovatelka. "Máme asi hrozně špatné spojení."

Policie, řekl Will, ale tentokrát už to nebyl ani šepot, jenom zasyknutí vzduchu. Pane Bože, škrtilo to, dusil se; hrudník měl jako zamčený sklep. Kde má inhalátor?

"Pane?" zeptala se spojovatelka nejistě.

Byl tam, na zemi. Will upustil sluchátko a hrábl po inhalátoru.

Christina znovu zaburácela, projela přes trávník a udeřila do stěny domu. Tentokrát povolila celá stěna, jako šrapnel se rozletělo sklo a třísky a jako v noční můře se v obývacím pokoji objevila Christininu

domlácená a ořískaná kapota, byla uvnitř, cítil výfukové plyny a horký motor.

Christina se spodkem o cosi zachytila, vycouvala ze zubaté díry, tažená prkna jen skřípala, poničený a rozbitý předek byl poprášený sněhem a sádrou. Ale za několik vteřin se vrátí a tentokrát by mohla - prostě by mohla - Will popadl inhalátor a poslepu utíkal ke schodům.

Byl sotva v polovině schodiště, když znovu zavyl túrovaný motor a Will se otočil, aby se podíval, o zábradlí se spíš opřel, než se ho chytil.

Výška schodiště propůjčovala scéně jistou přízračnou perspektivu. Díval se, jak Christina projíždí přes zasněžený trávník, viděl, jak kapota vzlétla vzhůru, takže teď její předek připomínal tlamu obrovského červenobílého aligátora. Pak se utrhla úplně, když znovu vrazila do domu, tentokrát víc než čtyřicítkou. Utrhla zbytek okenního rámu a rozprskla další rozštípaná prkna po celém obývacím pokoji. Světlotmety se zhouply vzhůru, zazářily a pak byla uvnitř, byla v jeho domě, nechala za sebou obrovskou rozervanou díru ve stěně, elektrický kabel visel na koberci jako černá roztržená tepna. Obláčky rozfoukané skelné izolace tančily ve studeném větru jako chmýří pampelišky.

Will zaječel, ale přes ohlušující řev motoru se neslyšel. Amie jí namontoval tlumič Sears - jednu z mála věcí, které jí opravdu namontoval, pomyslel si Will jako blázen - a ten teď visel na parapetu domu stejně jako větší část výfuku.

Fury zaburácela obývacím pokojem, odhodila stranou Willovo křeslo, to zůstalo ležet jako mrtvý poník. Podlaha pod Christinou nebezpečně zaskřípěla a Will v duchu zaječel: Ano! Praskni! Praskni! Hod' tu mrchu do sklepa! Podíváme se, jak se bude škrábat ven! A tuto představu nahradila představa tygra v jámě, kterou vykopali a pak zamaskovali lstiví domorodci.

Ale podlaha vydržela - aspoň prozatím.

Christina vyrazila přes obývací pokoj na něj. Za sebou nechávala na koberci klikaté sněhové otisky kol. Vrazila do schodů. Willa to hodilo pozpátku na zeď. Inhalátor mu vyletěl z ruky a v kotrmelcích padal dolů.

Christina v pokoji couvla, prkna v podlaze zaúpěla. Zadkem shodila televizi Sony a obrazovka pukla. Christina znovu vyrazila vpřed a znovu narazila ze strany do schodiště, až odletovala prkna a vířila sádra. Will cítil, jak se pod ním celé schodiště kymácí. Měl ohavný pocit, že se naklání. Na okamžik se Christina ocitla přímo pod ním; naskytl se mu pohled do olejových vnitřností motoru, cítil žár osmiválcové mašiny. Znovu couvla a Will se drápal po schodech vzhůru, zápasil o dech, zarýval prsty do tlustého ovaru na hrdle, pouličil oči.

Dostal se nahoru o zlomek vteřiny dřív, než Christina znovu narazila do stěny a proměnila střed schodiště v nepřehlednou zmrštinu. Do motoru jí spadla dlouhá tříška. Ventilátor ji sežvýkal a vyplivl hrubé piliny a menší třísky. Celý dům páchl benzínem a výfukovými plyny. Willovi brněly uši těžkým burácením nemilosrdného stroje.

Znovu zacouvala. Tentokrát její pneumatiky vyžvýkaly v koberci otrhané koleje. Do chodby, pomyslel si Will. Do podkroví. Podkroví bude bezpečné. Ano ... pod ... ach Bože ... ach Bože ... ach pane BOŽE

...

Poslední poryv bolesti přišel náhle, ostře, pronikavě. Bylo to, jako by mu srdce propíchl rampouch. Levá paže mu strnula bolestí. Nemohl popadnout dech; hrud' se mu zbytečně zvedala. Zapotácel se zpět.

Jedna noha mu zatančila nad prázdnotou a pak padal ze schodů ve dvou velikých kotrmelcích, které drtí kosti, padal hlava nehlava, paže mu mávaly, modrý župan vlál a plácal.

Přistál jako pytel až dole a Christina po něm vyjela: narazila do něj, couvla, znovu do něj vrazila, přerazila sloupek zábradlí u paty schodiště jako klacík, couvla, znovu do něj vrazila.

Zespodu se ozvalo sílicí vrzání podpěr, které se začínaly štípat a naklánět. Christina se na okamžik zastavila uprostřed místnosti, jako by poslouchala. Dvě pneumatiky měla píchlé; třetí se z poloviny sloupala z kola. Levá strana kapoty byla promáčklá dovnitř, barvu měla sedřenou až na plech ve velkých, holých záplatách.

Řadicí páka najednou zapadla na zpátečku. Motor zavyl a Christina vyrazila pozpátku přes pokoj a zubatou dírou ve stěně ven z Darnellova domu, zadek jí klesl o několik palců a pak do sněhu.

Pneumatiky se protočily, uchytily se a pak ji vytáhly ven. Kulhavě zacouvala na silnici, motor už kašlal a vynechával, modrý kouř kolem ní vytvářel mlžný oblak, olej kapal a stříkal.

Na silnici zamířila zpátky do Libertyville. Řadící páka se posunula, ale poškozená převodovka nechtěla hned zabrat; když konečně zaskočila, Christina nízkou rychlostí vyjela od domu. Za ní z Willova domu prýštil na uježděný sníh široký pruh světla, tvarem se vůbec nepodobal úhlednému světelnému obdélníku, které vrhalo okno. Světlo, které dopadalo na sníh, vypadalo nesmyslně a divně.

Christina pomalu jela, potácela se ze strany na stranu na prasklých pneumatikách jako hodně starý opilec na cestě uličkou. Hustě sněžilo, vítr sníh shrmoval do šikmých čar.

Jeden světlomet, rozbitý při posledním ničivém, drtivém výpadu, zablikal a rozsvítil se.

Jedna pneumatika se začala nafukovat, potom druhá.

Mračna smrdutého olejového kouře začala řídnout.

Nejisté kašláni motoru se upravilo.

Chybějící kapota se začala znovu objevovat od čelního skla dolů, vypadala přízračně, jako když neviditelné jehlice pletou šál nebo vestu; odnikud se vytahoval surový kov, zazářil ocelovou šedí a pak ztmavil červeným lakem, jako by se naplnil krví.

Praskliny v čelním skle se začaly sbíhat do středu pavučin, po nich zůstalo bezchybně čisté sklo.

Druhá dvojice světlometů se rozsvítila, jeden po druhém; teď už se Christina pohybovala bouřlivou nocí rychle a s jistotou, těsně za hranou sebevědomých světelných kuželů.

Počítadlo kilometrů se hladce přetáčelo zpět.

Za tři čtvrtě hodiny stála ve tmě samoobslužné garáže zesnulého Willa Darnella, ve stání dvacet. Vítr nařikal a úpěl v řadách vraků za garáží, v rezivějících kastlích, ve kterých možná přebývali zase jiní duchové a neblahé vzpomínky, a prachový sníh klouzal po potrháných a rozervaných sedadlech, po vyšlapaných podlahových koberečcích.

Christinin motor pomalu tikal, chladl.

CHRISTINA - PÍSNÍČKY O SMRTI

43. Leigha přichází na návštěvu

James Dean v Mercury devětačtyřicet,
Junior Johnson Bonner v lesích Karolíny
dokonce i Burt Reynolds v tom černém Trans - Amu,
všichni se sejdou na Kadirakovém ranči.
Bruce Springsteen

Asi čtvrt hodiny předtím, než měla přijít Leigha, jsem si vzal berle a probelhal se k židli co nejbliž u dveří, aby mě určitě slyšela, až na ni zahlaholím dále. Pak jsem si znovu vzal výtisk Esquire a vrátil se k článku s titulkem "Další Vietnam", což byla součást domácího úkolu do školy. Pořád se mi nedařilo ho dočíst. Byl jsem nervózní a vystrašený a částečně - řekl bych že spíš hodně - jsem byl prostě dychtivý. Chtěl jsem ji znovu vidět.

Doma nikdo nebyl. Chvilí poté, co Leigha onoho bouřlivého štědrovečerního odpoledne zavolala, jsem si vzal tátu stranou a zeptal se ho, jestli by šestadvacátého odpoledne třeba nemohl mámu a Elaine někam vzít.

"Proč ne?" souhlasil docela přátelsky.

"Díky, tati."

"Jasně. Ale budu to mít u tebe, Dennisi."

"Tati!"

Vážně na mě zamrkal. "Já poškrábu záda tobě, když je ty poškrábeš mně."

"Bezva pašák," řekl jsem.

"Jsem fakt třída," souhlasil.

Táta, který není žádný blbec, se zeptal, jestli to má něco společného s Arniem. "Je to jeho děvče, ne?"

"Nu, bylo," řekl jsem, protože jsem si nebyl jist, jak teď situace vypadá, a znervózňovaly mě mé vlastní zájmy, "teď o tom nic nevím."

"Potíže?"

"Zrovna jsem se nepřetrhl, abych na něj dával pozor, co?"

"Z nemocniční postele je špatný výhled, Dennisi. Postarám se, aby tvoje matka a Ellie byly v úterý odpoledne venku. Jenom buď opatrný, ano?"

Od té doby jsem přišel na to, jak to přesně myslel; určitě mu nedělalo vrásky, že bych se pokusil Leighu sklátit, když jsem měl ještě celou jednu nohu a půlku zad v sádře. Myslím, že se prostě bál, že se něco strašlivě pokazilo, že z mého přítele z dětství je najednou cizinec a ten cizinec se dostal ven na kauci.

Já jsem si byl rozhodně jist, že je něco špatně, a to mě děsilo k smrti. Keystone nic o Christině neuvěřejnil, ale všechny tři pittsburghské televizní pobočky státní sítě a oba nezávislé kanály vysílaly, co se stalo Willu Darnellovi, i s bizarními a děsivými záběry jeho domu. Strana blíž k silnici byla zdemolovaná. To bylo jediné výstižné slovo. Stěna domu vypadala, jako by jí projel nějaký šílený nácek v tanku. Ráno se v novinách skvěly titulky - ŠPINAVÁ HRA V BIZARNÍM ÚMRTÍ PODEZŘELÉHO KRIMINÁLNÍKA. To bylo dost zlé, i bez fotografie Darnellova domu s tou velikou dírou ve stěně. Ale museli jste nalistovat stranu tři, abyste si mohli vychutnat zbytek. Druhá položka byla menší ryba, protože Will Darnell byl "podezřelý kriminálník" a Don Vandenberg jenom pumpařská nicka.

PRODAVAČ U BENZÍNOVÉ PUMPY ZABIT O ŠTĚDRÉM VEČERU NEZNÁMÝM ÚTOČNÍKEM, hlásal titulek. Následoval jediný sloupek. Končil teorií libertyvillského policejního šéfa, že řidič byl pravděpodobně opilý nebo zfetovaný. On ani Keystone se nepokusili spojit tato dvě úmrtí, která dělila vzdálenost jen necelých deseti mil za večera, kdy zuřila bouře, jež zastavila veškerou dopravu v Ohiu a západní Pennsylvánii. Ale já si dal leccos dohromady. Nechtěl jsem, ale nemohl jsem si pomoci. A copak se na mě můj táta několikrát za dopoledne divně nepodíval? Podíval. Jednou nebo dvakrát se mi zdálo, že něco řekne - neměl jsem ponětí, co odpovím, pokud to udělá; smrt Willa Darnella, jakkoli byla bizarní, nebyla zdaleka tak bizarní jako moje podezření. Potom otec zavřel pusu a nic neřekl.

Docela se mi ulevilo.

Dvě minuty po druhé hodině. zazvonil zvonek.

"Pojď dál!" zaječel jsem, ale stejně jsem se vzepřel do berlí.

Dveře se otevřely a dovnitř strčila hlavu Leigha. "Dennisi?"

"Jo. Pojď dál."

Šla, vypadala moc pěkně v zářivě červené bundě a tmavě modrých kalhotách. Shrnula si kapuci lemovanou kožešinou dozadu.

"Jenom sed'," řekla a rozepínala si zip na bundě. "Dělej, hned si sedni, to je rozkaz. Vypadáš na těch berlích jako veliký hloupý čáp."

"Nech si to," řekl jsem a znovu si sedl, těžkopádně jsem žuchl do křesla. Když máte sádru, nikdy to

nevypadá jako ve filmu; nikdy se neposadíte jako Cary Grant připravený dát si skleničku v Ritzu s Ingrid Bergmanovou. Všechno se to stane najednou, a když polštář, na kterém přistanete, nevydá hlasité táhlé pšouknutí, jako by ho váš náhlý dopad vystrašil, můžete si přičíst bod k dobru. Tentokrát jsem měl štěstí.

"Jsem na poklony tak blbej, že je mi ze sebe špatně."

"Jak se máš, Dennisi?"

"Uzdravuju se," odpověděl jsem. "Co ty?"

"Bylo mi líp," řekla potichu a kousla se do rtu. Tímhle vás dívka může někdy svádět, ale tohle nebyl ten případ.

"Pověš si bundu a sedni si."

"Tak jo." Naše pohledy se letmo setkaly a dívat se do jejích očí bylo trochu moc. Podíval jsem se někam jinam, myslel na Arnioho.

Pověšila si bundu a vrátila se pomalu do obývacího pokoje. "Vaši jsou ... ?"

"Přemluvil jsem tátu, aby vzal všechny ven," řekl jsem. "Myslel jsem, že třeba ..." pokrčil jsem rameny, " ... že bychom si měli popovídat sami."

Stála u pohovky, dívala se na mě přes pokoj. Znovu mě zarazilo, jak jednoduše je krásná - pěknou dívčí postavu obepínaly tmavě modré kalhoty a svetr o něco světlejší, matnější modré barvy, takové oblečení mi připomnělo lyžování. Vlasy měla svázané do volného ohonu, přehozeného přes levé rameno. Oči měly barvu svetru, možná o něco tmavší. Růžolící americká krasavice, řeknete možná, až na ty vysoké lícní kosti, které vypadaly trochu útočně a prozrazovaly nějaké starší, exotičtější geny. Možná před patnácti dvaceti generacemi měli v rodině nějakého Vikinga.

Nebo jsem na tohle možná vůbec nemyslel.

Všimla si, že se na ni dívám moc dlouho, a zrudla. Podíval jsem se jinam.

"Dennisi, dělá ti starosti?"

"Starosti? Pořádně mě děsí, to je vhodnější výraz."

"Co víš o tom autě? Co ti řekl?"

"Nic moc," řekl jsem. "Podívej se, nechtěla by ses něčeho napít?"

V lednici něco je ... " Zašátral jsem po berličích.

"Jenom sed'," řekla. "Něco bych si dala, ale přinesu to sama. Co ty?"

"Já si dám zázvorovou limonádu, jestli nějaká zbyla."

Odešla do kuchyně a já sledoval její stín na zdi, jak se lehce pohybuje, jako tanečnice. V břiše se mi na okamžik udělalo těžko, skoro jako na zvracení. Pro takovou nevolnost je jméno. Myslím, že se jí říká zamilovat se do dívky nejlepšího kamaráda.

"Máte automatický strojek na led," dolehl ke mně její hlas. "My ho máme taky. Je bezva."

"Někdy se zblázní a prská kostky ledu po celé podlaze jako šílený pistolník," řekl jsem. "Mámu to dohání k šílenství." Blábolil jsem.

Zasmála se. Ve sklenicích zacinkaly kostky ledu. Za chvíli se vrátila s dvěma sklenicemi ledu a dvěma plechovkami Canada Dry.

"Díky," řekl jsem a vzal si sklenici.

"Ne, já děkuju tobě," řekla a teď byly její modré oči tmavší a vážné. "Díky, že jsi tu. Kdybych se s tím musela vypořádat sama, myslím, že bych ... nevíím."

"Ale no tak, není to tak zlý."

"Ne? Víš o Darnellovi?"

Přikývl jsem.

"A o tom druhém? Donu Vandenbergovi?"

Takže ona si to spojila taky.

Znovu jsem přikývl. "Viděl jsem to. Leigho, co tě na Christině trápí?"

Dlouho jsem nevěděl, jestli mi vůbec odpoví. Jestli mi dokáže odpovědět. Viděl jsem, jak s tím bojuje, dívá se do sklenice, drží ji oběma rukama.

Nakonec velice potichu řekla: "Myslím, že se mě pokusila zabít."

Nevíím, co jsem čekal, ale tohle to nebylo. "Jak to myslíš?"

Rozhovořila se, nejdřív váhavě, potom rychleji, až to ze sebe přímo sypala. Je to příběh, který jste už

slyšeli, takže ho nebudu opakovat; postačí, když řeknu, že jsem se ho snažil tlumočit doslova, jak mi ho vyprávěla ona. Nedělala si legraci, když říkala, že je vyděšená. Bylo to vidět z toho, jak je bílá v obličeji, jak se zajímá a polyká, jak jí dlaně neustále přejíždějí po loktech, jako by jí byla hrozná zima, i když byla ve svetr, a čím víc mluvila, tím jsem byl vyděšenější i já.

Skončila tím, jak ztrácela vědomí a světla na přístrojové desce se jakoby proměnila v pozorné oči. Nervózně se tomu zasmála, jako by se snažila uvěřit, že je to očividnou hloupost, ale já se nesmál. Vzpomněl jsem si na suchý hlas George LeBaye, když jsme seděli v laciných zahradních židličkách před motelem Duha, a ten hlas mi vyprávěl příběh o Rolandovi, Veronice a Ritě. Vzpomněl jsem si na to všechno a v mozku se mi spojovaly neuvěřitelné věci. Kontrolky v hlavě mi svítily. Nelíbilo se mi, co ukazují. Srdce mi začalo ztěžka bušit a já se nemohl smát s ní, i kdyby na tom závisel můj život. Pověděla mi o ultimátu, které mu dala - ona, nebo auto. Pověděla mi, jak zuřivě Arnie reagoval. To bylo naposledy, kdy s ním šla ven.

"Pak ho zavřeli," řekla, "a já začala přemýšlet ... přemýšlet ... o tom, co se stalo Buddymu Reppertonovi a těm dalším klukům ... a Loudovi Welchovi ..."

"A teď Vanderbergovi a Darnellovi."

"Ano. Ale to není všechno." Upila ze sklenice zázvorové limonády a pak si dolila. Okraj plechovky krátce zachrastil o okraj sklenice. "Na Štědrý den, když jsem ti volala, šli naši na návštěvu k šéfovi mého táty. A já začala být nervózní. Myslela jsem na ... ach, nevím, na co jsem myslela."

"Myslím, že víš."

Položila si ruku na čelo a mnula je, jako by ji začínala bolet hlava. "Asi ano. Myslela jsem na to, že to auto je venku. Ona. Že je venku a dostane je. Ale jestli byla na Štědrý večer venku, měla asi spoustu práce i bez mých ro ... " Prudce položila sklenici, až jsem nadskočil. "A proč o tom autě pořád mluvím, jako by to byl člověk?" vykřikla. Slzy se jí začaly kutálet po tvářích. "Proč to pořád dělám?"

Ten večer jsem viděl příliš jasně, k čemu by utěšování mohlo vést. Arnie stál mezi námi - a částečně i já sám. Znal jsem ho už dlouho. A byly to pěkné časy.

Ale to bylo tehdy; teď je teď.

Opřel jsem se do berlí, probelhal se k pohovce a zuchl vedle ní. Polštáře vzdychly. Nepšoukly, ale skoro.

Matka nechává v šuplíku malého stolku krabici papírových kapesníků. Vytáhl jsem jeden, podíval se na ni a vytáhl jsem celou hrst. Podal jsem jí je a ona mi poděkovala. Potom, i když jsem se sám sobě nezamlouval, jsem ji vzal kolem ramen a objal ji.

Na okamžik ztuhla ... a pak mi dovolila, abych si ji přitáhl k rameni. Třásla se. Jenom jsme tak seděli, oba jsme se asi báli sebestmíh pohnout. Báli jsme se, že bychom mohli vybuchnout. Nebo něco takového. Na druhé straně pokoje na křbové římse důležitě tikaly hodiny. Arkýřovými okny, ze kterých byl trojí výhled na ulici, padalo dovnitř jasné zimní světlo. Bouře se v poledne prvního svátku vánočního přehnal a teď se zdálo, že tvrdě modré, bezmračné nebe popírá, že někdy nějaké sněžení existovalo - ale závěje jako duny na dvorcích v celé ulici, podobné hřbetům zahrabaných zvířat, to potvrzovaly.

"Ten puch," zeptal jsem se nakonec, "víš určitě, že jsi ho cítila?"

"Byl tam!" řekla, odtáhla se ode mě a vzpřímeně se posadila. Stáhl jsem paži zpět, zklamání se mísilo s úlevou. "Opravdu tam byl ... shnilý, strašlivý puch." Podívala se na mě. "Proč? Ty jsi ho cítil taky?"

Zavrtěl jsem hlavou. Nikdy. V podstatně ne.

"Co teda o tom autě víš?" zeptala se. "Ty něco víš. Vidím to na tobě."

Teď jsem zase já dlouho a usilovně přemýšlel a kupodivu mi na mysli vytanul obrázek jaderného štěpení z jedné přírodovědecké učebnice. Kreslený seriál. Člověk nečeká, že uvidí kreslený seriál v učebnici, ale kdosi mi jednou říkal, že je spousta netušených zákrutů na cestě veřejného vzdělávání ... abych byl přesný, ten někdo byl sám Arnie. Komiks znázorňoval dva rozfofrované atomy, jak uhánějí proti sobě, a pak se srazí. Presto! Místo hromady šrotu (a atomové sanitky, která by odvážela mrtvé a zraněné neutrony) vzniklo kritické množství hmoty, došlo k řetězové reakci a nakonec to pekelně řachlo.

Pak jsem nahlédl, že vzpomínka na ten komiks vůbec není divná. Leigha měla určitou informaci, kterou jsem předtím neznal. Obráceně platilo totéž. V obou případech šlo z velké části o dohady, subjektivní pocity a okolnosti ... ale dost z toho představovalo solidní informace, aby to bylo opravdu děsivé. Na

okamžik mě napadlo, co by policie udělala, kdyby věděla, co víme my. Mohl jsem to uhodnout: nic. Můžete postavit ducha před soud? Nebo auto?

"Dennisi?"

"Přemyslím," řekl jsem. "Necítíš spálené piliny?"

"Tak co víš?" zeptala se znovu.

Srážka. Kritické množství. Řetězová reakce. Bum.

Šlo o to, říkal jsem si, že jestli dáme naše informace dohromady, budeme muset něco udělat nebo to někomu říct. Něco podniknout. Budeme ...

Vzpomněl jsem si na svůj sen: auto stojí v LeBayově garáži, motor přidává a pak tichne, znovu přidává, světlomety se rozsvítí, pneumatiky zaječí.

Vzal jsem její dlaň do svých. "Tak jo. Poslouchej: Arnie koupil Christinu od jednoho chlapa, který je už mrtvý. Jmenoval se Roland D. LeBay. Uviděli jsme ji u něj na dvorku jednoho dne, když jsme jeli z práce domů, a ... "

"Děláš to taky," řekla tiše.

"Co?"

"Mluvíš o autě jako o ní."

Přikývl jsem, ruku jsem jí nepustil. "Jo. Já vím. Člověk se toho těžko zbaví. Jde o to, že Arnie ji - nebo to, jak chceš - chtěl od prvního okamžiku, kdy si jí všiml. A teď si myslím ... tehdy jsem si to nemyslel, ale teď ano ... že LeBay stejně hrozně chtěl, aby ji Arnie dostal; že by mu ji klidně dal, kdyby na to přišlo. Jako když Arnie uviděl Christinu a bylo mu to jasné a potom LeBay uviděl Arnieho a bylo mu to taky jasné."

Leigha si vymanila ruce a začala si znovu neklidně mnout lokty. "Arnie říkal, že zaplatil ... "

"No jo, zaplatil. A platí pořád. Tedy jestli Arniemu vůbec něco zbylo."

"Nerozumím, jak to myslíš."

"Ukážu ti to za chvíli," řekl jsem. "Nejdřív ti povím, jaká historie se za tím skrývá."

"Tak dobře."

"LeBay měl manželku a dceru. To bylo v padesátých letech. Dcera umřela na krajnici silnice. Udusila se Hamburgerem."

Leighe zbělel obličej, pak zbělel ještě víc; na okamžik vypadala mléčně průhledná jako zamlžené sklo.

"Leigho!" řekl jsem zostrá. "Je ti dobře?"

"Ano," řekla s klidem, ze kterého mrazilo. Barva se jí nevylepšíla. Ústa se pohybovala v děsivé grimase, která snad měla být uklidňujícím úsměvem. "Je mi dobře." Vstala. "Prosím tě, kde je koupelna?"

"Na konci chodby," řekl jsem. "Leigho, vypadáš příšerně."

"Budu zvracet," řekla stejně klidně a odešla. Teď se pohybovala trhaně jako loutka, veškerý půvab tanečnice, který jsem obdivoval v jejím stínu, zmizel. Pomalu vyšla z pokoje, ale když zmizela z dohledu, rytmus kroků zrychlil; slyšel jsem, jak se rozrazily dveře do koupelny, a pak následovaly patřičné zvuky. Opřel jsem se o pohovku a zakryl si rukama oči.

Když se vrátila, byla pořád bledá, ale vrátil se jí už aspoň náznak růže do tváří. Umyla si obličej, na lících jí zůstalo pár kapek vody.

"Promiň," řekl jsem.

"To nic. Jenom mě to ... vylekalo." Chabě se usmála. "To je asi slabé slovo." Zachytila můj pohled.

"Pověz mi jednu věc, Dennisi. To, co jsi říkal, je pravda? Fakticky pravda?"

"Jo. Je to pravda. A to není všechno. Ale opravdu chceš slyšet víc?"

"Ne," řekla. "Ale stejně mi to pověz."

"Mohli bychom toho nechat," řekl jsem, ale nevěřil jsem tomu.

Upřela na mě vážné, uštvané oči. "Možná ... by bylo bezpečnější ... kdybychom to neudělali," řekla.

"Zanedlouho po smrti jejich dcery spáchala manželka sebevraždu."

"To auto ... "

"... je v tom zapletené."

"Jak?"

"Leigho ... "

"Jak?"

Tak jsem jí to pověděl - nejen o té malé holčičce a její matce, ale taky o LeBayovi, co mi jeho bratr George vyprávěl. O jeho bezedné studnici vzteku. O klucích, kteří si dělali legraci z jeho šatů a vlasů ostříhaných podle kastrolu. O jeho úniku do armády, kde měli šaty a účesy všichni stejné. O vozovém parku. O neustálém nadávání na ty hajzly, hlavně na hajzly, kteří mu vozili svoje drahé bouráky a nechávali si je opravovat na vládní útraty. O druhé světové válce. O bratrovi Drewovi, který zahynul ve Francii. O staré chevroletce. O starém Hudsonu Hornet. A o neutuchajícím a neměnném spodním rytmu, který za tím vším pulsoval, o vzteku.

"To slovo," zamumlala Leigha.

"Jaké slovo?"

"Hajzlové." Musela se přemoci, aby to řekla, nakrčila nos v gestu žalostného a skoro nevědomého znechucení. "On je používá. Arnie."

"Já vím."

Podívali jsme se na sebe a její ruce znovu našly mé.

"Je ti zima." řekl jsem. Další bystrá poznámka z onoho zřídla moudrostí Dennise Guildera. Takových mám na skladě spousty.

"Ano. Mám pocit, že se už nikdy nezahřeju."

Chtěl jsem ji vzít kolem ramen, ale neudělal jsem to. Báł jsem se. Arnie byl pořád ještě do všeho příliš zapletený. Strašné - skutečně nejstrašnější - bylo, že se zdálo víc a víc, jako by byl mrtvý ... mrtvý nebo nějak přízračně zakletý.

"Říkal jeho bratr ještě něco"

"Nic, co by zapadalo." Ale jako bublina z klidné vody vystoupila na hladinu a pukla jedna vzpomínka: Byl posedlý a zlostný, ale nebyl příšera, řekl mi George LeBay. Aspoň ... já si nemyslím, že byl příšera. Zdálo se tehdy, když byl tak pohroužený do minulosti. že se chystá říct ještě něco ... a pak si uvědomil, kde je a že mluví s cizincem. Co se to chystal říct?

Zčistajasna mě napadlo něco opravdu šíleného. Zahnal jsem tu myšlenku. Nechala se ... ale dalo to pernou práci, zahnat ji. Jako když člověk odstrkuje piáno. A stejně jsem viděl její obrysy ve stínech. Uvědomil jsem si, že mě Leigha upřeně pozoruje, a napadlo mě, kolik z toho, nač jsem myslel, se mi projevilo na obličejí.

"Vzal sis adresu pana LeBaye?" zeptala se.

"Ne." Okamžik jsem přemýšlela pak si vzpomněl na pohřeb, který mi připadal nemožně vzdálený. "Ale libertyvillská pobočka Americké legie by ji měla mít. Pohřbívali LeBaye a psali jeho bratrovi. Proč?" Leigha jenom zavrtěla hlavou a odešla k oknu, kde zůstala stát, a dívala se ven do hasnoucího dne. Rok se naklání, pomyslel jsem si.

Otočila se zpátky ke mně a znovu mě udeřila do očí její krása, klidná a nevybojná, kromě těch vysokých, arogantních lícních kostí - takové lícní kosti byste čekali spíš u dámy, která nosí za opaskem nůž.

"Říkal jsi, že mi něco ukážeš. Co je to?"

Přikývl jsem. Teď už to nešlo nijak zastavit. Řetězová reakce začala. Nebylo možné ji zarazit.

"Jdi nahoru," řekl jsem. "Můj pokoj jsou ty druhé dveře vlevo. Podívej se do třetí zásuvky v šatníku. Budeš muset zalovit pod mým prádlem, ale to nekouše."

Usmála se - jenom trošku, ale i to málo bylo vylepšení. "A co najdu? Pytlík marjánky?"

"Toho jsem loni nechal," usmál jsem se taky. "Letos jsem najel na prášky. Financuju si životní úroveň tím, že prodávám prvňákům heroin."

"Co je to? Doopravdy?"

"Arnieho autogram," řekl jsem, "zvěčněný v sádře."

"Jeho autogram?"

Přikývl jsem. "Ve dvojím vydání."

Našla je a za pět minut jsme byli znovu na pohovce a dívali se na dva čtverečky sádry. Ležely vedle sebe na skle, kterým byl zakrytý kávový stůl, po stranách byly lehce otrhané, trochu ošuntělé. Schoval jsem

si ty kusy sádry, dokonce jsem sestru navigoval, jak je má ustříhnout. Později jsem si z nich vyřízl dva čtverečky, jeden z pravé nohy, druhý z levé.

Mlčky jsme se na ně dívali:

vpravo Arnie Cunningham

vlevo Arnie Cunningham

Leigha se na mě podívala překvapeně a tázavě. "To jsou kusy tvé ... "

"Sádry, jo."

"To má být ... vtip nebo co?"

"Žádný vtip. Díval jsem se, jak mi obě nohy podepisuje." Teď, když to bylo venku, jsem cítil podivné uvolnění, úlevu. Bylo dobré moci se o to s někým podělit. Tížilo mě to už dlouho, žralo a kousalo.

"Ale ty podpisy si vůbec nejsou podobné."

"To mi povídej," řekl jsem. "Ale ani Arnie už není, co býval. A všechno se to zase vrací k tomu zatracenému autu." Prudce jsem strčil do čtverečku sádry vlevo. "Tohle není jeho podpis. Znáám Arnieho skoro celý život. Viděl jsem jeho domácí úkoly. Viděl jsem ho, jak si objednává různé věci, díval jsem se, jak podepisuje šeky, a tohle není jeho podpis. Ten vpravo jo. Tenhle ne. Nechtěla bys pro mě zítra něco udělat, Leigho?"

"Co?"

Pověděl jsem jí to. Pomalu přikývla. "Pro nás."

"Hm?"

"Udělám to pro nás. Protože musíme něco udělat, ne?"

"Ano, asi ano," řekl jsem. "Můžu se zeptat na něco osobního?"

Přikývla, její pozoruhodně modré oči se ani na okamžik neodtrhly od mých.

"Jak v poslední době spíš?"

"Moc dobře ne," řekla. "Mám hrozné sny. Co ty?"

"Já taky moc dobře nespím."

A potom, protože jsem si už nemohl pomoci, jsem ji vzal kolem ramen a dal jí pusu. Na okamžik zaváhala a už jsem myslel, že se odtáhne ... potom zvedla bradu a políbila mě taky, pevně a zplna. Možná bylo štěstí, že jsem byl z velké části nepohyblivý.

Když jsme se přestali líbat, podívala se mi tázavě do očí.

"To je proti těm snům," řekl jsem a myslel si, že to vyzní hloupě a falešně, podobně jako na papíře, ale znělo to roztřeseně a skoro bolestně poctivě.

"Proti těm snům," opakovala vážně, jako by to byl talisman, a tentokrát ona naklonila hlavu ke mně a znovu jsme se líbali před těmi dvěma otrhanými čtverečky sádry, které na nás hleděly jako slepé bílé oči s Arnieho jménem. Líbali jsme se z touhy po prosté animální útěše, kterou poskytuje tělesný kontakt - jistě proto, ale ještě z jiného důvodu, asi to začínalo být něco víc - a pak jsme se beze slova objímali a myslím, že jsme si nenamlouvali nic o tom, co se děje - aspoň ne úplně. Byla v tom útěcha, ale taky v tom byl starý dobrý sex - plný, zralý a překypující mladickými hormony. A možná tu byla šance, že je to něco plnějšího a laskavějšího než jenom sex.

Ale v těch polibcích bylo ještě něco jiného - věděl jsem to, ona to věděla a vy to asi víte taky. Byla to hanebná zrada. Cítím, jak těch osmnáct let vzpomínek křičí - mravenčí farmy, šachové partie, filmy, věci, které mě naučil, chvíle, kdy jsem zabránil, aby ho někdo zabil. Až na to, že nakonec se mi to asi nepodařilo. Možná jsem viděl jeho pozůstatky - v tom případě ubohé, otrhané pozůstatky - tehdy večer na Díkůvzdání, když mi přinesl krocaní sendviče a pivo.

Myslím, že ani jednoho z nás nenapadlo, že jsme zatím Arniemu neprovedli nic neomluvitelného - nic, co by mohlo rozčlít Christinu. Ale teď jsme to samozřejmě udělali.

Když se hadička přetrhne
a já uvíznu na mostě,
rozflákanej na dálnici
a na okraji vody
jedou ke mně zdravotníci,
už navlíkají do jehel niti,
a jestli se to se mnou nakloní,
bude mi muset holka přetáhnout deku
přes postel.
Bob Dylan

Během příštích tří týdnů jsme si Leigha a já hráli na detektivy a zamilovali se do sebe.

Leigha odešla nazítří do kanceláře radnice a zaplatila padesát centů za xerox dvou papírů - ty papíry chodí do Harrisburgu, ale Harrisburg posílá kopii zase městu.

Když Leigha dorazila, byla tentokrát moje rodina doma. Ellie po nás pokukovala, kdykoli se jí naskytla příležitost. Leigha ji fascinovala a já se tiše bavil, když asi po týdnu v novém roce začala nosit vlasy stažené dozadu jako Leigha. Byl jsem v pokušení si jí kvůli tomu dobírat ... ale odolal jsem. Možná jsem trochu dospíval (ale ne natolik, abych jí neštípl sladkost, když jsem nějakou uviděl schovanou za miskami se zbytky v ledničce).

Kromě Elliiných občasných nakouknutí jsme měli obývací pokoj většinou pro sebe, to se odehrálo dvacátého sedmého prosince, poté, co bylo učiněno zadost společenským zdvořilostem. Představil jsem Leighu matce a otci, máma uvařila kávu a povídali jsme si. Většinou mluvila Elaine - žvatlala o škole a ptala se Leighy na všechno možné o naší škole. Nejdřív mi to vadilo, ale pak jsem byl vděčný. Oba moji rodiče jsou ztělesněním středostavovské zdvořilosti (kdyby moji mámu vedli k elektrickému křeslu a ona by narazila do kaplana, omluvila by se) a já docela jasně cítil, že se jim Leigha líbí, ale bylo také zřejmé - aspoň mně - , že jsou navíc překvapení a trochu neklidní, že se diví, jak do toho všeho zapadá Arnie. Řekl bych, že jsme se tomu divili i já s Leighou. Nakonec udělali to, co rodiče obvykle dělají, když jsou v takové situaci zaskočení - řekli si, že je to záležitost dětí, a šli po svém. Táta se omluvil první s tím, že jeho dílna ve sklepech tone v obvyklém povánočním zmatku a měl by s tím začít něco dělat. Máma řekla, že chce trochu psát.

Ellie se na mě vážně podívala a řekla: "Dennisi, měl Ježíš psa?"

Rozesmál jsem se a a Ellie taky. Leigha se dívala, jak se smějeme, a zdvořile se usmívala jako cizinec, který je přítomen nějakému rodinnému vtípku.

"Mazej, Ellie," řekl jsem.

"Co uděláš, když nevymáznou?" zeptala se, ale to byla jenom rutinní drzost; už vstávala.

"Přinuťím tě, abys mi vyprala prádlo," řekl jsem.

"To bys nikdy nedokázal!" prohlásila Ellie vznešeně a odešla.

"Má drahá sestřička," řekl jsem.

Leigha se usmívala. "Je bezvadná."

"Kdybys s ní musela žít na plný úvazek, možná bys změnila názor. Podíváme se, co máš."

Leigha položila jednu xeroxovou kopii na sklo kávového stolku, kde včera ležely kousky mé sádry. Byla to opětovná registrace ojetého auta, Plymouthu sedan, rok výroby 1958, čtyřdveřového, barva červená a bílá. Měla datum 1. listopadu 1978 a podepsán byl Arnold Cunningham. Kromě něj to podepisoval jeho otec:

PODPIS MAJITELE: Arnold Cunningham

PODPIS RODIČE NEBO OPATROVNÍKA
(POKUD JE MAJITEL MLADŠÍ 18 LET):
Michael Cunningham

"Jak se ti jeví?" zeptal jsem se.

"Jako jeden z těch podpisů, cos mi ukazoval na tom kousku sádry," řekla. "Který?"

"Takhle se podepisoval těsně potom, co mě odvarili v Ridge Rock," řekl jsem. "Takhle jeho podpis vypadal vždycky. Teď se podíváme na ten druhý."

Položila papír vedle prvního. Toto byla registrace nového auta, Plymouthu sedan, rok výroby 1958, čtyřdveřového, barva červená a bílá. Datum znělo 1. listopadu 1957 - pocítil jsem ošklivý šok, když jsem uviděl tu dokonalou shodu, a jediný pohled do Leighiny tváře mi pověděl, že si toho všimla taky.

"Podívej se na ten podpis," řekla tiše.

Podíval jsem se.

PODPIS MAJITELE: Roland D. Le Bay

PODPIS RODIČE NEBO OPATROVNÍKA
(POKUD JE MAJITEL MLADŠÍ 18 LET):

Toto byl rukopis, který Arnie použil tehdy večer o Děkuvzdání; člověk nemusel být génius nebo grafolog, aby to viděl. Jména byla jiná, ale rukopis byl úplně stejný.

Leigha mi sáhla po ruce a já ji stiskl.

To, čemu se můj otec věnoval ve sklepní dílně, byla výroba hraček. Asi vám to zní trochu divně, ale je to jeho koníček. Nebo možná víc než koníček - myslím, že v jeho životě bylo asi období, kdy se musel obtížně rozhodovat, jestli půjde na vysokou, nebo si prosadí svou a stane se výrobcem hraček. Jestli je to pravda, tak si podle mě vybral tu bezpečnou cestu. Někdy mám dojem, že vidím v jeho očích starého ducha, který ještě nedošel odpočinku, ale to je nejspíš jenom moje fantazie, která bývala mnohem méně aktivní, než je teď.

Hlavními odběrateli jsme byli Ellie a já, ale Arnie taky našel některé otcovy hračky pod různými vánočními stromky a vedle různých narozeninových dortů, stejně jako Elliina nejbližší kamarádka z dětství Aimee Carruthersová (dávno se odstěhovala do Nevady a teď se o ní mluví tklivým tónem, který si schováváme pro ty, kdo zemřeli v rozpuku mládí a nesmyslně) a spousta dalších kamarádů. Teď můj táta dával většinu svých výrobků Armádě spásy a před Vánocemi mi sklep vždycky připomínal Santovu dílnu - až skoro do Vánoc býval naplněný úhlednými kartonovými krabicemi, plnými dřevěných vláček, malých truhliček s náradím, montovaných budíků, které skutečně ukazovaly čas, vycpaných zvířátek, malých loutkových divadel. Jeho hlavní zájem se soustředil na dřevěné hračky (až do vietnamské války vyráběl bataliony vojáků, ale v posledních asi pěti letech je v tichosti vyřadil - ani teď si nejsem jist, jestli si uvědomoval, že to dělá), ale jako správný rváč se můj táta pouštěl do všech oborů. V týdnu po Vánocích nastala přestávka. Dílna vypadala strašně prázdná, jenom sladká vůně pilin připomínala hračky, které tu předtím byly.

Během toho týdne zametal, čistil, mazal stroje a připravoval se na příští rok. Potom, když se zima přehoupala přes leden a únor, začaly se znovu objevovat hračky a zdánlivé odpadky, které se stanou součástmi hraček - vláčky a dřevěné tanečnice s pohyblivými rukama a nohama a červenými tečkami na tvářích, krabice cupaniny vytrhané z něčího starého gauče, která později skončí v medvědíh břiše (můj otec každého svého medvěda pojmenoval Owen nebo Olive - než jsem šel do druhé třídy, utahal jsem šest medvědů Owenů a Ellie utahala podobný počet medvědů Olivů), malé kousky drátu, knoflíky a ploché, vyloupané oči rozházené po stole jako z laciného hororu. Nakonec se objevily krabice od kořalky a do nich se hračky znovu balily.

V posledních třech letech dostal od Armády spásy tři ocenění, ale schovával je v šuplíku, jako by se za ně styděl. Nerozuměl jsem tomu tehdy ani teď - aspoň ne úplně - ale určitě vím, že to nebylo ze studu. Můj otec se nemusel stydět za nic.

Ten večer po jídle jsem se propracoval dolů, jednou rukou jsem se držel zábradlí jako šílenec a v druhé jsem se oháněl berlou jako lyžařskou holí.

"Dennisi," řekl potěšeně, ale trochu polekaně. "Potřebuješ pomoci?"

"Ne, zvládnou to."

Odložil smeták stranou k malé žluté závěši hoblin a sledoval, jestli to opravdu zvládnou. "Co kdybych do tebe strčil?"

"Ha ha, velmi vtipné."

Dostal jsem se dolů, napůl přeskákal k velkému křeslu, které má otec postavené v rohu u naší staré černobílé Motoroly, a posadil jsem se. Plonk.

"Jak se vede?" zeptal se.

"Docela dobře."

Nahmul na lopatku hobliny, vsypal je do popelnice, kýchl a smetl další hobliny. "Nic nebolí?"

"Ne. Vlastně ... něco."

"Na schody si dávej pozor. Kdyby matka viděla, co jsi právě udělal ... "

Zazubil jsem se. "Řvala by, já vím."

"Kde je vlastně matka?"

"Šly s Ellie k Rennekeům. Dina Rennekeová dostala k Vánocům kompletní sadu alb Shauna Cassidyho. Ellie je zelená závistí."

"Myslel jsem, že Shaun už je odepsaný," řekl otec.

"Já myslím, že se bojí, že by se móda mohla vrátit."

Táta se zasmál. Potom na chvíli zavládlo přátelské ticho, já seděl, on zametal. Věděl jsem, že se k tomu dostane, a dostal.

"Leigha," nadhodil, "nechodila s Arniem?"

"Jo," řekl jsem.

Koukl po mně, potom zase sklopil oči k práci. Myslel jsem, že se mě zeptá, jestli je to podle mě moudré, nebo se třeba zmíní, že když někdo přebírá druhému dívku, není to zrovna nejlepší způsob, jak pokračovat v přátelství a souladu. Ale on nic z toho neřekl.

"Arnieho už moc nevidáme. Myslíš, že se stydí za ten průšvih?"

Měl jsem pocit, že tomu otec vůbec nevěří; že jenom zkouší terén.

"Nevím," řekl jsem.

"Podle mě se celkem nemá čeho bát. Když je Darnell mrtvý ... "sklopil lopatku do popelnice a hobliny sjely dovnitř s tichým flamp, " ... pochybuji, že se budou vůbec obtěžovat s žalobou."

"Nebudou?"

"S Arniem ne. Aspoň ne z něčeho vážného. Možná dostane pokutu a soudce mu nejspíš dá co proto, ale nikdo nechce malovat nesmazatelný černý puntík do rejstříku milého mladého bílého chlapce z předměstí, který má jít na vysokou a posléze zastávat užitečné místo ve společnosti."

Hodil po mně ostrým tázavým pohledem a já se na židli pošoupl, najednou mi bylo nepohodlně.

"Jo, asi jo."

"Až na to, že on už vlastně takový není, že, Dennisi?"

"Ne. Změnil se."

"Kdy jsi ho vlastně viděl naposledy?"

"O Děkuvzdání."

"Byl tehdy v pořádku?"

Pomaloučku jsem zavrtěl hlavou, najednou mi bylo do breku a chtělo se mi všechno vyklopit. Už jednou jsem se tak cítil a neudělal jsem to; ani tentokrát jsem to neudělal, ale z jiného důvodu. Vzpomněl jsem si, co říkala Leigha o tom, jak byla o Štědrém dnu nervózní kvůli rodičům. A teď se mi zdálo, že čím méně lidí ví o našem podezření, tím líp ... pro ně.

"Co je s ním?"

"Nevím."

"Leigha to ví?"

"Ne. Ne určitě. Máme ... jisté podezření."

"Chceš si o tom promluvit?"

"Ano. Svým způsobem. Ale myslím, že by bylo lepší, kdybych nemluvil."

"Jak chceš," řekl. "Zatím."

Zametal podlahu. Drhnutí tvrdých štětin o beton mě skoro hypnotizovalo.

"A možná by sis měl promluvit s Arniem a neměl bys s tím dlouho čekat."

"Jo. Myslel jsem na to." Ale na takové interview jsem se netěšil.

Další odmítka. Táta dojetl a pak se rozhlédl. "Vypadá to tu docela dobře, co?"

"Skvěle, tati."

Trochu smutně se usmál a zapálil si winstonku. Po infarktu hulení skoro úplně nechal, ale pořád měl baliček poblíž a tu a tam si jednu dal - obvykle když byl ve stresu. "Sakra. Vypadá to tu hrozně prázdně."

"No ... jo."

"Chceš do schodů pomoci, Dennisi?"

Zaklesl jsem se do berlí. "Neškodilo by."

Podíval se na mě a uchechtl se. "Dlouhý John Silver. Potřebuješ akorát papouška."

"Budeš tam stát a culit se, nebo mi píchneš?"

"Asi ti píchnu."

Dal jsem mu paži kolem ramen, cítil jsem se zase trochu jako malý kluk - vyvolalo to skoro zapomenuté vzpomínky, jak mě v neděli večer nese nahoru do postele, když jsem prodíral půlku Show Eda Sullivana. Vůně vody po holení byla úplně stejná.

Nahoře řekl: "Kopni do mě, jestli budu příliš osobní, Denny, ale Leigha už s Arniem nechodí, že."

"Ne, tati."

"Chodí s tebou?"

"Já ... no, já fakt nevím. Asi ne."

"Ještě ne, chceš říct."

"No - jo, asi jo." Začalo mi být nepříjemně a muselo to být vidět, ale stejně toho nenechal.

"Bylo by spravedlivé říct, že se s Arniem rozešla proto, že už není stejnou osobou?"

"Ano. Myslím, že takhle by se to dalo říct."

"Ví Arnie o tobě a o Leighu?"

"Tati, není nic, o čem by měl vědět ... aspoň zatím."

Odkáslal si, zdálo se, že přemýšlí, a potom neřekl nic. Pustil jsem se ho a začal si zasouvat pod paže berle. Možná jsem si při tom počínal prudčeji, než bylo nutné.

"Poskytnu ti jednu nezištnou radu," dodal otec nakonec. "Neříkej mu, co je mezi tebou a Leighou - a neobtěžuj se s protesty, že nic není. Snažte se mu přece nějakým způsobem pomoci, ne?"

"Nevím, jestli pro Arnieho můžeme s Leighou vůbec něco udělat, tati."

"Dvakrát nebo třikrát jsem ho viděl," řekl otec.

"Fakt?" lekl jsem se. "Kde?"

Otec pokrčil rameny. "Na ulici. Ve městě. Však víš. Libertyville není tak velké, Dennisi. Byl ... "

"Byl co?"

"Nezdálo se mi, že by mě poznal. A vypadá starší. Teď, když se mu vyčistila pleť, vypadá mnohem starší. Dřív jsem si myslel, že je po otci, ale teď ... " Najednou se odmlčel. "Dennisi, napadlo tě, že Arnie třeba utrpěl nějaké nervové zhroucení?"

"Ano," řekl jsem a litoval, že mu nemůžu říct, že jsou tu ještě jiné možnosti. Horší. Možnosti, které by mého tátu přiměly k zamyšlení, jestli jsem se náhodou nervově nezhroutil já.

"Bud' opatrný," řekl, a i když se nezmínil o tom, co se stalo Willu Darnellovi, najednou jsem cítil zcela jasně, že na to myslí. "Bud' opatrný, Dennisi."

Leigha mi zavolala příští den a řekla, že jejího otce odvolali do Los Angeles na roční uzávěrku a že v záchvatu inspirace navrhl, aby jeli všichni a utekli z té zimy a sněhu.

"Máma je tím nápadem nadšená a já prostě nemůžu vymyslet nějaký přijatelný důvod, proč odmítnout. Je to jenom deset dní a škola začíná až osmého ledna."

"To zní skvěle," řekl jsem. "Měj se tam pěkně."

"Myslíš, že bych měla jet?"

"Jestli nepojedeš, měla by sis nechat vyšetřit hlavu."

"Dennisi?"

"Co?"

Trochu ztišila hlas. "Budeš opatrný, vid'?" Já ... no, v poslední době jsem o tobě hodně přemýšlela."

Pak zavěsila a nechala mě tam celého překvapeného a rozehřátého - ale vina zůstala, možná trochu vybledla, ale zůstala. Můj otec se mě zeptal, jestli se snažím Arniemu pomoci. Snažil jsem se? Nebo jsem jenom strkal nos do části jeho života, kolem které výslovně narýsoval hranice ... a přitom jsem mu přebíral dívku? A co by Arnie přesně udělal nebo řekl, kdyby to zjistil?

Hlava mi hučela otázkami a napadlo mě, že je možná jen dobře, že Leigha na nějakou dobu odjede. Přesně jak to říkala o našich rodičích, vypadalo to bezpečnější.

V pátek dvacátého devátého, poslední pracovní den starého roku, jsem zavolal na libertyvillskou posádku americké legie a chtěl tajemníka. Vrátný mi řekl jeho jméno, Richard McCandless, a taky mi našel jeho telefonní číslo. Ukázalo se, že je to číslo Davida Emersona, libertyvillského "dobrého" obchodu s nábytkem. Tam mi řekli, abych chvíli počkal, a když přišel McCandless, ozval se hluboký, drsný hlas, který prozrazoval tvrdého šedesátníka - jako by se třeba Patton a majitel toho hlasu probjovali bok po boku celým Německem až do Berlína a cestou chytali nepřátelské kulky přímo do zubů.

"McCandless," zahučel.

"Pane McCandlessi, jmenuju se Dennis Guilder. V srpnu jste vypravili vojenský pohřeb pro jednoho chlapíka, jmenoval se Roland LeBay ... "

"Byl to váš přítel?"

"Ne, sotva jsme se znali, ale ... "

"Takže nemusím šetřit vaše city," řekl McCandless, hrdlo mu jenom rachotilo. Mluvil jako Andy Devine křížený s Broderickem Crawfordem. "LeBay byl čistokrevnej nesnášenlivej parchant, a kdyby bylo po mým, Legie by pro jeho pohřeb nehnula prstem. Vystoupil z organizace už v roce sedmdesát. Kdyby nevystoupil, vyrazili by ho. Hádavějšího mizeru jsem v životě neviděl."

"Opravdu?"

"To si pište. Vyvolal s člověkem hádku, aby se vzápětí mohl prát. S tím blbem se nedal hrát ani poker a rozhodně nebylo možný se s ním napít. Nedal se s ním udržet krok, to za prvé, a za druhé se dostal do ještě hnusnější nálady. Ne že by mu taková nálada dala velkou práci. Byl to šílenej parchant, jestli omluvíte ty výrazy. Kdo jste, hochu?"

Po jeden šílený okamžik jsem byl v pokušení citovat Emily Dickinsonovou: "Já nejsem nikdo! Kdo jste vy?"

"Můj přítel si od LeBaye koupil auto těsně předtím, než zemřel ... "

"Sakra! Snad ne tu sedmapadesátku?"

"No, vlastně to byla osmapadesátka ... "

"Jo, jo, sedma - nebo osmapadseátka, červenobílá. To byla jediná blbina, o kterou se staral. Jednal s tím autem jako s ženskou. Právě kvůli tomu autu odešel z Legie, věděl jste to?"

"Ne," řekl jsem. "Co se stalo?"

"Ále, sakra. Stará historie, hochu. Není to hezký, jak do vás hučím, hochu. Ale pokaždý, když si vzpomenu na toho parchanta LeBaye, vidím rudě. Pořád mám na ruce jizvy. Strýček Sam dostal za druhý světový války tři roky mého života a nedostal jsem za to ani purpurový srdce, i když jsem byl skoro celou tu dobu v boji. Probojoval jsem se přes půlku těch blbejch ostrůvečků v jižním Pacifiku. Asi s padesáti maníkama jsme čelili japonskému útoku na Guadalcanalu - dva miliony zsranejch Japončků se na nás hnaly v boji muž proti muži a oháněli se těmi meči, které si vyrobili z plechovek od kafe - a neměl jsem z toho ani jizvičku. Cítil jsem, jak kolem mě proletělo pár kulek, a těsně předtím, než jsme ten útok odrazili, měl chlap vedle mě díky japonskému císaři přeházený vnitřností, ale jedinkrát, kdy jsem viděl barvu vlastní krve tam v Pacifiku, tak to bylo při holení. Potom ... "

McCandless se zasmál.

"Do prdele, už jsem v tom zase. Moje žena říká, že jednoho dne otevřu hubu až moc a spadnu do ní. Jak že se jmenuješ?"

"Dennis Guilder."

"Tak jo, Dennisi, nahustil jsem toho do tebe dost, teď udělej totéž ty pro mě. Co jsi chtěl?"

"No, můj kamarád koupil to auto a spravil je ... asi by se dalo říct, že je z něj žihadlo. Výstavní kousek."

"Jo, přesně jako LeBay," řekl McCandless a mně vyschlo v ústech. "On to zasraný auto miloval, to bych o něm řekl. Na manželku vyloženě kašlal - víš, co se jí stalo?"

"Ano," řekl jsem.

"Dohnal ji k tomu," řekl McCandless chmurně. "Když umřelo to jejich děcko, on ji vůbec neutěšil.

Vůbec. Podle mě kašlal i na to děcko. Promiň, Dennisi. Nedokážu držet klapačku. Pořád mi jede.

Vždycky jela. Matka říkávala: ‚Dickie, tobě jazyk visí vprostředku a jede ti oběma konci.‘ Co jsi říkal, že chceš?"

"Můj kamarád a já jsme šli na LeBayův pohřeb," řekl jsem, "a když skončil, představil jsem se jeho bratrovi ... "

"Ten vypadal jako docela slušnej chlap," přerušil mě McCandless. "Učitel na škole. Ohio."

"Správně. Mluvil jsem s ním a on skutečně vypadal jako docela slušný chlap. Řekl jsem mu, že budu psát ročníkovou práci o Ezra Poundovi ... "

"Ezra jak?"

"Pound."

"Kdo to sakra je? Byl LeBayovi na pohřbu?"

"Ne, pane. Pound byl básník."

"Co?"

"Básnilo. Už je taky mrtvý."

"Aha." McCandless nezněl moc přesvědčeně.

"Každopádně LeBay - tedy George LeBay - řekl, že mi pošle hromadu časopisů o Ezra Poundovi, abych měl z čeho čerpat, jestli chci. No a ukázalo se, že by se mi to hodilo, ale zapomněl jsem si vzít jeho adresu. Myslel jsem, že ji třeba máte vy."

"Jasně, to bude v záznamech; tam je všechno. To tajemníkování mi leze pěkně na nervy, ale v červenci končím a pak už nikdy více. Víš, co myslím? Už nikdy více, sakra."

"Doufám, že nejsem moc velká osina v zadku."

"Ne. Sakra, to víš že ne. Od toho přece Americká legie je, ne? Aby pomáhala lidem. Dej mi svou adresu, Dennisi, a já ti pošlu lístek, až tu adresu zjistím."

Nadiktoval jsem mu jméno a adresu a znovu se omluvil, že jsem ho obtěžoval v zaměstnání.

"Nic si z toho nedělej," řekl. "Stejně mám zrovna blbou svačinu." Okamžitě jsem přemýšlel, co to vlastně u Davida Emersona dělá, protože to byl obchod, kde nakupovala skutečná libertyvillské smetánka. Byl prodávčem? Už jsem ho viděl, jak provádí nějakou fešnou mladou dámu, a říká: ‚Tady máme jeden sakra pěkněj gauč, paní, a koukněte na tu blbou pohovku, něco takovýho jsme na Guadalcanalu rozhodně neměli, když na nás vyrazili ty zasraný zfetovaný Japončáci s plechovejma mečema.‘

Zazubil jsem se, ale to, co najednou řekl, mě okamžitě vystřízlivělo.

"Párkrát jsem v tom LeBayově autě jel. Nikdy mi to nešlo pod fousy. Ať se propadnu, jestli vím proč, ale nikdy se mi to nelíbilo. A nikdy bych v něm nejel potom, co jeho žena ... však víš. Jéžíš, připadá mi to strašidelný."

"To bych řekl," odpověděl jsem a připadalo mi, že můj hlas přichází odněkud zdaleka. "Poslouchejte, co se stalo, když odcházel z Legie? Říkal jste, že to mělo co dělat s autem?"

Zasmál se, vypadal trochu potěšeně. "Snad tě celá ta stará historie nezajímá doopravdy?"

"Ale jo, zajímá. To auto koupil můj kamarád, nezapomeňte."

"Tak ti to leda povím. Byla to pěkně divná pakárna, když se to tak vezme. Občas se o ní některej chlap zmíní, když si dáme pár piv. Nejsem jedinej, kdo má zjizvený ruce. Když se to vezme kolem a kolem, bylo to trochu strašidelný."

"Co jako?"

"Á, byl to dětinský trik. Ale nikdo toho parchanta neměl rád, víš. Nikdo ho nebral, byl samotář ... "

Jako Arnie, napadlo mě.

"... a všichni jsme pili," dokončil McCandless. "Bylo to po schůzi

a LeBay dělал ze sebe ještě většího blba než jindy. Takže sedíme celá parta v baru, jo, a poznali jsme, že

se LeBay chystá domů. Oblíkal si sako a hádal se s Poochiem Andersonem kvůli něčemu z baseballu. Když LeBay odcházel, dělal to vždycky stejně, hochu. Skočil do toho svýho Plymouthu, couvl, a pak šlápl na plyn. Vyletěl z parkoviště jako raketa, až se všude rozlítl šterk. Takže - byl to nápad Sonnyho Bellermana - asi čtyři z nás odešli zadníma dveřma na parkoviště, zatímco LeBay řval na Poochieho. Všichni jsme se schovali za opačným rohem baráku, protože jsme věděli, že tam s autem zacouvá, než odpálí. Vždycky tomu autu říkal nějakým divčím jménem, povídám ti, bylo to. jako by byl s tou kraksnou ženatej.

„Mějte oči otevřené a hlavy dole, nebo nás uvidí,“ říká Sonny. „A nehejbejte se, dokud vám nedám znamení.“ Měli jsme dost v hlavě, víš.

Takže asi za deset minut vyšel, napitý jako skunk, s rukama v kapsách, jak hledal klíče. Sonny říká: „Připravte se, chlapci, a držte se dole!“

LeBay nasedne do auta a couvne. Bylo to perfektní, protože se zastavil, aby si zapálil cigaretu. Zatímco si zapaloval, my jsme popadli zadní nárazník Fury a zvedli zadní kola těsně nad zem, takže až zas bude chtít vyjet tak, že se rozprskne šterk jako obvykle po celý stěně baráku, víš, bude jenom protáčet kola a nikam nedejde. Chápeš, jak to myslím?“

„Jo,“ řekl jsem. Byl to dětinský trik; stejnou věc jsme občas prováděli na školních večírcích a jednou, jako vtip, jsme zablokovali Dodge trenéra Puffera tak, aby hnací kola byla nad zemí.

„Stejně nás ale čekal šok. Zapaluje si cigaretu a pak si pustí rádio. To byla další hovadina, ze které nás mohl šlak trefit, že pořád poslouchal ten rock and roll, jako by byl nějaký kluk a ne chlap, kterej už je dost starej na podělanej důchod. Potom zařadil rychlost. Neviděli jsme to, protože jsme byli všichni přikrčení dole, aby nás nezahlídl. Pamatuju se, že Sonny Bellerman se trochu chechtal, a těsně předtím, než se to stalo, zašeptal: „Jsou nahoře, chlapi?“ A já jsem zašeptal: „Tvůj pind'our je nahoře, Bellermane.“ Byl jedinej, kdo byl fakt zraněnej. Kvůli snubnímu prstenu. Ale přísahám Bohu, ty kola byly nahoře. Zvedli jsme zadek Plymouthu aspoň deset cent'áků nad zem.“

„Co se stalo?“ zeptal jsem se. Podle toho, jak se příběh vyvíjel, jsem to mohl uhádnout.

„Co se stalo? Vyrazil jako obyčejně, to se stalo! Jako kdyby měl všechny čtyři kola na zemi. Rozstříkl šterk a vytrhl nám zadní nárazník z rukou a strhl nám s ním nejmíň metr kůže. Sonnymu Bellermanovi utrhla skoro celý prostředník; snubák se mu zachytil pod nárazníkem, víš, a prst mu uletěl jako špunt z láhve. A slyšeli jsme, jak se LeBay chechtá, když odjížděl, jako by celou dobu věděl, že tam jsme. Možná věděl, víš; jestli se vrátil na záchod, když seřval Poochieho, mohl vykouknout z okna, zrovna když jsme se tam kradli, a viděl nás, jak stojíme za barákem a čekáme na něj.“

No, a tak v Legii skončil. Poslali jsme mu dopis, že ho tam nechceme, a on vystoupil. A jenom abych ti ukázal, jak je svět divnej, byl to Sonny Bellerman, kdo si na schůzi hned po smrti LeBaye vzal slovo a řekl, že bychom měli udělat správnou věc. „Jasně,“ povídá Sonny, „ten chlap byl pitomej parchant, ale bojoval ve válce jako my všichni. Takže proč ho nevypravit na poslední cestu, jak se patří?“ Tak jsme to udělali. Já nevím. Myslím, že Sonny Bellerman je daleko lepší křesťan, než jsem já.“

„Určitě jste nezvedli ta zadní kola ze země,“ řekl jsem a vzpomněl si, co se stalo klukům, kteří si v listopadu tak nešťastně začali s Christinou. Ztratili mnohem víc než trochu kůže z prstů.

„Ale zvedli,“ řekl McCandless. „Když nás ohodil ten šterk, bylo to od předních kol. Až do dneška jsem nedokázal přijít na to, jak ten trik provedl. Je to trochu strašidelný, jak jsem říkal. Gerry Barlow - ten tam byl s náma - vždycky tvrdil, že do ní LeBay nějak namontoval pohon na všechny čtyři kola, ale podle mě takhle předělat auto nejde, ne?“

„Ne,“ řekl jsem. „Myslím, že to nejde.“

„Né, nic takovýho,“ souhlasil McCandless. „V životě ne. Koukejme se! Prožvanil jsem skoro celou svačinu, hochu. Chtěl bych si dát ještě kafe, dokud mám ještě trochu času. Pošlu ti tu adresu, jestli ji máme. Myslím, že ji máme.“

„Děkuju vám, pane McCandlessi.“

„Není zač, Dennisi. Dávej na sebe pozor.“

„Jasně. Užívej, nikoli zneužívej, že?“

Zasmál se. „To jsme říkali na vojně.“ A zavěsil.

Pomaloučku jsem položil sluchátko a myslel na auta, která se pohybují, i když jim zvednete ze země kola s

náhonem. Trochu strašidelné. Bylo to strašidelné, to teda jo; a McCandless měl pořád jizvy, aby to dokázal. To mi připomnělo něco, co mi říkal George LeBay. Taký mohl ukázat jizvu, památku na střetnutí s Rolandem D. LeBayem. A jak stárnul, jizva se roztahovala.

45. Silvestr

Protože tahle smělá mladá hvězda
potkala smrtku ve svém autě,
nikdo neví proč -
gumy ječí, oheň šlehá a pryč
byla ta mladá hvězda,
ach, jak ho mohli nechat umřít?
Mladej kluk je pryč, ale legenda
o něm zůstává,
protože umřel bez příčiny ...
Bobby Troup

Na Silvestra jsem zavolał Arniemu. Měl jsem pár dnů na to, abych o tom přemýšleł, a v podstatě se mi do toho nechtělo, ale musel jsem ho vidět. Došel jsem k přesvědčení, že se nedokážu nijak rozhodnout, dokud ho skutečně zase na vlastním oči neuvidím. A dokud znovu neuvidím Christinu. Zmínil jsem se při snídani o tom autě otci, jen tak jakoby mimochodem, a otec mi řekl, že všechna auta, která byla v Darnellově garáži zabavena, už byla ofotografována a vrácena.

Telefon vzala Regina Cunninghamová, hlas měla strohý a napjatý. "Cunninghamovi."

"Ahoj, Regino, tady Dennis."

"Dennis!" Vypadala potěšeně i překvapeně. Na chvílku to byl hlas té staré Reginy, té, která mně a Arniemu dávala chleby s burákovým máslem s vmíchanými kousky slaniny (burákové máslo a slanina, samozřejmě na celozrnném žitném chlebu). "Jak se máš? Slyšeli jsme, že tě vyšoupli z nemocnice."

"Vede se mi dobře," řekl jsem. "Co ty?"

Nastala krátká odmlka a potom řekla: "No, vždyť víš, co se tu dělo."

"Problémy. Jo."

"Všechny problémy, které se nám vyhýbaly celé roky," pokračovala Regina. "Nejspíš se někde v rohu hromadily a čekaly na nás."

Trochu jsem si odkašlal a nic neřekl.

"Chtěl jsi mluvit s Arniem?"

"Jestli tam je."

Další mírná odmlka a pak Regina řekla: "Pamatuji se, že jste se za starých časů na Silvestra navštěvovali a vyhlíželi Nový rok. Kvůli tomu jsi volal, Dennis?" Vypadala skoro ustrašeně a to se té dávné rázné Regině vůbec nepodobalo.

"No, jo," řekl jsem. "Dětinskost, já vím, ale ..."

"Ne!" řekla ostře a rychle. "Ne, vůbec ne! Jestli tě Arnie někdy potřeboval, Dennisi - potřeboval nějakého přítele - tak je to teď. On ... je teď nahoře, spí. Spí hrozně moc. A on ... nemá ... nemá ..."

"Nemá co, Regino?"

"Nemá podanou žádnou přihlášku na vysokou!" vyhrkla a okamžitě ztišila hlas, jako by ji mohl Arnie zaslechnout. "Ani jednu! Pan Vickers, studijní poradce ze školy, mi volal a řekl mi to! V testech získal sedm set bodů, mohl se dostat skoro na každou vysokou v zemi - aspoň mohl, než ... než nastaly tyhle problémy ... " Hlas jí zakolísal, jako by se měla rozplakat, ale pak se znovu ovládla. "Promluv s ním,

Dennisi. Kdybys s ním mohl dnes strávit večer ... vypít s ním pár piv a prostě ... prostě si s ním popovídat ... "

Odmělčela se, ale poznal jsem, že to ještě není všechno. Ještě něco potřebuje říct, ale nemůže.

"Regino," řekl jsem. Ta stará Regina se mi nelíbila, ta nesmlouvavá panovnice, která řídila život svého manžela a syna tak, aby to vyhovovalo jejímu jízdovému řádu, ale tahle roztržitá, usazená žena se mi líbila ještě méně. "No tak. Jenom klid, jo?"

"Bojím se s ním mluvit," řekla nakonec. "I Michael se s ním bojí mluvit. On ... přímo exploduje, když se mu něco nezdá. Nejdřív to souviselo jenom s jeho autem; teď je to taky vysoká. Promluv s ním, Dennisi, prosím tě." Další krátká odmlka, a potom, skoro mimochodem, se vytasila s jádrem své nejtemnější hrůzy: "Myslím, že ho ztrácíme."

"Hele, Regino ... "

"Zavolám ti ho," řekla prudce a sluchátko cvaklo o stolek. Čekání se protahovalo. Zaklesl jsem si sluchátko mezi čelist a rameno a bubnoval prsty o sádku, která dosud zdobila mou levou nohu. Zápasil jsem s dychtivým nutkáním prostě zavěsit a celou tu záležitost pustit z hlavy.

Potom telefon kdosi zvedl. "Haló?" ozval se unavený hlas a myšlenka, která se mi vpálila do mozku s naprostou jistotou, zněla: To není Arnie.

"Arnie?"

"To vypadá na Dennise Guildera, hubu, která kráčí jako člověk," řekl hlas a tohle už vypadalo jako Arnie, to zase ano - ale zároveň nevypadalo. Neměl vlastně hlubší hlas, ale zdálo se, že mu zhrubl, jako by příliš mluvil a řval. Bylo to přízračné, jako bych mluvil s cizincem, který zdařile napodobuje mého přítele Arnieho.

"Bacha na jazyk, troubo," řekl jsem. Usmíval jsem se, ale ruce jsem měl studené.

"Vždyť víš," řekl důvěrně, "tvůj obličej a můj zadek jsou si podezřele podobné."

"Všiml jsem si té podoby, ale posledně jsem měl za to, že je to opačně," řekl jsem, a pak se mezi námi rozhostilo krátké ticho - společenské zdvořilosti, které jsme si obvykle vyměňovali, byly u konce. "Takže co děláš dnes večer?" zeptal jsem se.

"Nic moc. Žádné rande, nic. Ty?"

"Já jsem ve skvělé formě," řekl jsem. "Vyzvednu Rosaenne a vezmu ji do Studia 2000. Můžeš jít s námi a držet mi berle, až budeme tancovat, jestli chceš."

Uchechl se.

"Myslel jsem, že bych se zastavil," řekl jsem. "Třeba bychom mohli vyhlížet Nový rok jako dřív. Víš?"

"Jo!" souhlasil Arnie. Vypadalo to, že ho ten nápad potěšil - ale pořád to ještě nebyl tak docela on.

"Dívat se na Guye Lombarda a na všechno to veselé třeštění. To by bylo fajn."

Na okamžik jsem se odmlčel, nevěděl jsem, co říct. Nakonec jsem opatrně odpověděl: "No, spíš by to byl Dick Clark. Guy Lombardo je mrtvý, Arnie."

"Fakt?" Arnie vypadal překvapeně, nedůvěřivě. "Aha. No jo, asi je. Ale Dick Clark je tu s náma pořád, ne?"

"Správně," řekl jsem.

"Naladíme Dicka, to je docela vodvaz, a můžeš na to tancovat," řekl Arnie, ale tohle vůbec nebyl Arnieho hlas. Můj mozek provedl náhle a děsivě nečekané krátké spojení

(nejlepší vůně na světě ... možná kromě čiči)

a moje ruka křečovitě sevřela sluchátko. Málem jsem zaječel. Nemluvil jsem s Arniem; mluvil jsem s Rolandem D. LeBayem. Mluvil jsem s mrtvým mužem.

"Tak Dicka, dobře," slyšel jsem se jakoby z dálky.

"Jak se ti vede, Dennisi? Můžeš řídit?"

"Ne, ještě ne. Myslel jsem, že bych přemluvil tátu, aby mě odvezl." Na okamžik jsem se odmlčel, pak jsem vyrazil. "Možná bys mě mohl odvézt zpátky, jestli máš svoje auto. Šlo by to?"

"Jasně!" Znělo to upřímně radostně. "Jo, to by bylo fajn, Dennisi! Fakticky! Nasmějeme se. Jako za starých časů."

"Ano," řekl jsem. A potom - přísahám Bohu, že jsem to jenom tak plácl - jsem dodal: "Jako na vojně ve vozovém parku."

"Jo, správně!" odpověděl Arnie se smíchem. "Přesně tak! Nashle, Dennisi."

"Dobře," řekl jsem automaticky. "Nashle." Zavěsil jsem, podíval jsem se na telefon a v té chvíli jsem se začal celý klepat. V životě jsem nebyl tak vyděšený jako v té chvíli. Čas běží: mozek si buduje obranu. Myslím, že jedním z důvodů, proč existuje tak málo přesvědčivých důkazů o psychických jevech, je ten, že se mozek pustí do práce a ty důkazy přebuduje. Trocha přehazování do zaběhnutého pořadí je lepší než šílenství. Později jsem si nebyl jistý, co jsem vlastně slyšel, nebo jsem přesvědčoval sebe sama, že Arnie špatně rozuměl mé poznámce, ale chvíli poté, co jsem položil telefon, jsem si byl jist: LeBay ho dostal. LeBay, ať byl nebo nebyl mrtvý, byl nějak v něm.

A začínal vítězit.

Na Silvestra byla zima a křišťálově jasné nebe. Táta mě vysadil u Cunninghamových ve čtvrt na osm a pomohl mi k zadnímu vchodu - berle nejsou dělané na zimu a uklouzané chodníky.

Stejně Cunninghamových byl pryč, ale Christina stála na příjezdové cestě, její jasně červený a bílý lak se třpytil námrazou. Teprve tento týden ji policie vydala s ostatními zabavenými auty. Už jenom pohled na ni budil tupou hrůzu, jako bolest hlavy. Nechtěl jsem v tom autě jet domů, ne dnes v noci, vůbec nikdy. Chtěl jsem svůj obyčejný, řadový Duster s vinylovými potahy a hloupou nálepkou na nárazníku VOZÍM MAFIÁNA.

Světlo na zadní veradně se rozsvítilo a uviděli jsme siluetu Arnieho, který se blížil ke dveřím. Už ani nevypadal jako Arnie. Ramena měl svěšená; pohyboval se staře. Říkal jsem si, že je to jenom fantazie, že se moc poddávám svým podezřením a samozřejmě mám hlavu plnou blbostí ... ale věděl jsem to.

Otevřel dveře a vyklonil se ven ve staré flanelové košili a džínách. "Dennisi!" zvolal. "Chlape!"

"Ahoj, Arnie," řekl jsem.

"Dobrý večer, pane Guildere."

"Ahoj, Arnie," pozdravil táta a zvedl ruku v rukavici. "Jak se vede?"

"No, to víte, nijak skvěle. Ale to se všechno změní. Nový rok, nové koště, staré sračky ven, nové sračky dovnitř, vidíte?"

"Asi ano." Táta vypadal trochu zaraženě. "Dennisi, určitě nechceš, abych pro tebe potom zajel?"

Chtěl jsem to víc než co jiného, ale Arnie se na mě díval, ústa se pořád usmívala, ale oči byly ledové a pozorné. "Ne, Arnie mě odveze domů ... jestli ta rachotina nastartuje, o to jde."

"Ohó, pozor na to, co říkáš o mém autu," ohradil se Arnie. "Je velmi citlivá."

"Opravdu?" zeptal jsem se.

"Opravdu," usmál se Arnie.

Otočil jsem hlavu a zavolal: "Promiň, Christino."

"To je lepší."

Chvilku jsme tam všichni tři stáli, otec a já pod schody do kuchyně, Arnie ve dveřích nad námi, nikdo z nás očividně nevěděl, co dál říkat. Trochu jsem propadl panice - někdo musel něco říct, jinak se celá ta směšná přetvářka, že se nic nezměnilo, zhroutí vlastní vahou.

"Tak dobře," řekl táta nakonec. "Vy dva se držte spolu. Jestli si dáš víc než pár piv, Arnie, zavolej mi."

"Nebojte se, pane Guildere."

"Budeme v pořádku," řekl jsem a zazubil se šklebem, který mi připadal jako z umělé hmoty. "Jed' domů a vyspi se do krásy. Potřebuješ to."

"Ahó," řekl otec. "Pozor na to, jak se vyjadřuješ o mém obličejí. Je velmi citlivý."

Vrátil se k autu. Stál jsem tam a díval se za ním, berle opřené v podpaží. Díval jsem se, když přecházel za Christinou. A když vycouval z cestičky a zamířil domů, bylo mi o něco líp.

Pečlivě jsem oklepal sníh z konců berlí, ještě než jsem vešel dovnitř. V kuchyni měli Cunninghamovi dlažbu. Několik hrozících nehod mě poučilo, že na hladkém povrchu se berle s mokrým sněhem mohou proměnit v brusle.

"Ty se na těch holkách fakt umíš ohánět," prohodil Arnie a díval se, jak pochoduju přes kuchyň. Vytáhl z kapsy flanelové košile balíček Tiparillos, jeden doutník vyklepal, ukousl bílou plastovou špičku a zapálil ho s hlavou skloněnou na stranu. Plamen sirky mu na okamžik zatancoval po tvářích jako šmouhy žluté

barvy.

"Toto umění rád oželím," řekl jsem. "Kdy jsi začal s doutníky?"

"U Darnella," řekl. "Před matkou je nekouřím. Může se z té vůně podělat."

Nekouřil jako kluk, který se to učí - kouřil jako muž, který to dělá už dvacet let.

"Myslel jsem, že bych upražil trochu kukuřice," řekl. "Jsi pro?"

"Jasně. Máš pivo?"

"Bez debaty. V lednici je jeden karton a dole další dva."

"Skvělé." Opatrně jsem se posadil na kuchyňský stůl, levou nohu jsem si natáhl. "Kde jsou vaši?"

"Odjeli na silvestrovský večírek k Fassenbachům. Kdy ti tu sádru sundají?"

"Možná koncem ledna, jestli budu mít štěstí." Zamával jsem berlemi ve vzduchu a dramaticky vykřikl:

"Malý Tim zase chodí! Bůh nám žehnej, každému!"

Arnie, který mířil ke sporáku s hlubokým hrncem, pytlíkem kukuřice a lahví oleje, se zasmál a zavrtěl hlavou. "Pořád stejný starý Dennis. Moc vycpávky z tebe nevyrazili, ty hajzle."

"Ty jsi mě taky zrovna nezahrnoval návštěvama v nemocnici, Arnie."

"Přinesl jsem ti na Děkuvzdání večeri - co sakra chceš, krev?"

Pokrčil jsem rameny.

Arnie vzdychl: "Někdy si myslím, že jsi byl můj amulet pro štěstí, Dennisi."

"Huš, blboune."

"Ne, vážně. Od té doby, co sis zlámal kůstky, jsem jako ve vařící vodě a jsem v té vodě pořád. Je to div, že nevypadám jako krab." Srdečně se zasmál. Nebyl to zvuk, který by člověk čekal u kluka v potížích; byl to smích muže - ano, muže - který se ohromně baví. Postavil kastrol na sporák a nalil na dno olej. Vlasy, kratší než bývaly a sčesané dozadu v účesu, který byl pro mě novinkou, mu spadly do čela. Hodil je dozadu rychlým šklubnutím hlavy a nasypal na olej kukuřici. Zabouchl kastrol pokličkou. Odešel k lednici. Vytáhl karton piv. Bouchl jím přede mě, vytáhl dvě plechovky a otevřel je. Jednu mi dal. Zvedl svou plechovku. Já zvedl svou.

"Připítek," řekl Arnie. "Smrt všem hajzlům světa v roce 1979."

Pomaloučku jsem plechovku položil. "Na to se nemůžu napít, kámo."

Uviděl jsem v těch šedých očích jiskru vzteku. Zdálo se, že tam bliká jako falešná dobrá nálada, a pak vyhasla. "No, tak na co se můžeš napít - kámo?"

"Co takhle na vysokou?" zeptal jsem se potichu.

Naštvaně se na mě podíval, dobrá nálada zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. "Měl jsem vědět, že do tebe bude hučet ty sračky. Moje matka je žena, která nikdy neváhá jakkoli klesnout, aby dostala, co chce. Přece to víš, Dennisi. Políbila by čertovi zadek, kdyby to bylo nutné."

Položil jsem plechovku s pivem, byla pořád plná.

"No, mně ten zadek nelhala. Jenom řekla, že sis nepodal žádnou přihlášku a že má starost."

"Je to můj život," odsekl Arnie. Rty se mu zkrivily, změnil mu obličej, byl najednou neobyčejně ošklivý.

"Budu dělat, co chci já."

"A na vysokou nechceš?"

"Jo, půjdu na ni. Ale až budu chtít. Pověz jí to, jestli se zeptá. Až budu chtít. Letos ne. Určitě ne. Jestli si myslí, že půjdu do Pittsburgu nebo na Horslicks nebo Rutger a nasadím si bažantskou čepičku a budu chodit povzbuzovat domácí fotbalové mužstvo, tak se minula rozumem. Po té zasrané smršti, kterou jsem letos prodělal, to nepadá v úvahu. V žádném případě, kámo."

"Tak co budeš dělat?"

"Odjedu," řekl. "Sednu do Christiny a budeme si to motorovat přímo ven z tohohle zparchantělého města. Chápeš?" Začal zvyšovat hlas, skoro ječel a já cítil, jak mě znovu zaplavuje hrůza. Byl jsem proti tomu nemužnému strachu bezmocný a mohl jsem jenom doufat, že to na mně není vidět. Protože to už nebyl jenom LeBayův hlas; byla to teď i LeBayova tvář, plula pod Arnieho tvář jako nějaká mrtvola zakonzervovaná ve formalínu. "Byla to zasraná smršť a myslím, že ten pitomý Junkins po mně pořád jede plnou parou vpřed, a měl by si dát radši pozor, jinak by mohl někdo převálcovat jeho ... "

"Kdo je Junkins?" zeptal jsem se.

"To nic. To není důležité." Za ním začal syčet olej. Zrnko kukuřice t'uklo - ponk! - zevnitř o poklici.

"Musím tím zatřást, Dennisi. Chceš udělat topinku nebo ne? Mně je to jedno."

"Dobře," řekl jsem. "Co takhle pro nás oba?"

Usmál se a sevření v mé hrudi trochu povolilo. "Pro nás, jo, to je správné, Dennisi. Pro nás. Tak to musí být, co?"

"Musí," řekl jsem a hlas mi trochu ochraptěl. "Jo, musí."

Cvakli jsme plechovkami piva o sebe a napili se.

Arnie přešel ke sporáku a začal potřásat kastrolem, ve kterém pukala kukuřice stále vyšší rychlostí.

Nechal jsem sklouznout hrdlem několik doušků piva. Pivo bylo pro mě tehdy ještě docela nové a nikdy jsem se jím neopil, protože mi docela chutnalo, a přátelé - Lenny Barongg byl hlavním z nich - mi řekli, že když se z toho člověk ztříská do bezvědomí a jako zvíře, nemůže se na pivo ani podívat celé týdny. Je smutné, že jsem od té doby stačil zjistit, že to není tak docela pravda.

Ale Arnie pil, jako by od prvního ledna měla být obnovena prohibice; dopil první plechovku, ještě než přestala kukuřice pukat. Zmačkal ji, mrkl na mě a řekl: "Sleduj, jak se trefím malému tulákovi do zadku, Dennisi." Uniklo mi, na co naráží, takže jsem se jen nezávazně usmál, když hodil plechovku směrem ke koši. Bouchla o zed' nad ním a spadla dovnitř.

"Dva body," řekl jsem.

"Správně," řekl. "Podej mi další, ano?"

Udělal jsem to, říkal jsem si no co, sakra - naši chtěli přivítat Nový rok doma, a jestli se Arnie skutečně opije a zatuhne, můžu zavolat tátovi. Arnie by mohl v opilosti prozradit věci, které by střízlivý nevyslovil, a já stejně nechtěl jet domů v Christině.

Ale nezdálo se, že by na něj pivo působilo. Dopražil kukuřici, vsypal ji do velké mísy z umělé hmoty, rozpustil půlku kostky margarínu, přelil jím kukuřici, osolil a řekl: "Půjdeme do obýváku a koukneme na bednu. Co říkáš?"

"Já jsem pro." Vzal jsem berle, usadil je do podpaží - v poslední době se mi zdálo, že se mi tam tvoří mozoly - a pak jsem zašátral po třech pivech, která stála na stole.

"Já se pro ně vrátím," řekl Arnie. "Pojď. Než si zase všechno polámeš." Usmál se na mě a na chvíli to byl jenom Arnie Cunningham, tolik to byl on, že mi pohled na něj nalomil srdce.

V televizi běžela nějaká přiblblá silvestrovská estráda. Donny a Marie Osmondovi zpívali, oba cenili obrovské bílé zuby v přátelském, leč poněkud žraločím šklebu. Nechali jsme televizi hrát a bavili se. Povídal jsem Arniemu o rehabilitaci, jak jsem makal s činkami, a po dvou pivech jsem se přiznal, že jsem se někdy bál, že už nikdy nebudu pořádně chodit. Nedělalo mi starosti hraní fotbalu na vysoké, ale tohle mi vrásky dělalo. Klidně a soucitně celou dobu přikyvoval.

Můžu přestat rovnou tady a povědět vám, že jsem v životě nestrávil tak podivný večer. Čekaly mě horší věci, ale nic nebylo tak divné, tak ... tak nepatřičné. Bylo to jako sedět v kině na filmu, kde je obraz špatně - ne úplně - zaostřený. Někdy vypadal jako Arnie, ale jindy vůbec jako Arnie nevypadal. Získal manýry, kterých jsem si nikdy předtím nevšiml - nervózně točil klíči od auta na koženém obdélníku, na kterém visely, zalamoval prsty, chvílemi se kousal předními horními zuby do bříška palce. Potom ta poznámka o tom, že to strčí malému tulákovi do zadku, když zahazoval plechovku od piva. A urazil pět piv, než jsem já zvládl druhé, ale pořád nevypadal opilý, i když do sebe lil jedno za druhým.

A potom tu byly manýry, které jsem si vždy spojoval s Arniem a které, jak se zdálo, docela zmizely: přestal se rychle, nervózně při řeči tahat za ušní lalůček, náhle natahovat své dlouhé nohy a na konec je na okamžik zkřížit v kotnících, vyjadřovat pobavení zasyknutím našpulenými rty, místo aby se přímo zasmál. To poslední jednou nebo dvakrát udělal. Ale častěji vyjadřoval své pobavení řadou pronikavých uchechtnutí, které mi připomínaly LeBaye.

Estráda skončila v jedenáct a Arnie přepojoval programy, dokud nenašel taneční večer v nějakém newyorském hotelu, odkud neustále přepojovali ven na Times Square, kde se už shromáždil dav lidí.

Nebyl to Guy Lombardo, ale dost se to tomu blížilo.

"Fakt nepůjdeš na vysokou?" zeptal jsem se.

"Letos ne. Christina a já vyrazíme hned po maturitě do Kalifornie. Na zlaté pobřeží."

"Vaši to vědí?"

Vypadal, že ho ten nápad polekal. "Sakra, to ne! A ty jim to nepovíš! To bych potřeboval jako gumový

péro."

"Co tam budeš dělat?"

Pokrčil rameny. "Najdu si práci, budu opravovat auta. Jsem v tom dobrej jako ve spoustě jinejch věcí."

A pak mě ohromil tím, že ledabylyle prohodil: "Doufám, že přesvědčím Leighu, aby jela se mnou."

Špatně jsem polkl a rozkašlal se, až jsem si pivem poprskal kalhoty. Arnie mě dvakrát bouchl do zad, pořádně. "Dobry?"

"Jasně," podařilo se mi vypravit. "Jenom jsem polkl špatnou dírkou. Arnie ... jestli si myslíš, že s tebou pojedě, žiješ v iluzorním světě. Podává si přihlášky na vysokou. Má jich celý fascikl, kámo. Mysli to opravdu vážně."

Okamžitě se mu zúžily oči a já si s klesajícím srdcem uvědomil, že mě pivo zradilo a já vybreptal víc, než jsem měl.

"Jak to, že tolik víš o mé dívce?"

Zčistajasna jsem měl pocit, jako by mě vysadili na velikánské pole, plné skrytých min. "Mluví jenom o tom, Arnie. Jakmile se k tomu tématu dostane, nemůžeš ji zarazit."

"Kamaráde. Nelezeš mi do zelí, vid', Dennisi?" Upřeně mě pozoroval, z očí mu číselo podezření. "Něco takového bys přece neudělal, že ne?"

"Ne," zalhal jsem dokonale a naplno. "Co si sakra myslíš."

"Takže jak to, že víš tolik o tom, co dělá?"

"Občas ji vídám," řekl jsem. "Bavíme se o tobě."

"Ona o mně mluví?"

"Jo, trochu," řekl jsem ledabyly. "Říkala, že jste se kvůli Christině pohádali."

To bylo to pravé. Uvolnil se. "To byla maličkost. Taková hloupost. Však ona se objeví. A v Kalifornii jsou dobré školy, jestli bude chtít chodit do školy dál. Budeme se brát, Dennisi. Mít děti a všechny ty blbosti, co k tomu patří."

S námahou jsem udržel obličej nehybný. "Víš o tom?"

Zasmál se. "V žádným případě! Ještě ne. Ale dozví se to. Dost brzo. Miluju ji a nic se tomu nebude stavět do cesty." Smích odumřel. "Co říkala o Christině?"

Další mina.

"Prý se jí nelíbí. Myslím ... že možná trochu žárlí."

Znovu to bylo to pravé. Uvolnil se ještě víc. "Jo, to určitě. Ale ona to překoná, Dennisi. Cesty opravdové lásky nikdy nejsou hladké, ale ona to překoná, neboj se. Až ji zase uvidíš, pověz jí, že jí zavolám. Nebo s ní promluvim, až zase začne škola."

Napadlo mě, že bych mu řekl, že Leigha je zrovna teď v Kalifornii, ale pak jsem si to rozmyslel. A uvažoval jsem, co by tenhle nový podezíravý Arnie udělal, kdyby věděl, že jsem líbal dívku, kterou si chce vzít, že jsem ji objímal ... zamiloval se do ní.

"Koukni, Dennisi!" vykřikl Arnie a ukázal na televizi.

Znovu přepojili na Times Square. Zástup se proměnil v jediný obrovitý, ale stále kynoucí organismus. Bylo už po půl dvanácté. Starý rok dotíkával.

"Koukni se na ty hajzly!" Pronikavě, vzrušeně se uchechtl, dopil pivo a šel dolů pro další karton. Seděl jsem v křesle a přemýšlelo Welchovi, Reppertonovi, Trelawneym, Stantonovi, Vandenbergovi a Darnellovi. Přemýšlel jsem o tom, jak si Arnie - nebo to, co se z Arnieho stalo - myslí, že s Leighou měli jenom nicotnou mileneckou hádku, a jak se na konci školního roku vezmou, přesně jako v pomádových milostných baladách z padesátých let.

Ach Bože, naskočila mi husí kůže.

Přivítali jsme Nový rok.

Arnie vytáhl pár bouchacích kuliček a konfet - takových, které bouchnou a pak vychrlí mračno tenkých krepových stužek. Připili jsme na rok 1979 a trochu se bavili o neutrálních tématech, jako třeba jakým zklamáním byl debakl Phillies v playoff a jaké mají Steelers šance dostat se až do Superpoháru.

V míse zůstala už jenom nerozpuklá a připálená zrnka kukuřice, když jsem se vzchopil a položil jednu z otázek, kterým jsem se vyhýbal: "Arnie? Co si myslíš, že se stalo Darnellovi?"

Ostře na mě pohlédl, potom se podíval zpátky na televizi, kde tancovaly páry s novoročními konfetami ve vlasech. Napil se piva. "Lidi, se kterými obchodoval, ho umlčeli dřív, než mohl něco vyžvanit. To se podle mě stalo."

"Lidi, pro které pracoval?"

"Will říkával, že jižní mafie je dost tvrdá," řekl Arnie, "ale Kolumbijci jsou ještě horší."

"Kdo jsou ti ... "

"Kolumbijci?" Arnie se cynicky zasmál. "Kokainoví kovbojové, to jsou ti Kolumbijci. Will tvrdil, že člověka klidně zabijí, sotva se špatně podívá na jejich ženu - a někdy i když se na ni podívá správně. Možná to byli Kolumbijci. Vypadalo to dost hnusně, to by jim odpovídalo."

"Vozil jsi pro Darnella koks?"

Pokrčil rameny. "Já jsem pro Willa vozil materiál. Koks jsem pro něj vezl jenom jednou nebo dvakrát a děkuju Bohu, že jsem neměl nic horšího než neoznačené cigarety, když mě sebrali. Ti mě teda vyhmátli. Byl jsem v té sračce až po uši. Ale kdybych se měl zase rozhodovat, asi bych to udělal znovu. Will byl špinavej podělanej parchant, ale v jistým směru byl dobrej." Oči se mu zamžily, byly divné. "Jo, v jistým směru byl dobrej. Ale věděl toho až moc. Proto skončil ve spodním šupletí. Věděl toho až moc ... a dřív nebo později by něco řekl. Nejspíš to byli Kolumbijci. Zastraný šílenci."

"Nerozumím ti. A stejně to asi není moje věc."

Podíval se na mě, zazubil se a mrkl. "Byla to teorie domina. Aspoň měla být. Zabásli nějakého chlapa, jmenoval se Henry Buck. Měl na mě všechno vyklopit. Já jsem měl všechno vyklopit na Willa. A potom - jako hlavní výhru - měl Will všechno vyklopit na lidi z jihu, co mu prodávali fet, rachejtle, cigarety a chlast. To byli ti lidi, které Ju - poldové opravdu chtěli dostat. Zvlášť ty Kolumbijce."

"A ty myslíš, že ho zabili?"

Podíval se na mě úplně bez výrazu. "Oni nebo jižní mafie, jasně. Kdo jinej?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"No, dáme si ještě jedno pivo a pak tě odvezu domů. Dobře jsem se pobavil, Dennisi. Fakt jo." Znělo to dost upřímně, ale Arnie by nikdy tak chudičké hodnocení nepronесl: "Dobře jsem se pobavil, fakt jo."

Ne ten starý Arnie.

"Jo, já taky, kámo."

Už jsem pivo nechtěl, ale stejně jsem si vzal. Chtěl jsem odložit ten nevyhnutelný okamžik, až budu nasedat do Christiny. Odpoledne to vypadalo jako nezbytný krok - okusit atmosféru toho auta na vlastní kůži ... pokud nějaká atmosféra existovala. Teď mi to připadalo jako děsivý a bláznivý nápad. Měl jsem pocit, že tajemství o tom, čím si s Leighou začínáme být, mi vězí v hlavě jako veliké, křehké vejce.

Pověz mi, Christino, umíš číst myšlenky?

Cítil jsem, jak se mi do hrdla dere šilený smích, tak jsem ho spláchl pivem.

"Poslouchej," řekl jsem. "Můžu zavolat tátovi, aby mě vyzvedl, jestli chceš, Arnie. Bude ještě vzhůru."

"Žádný problém," odbyl mě Arnie. "Dokážu ujít rovně dvě míle, neboj se."

"Jenom jsem myslel ... "

"Vsadím se, že už se nemůžeš dočkat, až budeš zase moct jezdit sám, co?"

"Jo, máš pravdu."

"Není nic lepšího než sedět za volantem vlastního auta," řekl Arnie a pak jeho levé oko pokleslo do kalného mrknutí starého zhýralce. "Možná kromě čiči."

Přišla ta chvíle. Arnie vypnul televizi, já se probelhal přes kuchyni, navlékl se do své staré lyžařské bundy a doufal, že mezitím přijde Michael s Reginou z večírku a trochu se tím pádem zdržíme - Michael třeba ucítí pivo v Arnieho dechu a nabídne mi, že mě sveze. Vzpomínka na odpoledne, kdy jsem vzkouzl za Christinin volant, zatímco Arnie byl u LeBaye v domě a handrkoval se s tím starým parchantem, ta vzpomínka zůstávala příliš jasná.

Arnie vzal z lednice pár piv - "na cestu", jak řekl. Napadlo mě, jestli mu nemám říct, že jestli ho chytí na silnici s alkoholem v krvi, když má kauci, nejspíš ho zavrou, než řekne švec. Pak jsem si řekl, že budu radši zticha. Vyšli jsme ven.

První časné ráno roku 1979 bylo mrazivě, zářivě chladné, byla taková ta zima, při které vám během několika vteřin zmrzne vlhkost v nose. Sněhové břehy lemující příjezdovou cestu se třpytily miliardami

diamantových krystalů. A tam stála Christina, její černá okna pokrývala námraza. Hleděl jsem na ni. Mafie, řekl Arnie. Jižní mafie nebo Kolumbijci. Znělo to sice melodramaticky, ale dost pravděpodobně - ne, víc: znělo to přijatelně. Ale mafie lidi střílí, vyhazuje z oken, škrtí je. Podle legendy se Al Capone zbavil jednoho ubožáka baseballovou pálkou s olověným jádrem. Ale přejet autem zasněžený dvorek a prorazit stěnu domu až do obýváku?

Možná Kolumbijci. Arnie řekl, že Kolumbijci jsou šílení. Ale takhle šílení? To jsem si nemyslel.

Třpytila se ve světle z domu a hvězd, a co když to byla ona? A co když zjistila, že Leigha a já máme určité podezření? A co horšího, co když zjistila, že jsme se trochu poptávali kolem?

"Potřebuješ pomoci ze schodů, Dennisi?" zeptal se Arnie, až jsem se lekl.

"Ne, schody zvládnou," řekl jsem. "Mohl bys mi pomoci na chodníku."

"Žádný problém, kámo."

Bokem jsem sestoupil ze schodů, jednou rukou se držel zábradlí a v druhé jsem měl berle. Na chodníku jsem zase nasadil berle, udělal pár kroků a pak uklouzl. Levou nohou mi projela tupá bolest, tou nohou, která pořád ještě nestála za zlámanou grešli. Arnie mě zachytil.

"Díky," řekl jsem, vděčný za možnost promluvit trochu roztřeseně.

"V pohodě."

Došli jsme k autu a Arnie se zeptal, jestli dokážu nasednout sám. Řekl jsem, že jo. Pustil mě a přešel kolem přední kapoty Christiny. Chytil jsem se kliky dveří rukou v rukavici a zaplavil mě bezmocný pocit strachu a odporu. Teprve v té chvíli jsme tomu začal doopravdy věřit, hluboko v nitru, tam kde přebývá skutečný člověk. Protože ta klika mi pod rukou ožila. Cítil jsem ji jako živé zvíře, které spí. Klika mi vůbec nepřipadala jako chromovaná ocel; Kriste pane, připadala mi jako kůže. Připadalo mi, že kdybych kliku zmáčkł, zvíře se probudí a zařve.

Zvíře?

Tak jo, jaké zvíře?

Co to bylo? Ifrit? Obyčejné auto, které se nějak proměnilo v nebezpečné, páchnoucí obydlí démona? Přízračné projevy LeBayovy přetrvávající osobnosti, pekelný strašidelný dům, který jezdí na goodyearkách? Nevěděl jsem. Věděl jsem jenom, že se bojím, strašně se bojím. Nemyslel jsem, že to dokážu překonat.

"Hej, není ti nic?" zeptal se Arnie. "Zvládneš to?"

"Zvládnou," zachraptěl jsem a zmáčkł palcem knoflík pod klikou. Otevřel jsem dveře, otočil se zády k sedadlu a pozpátku na ně dopadl, levou nohu toporně nataženou. Pak jsem nohu popadl a přehoupl ji dovnitř. Bylo to, jako když se stěhuje kus nábytku. Srdce mi v hrudi bouchalo jako buchar. Přitáhl jsem dveře a zavřel.

Arnie otočil klíčkem a motor ožil - jako by byl zahřátý a ne ledově studený. A udeřil mě do nosu ten puch, připadalo mi, že stoupá odevšad, ale hlavně že se vypařuje z polstrování: nechutný, hustý, shnilý puch smrti a rozkladu.

Nevím, jak mám vyprávět o cestě domů, o té třímílové jízdě, která skončila za nějakých deset nebo dvanáct minut, aniž bych před vámi vypadal jako uprchlík z blázince. Nemůžu zůstat objektivní; už jenom když se o to pokouším, jde na mě zima a horko zároveň, mám horečku a je mi zle. Není možné oddělit, co bylo skutečné a co si třeba vyfantaziroval můj mozek; není dělicí čára mezi objektivním a subjektivním, mezi pravdou a hrůzostrašnou halucinací. Ale nebyla to opilost; jestli nedokážu s určitostí říct nic jiného, tohle ano. Mírně povznesená nálada, kterou mi přivodilo pivo, okamžitě vyprchala. To, co následovalo, byla chladně střízlivá projížďka krajinou zatracenců.

Vrátili jsme se včas, to je hlavní.

Nějakou chvíli vůbec neřídil Arnie; bylo to LeBay, shnilý a páchnoucí hrobem, napůl kostra a napůl shnilé, houbovitě maso, s nazelenalými zkorodovanými knoflíky. Za líkem se mu hemžili slizcí červi. Slyšel jsem nějaké tiché bzučení a nejdřív jsem si myslel, že je v některém světle na přístrojové desce krátké spojení. Teprve později mě napadlo, že to jsou možná mouchy posedávající na mase. Byla samozřejmě zima, ale ...

Chvílemi se zdálo, že jsou s námi v autě další lidé. Jednou jsem pohlédl do zpětného zrcátka a uviděl voskovou pannu, jak na mě hledí jasnýma, třpytivýma očima vycpané trofeje. Vlasy měla učesané na páže ve stylu padesátých let. Tváře měla ostře červené a já si vzpomněl, že otrava kyslíčkem uhelnatým způsobuje iluzi, že dotyčný je živý a má zdravou barvu. Později jsem znovu pohlédl do zpětného zrcátka a zdálo se mi, že vzadu vidím malou holku, tvář měla zčernalou, jak se dusila, oči jí vylézaly, jako když se krutě zmáčkne vycpané zvířátko. Pevně jsem zavřel oči, a když jsem je otevřel, byl ve zpětném zrcátku Buddy Repperton a Richie Trelawney. Buddy měl uschlou krev na ústech, bradě, krku a košili. Richie byl spečená hrouda - ale oči měl živé a vědomé.

Buddy pomalu natáhl paži. Ve zčernalé ruce držel láhev Texasanu.

Znovu jsem zavřel oči. A potom jsem se už do zpětného zrcátka nedíval vůbec.

Pamatuju si, jaký rock and roli hrálo rádio: Dion a Bellemonts, Ernie K - Doe, Royal Teens, Bobby Rydell ("Ou, Bobby, ou ... všechno je fajn ... prima, že chodíš do swingující školy ...").

Vzpomínám si, že se mi zdálo, že chvíli visí na zpětném zrcátku červená polystyrénová hrací kostka, potom tam chvíli visely miminkovské botičky a potom tam neviselo nic.

Hlavně si pamatuju, že mě posedl nápad, že ty věci, jako puch shnilého masa a plesnivého polstrování jsou jenom v mé hlavě - že to je jenom fata morgána, která pronásleduje pojídače opia.

Byl jsem jako člověk, který je totálně svatý a snaží se vést rozumný rozhovor se střízlivým člověkem.

Protože Arnie a já jsme hovořili; pamatuju si to, ale už nevím, o čem jsme mluvili. Patříčně jsem odpovídal. Udržoval hlas v normálu. A těch deset nebo dvanáct minut mi připadalo jako hodiny.

Řekl jsem vám, že je nemožné být objektivní, co se naší jízdy týče; pokud byla v těch viděních nějaká logika, vytratila se mi, vytěsnil jsem ji. Jízda studenou černou nocí byla opravdu jako výlet po bulváru v pekle. Nevzpomínám si na všechno, co se stalo, ale vzpomínám si na víc, než bych chtěl. Vycouvali jsme z cestičky rovnou do šíleného panoptika, kde všechny exempláře byly skutečné.

Vrátili jsme se včas, jak jsem řekl, ale bylo to tak opravdu? Ulice dnešního Libertyville byly stále kolem, ale připomínaly tenkou vrstvu filmu - jako by Libertyville z konce sedmdesátých let bylo překresleno na pauzák a položeno přes dobu, která byla jaksí skutečnější, a já cítil, jak ta doba po nás vztahuje mrtvé ruce, snaží se nás chytit a přitáhnout si nás navždy. Arnie zastavoval na křižovatkách, kde jsme měli mít přednost; u jiných křižovatek, kde svítila červená, projel s Christinou hladce, aniž by zpomalil. Na Main Street jsem viděl Shipstadovo klenotnictví a divadlo Strand, obojí bylo zbouráno v roce 1972, aby uvolnilo místo pro novou Pennsylvánskou obchodní banku.auta zaparkovaná na ulici - v hloučcích před domy, kde se konaly silvestrovské večírky - všechna mi připadala starší než z šedesátých let ... nebo než z roku 1958. Dlouhé Buicky. Stejsh DeSoto Firelite s modrým vsazením po celé délce. Dodge Lancer ročník padesát sedm čtyřdveřový s pevnou střechou. Ford Fairlane s charakteristickými zadními světlý, vypadala jako velká dvojtečka naležato. Pontiaky, u kterých mřížka chladiče ještě nebyla rozdělená. Ramblery, Packardy, několik Studebakerů s oblým čumákem a jednou jsem zahlédl fantastický nový Edsel.

"Jo, letošní rok bude lepší," prohodil Arnie. Pohlédl jsem na něj. Zvedl plechovku s pivem ke rtům, a než ji tam dopravil, proměnil se v LeBaye, shnilou figurku z hororového komiksu. Prsty, které držely pivo, byly jenom kosti. Přisahám vám, byly to jenom kosti a kalhoty ležely na sedadle skoro naplocho, jako by v nich nic nebylo kromě násad od koštěte.

"Bude?" opáčil jsem a vdechoval ohavné a dusivé výpary auta tak mělce, jak to šlo, abych se neudusil.

"Bude," ujistil mě LeBay a teprve teď z něj byl zase Arnie, a když jsme zastavili u stopky, uviděl jsem kolem nás profrčet Camaro ročník 1977. "Všechno, co po tobě chci, je, abys trochu držel při mně, Dennisi. Nenech se mou matkou zatáhnout do těch sraček. Všechno se nějak vyvrbí." Znovu to byl LeBay, navěky cenil bezmasé zuby při pomyslení, že se všechno vyvrbí. Cítil jsem, jak mi mozek začíná škobrtat. Určitě brzo začnu ječet.

Sklopil jsem oči, abych neviděl ten hrozný poloviční obličej, a uviděl jsem to, co viděla Leigha: světla na přístrojové desce, kde už vůbec nebyly přístroje, ale světélkující zelené oči, které se na mě poulily.

V určité chvíli noční můra skončila. Zajeli jsme k chodníku v části města, kterou jsem nepoznával, v části,

o které bych mohl přísahat, že jsem ji v životě neviděl. Všude stály potměšilé řadové domky, některé byly ze tří čtvrtin hotové, jiné byly zatím jenom kostry. V polovině bloku byl nápis, osvětlený Christininými světly:

SÍDLIŠTĚ MAPLEWAY
REALITNÍ AGENTURA V LIBERTTYVILLE

Pěkné místo pro vaši rodinu.

Přemýšlejte o tom!

"Tak, a jsi tady," řekl Arnie. "Můžeš to dojít pěšky, kámo?"

Nejistě jsem se rozhlédl pustým, zasněženým stavenišťem, a pak jsem přikývl. Radši tady, o berlích, sám, než v tom přišerném autě. Cítil jsem na tváři široký umělohmotný úsměv. "Jasně. Díky."

"Obrácené pocení," poznamenal Arnie. Dopil pivo a LeBay hodil plechovku do pytlíku na odpadky.

"Další mrtvý voják."

"Jo." řekl jsem. "Šťastný nový rok, Arnie." Zašátral jsem po klíče a otevřel dveře. Uvažoval jsem, jestli dokážu vystoupit, jestli mě rozklepané paže udrží na berlích.

LeBay se na mě díval, zubil se. "Jenom drž při mně, Dennisi," řekl. "Víš, co se stane hajzlům, kteří to nedělají."

"Ano," zašeptal jsem. Věděl jsem to, to teda jo.

Dostal jsem berle ven a vyzdvihl se na ně, nestaral se, jestli je na chodníku nějaký led. Udržely mě. A jakmile jsem byl venku, celý svět začal plovat, kroutit se a měnit. Rozsvítila se světla - ale samozřejmě, celou dobu tu byla. Moje rodina se nastěhovala do Mapleway v červnu 1959, rok před tím, než jsem se narodil. Bydleli jsme tu pořád, ale čtvrti se přestalo říkat Mapleway už někdy v třiašedesátém, nejpozději čtyřiašedesátém.

Když jsem se dostal z auta, díval jsem se na náš dům v naší naprosto normální ulici - obyčejná čtvrt' Libertyville v Pensylvánii. Ohlédl jsem se po Arniem, napůl jsem čekal, že znovu uvidím LeBaye, taxikáře z pekla s neveselým nákladem mrtvých.

Ale byl to jenom Arnie, měl na sobě školní sako s vyšitým jménem na levé náprsní kapse, Arnie, který vypadal příliš bledý a příliš osamělý, Arnie s plechovkou piva zastrčenou v rozkroku.

"Dobrou noc, kámo."

"Dobrou noc," řekl jsem. "Jeď domů opatrně. Nechceš přece, aby tě sebrali."

"Nechci. Dávej na sebe pozor, Dennisi."

"Budu."

Zavřel jsem dveře. Moje hrůza se změnila v hluboký a strašlivý smutek - jako by byl pohřbený.

Pohřbený zaživa. Sledoval jsem, jak Christina odráží od chodníku a míří ulicí pryč. Díval jsem se, dokud nezabočila za roh a nezmizela z dohledu. Potom jsem zamířil k domu. Chodník byl čistý. Táta na něj vysypal skoro celý pětakilový pytel soli, kvůli mně. Měl jsem za sebou tři čtvrtiny cesty ke dveřím, když se mi zazdalo, že mě zahaluje šed' jako nějaký kouř, a musel jsem se zastavit, sklonit hlavu a pokusit se vzchopit. Mohl bych tu omdlít, napadlo mě nejasně, a pak zmrznout přímo na našem chodníku, kde jsme kdysi s Arniem hráli nebe, peklo, ráj nebo kamínky nebo na sochy.

Nakonec se šed' začala pomaloučku rozptylovat. Ucítil jsem kolem pasu nějakou paži. Byl to táta, v županu a papučích.

"Dennisi, je ti něco?"

Bylo mi něco? Odvezla mě domů mrtvola.

"Jo," řekl jsem. "Trochu se mi zamotala hlava. Pojďme dovnitř. Umrzne ti zadek."

Šel se mnou po schodech, jeho paže mě stále držela kolem pasu. Byl jsem tomu rád.

"Je máma ještě vzhůru?" zeptal jsem se.

"Ne - podívala se na vítání roku v New Yorku a potom šly s Ellie spát. Jsi opilý, Dennisi?"

"Ne."

"Nevypadáš dobře," řekl a zabouchl za námi dveře.

Vyrazil jsem krátký bláznivý skřek místo smíchu a všechno znovu zešedlo ... ale tentokrát jenom

nakrátko. Když jsem se vzpamatoval, díval se na mě napjatě a starostlivě.

"Co se tam stalo?"

"Tati ... "

"Dennisi, pověz mi to!"

"Tati, nemůžu."

"Co je s ním? Co se s ním stalo, Dennisi?"

Jenom jsem zavrtěl hlavou, a nejen proto, že to bylo tak bláznivé nebo že jsem se o sebe bál. Teď jsem se bálo všechny - tátu, mámu, Elaine, Leighiny rodiče. Cítil jsem chladný, zcela rozumový strach.

Jenom drž při mně, Dennisi. Víš přece, co se stalo s těmi hajzly, co se mnou nedrželi.

Opravdu jsem to slyšel?

Nebo to zaznělo jenom v mé hlavě?

Otec se na mě pořád díval.

"Nemůžu."

"Dobře," řekl. "Zatím. Asi. Ale potřebuji vědět jednu věc, Dennisi, a chci, abys mi to řekl. Máš nějaký důvod věřit, že je Arnie nějak zapletený do Darnellovy smrti a do smrti těch kluků?"

46. Znovu George Lebay

Tu osudnou noc mi auto chcíplo
přímo na kolejích,
vytáh' sem tě ven, nic se ti nestalo,
ale ty jsi utíkala...

Mark Dinning

V pátek pátého ledna jsem dostal korespond'ák od pana Richarda McCandlesse, tajemníka libertyvillské posádky Americké legie. Vzadu byla ušmudlanou tužkou napsána adresa George LeBaye, Paradise Falls, Ohio. Skoro celý den jsem nosil lístek v zadní kapse u kalhot, občas jsem ho vytáhl a díval se na něj. Nechtěl jsem mu volat; nechtěl jsem s ním zase mluvit o jeho bláznivém bratru Rolandovi; nechtěl jsem, aby tahle šílená záležitost pokračovala dál.

Ten večer můj táta s mámou a s Ellie odešli do obchod'áku v Monroeville, Ellie chtěla utratit část peněz, které dostala na Vánoce, na nové sjezdovky. Půl hodiny po jejich odjezdu jsem vzal telefon a položil si lístek od McCandlesse před sebe. Dotazem u spojovatelky jsem zjistil, že Paradise Falls mají volačku 513 - západní Ohio. Po chvilce rozmyšlení jsem zavolal informace v uzlu 513 a dostal LeBayovo číslo. Zapsal jsem si je na lístek, znovu jsem se zamyslel - tentokrát déle - a pak zvedl sluchátko potřetí. Vytočil jsem půlku LeBayova čísla - a zavěsil. Do prdele, pomyslel jsem si, celý znechucený a nervózní, tak jsem se snad nikdy dosud necítil. Všeho s mírou, vykašlu se na to, nebudu mu volat. Skončil jsem s tím, myju si nad tou pitomostí ruce. Ať si jede do pekla na vlastní drezíně. Kašlu na to.

"Kašlu na to," zašeptal jsem a vyšel ven, než mě znovu začne hryzat svědomí. Odešel jsem nahoru,

vykoupal se a pak jsem zalehl. Hluboce jsem usnul, ještě než se Ellie a naši vrátili, a spal jsem tu noc dlouho a dobře. Přišlo mi to vhod, protože pak trvalo dlouho, než jsem se zase dobře vyspal. Hodně dlouho.

Zatímco jsem spal, někdo - něco - zabil Rudolfa Junkinse z pennsylvánské státní policie. Bylo to v novinách, když jsem ráno vstal. DARNELLŮV VYŠETŘOVATEL ZAVRAŽDĚN POBLÍŽ BLAIRSVILLE, křičel titulek.

Táta byl nahoře, sprchoval se; Ellie stála se dvěma kamarádkami na verandě, hihňaly se a tlachaly o Monopolech; máma pracovala na jedné ze svých povídek ve své dílně. Byl jsem u stolu sám, ohromený a vyděšený. Napadlo mě, že zítra se Leigha s rodinou vrací z Kalifornie, škola začne pozítří, a pokud se Arnie (nebo LeBay) nerozmyslel, bude ji uhánět.

Pomaloučku jsem odstrčil vajíčka, která jsem si umíchal. Už jsem je nechtěl. Včera v noci se zdálo, že je možné odstrčit celou tu zlověstnou a nevysvětlitelnou záležitost s Christinou stejně snadno, jako jsem právě odstrčil snídani. Teď jsem se divil, jak jsem mohl být tak naivní.

Junkins byl muž, o kterém se Arnie zmínil na Silvestra. Nemohl jsem si namlouvat, že to tak nebylo. V novinách stálo, že byl pověřen vyšetřováním Willa Darnella, a pisatel naznačoval, že je za vraždou nějaká tajemná zločinecká organizace. Jižní mafie, řekl by Arnie. Nebo ti blázniví Kolumbijci.

Já si myslel něco jiného.

Junkinsovo auto sjelo z osamělé okresky a bylo tak nesmyslně domlácené

(Ten blbý Junkins po mně pořád jede plnou parou vpřed, měl by si dávat pozor, nebo někdo převálcuje jeho ... Jenom drž při mně, Dennisi. Víš přece, co se stane hajzlům, co při mně nedrží ...)

a Junkins byl pořád uvnitř.

Když zemřel Repperton a jeho kamarádi, Arnie byl ve Philadelphii s šachovým klubem. Když zemřel Damell, byl v Ligonieru s rodiči, na návštěvě u příbuzných. Neprůstřelné alibi. Pomyslel jsem si, že na Junkinse bude mít taky alibi. Sedm - teď už sedm mrtvých, a ti tvořili kolem Arnieho Cunninghama a Christiny smrtelný kruh. Policie to jistě viděla; ani slepci by neušel tak očividný řetěz motivů. Ale v novinách nepsali nic o tom, že by někdo "pomáhal policii ve vyšetřování", jak to delikátně vyjadřují Britové.

Policie nemá samozřejmě ve zvyku všechno, co ví, hned vyklopit novinářům. Věděl jsem to, ale instinkt mi napovídal, že policie Arnieho vážně nevyšetřuje ve spojení s poslední vraždou, provedenou automobilem.

Takže byl čistý.

Co Junkins na té okresce u Blairsville uviděl za sebou? Červenobílé auto, řekl bych. Možná prázdné, možná s mrtvolou za volantem.

Po zádech mi přešel mráz a na pažích mi naskočila studená husí kůže.

Sedm lidí je mrtvých.

Musí to skončit. Když už pro nic jiného tak proto, že ze zabíjení se možná stává zvyk. Jestli Michael a Regina nebudou mít porozumění pro Arnieho bláznivé kalifornské plány, jeden z nich nebo oba by mohli být na řadě příště. A co když v úterý o třetí hodině ve studovně Arnie nakráčí k Leigha a požádá ji, aby si ho vzala, a Leigha prostě odmítne? Co asi Leigha uvidí klidně hučet u chodníku, až se odpoledne dostane domů?

Ježíši Kriste, já se bál.

Dovnitř nakoukla máma. "Dennisi, ty nejíš."

Vzhlédl jsem. "Čtu noviny. Asi nemám takový hlad, mami."

"Musíš pořádně jíst, nebo se neuzdravíš. Chceš, abych ti udělala vložky?"

Žaludek se mi při té představě zvedl, ale usmál jsem se a zavrtěl hlavou. "Ne - dám si potom pořádný oběd."

"Slibuješ?"

"Slibuju."

"Denny, je ti dobře? Vypadáš v poslední době tak unaveně a strhaně."

"Je mi fajn, mami." Rozšířil jsem úsměv ještě víc, abych jí ukázal, jak fajn mi je, a pak jsem si představil, jak vystupuje ze svého modrého Reliantu u obchodáku v Monroeville a dvě řady za ní je bíločervené

auto, motor mu naprázdno běží. V duchu jsem ji viděl, jak prochází před tím autem, kabelku přes rameno, viděl jsem, jak se řadicí páka Christiny najednou posune na rychlost ...

"Určitě? Netrápí tě ta noha, co?"

"Ne."

"Vzal sis vitamíny?"

"Ano."

"A šípky?"

Rozchechtal jsem se. Chvilku vypadala naštvaně, pak se usmála. "Seš drze] kluk, Dennisi Guildere,! řekla se svým nejlepším irským přízvukem (který byl docela slušný, protože její máma pocházela ze starého ostrova), "a nemíním to trpět." Odešla zpátky do dílny a za chvilku se ozvalo znovu nepravidelné rachtání psacího stroje.

Zvedl jsem noviny a podíval se na fotografii Junkinsova zdemolovaného auta. AUTO SMRTI, hlásal popisek.

Zkus tohle, pomyslel jsem si: Junkins se zajímá o mnohem víc než o to, kdo ilegálně prodával Willu Darnellovi rachejtle a cigarety. Junkins je státní detektiv a státní detektivové pracují na více případech najednou. Možná se snažil zjistit, kdo zabil Loudu Welche. Nebo možná ...

Dobelhal jsem se k dílně a zaklepal.

"Ano?"

"Promiň, že tě otravuju, mami ... "

"Nemluv hloupě, Dennisi."

"Pojedeš dnes do města?"

"Možná. Proč?"

"Rád bych zašel do knihovny."

V sobotu ve tři hodiny odpoledne začalo znovu sněžit. Trochu mě bolela hlava od civění do prohlížečky mikrofilmů, ale měl jsem, co jsem chtěl. Moje tušení mě stálo spoustu peněz - žádný velký intuitivní skok se nekonal.

Junkins skutečně vyšetřoval nehodu, při které byl zabit Louda Welch ... a taky byl pověřen vyšetřováním toho, co se stalo Reppertonovi, Trelawneymu a Bobbymu Stantonovi. Musel by být úplně blbý polda, kdyby mezi řádky těchto nehod nepřečetl Arnieho jméno.

Zaklonil jsem se v židli, vypnul prohlížečku a zavřel oči. Snažil jsem se na chvilku proměnit v Junkinse. Podezírá Arnieho, že je do těch vražd zapletený. Ne že by je provedl, ale je do nich nějak zapletený. Podezírá Christinu? Možná ano. V televizních detektivkách policajti vždycky dokážou skvěle identifikovat pistole, psací stroje použité na psaní vyděračských dopisů a auta, která někoho přejela a pak ujela. Najdou třeba stopy laku ...

Potom dojde k zátahu na Darnella. Pro Junkinse je to skvělé. Garáž bude zavřená a všechno uvnitř zabavené. Možná že měl Junkins podezření ...

Jaké?

Představivost mi pracovala naplno. Jsem polda. Věřím na legitimní odpovědi, rozumné odpovědi, rutinní odpovědi. Takže jaké mám podezření? Po chvíli mi to došlo.

Komplic, samozřejmě. Mám podezření, že Arnie má komplice. Musí to být komplic. Nikdo při zdravém rozumu by neuvažoval o tom, že by to dělalo samotné auto. Takže ... ?

Takže když se garáž uzavře, Junkins přivede své nejlepší techniky a laboranty, které může povolát. Proberou Christinu od příde po zád', hledají důkaz toho, co se stalo. Když jsem uvažoval tak, jak by uvažoval Junkins ... aspoň jsem se o to snažil - byl jsem přesvědčený, že tu musí být nějaký důkaz. Vrazit do lidského těla není jako vrazit do péřového polštáře. Vrazit do závory ve Squantic Hills taky není jako vrazit do péřového polštáře.

Takže, co našli ti experti na automobilového nehody?

Nic.

Nenajdou žádné prolákliny, žádné opravy laku, žádné krevní skvrny. Nenajdou žádné stopy po hnědé barvě ze závory na silnici ve Squantic Hills, kterou nějaké auto přerazilo. Zkrátka, Junkins nenajde

absolutně žádný důkaz, že v některém ze zločinů někdo použil Christinu. Teď pokročíme k Darnellově vraždě. Spěchal Junkins druhý den do garáže, aby zkontroloval Christinu? Já bych spěchal, kdyby šlo o mě. Stěna domu taky není péřový polštář a auto, které zrovna takovou stěnu prorazilo, musí být hodně poškozeno, natolik, že prostě není možné opravit je přes noc. A když se do garáže dostane, co najde? Jenom Christinu a ta nemá ani skvrnku na chladiči.

To vedlo k další dedukci, která vysvětlovala, proč Junkins nikdy nenechal auto sledovat. Nedokázal jsem to pochopit, protože musel mít podezření, že je v tom Christina zapletená. Ale nakonec ho ovládla logika - a možná ho i zabila. Junkins nenechal Christinu sledovat, protože i když byla němá, měla alibi stejně neprůstřelné jako její majitel. Jestli prohlédl Christinu okamžitě po vraždě Willa Darnella, Junkins musel dojít k závěru, že s tím auto nemohlo mít nic společného, i když důkazy o opaku vypadaly velmi přesvědčivě.

Neměla ani škrábnutí. A proč je neměla? Junkins totiž neznal veškerá fakta. Přemýšlel jsem o počítadle kilometrů, které běželo pozpátku, a na to, jak Arnie říká, Jenom taková blbůstka. Pomyslel jsem na hnízdo prasklin na čelním skle, které vypadalo, že se zmenšuje a stahuje do sebe - jako by praskliny taky běžely pozpátku. Pomyslel jsem na to, jak Arnie nesystematicky vyměňoval součástky, jako by to dělal naprosto namátkově a bez rozmyslu. A nakonec jsem pomyslel na tu přízračnou jízdu domů v neděli v noci - hloučky starých aut, která vypadala úplně nová, u chodníku před domy, kde se konaly večírky, divadlo Strand znovu nedotčené v celé své žluté cihlové solidnosti, rozestavěné sídliště, které bylo dostavěno a obydleno libertyvillskými občany před dvaceti lety.

Jenom taková blbůstka.

Napadlo mě, že právě skutečnost, že o této blbůstce nevěděl, opravdu zabila Rudolfa Junkinse.

Protože, podívejte se: když máte nějaké auto dost dlouho, opotřebuje se, ať se o ně staráte, jak chcete dobře, a součástky odcházejí obvykle náhodně. Auto sjede z montážní linky jako novorozeně a stejně jako novorozeně se vydá uličkou let. Praky a šípky rozružené štěstěny tuhle postihnou baterii, zasáhnou spojovací tyč, nechají zatuhnout ložisko. Plovák v karburátoru vážne, pneumatika praskne, dojde k elektrickému zkratu, polstrování se prošoupe.

Je to jako film. Kdybyste mohli pustit ten film pozpátku ...

"Budete si přát ještě něco, pane?" ozval se mi za zády knihovník a já jsem skoro zajechel.

Máma na mě čekala v hlavní hale a skoro celou cestu domů štěbetala o svém psaní a novém kurzu, kde se učily disco tance. A já myslel na to, že pokud Junkins skutečně přivedl své techniky, nadupané automobilové odborníky z Harrisburgu, nejspíš při hledání jehly přehlédli slona. Nemohl jsem jim to ale vyčítat. Auta prostě nejezdí pozpátku, jako se dá pustit pozpátku film. A v motorovém oleji nebývají zakonzervovaní duchové, prizraky nebo démoni.

Uvěříš v jednoho, uvěříš ve všechny, pomyslel jsem si a otrásl se.

"Mám zapnout topení, Denny?" zeptala se máma vesele.

"Prosím tě."

Pomyslel jsem na Leighu, která se měla zítra vrátit. Leigha s líbeznou tváří (zvýrazněnou těmi šikmými, skoro krutými lícními kostmi), mladou a sladce smyslnou postavou, kterou ještě nepoznamenal čas nebo přitažlivost zemská; jako Plymouth, který kdysi v roce 1957 vyjel z Detroitu na tahači, také Leigha byla v určitém smyslu pořád v záruce. Pak jsem pomyslel na LeBaye, který byl mrtvý a přesto nemrtvý, a pomyslel jsem na jeho neovladatelnou žádostivost (byla to však žádostivost? Nebo prostě potřeba všechno zkazit?). Pomyslel jsem na Arnieho, který s klidnou jistotou říkal, že se vezmou. A potom jsem bezmocně a zřetelně viděl jejich svatební noc. Viděl jsem ji, jak se dívá do tmy v nějakém motelovém pokoji a vidí shnilou, vyceněnou mrtvolu, která se nad ní sklání. Slyšel jsem ji ječet, zatímco Christina, dosud ověněná krepovými stužkami a namalovanými nápisy NOVOMANŽELÉ, věrně čeká před zavřenými a zamčenými dveřmi. Christina - nebo ta strašlivá ženská síla, která ji oživovala - bude vědět, že Leigha dlouho nevydrží ... a že ona, Christina, bude nablízku, až Leigha zmizí.

Zavřel jsem oči, abych ty představy zahnal, ale jenom jsem je zesílil.

Začalo to tím, že Leigha chtěla Arnieho, a pokračovalo to dost logicky tím, že Arnie ji chtěl zpět. Ale tam to nekončilo, že? Protože Arnieho teď měl LeBay ... a ten chtěl Leighu.

Ale on ji nedostane. Pokud tomu budu moci zabránit.

Ten večer jsem zavolal Georgu LeBayovi.

"Ano, pane Guildere," řekl. Připadal mi starší, unavenější. "Pamatuji se na vás velmi dobře. Vymluvil jsem vám díru do hlavy před pokojem patrně nejsmutnějšího hotelu ve vesmíru. Co pro vás mohu udělat?"

Znělo to, jako by doufal, že nebudu žádat příliš mnoho.

Zaváhal jsem. Povědět mu, že se jeho bratr vrátil ze záhrobí? Že ani hrob nedokázal skoncovat s jeho nenávisť k těm hajzlům? Povědět mu, že se zmocnil mého přítele, že si ho vybral s jistotou a neomylně, jako si Arnie vybral Christinu? Hovořit o smrtelnosti, čase a prožlукlé lásce?

"Pane Guildere? Jste tam?"

"Mám problém, pane LeBayi. A nevím pořádně, jak začít. Týká se to vašeho bratra."

V jeho hlase zaznělo něco nového, něco upjatého a strohého. "Nevím, jaký problém by se ho mohl týkat. Rollie je mrtvý."

"To je právě ono." Teď už jsem nedokázal ovládat hlas. Přeskočil mi do vyšší oktávy a potom zase sklouzl níž. "Já si to nemyslím."

"O čem to mluvíte?" Hlas měl přísný, vyčítavý ... a vyděšený. "Jestli si takto představujete vtip, ujist' uji vás, že je známkou nejhoršího možného vkusu."

"Žádný vtip. Jenom mi dovolu, abych vám pověděl něco z toho, co se stalo od smrti vašeho bratra."

"Pane Guildere, musím ještě opravit několik písemných prací, chci dopsat román a opravdu nemám čas se zabývat nějakými ..."

"Prosím," naléhal jsem. "Prosím vás, pane LeBayi, prosím vás, pomozte mi a pomozte mému kamarádovi."

Nastalo dlouhé, dlouhé mlčení a potom LeBay vzdychl. "Tak povídejte," řekl a potom, po kratší odníke, dodal: "Krucinál."

Dozvídal se ode mě ten příběh prostřednictvím moderního dálkového kabelu; uměl jsem si představit, jak můj hlas prochází počítačovými ústřednami plnými miniaturizovaných obvodů, pod zasněženými obilnými poli a nakonec do ucha toho muže.

Pověděl jsem mu o Arnieho potížích s Reppertonem, o Buddyho vyhození ze školy a pomstě; pověděl jsem mu o smrti Loudy Welche; o tom, co se stalo ve Squantic Hills; o tom, co se stalo během štědrovečerní vánice. Pověděl jsem mu o prasklinách na čelním skle, které vypadaly, že se zmenšují, a o počítačle kilometrů, které běží pozpátku. Pověděl jsem mu o rádiu, na kterém se dá zřejmě chytit jenom WDIL, stanice, která vysílá pouze staré písničky, bez ohledu na to, jak rádio naladíte - tohle vyloudilo z George LeBaye tiché překvapené zamračení. Pověděl jsem mu o podpisech na mé sádře a o tom, že Arnieho rukopis ze dne Dikůvzdání je shodný s podpisem LeBayova bratra na původní registraci Christiny. Pověděl jsem mu, že Arnie neustále používá slovo "hajzlové". O tom, jak si začal česat vlasy jako napomádovaný frajer z padesátých let. Pověděl jsem mu všechno, kromě toho, co se mi stalo cestou domů brzo ráno na Nový rok. Chtěl jsem mu to povědět taky, ale prostě jsem to nedokázal. Nedostal jsem to ze sebe, dokud jsem tohle všechno po čtyřech letech nesepsal.

Když jsem domluvil, rozhostilo se v aparátu ticho.

"Pane LeBayi? Jste tam ještě?"

"Jsem tu," řekl konečně. "Pane Guildere - Dennisi - nechci vás urazit, ale musíte si uvědomit, že to, co naznačujete, daleko přesahuje veškeré možné psychické jevy a zasahuje do ... " Nedokončil.

"Šílenství?"

"To není slovo, které bych použil. Podle toho, co říkáte, se vám při fotbale stala hrozná nehoda. Byl jste dva měsíce v nemocnici a určitou dobu jste trpěl velkými bolestmi. Není tedy možné, že vaše fantazie ... "

"Pane LeBayi," řekl jsem, "používal váš bratr někdy úsloví o malém tulákovi?"

"Cože?"

"O malém tulákovi. Jako když hodíte zmuchlaný papír do koše a trefíte se, tak řeknete 'Dva body'. Jenomže místo toho řeknete 'Koukej, jak to napálím do zadku toho malýho tuláka'. Řekl to váš bratr někdy?"

"Jak jste se to dozvěděl?" A potom, aniž by mi dal čas odpovědět: "Použil tu frázi při některém vašem setkání, ne?"

"Ne."

"Pane Guildere, jste lhář."

Nic jsem neřekl. Třásl jsem se, podlamovala se mi kolena. Žádný dospělý mi v životě nikdy nic takového neřekl.

"Dennisi, promiňte. Ale můj bratr je mrtvý. Byl to nepříjemný, možná i zlý člověk, ale je mrtvý a všechny ty morbidní představy a fantazie ... "

"Kdo byl ten malý tulák?" podařilo se mi ze sebe vypravit.

Ticho.

"Byl to Charlie Chaplin?"

Myslel jsem, že vůbec neodpoví. Potom konečně ztěžka řekl: "To až v druhé řadě. Myslel tím Hitlera. Byla tu určitá podobnost mezi Hitlerem a Chaplinovým malým tulákem. Chaplin natočil film Diktátor nejspíš jste ho nikdy neviděl. Tak se mu za války dost obecně říkalo. Jste moc mladý, než abyste si to pamatoval. Ale to nic neznamená."

Ted' jsem zůstal zticha já.

"Nic to neznamená!" zakřičel. "Nic! Jsou to jen mlhavé náznaky, nic víc! To přece chápete!"

"Tady v západní Pennsylvánii je sedm lidí mrtvých," řekl jsem. "To nejsou jenom náznaky. Na sádře mám podpisy. To taky nejsou náznaky. Schoval jsem si je, pane LeBayi. Klidně vám je pošlu. Podívejte se na ně a povězte mi, jestli jeden z nich není napsaný rukou vašeho bratra."

"To by mohl být vědomý nebo nevědomý padělek."

"Jestli tomu věříte, sežeňte si grafologa. Já ho zaplatím."

"Můžete to udělat sám."

"Pane LeBayi, já další přesvědčování nepotřebuji."

"Ale co po mně chcete? Abych přistoupil na vaše fantazie? To neudělám. Můj bratr je mrtvý. Jeho auto je jenom auto." Lhal. Cítil jsem to. Dokonce i v telefonu jsem to cítil.

"Chci, abyste mi vysvětlil něco, co jste mi říkal tehdy v noci, když jsme si povídali."

"Co to má být?" Vypadal ostražitě.

Olízl jsem si rty. "Říkal jste, že byl posedlý a zlý, ale že nebyl příšera. Aspoň jste si to nemyslel, říkal jste. Potom se mi zdálo, jako byste najednou úplně změnil téma ... ale čím víc o to přemýšlím, tím víc si myslím, že jste to téma vůbec nezměnil. Další, co jste totiž řekl, bylo, že ani jednu nikdy ani neškrábl."

"Dennisi, opravdu, já ... "

"Podívejte se, jestli jste chtěl něco říct, tak to řekněte ted', pro Boha!" vykřikl jsem. Hlas se mi zlomil.

Otřel jsem si čelo a ruka mi zůstala mokrá potem. "Pro mě to není o nic lehčí než pro vás, Arnie se upnul na své děvče, jmenuje se Leigha Cabotová, jenomže já si myslím, že to vůbec není Arnie, kdo se na ni upnul, myslím, že je to váš bratr, váš mrtvý bratr, tak se mnou prosím vás mluvte!"

Vzdychl.

"Mluvit s vámi? Mluvit s vámi? Mluvit o těch starých událostech ... ne, těch starých podezřeních ... to by bylo skoro totéž jako zatřást spícím d'áblem, Dennisi. Prosím vás, já nic nevím."

Mohl jsem mu říct, že d'ábel se už probudil, ale on to věděl.

"Povězte mi, jaké jste měl podezření."

"Zavolám vám."

"Pane LeBayi ... prosím ... "

"Zavolám vám," řekl. "Musím zavolat sestře Marcii do Colorada."

"Jestli to pomůže, můžu zavolat já ... "

"Ne, s vámi by nikdy nemluvila. My sami jsme o tom mluvili jenom jednou nebo dvakrát. Doufám, že vaše svědomí je v této věci čisté, Dennisi. Protože po nás chcete, abychom otevřeli staré jizvy a nechali je znovu krváčet. Takže se zeptám ještě jednou: Jste si jistý?"

"Jistý," zašeptal jsem.

"Zavolám vám," řekl a zavěsil.

Uplynulo patnáct minut, potom dvacet. Chodil jsem o berlích po pokoji, nevydržel jsem sedět v klidu.

Díval jsem se z okna na zasněženou ulici, studii v černobílé. Dvakrát jsem šel k telefonu, ale nezvedl jsem ho, bál jsem se, že by se mohl zrovna zkoušet dovolat, a ještě víc jsem se bál, že už nezavolá vůbec. Potřetí, zrovna když jsem na sluchátko vložil ruku, telefon zazvonil. Uskočil jsem jako uštknutý, a pak jsem sluchátko popadl.

"Ahoj?" ozvala se Ellie bez dechu zdola. "Donno?"

"Je Dennis Guilder ..." začal LeBayův hlas, připadal mi ještě starší a zlomenější.

"To je pro mě, Ellie," řekl jsem.

"No a co," odsekla drze a zavěsila.

"Haló, pane LeBayi," řekl jsem. Srdce mi bouchalo jako zvon.

"Mluvil jsem s ní," pravil těžce. "Pověděla mi, že mám jednat podle vlastního uvážení. Ale bojí se. My dva, vy a já, jsme se spikli, abychom vyděsili starou paní, která nikdy nikomu neublížila a nemá s tím vůbec nic společného."

"Má to dobrý důvod," řekl jsem.

"Opravdu?"

"Kdybych si to nemyslel, nevolal bych vás. Budete se mnou o tom mluvit nebo ne, pane LeBayi?"

"Budu. Jen s vámi, ale s nikým jiným. Pokud byste to řekl ještě někomu jinému, všechno zapru.

Rozumíte?"

"Ano."

"Dobře." Vzdychl. "Loni v létě, když jsme spolu hovořili, Dennisi, jsem vám zalhal v tom, co se stalo, a pak v tom, co jsem - co jsme si Marcy a já o tom mysleli. Lhali jsme sami sobě. Kdyby nebylo vás, asi bychom si to nalhávali dál - o té nehodě na dálnici - až do konce života."

"O té holčičce? LeBayově dceři?" Držel jsem sluchátko pevně, přímo jsem je mačkal.

"Ano," řekl ztěžka. "O Ritě."

"Co se doopravdy stalo, když se dusila?"

"Má matka říkala, že Rollie je podvržené dítě," pravil LeBay. "Říkal jsem vám to?"

"Ne."

"Ne, samozřejmě. Říkal jsem vám, že podle mě by byl váš přítel šťastnější, kdyby se toho auta zbavil, ale pouze tolik může člověk říct na obranu svého přesvědčení, protože to iracionální ... pořád se vkrádá ..." Odmlčel se. Nepobízela jsem ho. Pová to nebo nepová. Bylo to prosté.

"Má matka říkala, že byl bezvadné dítě až do šesti měsíců. A potom ... říkala, že tehdy přišel Puk. Říkala, že Puk zase provedl jeden ze svých oblíbených žertů, vzal jí dítě a vyměnil je za podvržené. Smála se, když to říkala. Ale nikdy to neříkala, když byl Rollie poblíž a mohl to slyšet, a nikdy se nesmála i očima, Dennisi. Myslím ... jediné tak si uměla vysvětlit, co byl zač, nebo proč se hned tak rozzuřil a nebyla s ním řeč ... proč byl tak umanutý v těch svých několika málo cílech.

Byl jeden chlapec - jméno jsem už zapomněl - byl větší a třikrát nebo čtyřikrát Rollieho zmlátil. Prostě rváč. Začínal tím, že se posmíval Rolliemu kvůli šatům, a ptal se ho, jestli nosí spodky měsíc nebo dva. A Rollie se s ním pral a nadával mu a vyhrožoval mu a ten kluk se mu smál a držel si ho od těla svýma delšíma rukama a mlátil ho, dokud se neunavil nebo dokud Rolliemu netekla červená. A potom Rollie sedával na rohu, kouřil cigaretu a brečel a po tváři mu tekla krev a popel. A když se k němu přiblížil Drew nebo já, zmlátil nás, že jsme málem vypustili duši.

Dům toho rváče jednou v noci vyhořel, Dennisi. Kluk, jeho otec a malý bratříček při požáru zahynuli. Klukova sestra utrpěla hrozné popáleniny. Prý za to mohl sporák v kuchyni a možná to tak bylo. Ale mě probudily hasičské sirény a byl jsem ještě vzhůru, když Rollie vyšplhal po opěrách pro brečt'an do pokoje, který jsme spolu obývali. Na čele měl saze a páchl benzínem. Uviděl, že mám otevřené oči, a řekl: „Jestli to povíš, Georgie, zabiju tě.“ A od té chvíle, Dennisi, jsem se snažil namluvit si, že nechtěl, abych žaloval, že byl venku a díval se na požár. A možná že o nic jiného nešlo."

V ústech mi vyschlo. Připadlo mi, že mám v žaludku olověnou kouli. Chlupy na zátylku se mi zježily jako suché štětiny. "Kolik tehdy bylo vašemu bratrovi?" zeptal jsem se chraptivě.

"Necelých třináct," řekl LeBay strašlivě a falešně klidně. "Jednou v zimě, asi o rok později, se kluci porvali při hokeji a jeden, jmenoval se Randy Throgmorton, rozrazil hokejkou Rolliemu hlavu. Poslal ho do bezvědomí. Odvezli jsme ho ke starému doktoru Farmerovi - Rollie se už tou dobou probíral, ale

pořád byl groggy - a Farner mu vysázal na hlavu tucet stehů. Za týden se Randy Throgmorton propadl na ledě na Palmerově rybníku a utopil se. Bruslil v místech, která byla jasně označena cedulemi TENKÝ LED. Zřejmě."

"Naznačujete, že váš bratr ty lidi zabil? Míříte k tomu, že LeBay zabil vlastní dceru?"

"Ne že by ji zabil. Dennisi - to jsem si nikdy nemyslel. Udusila se. Já jenom naznačuji, že ji možná nechal zemřít."

"Říkal jste, že ji obrátil hlavou dolů - bouchal ji do zad - snažil se ji přinutit ke zvracení ... "

"Tohle mi Rollie řekl na pohřbu," řekl George.

"Takže co ... "

"Marcia a já jsme o tom později mluvili. Jenom jednou, rozumíte. Tehdy u večere mi Rollie řekl: ‚Popadl jsem ji za kecky a snažil se z ní tu mrchu vyrazit, Georgie. Ale bylo to v ní pořádně zaražené.‘ A Veronika řekla Marcii: ‚Rollie ji zvedl za boty a snažil se z ní vyrazit to, co ji dusilo, ale bylo to v ní pořádně zaražené.‘ Řekli přesně totéž, přesně stejnými slovy. A víte, co mi to připomnělo?"

"Ne."

"Připomnělo mi to Rollieho, jak leze oknem do pokoje a syčí na mě: ‚Jestli to povíš, Georgie, zabiju tě.‘ "

"Ale ... proč? Proč by ... ?"

"Později Veronika napsala Marcii dopis, ve kterém naznačila, že Rollie se ve skutečnosti příliš nesnažil zachránit jejich dceři život. A že ji úplně nakonec posadil zpátky do auta. Aby nebyla na slunci, řekl. Ale v tom dopise Veronika psala, že měla dojem, že Rollie chtěl, aby dcerka umřela v tom autě."

Nechtěl jsem to říkat, ale musel jsem.

"Naznačujete, že váš bratr nabídl dcerku jako nějakou lidskou obět'?"

Dlouhá, zamyšlená, hrozivá odmlka.

"Rozhodně ne vědomě, to ne," pravil LeBay. "Stejně jako nenaznačuji, že ji vědomě zabil. Kdybyste bratra znal, věděl byste, jak by bylo směšné podezírat ho z čarodějnictví, kouzelnictví nebo obcování s démony. Nevěřil v nic, co přesahovalo jeho smysly ... kromě své vůle, řekl bych. Naznačuji, že mohl jednat podle nějakého ... nějaké intuice ... nebo že mu něco mohlo nařizovat, co má dělat.

Moje matka říkala, že je podvržené dítě."

"A Veronika?"

"Nevím. Policie rozhodla, že to byla sebevražda, i když nenechala dopis. Možná to byla sebevražda. Ale chudák ženská měla ve městě přátele a já si často říkal, jestli se třeba před některým z nich nezmínila jako Marcii, že Ritina smrt neproběhla tak docela podle Rollieho popisu. Napadlo mě, že na to Rollie třeba přišel. ‚Jestli to povíš, Georgie, zabiju tě.‘ Neexistuje samozřejmě žádný důkaz. Ale uvažoval jsem, proč to provedla zrovna takhle - a uvažoval jsem, jak žena, která nevěděla o autech ani to nejmenší, přesto věděla dost, aby sehnala hadici, napojila ji na výfuk a prostrčila oknem dovnitř. Snažím se o těchto věcech neuvažovat. Nemůžu kvůli nim usnout."

Přemýšlel jsem o tom, co řekl, a o věcech, které neřekl - které ležely mezi řádky. Intuitivně, řekl. Tak umanutý v těch svých několika málo cílech, řekl. Co když Roland LeBay nějakým způsobem chápal, i když si to nikdy nepřiznal, že vkládá do svého Plymouthu nějakou nadpřirozenou moc? A co když jenom čekal, až kolem půjde ten pravý dědic ... a pak ...

"Odpovídá to na vaše otázky, Dennisi?"

"Myslím, že ano," řekl jsem pomalu.

"Co budete dělat?"

"Myslím, že to víte."

"Zničíte to auto?"

"Pokusím se," řekl jsem a pak jsem se podíval na své berle, opřené o zeď. Ztracené berle.

"Možná tím zároveň zničíte svého přítele."

"Možná ho zachráním," řekl jsem.

George LeBay tiše pravil: "Zajímalo by mě, jestli je to ještě možné."

Všude bylo rozbité sklo a krev,
a nikdo nablízku, jenom já.
Z nebe se valil hustý a studený déšť;
a já viděl kluka ležet na krajnici,
křičel: "Pane, prosím vás, pomůžete mi?"
Bruce Springsteen
..

Políbil jsem ji.

Její paže mi vklouzly kolem krku. Jedna její studená dlaň se lehce přitiskla na můj zátylek. Už jsem nepochyboval o tom, co se děje; a když se ode mě poodtáhla, s očima přivřenýma, viděl jsem, že ani ona nepochybuje.

"Dennisi," zamumlala a já ji znovu políbil. Naše jazyky se jemně dotkly. Na okamžik její polibek zesílil; cítil jsem vašeň, kterou naznačovaly ty vysoké lícní kosti. Potom se trochu zajíkla a odtáhla se. "To by stačilo," řekla. "Zavřou nás za neslušné chování na veřejnosti."

Bylo osmnáctého ledna. Parkovali jsme na parkovišti za zdejšími Kentuckými smaženými kuřaty a kolem sebe jsme měli roztroušené zbytky docela slušné drůbeží večeře. Seděli jsme v mém Dusteru a už to samo o sobě byla pro mě událost - poprvé od úrazu jsem seděl za volantem. Ráno mi doktor sundal obrovskou sádku z levé nohy a nahradil ji dlahou. Přísně mě varoval, abych nohu nepřetěžoval, ale poznal jsem, že má radost, jak se mi zranění dobře hojí. V uzdravování jsem měl asi měsíční předstih oproti plánu. Přičítal to skvělé technice; máma zase pozitivnímu myšlení a drůbeží polévce; trenér Puffer růžovým šípům.

Podle mě to mělo hodně společného s Leighou Cabotovou.

"Musíme si promluvit," řekla.

"Ne, ještě to chvíli budeme dělat," oponoval jsem.

"Nejdřív mluvit. Dělat to budeme později."

"Zase začal?"

Přikývla.

Během nečelých čtrnácti dnů od telefonního rozhovoru s LeBayem, prvních čtrnácti dnů druhého pololetí, Arnie pracoval na obnovení přátelských vztahů s Leighou - pracoval na tom tak usilovně, že nás oba děsil. Pověděl jsem jí o svém rozhovoru s Georgem LeBayem (ale ne o své děsivé jízdě na Nový rok ráno, jak už jsem říkal) a vysvětlil jí pokud možno co nejjasněji, že ho nemůže prostě odbyt. To by ho rozzuřilo, a když se v těchto dnech Arnie na někoho rozzuřil, potkala dotyčného nějaká nepříjemnost.

"To vypadá, jako bych ho měla podvádět," řekla.

"Já vím," vyjel jsem trochu ostřeji, než jsem chtěl, "nelíbí se mi to, ale nechci, aby to auto zase vyrazilo na lov."

"Takže co?"

A já jsem zavrtěl hlavou.

Po pravdě řečeno jsem se začal cítit jako princ Hamlet, který otálí a otálí. Samozřejmě jsem věděl, co je potřeba udělat: Christinu je třeba zničit. Leigha a já jsme hledali způsob, jak to udělat.

První nápad měla Leigha - Molotovův koktejl. Navrhla, že naplníme několik lahví od vína benzínem, těsně nad ránem je odvezeme před dům Cunninghamových, zapálíme knoty ("Knoty? Jaké knoty?" zeptal jsem se. "Hadr by měl stačit," odpověděla okamžitě, čímž mě přiměla znovu pomyslet na její předky s vysokými lícními kostmi) a pak je vhodíme Christině okny dovnitř.

"Co když budou okna zatažená a dveře zamčené?" zeptal jsem se jí. "Což je pravděpodobné, že."

Podívala se na mě, jako bych spadl z měsíce. "Chceš říct, že ti nevádí podpálit Arniemu auto, ale máš morální zábrany, když máš rozbít okno?"

"Ne," řekl jsem. "Ale kdo se k ní přiblíží natolik, aby mohl rozbít sklo kladivem, Leigho? Ty?"

Podívala se na mě, kousla se do hebkého rtu. Nic neřekla.

Další nápad pocházel ode mě. Dynamit.

Leigha o tom přemýšlela a pak zavrtěla hlavou.

"Mohl bych ho klidně sehnat," řekl jsem. Občas jsem se potkával s Bradem Jeffriesem a Brad pořád pracoval u Penn-DOT a Penn-DOT měl dost dynamitu, aby vystřelil stadion Tři řeky na měsíc. Myslel jsem, že bych si mohl půjčit ten správný klíč, aniž by se to Brad dozvěděl - vždycky se trochu zlinkoval, když v televizi hráli Tučňáci. Půjčit si klíč od kůlny s výbušninami během poslední třetiny zápasu, říkal jsem si, a vrátit ho zase na klíčenku při poslední třetině dalšího zápasu. Šance, že by potřeboval výbušniny v lednu a tak si všiml, že mu klíč chybí, byla opravdu malá. Byl to podvod, další zrada - ale byl to způsob, jak všechno skoncovat.

"Ne," řekla.

"Proč ne?" Mně připadal dynamit jako skvělý prostředek k důkladnému zakončení, jaké situace vyžadovala.

"Protože Arnie teď parkuje na cestičce před domem. Opravdu chceš, aby se po okolí rozletely střepy jako šrapnel? A riskovat, že kus skla uřízne nějakému děcku hlavu?"

Trhl jsem sebou. To mě nenapadlo, ale teď, když se o tom zmínila, mi ta představa připadala jasná a děsivá. A to mě přivedlo na jiné myšlenky. Zapálit svazek dynamitových patron doutníkem a pak patrony hodit obloukem na objekt, který chcete zničit ... to možná vypadalo bezvadně v sobotních odpoledních westernech, když běžely na druhém kanálu, ale ve skutečném životě by bylo potřeba se zaobírat rozbuškami a kontakty. Přesto jsem se toho nápadu držel, jak jen to šlo.

"A kdybychom to provedli v noci?"

"Pořád je to moc nebezpečné," řekla. "A ty to víš taky. Vidím to na tobě."

Dlouhé, předlouhé mlčení.

"Co takhle drtič u Darnella?" zeptala se nakonec.

"Stejně základní námitky jako předtím. Kdo ji tam odveze? Ty, já nebo Arnie?"

A na tom všechno vázlo.

"Co to bylo dnes?" zeptal jsem se jí.

"Chtěl, abych s ním šla dnes večer ven," řekla. "Tentokrát na kuželky." V předchozích dnech to bylo kino, večere, televize u nich doma, společné studium. Christina měla vždy posloužit jako dopravní prostředek. "Už začíná být nepříjemný a mně docházejí výmluvy. Jestli chceme něco udělat, měli bychom to udělat brzo."

Přikývl jsem. Neúspěch při hledání vhodné metody byla jedna věc. Druhá věc, která nás zdržovala, byla má noha. Teď už byla sádra dole, a i když mi doktor přísně nařídil, abych chodil o berlích, vyzkoušel jsem levou nohu bez nich. Trochu to bolelo, ale ne zas tolik, jak jsem se bál.

Tyhle věci nás zdržovaly, to ano - ale hlavně jsme se zdržovali my sami. Objevovali jsme se navzájem. A i když to bude znít pěkně hloupě, měl bych asi dodat ještě něco jiného, pokud se mám držet pravdy (a já jsem si slíbil, když jsem začínal vyprávět tento příběh, že přestanu, jestli zjistím, že ho nedokážu podat pravdivě). Tomu, co jsem k ní cítil, dodávalo nebezpečí zvláštní příchut' - a myslím, že u ní platilo totéž. Byl to můj nejlepší kamarád, ale představa, že se scházíme za jeho zády, měla v sobě jakousi špinavou, nesmyslnou přitažlivost. Cítil jsem to pokaždé, když jsem ji bral do náručí, když moje ruka sklouzla po pevných oblých prsou. Podvádění. Můžete mi říct, proč je to tak přitažlivé? Ale já to vím. Poprvé v životě jsem se zamiloval. Už dřív jsem klopýtl, ale tentokrát jsem do toho zapadl až po uši. A moc se mi to líbilo. Ona se mi líbila. Ale ten setrvalý pocit zrady ... v tom byl ten podvod, stud a zároveň šílená přitažlivost. Mohli jsme si říkat (a taky jsme to dělali), že o tom budeme zachovávat mlčení, abychom ochránili své rodiny i sebe.

To byla pravda.

Ale nebylo to všechno, vid', Leigho? Ne. Nebylo to všechno.

V jistém ohledu se nemohlo stát nic horšího. Láska zpomaluje reakce; tlumí pocit nebezpečí. Můj rozhovor s Georgem LeBayem, který se odehrál před dvanácti dny, byl dávnou minulostí, a přemýšlení o věcech, které řekl - a co huř, o věcech, které naznačil - už mi nepůsobilo husí kůži v zátylku.

Totéž platilo - nebo neplatilo - o těch několika příležitostech, kdy jsem mluvil s Arniem nebo ho zahlédl na chodbě ve škole. Kupodivu se zdálo, že jsme se ocitli znovu v září a říjnu, kdy jsme se přestali vídat prostě proto, že Arnie měl moc práce. Když už jsme spolu mluvili, vypadal docela příjemně, i když šedé

oči za brýlemi zůstávaly chladné. Čekal jsem, že mi zavolá ukvílená Regina nebo zmatený Michael a sdělí mi novinu, že Arnie sis nimi konečně přestal hrát a s definitivní platností se rozhodl nejtít na podzim na vysokou.

To se nestalo a bylo to z úst Motorové huby - našeho studijního poradce - , odkud jsem se dozvěděl, že Arnie si domů odnesl spoustu literatury o Pennsylvánské univerzitě. Drewově univerzitě a Státní pennsylvánské univerzitě. Tohle byly školy, o které se Leigha zajímala nejvíc. Věděl jsem to a Arnie to věděl taky.

Před dvěma dny jsem náhodou zaslechl mámu a sestru Ellie v kuchyni.

"Proč už k nám Arnie nechodí, mami?" zeptala se Ellie. "Oni se s Dennisem pohádali?"

"Ne, zlato," odpověděla máma. "To si nemyslím. Ale když kamarádi trochu zestárnou ... někdy se rozejdou."

"Tohle se mi nikdy nestane," řekla Ellie s veškerou úděsnou sebedůvěrou čerstvé patnáctky.

Seděl jsem v druhém pokoji a uvažoval, jestli jde opravdu jen o tohle - halucinace způsobené dlouhým pobytem v nemocnici, jak naznačil LeBay, a o prostý rozchod, rozšiřující se propast mezi dvěma kamarády z dětství. Viděl jsem v tom jistou logiku, včetně svého obvinění, že Christina je jako klín, který se mezi námi objevil.

Ignoroval jsem tím holá fakta, ale skýtalo to útěchu. Věřit něčemu takovému by dovolovalo Leigha a mně vést obyčejný život - zapojit se do školní činnosti, nahrabat si ještě něco bodů navíc v březnových testech a samozřejmě skočit si do náručí, jakmile její nebo moji rodiče odejdou z pokoje. Mazlit se jako ti, kým jsme byli, párkem nadržovaných nezletilců, totálně do sebe zahleděných.

To mě ukolébalo ... nás oba to ukolébalo. Byli jsme opatrní - tedy opatrní jako cizoložníci a ne dva nezletilci - ale dnes mi sundali sádku, dnes jsem mohl znovu použít klíče od svého Dusteru, místo abych se na ně jen díval, a bez velkého přemýšlení jsem zavolal Leigha a zeptal se, jestli by si se mnou nechtěla vyjet na světoznámou pochoutku, smažené kuře. Byla blažená.

Takže možná chápete, jak naše pozornost polevila, jak jsme začali být poněkud indiskrétní. Stáli jsme na parkovišti, Dusteru běžel motor, abychom měli trochu teplo, a mluvili jsme o tom, jak porazíme tu starou a nekonečně chytrější příšeru, jako když si děti hrají na kovboje.

Ani jeden z nás Christinu nezahlédl, když za námi zastavila.

"Zakopává se k dlouhému obléhání, to je mi jasné," řekl jsem. "Cože?"

"Ty vysoké, na které se přihlásil. Ještě tě to netrklo?"

"Asi ne," řekla zmateně.

"To jsou školy, o které se nejvíc zajímáš," vysvětlil jsem trpělivě.

Podívala se na mě. Vrátil jsem jí pohled, snažil se usmát, ale nepodařilo se mi to.

"Tak dobře," řekl jsem. "Probereme si to ještě jednou: Molotovovy koktejly jsme vyřadili. Dynamit vypadá příliš riskantně, ale kdyby bylo nejhorší ... "

V té chvíli mě zarazilo Leighino chraptivé vyjeknutí - a ještě to, že se jí na tváři objevil výraz ochromení a hrůzy. Hleděla ven čelním sklem, oči vytřeštěné, ústa dokořán. Otočil jsem se tím směrem a to, co jsem uviděl, mě tak ohromilo, že jsem na okamžik znehybněl taky.

Před mým Dusterem stál Arnie.

Zaparkoval přímo za námi a odešel si pro kuře, aniž si všiml, kdo před ním stojí, a proč by měl? Byla skoro tma a jeden zablácený a špinavý, čtyři roky starý Duster vypadá jeden jako druhý. Odešel dovnitř, dostal svou porci, znovu vyšel ... a hleděl čelním sklem přímo na Leighu a na mě, jak sedíme těsně u sebe, držíme se kolem ramen, hledíme si hluboko do očí, jak by řekl básník. Obyčejná náhoda - ohavná, nešťastná náhoda. Až na to, že i v té chvíli mi cosi v hlavě chladně napovídalo, že to byla Christina ... že i teď ho sem Christina zavedla.

Na dlouhou chvíli všechno strnulo. Leigha vyšlo z hrdla tiché zaúpení. Arnie stál asi v polovině malého parkoviště, na sobě měl středoškolské sako, vybledlé džíny, boty. Kolem krku uvázanou kostkovanou šálu. Límeček saka měl vyhrnutý a černé špičky ohraničovaly tvář, která se pomalu křivila z výrazu ohromeného úžasu do smrtelně bledé nenávisti. Červenobíle pruhovaný pytlík mu vyklouzl z ruky a žuchl na udusaný sníh na parkovišti.

"Dennisi," zašeptala Leigha. "Dennisi, ach pane Bože."

Rozběhl se. Myslel jsem, že utíká k autu, třeba aby mě vytáhl ven a zmlátil. Už jsem se viděl, jak chabě poskakuju na své pochybné noze pod lampami parkoviště, které se právě rozsvítily, zatímco Arnie, kterému jsem chránil život celé roky už od školky, ze mě hodlá vymlátit duši. Utíkal, ústa zkřivená ve šklebu, který jsem už viděl - ale ne na jeho tváři. Teď to byla LeBayova tvář.

Nezastavil u mého auta; proběhl kolem. Prudce jsem se otočil a tehdy jsem uviděl Christinu.

Otevřel jsem dveře a začal se hrabat ven, zachytil jsem se při tom o žlábek na okraji střechy. Zima mi skoro okamžitě znečitlivěla prsty.

"Dennisi, ne!" vykřikla Leigha.

Dostal jsem se na nohy, zrovna když Arnie rozrazil dveře u Christiny.

"Arnie!" zařval jsem. "Hej, kámo!"

Prudce zvedl hlavu. Oči měl vyřeštěné, tupé a rozzuřené. Z koutku úst mu stékala stružka slin. Mřížka chladiče Christiny jako by vrčela taky.

Zvedl obě pěsti a potřásl jimi. "Ty hajzle!" Hlas měl pronikavý a nakřáplý. "Klidně si ji nech! Zasloužíš si ji! Stojí za hovno! Oba stojíte za hovno! Mějte se! Dlouho vám to nevydrží!"

K tabulovým oknům Kentuckého smaženého kuřete a sousedního Kowloon Expressu přišli lidé a dívali se, co se děje.

"Arnie! Promluvíme si, kámo ... "

Vskočil do auta a zabouchl dveře. Christinin motor zaječel a světlomety se rozsvítily, oslňující bílé oči ze sna mě připíchny jako brouka na papír. A nad nimi, za sklem, byl Arnieho strašný obličej, obličej ďábla. Ten obličej, nenávidný a strhaný, se mi od té doby zjevoval ve snech. Potom zmizel. Nahradila ho lebka, rozšklebená hlava smrti.

Leigha vyrazila vysoký, pronikavý výkřik. Otočila se a podívala se, takže jsem věděl, že to není jenom moje fantazie. Viděla to taky.

Christina zaburácela a vyrazila vpřed, zadní pneumatiky odchrstly sněh.

Nezamířila na Duster, ale na mě. Myslím, že mě chtěl mezi svým a mým autem rozmaširovat na kaši.

Zachránila mě jenom bolavá levá noha; povolila a já spadl pozpátku do Dusteru, pravým bokem jsem bouchl do volantu a zmáčkl klakson.

Do tváře mi zafícel studený proud vzduchu. Christinin jasně červený bok se mihl necelý metr ode mě.

Profrčela příjezdovou cestou a bez zpomalení vystřelila na JFK Drive, zadek jí jenom sklouzl. Potom zmizela, pořád přidávala.

Podíval jsem se na sněh a viděl čerstvé klikaté stopy pneumatik. Minula mé otevřené dveře o takových pět centimetrů.

Leigha plakala. Rukama jsem vtáhl levou nohu do auta, zabouchl dveře a objal ji. Její ruce po mně slepě zašátraly a pak mě sevřely překotně pevně. "To ... to nebyl ... "

"Šššš, Leigho. To nic. Nemysli na to."

"To nebyl Arnie, kdo řídil! Byl to mrtvý člověk! Byl to mrtvý člověk!"

"Byl to LeBay," řekl jsem a teď; když se to stalo, se dostavil podivný klid místo rozklepané reakce, kterou bych čekal po tak těsném vyvážnutí - a k tomu mě zaplavil pocit viny z toho, že jsem byl konečně přistižen s dívkou svého nejlepšího přítele. "Byl to on, Leigho. Právě jsi viděla Rolanda D. LeBaye."

Brečela, dostávala ze sebe strach, šok a hrůzu, držela se mě. Byl jsem rád, že ji mám. V levé noze mi tupě škubalo. Podíval jsem se do zpětného zrcátka na prázdné místo, kde stála Christina. Teď, když se to stalo, mi připadalo, že to jinak nemohlo skončit. Ten klid uplynulých dvou týdnů, prostá radost z toho, že mám Leighu po boku, to vše teď vypadalo nepřírozeně, falešně - falešně jako předstíraná válka mezi Hitlerovým dobytím Polska a útokem Wehrmachtu na Francii.

A já začínal vidět, jak to skončí, co se stane.

Pohlédla na mě, tváře měla mokré. "Co teď, Dennisi? Co budeme dělat teď?"

"Teď to skončíme."

"Jak? Co máš na mysli?"

Mluvil jsem spíš k sobě než k ní: "Potřebuje alibi. Musíme být připraveni, až odjede pryč. Garáž.

Darnellova. Tam to chytíme. Pokusíme se to zabít."

"Dennisi, o čem to mluvíš?"

"Odjede z města," řekl jsem. "Nechápeš to? Všichni ti lidé, které Christina zabila - tvoří kolem Arnieho kruh. On to bude vědět. On zase dostane Arnieho z města pryč."

"Chceš říct LeBay."

Přikývl jsem a Leigha se otřásla.

"Musíme to zabít. To víš."

"Ale jak? Prosím tě, Dennisi ... jak to uděláme?"

A já jsem konečně dostal nápad.

48. Přípravy

Na silnici je zabiják,

mozek se mu škube jako žába ...

Doors

Vysadil jsem Leighu u ní doma a pověděl jí, aby mi zavolala, kdyby uviděla kolem projíždět Christinu.

"Co bys udělal? Přijel sem s plamenometem?"

"S bazukou," řekl jsem a oba jsme se hystericky rozesmáli.

"S atomovkou!" ječela Leigha a znovu jsme se chechtali - ale celou dobu, co jsme se smáli, jsme strachem byli napůl bez sebe ... možná víc než napůl. A celou dobu, co jsme se smáli, mi bylo zle kvůli Arniemu, jak kvůli tomu, co viděl, tak kvůli tomu, co jsem udělal. A myslím, že Leigha cítila totéž. Někdy se prostě musíte smát. Někdy to prostě uděláte. A když to přijde, nic ten smích nezadrží. Prostě se objeví a odvede svou práci.

"Takže co mám říct našim?" zeptala se mě, když jsme se konečně začali trochu uklidňovat. "Něco jim musím říct, Dennisi! Nemůžu jen tak riskovat, že je někdo přejede na ulici!"

"Nic," řekl jsem. "Neříkej jim vůbec nic."

"Ale ... "

"Za prvé by ti nevěřili. Za další se nic nestane, dokud bude Arnie v Libertyville. Nato bych vsadil krk."

"To vsázíš, hlupáčku," zašeptala.

"Já vím. Svůj život, mámin, tátův, sestřin."

"Jak se dozvíme, až odjede?"

"O to se postarám. Ty budeš zítra nemocná. Nepůjdeš do školy."

"Nemocná jsem zrovna teď," řekla potichu. "Dennisi, co se stane? Co máš v plánu?"

"Zavolám ti později večer," odbyl jsem ji a dal jí pusu. Rty měla studené.

Když jsem dojel domů, Elaine se soukala do bundy a svolávala hromy a blesky na lidi, kteří posílají jiné lidi do města k Tomovi pro mléko a chleba, zrovna když je v televizi Taneční horečka. Chtěla zpražít i mě, ale rozveselila se, když jsem jí nabídl, že ji do obchodu a zpátky svezu. Dívala se na mě trochu podezíravě, jako by ta nečekaná laskavost vůči mladší sestře mohla být počátkem nějaké choroby.

Třeba oparu. Zeptala se mě, jestli je mi dobře. Jenom jsem se zdvořile usmál a řekl jí, aby nasedla, než si to rozmyslím, i když mě už pravá noha bolela a v levé mi prudce škubalo. Mohl jsem Leighe vykládat pořád dokola, že Christina nevyjede, dokud je Arnie v Libertyville, a rozum mi napovídal, že je to pravda ... ale to nezměnilo instinktivní svírání v břicho, když jsem pomyslel, že Ellie by měla jít pěšky dva bloky k Tomovi a přecházet ve své jasně žluté bundě temné předměstské uličky. Pořád jsem viděl Christinu zaparkovanou v jedné z těch ulic, schoulenou ve tmě jako starou loveckou čubu.

Když jsme dojeli k Tomovi, dal jsem jí dolar. "Přines nám něco na zub a k tomu kolu," řekl jsem.

"Dennisi, je ti dobře?"

"Je. A jestli utratíš drobné v nějakém automatu, přerazím ti ruku."

To ji patrně uklidnilo. Vešla dovnitř, já seděl sklesle za volantem Dusteru a přemýšlel o tom, v jaké hrozné kaši jsme se ocitli. Nemohli jsme s nikým mluvit - to bylo to nejhorší. V tom byla Christina silná. Měl jsem vpadnout k tátovi do dílny na hračky a povědět mu, že to, čemu Ellie říkala "hnusný starý auto

Arnieho Cunninghama", teď jezdí samo? Měl jsem zavolat poldy a říct jim, že jeden mrtvý chlap chtěl zabít mou přítelkyni i mě? Ne. Jediná věc, která nám hrála do ruky, kromě faktu, že se auto nemohlo hnout, dokud Arnie neměl alibi, byla skutečnost, že nebude chtít žádné svědky - Louda Welch, Don Vanderberg a Will Darnell byli zabiti o samotě, pozdě v noci; Buddy Repperton a jeho dva kamarádi zemřeli daleko od civilizace.

Elaine vyšla s nákupním pytlíkem přitisknutým k pučícím prsům, nasedla, dala mi kolu a sladkou tyčinku. "Drobné," poručil jsem.

"Seš krkoun," odsekla, ale dala do mé natažené ruky asi pětadvacet centů.

"Já vím, ale stejně tě mám rád," řekl jsem. Stáhl jsem jí kapuci, pocuchal jí vlasy a dal jí pusku na ucho. Vypadala překvapeně a podezíravě - a pak se usmála. Nebyla tak špatná, moje sestra Ellie. Pomyšlení, že ji někdo přejede na ulici jenom proto, že jsem se zamiloval do Leighy Cabotové, poté co Arnie zešlel a nechal ji ... To jsem prostě nemínil dopustit.

Doma jsem pozdravil mámu a propracoval se nahoru do pokoje. Máma chtěla vědět, jak se má noha, a já jí řekl, že je v slušné kondici. Ale když jsem se dostal nahoru, moje první kroky vedly do koupelny k lékárnice. Spolkl jsem pár aspirínů kvůli nohám, které už zpívaly Ave Maria. Potom jsem zašel do ložnice rodičů, kde je druhý telefon, a posadil se s povzdechem na máminu houpací židli.

Zvedl jsem sluchátko a vyřídil první hovor.

"Dennis Guilder, pohroma stavby dálniční přípojky!" zvolal Brad Jeffries srdečně. "Rád tě slyším, hochu. Kdy se tu stavíš a podíváš se se mnou zase na Tučňáky?"

"Nevím," řekl jsem. "Už mě unavilo sledovat, jak mrzáci hrají hokej. Jestli tě zajímá dobrej tým jako třeba Flyers ... "

"Kriste pane, musím tohle poslouchat od kluka, kterej ani není můj?" zeptal se Brad. "Se světem to jde fakt do háje, podle mýho."

Ještě chvíli jsme jen tak kecali, a pak jsem mu řekl, proč volám.

Zasmál se. "A sakra, Denny! Pustíš se do podnikání sám?"

"Dalo by se říct." Pomyslel jsem na Christinu. "Dočasně."

"Nechceš o tom mluvit?"

"No, zatím ne. Znáš někoho, kdo by takovou věc pronajímal?"

"Povím ti to, Dennisi. Je jenom jedinej chlap, kterýho znám a kterej by se s tebou na něčem takovým dohodl. Johnny Pomberton. Bydlí na Ridge Road. Má těch pojízdných krámů víc než Carter pilulek na játra."

"Tak jo," řekl jsem. "Díky, Brade."

"Jak se má Arnie?"

"Asi dobře. Už se nevidáme tak často jako dřív."

"Divnej kluk, Denisi. Ani v nejdivočejších snech by mě nenapadlo, že vydrží celý léto, když jsem ho poprvé zmerčil. Ale ten když se k něčemu rozhodne, tak mu to sakra vydrží."

"Jo," řekl jsem. "To vrchovatě."

"Pozdravuj ho, až ho uvidíš."

"Budu, Brade. Nechoň se."

"Jinak se nedá žít, Denny. Zastav se někdy večer, urazíme pár piv."

"Jistě. Dobrou noc."

"Dobrou."

Zavěsil jsem a pak jsem nějakou minutu nad telefonem váhal, protože do dalšího hovoru se mi nechtělo. Ale musel jsem ho vyřídít; byl to hlavní bod celé té smutné, hloupé záležitosti. Zvedl jsem sluchátko a vytočil z paměti číslo Cunninghamových. Kdyby to vzal Arnie, prostě bych beze slova zavěsil. Ale štěstí stálo při mně; byl to Michael, kdo to zvedl.

"Haló?" Měl unavený a trochu zastřený hlas.

"Michaeli, tady je Dennis."

"Ale, ahoj!" Vypadal upřímně potěšený.

"Je tam Arnie?"

"Je nahoře. Přišel odněkud domů a šel rovnou do svého pokoje. Vypadal pořádně naštvaně, ale to není v těchto dnech nic neobvyklého. Mám ti ho zavolat?"

"Ne," řekl jsem. "To je v pořádku. Vlastně jsem chtěl mluvit s tebou. Chtěl bych tě požádat o laskavost."

"Jistě. Řekni si." Uvědomil jsem si, co to zastření v hlase znamená - Michael Cunningham byl aspoň z poloviny vyřízený. "Tys nám prokázal obrovskou laskavost, když jsi mu vpravil trochu rozumu do hlavy s tou vysokou."

"Michaeli, podle mě neslyšel ani slovo z toho, co jsem mu řekl."

"No, něco se určitě stalo. Tento měsíc si podal přihlášku na tři školy. Regina si myslí, že umíš kráčet po vodách, Dennisi. A jenom mezi námi, pořádně se stydí za to, jak s tebou jednala, když nám Arnie poprvé řekl o tom svém autě. Ale znáš Reginu. Nikdy nedokázala říct 'Promiň'."

To jsem věděl moc dobře. A co by si Regina myslela, napadlo mě, kdyby věděla, že Arnie - nebo to, co Arnieho ovládalo - má o vysokou asi tolik zájmu jako prase o společné fondy? Že prostě sleduje Leighinu stopu, loví ji, zavěsil se na ni? Byla to perverze na perverzi - LeBay, Leigha a Christina v jakési příšerné ménage á trois.

"Poslouchej, Micheali," řekl jsem. "Byl bych rád, kdybys mi zavolal, pokud se Arnie z nějakého důvodu rozhodne odjet z města. Zvláště příštích pár dnů nebo přes víkend. Ve dne nebo v noci. Musím vědět, jestli Arnie odjede z Libertyville. A musím to vědět dřív, než odjede. Je to velmi důležité."

"Proč?"

"V téhle chvíli bych to nechtěl vysvětlovat. Je to složité a bylo by to ... no, znělo by to bláznivě."

Rozhostilo se dlouhé, předlouhé ticho, a když Arnieho táta znovu promluvil, skoro šeptal. "Je v tom to jeho zatracené auto, že?"

Nakolik ho podezíral? Kolik věděl? Pokud byl jako většina lidí, které jsem znal, pravděpodobně tušil víc ve stavu opilosti než střízlivosti. Kolik tušil? Ani teď to nevím jistě. Ale jsem přesvědčený, že tušil víc než kdokoli jiný - možná kromě Willa Darnella.

"Jo," odpověděl jsem. "Je v tom to auto."

"Já to věděl," řekl hluše. "Já to věděl. Co se děje, Dennisi? Jak to dělá? Víš to?"

"Michaeli, víc nemůžu říct. Povíš mi, jestli si naplánuje někdy v těchto dnech výlet?"

"Ano. Ano, dobře."

"Díky."

"Dennisi," řekl. "Myslíš, že se mi můj syn někdy vrátí?"

Zasloužil si pravdu. Ten ubohý, ztrápený muž si zasloužil pravdu. "Nevím," řekl jsem a kousal se do rtu, až to zabolelo. "Myslím ... že to možná už zašlo příliš daleko."

"Dennisi," zakvílel skoro, "o co jde? Drogy? Nějaké drogy?"

"Povím ti to, až budu moct," řekl jsem. "Víc ti nemůžu slíbit. Je mi moc líto. Povím ti to, až budu moct."

S Johnnym Pombertonem bylo lehčí pořízení.

Byl to živý, řečný chlap a všechny obavy, že nebude chtít jednat s klukem, brzy letěly přes palubu. Získal jsem dojem, že Johnny Pomberton by obchodoval i se Satanem čerstvě vystoupivším z pekla a čpícím sírou pekelnou, pokud by měl slušnou legální nabídku.

"Jasně," říkal pořád. "Jasně, jasně." Člověk sotva začal s nějakým návrhem a Johnny Pomberton už souhlasil. Lezlo to trochu na nervy. Měl jsem vymyšlenou záminku, ale myslím, že ji ani neposlouchal. Prostě mi odrecitoval ceny - velmi rozumné, jak se ukázalo.

"To zní dobře," řekl jsem.

"Jasně," souhlasil. "V kolik se staviš?"

"No, co takhle v půl desáté zítra r ... "

"Jasně," řekl. "Takže nashle."

"Ještě jednu otázku, pane Pombertone."

"Jasně. A říkej mi Johnny."

"Tak jo, Johnny. Má to automatickou převodovku?"

Johnny Pomberton se srdečně zasmál - tak srdečně, že jsem musel sluchátko trochu odtáhnout od ucha a cítil jsem se hloupě. Ten smích byl dostatečnou odpovědí.

"V těchhle holkách? Děláš si srandu. Proč? Copak neumíš normálně řadit?"

"Ale jo, to jsem se naučil," řekl jsem.

"Jasně! Takže nebudeš mít problémy, že?"

"Asi ne," řekl jsem a pomyslel na svou levou nohu, která bude obsluhovat spojku - nebo se o to snažit. Už jenom po tom dnešním šoupaní sem a tam začala bolet jako hrom. Doufal jsem, že Arnie pár dnů počká, než si vyjede z města, ale nějak jsem si myslel, že tohle v plánu nemá. Bude to zítra, nejspozději o víkendu a moje levá noha to prostě bude muset zvládnout co nejlíp. "Tak dobrou noc, pane Pombertone. Zítra se uvidíme."

"Jasně. Díky za zavolání, hochu. Už jsem ti jednu v duchu vybral. Bude se ti líbit, uvidíš. A jestli mi nezačneš říkat Johnny, zdvojnásobím cenu."

"Jasně," řekl jsem, zavěsil a ut' al tak jeho smích.

Bude se ti líbit. Uvidíš.

Znovu ona - začal jsem si ty nevědomé narážky morbidně uvědomovat ... a začínalo mi z nich být zatraceně zle.

Potom jsem vyřídil poslední hovor týkající se příprav. V seznamu byli čtyři Sykesové. Toho, kterého jsem chtěl, jsem sehnal na druhý pokus; telefon vzal přímo Jimmy. Představil jsem se jako kamarád Arnieho Cunninghama a Jimmyho hlas se rozjasnil. Měl Arnieho rád, ten si z něj nikdy neutahoval a nikdy ho "nezbouchal" jako Buddy Repperton, když ještě dělal pro Willa. Chtěl vědět, jak se Arnie má, a já znovu zalhal a řekl mu, že Arnie se má dobře.

"Jé, to je prima. On tady fakt nějakou dobu nastavoval prdel. Věděl jsem, že ty rachejtle a cigarety nejsou pro něho dobrý."

"Volám místo Arnieho," řekl jsem. "Pamatuješ si, když Willa zatkli a zavřeli garáž, Jimmy?"

"Jasně že jo." Jimmy vzdychl. "Teď je chudák starý Will mrtvý a já jsem bez práce. Máma pořád říká, že bych měl chodit na odbornou školu, ale tam bych byl k ničemu. Myslím, že budu dělat školníka nebo něco takového. Můj strýc Fred dělá školníka na vysoké a říká, že je tam volné místo, protože ten druhý školník, ten zmizel, prostě odjel nebo co, a ... "

"Arnie říká, že když zavřeli garáž, přišel o celou soupravu klíčů," přerušil jsem ho. "Byla někde za starou pneumatikou, však víš, v horních policích. Dal ji tam, aby mu ji nikdo nevyfoukl."

"Pořád tam je?" zeptal se Jimmy.

"Podle mě ano."

"To je pech!"

"No to víš. Ta blbá sada klíčů stála nejmíň stovku."

"Panenko skákává! Vsadím se, že už tam stejně nejsou. Vsadím se, že je sbalil některej policajt."

"Arnie si myslí, že by tam mohly pořád být. Ale on by se neměl ke garáži přibližovat, když má teď ten průšvih." To byla lež, ale říkal jsem si, že Jimmy ji nepozná, a nepoznal. Sřelit branku klukovi, který je na hranici duševní zpozdilosti, to mi sebevědomí věru nepřidalo.

"Á, sakra! Hele, poslouvej - já tam zajdu a podívám se po nich. No jo! Hned zítra ráno. Pořád mám klíče."

Oddechl jsem si. Nebyla to Arnieho tajuplná sada náradí, co jsem chtěl; byly to Jimmyho klíče.

"Rád bych je měl, Jimmy, o to jde. Jako překvapení. A vím přesně, kam je dával. Mohl bys tam běhat celý den a stejně bys je nenašel."

"Aha, jasně. Nikdy jsem neuměl pořádně hledat, to vždycky říkal Will. Vždycky říkal, že bych nenašel vlastní pozadí ani oběma rukama a s baterkou."

"Ále, kámo, to tě teda shazoval. Ale opravdu - rád bych to udělal."

"Tak jo."

"Myslel jsem, že bych se zítra u tebe zastavil a půjčil si klíče. Najdu to náradí a vrátím ti klíče, ještě než se setmí."

"Jé, to nevím. Will říkal, abych nikdy klíče nepůjčoval .. "

"Jasně, to bylo dřív, ale teď je garáž prázdná, je tam jenom Arnieho náradí a vzadu hromada vraků. Celé se to tam bude brzy chystat k prodeji, bude se dělat inventura, a kdybych si to náradí bral až potom,

bylo by to jako krádež."

"Aha! No, tak to bude asi v pořádku. Jestli mi klíče zase vrátíš." A pak řekl něco absurdně dojemného:

"Víš, to je všechno, co mi Willa připomíná."

"Slibuju, že je přinesu."

"Dobře. Jestli je to pro Arnieho, tak je to asi dobře."

Těsně před spaním, už zdola, jsem zavolal naposledy - velmi ospalé Leighe.

"Některou noc, brzo, to ukončíme. Jdeš do toho se mnou?"

"Ano," řekla. "Jdu. Aspoň myslím. Co jsi naplánoval, Dennisi?"

Tak jsem jí to pověděl, prošel jsem to krok za krokem, napůl čekal, že nadělá do mého nápadu tučet děr. Ale když jsem domluvil, řekla prostě: "Co když to nevyjde?"

"Napíšeš mě na listinu cti. Snad nepotřebuješ, abych ti to kreslil?"

"Snad ne."

"Vynechal bych tě, kdyby to šlo," řekl jsem. "Ale LeBay bude věřit past, takže návnada musí být důkladná."

"Nedovolila bych ti, abys mě vynechal." Měla klidný hlas. "Tohle je taky moje záležitost. Milovala jsem ho. Opravdu. A když někoho začneš milovat ... myslím, že s tím nikdy tak docela nepřestaneš. Co myslíš ty, Dennisi?"

Pomyslel jsem na ty roky. Na léta četby, plavání a her: Monopoly, sestavování slov, dáma. Mravenčí farmy. Chvilí, kdy jsem ho bránil, aby ho někdo nezabil, jak už kluci rádi zabíjejí srabíky, ty, kdo jsou trochu divní, kdo jsou trochu mimo stádo. Byly doby, kdy už jsem měl plné zuby toho, jak ho pořád bráním, chvíle, kdy jsem uvažoval, jestli by můj život nebyl lehčí, lepší, kdybych prostě nechal Arnieho jít, nechal ho potopit se. Ale život by lepší nebyl. Potřeboval jsem Arnieho, který mě dělal lepším, a on to dokázal. Celou dobu to byla férová výměna a krucifix, bylo to hodně trpké, fakticky hodně trpké.

"Ne," řekl jsem a najednou jsem si musel zakrýt rukou oči. "Myslím, že to nejde. Taky jsem ho měl moc rád. A možná pro něj ještě není moc pozdě, ani teď." O to jsem se modlil: Pane Bože, dovol, ať Arnieho ubráním ještě jednou. Ještě jednou, naposledy.

"To není on, koho nenávidím," řekla potichu. "To je ten chlap LeBay ... opravdu jsme ho dnes odpoledne viděli, Dennisi? V tom autě?"

"Ano, myslím, že ano."

"On s tou svou mrchou Christinou. Bude to brzo?"

"Brzo, jo. Aspoň myslím."

"Tak dobře. Miluju tě, Dennisi."

"Taky tě miluju."

Jak se ukázalo, skončilo to příštího dne - v pátek devatenáctého ledna.

49. Arnie

Projížděl jsem se jednou pozdě v noci se svým

Stingrayem,
když mě zprava dohnal XKE,
stáhl okno svýho novýho lesklýho jaguára
a pak mě vyzval.
Já na to: "Jenom jed', kámo, mně to šlape dobře,
rozpálíme to po Sunsetu a Vine,
ale já vím něco lepšího (jestli na to máš nervy):
budeme celou cestu závodit ...
až k Zatačce mrtvýho muže."
Jan a Dean

Začal jsem ten dlouhý, strašný den tím, že jsem v Dusteru zajel k Jimmymu Sykesovi. Čekal jsem, že jeho matka bude dělat nějaké potíže, ale ukázalo se, že to bude v pořádku. Byla duševně ještě pomalejší než syn. Pozvala mě na slaninu s vejci (odmítl jsem - žaludek jsem měl svázaný na uzlu) a kvokala nad mými berlemi, zatímco Jimmy pobíhal po pokoji a hledal klíčenku. Trochu jsem pohovořil s paní Sykesovou, která měla rozměry zhruba Etny, zatímco čas míjel a ve mně sílila strašlivá jistota: Jimmy někde klíče ztratil a všechno půjde do háje, ještě než to začne.

Vrátil se a vrtěl hlavou. "Nemůžu je najít. Jé, asi jsem je někde musel ztratit. Jsem to blbec."

A paní Sykesová, nějakých sto padesát kilo na vysokých podpatcích v sepraných domácích šatech a s vlasy v pěnových růžových natáčkách, řekla s požehnanou praktičností: "Díval ses do kapes, Jime?" Jimmymu proletěl obličejem výraz překvapení. Zabořil ruku do kapsy zelených montérek. Potom se zahanbeným úsměvem vytáhl svazek klíčů. Byly na kroužku, jaké se prodávají v jednom krámku s žertovnými předměty v monroevillském obchodním středisku - bylo to velké gumové smažené vejce. Vejce už ztmavlo mastnotou.

"Tady jsou, potvory mizerný," zajásal.

"Pozor na jazyk, mladej," varovala ho paní Sykesová. "Jenom ukaž Dennisovi, kterým klíčem se otvírají ty dveře, a svůj špinavej jazyk si nech zastrčený v hlavě."

Jimmy mi nakonec podal tři klíče, protože nebyly označené a on nevěděl, který je který. Jedním se otvírala hlavní vrata, jedním se otvírala zadní vrata, těmi se chodilo na vřakoviště, a jedním se otvíraly dveře do Willovy kanceláře.

"Díky," řekl jsem. "Vrátím je co nejdřív, Jimmy."

"Bezva. Pozdravuj Arnieho, až ho uvidíš."

"Jasně," řekl jsem.

"Určitě nechceš kousek slaniny s vejci, Dennisí?" zeptala se paní Sykesová. "Máme jich spoustu."

"Děkuju, ale opravdu bych měl jít." Bylo čtvrt na devět; škola začínala v devět. Arnie obvykle přijížděl ve třičtvrtě, jak mi řekla Leigha. Měl jsem nejvyšší čas. Popadl jsem berle a vyhrabal se na nohy.

"Pomoz mu ven, Jime," přikázala paní Sykesová. "Nestůj tu tak."

Začal jsem se bránit, ale ona jenom mávla rukou. "Nechci, abys padl na zadek, až se budeš vracet k autu, Dennisí. Mohl by sis znovu zlámat nohu."

Zasmála se zplna hrdla a Jimmy, duše poslušná, mě k mému Dusteru prakticky odnesl.

Nebe toho dne vypadalo jako špinavá šedivá pěna a rádio předpovídalo na pozdní odpoledne další sníh. Jel jsem městem k libertyvillské střední škole, zajel na odbočku, která vedla ke studentskému parkovišti, a zaparkoval v přední řadě. Nepotřeboval jsem Leighu, abych věděl, že Arnie obvykle parkuje v zadní řadě. Musel jsem ho vidět, musel jsem mu vhodit návnadu před nos, ale chtěl jsem ho mít co nejdál od Christiny, až to udělám. Dál od auta se zdálo LeBayovo sevření slabší.

Seděl jsem s klíčkem pootočeným, aby rádio hrálo, a díval se na fotbalové hřiště. Zdálo se mi nemožné, že jsem si kdysi s Arniem vyměňoval na zasněžených tribunách chleby. Bylo nemožné věřit, že jsem na tom hřišti sám běhal a honil se, navlečený do vycpávek, helmy a upnutých kalhot, hloupě přesvědčený o vlastní tělesné nezranitelnosti ... možná i nesmrtelnosti.

Ted' jsem se už tak necítil, pokud tomu tak někdy bylo.

Studenti přijížděli, parkovali auta a mířili k budově, povídali si, smáli se a blbli. Trochu jsem na sedadle sklouzl níž, nechtěl jsem, aby mě někdo poznal. U hlavního příjezdu zastavil autobus a vyklopil náklad dětí. Hlouček roztřesených kluků a holek se shromáždil v kuřárně, kde Buddy loni na podzim napadl Arnieho. Ten den mi teď taky připadal nemožně vzdálený.

Srdce mi bouchalo jako zvon a já byl hrozně napjatý. Jedna moje část, ta zbabělá, doufala, že Arnie se prostě neukáže. A pak jsem uviděl známý červenobílý trup Christiny, zabočovala ze School Street a přijížděla po studentské odbočce, pohybovala se klidnou dvacítkou, vyfukovala obláčky bílých plynů z výfuku. Za volantem seděl Arnie, na sobě měl školní sako. Nepodíval se na mě; prostě zajel na obvyklé místo vzadu na parkovišti a zastavil.

Drž se pěkně dole a on tě ani neuvidí, našeptávala mi ta zbabělá, zrádcovská část mozku. Projde kolem tebe jako všichni ostatní.

Místo toho jsem otevřel dveře a zašátral po berlích. Nalehl jsem na ně, vyhoupl se ven a stanul na udusaném sněhu na parkovišti, cítil jsem se trochu jako Fred MacMurray v tom starém filmu Dvojitě zajištění. Ze školy sem dolehlo drnčení zvonku, z dálky znělo slabě a nedůležitě - Arnie přijel později než za starých časů. Moje máma kdysi řekla, že Arnie je skoro nechutně přesný. LeBay asi nebyl.

Přicházel ke mně, knihy pod paží, hlavu skloněnou, propléтал se mezi auty. Prošel za dodávkou, na chvíli mi zmizel z očí a pak se zase objevil v dohledu. Potom zvedl hlavu a podíval se mi přímo do očí.

Jeho oči se rozšířily a automaticky se potočil ke Christině.

"Cítíš se jako nahý, když nejsi za volantem?" zeptal jsem se.

Podíval se zase na mě. Rty se mu stočily mímě dolů, jako by ochutnal něco nepříjemného.

"Jak se má tvá píča, Dennisi?" zeptal se.

George LeBay to neřekl, ale přinejmenším naznačil, že jeho bratr byl neobyčejně dobrý v tom, jak se dostat lidem na kůži, najít jejich slabinu.

Pošoupl jsem se na berlích o dva kroky, zatímco on tam jenom stál a usmíval se s koutky úst stočenými dolů.

"Jak se ti líbilo, když ti Repperton říkal Pičiksichte?" zeptal jsem se ho. "Líbilo se ti to tak moc, že to chceš převzít a vyzkoušet to na někom jiném?"

Zdálo se, že něco v něm sebou trochu trhlo - možná to bylo cosi jen v jeho očích - ale ten pohrdavý, ostražitý úsměv mu na rtech zůstal. Venku byla zima. Nevzal jsem si rukavice a ruce na přičkách berlí začínaly dřevěnět. Od úst mi stoupaly obláčky páry.

"A co v páté třídě, když ti Tommy Deckinger říkal Prdový dech?" zeptal jsem se zvýšeným hlasem.

Rozzlobit se nebyla součástí mého plánu, ale vztek už tu byl, třásl se ve mně. "Líbilo se ti to? A pamatuješ, když měl službu Ladd Smythe, na ulici tě shodil a já mu sebral čepici a nacpal mu ji do kalhot? Co ty na to, Arnie? Tenhle LeBay přišel pozdě. To já, já jsem tu byl celou dobu."

Znovu sebou cukl. Tentokrát se napůl odvrátil, úsměv zakolísal, očima hledal Christinu, jako když hledáte milovanou osobu na přečpaném letišti nebo nádraží. Nebo jako když feťák hledá svého dodavatele.

"To ji tak nutně potřebuješ?" zeptal jsem se. "Kámo, ta tě má na háku a nepustí, co?"

"Nevím, o čem mluvíš," zachraptěl. "Přebral jsi mi holku. Na tom nic nezměníš. Udělal jsi to za mými zády ... podváděl jsi ... seš prostě hajzl jako všichni ostatní." Teď se díval na mě, oči měl rozšířené, raněné a planoucí vztekem. "Myslel jsem, že ti můžu důvěřovat, a ukázalo se, že jsi horší než Repperton a všichni ostatní!" Udělal krok ke mně a zakřičel celý zlostí bez sebe nad tou prohrou: "Ty jsi ji ukradl, ty hajzle!"

Vyrazil jsem na berlích o další krok vpřed; jedna berla na udusaném sněhu trochu podklouzla. Byli jsme jako dva neochotní pistolníci, kteří se k sobě přibližují.

"Nedá se ukrást něco, čeho ses zřekl," pravil jsem.

"O čem to mluvíš?"

"Mluvím o té noci, kdy se v tvém autě dusila. Tu noc se ji Christina pokusila zabít. Pověděl jsi jí, že ji nepotřebuješ. Pověděl jsi jí, aby odpálila."

"To jsem nikdy neřekl! To je lež! To je hnusná lež!"

"S kým to mluvím?" zeptal jsem se.

"Nestarej se!" Šedé oči byly za brýlemi obrovské. "Nestarej se, s kým sakra mluvíš! Je to jenom špinavá lež! Nic víc, než co bych od té smradlavé čubky čekal!"

Další krok blíž. Jeho bledou tvář pokrývaly zářivě červené skvrny.

"Když napíšeš své jméno, už nevypadá jako tvůj podpis, Arnie."

"Drž hubu, Dennisi!"

"Tvůj otec říká, že je to jako mít v domě cizího člověka."

"Varuju tě, kámo!"

"Proč ta péče?" zeptal jsem se surově. "Já vím, co se stane. Leigha to taky ví. Stejná věc, jaká se stala Buddymu Reppertonovi, Willu Darnellovi a všem ostatním. Protože ty už vůbec nejsi Arnie. Jsi tam, LeBayi? Vylez ven, ať tě vidím. Už jsem tě viděl předtím. Viděl jsem tě na Silvestra, viděl jsem tě včera u toho občerstvení. Víš, že tam jsi; proč nepřestaneš blbnout a nevylezeš ven?"

A on to udělal ... ale tentokrát v Arnieho tváři, a to bylo hroznější než všechny lebky, kostry a komiksové horory, na jaké si vzpomenete. Arnieho tvář se změnila. Na rtech mu vykvetl úšklebek jako žluklá růže.

A já ho viděl takového, jaký musel být tehdy, když byl svět mladý a auto bylo vším, co mladý muž potřeboval; všechno další prostě automaticky následovalo. Viděl jsem staršího bratra George LeBaye. Pamatuji si z něj jenom jednu věc, ale tu si pamatuji moc dobře. Jeho vztek. Pořád byl vzteklý.

Přišel ke mně, zmenšil vzdálenost mezi místem, kde stál, a místem, kde jsem stál zapřený v berlích já.

Jeho oči byly skelné a vzdálené. Ten škleb měl vetknutý do tváře jako značku po vypalovacím železe.

Měl jsem čas vzpomenout si na jizvu na paži George LeBaye, která se táhne od lokte po zápěstí. Strčil do mě a potom se vrátil a odhodil mě. Slyšel jsem, jak čtrnáctiletý LeBay řve: Ode dneška se mi drž z cesty, ty zatracený usmrkanče, drž se mi z cesty, slyšíš?

Byl to LeBay, před kterým jsem teď stál, a to nebyl člověk, který přijímá porážku snadno. Jen si to představte: nepřijímal porážku vůbec.

"Bojuj s ním Arnie," řekl jsem. "Prosazoval svou už moc dlouho. Bojuj s ním, zabij ho, ať zůstane ... "

Rozmáchl se pravou nohou a podkopl mi pravou berlu. Snažil jsem se udržet na nohou, zapotácel jsem se, skoro se mi to podařilo ... a pak mi podkopl levou berlu. Spadl jsem na studený udusaný sníh. Udělal další krok a stanul nade mnou, tvář měl tvrdou a cizí.

"Řekl sis o to, a tak to dostaneš," pronesl nepřítomně.

"Jo, správně," lupal jsem po dechu. "Pamatuješ na mravenčí farmy, Arnie? Jsi tam někde? Ten špinavej cucák nikdy v životě neměl ani jednu blbou mravenčí farmu. Nikdy v životě neměl přítele.

A najednou se ta klidná tvrdost narušila. Jeho tvář - jeho tvář se rozvířila. Nevím, jak to popsat. Byl v ní LeBay, zuřivě potlačoval nějakou vnitřní vzpuru. Potom v ní byl Arnie - strhaný, unavený, zahanbený, ale hlavně zoufale nešťastný. Potom znovu LeBay a jeho noha se znovu napřáhla, aby mě kopl, jak jsem ležel na sněhu a hmatal po berlích a cítil se bezmocný, neúčinný a pitomý. Potom to byl zase Arnie, můj přítel Arnie, odhrnoval si vlasy z čela tím známým, roztržitým pohybem; byl to Arnie a říkal: "Ach, Dennisi ... Dennisi ... promiň ... je mi to líto."

"Na lítost je příliš pozdě, kámo," ucedil jsem.

Popadl jsem jednu berlu a pak druhou. Vytáhl jsem se postupně nahoru, dvakrát jsem uklouzl, než jsem dokázal zase berle dostat pod sebe. Ruce už mi připadaly jako kusy nábytku. Arnie neudělal jediný pohyb, aby mi pomohl; stál tam zády opřený o dodávku, oči rozšířené a šokované.

"Dennisi, nemůžu si pomoci," zašeptal. "Někdy mám pocit, že už tu ani nejsem. Pomoz mi, Dennisi. Pomoz mi."

"Je tam LeBay?" zeptal jsem se ho.

"Je tu pořád," zaúpěl Arnie. "Ach pane Bože, pořád! Kromě ... "

"Auta?"

"Když Christina ... když vyjede, tak je s ní. To je jediná doba, kdy je ... je ... "

Arnie zmlkl. Hlava mu sklouzla na stranu. Brada mu klesla na hrud', jako by v ní nebyla kost. Vlasy mu splihly dolů. Z úst mu vytryskly sliny a rozstříkly se na botách. A potom začal tence křičet a tlouct pěstmi do dodávky za zády:

"Jdi pryč! Jdi pryč! Jdi pryyyyyč!"

Potom snad pět vteřin nic - nic kromě třasu, jako by v jeho šatech vězelo klubko hadů; nic kromě

pomalého, strašlivého převalování brady po hrudi.

Myslel jsem, že třeba vyhrává, že toho starého parchanta poráží. Ale když vzhlédl, byl Arnie pryč. Zůstal LeBay.

"Všechno se stane, jak řekl," pověděl mi LeBay. "Nech to být, hochu. Možná tě nepřeje." "

"Přijď dnes večer k Darnellovi," řekl jsem. Hlas jsem měl chraptivý, v krku sucho jako na poušti.

"Zahrajeme si. Přivedu Leighu. Ty přivez Christinu."

"Sám si vyberu místo a čas," řekl LeBay a zazubil se Arnieho ústy, ukázal Arnieho zuby, které byly mladé a silné - ústy stále na roky vzdálenými ponížením umělého chrupu. "Nebudeš vědět kdy a kde. Ale poznáš to ... až ten čas přijde."

"Rozmysli si to," řekl jsem skoro nedbale. "Přijď dnes večer k Darnellovi, nebo s Leighou začneme zítra mluvit."

Zasmál se, byl to ohavný pohrdavý zvuk. "A kam se s tím dostanete? Do blázince v Reed City?"

"Ach, nejdřív nás nebudou brát vážně," řekl jsem. "To uznávám. Ale kecy o tom, že člověka zavřou do cvokárny, jakmile začne mluvit o přízracích a démonech - cha cha, LeBayi. Možná za tvých časů, před létajícími talíři, Vymítačem ďábla a domem v Amityville. Dneska takovým věcem věří sakra spousta lidí." Pořád se zubil, ale oči se na mě dívaly zúžené podezřením. A ještě něčím. Měl jsem dojem, že jsou to první jiskřičky strachu.

"A asi si neuvědomuješ, že spousta lidí ví, že něco není v pořádku."

Škleb pohasl. Samozřejmě si to musel uvědomovat a dělalo mu to starosti. Ale zabíjení se možná proměňuje v horečku; možná že po nějaké době člověk prostě nedokáže přestat a spočítat škody.

"Ten přízračný, špinavý život, který ti zůstal, je celý obsažený v tom autě," řekl jsem. "Věděl jsi to a plánoval jsi využít Arnieho od začátku - kromě toho, že 'plánoval' není to pravé slovo, protože ty jsi nikdy nic doopravdy neplánoval, že? Prostě jsi poslouchal vnučení."

Zavrčel a otočil se k odchodu.

"Opravdu si to rozmysli," zavolal jsem za ním. "Arnieho otec ví, že tu něco smrdí. Můj otec taky. Myslím, že někde musí být nějaký policajt, který bude ochotný vyslechnout všechno o tom, jak zemřel jejich přítel Junkins. A všechno se vrací k Christině, Christině, Christině. Dřív nebo později ji někdo odveze do drtiče u Darnella už jenom ze zásady."

Otočil se a podíval se na mě s očividnou směsí nenávisti a strachu v očích.

"My neprestaneme mluvit a spousta lidí se nám bude smát, to nepochybuju. Ale mám dva kusy sádry s Arnieho podpisy. Jenomže jeden není jeho. Je tvůj. Vezmu je na státní policii a budu je tak dlouho otravovat, dokud to nenechají potvrdit grafologem. Lidi začnou Arnieho pozorovat. Lidi začnou pozorovat taky Christinu. Dochází ti to?"

"Synku, neděláš mi vrásky ani trochu."

Ale jeho oči říkaly něco jiného. Dostával jsem se mu na kůži, dostával.

"Stane se to," pokračoval jsem. "Lidé jsou racionální jenom na povrchu. Pořád sypou sůl přes levé rameno, když rozlijí šejkr, nechodí pod žebříkem, věří v posmrtný život. A dřív nebo později - spíš dřív, když sis Leighou pořádně pustíme pusu na špacír - někdo udělá z toho tvého auta krabičku na sardinky. A já jsem ochotný se vsadit, že až se to stane, povezeš se s ní."

"To ani nevyslovuj!" zavrčel.

"Dnes večer budeme u Darnella," řekl jsem. "Jestli jsi dobrý, dokážeš se nás obou zbavit. Tím to stejně neskončí, ale možná ti to dá trochu prostoru k dýchání ... dost času, abys vypadl z města. Ale já si nemyslím, že jsi tak dobrý, srabe. Už to trvá moc dlouho. Zbavíme se tě."

Odbelhal jsem se k Dusteru a nasedl. Počínal jsem si na berlích hůř než obvykle, snažil jsem se vypadat bezmocněji, než tomu bylo ve skutečnosti. Zviklal jsem ho těmi podpisy; byl čas odejít dřív, než to přeženu. Ale zbývala ještě jedna věc. Jedna věc zaručovala, že dožene LeBaye k šílenství.

Rukama jsem pomohl levé noze dovnitř, zabouchl dveře a vyklonil se ven.

Podíval jsem se mu do očí a usmál se.

"V posteli je skvělá," prohodil jsem. "Věčná škoda, že to nikdy nepoznáš."

Zuřivě zařval a vrhl se po mně. Vytáhl jsem okénko a zacvakl zámek. Potom jsem ležerně nastartoval, zatímco on bušil pěstmi v rukavicích do skla. Tvář měl rozšklebenou, hroznou. Teď v ní nebylo z Arnieho

vůbec nic. Vůbec žádný Arnie. Můj přítel zmizel. Cítil jsem chmurný smutek, který byl hlubší než slzy nebo strach, ale udržoval jsem na tváři ten líný, urážlivý, sprostý úsměšek. Potom jsem ke sklu pomalu zvedl prostředník.

"Seru na tě, LeBayi," řekl jsem a pak vyjel, nechal jsem ho stát na parkovišti, roztřeseného tím jednoduchým, neutuchajícím vztekem, o kterém mi vyprávěl jeho bratr. Na ten jsem nejvíc spoléhal, že ho dnes večer přivede.

Uvidíme.

50. Petunie

Cosí teplýho mi teklo do očí,
ale nějak jsem svou holku té noci našel,
pevně jsem ji objal, naposledy políbil ...

J. Frank Wilson a Cavaliers

Ujel jsem asi čtyři bloky, než se dostavila reakce, a pak jsem musel zastavit. Roztřásl jsem se, hrozně. Ani topení, zapnuté naplno, tu třesavku nezahnalo. Dýchal jsem trhanými hlty. Schoulil jsem se, abych se zahřál, ale připadalo mi, že už se nikdy nezahřeju, nikdy. Ta tvář, ta děsivá tvář, a Arnie pohřbený někde uvnitř, on je tu pořád, řekl Arnie, kromě toho, když - co? Když Christina jezdí sama, samozřejmě.

LeBay nemohl být na dvou místech zároveň. To přesahovalo i jeho síly.

Nakonec jsem znovu dokázal řídit a ani jsem si neuvědomil, že jsem brečel, dokud jsem se nepodíval do zpětného zrcátka a neuvídel mokré kruhy pod očima.

Bylo čtvrt na deset, když jsem dojel k Johnnymu Pombertonovi. Byl to vysoký muž širokých ramen v zelených gumácích a těžkém, červenočerně kostkovaném loveckém kabátě. Starou čepici s umaštěným štítkem měl pošoupanutou na plešatící hlavě nahoru a studoval šedivé nebe.

"Bude zase sněžit, hlásili v rádiu. Nevěděl jsem, jestli se fakticky ukážeš, hochu, ale pro všechny případy jsem ti ji přivezl. Co si o ní myslíš?"

Znovu jsem nasadil berle a vylezl z auta. Pod gumovými hroty berlí zaskřípala hrubá sůl, ale stál jsem jistě. Před hromadou dříví stálo nejpodivnější vozidlo, jaké jsem kdy viděl. Z místa, kde stálo, ke mně vanul slabý, štiplavý pach, ne zrovna příjemný.

Kdysi dávno bylo výrobkem GM - aspoň to hlásalo logo na gigantickém čumáku. Teď mělo kousek ze všeho možného. Jedna věc byla jistá, totiž že bylo veliké. Horní hrana mřížky chladiče by sahala po temeno vysokého muže. Za ní a nad ní se rýsovala kabina jako veliká hranatá helma. Za kabinou, podpíraná dvěma řadami dvojitého kol po každé straně, bylo dlouhé, válcovité tělo, podobné benzinové cisterně.

Až na to, že jsem v životě neviděl cisternu, která by byla nalakovaná na zářivě růžovou. Po straně byl na půl metru vysokým gotickým písmem vyveden nápis PETÚNIE.

"Nevím, co si mám o ní myslet," řekl jsem. "Co to je?"

Pomberton si strčil do úst camelku a zapálil ji rychlým škrábnutím špičatého nehtu na palci o špičku sirky. "Hovnocuc."

"Co?"

Zazubil se. "Kapacita osmdesát tisíc litrů. Je to kanón, Petúnka."

"Nerozumím." Ale už jsem začínal. Byla v tom absurdní, strašlivá ironie, kterou by Arnie - ten starý Arnie - ocenil.

V telefonu jsem se Pombertona ptal, jestli má k pronajmutí nějaký veliký, těžký nákladák, a tohle byl největší, který měl v této chvíli na dvoře. Všechny čtyři vozy na odpad byly zadané, dva v Libertyville a dva v Philly Hill. Vysvětlil mi, že měl taky traktorový srovnavač, ale ten se těsně po Vánocích nervově zhroutil. Říkal, že od té doby, co je Darnellova garáž zavřená, mu dá děsnou práci udržet auta v provozu. Petúnie byla v podstatě cisterna, nic víc a nic míň. Jejím úkolem bylo vyprazdňovat septiky.

"Kolik váží?" zeptal jsem se Pombertona.

Odhodil cigaretu. "Suchá nebo nacucaná?"

Polkl jsem. "Jaká je teď?"

Zvrátil hlavu a rozesmál se. "Myslíš, že bych pronajímal naloženou auták?" Vyslovil to nalažanaj áťák.

"Né, Né - je suchá suchoučká jako kůstka, všechno pěkně vyteklo. No jasně. Ale pořád trochu zavání, co?"

Začichal jsem. Zaváněla, jen co je pravda.

"Mohlo to být mnohem horší, řekl bych."

"Jasně," řekl Pomberton. "To si piš. Původní papíry staré Petúinky jsem dávno ztratil, ale teď má na registraci napsáno devět tun, BVV."

"Co to je?"

"Brutto váha vozidla," odpověděl. "Kdyby tě zastavili na státní silnici a navážili ti víc než devět tun, mezistátní obchodní komise by se rozčílila. Nasucho má, nevím, nějaké čtyři tuny. Má pět rychlostí a dvourychlostní diferenciál, takže máš celkem deset rychlostí vpřed ... pokud zvládneš spojku."

Přejel pochybovačným pohledem moje berle a zapálil si další cigaretu.

"Zvládneš spojku?"

"Jasně," řekl jsem a nehnul brvou. "Jestli nejde příliš ztuhá." Ale jak dlouho? Tot' byla otázka.

"No, to je tvoje věc a já se do toho míchat nebudu." Vesele se na mě podíval. "Dám ti z hotovosti desetiprocentní slevu, protože obchody v hotovosti svému oblíbenému strýčkovi obvykle nehlasím."

Probral jsem se peněženkou a našel čtyři dvacký a čtyři pětky. "Kolik jste říkal na den?"

"Co takhle devadesát babek?"

Dal jsem mu je. Byl jsem ochoten zaplatit až sto dvacet.

"Co uděláš s tím Dusterem?"

To mě vůbec nenapadlo, až teď. "Mohl bych ho nechat tady? Jenom pro dnešek?"

"Jasně," souhlasil Pomberton, "můžeš ho tu nechat celý týden, mně je to fuk. Jenom ho odvez dozadu a nechej uvnitř klíčky, kdybych ho musel pošoupnout."

Odjel jsem dozadu, kde z hlubokého sněhu trčely různě naházené obrané součástky z náklad'áků jako kosti z bílého písku. Trvalo mi skoro deset minut, než jsem se na berlích propracoval zpátky. Mohl bych to zvládnout rychleji, kdybych se trochu opíral o levou nohu, ale to jsem nechtěl. Šetřil jsem si ji na spojku Petúinie.

Přiblížil jsem se k ní, cítil jsem, jak se mi v břiše hromadí strach jako malý černý mráček. Nepochyboval jsem, že Petúinie Christinu zastaví - pokud se dnes večer v Darnellově garáži skutečně ukáže a jestli ten zatracený náklad'ák rozjede. V životě jsem neřídil nic tak velkého, i když loni v létě jsem dostal pár lekcí na buldozeru a Brad Jeffries mi dovolil několikrát zkusit normální náklad'ák, když už jsme měli padla.

Pomberton tam stál v kostkovaném kabátě, ruce zastrčené hluboko do kapes montérek a pozoroval mě moudrýma očima. Dostal jsem se k místu řidiče, popadl kliku dveří a trochu uklouzl. Udělal ke mně pár kroků.

"Já to zvládnou."

"Jasně," řekl.

Znovu jsem si nacpal berli pod paži, zmrzlé obláčky dechu mi stoupaly od úst rychleji a otevřel jsem dveře. Levou rukou jsem se přidržel vnitřní kliky dveří, na pravé noze jsem zabalancoval jako čáp, hodil jsem berle do kabiny a pak vlezl za nimi. Klíče byly v zapalování, vzorec řazení vyrytý na páce. Zabouchl jsem dveře, levou nohou zmáčkl spojku - moc to nebolelo, zatím to šlo - a nastartoval Petúinii. Její motor zněl jako plné hřiště náklad'áků na Philly Plains.

Pomberton zabrousil blíž. "Trochu hlučná, co?" zaječel.

"Jasně!" zařval jsem.

"Víš," hulákal, "hrozně pochybuju, že máš na řidičáku I, hochu." Íčko na řidičáku znamená, že máte zkoušky na velké náklad'áky. Já jsem měl áčko pro motorky (k velké matčině hrůze), ale žádné íčko. Zazubil jsem se na něj dolů. "Nekontroloval jste mě, protože jsem vypadal důvěryhodně."

Taky se usmál. "Jasně."

Trochu jsem zatúroval motor. Petúinie vypsoukla dvě rány do karburátoru, které zněly málem jako rány z

děla.

"Vadilo by ti, kdybych se zeptal, k čemu ten auták chceš? Ne že by mi do toho něco bylo, já vím."

"Přesně k tomu, k čemu je určený," řekl jsem.

"Prosím?"

"Chci se zbavit nějakých sraček," odpověděl jsem.

Trochu jsem se bál, když jsem jel z kopce od Pombertona; i když byla holka suchá a prázdná, uháněla o sto šest. Připadal jsem si neuvěřitelně vysoko - mohl jsem se dívat shora na střechy aut, která jsem míjel. Když jsem projížděl Libertyville, cítil jsem se nápadný jako mladá velryba v zahradním rybníčku. Nijak nepomáhalo, že Pombertonova pumpa na septiky byla nalakovaná jasně růžovou barvou. Zachytil jsem pár pobavených pohledů.

Levá noha začala trochu bolet, ale jelikož jsem se musel soustředit na nezvyklé řízení Petúnie na všech stopkách a křižovatkách, nemyslel jsem na to. Víc mě překvapila bolest, která se mi začala rozmáhat v ramenou a hrudi; působilo ji prosté řízení Petúnie městskou dopravou. Náklad'ák nebyl vybavený posilovačem řízení a volant šel otáčet fakt ztěžka.

Sjel jsem z Main na Walnut Street a potom na parkoviště za Western Auto. Opatrně jsem slezl z kabiny, zabouchl dveře (můj nos si už zvykl na slabý odér, který z ní stoupal), nasadil berle a vrátil se ke vchodu. Vzal jsem tři klíče od garáže z Jimmyho klíčenky a odnesl je do zámečnictví. Za dolar osmdesát jsem dostal od každého dvě kopie. Nové klíče jsem strčil do jedné kapsy, Jimmyho klíčenku s originálními klíči do druhé. Vyšel jsem předními dveřmi na Main Street a pak do bistra, kde byl telefon. Nebe nad hlavou šedlo a spouštělo se níž než jindy. Pomberton měl pravdu. Bude sněžit.

V bistru jsem si objednal kávu a dánskou vafli a dostal drobné na telefon. Vešel jsem do budky, neohrabaně za sebou zavřel dveře a zavolał Leighu. Vzala to při prvním zazvonění.

"Dennisi? Kde jsi?"

"V bistru. Jsi sama?"

"Ano. Táta je v práci a máma šla na nákupy. Dennisi, já ... skoro jsem jí všechno řekla. Začala jsem přemýšlet o tom, jak zaparkuje za samoškou a bude přecházet parkoviště a ... já nevím, to, co jsi říkal o Arniem, že opustí město, nějak mi to bylo jedno. Pořád mi to dává smysl, ale zdá se mi, že už na tom nezáleží. Víš, o čem mluvím?"

"Ano," řekl jsem a myslel na to, jak jsem včera večer vezl Ellie k Tomovi, i když mě noha bolela jako čert. "Vím přesně, jak ti je."

"Dennisi, takhle to dál nejde. Zblázním se. Pořád chceme zkusit ten tvůj nápad?"

"Ano," řekl jsem. "Nechej mámě a tátovi vzkaz, Leigho. Napiš, že jdeš na chvíli ven. Neprozrazuj nic víc. Když nebudeš doma k večeři, vaši asi zavolají našim. Možná si pak řeknou, že jsme spolu utekli."

"Možná to není tak špatný nápad," řekla a zasmála se tak, že mi naskočila husí kůže. "Tak nashle."

"Hele, ještě jednu věc. Máte doma něco proti bolesti? Darvon? Něco takového?"

"Je tu pár Darvonů, co zbyly tátovi, když ho vzala záda," řekla. "Kvůli noze, Dennisi?"

"Trochu bolí."

"Jak trochu?"

"Je to fakt docela dobrý."

"Nekecáš?"

"Nekecám. A po dnešním večeru jí dopřeju pěkně dlouhý odpočinek, jo?"

„Tak jo."

"Přijď sem co nejrychleji."

Vešla dovnitř, když jsem si objednával druhý šálek kávy, na sobě měla bundu lemovanou kožešinou a ošoupané džíny. Džíny měla zastrčené do oťřískaných vysokých bot. Podařilo se jí vypadat sexy a zároveň prakticky. Všechny hlavy se otočily.

"Vypadáš dobře." Polbil jsem ji na spánek.

Podala mi lahvičku šedorůžových gelových kapslí. "Ty ale zas tak skvěle nevypadáš, Dennisi. Tu máš." Servírka, žena kolem padesátky s ocelově šedivými vlasy, přišla s mou kávou. Šálek lhostejně stál,

ostrůvek v malé hnědé kaluži podšálku. "Proč nejste ve škole, děčka?" zeptala se.

"Máme zvláštní omluvenku," řekl jsem vážně. Hleděla na mě.

"Kávu, prosím," řekla Leigha a stáhla si rukavice. Když se servírka vracela za pult se slyšitelným odfrknutím, naklonila se Leigha ke mně: "Byla by sranda, kdyby nás načapal některý učitel, že?"

"K popukání," řekl jsem a myslel na to, že přestože jí zima propůjčila zářivou barvu, vůbec nevypadá dobře. Asi ani jeden z nás nebude vypadat dobře, dokud tohle neskončí. Kolem očí měla drobné napjaté vrásky, jako by předchozí noci špatně spala.

"Takže co uděláme?"

"Zbavíme se toho," řekl jsem. "Počkejte, až uvidíte svůj kočár, madam."

"Pane Bože," vzdychla Leigha a zírala na ostře růžový majestát Petúnie. Mlčky se tyčila na parkovišti u Western Auto, dodávka Chevrolet po jedné straně a Volkswagen po druhé straně vypadaly jako trpaslíci. "Co to je?"

"Hovnocuc," řekl jsem s nehybnou tváří.

Překvapeně se na mě podívala ... a potom propukla v hysterický, nezadržitelný smích. Nevadilo mi, že to vidím. Když jsem jí pověděl o svém utkání s Arniem na studentském parkovišti dnes ráno, vrásky na obličejí se prohlubovaly a prohlubovaly, rty bledly a tiskly se k sobě.

"Vím, že vypadá trochu směšně ... " říkal jsem teď.

"To je slabé slovo," odpověděla, pořád se hihňala a škytala.

"... ale svou práci odvede, pokud to má někdo zvládnout."

"Ano, ano, asi ano. A ... není to tak zcela nepříhodné, že?"

Přikývl jsem. "Taky mě to napadlo."

"Tak nasedneme," řekla. "Je mi zima."

Vylezla do kabiny jako první, nakrčila nos. "Fuj."

Usmál jsem se. "Zvykneš si na to." Podal jsem jí berle a pracně vyšplhal za volant. Bolest v levé noze po několika ostrých náporech přešla do tupého pulsování; v restauraci jsem si vzal dva Darvony.

"Dennisi, bude ta noha v pořádku?"

"Bude muset," řekl jsem a zabouchl dveře.

51. Christina

Jak sem řek
svýmu kámošovi, protože
já pořád mluvím - Johne

řek sem,
to nebylo jeho méno, tma
vokolo, co

proti tomu můžem dělat,
proti všemu, a máme vůbec
& proč ne, kup si pořádně velkej aut'ák

a jeď, řek,
kristepane,
koukej se, kam jedeš.
Robert Creeley

Bylo asi půl dvanácté, když jsme vyjeli z parkoviště Western Auto. Začaly se snášet první vločky sněhu. Projel jsem městem k domu Sykesů, teď už se mi řadilo lépe, když Darvon působil.

V domě byla tma a zamčeno, paní Sykesová byla možná v práci, Jimmy si šel možná pro podporu. Leigha našla v kabelce pomačkanou obálku, seškrábala svou adresu a napsala dopředu svým šikmým, pěkným rukopisem Jimmy Sykes. Vložila do obálky Jimmyho klíče, přeložila chlopeň a strčila obálku do škvíry na poštu ve dveřích. Zatímco to dělala, nechal jsem Petúnii běžet na neutrální, noha odpočívala. "Co teď?" zeptala se a šplhala nazpět do kabiny. "Další telefonování," řekl jsem.

Poblíž křižovatky JFK Drive a Crescent Avenue jsem našel telefonní budku. Opatrně jsem vylezl z nákladáku a opíral se o něj, dokud mi Leigha nepodala dolů berle. Potom jsem opatrně prošel houstnoucím sněžením k budce. Přes špinavé sklo budky a vířící sníh vypadala Petúnie jako podivný růžový dinosaur.

Zavolał jsem na Univerzitu Horlicks a nechal se přepojit na Michaelův kabinet. Arnie mi jednou říkal, že je věčně zašitý v kabinetu, oběd si nosí s sebou z domova a drží se uvnitř. Teď, když telefon zvedl při druhém zazvonění, jsem mu za to žehnal.

"Dennis! Snažil jsem se tě sehnat doma! Tvoje máma říkala ... "

"Kam jede?" Zamrazilo mě v žaludku. Teprve tehdy - přesně v té chvíli - mi to všechno začalo připadat naprosto skutečné a já si začal myslet, že k tomu šílenému utkání opravdu dojde.

"Jak jsi věděl, že někam jede? To mi musíš prozradit ... "

"Nemám čas na otázky a stejně na ně nemůžu odpovědět. Kam jede?"

Pomaloučku řekl: "Jedou s Reginou na Pennsylvánskou státní univerzitu dnes odpoledne, hned po škole. Arnie jí dopoledne zavolał a zeptal se jí, jestli pojede s ním. Říkal ... " Odmlčel se, přemýšleł. "Říkal, že má pocit, jako by se mu najednou zase vracel rozum. Prý že když šel dnes ráno do školy, nějak mu došlo, že když neudělá něco pořádného pro vysokou, mohla by mu vyklouznout. Pověděl jí, že se rozhodl, že Pennsylvánská státní bude nejlepší, a zeptal se jí, jestli by s ním nechtěla jet a promluvit s děkanem fakulty svobodných umění a přírodních věd a s nějakými lidmi z katedry dějin a filozofie."

V budce byla zima. Ruce se mi začaly třást. Leigha byla vysoko v kabině Petúnie, úzkostlivě mě pozorovala. Jak dobře sis to zařídil, Arnie, pomysleł jsem si. Pořád jsi šachový hráč. Zmanipuloval matku, navlékl jí drátky a přinutil k tanci. Bylo mi jí trochu líto, ale ne tolik, jak by mohlo být. Kolikrát byla Regina takovým manipulátorem a jiní tancovali po jejím jevišti jako Kašpárek a Kalupinka? Když teď byla napůl bez sebe strachem a hanbou, LeBay jí zacinkal před očima jedinou věcí, která dokonale zaručovala, že po ní skočí: byla to možnost, že se všechno třeba zase vrátí do starých kolejí.

"A tobě to připadá pravděpodobné?" zeptal jsem se Michaela.

"Samozřejmě že ne!" vybuchl. "A jí by to bylo taky podezřelé, kdyby myslela normálně! Podle toho, jak se dnes přijímá na vysokou, by ho Pennsylvánská státní chtěla zapsat v červenci, pokud by měl peníze na školné a dost vysoké hodnocení - a Arnie má obojí. Mluvil, jako bychom žili v padesátých letech a ne v sedmdesátých!"

"Kdy odjíždějí?"

"Sejde se s ním u střední školy po šesté vyučovací hodině; to mi prý zavolał. Arnie dostane omluvenku." To znamenalo, že budou odjíždět z Libertyville za necelou hodinu a půl. Takže jsem položil poslední otázku, i když jsem znal odpověď. "Christinu neberou, že?"

"Ne, pojedou stejně. Regina byla blahem bez sebe, Dennisi. Bez sebe. Ten nápad vzít ji s sebou na Pennsylvánskou státní ... to bylo geniální. Takovou šanci by si Regina nenechala sebrat ani párem divokých koní. Dennisi, co se děje? Prosím."

"Zítřka," řekl jsem. "Slibuju. Nabeton. Zatím musíš pro mě něco udělat. Mohla by to být otázka života a

smrti pro mou rodinu a rodinu Leighy Cabotové ... "

"Ach, pane Bože," zachraptěl. Promluvil hlasem člověka, kterému právě svitlo. "Byl pokaždé pryč - kromě té noci, kdy byl zabit ten mladý Welch, a tehdy byl ... Regina ho viděla spát, a já jsem přesvědčen, že nelhala ... Dennisi, kdo jezdí s tím autem? Kdo používá Christinu na zabíjení lidí, když tu Arnie není?"

Skoro jsem mu to řekl, ale v telefonní budce byla zima a noha začínala zase bolet a moje odpověď by vedla k další otázce, k desítkám otázek. A i potom by jediným výsledkem bylo, že by mi neuvěřil.

"Michaeli, poslouchej," řekl jsem s veškerým odhodláním, jakého jsem byl schopen. Po jeden přízračný okamžik jsem si připadal jako pan Rogers v televizi. Velké auto z padesátých let wís sežere, kluci a holčičky ... Umíte říct Christina? Já vím, že byste uměli! "Musíš zavolat mému otci a otci Leighy. Ať se obě rodiny sejdou u Leighy doma." Myslel jsem na cihly, poctivé, pevné cihly. "Myslím, že bys tam měl taky jít, Michaeli. A všichni se držte pohromadě, dokud s Leighou nepřijdeme nebo nezavoláme. Ale řekni jim, že jim s Leighou vzkazujeme: nevycházejte ven ... " Počítal jsem: jestli Arnie a Regina odjedou od školy ve dvě, jak dlouho bude trvat, než bude mít neprůstřelné alibi? " ... po čtvrté hodině odpoledne. Po čtvrté nikdo nechodte ven na ulici. Na žádnou ulici. Za žádnou cenu."

"Dennisi, já prostě nemůžu ... "

"Musíš," řekl jsem. "Dokážeš přesvědčit mého tátu a společně byste měli dokázat přesvědčit Cabotovy. A ty sám se drž od Christiny dál, Michaeli."

"Odjíždějí hned od školy," řekl Michael. "Říkal, že autu bude nejlíp na školním parkovišti."

Znovu jsem to v jeho hlase zaslechl - věděl, že jde o lež. Potom, co se stalo loni na podzim, by Arnie už nenechal Christinu na veřejném parkovišti, stejně jako by se neukázal na hodině výpočtů nahý.

"Mhm," řekl jsem. "Ale kdyby ses náhodou podíval z okna ven a viděl ji u vás na cestičce, drž se dál. Rozumíš?"

"Ano, ale ... "

"Nejdřív zavolej mému otci. Slib mi to."

"Dobrá, slibuji ... ale Dennisi ... "

"Děkuju ti, Michaeli."

Zavěsil jsem. Ruce a nohy mi znečitlivěly zimou, ale čelo se mi lepilo potem. Strčil jsem do dveří budky koncem berle a vrátil se k Petúnii.

"Co říkal?" zeptala se Leigha. "Slíbil to?"

"Ano," řekl. "Slíbil a můj táta se postará, aby se dali dohromady. O tom jsem přesvědčený. Pokud Christina dneska po někom vyjede, budeme to my."

"Tak jo," řekla. "Dobře."

Zařadil jsem Petúnii rychlost a odrachotili jsme. Jeviště bylo připraveno - aspoň tak dobře, jak jsem ho připravit mohl - a teď už jsme opravdu neměli nic na práci, jenom čekat a sledovat, co se stane.

Jeli jsme městem k Darnellově garáži hustými, drobnými vločkami a na parkoviště jsem zajel těsně po jedné hodině odpolední. Dlouhá, nevzhledná budova se stěnami z vlnitého plechu byla úplně opuštěná a kola Petúnie, sahající až po břicho, projížděla hlubokým, neodhrnutým sněhem, až se zastavila před hlavními vraty. Nápis na vratech byly stejné jako onoho dávného srpnového večera, když sem Arnie vezl Christinu poprvé - UŠETŘETE PENÍZE! VAŠE ZNALOSTI, NAŠE NÁSTROJE! Místo v garáži k pronajmutí na týden, měsíc nebo rok, a CHCETE-LI VJET, ZATRUBTE - ale ten jediný nápis, který něco znamenal, byl nový, a opíral se zevnitř o potměšlé okno v kanceláři: AŽ NA DALŠÍ ZAVŘENO. V jednom rohu zasněženého parkoviště vpředu byl starý otrískaný Mustang, skutečný hit šedesátých let. Teď tu stál tichý a zamyšlený pod sněhovou závějí.

"Je to tu strašidelné," řekla Leigha potichu.

"Jo. To máš pravdu." Dal jsem jí klíče, které jsem si ráno nechal udělat u Western Auto. "Jeden z nich by měl pasovat."

Vzala klíče, vystoupila a přešla k vratům. Díval jsem se do obou zpětných zrcátek, zatímco štrachala v zámku, ale zdálo se, že nepřitahujeme žádnou nežádoucí pozornost. Myslím, že je v tom nějaká psychologie. Když lidé uvidí tak veliké, nápadné auto - je nějak horší uvěřit, že se děje něco

nezákonného nebo tajného.

Leigha najednou prudce strčila do vrat, vstala, znovu zatáhla a pak se vrátila k vozidlu. "Klíčem jsem otočila, ale nemůžu ta vrata vytáhnout. Myslím, že přimrzla k zemi nebo co."

Skvělé, pomyslel jsem si. Báječné. Nic nepůjde snadno.

"Dennisi, je mi to líto," řekla, protože mi to viděla na obličej.

"Ne, to je v pořádku." Otevřel jsem dvířka u řidiče a předvedl další ze svých komických klouzavých výstupů.

"Bud' opatrný," strachovala se a šla vedle mě s rukou kolem mého pasu, zatímco já se opatrně belhal sněhem k vratům. "Nezapomeň na nohu."

"Ano, mamí," ušklíbl jsem se. Když jsem k nim došel, postavil jsem se bokem, abych se mohl sklonit na pravé straně a nezatěžovat špatnou nohu. Skloněný nad sněhem, s levou nohu ve vzduchu, levou rukou zapřenou o berle, pravou rukou hmatající po rukojeti vrat - musel jsem vypadat jako hadí muž z cirkusu. Zatáhl jsem a cítil, že vrata trochu povolila ... ale ne dost. Měla pravdu; spodní okraj pořádně přimrzl. Byl slyšet praskot.

"Popadni to a pomoz mi," zafuněl jsem.

Leigha přiložila obě ruce přes mou pravačku a táhli jsme společně. Praskot zesílil, ale led u země nepovolil.

"Skoro jsme to měli," řekl jsem. V pravé noze mi nepříjemně cukalo a po tvářích mi tekla pot. "Budu počítat. Na tři se do toho pořádně opři. Jasně?"

"Ano."

"Jedna ... dvě ... tři!"

Pak se vrata najednou uvolnila z ledu, absurdně a nebezpečně snadno. Vyjela nahoru v kolejnicích a já se zapotácel dozadu, berle mi vyletěly z ruky. Levá noha se složila pode mě a já na ni dosedl. Hluboký sníh pád trochu ztlumil, ale přesto jsem cítil, že mi bolest jako stříbrný hřeb proráží stehnem až do spánků a zase zpět. Zat' al jsem zuby, abych nezaječel, sotva jsem se ovládl, ale to už Leigha klečela ve sněhu vedle mě a držela mě kolem ramen.

"Dennisi? Nestalo se ti nic?"

"Pomoz mi vstát."

Musela mě zvedat většinou sama a oba jsme lapali po dechu jako udýchaní běžci, když jsem se ocitl znovu na nohou s berlemi v podpaží. Teď jsem je opravdu potřeboval. Levou nohu jsem měl v jednom ohni.

"Dennisi, teď nebudeš moct sešlápnout spojku v tom náklad'áku ... "

"Ale jo. Pomoz mi dovnitř, Leigho."

"Jsi bílý jako stěna. Myslím, že bychom měli odjet k doktorovi."

"Ne. Pomoz mi dovnitř."

"Dennisi ... "

"Leigho, pomoz mi dovnitř!"

Pomaloučku jsme se šourali sněhem k Petúnii, za sebou jsme nechávali ve sněhu hluboké, nestejněměrné stopy. Natáhl jsem se nahoru, chytil se volantu a shybem jsem se dostal dovnitř, pravou nohou jsem jen slabě zaškrábal po stupačce ... a přesto Leigha nakonec musela vyskočit za mnou, popadnout mě za majestát a postrčit mě. Nakonec jsem seděl za volantem Petúnie celý rozpálený a rozklepaný bolestí. Košili jsem měl mokrou od sněhu a potu. Až do toho lednového dne v roce 1979 jsem myslím neměl ponětí, jaká dávka bolesti vyloudí z člověka pot.

Pokusil jsem se levou nohou zmáčknout spojku a stříbrný bodec bolesti se objevil znovu, až jsem trhl hlavou vzad a zaskřípal zuby, dokud bolest trochu nepolevila.

"Dennisi, půjdu na ulici, najdu telefon a zavolám doktora." Byla bledá a vyděšená. "Znovu sis to zlomil, že? Při tom pádu?"

"Nevím," řekl jsem. "Ale stejně to nemůžeš udělat, Leigho. Budou to vaši nebo naši, jestli to teď neukončíme. Víš to. LeBay se nezastaví. Má hodně vyvinutý smysl pro pomstu. Nemůžeme toho nechat."

"Ale ty nemůžeš řídit!" zakvílela. Dívala se nahoru na mě do kabiny, už plakala. Kapuce bundy jí spadla, když jsme se společně snažili dostat mě na řidičovo sedadlo, kde jsem teď naprosto neužitečně seděl.

Viděl jsem v jejích tmavě plavých vlasech roztroušené vločky sněhu.

"Zajdi dovnitř," řekl jsem. "Podívej se po nějakém koštěti nebo dlouhé tyčce."

"K čemu to bude?" zeptala se a rozplakala se ještě víc.

"Jenom se jdi podívat a pak uvidíme."

Vešla do tmavého chřtánu otevřených vrat a zmizela z dohledu. Držel jsem si nohu a bojoval s hrůzou. Jestli jsem si opravdu levou nohu znovu zlomil, měl jsem dobrou šanci, že budu mít kratší nohu do konce života. Ale možná mi moc života nezbyvá, pokud nedokážeme zastavit Christinu. Tohle bylo veselé pomýšlení.

Leigha se vynořila se smetákem. "Bude to stačit?" zeptala se.

"Na to, abychom se dostali dovnitř, ano. Potom se budeme muset podívat po něčem lepším."

Rukojeť byla pevná, nešroubovala se. Popadl jsem ji, odtrhl smeták a odhodil štětinatou část stranou.

Držel jsem rukojeť v levé ruce po boku - jako další blbou berli - a zmáčkl jsem s ní spojku. Chvilí to vydrželo, pak sklouzla. Spojka vyskočila zpátky. Horní konec rukojeti mi skoro rozbil ústa. Vypadá to skvěle, Guildere. Ale bude to muset stačit.

"Tak pojd', nasedni," pobídl jsem ji.

"Dennisi, víš to jistě?"

"Tak jistě, jak jen může," řekl jsem.

Chvilí se na mě dívala, pak přikývla. "Tak jo."

Obešla vozidlo k místu spolujezdce a nasedla. Zabouchl jsem dveře, zmáčkl Petúnii spojku rukojetí smetáku a zařadil jedničku. Měl jsem spojku napůl puštěnou a Petúnie se zrovna rozjížděla, když rukojeť znovu sklouzla. Septiková cisterna vjela do Darnellovy garáže sérií krkolomných skoků, a když jsem pravou nohou dupl na brzdu, motor zhasl. Byli jsme skoro uvnitř.

"Leigho, potřebuje něco se širším koncem," řekl jsem. "Tahle rukojeť je mi na nic."

"Podívám se, co tu je."

Vystoupila a začala procházet kolem garáže a pátrat. Rozhlížel jsem se. Strašidelné, řekla Leigha, a měla pravdu. Jediná auta, která tu zbyla, bylo asi pět starých vojáků, tak vážně zraněných, že se už nikdo nenamáhal je žádat zpět. Všechna další šikmá stání s bíle namalovanými čísly byla prázdná. Pohlédl jsem na stání dvacet a pak jsem pohled odvrátil.

Police na pneumatiky byly taky skoro prázdné. Zbylo tu několik ojetin, naházených na sebe jako připálené obří koblihy, ale to bylo vše. Jeden ze dvou zvedáků byl částečně nahoře, pod ním se zachytil ráfek kola. Na zdi vpravo slabě červeně a bíle zářil vzorec pro seřizování světel, dva terče světlometů vypadaly jako krví podlité oči. A stíny, všude byly stíny. Nahoře velké hranaté krabice topení směřovaly svými větráky na všechny strany, hřadovaly tam jako přízrační netopýři.

Velice to připomínalo místo smrti.

Leigha dalším Jimmyho klíčem otevřela Willovu kancelář. Viděl jsem ji, jak chodí sem a tam, přes sklo, kterým Will hledával na své zákazníky ... na ty pracanty, co museli udržovat svy auťáky v rychtyku, aby mohli bla bla bla. Otočila několika vypínači a stropní zářivky se rozsvítily ve sněhově studených řadách. Takže elektrárna šťávu ještě neodřízla. Budu jí muset říct, aby světla zase zhasla - nemohli jsme si dovolit riziko, že přivábíme pozornost - ale aspoň jsme mohli trochu přitopit.

Otevřela další dveře a na chvíli zmizela z dohledu. Pohlédl jsem na hodinky. Půl druhé.

Vrátila se a já uviděl, že drží mop, takový, jaký má na jednom konci širokou žlutou houbu.

"Bude to k něčemu?"

"Perfektní," řekl jsem. "Nasedni, děvče. Máme naspěch."

Znovu vyšplhala nahoru a já zmáčkl spojku mopem. "Mnohem lepší," pochvaloval jsem si. "Kde jsi ho našla?"

"Na záchodě," řekla a nakrčila nos.

"Strašný?"

"Špína, čpí to tam cigárama a v rohu je hromada plesnivých knih. Takových, co se prodávají v obchůdcích s dírkou ve stěně."

Takže tohle po Darnellovi zůstalo, pomyslel jsem si: prázdná garáž, hromada nechutných knížek a puch doutníků Roi-Tan. Znovu se do mě dala zima a pomyslel jsem si, že kdyby bylo po mém, postaral bych

se, aby to tu zplanýrovali a vyasfaltovali. Nemohli jsem setřást pocit, že je to tady jako neoznačený hrob - místo, kde LeBay a Christina zabili mysl mého přítele a ovládli jeho život.

"Nemůže se dočkat, až odtud vypadneme," řekla Leigha a nervózně se rozhlížela.

"Opravdu? Mně se tu docela líbí. Přemýšlel jsem, že se sem nastěhuju." Pohladil jsem ji po rameni a pohlédl jí hluboko do očí. "Mohli bychom tu založit rodinu," vydechl jsem.

Pozvedla pěst. "Chceš, abych ti rozbila frňák?"

"Ne, to nic. Pokud se mě týče, taky se nemůžu dočkat, až vypadneme." Zajel jsem s Petúnií stranou. Zjistil jsem, že mopem dokážu ovládat spojku docela slušně ... aspoň na jedničku. Rukojeť se trochu ohýbala a dal bych přednost něčemu tlustšímu, ale bude to muset stačit, dokud nenajdeme zase něco lepšího.

"Musíme znovu zhasnout světla," řekl jsem a zhasl motor. "Mohli by je zahlédnout nesprávní lidé."

Vystoupila a zhasla, já zatím s Petúnií objel široký kruh a zacouval, až se zadkem skoro dotýkala okna mezi garáží a Darnellovou kanceláří. Teď velký čumák stroje směřoval přímo dozadu k otevřeným vratům, kterými jsme vjeli.

Když se zhaslo, znovu se snesly stíny. Světlo padající vraty bylo slabé, zkalené sněhem, bílé a neprůbojné. Prostíralo se po umaštěném, popraskaném betonu jako díl koláče a v polovině podlahy odumíralo.

"Je mi zima, Dennisi," zavolala Leigha z Darnellovy kanceláře. "Má tu vypínače, na kterých je označené topení. Můžu je zapnout?"

"Klidně," zavolal jsem.

Za chvíli se garáží rozlehl šepot větráků. Zaklonil jsem se v sedadle, mírně jsem si rukama přejížděl po levé noze. Látka džínů hladce obepínala stehno, pevně a bez záhybu. Ta mrcha opuchala. A bolela.

Kriste pane, ta bolela.

Leigha se vrátila a vylezla ke mně. Znovu mi pověděla, jak hrozně vypadám, a z nějakého důvodu můj mozek hodil výhybku a já si vzpomněl na to odpoledne, kdy jsme sem s Arniem přivezli Christinu, na manžela bebopové královny, který ječel na Arnieho, aby s tou kraksnou zmizel, a jak mi Arnie říkal, že ten chlap je úplně Robert Deadford. Jak jsme se rozchechtali. Zavřel jsem oči, aby mě přestaly slzy pálit.

Jelikož jsme neměli nic na práci a jen čekali, čas se zpomalil. Byly tři čtvrti na dvě, potom dvě hodiny. Sněžení venku trochu zhoustlo, ale ne moc. Leigha vylezla z nákladáku a zmáčkla knoflík, kterým se vrata spouštěla. Tím pádem byla uvnitř ještě větší tma.

Vrátila se, vlezla dovnitř a řekla: "U vrat je taková divná krabička - vidíš? Vypadá jako elektronický vrátný, jaký jsme měli v garáži, když jsem bydleli ve Westonu."

Najednou jsem se napřímil. Zahleděl jsem se na krabičku. "Ach. Ach, kristepane."

"Co se děje?"

"Tys to uhodla. Je to automatický vrátný. A v Christině je dálkové ovládání. Arnie se mi o tom na Díkůvzdání zmínil. Musíš to rozbít, Leigho. Vezmi si na to ten smeták."

Takže znovu slezla, zvedla smeták, postavila se pod elektrické oko, podívala se vzhůru a zabušila do něj rukojetí. Vypadala jako žena, pokoušející se někde u stropu zabít brouka. Nakonec se jí dostalo odměny v podobě zapraskání umělé hmoty a cinkání skla.

Pomaloučku se vrátila, hodila rukojeť smetáku stranou a vlezla si vedle mě. "Dennisi, nemyslíš, že je čas, abys mi přesně pověděl, co máš na mysli?"

"Co jako?"

"Vždy víš," řekla a ukázala na zavřená vrata. Pět čtvercových oken v horní čtvrtině vrat pouštělo dovnitř špinavým sklem trochu světla. "Až se setmí, máš v plánu ta vrata znovu otevřít, že?"

Přikývl jsem. Vrata byla ze dřeva, ale byla zesílena ocelovými pláty jako vnitřní dveře starodávného výtahu. Pustím ji dovnitř, a jakmile vrata zase zavřu, Christina si nedokáže prorazit cestu ven. Aspoň jsem v to doufal. Zamrazilo mě při pomyslení, že jsme málem přehlédli elektronické zavírání.

"Až se zešeří, otevřu vrata, ano. Pustím Christinu dovnitř, ano. Zavřu vrata. Potom ji s pomocí Petúnie rozmašuju."

"Tak jo," řekla, "je to past. Ale jakmile vjede dovnitř, jak ta vrata zavřeš, abys ji udržel uvnitř? V

Darnellově kanceláři je možná nějaký knoflík, ale já ho neviděla."

"Pokud vím, žádný tam není," řekl jsem. "Takže ty budeš stát tamhle u toho knoflíku, kterým se vrata zavírají." Ukázal jsem směr. Ruční ovládání bylo umístěno napravo od vrat, asi půl metru pod zbytky elektronického ovládání. "Budeš u zdi, nebude tě vidět. Až Christina vjede dovnitř - za předpokladu, že to udělá - zmáčkneš knoflík, který začne spouštět vrata, a potom rychle vyběhneš ven. Vrata sjedou dolů. A bum! Pastička sklapne."

Strnula. "A ty v ní. To smrdí."

"Jinak to nejde, Leigho. Pokud zůstaneš uvnitř, až vrata zaklapnou, Christina tě přejede. I kdyby byl knoflík v Darnellově kanceláři - no, viděla jsi v novinách, co provedla se stěnou toho domu."

Tvářila se tvrdohlavě. "Zaparkuj u vypínače. A až vjede dovnitř, natáhnu se z okna, praštím do vypínače a zavřu vrata."

"Kdybych tam zaparkoval, budu vidět. A když bude tenhle tank v dohledu, nevjede dovnitř."

"Mně se to nehlíbí!" vybuchla. "Nelíbí se mi, že tě tu mám nechat samotného! Mám dojem, že jsi mě podfoukl!"

Svým způsobem jsem to udělal, a i když to teď už nemá cenu, takhle bych to znovu neudělal - ale tehdy mi táhlo na osmnáct a žádné mužské šovinistické prase se nevyrovná osmnáctiletému mužskému šovinistickému praseti. Vzal jsem ji kolem ramen. Okamžik ztuhle odolávala a potom se přitulila. "Prostě to jinak nejde," řekl jsem. "Kdybych neměl tu nohu, nebo kdybys uměla jezdit s převodovkou ... "

Pokrčil jsem rameny.

"Bojím se o tebe, Dennisi. Chci ti pomoci."

"Hodně mi pomůžeš. Ty jsi ta, kdo je tu v opravdovém nebezpečí, Leigho - budeš venku, na zemi, až vjede dovnitř. Já budu jenom sedět v kabině a rozebírat tu mrchu zase na součástky."

"Jenom doufám, že to vyjde," řekla a položila si hlavu na mou hrud'. Pohládl jsem ji po vlasech.

Tak jsme čekali.

V duchu jsem viděl, jak Arnie vychází z hlavní budovy střední školy, knihy pod paží. Viděl jsem Reginu, jak na něj čeká v rodinném stejšnu, rozzářená štěstím. Arnie se nepřítomně usmívá a nechává se obejmout. Arnie, udělal jsi správné rozhodnutí ... ani nevíš, jak se nám s tvým tatínkem ulevilo, jak jsme šťastní. Ano, mami. Chceš řídit, miláčku? Ne, říd' ty, mami. To je dobrý.

Oba dva zamíří na Pennsylvánskou státní univerzitu řídkým sněžením, Regina řídí, Arnie sedí na vedlejším sedadle, ruce má ztuhle složené na klíně, tvář má bledou, bez úsměvu, bez akné.

A vzadu na studentském parkovišti u střední školy klidně stojí Christina. Čeká, až bude sněžit hustěji. Čeká, až se setmí.

V půl čtvrté nebo tak nějak Leigha prošla Darnellovou kanceláři na záchod, a zatímco byla pryč, spolkl jsem nasucho další dva Darvony. Moje noha neustále, tupě bolela.

Krátce poté jsem ztratil pojem souvislosti času. Asi mě omámily prášky. Všechno mi začalo připadat jako ve snu: prohlubující se stíny, bílé světlo padající okna, pomalu se proměňující v popelavě šedou, bzučení stropního topení.

Myslím, že jsme se s Leighou milovali ... ne tím obyčejným způsobem, když jsem měl nohu v tom stavu, ale nějakým náhradním, sladkým. Myslím, že si vzpomínám, jak mi její dech v uchu zní stále rychleji, až skoro lapala po dechu; myslím, že si vzpomínám, jak mi šeptá, abych byl opatrný, prosí mě, abych byl opatrný, že ztratila Arnieho a nesnesla by, kdyby měla ztratit taky mě. Myslím, že si pamatuji na explozi slasti, která sice nakrátko, ale totálně zahrnala bolest, jak se to nemůže povést všem Darvonům na celém světě ... ale nakrátko je to pravé slovo. Bylo to celé příliš krátké. A pak jsem asi zdřímł.

Příští věc, kterou si pamatuji, byla Leigha, která mnou třásla, abych se probudil, a šeptala mi zas a znovu do ucha mé jméno.

"Hm? Co?" Byl jsem mimo a nohu jsem měl napěchovanou bolestí, jenom čekala, až vybuchne. Ve spáncích mě bolelo a oči mi připadaly příliš velké na své důlky. Mžikal jsem na Leighu jako velká hloupá sova.

"Je tma," řekla. "Myslím, že jsem něco zaslechla."

Znovu jsem zamžikal a viděl, že vypadá napjatě a vyděšeně. Potom jsem pohládl k vratům a viděl, že jsou dokořán.

"Jak se to sakra ... "

"To já," řekla. "Otevřela jsem je."

"Krucinál!" Narovnal jsem se a škulbl sebou bolestí. "To nebylo moc chytré, Leigho. Kdyby přijela ... "

"Nepřijela. Začalo se stmívat, to je všechno, a začalo hustěji sněžit. Tak jsem vylezla ven a otevřela vrata a pak jsem se sem vrátila. Pořád jsem si myslela, že se za chvíli probudíš ... cosi sis mumlal ... a pořád jsem si myslela ‚Počkám, až se doopravdy setmí, prostě počkám, až se doopravdy setmí‘, a pak jsem pochopila, že se podvádím, protože byla tma už skoro půl hodiny a jenom si myslím, že pořád ještě vidím nějaké světlo. Protože jsem je chtěla vidět. A ... zrovna teď ... jsem měla pocit, že něco slyším."

Začaly se jí chvět rty, stiskla je pevně k sobě.

Podíval jsem se na hodinky a uviděl, že je tři čtvrtě na šest. Pokud šlo všechno dobře, moji rodiče a sestra by měli být pohromadě s Michaelem a Leighinými rodiči. Podíval jsem se čelním sklem Petúnie na čtverec sněhové tmy, kde byl vchod do garáže. Slyšel jsem kvílet vítr. Na beton už nafoukala tenká vrstva sněhu.

"Slyšela jsi jenom vítr," řekl jsem stísněně. "Kolem se prohání meluzína."

"Možná. Ale ... "

Neochotně jsem přikývl. Nechtěl jsem, aby opouštěla bezpečí vysoko položené kabiny Petúnie, ale jestli nepůjde teď, neudělá to možná nikdy.

Nepustil bych ji a ona by mi dovolila, abych ji nepustil. A potom, až a kdyby přijela Christina, by jí stačilo prostě z garáže vycouvat ven.

A čekat na příhodnější chvíli.

"Tak jo," řekl jsem. "Ale nezapomeň, drž se v tom výklenku napravo od vrat. Jestli přijede, možná zůstane chvíli stát venku." Bude věřit jako zvíře, pomyslel jsem si. "Nevylekej se, nehýbej se. Nedovol jí, aby tě vydělala a ty ses prozradila. Zůstaň klidná a počkej, až vjede dovnitř. Potom zmáčkni ten knoflík a rychle vyběhni. Rozumíš?"

"Ano," zašeptala. "Dennisi, vyjde to?"

"Mělo by, jestli vůbec přijede."

"Uvidím tě, teprve až bude po všem."

"Asi jo."

Naklonila se, položila mi levou ruku lehce ze strany na krk a políbila mě na ústa. "Buď opatrný, Dennisi. Ale zabij to. Ne ji - nic takového není - jenom to. Zabij to."

"Zabiju," řekl jsem.

Podívala se mi do očí a přikývla. "Udělej to pro Arnieho. Osvobod' ho."

Pevně jsem ji objal a ona mě objala taky. Potom se pošoupla na sedadle. Kolenem strčila do kabelky a ta spadla na podlahu kabiny. Zastavila se, naklonila hlavu, v očích polekaný, zamyšlený pohled. Potom se usmála, shýbla se, sebrala ji a začala se jí rychle prohrabovat.

"Dennisi," řekla, "Pamatuješ na Morte d'Arthur?"

"Trochu." Jeden z předmětů, který jsme s Leighou a Arniem měli společný, než se mi stal úraz, byla klasická anglická literatura, a jedna z prvních věcí, se kterými jsme se v tomto předmětu setkali, byla Maloryho Morte d'Arthur: Proč se mě Leigha na to ptala zrovna teď, to mi bylo záhadou.

Našla, co chtěla. Byl to průhledný růžový šátek, nylonový, takový, jaký dívky nosí na hlavě, když venku poprchává. Uvázala mi ho přes bundu na levé předloktí.

"Co to sakra je?" usmál jsem se trochu.

"Buď mým rytířem," řekla a taky se usmála - ale oči měla vážné. "Buď mým rytířem, Dennisi."

Zvedl jsem mop, který našla na Willově záchodě, a neohrabaně jsem jím pozdravil. "Jasně," řekl jsem.

"Říkej mi Sir O'Houba."

"Jenom si vtipkuj, když chceš, ale doopravdy o tom nevtipkuj. Jo?"

"Dobře," řekl jsem. "Jestli to chceš, budu tvým skvělým křesťanským rytířem."

Zasmála se a hned to bylo lepší.

"Nezapomeň na ten knoflík, děvče. Pořádně ho zmáčkni. Nechceme, aby vrata jednou zabzučela a pak se zastavila. Nesmí uniknout, správně?"

"Správně."

Vystoupila z Petúnie a já i teď můžu zavřít oči a vidět ji, jaká byla tehdy, v tom čistém a tichém okamžiku těsně předtím, než se všechno strašlivě zvrtilo - vysokou, hezkou dívku s dlouhými blond vlasy barvy syrového medu, štíhlými boky, dlouhýma nohama a těmi překvapivými, nordickými lícními kostmi, v lyžařské bundě a odřených Lee Riders, jak se pohybuje s půvabem tanečnice. Pořád ji vidím a pořád se mi o ní zdá, protože zatímco my jsme se pilně chystali na Christinu, ona se samozřejmě chystala na nás - ta stará a nekonečně mazaná příšera. Opravdu jsme si mysleli, že ji tak snadno přelstíme? Asi ano. Moje sny se strašlivě zpomalují. Vidím měkce líbezný pohyb jejích boků, když jde; slyším duté cvakání jejích bot na zamaštěném betonu - slyším dokonce tiché, suché šustění, jak se podšívka její bundy tře o blůzu. Jde pomalu a s hlavou vztyčenou, teď je ona to zvíře, ale žádný dravec; kráčí s opatrnou grácií zebry, která se za šera přibližuje k napajedlu. Snažím se na ni přes čelní sklo Petúnie zakřičet. Vrať se, Leigho, rychle se vrať, měla jsi pravdu, něco jsi slyšela, je tam venku, venku v tom sněhu, světla má zhasnutá, krčí se tam, Leigho, vrať se!

Najednou se zastavila, ruce sevřela v pěst a v tom okamžiku náhle ze sněžné temnoty vyskočily oslňující světelné kotouče. Jako když se otevrou velké bílé oči.

Leigha ztuhla, v prázdné garáži byla strašlivě nekrytá. Stála deset metrů od vrat a mírně vpravo od středu. Otočila se ke světlům a já viděl na její tváři omámený, nejistý výraz.

Byl jsem stejně ochromený a první, rozhodný okamžik jsme propásli. Potom světlomety vyrazily vpřed a já za nimi viděl tmavý, příhrbený obrys Christiny; slyšel jsem sílicí, zuřivé vytí jejího motoru, když na nás vyskočila z druhé strany ulice, kde celou dobu čekala - možná už od odpoledne. Ze střechy jí sjel sníh, hmul se jí přes čelní sklo v tenkých pavučinách a skoro ihned roztával na rozmrazovači. Narazila na asfalt vedoucí ke vchodu, pořád přidávala. Její motor vydával osmiválcový zuřivý jekot.

"Leigho!" zařval jsem a hmátl po zapalování Petúnie.

Leigha sebou šklubla vpravo a utíkala ke knoflíku na zdi.

Christina vburácela dovnitř, když Leigha ke knoflíku doběhla a zmáčkla ho. Slyšel jsem zarachocení vrat, která se začala po kolejnicích spouštět.

Christina vjela šikmo vpravo, mířila na Leighu. Vyryla ze stěny pořádný kus suchého dřeva a třísek.

Ozval se kovový skřípot, protože kus zadního nárazníku se uvolnil - byl to zvuk, jako když se chechtá opilec. Po podlaze se rozletěly jiskry, když se smykem otáčela; Leigha uvízla v pravém rohu, neměla se kde schovat. Mohla by to stihnout ven, ale já se hrozně bál, že by se vrata nesklopila dost rychle, aby Christinu uvěznila. Klesající vrata by jí mohla odříznout střechu, ale to by ji nezastavilo, a já to věděl. Motor Petúnie se rozeřval a já vytáhl knoflík světlometů. Světla se rozzářila, posvítla na klesající vrata a Leighu. Stála zády ke zdi, oči vytřeštěné. Její bunda v tom světle získala přízračnou, skoro elektricky modrou barvu a můj mozek mě s odpornou a klinickou přesností informoval, že její krev bude vypadat fialová.

Viděl jsem, že na okamžik pohlédla nahoru a pak zpátky na Christinu.

Pneumatiky Fury pronikavě zaječely, když skočila po Leighe. Z čerstvých černých šmouh na betonu se kouřilo. Měl jsem jenom čas zaregistrovat, že uvnitř Christiny jsou lidé: bylo jich plné auto.

Ve stejném okamžiku, kdy se na ni Christina vyřítla, vyskočila Leigha nahoru obrovským, neuvěřitelným skokem, jako čertík z krabičky. Můj mozek, který patrně pracoval rychlostí blížící se světlu, okamžik přemýšlel, jestli má v úmyslu Plymouth přeskočit, jako by místo obyčejných bot měla ty sedmimílové.

Místo toho se chytila rezivělých kovových příčlích, které podpíraly stropní polici, skoro tři metry nad zemí, skoro metr nad její hlavou. Ta police obtáčela všechny čtyři stěny. Tu noc, kdy jsme sem s Arniem přivezli Christinu poprvé, byla celá police nacpaná protektory a starými ojetými pneumatikami, které na protektorování čekaly - trochu legračně mi to připomnělo dobře naditou polici v knihovně. Teď byla skoro prázdná. Leigha se přidržela jedné příčle a kmitla nohama v džínách jako děcko, které si je míní hodit za krk - tomu jsme na základní škole říkali stáhnout kočku z kůže. Christinin čumák vrazil do zdi přímo pod ní. Kdyby zvedla nohy o něco pomaleji, měla by je od kolen dolů na kaši. Odletěl kus chromu. Dvě zbývající pneumatiky spadly z police a bláznivě poskakovaly po betonu jako obrovské gumové koblihy.

Leighina hlava prudce udeřila zátylkem o zed; zatímco Christina couvala, všechny čtyři pneumatiky nechávaly po sobě černé šmouhy a proužky modrého dýmu.

A ptáte se, co jsem celou tu dobu dělal já? Nebylo to "celou dobu", to je má odpověď. Ještě když jsem pomocí mopu mačkal Petúnii spojku a řadil jedničku, vrata se pořád sunula dolů. To všechno se stalo během několika vteřin.

Leigha se pořád držela přičle, podpírající polici na pneumatiky, ale teď už jenom visela s hlavou skloněnou, jako omámená.

Pustil jsem spojku a chladnokrevná část mysli převzala velení: Klid, kámo - jestli spojku pustíš moc prudce a ta mrcha chcípne, bude Leigha mrtvá.

Petúnie se rozjela. Zatúroval jsem a pustil spojku. Christina znovu vyrazila na Leighu, kapota byla po prvním nárazu pomačkaná, popraskaným lakem v ostrých ohybech prosvítal blýskavý kov. Vypadalo to, jako by kapotě a mřížce chladiče narostly žraločí zuby.

Vrazil jsem do Christiny ve třech čtvrtinách cesty a ona sklouzla, jedna pneumatika se jí sloupila z ráfku. Osmapadesátka vletěla do rohu do hromady starých nárazníků a nepotřebných součástí; rozlehlo se řachnutí, když narazila do zdi, a potom vzteklý řev motoru, který túroval a tichl, túroval a tichl. Celá levá přední strana byla slisovaná - ale Christina pořád běžela.

Skočil jsem Petúniii pravou nohou na brzdy a jen taktak se mi podařilo zabránit tomu, abych Leighu sám nerozmačkal. Petúnii zhasl motor. Teď se garáží rozléhalo jenom ječení Christinina motoru.

"Leigho!" zakřičel jsem. "Leigho, uteč!"

Omámeně se na mě podívala a teď jsem uviděl v jejích vlasech lepkavé krvavé copánky - byly fialové, jak jsem čekal. Pustila se přičle, přistála na nohou, zapotácela se a klesla na koleno.

Christina vyrazila. Leigha vstala, udělala dva vratké kroky a dostala se do závětrí za Petúnii. Christina strhla směr a vrazila do předku nákladáku. Hodilo to mnou prudce doprava. Levou nohou mi proburácela bolest.

"Vstávej!" zařval jsem na Leighu a snažil se natáhnout ještě dál a otevřít dveře. "Vstávej!"

Christina couvla, a když znovu vyjela, ostře zabočila vpravo a zmizela mi z očí, ocitla se za Petúnií. Jenom jsem ji zahlédl ve zpětném zrcátku, vystrčeném ven u okna řidiče. Potom jsem slyšel jekot pneumatik.

Leigha, sotva při vědomí, se prostě potácela, držela si oběma rukama zátylek. Mezi prsty jí protékala krev. Šla dopředu před Petúnii a pak se zastavila.

Nemusel jsem nic vidět, abych věděl, co se stane. Christina znovu couvne zadkem k mému boku a pak Leighu rozmačká o zed'

Zoufale jsem zmáčkl mopem spojku a znovu otočil klíčkem v zapalování. Motor se otočil, zakašlal a chcípl. Cítil jsem ve vzduchu benzín, sytý a těžký odér. Motor byl zahlcený benzínem ...

Christina se znovu objevila ve zpětném zrcátku. Jela na Leighu, které se podařilo odpotácet se pozpátku těsně mimo její dosah. Christina vrazila plnou parou čumákem do zdi. Dvířka u spolujezdce se otevřela a děs byl dokonán; ruka, kterou jsem nadržel mop, mi vyletěla k ústům a já zaječel.

Na místě spolujezdce jako groteskní loutka v životní velikosti seděl Michael Cunningham. Hlava, volně se kývající na povoleném krku, sebou šklubla na stranu, když Christina couvla, aby se znovu pokusila Leighu dorazit, a já uviděl, že jeho tvář má živou, růžovou barvu, prozrazující otravu kyslíčným uhelnatým. Nevzal si mou radu k srdci. Christina odjela nejdřív ke Cunninghamovým, jak jsem ji neurčitě podezíral. Michael přišel domů ze školy a ona tam byla, stála na cestičce, byl to synův opravený Plymouth ročník 1958. Přišel k ní a Christina ho nějak ... dostala. Usedl snad na chvíli za volant jako tehdy já u LeBaye v garáži? Možná. Jenom aby zjistil, jaké vibrace zachytí? Jestli to tak bylo, během několika svých posledních minut na zemi zachytil vibrace skutečně děsivé. Nastartovala se snad Christina sama? Zajela do garáže? Možná. Možná. A objevil snad Michael, že nedokáže ten šíleně túrující motor vypnout, ani se dostal z auta ven? Otočil hlavu a zahlédl skutečného ducha Arnieho Fury osmapadesát, jak se rozvaluje na vedlejším sedadle, a omdlel hrůzou?

Na tom teď nezáleželo. Záleželo na Leighe.

Ona to taky viděla. Její křik, vysoký, zoufalý a pronikavý se vznášel v zamořeném vzduchu jako hystericky zářivé balónky. Ale aspoň ji to probralo z omámení.

Otočila se a běžela k Darnellově kanceláři, krev za ní stříkala v kapkách velikých jako desetníky. Krev se vsakovala do límce bundy - příliš mnoho krve.

Christina zacouvala, protočila kola a nechala za sebou spršku skla. Když v úzkém oblouku zatáčela kolem, aby se dostala na Leighu, odstředivá síla zavřela dveře spolujezdce - ale nejdřív jsem uviděl, jak se Michaelova hlava překulila zase na druhou stranu.

Christina na chvíli znehybněla, čenich namířený na Leighu, túrovala. Možná si LeBay vychutnával ten okamžik, než zabije. Jestli je to tak, jsem rád, protože kdyby byla Christina vyrazila hned, byla by Leigha po smrti. Ale stalo se, že jsem získal okamžik času. Otočil jsem znovu klíčkem, cosi jsem hlasitě zablábolil - asi modlitbu - a tentokrát se motor Petúnie probral k životu. Nechal jsem spojku být a sešlápl plyn, když Christina znovu vyjela. Tentokrát jsem ji zasáhl do pravého boku. Ozval se pronikavý skřek trhaného kovu, když nárazník Petúnie pronikl skrze blatníky. Christina se převrátila a vrazila do zdi. Rozbilo se sklo. Motor běžel a běsnil. LeBay za volantem se ke mně otočil a nenávistně se šklebil. Petúnie znovu zhasla.

Vychrlil jsem proud nadávek, jaké jsem jen znal, a znovu popadl klíček. Kdyby nebylo té blbě nohy, kdybych nespádl na tom sněhu, už by bylo po všem; stačilo by ji jenom zahnat do rohu a rozmaširovat ji o cihly na cucky.

Ale už když jsem natáčel motor Petúnie a držel nohu z plynu, aby mi znovu nechcípla. Christina začala s ohlušujícím kovovým skřipáním couvat. Vycouvala mezerou mezi Petúniiným nárazníkem a zdí, nechala za sebou pokroucenou hromadu červené karosérie, přední pneumatika se jí sesmykla.

Petúnie naskočila a já jsem našel zpátečku. Christina zacouvala až na opačný konec garáže. Přišla o všechny světlomety. Čelní sklo se proměnilo v jedinou síť prasklin. Ohnutá kapota jako by vrčela.

Její rádio vyřvávalo. Slyšel jsem, jak Ricky Nelson zpívá "Waitin in School".

Rozhlédl jsem se po Leighu a uviděl ji ve Willově kanceláři, hleděla do garáže. Světlé vlasy měla spleené krví. Další krev jí stékala po levé straně tváře a vsakovala se do bundy. Krvácí nějak moc, pomyslel jsem si nesouvisle. Krvácí nějak moc, i když se zranila na hlavě. Oči se jí rozšířily a ukázala kamsi za mě, rty se jí za sklem nezvučeně pohybovaly.

Christina zařvala a rozjela se po prázdné podlaze, nabírala rychlost.

A kapota se rovnala, natahovala se znovu přes motor. Dva světlomety zablikaly, pak zasvítily naplno. Blatník a pravá strana kapoty - jenom jsem je zahlédl, ale přísahám, že je to pravda - ony se ... znovu uplétaly, červený kov se vynořoval odnikud a klouzal v hladkých křivkách, aby zakryl pravou přední pneumatiku a pravou stranu motoru. Praskliny v čelním skle se sbíhaly k sobě a mizely. A pneumatika, která odletěla z ráfclu, vypadala zase jako nová.

Celá vypadá jako nová, pomyslel jsem si. Bůh nám pomoz.

Jela přímo na zeď mezi garážemi a kanceláři. Rychle jsem pustil mopem spojku, doufal jsem, že jí postavím do cesty cisternu, ale Christina prosvištěla kolem. Petúnie zacouvala do prázdna. Ach, vedl jsem si skvěle. Couval jsem celou cestu, dokud jsem nevrazil do řady otlučených skříněk na nářadí. Skácely se na zem s tupým kovovým řinčením. Čelním sklem jsem viděl, že Christina vrazila do stěny mezi garážemi a Willovou kanceláři. Ani nezpomalila; jela plnou rychlostí.

Nikdy nezapomenu na několik dalších okamžiků - zůstanou mi v paměti hypnoticky čisté, jako bych je viděl zvětšovací krystalem. Leigha uviděla, že Christina přijíždí, a klopýtavě couvala. Zakrvácené vlasy se jí lepily k hlavě. Přepadla přes Willovu otáčecí židli. Dopadla na zem, zmizela za stolem. O chvíli později - a myslím tím tu nejkratší možnou chvíli - Christina vrazila do zdi. Velké okno, kterým Will pozoroval provoz v garážích, explodovalo do kanceláře. Sklo se rozletělo jako houf smrtonosných kopí. Christinin předek se nárazem vybouřil. Kapota vyletěla a pak se utrhla, přeletěla střechem a přistála na betonu s kovovým zaduněním, které se podobalo zvuku padajících skříněk na nářadí.

Čelní sklo se roztránilo a tělo Michaela Cunninghama, proletělo zubatou dírou, nohy mu vlály, hlava vypadala jako groteskní splasklý fotbalový míč. Katapultovalo ho to Willovým oknem; dopadl na Willův stůl, těžce zaduněl jako pytel a sklouzl na zem. Byly z něj vidět jen boty.

Leigha se rozječela.

Pád ji pravděpodobně zachránil před hrozným pořezáním nebo i smrtí, které by jí letící sklo způsobilo. Ale když za stolem vstala, měla tvář zkřivenou hrůzou a zmocnila se jí hysterie. Michael sklouzl ze stolu a paže mu přepadly přes její ramena, a když se Leigha snažila vstát, vypadala, jako by s mrtvolou tančila. Ječela jako siréna. Tekla jí pořád krev, zlověstně jasně se třpytila. Shodila Michaela a rozběhla se ke

dveřím.

"Leigho, ne!" zařval jsem a znovu zmáčkl mopem spojku. Rukojeť se čistě zlomila ve dvě a v ruce mi zůstal jenom deseticentimetrový pahýl. "Áááá- sakra!"

Christina vycouvala z rozbitého okna, na zemi zůstala louže vody, nemrznoucí směsi a oleje.

Dupl jsem na spojku levou nohou, sotva jsem bolest cítil, podpíral jsem si levé koleno levou rukou a přitom škulal řadicí pákou.

Leigha rozrazila dveře kanceláře a vyběhla ven.

Christina se otočila k ní, její rozmlácený, nakrčený čenich se na ni zaměřil.

Zvýšil jsem otáčky Petúnie a rozjel se na Christinu, a jak mi to prokleté auto z pekla rostlo v čelním skle, viděl jsem, že se k zadnímu oknu tiskne fialový, opuchlý obličej nějakého dítěte, pozoruje mě a snad mě prosí, abych zastavil.

Tvrdě jsem ji nabral. Víko kufru se rozletělo a zelo jako tlama. Zadek se stočil a Christina proletěla smykem kolem Leighy, která hleděla s očima vytřeštěnými, až se zdálo, že jí polknou obličej. Pamatuji si na spršku krve na chlupatém lemování kapuce u její bundy, drobné kapky byly jako přízračná rosa. Byl jsem v tom. Byl jsem v sedle. I kdyby mi měli nohu uříznout v tříslech, až tohle skončí, budu řídit dál. Christina vrazila do zdi a odrazila se zpátky. Šlápl jsem na spojku, vrazil jsem tam zpátečku, couvl o tři metry, znovu šlápl na spojku a nejdřív jsem jí rozcupoval zadek. Christina túrovala a snažila se uniknout podél zdi. Vzal jsem to vlevo a znovu ji nabral, málem jsem ji přepůlil. Dveře vyletěly z rámů nahoře i dole. Za volantem seděl LeBay, hned jako lebka, hned jako rozložená a smrdutá kamej lidské bytosti, hned jako svěží a zdravý padesátník s prošedivělými krátkými vlasy. Hleděl na mě s ďábelským šklebem na tváři, jednu ruku na volantu, druhou sbalenou do pěsti, kterou mi hrozil.

A její motor pořád nehasl.

Znovu jsem couvl a noha už byla jako dobřeh rozžhavené železo a bolest mi stoupala až do levého podpaždí. Bylo to peklo. Bolest byla všude. Cítil jsem ji

(Michaeli, Ježíši, proč jsi nezůstal v domě)

v krku v čelistech ve

(Arnie? Kámo, je mi to tak líto, kéž by, kéž by)

spáncích. Osmapadesátka - co z ní zbylo - se opile ploužila kolem zdi garáže, rozhazovala nářadí a nepotřebné součástky, porážela vzpěry a shazovala horní police. Police, dopadaly na beton s tupým, pleskavým zvukem, který se rozléhal jako demonický potlesk.

Znovu jsem dupl na spojku a šlápl na plyn. Petúnie zaburácela a já se pověsil na volant jako muž, který se snaží udržet v sedle vyhazujícího mustanga. Vrazil jsem do ní zprava, urazil jsem jí kapotu ze zadní osy a shrnul jsem ji k vratům, která se otrásla a zarachotila. Naletěl jsem na volant, praštil mě do břicha a vyrazil mi dech a odrazil mě zpátky do sedadla, jen jsem lapal po dechu.

Ted' jsem uviděl Leighu, krčila se v opačném rohu, ruce si zarývala do tváře, stahovala si ji do čarodějnické masky.

Christině pořád běžel motor.

Táhla se pomalu k Leighu, jako zvíře, kterému past přelámala zadní hnáty. A přitom jsem viděl, jak se obnovuje, vrací se: pneumatika najednou naběhla a byla plná a pevná, rádiová anténa se natáhla se stříbřitým Pink! kolem zničeného zadku narůstal kov.

"Zůstaň mrtvá!" zařval jsem na ni. Brečel jsem, hrud' se mi prudce zvedala. Noha mě už nechtěla poslouchat. Popadl jsem ji oběma rukama a vrazil ji na spojku. Všechno se mi zamlžilo a zešedlo rozžhavenou kovovou bolestí. Skoro jsem cítil, jak mi konce kostí drhnou o sebe.

Nabral jsem otáčky, nejdřív zařadil jedničku, a pak jsem vyrazil; a přitom jsem zaslechl poprvé a naposledy LeBayův hlas, vysoký, falešný a plný strašné, neutuchající zuřivosti:

"Ty HAJZLE! Táhni do prdele, ty mizernej HAJZLE! NECH MĚ NA POKOJI!"

"Ty bys měl nechat mého přítele na pokoji!" pokusil jsem se zakřičet - ale z úst mi vyšlo jenom trhané, bolestné zachroptění.

Vrazil jsem naplno do její zadní části a palivová nádrž praskla, když se zadek auta slisoval a zvedal jako nějaká kovová houba. Objevil se žlutý jazyček ohně. Zakryl jsem si obličej rukama - ale plamen hned zmizel. Christina tam stála jako uprchlík z demoličního derby. Její motor trhaně běžel, vynechal, znovu

naskočil - a pak umlkl.

Rozhostilo se ticho, byl slyšet jenom basový rachot Petúnie.

Potom se přes garáž rozběhla Leigha, křičela pořád dokola moje jméno, plakala. A já si najednou hloupě uvědomil, že mám na předloktí přivázaný její růžový nylonový šátek.

Podíval jsem se na něj a pak mi svět znovu zešedl.

Cítil jsem na sobě její ruce a potom už nebylo nic, jenom tma, protože jsem omdlel.

Probral jsem se asi za čtvrt hodiny, obličej jsem měl mokrý a příjemně chladný. Leigha stála na stupátku Petúnie u řidiče a svlažovala mi obličej mokrým hadrem. Chytil jsem ho jednou rukou, zkusil si cucnout, pak jsem si uplivil. Hadr silně chutnal po oleji.

"Dennisi, neboj se," říkala. "Vyběhla jsem na ulici ... zastavila jsem sněžný pluh ... vyděsila jsem toho chudáka k smrti ... tolik krve ... říkal ... sanitku ... říkal, že zavolá, víš ... Dennisi ... je ti líp?"

"Vypadám tak?" zašeptal jsem.

"Ne." Propukla v pláč.

"Tak mi ... " polkl jsem bolestivě suchý knedlík v krku, " ... nedávej hloupé otázky. Miluju tě."

Neohrabaně mě objala.

"Říkal, že zavolá taky policii."

Sotva jsem ji slyšel. Očima jsem našel pokroucenou, ztichlou hromadu, Christininu pozůstatky. Hromada bylo to pravé slovo; sotva už vypadala jako auto. Ale proč neshořela? Na jedné straně ležela poklice z kola jako domlácená stříbřitá blecha z dětské hry.

"Jak je to dlouho, co jsi zastavila ten pluh?" zeptal jsem se chraptivě.

"Asi pět minut. Potom jsem sehnala hadr a namočila ho tam v tom vědru. Dennisi ... díky Bohu, že je to za námi."

Penk! Penk! Penk!

Pořád jsem se díval na tu poklici.

Prolákliny se vyrovnávaly.

Poklice najednou vyskočila na hranu a kutálela se k autu jako velká mince.

Leigha to taky viděla. Tvář jí ztuhla. Oči se jí rozšířily a vylezly z důlků. Rty naznačily Ne, ale žádný zvuk se neozval.

"Vlez si za mnou dovnitř," řekl jsem potichu, jako by nás mohla slyšet. Co jsem mohl vědět? Možná slyšela. "Vlez si na vedlejší sedadlo. Budeš mačkat plyn a já budu pravou nohou mačkat spojku."

"Ne ... " Tentokrát to syčivě zašeptala. Trhaně, kňučivě dýchala. "Ne ... ne ... "

Vrak se celý třásl. Nic přízračnějšího, strašlivějšího jsem v životě neviděl. Vrak se celý třásl, třásl se jako zvíře, které není ... docela ... mrtvé. Kov nervózně klepal o kov. Táhla vyklepávala trhaný džezový rytmus o konektory. Díval jsem se a ohnuté závlačky, ležící na podlaze, se narovnávaly a provedly půl tuctu salt, aby se usadily ve vraku.

"Nasedni," řekl jsem.

"Dennisi, nemůžu." Rty se jí bezmocně třásly. "Nemůžu ... už ne ... to tělo ... to byl Arnieho otec. Já nemůžu, už ne prosím."

"Musíš," poručil jsem.

Podívala se na mě, vystrašeně se ohlédla na nechutně roztřesené pozůstatky té staré děvky, o kterou se dělil LeBay a Arnie, a potom zepředu obešla Petúnii. Zakopla o kousek chromu a pořádně se řízla do nohy. Zaječela a rozběhla se. Vyškrábala se do kabiny a vklouzla dovnitř. "C- co mám dělat?"

Napůl jsem visel z kabiny ven, držel jsem se střechy a pravou nohou zmáčkł spojku. Motor Petúnie pořád běžel. "Prostě sešlápnì plyn a tak ho drž," řekl jsem. "Ať se děje, co se děje."

Pravou rukou jsem chytil volant, levou se držel střechy, pustil jsem spojku a my jsme vyjeli a napálili to do vraku vši silou, rozmačkali ho, rozprášili ho. A mně se zdálo, že se mi v hlavě rozlýchá další zuřivý výkřik.

Leigha si přitiskla ruce k hlavě. "Já nemůžu, Dennisi! Nedokážu to! Ono to křičí!"

"Musíš to udělat," řekl jsem. Noha jí sklouzla z plynu a já zaslechl ve tmě sirény, jak stoupají a klesají.

Popadl jsem ji za rameno a nohou mi zaškubala ohavná bolest. "Leigho, nic se nezměnilo. Musíš!"

"Ječelo to na mě!"

"Nemáme už moc času a pořád nejsme hotoví. Ještě kousek."

"Pokusím se," zašeptala a znovu šlápla na plyn.

Zařadil jsem zpátečku. Petúnie couvla o sedm metrů. Znovu jsem zmáčkl spojku, zařadil jedničku ... a Leigha najednou vykřikla. "Dennisi, ne! Ne! Podívej!"

Před rozbitou a rozmačkanou Christinou stály ruku v ruce matka s holčičkou, Veronika s Ritou, tváře měly zachmuřené a smutné.

"Nejsou tam," řekl jsem. "A jestli jsou, je čas, aby se vrátily ..." další poryv bolesti a svět zešedl, " ... zpátky tam, kam patří. Drž nohu na plynu."

Pustil jsem spojku a Petúnie znovu vyjela vpřed, nabírala rychlost. Ty dvě postavy nezmizely jako televizní a filmoví duchové; zdálo se, že se rozplývají všemi směry, jasné barvy bledly do narůžovělých a namodralých tónů ... a potom docela zmizely.

Znovu jsme vrazili do Christiny, hmuli jsme před sebou její zbytky. Kov skřípal a trhal se.

"Nejsou tam," šeptala Leigha. "Nejsou tam doopravdy. Tak jo. Tak jo, Dennisi."

Její hlas přicházel z opačného konce jakési tmavé chodby. Zařadil jsem zpátečku a zacouvali jsme. Pak zase dopředu. Náraz; znovu náraz. Kolikrát? Nevím. Prostě jsme pořád do ní vrazili a pokaždé, když jsme to udělali, mou nohou projela nová bolest a všechno potemnělo o něco víc.

Nakonec jsem obluženě vzhlédl a viděl, že vzduch za vraty vypadá jako plný krve. Ale nebyla to krev; bylo to pulzující červené světlo, odrážející se od padajícího sněhu. Zvenku bouchali na vrata lidi.

"Stačí to?" zeptala se mě Leigha.

Podíval jsem se na Christinu - jenomže to už Christina nebyla. Byla to roztahaná hromada pokrouceného, potrhaného kovu, chomáče polstrování a třpyt rozbitého skla.

"Bude muset," řekl jsem. "Pust' je dovnitř, Leigho."

A když odešla, znovu jsem omdlel.

Potom následovala řada zmatených obrazů; něco se mi na chvíli objevilo v ohnisku, a potom to vybledlo nebo úplně zmizelo. Vzpomínám si na nosítka, vytahovaná ze sanitky; vzpomínám si, jak zvedli postranice a jak se stropní zářivky zatřpytily na chromových tyčích; vzpomínám si, jak kdosi říká: "Ustříhni to, musíš to ustříhnout, abychom se na to mohli aspoň podívat"; vzpomínám si, jak někdo jiný - asi Leigha - říká: "Ať ho to nebolí, prosím vás, ať ho to nebolí, jestli to jde"; vzpomínám si na strop sanitky ... musela to být sanitka, protože periferním viděním jsem viděl dvě zavěšené kapačky; vzpomínám si na chladný tampon s dezinfekcí a potom píchnutí jehly.

Potom všechno začalo být čím dál přízračnější. Věděl jsem, někde hluboko v nitru, že se mi to nezdá - dokazovala to bolest, když už nic jiného - ale všechno to vypadalo jako sen. Byl jsem pořádně zdrogovaný, to bylo tím ... ale bylo to i šokem. Pěkně jsem si užíval. Byla tam moje matka, uplakaná, v pokoji, který odporně připomínal nemocniční pokoj, ve kterém jsem strávil celý podzim. Potom tam byl otec a s ním Leighin táta a jejich obličeje byly tak napjaté a zachmuřené, že vypadali jako Tydlítek a Tydlíták v podání Franze Kafky. Otec se nade mnou sklonil a řekl hlasem, který zněl jako hrom rachotící přes vatovanou pokrývku: "Jak se tam dostal Michael, Dennisi?" Tohle chtěli opravdu vědět: jak se tam dostal Michael. Ach, pomyslel jsem si, ach přátelé, já bych vám mohl vyprávět ...

Potom říkal pan Cabot: "Do čeho jsi to mou dceru zatáhl, hochu?" Připadá mi, že jsem odpověděl: "Já ji do ničeho nezatáhl, to ona vás z něčeho vytáhla," což za daných okolností považuji za docela vtipné, když jsem byl tak zdrogovaný a vůbec.

Chvilku tam pobyla Elaine a zdálo se mi, že drží nějakou dobrotu škádlivě mimo můj dosah. Byla tam Leigha, držela svůj průhledný nylonový šátek a chtěla po mně, abych zvedl paži, aby mi ho mohla uvázat. Ale nemohl jsem; paži jsem měl jako z olova.

Potom tam byl Arnie, a tohle samozřejmě musel být sen.

Díky, kámo, řekl a já si všiml s jistým úděsem, že má rozbité brýle. Tvář měl v pořádku, ale to rozbité sklo ... to mě vyděsilo. Díky. Vedl sis dobře. Cítím se líp. Myslím, že teď už bude všechno zase v pořádku.

Žádný problém, Arnie, řekl jsem - nebo se o to pokusil - ale Arnie byl pryč.

Příštího dne - nikoli dvacátého, ale v neděli jedenadvacátého - jsem se začal trochu vzpamatovávat.

Moje levá noha byla opět celá v sádře ve známé sestavě táhel a závaží. Vlevo u postele seděl nějaký muž, kterého jsem předtím nikdy neviděl, a četl nějakou knížku od Johna D. MacDonalda. Všiml si, že se na něj dívám, a spustil knížku do klína.

"Vítej zpátky do země živých, Dennisi," řekl mírně a pečlivě si označil místo v knize placatými sirkami. Položil si knihu do klína a založil na ní ruce.

"Vy jste doktor?" zeptal jsem se. Určitě to nebyl doktor Arroway, který se o mě staral minule; tenhle byl o dvacet let mladší a aspoň o pětadvacet kilo štíhlejší. Vypadal dost tvrdě.

"Inspektor státní policie," řekl. "Richard Mercer jméno mé. Rick, jestli chceš." Podal mi ruku, natáhl ji divně a opatrně a já se jí dotkl. Nemohl jsem s ní doopravdy potřást. Bolela mě hlava a měl jsem žízeň.

"Koukněte," začal jsem. "Mně opravdu nevadí, že si chcete se mnou pohovořit, a odpovím vám na všechny otázky, ale rád bych viděl nějakého doktora." Polkl jsem. Účastně se na mě podíval a já vyhrkl:

"Potřebuju vědět, jestli budu ještě někdy chodit."

"Pokud je pravda, co říkal ten Arroway," pravil Mercer, "budeš moct za čtyři až šest týdnů zase běhat. Nezlomil sis to znovu, Dennisi. Pořádně ses namohl; to říkal. Opuchlo ti to jako párek. Taky říkal, že jsi měl štěstí, že jsi vyvázl tak lacino."

"Co Arnie?" zeptal jsem se. "Arnie Cunningham? Víte ... "

Oči mu zamžikaly.

"Co je?" zeptal jsem se. "Co je s Arniem?"

"Dennisi," začal a pak zaváhal. "Nevím, jestli je vhodná chvíle."

"Prosím. Je Arnie ... je mrtvý?"

Mercer vzdychl. "Ano, je mrtvý. Měl s matkou nehodu na pennsylvánské dálnici, ve sněhu. Pokud to byla nehoda."

Snažil jsem se promluvit, ale nešlo to. Natáhl jsem se po džbánu s vodou na stolku, myslel jsem na to, jak smutné je být v nemocničním pokoji a přesně vědět, kde všechno je. Mercer mi nalil sklenici vody a vložil do ní ohnutou slámku. Napil jsem se a trochu se mi ulevilo. Tedy mému hrdlu. Ničemu jinému se neulevilo.

"Jak to myslíte, pokud to byla nehoda?"

Mercer řekl: "Stalo se to v pátek večer a ještě nesněžilo tak hustě. V tom úseku se má jezdit opatrně - nechráněný úsek, mokro, snížená viditelnost. Podle síly nárazu odhadujeme, že nejeli víc než pětáctičet mil za hodinu. Auto projelo středovým pásem a narazilo do návěsu. Bylo to Volvo paní Cunninghamové. Vybuchlo."

Zavřel jsem oči. "Regina?"

"Taky na místě. Pokud tě to utěší, nejspíš ne ... "

"Netrpěli," dokončil jsem. Kecy. Trpěli strašně. Ucítil jsem slzy, zahnal jsem je zpátky. Mercer nic neříkal. "Všichni tři," zamumlal jsem. "Ach Ježíši Kriste, všichni tři."

"Řidič nákladáku si zlomil ruku. Nic horšího se mu nestalo. Říkal, že v tom voze seděli tři lidé, Dennisi."

"Tři!"

"Ano. A říká, že se zdálo, že se perou." Mercer se na mě zpřímá podíval. "Máme teorii, že vzali nějakého nevhodného stopaře, který po nehodě utekl dřív, než dorazila policie."

Ale to bylo směšné, pokud jste znali Reginu Cunninghamovou, pomyslel jsem si. Ta by nevezala stopaře, stejně jako by si nikdy nevezala kalhoty na fakulní večírek. Regina Cunninghamová měla pevně zakotvené zásady, co člověk dělat má a nemá. Jako v betonu, dalo by se říct.

Byl to LeBay. Nemohl být na obou místech najednou, o to šlo. A na konec, když uviděl, jak se věci vyvíjejí v Darnellově garáží, opustil Christinu a pokusil se vrátit k Arniemu. To, co se pak stalo, se dá jenom hádat. Ale já si tehdy myslel - a myslím si to i teď - že Arnie s ním bojoval - a získal aspoň bod.

"Mrtví," řekl jsem a slzy se mi vyhrnuly. Byl jsem příliš slabý a zničený, než abych je dokázal zastavit.

Přece jenom jsem ho nedokázal uchránit. Naposledy jsem to nedokázal, když na tom skutečně záleželo. Jiné jsem možná uchránil, ale ne Arnieho.

"Pověz mi, co se stalo," pobídl mě Mercer. Položil knížku na stolek a naklonil se vpřed. "Pověz mi všechno, co víš, Dennisi, od začátku do konce."

"Co řekla Leigha?" zeptal jsem se. "A jak se má?"

"V pátek v noci si ji tu nechali na pozorování," řekl mi Mercer. "Měla otřes mozku a pořezanou kůži na hlavě, takže má tučnaté stehy. Na tváři žádné stopy. Naštěstí. Je to moc pěkná děvče."

"Víc než to," řekl jsem. "Je krásná."

"Neřekla vůbec nic," pravil Mercer a neochotně se zazubil - myslím, že obdivně - až se mu zkřivil obličej doleva. "Neřekla nic mně ani otci. Ten je, jak bych to řekl, ve stavu nejvyšší nasranosti. Leigha říká, že je tvoje věc, co řekneš a kdy to řekneš." Zamyšleně se na mě podíval. "Protože, jak říká, ty jsi ten, který to ukončil."

"Tak skvělou práci jsem neodvedl," zamumlal jsem. Pořád jsem se snažil vypořádat se s myšlenkou, že Arnie je asi mrtvý. To bylo nemožné, že? Když nám bylo dvanáct, odjeli jsme spolu na letní tábor do Vermontu a mně se začalo stýskat a řekl jsem mu, že zavolám domů a požádám naše, aby si pro mě přijeli. Arnie řekl, že jestli to udělám, řekne všem ve škole, že jsem odjel domů dřív, protože mě chytili při pojídání holubů z nosu po večerce a vyloučili mě za to. Vylezli jsme na strom u nás na zadním dvorku až úplně nahoru a vyřezali jsme tam svoje iniciály. Přespával u nás, zůstávali jsme dlouho vzhůru a dívali se v televizi na horory, schoulení k sobě na pohovce pod starou dekou. Snědli jsme všechny ty tajuplné sendviče z chleba Zázrak. Když bylo Arniemu čtrnáct, přišel ke mně celý vyděšený a zahanbený, protože měl erotické sny a myslel si, že se v posteli počůral. Ale moje mysl se pořád vracela k těm mravenčím farmám. Jak mohl být mrtvý, když jsme spolu dělali ty mravenčí farmy? Pane Bože, připadalo mi to jako týden nebo dva, kdy jsme ty mravenčí farmy dělali. Tak jak mohl být mrtvý? Otevřel jsem ústa, abych řekl Mercerovi, že Arnie nemůže být mrtvý - díky těm mravenčím farmám vypadal takový nápad absurdně. Potom jsem ústa zase zavřel. Nemohl jsem mu to povědět. Byl to jenom chlap.

Arnie, pomyslel jsem si. Hej, kámo - není to pravda, že ne? Ježíši Kriste, máme toho ještě tolik co dělat. Nikdy jsme ani nešli na rande ve čtyřech.

"Co se stalo?" zeptal se Mercer znovu. "Pověz mi to. Dennisi."

"Tomu byste nikdy nevěřil," řekl jsem dušeně.

"Možná by tě překvapilo, čemu všemu věřím. A možná by tě překvapilo, co víme. Hlavním vyšetřovatelem tohoto případu byl chlápek jménem Junkins. Byl zabit nedaleko odtud. Byl to můj přítel. Dobrý přítel. Týden před svou smrtí mi řekl, že má pocit, že se v Libertyville děje něco, čemu by nikdo neuvěřil. Potom byl zabit. Takže to beru osobně."

Opatrně jsem přesunul pozice. "On vám nic víc neřekl?"

"Pověděl mi, že je přesvědčený, že odhalil nějakou starou vraždu." Mercer ze mě pořád nespouštěl oči.

"Ale že na tom nezáleží, protože pachatel je mrtvý."

"LeBay," zamumlal jsem a pomyslel si, že pokud to Junkins věděl, nebylo divu, že ho Christina zabila.

Protože pokud to Junkins věděl, příliš se přiblížil celé pravdě.

Mercer řekl: "LeBay bylo jméno, o kterém se zmínil." Naklonil se blíž. "A já ti povím ještě něco, Dennisi - Junkins byl skvěle] řidič. Když byl mladší, než se oženil, jezdil závody na Philly Plains a vyhrál jich pěknou řádku. Sjel ve svém Dodge ze silnice rychlostí víc než sto dvacet mil za hodinu. Ten, kdo ho honil - a my víme, že ho někdo honil - musel být pekelný řidič."

"Jo, to byl."

"Přišel jsem sám od sebe. Byl jsem tu dvě hodiny, čekal jsem, až se probudíš. Včera v noci jsem tu byl, dokud mě nevyrazili. Nemám s sebou stenografa, nemám magneták a ujišťuju tě, že nemám mikrofon. Až budeš vypovídat - pokud budeš - pak to bude jiná káva. Ale prozatím je to jenom mezi námi. Musím to vědět. Protože občas vídám ženu Rudyho Junkinse a děti Rudyho Junkinse. Chápeš?"

Přemýšlel jsem. Dlouho jsem přemýšlel - skoro pět minut. Seděl tam a nechal mě být. Nakonec jsem přikývl. "Tak jo. Ale stejně tomu nebudete věřit."

"Uvidíme," řekl.

Otevřel jsem ústa a neměl jsem ponětí, co z nich vyjde. "Byl to takový srábek, víte," začal jsem. "Každá střední škola má aspoň dva, jako by na to byl zákon. Všichni se do nich navážejí. Jenom někdy ... někdy najdou něco, čeho se chytí, a přežijí. Arnie měl mě. A potom Christinu."

Díval jsem se na něj, a kdybych v těch šedých očích zahlédl sebemenší nepatřičnou jiskru, v těch očích, které byly stejně zneklidňující jako Arnieho oči ... kdybych ji uviděl, myslím, že bych to rovnou zabalil a pověděl mu, aby si do hlášení zapsal, co mu připadá nejlepší, a aby dětem Rudyho Junkinse pověděl, co

se mu sakra zachce.

Ale on jenom přikyvoval a nespouštěl ze mě oči.

"Jenom jsem chtěl, abyste tomu rozuměl," řekl jsem a potom mi v krku narostl knedlík a já nemohl říct to, co jsem měl možná říct: Později přišla Leigha Cabotová.

Napil jsem se trochu vody a ztěžka polkl. Mluvil jsem další dvě hodiny.

Nakonec jsem domluvil. Žádné velké vyvrcholení se nekonalo; prostě jsem se vyždímal, krk měl bolet od mluvení. Neptal jsem se, jestli mi věří; neptal jsem se, jestli mě nechá zavřít do blázince nebo mi dá medaili jako největšímu lháři. Věděl jsem, že spouště z toho věří, protože to, co jsem věděl, příliš dobře zapadlo do toho, co věděl on. To, co si myslel o zbytku - o Christině a LeBayovi a minulosti natahující pracky do současnosti - to jsem nevěděl. A nevím to do dnes. Ne doopravdy.

Mezi námi se na chvíli rozhostilo ticho. Nakonec prudce tleskl rukama o stehna a vstal. "Tak!" řekl. "Vaši už určitě budou čekat, aby tě navštívili."

"Asi jo."

Vytáhl peněženku a vydoloval z ní malou vizitku se jménem a číslem. "Obvykle jsem k zastížení tady nebo mi někdo dá vědět. Až budeš znovu mluvit s Leighou Cabotovou, povíš jí, co jsi řekl mně, a požádáš ji, aby se se mnou spojila?"

"Ano, jestli chcete. Udělám to."

"Potvrdí tvoji verzi?"

"Ano."

Upřeně se na mě podíval. "Něco ti povím, Dennisi. Jestli lžeš, tak o tom nevíš."

Odešel. Viděl jsem ho už jenom jednou, na trojitém pohřbu Arnieho a jeho rodičů. V novinách se objevila tragická a bizarní pohádka - otec zabít při automobilové nehodě na dvorku, zatímco matka a syn hynou na dálnici. Paul Harvey to použil ve svém programu.

Nikde ani zmínky o tom, že Christina byla v Darnellově garáži.

Večer mě přišla navštívit moje rodina a tou dobou mi už bylo duševně mnohem lépe - částečně jsem se asi upínal na Mercera (byl tím, co jeden z mých profesorů psychologie nazval "zajímavý ztroskotanec", takový, s jakým je často velmi snadné hovořit), ale z větší části jsem za svou úlevu vděčil letmé odpolední návštěvě doktora Arrowaye. Měl mizernou náladu a byl na mě našťvaný, navrhoval, že bych si měl příště vzít na tu zatracenou nohu řetězovou pilu a ušetřit nám všem spoustu času a starostí ... ale také mi sdělil (myslím, že nepřejícně), že se nestala žádná nenapravitelná škoda. Podle něj. Varoval mě, že jsem si nevylepšil vyhlídky na to, abych někdy běžel bostonský maraton, a odešel.

Takže rodinná návštěva byla veselá - hlavně díky Ellie, která pořád mlela o blížícím se převratu, jejím Prvním rande. Uhrovatý tupohlavý blbec jménem Brandon Hurling ji pozval na kolečkové brusle. Táta je tam odveze. Šílená soda.

Matka a otec se zapojili, ale matka pořád na tátu vrhala úzkostné pohledy "nezapomeň", a on se zdržel, když máma vzala Elaine ven.

"Co se stalo?" zeptal se. "Leigha otci řekla nějakou bláznivou historku o autech, která jezdí sama od sebe, a o malých holčičkách, které jsou mrtvé, a já nevím co ještě. Je z toho pěkně vedle."

Přikyvl jsem. Byl jsem unavený, ale nechtěl jsem, aby to Leigha od rodičů schytala - nebo aby si mysleli, že lže nebo se zbláznila. Pokud mě měla krýt u Mercera, já ji budu muset krýt u rodičů.

"Dobře," řekl jsem. "To je jenom kousek té historie. Chceš poslat mámu a Ellie někam na sodovku? Nebo bys jim třeba mohl říct, ať jdou do kina."

"Je to tak dlouhé?"

"Jo. Tak dlouhé."

Podíval se na mě ustaraným pohledem. "Tak jo."

Za chvíli jsem vyprávěl svůj příběh podruhé. Teď jsem ho odvyprávěl potřetí; do třetice všeho dobrého, jak se říká.

Odpočívej v pokoji, Arnie.

Mám tě moc rád, kámo.

Epilog

Kdyby to byl vymyšlený příběh, asi bych skončil vyprávěním, jak se rytíř se zlomenou nohou z Darnellovy garáže ucházel o svou plavovlasou dámu a získal ji ... tu s tím růžovým nylonovým šátkem a pyšnými nordickými lícními kostmi. Ale to se nestalo. Leigha Cabotová se teď jmenuje Leigha Ackermanová; žije v Taos v Novém Mexiku, vzala si obchodního zástupce IBM. Leigha ve volném čase prodává výrobky Amway. Má dvě malé holčičky, úplně stejná dvojčata, a tak si myslím, že asi toho volného času moc nemá. Jakž takž udržujeme spojení; moje náklonnost k oné dámě nikdy zcela nevymizela. Posíláme si vánoční pozdravy a taky jí posílám blahopřání k narozeninám, protože ona nikdy nezapomíná na moje. Takhle to tedy je. Jsou chvíle, kdy mi to připadá jako mnohem delší doba než čtyři roky.

Co se s námi stalo? Opravdu nevím. Chodili jsme spolu dva roky, spali spolu (velmi uspokojivě), chodili spolu na vysokou (Drew) a byli jsme přátelé. Její otec přestal o té bláznivé historii mluvit, když s ním promluvil můj otec, i když mě pak vždycky považoval za poněkud pochybnou existenci. Myslím, že se Cabotovým ulevilo, když se Leighina a moje cesta rozdělily.

Vycítil jsem, že jsme se začali vzdalovat, a bolelo mě to - hodně to bolelo. Toužil jsem po ní, jako člověk dál touží po nějaké látce, na které je víc než tělesně závislý ... na sladkostech, tabáku, coca-cole. Trápil jsem se pro ni, ale bojím se, že jsem se trápil schválně a nechal toho skoro s neslušným chvatem.

A možná přece jenom vím, co se stalo. To, co se přihodilo tehdy v noci v Darnellově garáži, bylo naše tajemství a milenci samozřejmě svá tajemství potřebují ... ale tohle nepatřilo k těm dobrým. Bylo to cosi studeného a nepřírozeného, něco, co páchlo šílenstvím, ba hůř než šílenstvím; páchlo to hrobem. Některé noci, když jsme se pomilovali, leželi jsme v posteli nazí, břichem k sobě, a tohle bylo mezi námi: tvář Rolanda D. LeBaye. Líbal jsem ji na ústa, řadra nebo břicho teplé vášní a najednou jsem zaslechl jeho hlas: To je nejfajnější vůně na světě ... kromě čiči. A já strnul, moje vášeň se proměnila v popel a dým. Bůh ví, že byly chvíle, kdy jsem to viděl i v její tváři. Milenci nežijí vždycky šťastně až do smrti, i když udělali to, co jim připadalo správné. To jsme se učili čtyři roky.

Takže jsme se rozešli. Tajemství potřebuje dvě tváře, mezi kterými osciluje; tajemství se potřebuje vidět v dalším páru očí. A i když jsem ji skutečně miloval, všechny ty polibky, všechna ta objetí, všechny ty procházky ruku v ruce poletujícím říjnovým listím ... nic z toho nedokázalo docela vyrovnat ten úžasně prostý čin, když mi uvazovala šátek na předloktí.

Leigha odešla z vysoké a vdala se, sbohem Drew, ahoj Taos. Šel jsem jí na svatbu bez zvláštní hořkosti. Příjemný chlap. Měl Hondu Civic. Žádné problémy nehrozily.

Nikdy jsem si nemusel dělat starosti se sestavováním fotbalového mužstva. Drew ani fotbalové mužstvo neměl. Místo toho jsem si vzal každý semestr předmět navíc a chodil dva roky do letní školy, tedy v roční době, kdy bych se byl potil pod srpnovým sluncem a kácel vycpané panáky, pokud by se věci vyvinuly jinak. Výsledkem bylo, že jsem promoval brzo - vlastně o rok a půl dřív.

Kdybyste mě potkali na ulici, nevšimli byste si mého kulhání, ale kdybyste se mnou šli čtyři nebo pět mil (každý den ze zásady ujdu aspoň tři míle; zvyk z rehabilitace je železná košile), všimli byste si, že se začínám naklánět trochu vpravo.

Levá noha mě za deštivých dnů bolí. A za sněžných nocí.

A někdy, když mě trápí noční můry - teď už nejsou tak časté - se probudím zpocený a s rukama sevřenýma kolem nohy, kde se dá nad kolenem pořád nahmatat tvrdá masitá boule. Ale všechny moje starosti s kolečkovými křesly, korzety a kratší nohou se díky Bohu ukázaly liché. A stejně se mi fotbal nikdy zase tolik nelíbil.

Michael, Regina a Arnie Cunninghamovi byli pohřbeni do rodinného hrobu na hřbitově v Kopečkách - na pohřeb přišli jenom členové rodiny, pár Regininých příbuzných z Ligonieru, pár Michaelových příbuzných z New Hampshire a New Yorku, a několik dalších.

Pohřeb se konal pět dní po posledních pekelných událostech v garáži. Rakve byly uzavřeny. Už jenom

pohled na ty tři dřevěné bedny, vyrovnané na trojitém katafalku jako vojáci, mě zasáhl do srdce jako hrst studené hlíny. Vzpomínka na mravenčí farmy nevyvážila němé svědectví těchto beden. Trochu jsem brečel.

Potom jsem k nim projel uličkou a položil ruku na jednu z nich, tu prostřední, nevěděl jsem, jestli patří Arniemu nebo ne, nezajímalo mě to. Chvilí jsem tam tak zůstal s hlavou skloněnou, a potom nějaký hlas za mnou řekl: "Můžu tě zase odvézt zpátky, Dennisi?"

Otočil jsem hlavu. Byl to Mercer, vypadal v tmavém vlněném obleku úhledně a důstojně.

"Jistě," řekl jsem. "Jenom mi dejte ještě pár vteřin, ano?"

"Dobře."

Zaváhal jsem a pak řekl: "V novinách psali, že Michael byl zabit doma. Že ho auto přejelo, když uklouzl na ledu nebo co."

"Ano," řekl.

"Vy to berete?"

Mercer zaváhal. "Leccos se tím zjednodušuje." Sklouzl pohledem k místu, kde s mými rodiči stála Leigha. Mluvila s mou matkou, ale úzkostlivě se dívala svým směrem. "Pěkné děvče," řekl. Už jsem to od něj slyšel, v nemocnici.

"Jednou si ji vezmu," řekl jsem.

"To by mě nepřekvapilo," odpověděl Mercer. "Řekl ti někdy někdo, že máš tygří koule?"

"Myslím, že mi to řekl trenér Puffer. Jednou."

Zasmál se. "Tak už pojedeme, Dennisi? Už jsi tu byl dost dlouho. Nech to být."

"To se lehko řekne a hůř udělá."

Přikývl. "Jo. Asi jo."

"Řeknete mi jednu věc?" zeptal jsem se. "Musím to vědět."

"Řeknu, jestli to půjde."

"Co jste ... " Musel jsem se odmlčet a odkašlat si. "Co jste udělali s těmi ... kusy?"

"No, sám jsem na to dohlédl," řekl Mercer. Mluvil lehce, skoro vesele, ale tvář měl velmi, velmi vážnou.

"Vzal jsem si k ruce dva chlapy z místní policie a ti protáhli všechny ty kusy drtičem u Darnella. Udělali z toho takovou kostku." Naznačil rukama asi půlmetrovou vzdálenost. "Jeden chlap se přitom pořádně řízl. Museli mu to sešít."

Mercer se najednou usmál - byl to nejtrpčí, nejstudenejší úsměv, jaký jsem kdy viděl.

"Řekl, že ho to kouslo."

Potom mě odvezl uličkou tam, kde na mě čekala rodina a moje dívka.

Takže toto je můj příběh. Kromě těch snů.

Jsem o čtyři roky starší a Arnieho obličej se mi zamlžil, stal se žlutnoucí fotkou ze staré školní ročenky. Nikdy bych byl nevěřil, že se to může stát, ale stalo se. Prošel jsem tím, prodělal jsem proměnu z mladíka v muže - ať to znamená cokoli; získal jsem vysokoškolský diplom, na kterém inkoust téměř zaschl, a učím na nižší střední škole dějepis. Začal jsem loni a dva z mých prvních studentů - oba týpkové se podobali Buddymu Reppertonovi - byli starší než já. Jsem svobodný, ale v mém životě je několik zajímavých žen a sotva si na Arnieho vzpomenu.

Jenom ve snech.

Sny nejsou jediným důvodem, proč jsem to všechno sepsal - je tu ještě další, o kterém vám za okamžik povím - ale lhal bych, kdybych řekl, že sny netvoří velkou část toho důvodu. Možná je to snaha proříznout ránu a vyčistit ji. Nebo je to jenom tím, že prostě nejsem dost bohatý, abych si mohl dovolit psychoanalytika.

V jednom z těch snů jsem zase na pohřbu. Tři rakve leží na trojitém katafalku, ale kostel je prázdný, jsem tam jenom já. V tom snu mám zase berle, stojí na začátku středové uličky, zády ke dveřím. Nechci tam dolů jít, ale berle mě tam táhnou, pohybují se samy. Dotýkám se prostřední rakve. Při mém doteku se rozrazí víko a v saténových útrobach neleží Arnie, ale Roland D. LeBay, shnilá mrtvola ve vojenské uniformě. Do obličjeje mi zavane odporný puch hnily a mrtvola otevře oči; shnilé ruce, černé a mokvající houbou, se napřáhnou a nahmatají mou košili, dřív než stačím uskočit, a mrtvola se přitahuje

vzhůru, až se její čpící obličej s planoucíma očima ocitne na pár centimetrů od mého. A začne krákat pořád dokola: Ta vůně se nedá přehlušit, co? Nic nevoní tak fajnově ... kromě čiči ... kromě čiči ... kromě čiči ... Pokouším se křičet, ale nejde to, protože LeBayovy ruce mi vytvořily kolem krku zhoubný, stále užší kruh.

V druhém snu - a ten je v něčem horší - jsem dokončil hodinu nebo dozor ve studovně na nortonské nižší střední škole, kde učím. Balím si knihy do kuffíku, cpu tam papíry a odcházím z učebny na další hodinu. A na chodbě, zapasovaná mezi uniformně šedivými skříňkami, stojí Christina - zbrusu nová, jen se třpytí, stojí na čtyřech nových bělobokých pneumatikách, chromová ozdoba na kapotě Okřídlené vítězství se naklání ke mně. Je prázdná, ale motor zabírá a utichá ... zabírá a utichá ... zabírá a utichá. V některých snech je hlas z rádia hlasem Richieho Valense, který dávno zahynul při leteckém neštěstí s Buddym Hollym a J. P. Richardsonem, Velkým Bopperem. Richie ječí "La Bamba" do latinskoamerického rytmu a Christina na mě najednou vyrazí, zanechává na podlaze chodby stopy gumy a rozráží dvířka skříněk po obou stranách svými klikami u dveří, vidím, že vpředu má placenou poznávací značku - vyceněnou bílou lebku na mrtvolně černém poli. Přes lebku jsou vytištěná slova ROCK AND ROLL NIKDY NEZEMŘE.

Pak se probudím - někdy s křikem. a vždycky si svírám nohu.

Ale podobné sny už nejsou tak časté. Při jednom semináři psychologie - absolvoval jsem jich hodně, možná v naději, že porozumím věcem, kterým se porozumět nedá - jsem si přečetl, že lidem se s pokračujícím věkem zdá méně snů. Myslím, že už budu v pořádku. Minulé Vánoce, když jsem Leigha poslal pohled jako každý rok, jsem přidal k obvyklému pozdravu řádek. Pod podpis jsem z nějakého náhlého popudu napsal: Jak se s tím vyrovnáváš? Potom jsem pohlednici dal do obálky a poslal ji dřív, než si to rozmyslím. Za měsíc mi přišla pohlednice. Byla na ní nová koncertní síň v Taos. Vzadu byla moje adresa a jediná řádka: Vyrovnávám s čím? L.

Tak či onak jsme patrně zjistili to, co jsme zjistit museli.

Asi v téže době - zdá se, že je to vždy o Vánocích, kdy se k tomu mé myšlenky nejčastěji vracejí - jsem poslal Ricku Mercerovi lístek, protože se mi ta otázka vynořovala v hlavě stále častěji, užírala mě.

Napsal jsem mu a zeptal se, co se stalo s tou kostkou šrotu, v kterou se Christina proměnila.

Žádnou odpověď jsem nedostal.

Ale čas mě učí, jak se vyrovnat i s tím. Myslím na to míň. Opravdu.

Takže jsem se ocitl na úplném konci, staré vzpomínky a staré noční můry jsou všechny pohromadě v úhledném svazku stránek. Brzy je založím do pořadače, ten pořadač založím do skříně a příslušnou přihrádku zamknu a to bude konec.

Ale řekl jsem vám přece, že tu bylo ještě něco, že? Ještě další důvod, proč jsem to všechno sepsal.

Ta jeho umanutost. Nekonečný vztek.

Před několika týdny jsem to četl v novinách - jenom krátkou zprávičku, která se asi dostala do agenturních tamtamů jenom kvůli své bizarnosti. Buď upřímný, Guildere, slyším Arnieho, takže budu.

Právě ta zprávička mě poháněla, víc než všechny sny a vzpomínky.

Ta zpráva byla o jednom chlapíkovi jménem Sander Galton, jehož přezdívka, jak se dá logicky vyvodit, určitě byla Sandy.

Tento Sander Galton byl zabit v Kalifornii, kde v L. A. pracoval v autokině. Zřejmě byl sám, zavíral na noc krám, když film skončil. Byl ve snack baru. Stěnou projelo jakési auto, prorazilo pult, rozmaširovalo stroj na pražení kukuřice a dostihlo ho, když se snažil odemknout dveře do promítací budky. Policisté věděli, že to dělal, když ho auto přejelo, protože našli v jeho ruce klíč. Přečetl jsem tu zprávu, nadepsanou Bizarně vraždící auto v Los Angeles - a vzpomněl jsem si na to úplně poslední, co jsem slyšel od Mercera: Říkal, že ho to kouslo.

Samozřejmě je to nemožné, ale nemožné to bylo od začátku.

Pořád myslím na George LeBaye v Ohio.

Na jeho sestru v Coloradu.

Leighu v Novém Mexiku.

Co když to zase začne?

Co když se propracovává na východ, aby dokončila práci?
A mě si nechává na konec?

Ta jeho umanutost.
Ta jeho nekonečná zuřivost.

Konec

Stephen King - Christina

Strana 1 (celkem 48)